

NGUYỄN
PHỒI
CỦA
HẬU
GIÀ

MẠNH BỘ TRƯỜNG AN

*Review: Tuyết Liên
Cover: Cẩm Du*

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105: Đại kết cục

Chương 106: Ngoại truyện 1

Chương 107: Ngoại truyện 2

Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

Editor: Xoài

Beta: Tuyết Liên

Mùa hạ ở Cối Kinh năm nay vô cùng nóng bức, so với bao năm qua thì mấy ngày thời tiết nóng nhất trong một năm còn nóng hơn hai phần. Lá cây vốn dĩ xanh biếc ở ven đường đầu bị phơi nắng đến héo rũ. Íu xiu mà treo trên cao, giống như bất động, không nhúc nhích tí nào.

Cửa hàng sầm uất nhất trong kinh hết sức yên tĩnh, hầu bàn trong cửa tiệm không có sức lực dựa vào trên khung cửa, trên vai vắt tấm khăn tay, nhìn mặt đất bị mặt trời chói chang thiêu đốt mà ngẩn ngơ. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng bước chân thì ánh mắt sáng lên, bắt đầu chào hỏi.

Nhưng đại đa số đều là người qua đường, cảnh tượng vội vã, rất ít có người dừng chân.

Trong không khí một chút gió nhẹ cũng không có, mặt trời sáng ngời chiếu đến mức đầu óc quay cuồng, hận không thể tìm một chỗ mát mẻ, không đi ra ngoài nữa. Mà còn có ve mùa hè phiền lòng kêu to không ngừng, không biết sống chết mà tranh nhau cao giọng ca hát, làm cho người ta càng ngày càng buồn bực.

Trong một gian phòng của nội viện Cẩm An Hầu phủ lại là một quang cảnh khác. Hơi nóng bị khí lạnh của khối băng tràn ra đè xuống, trong nháy mắt làm cho người ta mở lỗ chân lông, sáng khoái vô cùng.

Ở phía sau rèm châu là một cái giường lớn khắc hoa, chăn gấm đỏ thẫm trên giường có thêu chim uyên ương nghịch sen. Phía dưới chăn gấm có một nữ tử đang nằm, mười tám tuổi hoa, đang trong tuổi xuân. Nàng còn đang ngủ, sợi tóc đen giống như tấm màn đen rũ xuống mép giường.

Nhìn kỹ dung nhan của nàng, lông mày khuynh thành, da tuyết băng cơ. Lông mi thật dài phủ xuống, che khuất cái bóng dưới mắt. Nơi cổ lộ ra thấy ẩn hiện một đường dây hằn cực kỳ nhạt, hiện lên màu hồng nhạt. Nàng cau mày, dường như rất không thoải mái.

Mà trước trước giường nàng không có một ai, ngay cả nha đầu trông coi cũng không có.

Bên ngoài lại có hai nha đầu đang ng ỡ. Nha đầu mặc áo xanh tên là Như Thúy, một nha đầu khác áo màu hạnh tên là Như Tình, bọn họ đều là nha đầu h ỡ môn của nữ tử bên trong.

Còn nữ tử kia, chính là phu nhân mới cưới không lâu của Cẩm An H ầu.

Như Tình và Như Thúy hai người đang uống trà, trên bàn còn có hai đĩa điểm tâm. Ánh mắt của bọn họ thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn trong phòng, không nghe thấy động tĩnh gì, lại tiếp tục uống trà.

Một lát sau, Như Thúy có chút bất an, thấp thỏm nói: “Như Tình tỷ tỷ, chúng ta có nên đi vào xem một chút không? Lỡ như...”

“Có gì mà lỡ như, nếu thật sự là lỡ như thì mới tốt đấy. Tránh cho chúng ta còn lại ở lại trong H ầu phủ, khắp nơi bị ức hiếp.”

Như Thúy vẫn có chút không yên lòng, nàng ấy đứng dậy vỗ vụn điểm tâm dính trên người một cái: “Như Tình tỷ tỷ, ta vẫn là vào xem một chút đi.”

“Chỉ có muội cần thận, chúng ta cùng đi đi.”

Như Tình cũng đứng dậy theo, hai người cùng nhau đi vào trong phòng. Nữ tử trên người còn đang ngủ, hô hấp vẫn tính là đều. Nàng ấy duỗi tay ra dò xét tìm tòi r ỡ thu về lồng trong tay áo.

“Muội xem, ta đã nói là muội đa nghi mà. Tiêu thư đây không phải vẫn tốt sao, nút Trường Lăng kia là ta buộc, lỏng loẹt, căn bản là không treo được người. Hơn nữa ta ch ờ tiêu thư vừa treo lên không bao lâu liền chạy

ra ngoài gọi người. Tiêu thư nhất định là không có chuyện gì, có lẽ là ngộp hơi một lúc nên đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Như Thúy giống như trút được gánh nặng: “Có lẽ là như vậy, chỉ là H`âu gia bên kia sao một chút động tĩnh cũng không có. H`âu gia sẽ không phải là thật sự không quan tâm tiêu thư chứ?”

Như Tình bĩu môi: “Mặc kệ mới tốt, đúng lúc biểu thiếu gia...”

“Như Tình tỷ tỷ, đây là ở H`âu phủ, chúng ta nói chuyện chú ý một chút. Tránh cho bị người khác nghe thấy, làm hại kế hoạch của biểu thiếu gia và phu nhân.”

“Nào có người tới nghe? Muội nhìn xem, đường đường là một H`âu phu nhân tự tìm cái chết, mà lâu như vậy cũng không có ai đến nhìn một chút, ai còn hiềm lạ tới nghe chúng ta nói chuyện? Lại nói phu nhân là ai, kế hoạch của phu nhân há lại là chuyện người khác có thể đoán được? Chúng ta vẫn luôn làm tốt việc của mình, chỉ đợi thành công rồi thôi lui, quay về phủ tướng quân.”

Như Tình vừa nói như vậy, Như Thúy do dự một chút, sau đó gật gật đầu.

Bọn họ đều không chú ý tới, trong lúc bọn họ nói chuyện, lông mi của nữ tử nằm trên giường run rẩy hai cái.

“Theo ta thấy, tiêu thư lừa H`âu gia hai lần, H`âu gia lần này sẽ không xuất hiện nữa. Ta lại lấy ra chút điểm tâm, chúng ta uống trà coi chừng đi.” Như Tình nói, chân chân đi ra bên ngoài trước.

Như Thúy nhìn quanh ngoài cửa một chút, thấy quả thực không có người đến thì có chút thất vọng. Nàng ấy chuyển đến ngăn tủ bên kia, lấy ra một chút điểm tâm, bày trong đĩa, lại rót một ly nước cho mình và Như Tình.

Thời gian hai người uống một ly trà vẫn không có động tĩnh gì.

Đột nhiên, cửa từ bên ngoài bị người ta đá văng, chân dài của một nam nhân đi vào.

Hai nha đầu bị dọa sợ đến mức vội vàng đứng lên, luống cuống tay chân dọn dẹp đồ trên bàn, lại cung kính hành lễ.

Người tới chính là Cẩm An Hầu Cảnh Tu Huyền, hần nhìn cũng không nhìn hai nha đầu kia một cái, làm như không thấy hành vi vừa rồi của bọn họ. Chân dài vừa nhấc, trực tiếp đi vào trong.

Hai nha đầu không dám đi theo vào, Hầu gia một thân sát khí, ánh mắt kia làm cho người ta rùng mình, nhìn so với tướng quân của bọn họ thì còn dọa người hơn. Bọn họ dừng lại ở nơi gần trong phòng, Như Thúy muốn đi vào thì bị Như Tình giữ chặt.

Cảnh Tu Huyền dừng bên giường, ánh mắt lạnh như băng nhìn nữ tử trên giường. Lông mi của nữ tử trên giường rung động, chỉ là không tỉnh lại.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Như thế nào? Tự tìm cái chết không thành, giờ còn học được cách giả chết rồi sao?”

Nàng nghe vậy, lông mi run lợi hại hơn. Cho dù không mở mắt ra cũng có thể cảm nhận được một luồng áp lực vô hình. Giọng nói của nam nhân này ngược lại êm tai, chính là giọng điệu quá lạnh, lạnh đến mức người ta lạnh run bần bật.

“Nếu người giả vờ chết, ta liền thành toàn cho người, đưa người đi gặp Diêm Vương.”

Lời của hắn uy nghiêm đáng sợ giống như khí lạnh thấu xương, ngay cả tấm chăn mỏng đang đắp trên người nàng cũng không chống cự được. Giống như vùng vẫy một hồi, nàng mới chậm rãi mở mắt ra. Đầu tiên là nửa híp mắt, sau đó thấy rõ người tới, con người mở thật lớn.

Trong mắt hiện ra bóng dáng một nam nhân, thân hình cao lớn thon dài, vai rộng eo hẹp, anh vũ phi phàm. Ngũ quan của hắn thể hiện sự sắc sảo rõ

ràng, tuấn lãng góc cạnh, lông mày như lưỡi đao, mắt giống như kiếm lạnh. Đôi môi thật mỏng vốn dĩ nên là rất đẹp, lúc này lại mím thật chặt, sắc mặt lạnh lùng, từ trên cao mà nhìn xuống nàng.

Tóc của hắn được buộc lại, phía trên được định lại bằng ngọc quan. Thân mặc cẩm bào tím sẫm, bên hông có một miếng ngọc bội rũ xuống, tua rua của miếng ngọc bội kia cũng là màu tím sẫm.

Đây rõ ràng là trang phục của người xưa!

Nàng đây là đang ở đâu vậy?

“Không giả bộ nữa? Xem ra lại là trò xiếc hù dọa người khác.” Hắn cười lạnh, châm chọc mà nhìn nàng: “Người ngược lại mạng lớn, chết ba lần rồi đâu chết không thành? Trò xiếc như vậy người tốt nhất là ít chơi thôi, nếu không thì khoe khoang kỹ xảo mà trở thành sự thật thì thật sự là nộp mạng rồi, đó chính là tự mình tìm cái chết.”

Giọng nói của nam nhân rất lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta thấu xương. Ánh mắt hắn nhìn nàng giống như nhìn mấy thứ bản thủ, coi rẻ, khinh thường. Mà nàng trong lòng lại trăm xoay ngàn chuyển, cố gắng hiểu rõ tình hình trước mắt.

Vừa rồi lúc hai nha đầu kia đi vào nàng đã tỉnh rồi. Lời bọn họ nói nàng đâu nghe thấy rõ ràng.

Nhưng ý tứ trong lời nói của bọn họ nàng lại không hiểu. Cái gì mà phu nhân, Hầu gia, biểu thiếu gia gì đó, chênh lệch quá xa so với cuộc sống của nàng.

Lời nam nhân nói, nàng một câu cũng không phản bác xong. Nàng vốn dĩ cũng không biết chuyện hắn nói là chuyện gì, nàng mù mờ nhìn vào trong mắt hắn, chỉ cảm thấy nàng giống như một khối gỗ mục, ngu xuẩn tới tận cùng.

“Người cho rằng người lấy cái chết ra bức bách thì ta có thể thủ hạ lưu tình với Úc tướng quân? Người cũng biết chuyện mà ông ta đã phạm phải,

mạo nhận công trạng đó chính là tội chết! Một khi đi đâu tra rõ, vì lẽ tể vong hồn bị mạo nhận công lao mà chết đi, chỉ sợ là cả nhà các người cũng phải lưu vong theo.”

Hắn đứng chấp tay, giống như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lẽo uy nghiêm đáng sợ. Nếu như hơi động đậy thì có thể càn quét tất cả, thế như chẻ tre.

Nàng chớp mắt một cái, nam nhân vẫn còn ở đó. Hơn nữa tầm nhìn nơi xa là đồ dùng trong nhà khắc hoa và các loại đồ trang trí ở trong viện bảo tàng mới có thể nhìn thấy, bốn góc trong phòng thì trưng bày đồ đựng đá bích lên hơi lạnh.

“Thế nào, người không tin?” Khóe miệng nam nhân dâng lên sự trào phúng nhàn nhạt: “Cũng phải, người ngu xuẩn như thế, đâu có thể nghe hiểu lời ta nói? Ngược lại là đáng tiếc tiên tướng quân phu nhân, dốc hết tâm huyết, lê một thân bệnh tật giúp người mưu đồ chu đáo, vì đảm bảo cho người cả đời không lo. Chỉ sợ là bà ta đến chết cũng sẽ không nghĩ đến, người chân chính phá hỏng sự sắp xếp tổn sức của bà ta lại là nữ nhi ruột thịt của mình, người không hổ là dòng giống của Úc Lượng, làm người không biết xấu hổ như nhau.

Úc Lượng?

Trong đầu nàng xẹt qua xẹt qua một tia sáng tỏ, nhớ tới tối hôm qua trước khi đi ngủ, nàng tùy ý lật xem một quyển tiểu thuyết tẻ nhạt, bên trong có người tướng quân cũng tên là Úc Lượng.

Chẳng lẽ?

Nếu thật sự là như thế thì không khó để giải thích cái gì mà Hâu gia, phu nhân và biểu thiếu gia rồi.

Đầu óc nàng nhanh chóng nghĩ đến nội dung quyển sách kia, lại bắt đầu xâu chuỗi lời nói của bọn nha đầu và nam nhân này, trong lòng có một suy đoán đại khái.

Nam nhân nhìn dáng vẻ không yên lòng của nàng, chỉ cảm thấy lên cơn giận dữ. Ngu xuẩn như vậy, thật là không bằng chết đi được rồi. Nếu không phải vì sự phó thác của nguyên tướng quân phu nhân, hẳn vẫn đúng là không muốn quan tâm sự sống chết của đồng ngu xuẩn này.

Hắn kiên chế lửa giận trong lòng, đè nén cả giận: “Ta nói với người những lời này, là muốn người chết được rõ ràng, nói không chừng lần sau lúc người tìm cái chết lần thật sự chết thẳng cẳng. Tránh cho người xuống dưới rồi cũng không biết là mình ngu không thể nói cỡ nào.”

Trong đầu nàng còn đang nhớ đến quyển sách kia, theo bản năng mà thử thăm dò: “Hầu gia?”

Giọng nói giống như chim oanh, mang theo sự khàn khàn nhạt nhạt.

Hắn liếc nhìn nàng, thu hồi ánh mắt khinh bỉ, tinh thần trở nên lãnh đạm. Đó là một loại lạnh lùng phát ra từ trong xương, giống như ở trong mắt hắn, mọi sinh linh trong thế gian đều có thể coi thường.

“Úc Vân Từ, đừng cố gắng khiêu chiến lửa giận của ta nữa. Người nhớ kỹ cho ta, ta không muốn nhìn thấy người. Ta hy vọng lần cuối cùng nhìn thấy người là lúc đến nhật xác cho người.”

Nam nhân bỏ lại câu nói này, xoay người nhanh chân rời đi. Hắn đã đi lâu rồi mà tấm rèm kia còn đang lắc lư không ngừng.

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn màn lụa đỏ thắm trên đỉnh đầu. Ba chữ Úc Vân Từ mà nam nhân gọi ra sau cùng, hoàn toàn giải đáp sự mê mẩn của nàng.

Không sai, sự việc chắc là như nàng nghĩ.

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Còn chưa chờ nàng kịp đứng dậy tìm tòi nghiên cứu thực hư liền cảm thấy một bóng dáng màu hạnh chạy vội tới, giống như núi đè trên người mình.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi?”

“Người... đứng lên nói chuyện.” Nàng bị đè đến mức suýt chút nữa không thở nổi, cổ họng hơi không thoải mái, vừa khô vừa cháy: “Khụ... khụ...”

Như Tình theo lời đứng dậy, lau nước mắt: “Tiểu thư, nô tỳ và Như Thúy lo lắng gần chết, chỉ sợ người... chúng nô tỳ đi gọi người thế nhưng không ai tới. Ngay cả H`ầu gia... cũng là kéo rất lâu mới tới, càng đừng nhắc tới mời đại phu...”

“Như Tình tỷ tỷ nói đúng, người của H`ầu phủ căn bản không để chúng ta vào trong mắt. Chúng nô tỳ đi xin người khác giúp đỡ mời đại phu cho tiểu thư người, bọn họ không thèm để ý, nói cái gì mà phải có lệnh bài của di phu nhân. Nô tỳ đành phải đi cầu xin di phu nhân, di phu nhân ngoài miệng đáp ứng, nhưng nửa ngày không nhúc nhích. Tiểu thư... H`ầu phủ này thật sự là một ngày cũng không ở nổi nữa...”

“Còn có H`ầu gia, theo nô tỳ thấy, H`ầu gia căn bản cũng không quan tâm sống chết của tiểu thư người. H`ầu gia không suy nghĩ xem, nếu không phải là phủ tướng quân chúng ta thì nào có H`ầu gia hôm nay? H`ầu gia lấy oán trả ơn, làm hại tướng quân bị bệ hạ quở mắng, bắt buộc hối lỗi, một năm không được thăng tri ầu. H`ầu gia sao không suy nghĩ tiểu thư là thê tử của H`ầu gia? H`ầu gia làm như vậy đặt người ở đâu? Đặt phủ tướng quân phủ chúng ta ở đâu?”

“Đúng vậy... tiểu thư, người phải sớm đưa ra quyết định đi!”

Hai nha đầu người tung kẻ hứng, nhưng vốn dĩ không có chân chính quan tâm người làm chủ tử nằng đây. Nằng là người vừa mới đi tìm cái chết, mặc dù là giả, nhưng cỗ họng thật sự khô đến bốc khói.

“Khục... khục...”

“Tiểu thư, người làm sao vậy... Có phải là cỗ họng không thoải mái... đi phu nhân thật là, bây giờ cũng qua hai canh giờ rồi, đại phu còn chưa mòi đến.”

Như Thúy oán trách, rót một chén trà. Đi lên đỡ nằng dậy, nước trà vào cỗ họng mới coi như là không khó chịu như vậy nữa.

“Tiểu thư, theo nô tỳ thấy, người đừng chà đạp bản thân nữa, H`ai gia vốn dĩ cũng không quan tâm người. Nếu như bị biểu thiếu gia biết được, còn không chừng đau lòng thành dáng vẻ gì. Còn có phu nhân và đại tiểu thư, đâu sẽ vô cùng đau lòng. H`ai gia không nhớ tình cảm phu thê, không nhớ phủ tướng quân là nhạc gia* của H`ai gia, H`ai gia có điểm nào vượt được biểu thiếu gia.”

(*: Nhà bố mẹ vợ.)

Nữ tử trên giường bưng lấy trà, cúi đầu. Nghĩ đến lời vừa rồi nam nhân kia nói, hẳn có câu nói ngược lại nói không sai, nguyên chủ chính là khoe khoang kỹ xảo giả bộ tìm chết, chỉ là không ngờ lại trở thành sự thật. Cho nên chính mình mới thành tiểu thư gì đó.

Úc Vân Từ, chính là tên bây giờ của nằng.

Trong phòng có một cái bàn trang điểm, nằng chỉ chỉ. Như Tình cho rằng nằng muốn đứng dậy thay quần áo, vội nói: “Tiểu thư, người vừa mới đi ra từ cửa âm phủ, hiện tại không thể đứng dậy.”

Nằng rũ mắt xuống, bản thân li`ền muốn giãy giụa xuống giường. Về mặt Như Tình bất đắc dĩ, dùng ánh mắt ra hiệu cho Như Thúy đi mở ngăn tủ ra lấy váy áo.

Nàng mặc váy áo xong được Như Tình đỡ ngồi trước gương trang điểm, nếp váy tản ra dưới gối, váy kéo trên mặt đất.

Trong gương là một thiếu nữ không đến hai mươi tuổi, mặt mũi so với nàng lúc trước thì đẹp hơn gấp mấy lần. Đôi mắt đẹp của nàng sáng như trăng trong gương, cẩn thận nhìn da thịt như tuyết, dung nhan tinh xảo. Mặc cho Như Tình chải tóc trang điểm cho nàng, trong lòng nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ.

Sau khi vấn búi tóc xong, Như Tình chia trâm cài tóc châu ngọc ở hai bên, hòng thạch lục ngọc, rất hoa lệ.

Từ trong gương có thể nhìn thấy ở cổ có một vết đỏ nhàn nhạt, vết đỏ nhạt, nghĩ cũng biết nguyên chủ chỉ là muốn hù dọa người ta, ra vẻ.

“A, nàng dâu của cháu ngoại đã có thể xuống giường rồi. Vừa rồi nha đầu Như Thúy kia còn hô to gọi nhỏ, làm ta sốt ruột đến mức tim đập thành thịch nhảy lên, còn tưởng rằng nàng dâu không xong rồi.”

Một vị phu nhân đi vào, khuôn mặt hình chữ nhật, trang sức vàng đầy đủ. Ăn mặc lộng lẫy, vịn tay một nha đầu mặt tròn. Phía sau bà ta có một đại phu mang theo hòm thuốc đi theo.

Lão đại phu nhìn khí sắc của Úc Vân Từ, liền vội vàng nói với phu nhân: “Đỗ phu nhân, người đang gạt tiểu lão nhân à. Khí sắc này của Hâu phu nhân đâu có giống người vừa đi tìm cái chết.”

“Xin lỗi, Lý đại phu, chi phí đến khám bệnh tại nhà chúng ta sẽ không thiếu, hại ông một chuyến phí công.”

Lý đại phu nghe bà ta nói như vậy, đâu còn có bất mãn gì nữa, lúc này đi theo người ta nhận phí khám bệnh tại nhà.

Úc Vân Từ nhàn nhạt nhìn người phu nhân, nếu nàng đoán không sai. Vị này chính là di phu nhân sống nhờ ở Hâu phủ, thứ di mẫu của nam chính. Trong sách, thứ di mẫu này trước khi nữ chính gả đến vẫn luôn nắm việc bếp núc của Hâu phủ trong tay.

Bên cạnh Đỗ thị còn có một thiếu nữ áo trắng đi theo. Eo thon mặt trắng, mắt hạnh to, là cô nương tướng mạo không tệ. Vị cô nương này chính là nữ nhi độc nhất của Đỗ thị, Lục Hoàn Bội.

“Thế nào? Nàng dâu vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn người?” Đỗ thị bị nàng nhìn mà trong lòng run lên, kìm nén hỏi.

Nàng vịn tay Như Tình đứng dậy, ng ẩ xuống trên giường: “Đương nhiên là nhìn di phu nhân ăn mặc đẹp, nhìn qua còn tưởng là quý phu nhân nhà ai. Còn có biểu muội, càng ngày càng xinh đẹp r ấ.”

Đỗ thị vốn là thê tử của một tiểu quan, sau khi trượng phu chết thì mang theo nữ nhi đến cậy nhờ H ầu phủ. Cũng là H ầu phủ không có nữ quyến, nam chính lại là một nam tử, thế là sự vụ lớn nhỏ trong phủ H ầu như đầu là bà ta định đoạt.

Giống như hôm nay, nguyên chủ đường đường là H ầu phu nhân, muốn mời đại phu đến phủ thế mà còn phải được sự đ ồng ý của Đỗ thị.

“Nàng dâu của cháu ngoại thật là biết nói chuyện, ta thì tính là quý phu nhân gì. Nếu nàng dâu đã không sao r ấ vậy thì cố gắng nghỉ ngơi. Trong phủ nh ầu việc, ta một khắc cũng không được rảnh rỗi. Nếu không phải Hoàn Bội giúp đỡ thì chỉ sợ thật đúng là không làm được.”

“Biểu muội là người tài giỏi, cũng không biết tương lai công tử nhà nào có phúc khí có thể cưới v ề nhà. Vừa nói như vậy, ngược lại cảnh tỉnh ta r ấ. Biểu muội năm nay gần mười tám r ấ nh ỉ, là đến tuổi xuất giá r ấ. Lục gia mặc dù không phải là nhà giàu gì nhưng cũng là nhà thanh liêm chính trực. Lục lão phu nhân còn sống, các thúc bá của biểu muội đầu còn đó. Theo lý thuyết, biểu muội chọn rể xuất giá đầu phải do người của Lục gia làm chủ. Hôm khác ta nói với H ầu gia một chút, bảo người ta viết một lá thư đưa đến Lục phủ.”

Khuôn mặt Lục Hoàn Bội thay đổi, nhìn v ề phía mẫu thân của mình. Trong lòng Đỗ thị th ầm hận, trên mặt lại không thể biểu hiện ra ngoài. Th ầm nghĩ cái đ ồng ngu xuẩn Úc Vân Từ này sao lại giống như thông suốt tư tưởng r ấ.

“Việc này trước tiên không vội, Hoàn Bội còn nhỏ. Chờ định hôn rồi lại đưa tin thúc bá của nó cũng không muộn.”

Úc Vân Từ cười không nói, Đỗ thị có thể là muốn cho nữ nhi của mình và Hâu gia gạo nấu thành cơm rồi mới đi thông báo cho người của Lục gia. Trước đó, bọn họ bất kể như thế nào cũng phải nương nhờ Hâu phủ.

“Cơ thể nàng dâu vẫn yếu ớt, chúng ta không làm nhải quấy rầy nữa. Nhưng hề có đògì muốn ăn thì cứ việc báo cho trù phòng.”

Đỗ thị nói xong liền cáo từ.

“Chậm đã di phu nhân. Sau này mời người gọi ta là Hâu phu nhân, còn có việc của Hâu phủ quả thực nhiều, ta và Hâu gia tin tưởng di phu nhân. Nếu như di phu nhân cảm thấy thực sự mệt mỏi thì ta sẽ nói với Hâu gia. Còn có trù phòng bên kia, ta nghĩ bọn họ thân là nô tài Hâu phủ, không dám cắt bớt phần của Hâu phu nhân ta đâu. Di phu nhân người nói xem đúng không?”

Đỗ thị sững sờ, bà ta không ngờ rằng Úc Vân Từ sẽ nói lời như vậy. Ngay cả Như Tình và Như Thúy cũng không nghĩ tới, bọn họ đều dùng một loại ánh mắt không quen biết để nhìn Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói với Đỗ thị: “Ta quả thật muốn nghỉ ngơi rồi, di phu nhân đi làm việc đi.”

Đỗ thị hoài nghi mang theo Lục Hoàn Bội rời đi, Như Tình và Như Thúy nhìn nhau một cái.

“Tiểu thư, người... chẳng lẽ lại thật sự muốn cướp đi quyền bếp núc của di phu nhân?”

Cơ thể Úc Vân Từ ngửa ra sau, nghiêng người dựa vào bên giường: “Đương nhiên là không phải, chỉ có đi đâu hôm nay bà ta quá đáng. Mời một đại phu lại tốn thời gian lâu như vậy. Lỡ như...”

Như Tình và Như Thúy lập tức liền hiểu được, tiểu thư đây là trách di phu nhân mời đại phu chậm. Nghĩ lại cũng phải, một quả phụ sống nhờ, thật đúng là coi mình là chủ tử H ầu phủ đoan chính.

Chờ sau này đại tiểu thư vào phủ thì sẽ có rất nhiều cơ hội trừng trị bà ta.

“Tiểu thư, H ầu phủ thật sự là quá loạn r ối, lại có thể do một người ngoài quản lý. Theo nô tỳ thấy, H ầu gia căn bản cũng không coi trọng tiểu thư, nếu không, lúc tiểu thư vào cửa thì việc bếp núc này liền phải giao vào tay tiểu thư r ối.”

Không muốn là một chuyện, giao hay không giao lại là một chuyện khác.

“Đúng vậy, tiểu thư. Nô tỳ cũng cảm thấy, H ầu gia... so với biểu thiếu gia, thật sự là chênh lệch quá xa.”

Úc Vân Từ nghe Như Thúy lại nhắc đến biểu thiếu gia, đã đoán được biểu thiếu gia này là ai. Một nam nhân xui khiến nguyên chủ bỏ trốn, là chất tử nhà mẹ đẻ của kẻ mẫu nguyên chủ.

Chính là biểu thiếu gia này, dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt nguyên chủ, làm hại nguyên chủ tuổi còn trẻ đã chết tha hương nơi xứ lạ.

Sau khi nguyên chủ cùng người ta bỏ trốn, vì lắng lại lửa giận của H ầu gia, cũng vì không đứt mối quan hệ thông gia này. Úc gia quyết định gả trưởng nữ vào, trưởng nữ Úc gia chính là nữ chính trong sách.

Sau khi nữ chính gả vào H ầu phủ, mọi chuyện thỏa đáng, xử lý thích hợp, rất được sự kính yêu của bọn hạ nhân và sự kính trọng của nam chính. Nam chính bị sự thiện lương và chân tình của nàng ta đã động, vô cùng cưng chiều nàng ta.

Quyển sách này tên là <Giả đích độc nữ sủng ký>.

Nam chính chính là H`ầu gia mà trước đó đã thấy, nữ chính chính là tỷ tỷ của nguyên chủ.

Mà nguyên chủ, chính là nguyên phối của nam chính không tiếc phúc kia.

Chỉ là trước đó nàng đọc truyện để giết thời gian, rốt cuộc là đọc không đủ tỉ mỉ. Rất nhiều tình tiết nàng đều không nhớ được, ví dụ như chuyện nam chính vạch tội Úc tướng quân, nàng cũng không có ấn tượng gì.

Còn có thiết lập nhân vật nam chính hình như cũng có chút không khớp với trong sách, nam chính trong sách là người dịu dàng như ngọc, nho nhã lễ độ. Mà nam nhân nàng nhìn thấy lại là người nghiêm túc lạnh lùng, tính tình cực kỳ bá đạo.

Mà nguyên chủ, trong sách chỉ có mấy câu ngắn ngủi.

Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai nha đầu thấy nàng không biết đang suy nghĩ gì, cho là nàng nhớ tới kế hoạch trước đó.

Như Tình hạ giọng nói: “Tiểu thư, cây hợp hoan phía sau H ầu phủ đang lúc nở đẹp, người có muốn ra ngoài đi một chút không?”

Nhìn cây hợp hoan? Lúc này?

Nàng xuyên qua cửa sổ nhìn mặt trời chói mắt bên ngoài, chậm rãi đi ra ngoài. Như Tình và Như Thúy thấy nàng đứng lên, nhìn nhau từng người mừng thầm trong lòng.

Đi tới cửa, bỗng nhiên cảm thấy hơi nóng đánh tới mới biết bên ngoài nóng cỡ nào. Mặt trời chiếu đến mức mặt đất trắng bệch, mơ hồ có thể nhìn thấy được hơi nóng bay lên.

Bây giờ là mùa hè, vốn nên là sức sống dạt dào. Nhưng cây cối xanh tươi đều bị bốc hơi nước, lá cây khô cằn. Phóng mắt nhìn xa, hành lang đình nghỉ mát, góc mái hiên vênh lên, tường đá trắng quét vôi, còn có cổng vòm hình tròn. Tất cả mọi thứ, đều lả lẫm như thế, giống như trong bức tranh.

Như Tình và Như Thúy thấy nàng không đi, trong lòng buồn bực.

“Tiểu thư, chúng ta mau mau đi thôi, nếu không hoa kia sẽ rụng mất.”

“Không, rụng thì để nó rụng đi.”

Nàng nói xong, quay người trở lại trong phòng. Vừa vào phòng, khí lạnh tràn đầy khắp người, lộ ra sự sáng khoái không cách nào nói rõ được. Nàng một lần nữa ngã dựa vào trên giường, nhìn Như Tình đi theo vào, mà Như Thúy thì không trở vào.

Như Tình dường như dậm chân một cái: “Tiểu thư, chiết cành nên cắt màu hoa nở, đừng đợi tàn hoa mới bẻ cành*. Người không thể phụ lòng biểu thiếu gia, nên là lúc thoát khỏi bẽ khổ r ấ.”

(*: Trích trong bài thơ “Kim lữ y” của Đỗ Thu Nương: 有花堪折直须折, 莫待无花空折枝: Hán việt: Hữu hoa kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi.)

“Bẽ khổ? Người nói bẽ khổ là chỉ H ầu phủ sao? H ầu phủ phú quý ngập trời, sao có thể xem như là bẽ khổ?”

“Tiểu thư, người... đang nói gì vậy? Biểu thiếu gia vì người, bất kể cái gì cũng có thể vứt bỏ, người vẫn còn lưu luyến phú quý của H ầu phủ. Nô tỳ... thấy không đáng cho biểu thiếu gia. Chẳng lẽ người đã quên H ầu phủ đối với người thế nào? Lại đối với phủ tướng quân thế nào?”

Như Tình nói xong chạy vào trong phòng, không biết từ đâu lấy ra một bao y phục rõ ràng đã thu dọn xong.

“Tiểu thư, người mau mau đi thôi. Còn chậm trễ nữa thì sẽ không kịp. Người và biểu thiếu gia thật vất vả mới đi đến bước này, còn ch ần chừ nữa thì công lao sẽ đổ biển mất.”

Trái tim của Úc Vân Từ nhấc lên, xem ra, hôm nay là thời gian ước hẹn bỏ trốn của nguyên chủ và biểu thiếu gia. Nguyên chủ lựa chọn tự sát ngày hôm nay, có phải là có ý khác không?

Nàng “Hô” một tiếng đứng lên, nhìn thẳng vào Như Tình.

“Như Tình, ta đã quyết định r ấ, không đi nữa.”

“Tiểu thư, vì sao?” Như Tình căng thẳng, truy hỏi.

Màu mắt nàng lạnh buốt, yên lặng nhìn Như Tình: “Bởi vì vừa r ấ lúc ta hôn mê đã mơ một giấc mơ. Trong mơ ta thấy sau khi ta cùng biểu ca bỏ trốn, lại không bao lâu mà chết đi. Hơn nữa người hại chết ta chính là biểu ca. Người nói xem, giấc mơ có phải là thật hay không?”

“Tiểu thư...” Như Tình bị ánh mắt của nàng làm giật mình, lui về sau một bước: “Mơ... đương nhiên là giả, trái tim mà biểu thiếu gia đối với người, người vẫn chưa rõ sao? Biểu thiếu gia vì người, có thể không cần gì cả. Nam nhân si tình như vậy, thế gian ít có.”

“Thật sao? Hẳn quan tâm ta như vậy?”

“Đương nhiên, biểu muội. Như Tình nói không sai, ta vì muội mà có thể không cần gì cả. Bao gồm cả công danh, bao gồm cả thân phận công tử Thẩm gia.”

Một giọng nam vang lên, ngay sau đó liền thấy một người đi vào phòng. Người tới dáng dấp có chút anh tuấn, có một loại khí chất ôn tồn lễ độ. Hắn một thân áo xanh, trên đầu buộc khăn thư sinh, hai mắt si ngốc mà nhìn nàng.

“Vân Từ biểu muội.” Nam tử thâm tình gọi, đến gần nàng.

Mà Như Thúy đi theo sau nam nhân.

Con người nàng trong nháy mắt âm trầm, hóa ra người là Như Thúy dẫn tới. Hai nha đầu bên cạnh này, vì để cho nàng bỏ trốn cùng người ta mà thật đúng là tận chức tận trách.

Thậm Thiệu Lăng từng bước một đến gần, ánh mắt tham lam nhìn nàng. Nàng vẫn đẹp giống như lúc trước, mỹ nhân như vậy, không uống công hấn ta vất óc tìm kế.

Nàng vội vươn tay ra ngăn lại: “Như Tình Như Thúy, các người còn không đưa biểu thiếu gia ra ngoài? Nếu như bị người khác phát hiện ra, kết cục như thế nào?”

“Vân Từ biểu muội, muội...”

“Tiểu thư, người yên tâm, nô tỳ đều chuẩn bị tốt rồi. Sẽ không có ai phát hiện ra, người và biểu thiếu gia nhanh chóng thương lượng, đợi lát nữa liền đi đi.”

Nói xong, Như Thúy và Như Tình đều ra ngoài canh giữ.

Trong phòng chỉ còn lại Thẩm Thiệu Lăng và Úc Vân Từ.

“Biểu muội, mấy ngày không gặp, chẳng lẽ muội quên lời thề của chúng ta rồi? Chẳng lẽ muội lưu luyến phú quý của Hầu phủ, quên ta rồi sao?”

Thẩm Thiệu Lăng nói, lấn người tiến lên, muốn vây nàng ngửa trên giường.

Nàng vốn đứng đó, nhìn dáng vẻ của hắn, vội vàng né qua một bên. Ánh mắt liếc nhìn bốn phía, muốn tìm vũ khí gì đó phòng thân. Nhưng mà, lọt vào trong tầm mắt, không có gì có thể dùng.

“Biểu... ca, ta sợ, ta mơ thấy biểu ca người là người xấu, cố ý gạt ra, sau đó ta còn bị biểu ca hại chết. Biểu ca, người không biết, ta chết rất thảm, quả thực là chết không nhắm mắt. Ta nhớ được, ở trong mơ ta còn thể, thậm chí muốn nợ máu trả bằng máu, khiến các người đều không được chết tử tế. Biểu ca, giấc mơ kia thật sự là rất đáng sợ...”

Thẩm Thiệu Lăng có chút chột dạ, ánh mắt hơi lơ lửng, sau đó lập tức khôi phục lại dáng vẻ thâm tình chân thành: “Biểu muội, trong mơ đều là giả. Ta sẽ che chở cho muội, vì muội mà làm bất cứ chuyện gì.”

“Biểu ca, người thật sự nguyện ý vì ta mà làm bất cứ chuyện gì sao? Vậy hôm nay người có thể để ta yên tĩnh một chút không. Hiện tại lòng ta rất loạn, nếu không chúng ta đợi thêm một khoảng thời gian nữa đi. Biểu ca, người đi nhanh đi, bị người ta phát hiện ra thì sẽ không tốt.”

Nàng vừa không lộ ra dấu vết gì mà lui về phía sau vừa cố gắng khuyên hắn ta rời đi.

Thế nhưng Thẩm Thiệu Lăng thật vất vả mới trà trộn vào được Hầu phủ, sao có thể bỏ qua cơ hội cực tốt này? Nhất là nàng còn mơ như thế, lỡ như nàng dựa vào đó nhìn ra manh mối gì, đây chính là điếu không ôn cực kỳ.

Đêm dài lắm mộng, chậm thì sinh biến.

Hắn ta vài bước tiến lên, liền kéo lấy tay áo nàng.

“Biểu muội, muội đi theo ta, chúng ta rời khỏi Kinh thành. Ta không thể trơ mắt nhìn muội chịu khổ ở Hâu phủ được, muội yên tâm, ta nhất định sẽ đối xử với muội thật tốt. Chúng ta tìm một nơi không ai biết, kết làm phu thê, sinh con dưỡng cái.”

Nàng giãy mấy cái nhưng không tránh được. Thể lực nam nhân không thể so với nữ tử, cho dù là đáng vẻ hắn có vẻ yếu không ra gió, so với cơ thể vẫn luôn nuôi dưỡng trong khuê phòng hiện tại của nàng, vẫn là tốt hơn quá nhiều.

“Người thả ta ra... hiện tại vẫn không phải là lúc...”

“Không được, ta vừa nghe đến muội chịu khổ thì một khắc cũng không thể chờ được. Cảnh Tu Huyền là Hâu gia thì thế nào? Hắn không đối xử tử tế với muội, còn làm địch với phủ tướng quân, sớm muộn cũng sẽ làm tổn thương trái tim muội. Muội lập tức đi theo ta, ta đã sắp xếp xong rồi... muội không cần quan tâm gì cả...”

Đương nhiên là không cần quan tâm, chỉ lo chờ chết.

Trong lòng nàng nói thầm, trên mặt quả thực nặn ra dáng vẻ đắn đo: “Biểu ca, cũng bởi vì hiện tại cùng phủ tướng quân không hợp nhau nên ta mới càng không thể đi. Nếu đi rồi, hắn có thể thẹn quá hóa giận, hoàn toàn trở mặt với phủ tướng quân của muội hay không?”

Tâm tư của Thẩm Thiệu Lăng vốn dĩ cũng không ở trên người nàng, chỉ cảm thấy mỹ nhân trong ngực, ôn hương nhuyễn ngọc. Vừa nghĩ tới rất nhanh sẽ có thể muốn làm gì nàng thì làm, một ngọn lửa tà bay thẳng tới nơi nào đó, thật sự là một khắc cũng không muốn chờ.

“Cô mẫu thương muội, so sánh với muội thì phủ tướng quân chịu chút chèn ép có là gì.”

Cơ thể hắn ta dán vào thêm g ần, g ần đến mức nàng có thể cảm nhận được sự khác thường kia, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác bu ãn nôn.

“Không được. Người đi v ềtrước đi. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa... r ồi nói.”

“Không, biểu muội, ta đã tới r ồi thì không thể bỏ lại muội một mình được.”

Hắn nói, bắt đầu cưỡng ép lôi kéo. Mà mục tiêu của hắn không phải là cửa, ngược lại giống như là hướng v ềphía gi ường. Nàng lập tức hiểu ra ý đ ồcủa hắn.

Nàng cao giọng hô hào: “Người đâu, cứu mạng!”

Như Tình ở bên ngoài đi vào, lại giúp đỡ Thẩm Thiệu Lăng cùng đẩy nàng: “Tiểu thư, người đi cùng biểu thiếu gia đi. Nô tỳ biết trong lòng người khổ sở, đi theo biểu thiếu gia người mới có ngày tháng tốt lành.”

Thẩm Thiệu Lăng sử dụng một ánh mắt hướng v ềphía Như Thúy, Úc Vân Từ th ần nghĩ không tốt. Nam nhân này đến có chuẩn bị, hoặc là ng ồi v ững cùng nàng tăng t ụ, hoặc là mang theo nàng bỏ trốn khỏi phủ.

Bất kể là kiêu nào, chính mình cũng xong r ồi.

Trong lòng Úc Vân Từ căng thẳng, không quan tâm mà cao giọng kêu cứu: “Cứu mạng... cứu...”

Nam nhân chết tiệt, lại bịt miệng nàng lại. Nàng ô ô lên tiếng, dùng chân đá hắn ra.

Quả nhiên Như Thúy nhận được ánh mắt của Thẩm Thiệu Lăng, đ ầu tiên là đi đóng cửa, cài then từ bên trong. Sau đó từ trong ngực lấy ra một gói giấy nhỏ, tiếp theo là rót một ly nước, hòa tan đ ồtrong gói giấy vào trong nước, bưng đến trước mặt nàng: “Tiểu thư, người đừng vội. Có chuyện gì từ từ nói, trước tiên uống một ngụm nước đi.”

May mà phu nhân suy nghĩ chu đáo, lòng trước lữ như tiêu thư không phối hợp, trước tiên chuốc thuốc mê rồi nói.

Ánh mắt Thẩm Thiệu Lăng lóe lên sự ảo não, còn có một chút vẻ quyết tâm, nàng đều nhìn vào trong mắt. Mắt thấy Như tình giúp hấn đề nàng lại, mà Như Thúy thì muốn cưỡng ép mớm nước cho nàng, lòng nàng nóng như lửa đốt.

Một khi để bọn họ đạt được, bản thân mình liền đi con đường cũ trong sách.

Đến lúc gấp rút không biết như thế nào, chỉ nghe “Bang” một tiếng.

Cửa bên ngoài theo tiếng mà đổ, bắn lên vô số tro bụi. Dưới ánh mặt trời, những con côn trùng nhỏ như hạt bụi kia tung bay, tán loạn bốn phía.

Sau đó bên trong quang ảnh xuất hiện một thân hình cao lớn.

Người kia vô cùng tuấn mỹ, giống như thần linh.

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau lưng hắn là mặt trời chói chang nóng hãn hập, thế nhưng quay xung quanh người hắn lại là băng lạnh thấu xương. Trong mắt của hắn không có một chút đờ ấm, vẻ mặt hoàn mỹ đến mức như pho tượng, không có bất kỳ một vết nứt nào.

Nàng suýt chút nữa lệ nóng doanh tròng, hắn lúc này, đối với nàng mà nói, giống như chúa cứu thế từ trên trời giáng xuống.

Như Tình và Như Thúy đã buông nàng ra, Thẩm Thiệu Lăng lại kéo nàng không thả. Hắn “Phịch” một tiếng quỳ xuống, kéo theo nàng ngã xuống đất.

“Cảnh Hầu gia, tiểu sinh và biểu muội tâm đầu ý hợp, đã hứa với nhau cả đời. Tiểu sinh từng thề cả đời chỉ thích một mình biểu muội, biểu muội đã từng nói cho tiểu sinh biết, nàng đời này kiếp này sẽ không yêu nam tử khác. Xin Hầu gia tác thành cho tiểu sinh và biểu muội, thả cho chúng ta đi đi, chúng ta nhất định sẽ ngày đêm cầu phúc cho Hầu gia, cầu Phật tổ phù hộ Hầu gia ngài sống lâu trăm tuổi.”

Như Tình cũng quỳ xuống theo: “Hầu gia, xin ngài thương xót cho tiểu thư của chúng nô tỳ đi. Tiểu thư và biểu thiếu gia yêu thương nhau, nếu không có biểu thiếu gia, tiểu thư của chúng nô tỳ cũng không muốn sống một mình. Còn ở lại trong Hầu phủ nữa, tiểu thư của chúng nô tỳ sẽ phải mất mạng rồi.”

Cảnh Tu Huyền không nhìn bọn họ, mắt nhìn về phía Úc Vân Từ, nhìn bằng nửa con mắt.

Úc Vất Từ hát Thẩm Thiệu Lăng ra, đứng lên. Thoáng nhìn Như Thúy giấu ly nước sau lưng, đang muốn đỡ đi. Nàng một bước dài tiến lên, cướp lấy cái ly.

Nước trong ly bắn ra ngoài không ít, nhưng còn dư lại một chút.

“Hầu gia, ba người này, mưu đồ trong ngoài phối hợp, bắt cóc ta xuất phủ. Ngài xem, nước trong ly này.”

Nàng đưa cái ly đến trước mặt Cảnh Tu Huyền, hẩn rử mắt, một lát sau mới nhận lấy cái ly. Không cần đưa đến gần đã có thể ngửi thấy mùi thuốc mê trong nước.

“Hầu gia, ba người này, hai người là nha đầu bên cạnh ta, một người là biểu ca của ta. Nếu thật sự ta bị bọn họ bắt xuất phủ, chỉ sợ là hết đường chối cãi. May mà Hầu gia ngài tới kịp thời.”

Cảnh Tu Huyền khẽ buông tay, cái chén theo tiếng mà rơi, vỡ nát. Nước kia rơi vãi trên mặt đất, tràn ra thành một bãi. Con người nàng co rụt lại, chẳng lẽ hẳn không tin sao?

Thẩm Thiệu Lăng nhân cơ hội dập đầu một cái: “Hầu gia, tiểu sinh và biểu muội... tiểu sinh tự biết có lỗi với Hầu gia, xin Hầu gia nể tình một lòng say mê của tiểu sinh, để tiểu sinh đưa biểu muội đi. Biểu muội từ lúc vào Hầu phủ, sống không bằng chết. Hầu gia ngài không phải không biết, sáng nay muội ấy còn suýt chút nữa tự sát. May mà được bọn nha đầu phát hiện ra...”

Trong lòng nàng lạnh buốt, không sai. Nguyên chủ đúng là vừa mới tìm cái chết, cũng quả thực là chết rồi.

“Hầu gia, trước đó là ta không hiểu chuyện, âm ỉ cấu kình với ngài. Thật ra trong lòng ra vẫn luôn rất kính nể Hầu gia, có thể gả cho Hầu gia là may mắn ba đời tu luyện của ta. Thẩm biểu ca này ta thật sự không thân, đừng nói gì đến yêu hẳn một đời một kiếp. Nếu nói yêu, ta cũng chỉ sẽ yêu trượng phu của ta Hầu gia ngài thôi. Ta dám thề với trời, nếu có một chút tâm tư muốn rời khỏi Hầu phủ, sẽ khiến cho ta trời tru đất diệt, chết không yên lành.”

Nàng giơ tay, duỗi ra ba ngón tay, lời thề son sắt.

Dù sao thì nguyên chủ đã chết rồi, mà mình, đúng là không muốn rời khỏi Hâu phủ.

Cảnh Tu Huyền híp mắt, nhìn chăm chăm ngón tay nàng. Nàng dùng ánh mắt chân thành tha thiết đáp lại, cố gắng nhìn thẳng hẳn. Nàng thật sự không thể rời khỏi Hâu phủ, nếu rời đi, chẳng phải sẽ giống như nguyên chủ, chết không được rõ ràng.

Thẩm Thiệu Lăng thấy nguy cơ nheo mắt lại, chẳng lẽ Vân Từ biểu muội thật sự lưu luyến phú quý của Hâu phủ, không muốn đi cùng hẳn ta? Sớm biết như thế thì không nên nghe theo cô mẫu, làm thành chuyện ở trong phủ tướng quân rồi, nào có dùng đến những con đường quanh co này.

“Biểu muội, muội vì sao phải lấy tính mạng mình ra bảo vệ? Ta biết, muội là sợ Cảnh Hâu gia dưới cơn thịnh nộ sẽ lấy mạng ta nên mới có thể dối lòng nói ra lời vừa rồi. Thế nhưng ta đường đường là nam tử, sao có thể trốn sau lưng nữ nhân? Cảnh Hâu gia là người hiểu lý lẽ, ngài ấy nhất định sẽ tác thành cho chúng ta.”

Thật là một nam nhân vô cùng dẻo miệng, cũng thật sự là có bản lĩnh.

Nguyên chủ chết dưới sự tính toán của hẳn ta, không tính là oan.

Nàng dần lòng một chút, vén váy lên quỳ xuống, ôm lấy đùi Cảnh Tu Huyền.

Một tay thuận tiện bấm vào đùi mình, đau đến mức nàng nước mắt đầm đìa, ngửa đầu nhìn, rất đáng thương: “Hâu gia, nói câu không sợ mất mặt. Trước kia lúc ở nhà mẹ đẻ, Thẩm biểu ca đã thềm thuồng sắc đẹp của ta, mấy lần ngăn cản ta ở nội trạch, nói mất lời không hiểu ra sao. May mà ta tỉnh táo, luôn luôn nhớ kỹ phải giữ khoảng cách với ngoại nam. Bây giờ nghĩ lại, vì sao hẳn ta luôn có thể ngăn cản ta, nhất định là hai nha đầu Như Tình và Như Thúy này làm nội ứng, phản chủ cầu vinh, tiết lộ hành tung của ta cho hẳn ta.”

Cảnh Tu Huyền nhìn xuống nàng, nàng ra sức nặn nước mắt trong mắt ra, cắn môi.

“Hầu gia, có thể ngài không biết. Một nữ tử, kiếm sống dưới tay kẻ mẫu khó khăn cỡ nào. Hai chữ hiếu nghĩa đè xuống, có thể đè chết người ta. Bà ta là kẻ mẫu, ta là kẻ nữ. Bà ta tùy tiện giở một thủ đoạn ra, ta lại chỉ có thể khổ sở nuốt vào bụng. Bao gồm cả nha đầu bên cạnh ta, đều là người của bà ta. Bọn họ muốn sắp đặt một danh tiếng bất trính, dễ như trở bàn tay. Ta chỉ xin Hầu gia có thể nghe ta giải thích, cố gắng tra rõ ràng, cho dù là cùng bọn họ bị thẩm vấn nơi công đường, ta cũng không tiếc!”

Ở cổ đại, nữ tử sẽ không tùy tiện mà lên công đường.

Nếu nàng ngay cả đối chất với bọn họ cũng không sợ thì không biết Hầu gia có tin nàng hay không?

“Cảnh Hầu gia, biểu muội hẳn là cuống đến hồ đồ rồi, sợ ngài trách tội tiểu sinh, cho nên mới nóng lòng rũ sạch quan hệ. Muội ấy bằng lòng không tiếc giá nào bảo vệ ta, tiểu sinh há có thể khoanh tay đứng nhìn. Thẩm Thiệu Lăng ta ở đây xin thề, bất kể chuyện gì xảy ra, trái tim của ta đối với biểu muội vĩnh viễn không thay đổi.”

Họ Thẩm này nói hay đến mức làm cho người ta buồn nôn, nàng quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Thiệu Lăng một cái. Mà thứ Thẩm Thiệu Lăng đáp lại nàng là một ánh mắt hung tàn. Loại bình tĩnh tình thế bắt buộc kia, mang theo một chút khiêu khích.

Phải rồi, hẳn chắc chắn về chuyện giữa nam và nữ, chỉ cần lan truyền ra, người bị hủy thanh danh luôn là nữ tử.

“Hầu gia, hẳn đổi trắng thay đen, lời nói đều không phải thật. Ta không thể thích nam tử xấu xa như vậy được, nếu như giết người không đền mạng thì bây giờ ta có thể giết hẳn ngay!”

Chữ giết đó nàng cắn nghiến ra từ hàm răng. Biểu ca này giống như một con đĩa, bị hắn ta quấn lấy, không hút khô máu thì chỉ sợ sẽ không chịu để yên.

Trong lòng Thẩm Thiệu Lăng thót lên một cái, chẳng lẽ biểu muội đã nhìn thấu kế hoạch của bọn họ? Nếu thật sự là như thế thì chỉ có thể hoặc là không làm, đã làm thì làm tới cùng.

Hắn ta mờ mịt nhìn Như Tinh, Như Tinh bị tiểu thư nhà mình làm cho choáng váng đầu óc phục hồi lại tinh thần.

“Tiểu thư, sao người có thể như vậy chứ? Rõ ràng là người ái mộ biểu thiếu gia, nói biểu thiếu gia tuấn tú lịch sự, phong độ nhẹ nhàng, là người trong lòng người yêu. Người không nhớ bản thân từng viết thơ cho biểu thiếu gia sao? Người nói biểu thiếu gia là nước trên sông, người là cánh buồm cô đơn trên mặt nước, hai người cùng nhau dập dờn, mãi mãi không chia lìa... Những lời này người quên hết rồi sao?”

Nước thuyền gì chứ, thơ tình như vậy đâu phải là thứ mà một nữ nhân có thể làm ra được.

Úc Vân Từ không dám nhìn mặt Hầu gia, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đầu đông lại, như bị đóng băng, lạnh lẽo từng tấc.

Đôi mắt tinh mịch tối tăm của Cảnh Tu Huyền nhìn chăm chăm vào nàng, giống như muốn nhìn xem bài thơ đó rốt cuộc có phải do nàng làm hay không.

Nàng liếm đôi môi hơi thô: “Hầu gia, thơ không phải do ta làm. Ta dám thề với trời, nếu là ta làm, ta sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, trời giáng sét đánh.”

Ánh mắt lạnh băng của Cảnh Tu Huyền cố định trên khuôn mặt nàng, lại dời về phía Thẩm Thiệu Lăng và Như Tinh, cao thâm khó dò.

Thẩm Thiệu Lăng đã tỉnh táo lại, mặc kệ biểu muội Vân Từ biết kế hoạch của cô mẫu từ lúc nào. Chỉ cần hắn ta cắn chết là có tư tình với nàng thì một ngày nào đó, Cảnh Hầu gia sẽ chán ghét mà vứt bỏ nàng. Bởi vì trên đời này, không có một nam nhân nào có thể khoan nhượng cho nữ nhân của mình bất trình.

“Cảnh H ầu gia, chuyện cho tới bây giờ, tiểu sinh không còn lời nào để nói. Nếu biểu muội đã không nhận... vậy thì theo như lời muội ấy nói đi... muội ấy không để ý đến tình nghĩa, tiểu sinh lại không thể không để ý. Bất kể tiểu sinh vào H ầu phủ như thế nào thì chung quy cũng không hợp với lẽ thường, H ầu gia muốn xử lý thế nào, tiểu sinh đâu không oán. Tiểu sinh chỉ xin H ầu gia ngài sau này đối xử tốt với biểu muội, đừng sinh lòng xa cách với muội ấy... như thế, tiểu sinh không c ầu mong gì nữa...”

Nam nhân này thật sự là một nhân tài, co được giãn được, da mặt còn dày hơn. Nếu không phải thời cơ không đúng thì nàng cũng muốn vỗ tay cho hắn ta r ồi.

“Biểu ca, người luôn m ồm nói có tình với ta. Xin hỏi người có biết đạo lý có cưới hỏi là thế, đi theo là thiệp không? Tình nghĩa của người chính là muốn ta làm một nữ nhân không thể xuất hiện trước mặt mọi người, khi còn sống không thể quang minh chính đại, ngay cả chết cũng lặng yên không tiếng động, đúng không? Nếu thật sự là như thế, vậy tình ý của người thật là buồn cười, thử hỏi trong thiên hạ có nữ tử nào nguyện ý muốn có tình cảm như vậy?”

“Biểu muội, muội không muốn đi theo ta thì được, chớ hoài nghi tình cảm của ta đối với muội. H ầu gia... ta không c ầu gì cả, chỉ c ầu sau này biểu muội có thể sống tốt là ta đủ hài lòng r ồi.”

Úc Vân Từ tức đến mức bật cười, đụng phải kẻ khó chơi như vậy, chẳng trách nguyên chủ trong sách đ ầu độn rơi vào cái bẫy của bọn họ, đáng vẻ ngu xuẩn bị bán mà còn kiếm tiền thay người ta.

“Nếu biểu ca đã nói mình thật lòng thật dạ không cho phép người khác chửi bới, chỉ bằng biểu ca th ề nghe xem. Nếu như vừa r ồi lời người nói trái với lòng thì người trong cả tộc, bao g ồm cả mình sẽ đều đoạn tử tuyệt tôn, chết nát tâm nát phổi. Người dám không?”

Nàng nhìn thẳng vào Thẩm Thiệu Lăng, sự hung tàn trong mắt Thẩm Thiệu Lăng tụ lại.

Lời th ề này không thể nói là không độc được.

“Biểu ca, nếu sự thật lòng của người không giả thì lời thề có độc hơn nữa cũng không cần sợ, đúng không?”

Lúc này Cảnh Tu Huy ền mới dùng ánh mắt nhìn thẳng vào nàng. Sắc mặt nàng nghiêm túc, hoàn toàn không nhìn ra được một chút yêu thương nào đối với Thẩm Thiệu Lăng.

Hắn lạnh mặt, như có đi ều suy nghĩ.

Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, hình như là có người chạy về phía bên này.

Sắc mặt hắn thay đổi: “Tả Tam, không có phép bất kỳ kẻ nào tiến vào.”

“Vâng, hầu gia.”

“Hầu gia, xảy ra chuyện gì vậy? Sao ta lại nghe nói trong phủ có kẻ trộm vào?”

Người tra hỏi chính là Đỗ thị, bà ta dẫn theo Lục Hoàn Bội vội vàng chạy đến. Sau lưng bọn họ còn có một số người đi theo. Lại là nhị lão phu nhân nhị phòng và nữ nhi của bà ta, Cảnh Tương.

Tả Tam ngăn bọn họ lại: “Nhị lão phu nhân, tam tiểu thư, di phu nhân, biểu tiểu thư, hầu gia có lệnh, bất kỳ ai cũng không được vào trong.”

Đỗ thị dậm chân một cái, không để người ta đi vào thì làm sao còn có thể vạch trần chuyện nữ nhân kia vụng trộm với người ta. Bà ta và nữ nhi của mình nhìn nhau một cái, suy nghĩ của Lục Hoàn Bội cũng giống như bà ta.

Nhị lão phu nhân qua nét mặt của bọn họ đã đoán ra được hôm nay có chuyện lớn. Bà ta đã nói di phu nhân này vẫn luôn mắt cao hơn đầu, không thích đoái hoài tới nhị phòng bọn họ. Hôm nay sao có thể có lòng rảnh rỗi mời mình đi nói chuyện, hóa ra là muốn cho mình xem một trò hay.

Cánh cửa kia hình như là bị người ta đập đổ, nghĩ đến hầu gia đã tới trước một bước, trò hay sợ là không xem được rồi.

“Vì sao không được vào, thật sự là việc khẩn chết người? Là hầu phu nhân có chuyện gì sao?” Đỗ thị mặt mũi tràn đầy lo lắng, càng không

ngừng đi tới đi lui ở cửa ra vào, rướn cổ lên muốn nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Dáng người Tả Tam lớn, vừa vặn ngăn ở cửa: “Thuộc hạ không biết, di phu nhân mời quay về đi.”

Đỗ thị nào có thể đi, bà ta kéo tay nhị lão phu nhân, vẻ mặt lo lắng: “Người nói xem, có chuyện gì cũng không có ai ra nói, đây không phải là làm cho người ta sốt ruột sao. Chúng ta liền canh giữ ở đây, lỡ như có gì cần giúp đỡ thì còn có thể phụ một tay.”

Nhị lão phu nhân đâu phải không muốn, bà ta đang mong đợi xem trò cười của đại phòng.

Mà trong phòng, Thẩm Thiệu Lăng vẫn quỳ dưới đất, Như Tình và Như Thúy cũng quỳ. Chỉ có hai người Cảnh Tu Huyền và Úc Vân Từ là đứng đối mặt nhau. Giờ khắc này, sự trăn mặc không có ích lợi gì.

Mắt Úc Vân Từ nhìn chằm chằm Thẩm Thiệu Lăng: “Biểu ca, người không dám sao? Người sợ cái gì? Sợ mình liên lụy người trong họ, làm hại cả họ cũng bị trời phạt theo người sao?”

Thẩm Thiệu Lăng một lần nữa ngẩng đầu, vẻ mặt đau thương: “Biểu muội, sao muội lại biến thành như vậy? Muội lúc trước thiện lương dịu dàng, thương cảm cho người khác. Mà muội nhìn muội bây giờ xem, chanh chua cay nghiệt. Muội không tin ta, vậy thì ta thề có ích lợi gì?”

“Thật là thông minh, thật là giỏi ăn nói. Phần tâm kế này, làm cho người ta bội phục.” Nàng nói, thật sự vỗ tay cổ vũ.

Lấy lui làm tiến, da mặt dày đầu óc đen tối, nam nhân này là một nhân vật hung ác.

“Trừ phi chột dạ, nếu không thì sẽ không sợ báo ứng. Hầu gia, hẳn một mực nói có tư tình với ta, ta hết đường chối cãi. Người đời đều cho rằng đao kiếm không có mắt, giết người sắc bén nhất, lại không biết lời đồn giết lòng mới là giết người vô hình chân chính. Người tinh thông đạo lý

này, mọi việc đều thuận lợi, có thể đạt được bất cứ thứ gì mình muốn. Kế mẫu của ta và biểu ca trước mặt đều là cao thủ trong đó, thua trên tay bọn họ, ta cũng không tính là oan uổng.”

Vẻ mặt của nàng mang theo sự dứt khoát và bất đắc dĩ. Nếu như h ầu gia không tin nàng, vậy thì nàng cho dù li ều chết cũng sẽ không rời đi cùng tên họ Thẩm. Bởi vì với cách làm người của tên họ Thẩm, chỉ sợ thứ chờ đợi nàng chính là sống không bằng chết.

“Biểu muội...” Thẩm Thiệu Lăng thống khổ cười: “Muội nói cái gì chính là cái đó đi. Ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ điểm tốt của biểu muội, nhớ rõ mọi thứ của biểu muội...”

Biểu hiện của hắn vừa đúng, giọng điệu và dáng vẻ không có chỗ nào không phải là dáng vẻ của nam nhân si tình, một bộ bất đắc dĩ và thống khổ bị người trong lòng làm tổn thương trái tim

Nam nhân như vậy, thử hỏi nàng sao có thể trốn thoát?

Đi ều càng làm cho nàng tuyệt vọng là lời kế tiếp của hắn, hắn nói: “Biểu muội, người khác thường nói một đêm phu thê tình nghĩa trăm năm. Thế nhưng vì sao muội lại đối xử với ta như thế... ta bằng lòng gánh vác trách nhiệm của nam nhân, chịu trách nhiệm tới cùng với muội, vì sao muội lại vì vinh hoa phú quý mà phủ nhận mọi thứ của chúng ta?”

Úc Vân Từ chỉ cảm thấy khí lạnh từ lòng bàn chân xông tới, nàng không biết, nguyên chủ đã từng từng tị với nam nhân này. Như vậy, mặc cho nàng có giải thích thế nào đi chăng nữa thì cũng là tổn công vô ích.

Không, không đúng.

Nếu thật sự bọn họ từng tiếp xúc da thịt, vì sao vừa bắt đầu hắn ta lại không nhắc đến?

“H ầu gia, hắn ta bói bậy, chúng ta không có!”

“Biểu muội, là muội buộc ta không thể không nói ra. Muội đừng trách ta, ta chỉ muốn cùng muội ở bên nhau.” Thâm Thiệu Lăng giống như là hạ quyết tâm cực lớn, nói với Cảnh Tu Huyền: “Hầu gia, chính giữa phía sau lưng biểu muội có một cái bớt hình tròn, ngài phái người kiểm tra thực hư là biết.”

Cảnh Tu Huyền không hề nhúc nhích, ánh mắt hần nhìn về phía Úc Vân Từ, trong ánh mắt không có bất kỳ cảm xúc gì. Nhưng khí lạnh tràn ra quanh thân đã nói rõ tất cả.

Ở cổ đại, chỉ sợ không có nam nhân nào có thể tha thứ cho việc thê tử của mình mất trinh trước khi cưới. Bất kỳ nam nhân nào cũng không thể chịu được việc thê tử của mình gian díu với người khác trước khi cưới, lại còn giấu giếm giả cho mình.

Thâm Thiệu Lăng lời vừa ra khỏi miệng, Úc Vân Từ ngược lại tỉnh táo một chút. Điêu nàng vẫn luôn lo lắng chính là cái này, lo lắng nguyên chủ lúc ở phủ tướng quân đã bị người ta làm xong việc rồi. Hiện tại câu nói này của họ Thâm cũng làm cho nàng có một chút hy vọng, nàng cảm thấy bọn họ vốn dĩ chưa từng có chuyện phu thê, nếu không thân mật giữa nam nữ thứ có thể nói không chỉ là một vết bớt.

“Hầu gia, chuyện trên người ta có bớt, có rất nhiều người biết. Kế mẫu kế tử, còn có hai nha đầu phản chủ. Bất kể là ai cũng có thể nói cho Thâm biểu ca biết bí mật này. Nhưng chỉ bằng điểm ấy thì không đủ chứng minh ta và hần ta có tư tình.”

“Biểu muội, muội chớ có nguy biện nữa. Thế gian này ngoại trừ ta thì sẽ không có ai muốn muội nữa. Muội đã là người của ta rồi vậy thì đi theo ta đi. Ta cam đoan sau này sẽ để muội được sống tốt, không kém hơn ở hầu phủ. Lời muội vừa nói... ta sẽ không so đo, ta chỉ coi như muội chưa từng nói...”

Lời nói thâm tình, rộng lượng không tính toán hiềm khích lúc trước. Nghe vào trong tai nàng giống như lời chú đoạt mạng, câu nào cũng đều đòi mạng nàng. Từ ngữ trong mỗi câu chân thành tình thâm kia, tựa như

từng nhánh mũi tên, ghim nàng trên khung sống chết, mặc cho bọn họ chiên dầu thiêu lửa, rút gân lột da.

Sự phẫn nộ của nàng đã tới cực điểm, hai mắt bắn ra ánh sáng căm hận.

Thẩm Thiệu Lăng lại là vẻ mặt bao dung, ngược lại cầu xin Cảnh Tu Huy ền: “Hầu gia, đầu là lỗi của tiểu sinh... là tiểu sinh khó tìm lòng nể, không liên quan gì đến biểu muội. Ngài đại nhân đại lượng, tác thành cho ta và biểu muội đi.”

“Họ Thẩm!” Nàng nghiêm nghị quát: “Người lòng dạ hiểm độc thối rữa như thế, không sợ có ngày gặp báo ứng? Người tốt nhất là có thể đảm bảo bản thân hôm nay có thể giết chết ta, nếu không một ngày nào đó ta sẽ đích thân giết người, bởi vì người thật sự là vô sỉ tới cực điểm.”

Đúng vậy, giờ khắc này, nàng đúng là tức giận đến mức muốn giết người. Người khác một lòng muốn mạng của nàng, mà nàng, ngoại trừ yếu ớt giải thích thì không có bất kỳ biện pháp nào có thể nghĩ đến.

Bởi vì nàng đột nhiên hiểu ra vì sao họ Thẩm lại không lo ngại gì, nàng cho rằng mất trinh là chuyện giữa phu thê thực sự. Mà ở cổ đại, mất trinh có thể là bất cứ hình thức gì, ví dụ như chỉ là bị người ta thấy hết thân thể.

Cho nên hiện tại hắu ta từng bước ép sát, đã dầu nàng đến bước ngoặc sống chết rầi. Hiện tại hy vọng duy nhất của nàng chính là hầu gia, nếu không thì chỉ có một con đường chết.

Nàng không biết, dáng vẻ của mình bây giờ giống như một con thú non bị vây nhốt, đối mặt với lồng giam không có cách nào mở ra, trong mắt hiện lên sự tuyệt vọng và bi ai. Cùng với sự khát vọng và quyết tâm liều mạng một lần muốn xông ra khỏi lồng giam, khiến Cảnh Tu Huy ền có chút lộ vẻ xúc động.

Từng có lúc, hắu cũng từng tuyệt vọng như vậy.

Con người giống như băng lạnh của hắu co lại, quát to: “Tả Tam, đưa một thanh kiếm vào đây.”

Người trong phòng toàn bộ trợn to mắt, bao gồm của Úc Vân Từ.

Người bên ngoài nghe thấy giọng của hắn, trong lòng Đỗ thị vui mừng, cũng phải kêu đánh kêu giết r ối, chắc là việc đã thành. Bà ta vội vàng xông lên trước: “H ầu gia, ngài tuyệt đối đừng nổi giận, có chuyện gì từ từ nói. Nàng dâu phạm lỗi cũng không thể cứ như vậy mà giết được.”

Úc Vân Từ nghe thấy tiếng của Đỗ thị, sắc mặt lạnh hơn. Đỗ thị ngược lại tới nhanh, bà ta làm sao lại biết là mình phạm lỗi? Phải r ối, bà ta hiện tại trông coi h ầu phủ, chuyện trong h ầu phủ sao có thể giấu giếm được mắt của bà ta. Nói như vậy, họ Thẩm có thể trà trộn vào còn có bút tích của Đỗ thị.

Người muốn nàng chết thật đúng là nhi ầu.

Tả Tam ngăn cản của Đỗ thị: “Di phu nhân, h ầu gia ra lệnh, không ai có thể chống lại.”

“Ôi, người tên mắt toét này. Bên trong cũng muốn chết người r ối, ta không đi vào mà được sao? Người mau tránh ra, nếu không phu nhân của các người li ền bị h ầu gia giết đấy.”

“Ai nói h ầu gia của chúng ta muốn giết phu nhân?”

Đỗ thị sững sờ, chẳng lẽ không phải là Úc Vân Từ và công tử Thẩm gia gặp mặt riêng tư, bị h ầu gia bắt được chân tướng. H ầu gia dưới cơn thịnh vượng muốn giết chết đôi cầu nam nữ kia?

“Người mau tránh ra, người một hạ nhân thì biết cái gì...”

“Tả Tam, người l ềm ề cái gì vậy?”

“H ầu gia, di phu nhân muốn xông vào, thuộc hạ sắp cản không được r ối.”

“Bảo bà ta cút đi!”

Khuôn mặt Đỗ thị tái đi, h ầu gia bảo bà ta cút? Nhị lão phu nhân cố nén cười, tiến lên kéo bà ta: “Di phu nhân, h ầu gia đang nổi nóng, người tội gì va vào cơn giận của nó chứ. Chúng ta trước tiên cứ chờ đi, h ầu gia là người có chừng mực, đâu có thật sự có thể giết phu nhân.”

“Người nói không sai... nó nhất định là giận nên h ồ đ ờ ỡ.”

Đỗ thị tìm cho mình một bậc thang, mặt đen lại lui ra phía sau.

Tả Tam liếc nhìn bà ta một cái, lúc này mới rút kiếm đi vào.

Úc Vân Từ nhìn thấy Cảnh Tu Huyền nhận lấy kiếm, sau đó đưa cho nàng. Nàng nhìn chăm chăm thanh kiếm đen đưa tới trước mặt nàng kia, nhận lấy, tay theo kiếm mà ghì xuống.

Thân kiếm so với nàng tưởng tượng nặng hơn rất nhiều, vỏ kiếm đen nhánh, điêu khắc một vài hình nhìn không hiểu. Nàng ổn định tâm trạng, một tay đề chuôi kiếm, dùng sức rút ra, kiếm ra khỏi vỏ.

Hàn quang lập lòe, giống như sao băng xẹt qua.

Con người Thẩm Thiệu Lăng phóng đại, nhìn chăm chăm động tác của nàng: “Vân Từ biểu muội, kiếm không phải là đồ chơi, muội sẽ làm bản thân bị thương, còn không nhanh chóng bỏ xuống.”

Chuyện cho tới nước này mà còn diễn kịch.

Nàng hai tay nâng kiếm, bỗng nhiên đâm về phía trước.

Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kiểm là kiếm tốt, chém sắt như chém bùn huống chi là thịt người. Kiếm đâm vào vai, tất cả mọi người giống như nghe được tiếng kiếm vào thấu xương, phát ra tiếng phụt trềnh.

Như Tình và Như Thúy đã bị dọa sợ, miệng mở rộng, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Thẩm Thiệu Lăng không nghĩ tới nàng sẽ làm thật, trong ánh mắt đều là vẻ không thể tin được, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm cắm trên người, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được. Nàng không thu lực về, người suýt nữa cắm về phía trước. Nàng dùng hết toàn lực ra sức lùi về phía sau, rút kiếm ra.

Có máu phun ra ngoài, nhỏ xuống mặt đất, đỏ tươi chói mắt.

Bản thân mình cũng giật mình đối với việc chơi liều vừa rồi, đổi thành lúc trước, ngay cả mua cá nàng cũng để cho người bán giết.

“Biểu muội, muội vậy mà lại nhẫn tâm như thế...”

Thẩm Thiệu Lăng che lấy vết thương, máu chảy ra từ trong khe ngón tay của hắn ta. Sắc mặt hắn ta hiện ra màu trắng xanh nhưng ánh mắt vẫn si tình nhìn qua nàng. Loại dáng vẻ quyết chí thì không đổi đó đủ để cho bất cứ kẻ nào cũng sẽ không hoài nghi chân tình của hắn ta.

Như Tình đã tỉnh táo lại, leo đến bên cạnh hắn ta, dùng khăn tay băng kỹ vết thương của hắn ta.

“Biểu thiếu gia... người đây tội gì chứ? Tiểu thư đã thay lòng đổi dạ, người đi nhanh lên đi!”

“Ta không tin, ta không tin biểu muội mấy ngày trước còn nói muốn cùng ta mãi mãi không chia lìa sẽ thay lòng... ta không tin biểu muội nói muốn cùng ta sinh con dưỡng cái sẽ thích nam tử khác...”

Tay của Úc Vân Từ đang run lên, ngay cả kiếm cũng suýt nữa không cầm được. Nàng phát hiện ra, họ Thẩm rất đáng sợ. Loại người vô sỉ đến cực hạn này làm nàng lạnh cả sống lưng, tâm như bị nước ngâm, lạnh buốt.

Đối thủ như vậy, quá kinh khủng.

Không biết kế mẫu kia của nàng rốt cuộc đã hứa cho chỗ tốt gì mới khiến hắn ta dùng trăm phương ngàn kế như thế.

Hầu gia từ đầu đến cuối giống như xem kịch, nàng cảm thấy tất cả những gì mình làm vừa rồi đều tốn công vô ích. Chỉ cần họ Thẩm cắn chết có dan dứ với nàng thì nàng sẽ không tránh được.

Cùng lắm thì một mạng đền một mạng, cũng phải giết chết họ Thẩm!

Nghĩ như vậy, nàng thẫn hất một hơi.

“Tiểu thư, sao người có thể làm thế với biểu thiếu gia? Hai người vốn là một đôi trời sinh, lưỡng tình tương duyệt, vì sao phải âm ỉ đến tình trạng động binh khí? Nô tỳ nhớ rõ, người đã từng nói, người nói ngoại trừ biểu thiếu gia thì ai người cũng không gả... Tiểu thư, người buông kiếm xuống, cùng đi với biểu thiếu gia đi.”

Trong mắt Cảnh Tu Huyền bốc lên ánh sáng lạnh, hóa ra bọn họ xem mình là người chết?

“Muốn đi?”

“Hầu gia, ta không muốn đi. Như Tình bọn chúng là cùng một phe, không thể tin lời nàng ta được. Ngoại trừ Hầu phủ, ta không đi đâu cả, Hầu gia, chàng phải tin ta.”

Thẩm Thiệu Lăng đau khổ nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt. Chờ đến lúc hấn ta mở mắt ra thì giống như là đã có một loại quyết tâm nào đó. Hấn ta không để ý đến vết thương trên người, quỳ xuống đất dập đầu.

“Hầu gia, ngài đừng làm khó biểu muội nữa. Tiểu sinh... đi ngay...”

Hấn ta lão đảo đứng dậy, Như Tình vội vàng đỡ hấn ta.

Không thể để cho hấn ta đi được, lần này hấn ta đi thì cái gì cũng không nói rõ được. Úc Vân Từ nghĩ đến, bỗng nhiên lại đâm kiếm về phía phần bụng hấn ta. Hấn ta có đề phòng, kiếm lệch qua bên trái.

“Biểu muội...”

“Đừng gọi ta... ta không phải là biểu muội của người... người và cô mẫu tốt của người một lòng muốn mạng của ta. Các người khiến ta không sống được, ta cũng không cho các người sống tốt...”

Nghĩ đến tính tình của họ Thẩm này giống như con đĩa, nàng đã vô cùng buồn nôn. Không phải hấn ta chết thì chính là mình mất mạng, so với việc mình mất mạng thì đương nhiên là muốn hấn ta chết.

Vừa rồi nàng chính là đã sử dụng toàn lực, đâm vào sâu hơn. Kiếm hăm vào trong thịt, không rút ra được.

Cảnh Tu Huyền đi qua, bắt lấy tay của nàng, nhẹ nhàng dùng sức. Ánh sáng lạnh rút ra, phần bụng của Thẩm Thiệu Lăng đều bị máu tươi nhuộm đỏ. Máu phun ra rất nhiều, nhìn thấy mà giật mình.

“A... giết người rồi!”

Như Tình hét lên, Như Thúy bước lên phía trước liều mạng che miệng nàng ta.

Người bên ngoài nghe thấy rõ ràng, Đỗ thị làm bộ còn muốn xông vào, Tả Tam đưa tay ngăn cản.

“Người mau tránh ra, người không nghe thấy vừa rồi nha đầu Như Tình kia kêu giết người à. Nếu như phu nhân các người thật sự nguy hiểm tính mạng thì phủ Tướng quân sao lại chịu để yên được. Hầu gia dù có lý hơn nữa thì chỉ sợ cũng nói không rõ.”

“Di phu nhân, người yên tâm, phu nhân của chúng ta không có việc gì.”

Lục Hoàn Bội sau lưng Đỗ thị còn vui vẻ, nghe xong lời của Tả Tam thì vội hỏi: “Không phải là phu nhân các người? Chẳng lẽ bên trong còn có người khác?”

Nàng ta giả vờ như giật mình che miệng, nhìn sang nhị lão phu nhân ở một bên. Nhị lão phu nhân làm dáng vẻ quá sợ hãi, trong lòng thì như nở hoa.

“Người khác? Người khác mà biểu tiêu thư nói... chẳng lẽ?”

“A... hai người đừng đoán, có thể làm Hầu gia giận đến mức muốn giết người thì người nói xem còn có thể có chuyện gì? Nhưng tính tình Hầu gia bướng bỉnh, chính là không để người ta vào.”

Đỗ thị nói xong, giống như thật sự vô cùng gấp gáp.

Khuôn mặt Tả Tam đen lại, mặc cho bọn họ nghị luận, hấn ta chính là không mở cửa.

Trong phòng lúc này yên tĩnh đến mức đáng sợ, trong không khí là mùi máu tươi tung bay.

Thẩm Thiệu Lăng nhìn chăm chăm cái lỗ chảy máu của mình, thân thể rõ ràng là rất đau, ngay cả xương cốt cũng đang rét run nhưng những cơn đau đó lại như không phải của mình, giống như cơn đau trên người người khác vậy.

Tại sao lại có thể như vậy?

Nữ tử trước mắt vẫn là biểu muội nhìn thấy mình là thẹn thùng đỏ mặt đó sao? Còn là người được mình dỗ dành vài câu là ngây ngốc quẩn lầy sao?

Hai mắt hấn ta lật một cái, ngất đi.

Như Tình đứng lúc đỡ hấn ta, hai người ãng loạt ngã trên mặt đất.

“Tiểu thư, người thật sự nhấn tâm quá... biểu thiếu gia vì người mà thật sự ngay cả mạng cũng không cần, sao người còn có thể ra tay được?” Nước mắt của Như Tình chảy xuống, nàng ta nhìn nam nhân ngã trên mặt đất, nhấn vào miệng vết thương của hấn ta.

“Tiểu thư, người nhanh cho người ta đi mời đại phu đi. Nếu như còn chảy máu nữa, nô tỳ lo lắng biểu thiếu gia thật sự... người quên đi ngài ấy đối tốt với người thì cũng không thể nhấn tâm lấy mạng của ngài ấy được!”

Úc Vân Từ không nhìn hấn ta, nàng sợ nhìn nhiều thì sẽ không nhận được mà cho thêm một nhát. Nam nhân như vậy như giò trong xương, tựa như ác mộng.

“Hầu gia, hấn sẽ chết sao?” Giọng nói của nàng mang theo sự run rẩy, hỏi Cảnh Tu Huy ền vẫn luôn tr ầm mặt.

“Không trúng chỗ hiểm, không chết được.”

“Vậy ta bù thêm một nhát nữa.” Nàng nói xong lại muốn rút kiếm tiến lên.

“Tiểu thư!”

Như Thúy muốn tới kéo nàng, ngại kiếm trên tay nàng lại không dám tiến về phía trước.

Cảnh Tu Huy ền ã tay nàng lại, cảm nhận tay nàng đang run rẩy. Người lần ãu cần kiếm ãu sẽ như thế. Nàng không cảm nhận được tay mình

đang run, cũng không phát hiện ra, sau khi hấn đề tay nàng lại thì nàng không run nữa.

Hai tay nàng giờ kiểm lên, chỉ về phía hai nha đầu: “Nói, sự việc hôm nay rốt cuộc là chủ ý của ai? Là ai bảo các người hạ được ta, muốn cưỡng ép bắt ta xuất phủ?”

“Tiểu thư, chúng ta đâu nghe tiểu thư phân phó, nào có người nào sai khiến.”

“Tốt, rất tốt... thật là tốt.”

Kế mẫu kia thật sự là một nhân vật lợi hại, trước thì có chất tử bán mạng, sau thì có nô tài trung thành. Xem ra đây là một ván cờ chết, bất kể nàng muốn phá vây thế nào cũng sẽ bị cản lại.

Nàng xoay người, quỳ xuống, hai tay trình kiểm lên.

“Hầu gia, chuyện cho đến bây giờ, ta tranh luận cũng không thể. Nếu như Hầu gia tin ta, sau này ta nhất định sẽ dùng hành động chứng minh cho Hầu gia thấy, giữa ta và biểu thiếu gia gì đó là trong sạch. Nếu như Hầu gia không tin ta thì xin Hầu gia bây giờ hãy giết ta, ta không một câu oán hận. Nhưng ta còn có một đi đầu thỉnh cầu, trước khi Hầu gia giết ta, ta muốn tự tay giết kẻ thù.”

“Kẻ thù?”

Cảnh Tu Huyền híp mắt, theo như hấn biết, nữ tử trước mắt và Thẩm Thiệu Lăng đúng là có tình chàng ý thiếp, nhưng bây giờ nàng luôn mồm phủ nhận, còn không tiếc lấy cái chết làm rõ ý chí, lại là chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng nàng động đậy, dường như Hầu gia vẫn chưa tin nàng.

Nhìn dáng vẻ của Hầu gia, chuyện giữa nguyên chủ và họ Thẩm hấn là hấn biết rõ. Cho nên với biểu hiện bây giờ của mình, hấn có thể sẽ không lập tức tin tưởng.

“Hắn đúng là kẻ thù của ta, không riêng gì hắn, còn có kẻ mấu tốt kia của ta. H ầu gia có thể chàng không biết, lúc ở phủ Tướng quân, tất cả mọi người bên cạnh ta đều là người của kẻ mấu. Bất cứ chuyện gì của ta cũng ở dưới mí mắt của bà ta. Chàng nói xem, ta dám không nghe bà ta sao? Ta biết bà ta phái Thẩm biểu ca tiếp cận ta, vì không để bà ta sinh nghi, ta vẫn luôn thuận theo kế hoạch của bà ta.”

Như Tình và Như Thúy nghe lời của nàng thì đã tin mười phần. Chỉ nói các nàng chủ quan, bị tiểu thư lừa gạt.

Nàng cúi đầu, giọng điệu đau thương: “H ầu gia chàng có biết vì sao bà ta trăm phương ngàn kế muốn hại ta không? Ngoại trừ thân mấu của ta khiến bà ta ghen ghét ra thì còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.”

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua khuôn mặt hắn: “Đó chính là H ầu gia chàng.”

Ánh mắt hắn u ám, hắn vẫn không nói một lời.

“Ta có vị hôn phu như H ầu gia chàng, chính là nguyên nhân bà ta ăn ngủ không yên. Bởi vì nữ nhi của bà ta, không có phúc khí như ta, không có vị hôn phu mà gia thế nhân phẩm đều thượng cấp như H ầu gia. Cho nên, bà ta có mục đích để Thẩm biểu ca tiếp cận ta. Chỉ cần ta thân bại danh liệt, bà ta lại lấy cái danh nối lại tình xưa với H ầu phủ, gả nữ nhi ruột thịt của mình cho H ầu gia, như vậy thì mục đích của bà ta liền đạt được rồi.”

Đáy mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc, mày kiếm khẽ chau lại, không nghĩ tới sẽ nghe được mấy câu nói như vậy.

“Chàng biết không? Nếu hôm nay H ầu gia chàng chưa từng xuất hiện, ta sẽ bị bọn họ đưa ra khỏi H ầu phủ. Bị ép đi theo Thẩm biểu ca lưu lạc nơi xa, tin rằng qua không được bao lâu thì sẽ chết đi một cách khó hiểu. Bởi vì chỉ có ta chân chính chết đi rồi, kẻ mấu kia của ta mới có thể danh chính ngôn thuận sắp xếp nữ nhi của mình gả vào H ầu phủ.”

Giọng điệu của nàng không nhanh không chậm, giống như đang kể câu chuyện của người khác, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Trên thực tế, nàng đúng là đang kể chuyện của người khác.

Chương 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

(*: Có nghĩa là hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những cô gái luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.)

Nhưng hiện tại nàng là nữ tử bên trong câu chuyện, chỉ thiếu chút nữa, chính mình sẽ bước theo gót của nguyên chủ. Bàn về mưu tính thủ đoạn, nàng tự nhận không phải là đối thủ của Thẩm Thiệu Lăng. Như vậy, nếu thật sự bị hắn ta bắt ra khỏi Hầu phủ, kết cục để lại cho chính mình, chỉ sợ so với nguyên chủ cũng không khá hơn chút nào.

Như Tình và Như Thúy mặc dù bị chuyện trước đó dọa cho phát sợ, hiện tại hoàn hồn lại một chút, nghe thấy rõ ràng lời của nàng.

Lời nàng nói, cùng với chuyện phu nhân muốn làm lại tình cơ trùng hợp đến bất ngờ. Hai nha đầu nghĩ, tiêu thư có lẽ thật sự vẫn luôn diễn kịch cho phu nhân và bọn họ xem.

Cảnh Tu Huy nhìn xuống nàng, mắt của nàng rất đẹp. Loại vẻ đẹp này không phải là kiểu rập theo một khuôn khổ, mà là một loại vẻ đẹp mang theo sức sống. Loại sức sống này tựa như cây gỗ bách giữa vách đá, ngoan cường không sợ hãi, sống sót độc lập.

Ánh mắt bất khuất, hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều.

Chỉ là bây giờ, những người đó đều đã không còn nữa.

Hắn tiện tay giật xuống một tấm vải từ trên bức bình phong, ném lên trên người Thẩm Thiệu Lăng, đúng lúc phủ lên mặt đối phương.

“Tả Tam, gọi mấy người vào đây.”

Tả Tam ở bên ngoài tay làm cái còi, thổi lên thật dài, rất nhanh trong phòng liền có ba bốn gia đình đi vào.

“Trước tiên tìm đại phu xem vết thương cho hấn ta, sau đó giam lại để xử lý sau.”

“Vâng, H`âu gia.”

Bọn gia đình kéo Thẩm Thiệu Lăng từ bên người Như Tình, nhìn thấy vải trên mắt hấn ta, trong lòng biết là dụng ý của H`âu gia. Cẩn thận che lấp vải lại, không cho khuôn mặt của hấn ta lộ ra một chút nào.

Úc Vân Từ nhìn một loạt động tác của Cảnh Tu Huy`ên, âm thầm cân nhắc. H`âu gia sai người giam Thẩm Thiệu Lăng lại, còn không muốn để cho người khác nhìn thấy, chẳng lẽ là hấn đã tin nàng r`ồi?

“Hai nha đầu này, nàng muốn xử lý như thế nào?”

“Ách? Hấn đang hỏi nàng?”

Nàng vội vàng h`ồi thần, Như Tình và Như Thúy đã phản chủ, nha đầu như vậy, không thể giữ lại nữa.

“H`âu gia, nha đầu phản chủ, có thể bán đi không?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì được, xin H`âu gia phái người đi tìm người môi giới, ta muốn bán bọn họ đi.”

Sắc mặt của Như Tình và Như Thúy mặc dù khó coi nhưng cũng không cầu xin tha thứ. Nàng buồn bực, cảm thấy có chút không quá bình thường. Trước kia xem qua một chút trong sách, nếu hạ nhân phản chủ nào biết được mình bị bán đi, vậy thì cũng kêu cha gọi mẹ nói không muốn bị bán đi.

Trong lòng nàng khẽ động, cười khổ một tiếng.

“H`âu gia, đột nhiên ta nhớ tới, dù cho ta muốn bán bọn họ thì cũng bất lực. Kế mẫu kia của ta vì khống chế ta mà phái bọn họ lúc nào cũng theo dõi ta, sao lại giao khế ước bán thân của bọn họ vào tay ta?”

Như Tình và Như Thúy không phản bác, nàng liền biết mình đoán đúng rồi. Chẳng trách bọn họ một lòng cố gắng hiến cho kẻ mẫu, hóa ra là kế ước bán thân còn ở phủ tướng quân.

Mắt của Cảnh Tu Huyền chậm rãi nheo lại: “Tả Tam! Bảo bọn họ đừng đi chuyển! Để Tả Tứ đến Thẩm gia và phủ tướng quân một chuyến, nói cho bọn họ biết, tới trễ thì đợi nhật xác cho Thẩm thiếu gia!”

“Vâng, H`ai gia.”

Bọn gia đình một lần nữa vút Thẩm Thiệu Lăng trên mặt đất, có lẽ là đụng vào vết thương, Thẩm Thiệu Lăng tỉnh lại trong cơn đau đớn. Vừa nhìn thấy mình còn ở trong phòng, cảm thấy vết thương càng đau đớn hơn.

Hắn ta cau mày, đau đớn rên lên một tiếng, Như Tình vội vàng bò qua, nằm sấp trên người hắn ta: “Biểu thiếu gia, người tỉnh rồi? Lo lắng chết nô tỳ rồi... Ô...”

Cái này... Như Tình và họ Thẩm? Nhìn cũng giống như một đôi tình nhân.

“Tiểu thư, mau cứu biểu thiếu gia đi, người thật sự nhẫn tâm... trơ mắt nhìn biểu thiếu gia như vậy...”

Úc Vân Từ không quay đầu lại, trước kia nàng từng thấy trong sách, nha đầu giống như Như Tình và Như Thúy, có thể được phái đi chăm sóc tiểu thư trong phủ, bình thường đều là con cháu của gia nô trong phủ.

Nói cách khác, Như Tình và Như Thúy không chỉ có bản thân bọn họ. Bọn họ còn có phụ mẫu thân huynh đệ tử muội, đều làm người hầu trong phủ tướng quân. Bọn họ không có khả năng sẽ khai ra kế mẫu, trừ phi muốn cả đầu gặp nạn theo.

Thẩm Thiệu Lăng ngã trên mặt đất mặt biến thành màu bụi đất, cắn răng. Miệng vết thương kia máu không ngừng chảy, nhưng một mảng máu đỏ dần dần khô lại g`ần như thấm đẫm áo bào.

“Biểu muội, muội thật sự nhẫn tâm như vậy, hận không thể khiến ta chết?”

Trên mặt đất có vết nước, còn có vết máu, một mảng hỗn độn. Úc Vân Từ vẫn quỳ, tay vẫn luôn nâng kiếm, hiện tại mới phát hiện ra cánh tay ê ẩm.

Lời của Thẩm Thiệu Lăng nàng nghe thấy nhưng nàng đã không muốn trả lời nữa.

Chuyện cho tới bây giờ, Thẩm Thiệu Lăng vẫn lôi kéo nàng không tha, có thể thấy được là lòng dạ sâu thẳm. Nàng chẳng qua là nữ tử hiện đại, từ nhỏ đến lớn cuộc sống đơn giản. Nào đó đụng phải kiểu người như vậy?

Thật ra bất kể Thẩm Thiệu Lăng nói cái gì, chỉ cần H`âu gia không tin, nàng liền có cơ hội sống sót.

“H`âu gia, ta biết nhiều lời vô ích. Nếu H`âu gia không tin ta, vậy thì xin H`âu gia hiện tại giết ta đi. Ta không oán H`âu gia, ta chỉ oán bản thân mình mệnh khổ. Thân mẫu mất sớm, để cho ta lớn lên dưới tay thiếp thất. Thiếp thất ghen ghét mẫu thân ta, luôn luôn muốn phá hủy ta. Thật vất vả mới nhìn được đến khi xuất giá, vốn cho rằng từ đây có thể thoát khỏi kẻ ác, ai ngờ kẻ ác tâm bất tử, trừ tính hủy đi danh tiết của ta. Trái phải không có đường, chẳng bằng chết sạch sẽ.”

“Biểu muội...”

Người ra vẻ thâm tình, thật sự khiến cho người ta ghê tởm.

Nàng hận chính mình hiện tại không thể điếc, khỏi phải nghe âm thanh như vậy.

Không biết qua bao lâu, Cảnh Tu Huyền lấy kiếm trong tay nàng:
“Đứng lên đi.”

Tay nàng mềm nhũn, rũ xuống. Chống đỡ cơ thể như nhũn ra, gắng gượng đứng dậy, vịn bàn, đứng dựa vào.

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vàng.

“Hầu gia, tướng quân phu nhân và Úc đại tiểu thư tới rồi.”

“Để bọn họ vào.”

Vừa mới nói xong, Phương thị và Úc Sương Thanh liền vào phòng.

Không hổ là nữ chính trong sách, Úc Vân Từ nghĩ. Úc Sương Thanh xứng đáng với ba chữ bạch liên hoa. Nguyên chủ chính là tên giống như bạch liên hoa, thật ra là một đờng ốc. Mà Úc Sương Thanh này, bất kể là từ tên hay là vẻ bên ngoài, đều là bạch liên hoa chân chính.

Mỹ lệ, đoan trang, ngay cả sự lo lắng nhàn nhạt giữa hai đầu lông mày cũng thích hợp thỏa đáng.

Kế mẫu thủ đoạn tàn nhẫn kia, hoàn toàn không nhìn ra một chút dáng vẻ của ác phụ. Dáng dấp kiêu diễm, mắt đẹp ẩn tình, xứng đáng là một đóa lão bạch liên.

Hai đóa bạch liên hoa già trẻ vừa vào phòng, thấy rõ tình hình trong phòng, lập tức đổi sắc mặt.

“Hầu gia, Từ muội, đây là có chuyện gì vậy? Thiệu Lăng đây là làm sao vậy, sao không mời đại phu xem vết thương? Hầu gia, bất kể là chuyện gì xảy ra, đều là không dạy được nữ nhi, Thiệu Lăng là đứa trẻ ngốc. Ta cần xin Hầu gia phái người mời đại phu, trước tiên băng bó vết thương cho Thiệu Lăng.” Phương thị cắn môi, đau lòng cúi người, nước mắt nhỏ giọt trên mặt Thẩm Thiệu Lăng.

“Cô mẫu, con không sao, chỉ cần biểu muội vui vẻ, con chết đi thì có làm sao?”

“Con đứa trẻ ngốc này, tội gì phải khổ thế chứ? Nó đã xuất giá, con quên nó đi. Sau này cô mẫu tìm cô nương tốt cho con, đảm bảo tốt hơn Từ muội mấy lần.”

Ánh mắt Thẩm Thiệu Lăng thê lương nhìn về phía Úc Vân Từ, một tay che lấy vết thương, khẽ lắc đầu: “Cô mẫu, cô nương trên đời có ai vượt qua được biều muội? Hơn nữa con muốn vì biều muội mà chịu trách nhiệm, muội ấy chỉ là nhất thời bị mê hoặc, con nghĩ muội ấy sẽ hồi tâm chuyển ý.”

“Phu nhân, biều thiếu gia là do tiểu thư đâm bị thương...” Như Tình vội vàng nói, tiếp theo khóc lên.

“Từ muội?” Phương thị ngẩng đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt, vẻ mặt không tin nhìn về phía Úc Vân Từ: “Sẽ không đâu, Từ muội làm sao lại đâm Thiệu Lăng bị thương? Bọn chúng là... Hâu gia, ngài muốn trách thì trách ta, là ta không dạy nữ nhi tốt, mới khiến cho bọn chúng... Ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho Thiệu Lăng một lòng say mê, để ta đưa nó đi đi.”

Lão bạch lên mới mở miệng liền muốn thay mình ngõ vãng thanh danh lén lút với người ta, thật đúng là kẻ mẫu tốt. Ánh mắt kia nhìn sang, kinh ngạc, đau lòng, còn có thất vọng, không sai chút nào.

Chẳng trách nguyên chủ lại bị bà ta dụ cho xoay vòng vòng, nhận bà ta làm mẫu thân.

“Hâu gia, bà ta nói không sai, mẫu thân ta mất sớm, chưa kịp dạy ta, không có cách nào che chở cho ta. Nếu mẫu thân ta vẫn còn, ta nào có tai họa ngày hôm nay?”

“Từ muội, con đang nói gì vậy?” Trong lòng Phương thị giật mình, vừa rồi bà ta cảm thấy nha đầu chết tiệt kia có chút không thích hợp. Ngày bình thường trăm phương ngàn kế muốn quấn lấy Thiệu Lăng, làm sao lại ra tay đâm Thiệu Lăng bị thương?

Mà bây giờ, ánh mắt của nha đầu chết tiệt kia cũng thay đổi, căn bản giống như là đổi thành một người khác.

“Từ muội, sao con có thể nói như vậy? Mặc dù thân mẫu con mất sớm, nhưng những năm này, ta vẫn luôn đối với con như con ruột, móc tim móc

phôi...” Phương thị nói, nước mắt to như hạt đậu lã xuống.

Úc Vân Từ đã thấy rõ nước cò của lão bạch liên, nói trắng ra, chính là kiêu là nam nhân đều thích ăn, thù mị như nước, lấy nhu thắng cương. Phụ thân tốt của nguyên chỉ chính là trúng độc dụ dàng, ái thiệp diệt thê.

“Mẫu thân... chúng ta không ngại nghe ý kiến của H ầu gia một chút?”
Úc Sương Thanh tiến lên một bước, nhẹ nhàng hành lễ với Cảnh Tu Huy ền: “H ầu gia, tiểu nữ xin hỏi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Ta tin tưởng muội muội của ta, tuyệt đối sẽ không đâm biều ca bị thương. Cho dù muội ấy có ra tay với bất kỳ người nào thì cũng không có khả năng ra tay với biều ca.”

Cảnh Tu Huy ền hơi nghiêng đầu, ngũ quan tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng, càng lộ ra khí khái anh hùng hùng hực. Ánh mắt của hắn sâu như biển, không có cách nào tìm tòi thực hư.

Úc Sương Thanh nhìn thẳng vào mắt hắn, nam áo bào xanh đen, anh tuấn cao lớn. Nữ váy áo lam nhạt, xinh đẹp dụ dàng.

Úc Vân Từ h ỡ hộp nhìn bọn họ, đây chính là nam nữ chính trong sách.

Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Liên quan tới nam nữ chính, trong sách đại khái là giới thiệu thế này.

Cầm An hầu ôn nhuận như ngọc, người khiêm tốn, ánh mắt chân thành tha thiết như nước suối trong veo. Giữa hai hàng lông mày hấn ôn hòa, từ đầu đến cuối mang theo sự u ám. Dù cho cười cũng cực kỳ gượng gạo, nhẹ kéo khóe miệng.

Hấn nhẹ nhàng vén khăn cô dâu lên, phía dưới khăn cô dâu là một khuôn mặt xinh đẹp nho nhã. Xinh đẹp tự nhiên, đoan trang vừa vặn, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng thánh thiện, giống như có thể gột rửa tất cả sự bẩn thỉu của thế gian.

Mà lúc này, Úc Vân Từ với ánh mắt của người ngoài cuộc nhìn đôi nam nữ này, cảm thấy trong sách miêu tả hơi không khớp.

Nữ chính ngược lại tương đối phù hợp với sự miêu tả bên trong nguyên văn, chỉ có đôi mắt ánh sáng thánh thiện, nàng không nhìn thấy. Nàng nhìn thấy sự tính toán giấu bên dưới gương mặt xinh đẹp.

Nam chính thì không nhìn ra một chút dáng vẻ của quân tử khiêm tốn, trong sách miêu tả hấn thành một khối ngọc tốt đẹp. Nhưng trên thực tế, hấn giống như một thanh bảo kiếm, khí phách lộ ra ngoài, ẩn giấu sự sắc sảo.

Thiết kế nhân vật của hấn chẳng lẽ sập rỗ sao?

Úc Sương Thanh che giấu rất tốt, nhưng Úc Vân Từ vẫn luôn quan sát nàng ta, vẫn bắt được sự ái mộ lóe lên trong ánh mắt của nàng ta. Hóa ra nữ chính đã sớm cảm mến nam nhân rỗ, chẳng trách muốn giết chết nguyên chủ chương mắt kia.

Chỉ là so sánh với phương tâm ám hứa* của nữ chính, nam chính liền có vẻ lãnh đạm vô cùng.

(*: Chỉ con gái thích thầm một người nào đó nhưng không biểu hiện ra, trong lòng thì thầm gả cho người ta rồi.)

Trường kiếm của Cảnh Tu Huyền vung lên, vết máu phía trên lan ra mùi tanh. Hắn tựa như không để ý lắm, ném thanh kiếm đi, Tả Tam vững vàng tiếp được.

“Người là do ta làm bị thương.”

“Hầu gia đúng là tức giận biểu ca và Từ muội muội?” Mặt phấn của Úc Sương Thanh tái đi, ánh mắt trách cứ đã nhìn về phía Úc Vân Từ, vẻ mặt đau lòng vô cùng, lại làm dáng vẻ không đành lòng quở trách. Khắc họa thần thái của một người tử tử tốt đến mức sâu vào gỗ ba phân*.

(*:入木三分 (rù mù sān fēn) Nhập mộc tam phân: Câu này vốn để hình dung sức bút viết mạnh mẽ. Sau này dùng để tỉ dụ với kiến giải và nghị luận sâu sắc.)

Diễn xuất thật là tốt.

“Tiểu nữ biết Hầu gia ngài nhất định là trong lòng vô cùng tức giận, nhưng tiểu nữ cầu xin Hầu gia, tác thành cho biểu ca và Từ muội muội đi. Nếu ngài muốn trút giận, tùy đánh tùy mắng, tiểu nữ cũng bằng lòng chịu, chỉ xin ngài rủ lòng từ bi, tác thành cho đôi tình nhân này.”

Úc Sương Thanh nói, vẻ mặt dứt khoát quỳ trên mặt đất.

Rõ ràng là dáng vẻ cầu xin người ta, nàng ta làm lại mang theo hơi thở mạnh. Nếu như không phải là người biết chuyện, thực sự sẽ cảm động vì tấm lòng bảo vệ muội muội của nàng ta.

“Sương Thanh nguyện làm bất cứ chuyện gì để bù đắp sai lầm của Từ muội muội.”

Trong lòng Úc Vân Từ cười lạnh, kẻ tử tốt này, chỉ thiếu không nói ra là nguyện thay nguyện chủ h ầu hạ nam nhân thôi. Nàng ma sai quỷ khiến mà nhìn nam tử cao lớn kia một cái, ai ngờ h ắn đứng lúc nhìn sang.

Ánh mắt hai người va vào nhau, vẻ mặt khinh thường trên mặt nàng còn chưa kịp thu lại.

Nàng nghĩ đến tình tiết trong sách, trong sách mặc dù không nói rõ, nhưng trong câu chữ rõ ràng ám chỉ, nam chính đối với nữ chính vẫn luôn có thiện cảm.

Nhưng bây giờ nàng không nhìn ra được gì từ trên mặt của H ầu gia.

Nếu hiện tại nàng trở mặt với bạch liên hoa tử tử, H ầu gia có trở mặt với nàng không? Có lẽ hiện tại lúc này, nam chính đối với nữ chính vẫn không có cảm giác?

Như vậy, H ầu gia thân là nam chính sẽ trả lời như thế nào đây?

Không chỉ có nàng đang chờ câu trả lời của h ắn, Úc Sương Thanh cũng đang chờ h ắn trả lời.

H ồi lâu, h ắn lạnh lùng nói: “Tả Tam, tiễn khách.”

Tả Tam đi vào, mang theo mấy gia đình kia, li ền đi khiêng Thâm Thiệu Lăng. Vết thương của Thâm Thiệu Lăng thật sự là đau dữ dội, nghĩ đến trước tiên buông tha việc này, chờ chữa khỏi vết thương r ồi lại nói.

Phương thị đứng dậy, đang muốn đi ra ngoài theo.

“Úc phu nhân, mời dẫn nô tài phủ tướng quân các người cùng đi đi.”

Ý h ắn chỉ là Như Tình và Như Thúy, còn có một nhà thị tì của nguyên chủ khi gả vào.

“H ầu gia, ngài đây là muốn hưu Từ muội?”

Phương thị quả nhiên là kẻ mấu, luôn luôn nhớ đến đào hồ cho nàng. Úc Vân Từ suy nghĩ, căng thẳng nhìn về phía Cảnh Tu Huy ền. Nếu hiện tại H ầu gia bỏ rơi nàng, nàng chỉ có thể quay lại Tướng quân phủ.

Mà nếu đã quay lại Tướng quân phủ, chỉ sợ là đã vào thì khó mà trở ra.

“H ầu gia...” Trái tim nàng kiên quyết, tiếp tục nói: “Ta không đi, ta sinh là người của H ầu phủ, chết là ma của H ầu phủ.”

Lời như vậy nói ra từ trong miệng nàng, bản thân nàng cũng rất chán ghét. Càng đừng nói đến Phương thị và Úc Sương Thanh, hận không thể tới trước chặn miệng nàng lại, lời nàng ra khỏi H ầu phủ.

Nàng không biết nghĩ như thế nào, theo bản năng mà nhìn về phía Cảnh Tu Huy ền.

Cũng may, Cảnh Tu Huy ền không có vẻ mặt gì, không thấy chán ghét, cũng không thấy xem thường. Mà là nhàn nhạt nhẹ hừ một tiếng: “Ai nói ta muốn hưu thê?”

Không hưu thê, vì sao bảo bọn họ dẫn hạ nhân đi? Trong mắt Phương thị chứa sự nghi hoặc, nước mắt còn đọng trên mặt, quyến rũ mê người. Úc Vân Từ có chút hiểu được, vị phụ thân kia của nguyên chủ tại sao lại phù chính* Phương thị.

(*:扶正: Thời xưa từ thiếp lên làm thê.)

Càng là nam tử thô bạo, càng thích nữ tử giống như nước.

Úc Lượng chính là như vậy.

Cho nên mới không để ý sau khi vợ cả mất, lập tức phù chính Phương thị lúc ấy còn là quý thiếp. Nhi ều năm qua, cưng chiều có thừa.

“Vậy H ầu gia vì sao bảo chúng ta dẫn bọn hạ nhân đi?”

“Mấy hạ nhân, H ầu phủ chúng ta vẫn nuôi nổi, nhưng sẽ không nuôi nô tài thay người khác.”

Phương thị tái mặt, nghe rõ ràng ý tứ của hắn. Vội vàng dùng khăn lau nước mắt: “Thì ra là thế, là ta nghĩ lầm rồi. Từ muội tính tình yếu đuối, ta sợ nó không áp chế được hạ nhân, cho nên mới giữ lại khế ước bán thân của mấy người kia, là muốn bọn chúng kiêng dè. Nếu Hầu gia nói như vậy, lát nữa ta liền cho người đưa khế ước bán thân của bọn chúng tới.”

Thật là một người mẫu thân suy nghĩ cho nữ nhi, lần này giải thích hợp tình hợp lý, kết hợp với thần thái cử chỉ của bà ta, không có chút sơ hở nào. Trong sách, vị lão bạch liên này được khắc họa thành một nữ tử khéo hiểu lòng người, hơn nữa thân tử tử là thân mẫu của bộ hạ, trong giới phu nhân ở Kinh thành rất có danh vọng.

Úc Vân Từ suy nghĩ, nhớ lại một vài tình tiết.

Mẫu thân của nguyên chủ là đích nữ của Thành Quốc công, lúc trước Úc Lượng giành thắng lợi về Kinh, phong làm Đại tướng quân. Thành Quốc công vốn là võ tướng, đương nhiên yêu quý tướng tài, gả cho đích nữ, trở thành giai thoại.

Lúc đó vẫn là tiên đế đương triều. Mà Hoàng hậu, chính là cô nương của Thành Quốc công phủ. Khi đó thân mẫu của bộ hạ còn là một Phương tần tần thường.

Phương gia cũng không phải là thế gia gì, bởi vì Phương tần sinh Hoàng tử nên mới từ từ biểu hiện ra.

Dòng dõi của tiên đế ít, Hoàng tử mà Phương tần sinh, sinh ra liền nuôi dưới gối của Hoàng hậu. Sau khi tiên đế băng hà, ấu đế đăng cơ. Phong Thành thị làm Đích Mẫu Hoàng thái hậu, mà Phương thị chính là Thân Mẫu Hoàng thái hậu.

Đến bây giờ, trong cung có hai vị Thái hậu.

Cái gọi là mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây chính là chỉ Thành gia và Phương gia. Phương gia là cữu gia chân chính của bộ hạ, so với Thành gia không có huyết thống đương nhiên là phải thân thiết hơn một chút.

Đúng lúc mẫu thân của nguyên chủ năm ấy bệnh qua đời, thế là Phương thị làm muội muội của Phương Thái hậu, liền được danh chính ngôn thuận mà nâng lên làm chính thất.

Về phần nguyên chủ, một nữ nhi của nguyên phối để lại, đương nhiên trở thành cái đinh trong mắt Phương thị. Nhất là Thành thị còn thay nguyên chủ định ra một mối cửa hôn sự tốt.

Úc Vân Từ nhớ tới những chuyện này, càng thấy không đáng cho thân mẫu của nguyên chủ.

Nhìn diễn xuất hiện tại của lão bạch liên, nếu như mẫu thân nguyên chủ thật sự dưới tuổi vàng có biết, chỉ sợ cũng sẽ tức giận đến mức không có cách nào đầu thai. Nữ nhân sợ nhất là cái gì? Chính là mình vừa chết là có nữ nhân khác ở phòng mình, ngủ với nam nhân của mình, đánh con của mình.

Đáng giận hơn là, nguyên chủ còn nhận Phương thị làm mẫu thân.

“Khế ước bán thân cũng không cần đưa nữa, Hầu phủ chúng ta vẫn có hạ nhân.”

Úc Sương thanh nhìn dáng vẻ mẫu thân mình muốn té xỉu, vội vàng đi qua đỡ: “Mẫu thân, người làm sao vậy? Bệnh tim lại tái phát rồi?”

Phương thị còn là bệnh Tây Thi, chỉ có đi đâu không biết là bệnh thật hay là giả vờ? Úc Vân Từ suy nghĩ, nhìn Cảnh Tu Huyền một cái, làm khẩu hình: “Bà ta giả vờ.”

Úc Vân Từ đứng không nhúc nhích, Úc Sương Thanh cảm thấy có chút kỳ lạ, đột nhiên độn này sao còn không qua đây giúp đỡ? Nàng ta nhìn lại, đột nhiên độn đang nháy mắt ra hiệu với Hầu gia.

Không khỏi trong lòng thẫn hần.

“Từ muội muội, mẫu thân phát bệnh rồi, muội mau tới đây, giúp ta đỡ mẫu thân về”

“Đừng gọi muội muội con, hôm nay nó bị dọa phát sợ r ồi.” Phương thị giãy giụa, nói với Cảnh Tu Huyền: “H ầu gia, ngài bằng lòng không tính toán hi ền khích lúc trước, nể tình giao tình của hai phủ mà giữ lại Từ muội. Lương tâm ta lại khó mà yên ổn, cuối cùng là nó có lỗi với H ầu gia, cùng với Thiệu Lăng... có từ đ ầu đến cuối. Phủ tướng quân chúng ta khó mà chối tội. Hiện tại ta li ền dẫn nó đi, hưu thư ngài phái người đưa đến phủ tướng quân là được.”

Thật là một kẻ mẫu mặt ngọt tim đắng, trái tim vừa trở lại bình thường của Úc Vân Từ lại chìm xuống theo.

Phương thị giống như dùng hết sức nói hết lời vừa r ồi, chuyển sang nàng: “Từ muội, con nhanh thu dọn một chút, cùng mẫu thân trở về đi.”

Úc Vân Từ căng thẳng, khẩn c ầu nhìn về phía Cảnh Tu Huyền.

Cảnh Tu Huyền vẫn lạnh mặt như cũ: “Úc phu nhân, ta vừa nói rất rõ ràng, ta không hưu thê.”

“H ầu gia, ta biết ngài nhớ tình cũ. Nhưng Từ muội thật sự là không xứng làm H ầu phu nhân, phủ tướng quân chúng ta có lỗi với ngài. Cho dù hưu Từ muội chúng ta cũng không oán giận chút nào.”

Lão bạch liên thật sự là lòng dạ hiểm độc, đã đến lúc này r ồi còn không từ bỏ. Chết sống muốn cấm thanh danh bất trình lên đ ầu nàng, nếu như nàng thật sự bị H ầu phủ hưu, chỉ sợ kết quả cuối cùng vẫn là im hơi lặng tiếng mà biến mất khỏi thế gian này.

Nàng hận không thể bỏ nhào qua bóp chết lão bạch liên, trên thực tế, nàng vẫn thật sự nhào tới, lập tức đè trên người lão bạch liên. Hai tay nàng mang theo sứ mệnh nện lên người đối phương, thương tâm khóc lên.

“Mẫu thân, người là muốn ép chết nữ nhi! Nữ nhi dám th ề với trời, cùng với biểu ca trong sạch, người vì sao một mực nói ta với biểu ca có tư tình. H ầu gia cũng tin tưởng nữ nhi, người vì sao không tin nữ nhi? Nữ nhi thật sự là oan uổng, người lại ép ta, ta li ền đi tìm cái chết!”

Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mặt Phương thị tái đi, cảm thấy ngực đau đớn. Nha đầu chết tiệt này ra tay không có nặng nhẹ, quả là sắp nện cho bà ta thổ huyết. Bà ta cắn răng, trong lòng thâm hận, hận không thể một chưởng đánh chết nha đầu chết tiệt không biết sống chết này.

Mà Úc Vân Từ, còn thương tâm mà khóc, tay giống như theo bản năng, càng không ngừng đánh bà ta. Từng cái từng cái, giống như đánh bao cát.

Úc Sương Thanh nhìn ra không hợp lý, vội vàng kéo nàng: “Từ muội muội, muội làm gì vậy? Chính muội làm chuyện xấu, còn trách mẩu thân? Muội cũng không ngấm lại, từ nhỏ đến lớn, ai thương muội nhất?”

Nàng ta vừa nói, mắt nhìn về phía Cảnh Tu Huy ền, lông mi run rẩy, mắt đẹp chứa tình.

Cảnh Tu Huy ền không nhìn nàng ta, vẻ mặt lạnh lẽo.

Phương thị trở lại bình thường: “Khụ... khụ, Từ muội, đến lúc này, sao con còn không biết nhận lỗi... may mà H ầu gia không tính toán với con, con thấy được r ồi thì thu tay*, mau cùng mẩu thân trở về đi.”

(*: Gốc là: 见好就收: thấy được r ồi thì thu tay | chỉ làm việc có chừng mực, dừng tay đúng lúc (nghĩa tốt).)

“Không!”

Úc Vân Từ kêu to một tiếng: “Mẩu thân, đây là muốn bức tử ta à! Ta không biết mẩu thân vì sao phải một mực chắc chắn là lỗi của ta, nhất định phải ép ta vào đường cùng. Có thể là bởi vì ta không phải là người sinh ra, năm đó người chẳng qua là thiệp thất, trong lòng hẳn là hận thân mẩu của ta. Đã như vậy, ta li ền không vương mắt các người, vẫn là đập đầu chết đi.”

Nàng hô, quay người đụng vào góc bàn, trong lòng tính toán khoảng cách và lực đập vào. Phải có thể vừa đụng là thấy máu, nhưng lại không đến mức vứt đi cái mạng nhỏ.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền lóe lên, cánh tay dài vừa đỡ, ngăn nàng lại. Trong lòng nàng vui mừng, Hầu gia này rất được lòng nàng, phối hợp đến mức giống như hy vọng của nàng.

Nàng không kịp mượn lực, trở tay ôm lấy hắn.

Cơ thể hắn cứng đờ, nhãn nhin không hất nàng ra. Nàng dường như đã nhận ra, quay người nhào tới trên mặt bàn, giả vờ thút thít.

“Thế nào? Tai của Úc phu nhân không dùng được sao? Ta nói không hư thê, người nghe không hiểu tiếng người sao? Rõ ràng là trong phủ ta có kẻ trộm vào, Úc phu nhân lại muốn nói phu nhân của ta cấu kết với người ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Môi của Úc Sương Thanh bị cắn đến trắng bệch, Cảnh hầu gia là có ý gì? Chẳng lẽ lại hai tháng ngắn ngủi, hắn liền có tình ý với nha đầu chết tiệt kia?

Không được, nàng ta không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra!

“Hầu gia, ngài là nam tử đội trời đạp đất, bằng lòng tha thứ cho sai lầm của muội muội, khiến Sương Thanh sinh lòng bội phục. Nếu Hầu gia ý đã quyết, Sương Thanh và mẫu thân liền rời đi. Kể từ ngày Hầu gia ngài thay đổi chủ ý, chúng ta khi có yêu cầu liền tới đón Từ muội muội về nhà.”

“Mẫu thân, chúng ta đi.” Nàng ta nói, hiên ngang lẫm liệt đỡ Phương thị liền muốn rời đi.

Cảnh Tu Huyền cười lạnh, liếc nhìn mẫu nữ Phương thị: “Các người không cần phải lấy dáng vẻ đối với Úc Lượng dùng trên người ta, làm bộ làm tịch như vậy, thủ đoạn dục nghênh hoàn cự*, lừa gạt người lỗ mãng như Úc Lượng là được.”

(*:欲迎还拒: Đã muốn nhận r ồi nhưng còn giả vờ từ chối, có thể hiểu nôm na là thích mà còn ra vẻ.)

Nói xong hần vung tay áo một cái, sải bước đi ra ngoài. Để lại Phương thị và Úc Sương Thanh vẻ mặt khó chịu, cùng với Úc Vân Từ ngạc nhiên mừng rỡ.

Úc Vân Từ hiện tại có chút có thể xác định, không biết là chỗ nào xảy ra sai sót, nhưng nam chính và người trong sách kia, rõ ràng không phải là một người. Nam nhân này ý chí kiên định, sẽ không dễ dàng bị người ta chi phối, vốn dĩ không giống như người mà đám bạch liên hoa có thể thu phục.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng của Đỗ thị: “H ầu gia, người vừa r ồi khiêng đi là ai, sao lại máu đ ầy cả người?”

“Biểu ca... biểu ca, huynh không sao chứ?” Giọng nói của Lục Hoàn Bội cũng vang lên theo, trong lo lắng mang theo quan tâm.

Úc Vân Từ không nghe thấy người trả lời, nghĩ đến nam nhân kia ngay cả ánh mắt cũng chẳng muốn cho một cái, li ền lạnh khuôn mặt như vậy rời đi. Vừa nghĩ đến hình tượng như thế, nàng lại có chút không khỏi hả giận.

Sắc mặt Phương thị từ trắng biến thành đen, mắt đẹp lóe lên một cái. Bà ta buông tay Úc Sương Thanh, nào còn giống như người sắp té xỉu, sự sắc bén ẩn giấu trong mắt giống như dao, róc xương róc thịt hướng về phía Úc Vân Từ.

“Từ muội, con nói với mẫu thân một chút, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Đúng vậy, Từ muội muội. Muội làm chuyện xấu như vậy, H ầu gia không hưu muội, chỉ sợ là muốn giữ muội ở lại H ầu phủ làm nhục. Theo tỷ tỷ thấy, muội vẫn là cùng chúng ta về phủ tướng quân trước r ồi lại tính.”

Cơ thể Úc Vân Từ thật sự là không chịu được nữa, dứt khoát ng ồi xuống. Vẻ mặt nàng lạnh nhạt, đầu tiên là nhìn mẫu nữ lão bạch liên, lại nhìn về phía Như Tình và Như Thúy.

“Hầu gia nói, sẽ không hư ta, ta vì sao phải cùng các người trở về?”

“Từ muội muội, muội cũng không suy nghĩ một chút, xảy ra chuyện như vậy, Hầu gia còn có thể đối xử tử tế với muội sao? Biểu ca bị thương nặng như vậy mà còn nhớ tới muội. Sao muội có thể nhẫn tâm để huynh ấy thất vọng? Muội yên tâm, lần này sau khi trở về ta nhất định sẽ cầu xin phụ thân, thuyết phục phụ thân gả muội cho biểu ca. Muội thấy có được không?”

“Không được.” Úc Vân Từ nhìn chăm chăm vào mắt của Úc Sương Thành: “Nam nhân buồn nôn như thế, ta làm sao lại gả? Nói thật cho người biết, trước đó nếu không phải Hầu gia ngăn cản, có lẽ vừa rồi ta đã giết chết hắn rồi. Người nói xem, ta còn có thể cùng các người trở về sao?”

“Từ muội, con làm sao vậy, nói lời mê sảng như vậy?” Về mặt Phương thị ngẩn ra, vội vàng che mặt lau nước mắt: “Con không vừa ý mẫu thân trước kia không tác thành cho các con? Mẫu thân hiện tại hối hận đến xanh ruột rồi, sớm biết lúc con chưa gả vào Hầu phủ đã không nên ngăn cản các con. Tránh cho đến bây giờ, con đối với Thiệu Lăng từ tình sinh hận.”

Phương thị là thật sự hối hận, sớm biết sẽ khó khăn trắc trở, thật không bằng trực tiếp hủy đi hôn sự, hoặc là để cho nữ nhi của mình gả thay. Như thế mặc dù truyền ra ngoài tiếng tăm khó nghe một chút nhưng dù sao cũng tốt hơn hiện tại mất cả chì lẫn chài.

Chuyện cho tới bây giờ, mẫu nữ hai người này còn muốn lừa gạt nàng. Có lẽ không phải là nguyên chủ quá ngu, mà là diễn xuất của đám bạch liên hoa quá tốt, làm cho người ta không có cách nào phân biệt được thật tình giả dối.

Nàng đứng lên, nhìn thẳng bọn họ: “Người đương nhiên sẽ hối hận, ta không làm theo kế hoạch của người, nữ nhi của người li hôn không thể gả vào Hầu phủ. Đáng thương cho ta và thân mẫu của ta, đều là nguyên phối, lại bị nữ nhân như các người ngấm ngầm mưu tính.”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Phương thị thay đổi, sắc mặt Úc Sương Thành cũng thay đổi.

“Từ muội muội, muội đang nói gì vậy?”

“Mẫu thân ta khi còn sống nhất định là rất hối hận, hối hận nạp thiếp thất cho phu quân mình.”

“Từ muội, con...”

Dáng vẻ Phương thị giống như là muốn té xỉu, rốt cuộc cũng lòng dạ sâu, thế mà cũng không biến sắc. Trước đó đã cảm thấy có chút không đúng, quả nhiên, nha đầu chết tiết này đúng là biết tất cả mọi chuyện rồi. Sớm biết vậy, bà ta đã không nên lòng dạ đàn bà, lo lắng thanh danh.

“Người là muốn hỏi ta biết lúc nào nhỉ? Ta đã biết từ lâu rồi, so với người nghĩ còn sớm hơn. Ta biết sau khi người bảo họ Thẩm bắt ta xuất phủ thì muốn giết chết ta. Bởi vì nữ nhi tốt không biết liêm sỉ này của người, vừa ý muội phu của nàng ta. Muốn thay thế muội muội của mình, gả cho Hâu gia. Các người không chỉ muốn cướp đờ của ta, còn muốn để lại thanh danh tốt. Cho nên trăm phương ngàn kế phá hủy danh tiết của ta, nhường đường cho nữ nhi của người.”

Nàng nói, nhìn đám người Đỗ thị ở cửa, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Trước kia người mưu tính mọi chuyện, lúc ở phủ tướng quân, ta không có cách nào chống lại người. Ta vẫn luôn chịu đựng, mãi đến khi gả vào Hâu phủ. Vì loại trừ sự cảnh giác của người, ta tùy theo Như Tình và Như Thúy giật dây, âm ỉ với Hâu gia mấy lần. Quả nhiên, người không dằn lòng được, cảm thấy thời cơ đã đến, vội vã xuất phủ. Để ta đoán xem, năm đó mẫu thân ta có phải chính là như vậy hay không, bị người từng bước một ép đến mức bị bệnh nằm trên giường. Cái chết của mẫu thân ra, có phải là người ra tay hay không?”

Phương thị nhìn nàng từng bước ép sát tới, là thật sự muốn té xỉu rồi. Trong lòng hối hận không thôi, nha đầu chết tiết kia là do Thành thị sinh, quả nhiên tâm trí kín đáo giống như Thành thị.

Sớm biết như thế, thật sự nhiên nghe Thiệu Ca Nhi, ở phủ tướng quân liền để bọn chúng xong việc.

Úc Vân Từ nhìn thấy sự hối hận từ trên mặt bà ta, biết bà ta hối hận không sớm giết chết mình một chút. Thế nhưng bà ta không biết, bà ta đã thành công rồi, nguyên chủ đáng thương kia đã chết rồi.

Mà mình của giờ khắc này, dường như thật sự trở thành nguyên chủ. Sự thù hận sinh ra trong lòng kia, suýt chút nữa nhấn chìm nàng.

“Người không nói cũng không sao, mẫu thân ta chết nhiều năm, tất cả mọi chuyện đều không có chứng cứ. Nhưng người muốn hại ta nữa, muốn cho nữ nhi của mình thay thế vị trí của ta thì tha thứ cho ta không thể nhẫn nại nữa. Thật sự nên để người trong thiên hạ nhìn xem, mẫu nữ vô sỉ các người, không tự trọng giống như nhau, ham muốn nam nhân của người khác!”

Đỗ thị ở cửa ra vào che miệng, trong mắt lại lóe lên ánh sáng hưng phấn. Bà ta thật sự không nghĩ tới Úc Vân Từ các gì cũng dám nói, chuyện như vậy, cho dù là người có ý đoán được thì cũng không dám nói.

Suy cho cùng phía sau Phương thị cũng là Phương Thái hậu.

Úc Vân Từ mới không quan tâm những chuyện đó, căn cứ theo trong sách. Bệ hạ mặc dù thiên vị thân mẫu, nhưng đối với đích mẫu dưỡng dục mình cũng kính trọng có thừa. Nàng không phải là người hoàn toàn không có chỗ dựa, chí ít nàng còn có Thành Quốc công phủ có thể dựa vào.

Cũng không biết nguyên chủ nghĩ thế nào, núi dựa lớn như thế để đó không cần, lại đối với kế mẫu rắp tâm hại mình bảo sao nghe vậy.

“Người... nói năng bậy bạ...”

Phương thị run run ngón tay, mắt khẽ đảo, ngất đi.

Lấy sự đờng tỉnh của kẻ yếu vẫn luôn là pháp bảo giành chiến thắng của Phương thị.

“Mẫu thân! Từ muội muội, muội lại chọc mẫu thân tức đến phát ngất rồi.” Úc Sương Thanh đang định mắng Úc Vân Từ, đột nhiên nhìn thấy

người ở cửa. Vừa nghĩ tới vừa r ỡ lời của nha đầu chết tiệt kia bị người ta nghe thấy, chỉ cảm thấy mình giống như bị lột áo trước mặt mọi người, xấu hổ không chịu nổi. Nàng ta rốt cuộc cũng trẻ tuổi, không có lòng dạ như Phương thị.

Mặt nàng ta xanh trắng đan xen, quát Như Tình và Như Thúy cùng nhau đỡ Phương thị, xấu hổ giận dữ rời đi.

Lúc đi ngang qua người Đỗ thị, nghe thấy tiếng cười nhạo của Lục Hoàn bội, càng cảm thấy khó xử. Khuôn mặt xanh trắng bị thẹn đến đỏ bừng, hận không thể cùng ngắt đi với mẫu thân mình.

Mà Đỗ thị vẫn hỏi: “Tiêu thư thông gia, phu nhân thông gia làm sao vậy?”

Chương 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khuôn mặt Úc Sương Thanh thẹn đỏ như rỉ máu, hận không thể không nghe gì cả. Nàng ta xưa nay không biết một người có thể không biết đi đâu đến mức này, gần như là lập tức, nàng ta liền cảm hận Đỗ thị rồi.

“Úc tiêu thư, mẫu thân ta hỏi ngươi, vì sao ngươi không trả lời?”

Lục Hoàn Bội sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy, đối với bất kỳ nữ nhân nào nghĩ đến biểu ca, nàng ta đều coi là kẻ địch. Úc Vân Từ còn thôi, dù sao cũng là hôn sự do các trưởng bối lập thành, lại là chính thất. Nhưng Úc Sương Thanh này thì tính là gì, mỗi ngày mang dáng vẻ của quý nữ thế gia, mắt cao hơn đầu, không nghĩ tới cũng là hàng thấp hèn như vậy.

Cảnh Tương giật y phục của nàng ta một cái: “Lục tiêu thư, Úc phu nhân ngắt đi rồi. Trong lòng Úc tiêu thư lo lắng, nào có chú ý trả lời vấn đề của ngươi?”

Úc Sương Thanh nghe vậy, cảm kích nhìn thoáng qua Cảnh Tương.

“Tam tiêu thư, cũng đến lúc này rồi, ngươi còn muốn nịnh bợ Úc đại tiêu thư, ngươi cũng không nhìn xem nàng ta là mặt hàng gì? Cũng khó trách, cho dù là Thế tử của Quảng Xương hầu phủ hay là công tử của phủ tướng quân thì đều là ứng cử viên làm con rể thượng hạng. Tam tiêu thư sợ là sớm đã ngưỡng mộ đã lâu, vẫn luôn khổ nỗi không có cơ hội làm quen.”

Quảng Xương hầu là nhà mẹ đẻ của Phương thị, Phương gia sau khi bị hạ đẳng cơ mới phong tước vị.

Lục Hoàn Bội lời vừa nói ra, khuôn mặt nhị lão phu nhân trầm xuống: “Lục cô nương, một nữ tử chưa xuất giá như ngươi nói ra lời như vậy, lan truyền ra ngoài ắt không sợ người khác chê cười. Tương Nhi nhà chúng ta chỉ là thấy phu nhân thông gia té xỉu rồi, đừng thì với tiêu thư thông gia

sốt ruột đi xem đại phu, nào ngờ người có thể sinh ra tâm tư bản thủ như vậy.”

Nói xong, ánh mắt của nhị lão phu nhân liền nhìn về phía Đỗ thị.

Đỗ thị vội vàng dàn xếp: “Đầu là lời vô tình, nhị lão phu nhân hà tất coi là thật. Úc đại tiểu thư đi nhanh đi, mời đại phu cho Úc phu nhân quan trọng hơn.”

Úc Vân Từ buồn cười nhìn những người này, những người này xem chính chủ nàng đây như người chết sao. Nguyên một đám ở cửa của nàng mạo xưng chủ tử, đảo khách thành chủ.

Úc Sương Thanh một lòng muốn rời đi, giống như ma xui quỷ khiến, quay đầu nhìn thoáng qua Úc Vân Từ không nói gì. Không khéo lại đối diện với ánh mắt giễu cợt của Úc Vân Từ, chỉ cảm thấy “Ầm” một tiếng, cả người giống như lửa cháy, vừa thẹn vừa xấu hổ.

“Đi nhanh!”

Nàng ta cảm nhận được có người đang kéo quần áo nàng ta, trong lòng biết là mẫu thân đang nhắc nhở nàng ta, vội vàng quát tháo hai nha đầu, cùng với những hạ nhân theo họ vào phủ.

Vừa ra khỏi cửa Hài phủ, vội vàng lệnh cho hạ nhân đỡ Phương thị vào xe ngựa, sau khi nàng ta đi lên lập tức lệnh cho người đánh xe lên đường hời phủ.

Xe ngựa vừa di chuyển, mắt của Phương thị liền mở ra, nào có dáng vẻ yếu ớt vừa rồi.

“Mẫu thân...”

“Chúng ta khinh địch rồi, nha đầu chết tiệt kia vẫn luôn diễn kịch.” Phương thị nghiêng răng nghiêng lợi, trên khuôn mặt vốn dĩ tươi đẹp phủ đầy vẻ lo lắng.

Úc Sương Thanh vừa nghĩ tới lời Úc Vân Từ nói, còn có ánh mắt giễu cợt kia liền xấu hổ giận dữ muốn chết, hận không thể ăn sống đờngu xuẩn kia: “Mẫu thân, hôm nay nó ở trước mặt những người kia nói nữ nhi... làm tổn hại thanh danh của nữ nhi, nếu Hâu gia biết được, không biết sẽ nghĩ nữ nhi thế nào?”

“Chuyện cho tới bây giờ, việc kia có thể tạm thời gác sang một bên. Úc Vân Từ muốn làm Hâu phu nhân thì cũng phải xem ta có đồng ý hay không.”

Trong lòng Phương thị hiện tại chỉ muốn giết chết nha đầu kia, về phần hôn sự của nữ nhi nhà mình, sau này có thể mưu đồ lại. Mà Úc Sương Thanh thì nghĩ đến nếu Cảnh Hâu gia biết tâm tư của mình liệu có thể khinh thường nàng ta hay không?

Mẫu nữ hai người đầu mang theo tâm tư, trăn mắt quay về phủ tướng quân. Trước khi xuống xe ngựa, Phương thị lại là trạng thái té xỉu, Úc Sương Thanh khóc đến đẫm nước mắt.

Úc Sương Thanh dứt quãng mà kể chuyện ở Hâu phủ, đương nhiên là có thêm mắm thêm muối. Úc Lượng vừa nghe là chuyện mà nữ nhi của nguyên phối làm ra, làm hại ai thế mất hết mặt mũi, tức giận đến mức liền muốn đến cửa Hâu phủ, lôi nữ nhi bất hiếu kia ra ngoài đánh một trận.

Phương thị được ông ta ôm vào nhà lúc này thông thả tỉnh lại, kéo y phục của ông ta: “Tướng quân, chàng đừng đi. Thiếp thân chịu một chút uất ức không tính là gì cả, Từ mọi trẻ tuổi, có lẽ không rõ sự khổ tâm của thiếp thân. Tính tình của nó chàng cũng biết, mềm yếu nhất. Thiếp thân cũng là sợ nó không trấn áp được hạ nhân mới tạm thời giữ khế ước bán thân của những người đó. Nghĩ đến có thiếp thân trông giữ, những người kia không đến nổi to gan bắt nạt chủ. Nào có nghĩ đến, nó lại... không hiếu như thế... còn cùng Thiệu Lăng làm chuyện xấu, bị Hâu gia bắt được chân tướng...”

“Nàng chính là mềm lòng, nàng là mẫu thân của nó, nó dám bất kính với nàng thì cho dù đã già đi rồi, lão tử cũng có thể trừng trị nó.”

Úc tướng quân nói, đặt bà ta lên giường, lấy thanh kiếm trên tường xuống liềm muốn đi ra ngoài.

Phương thị nháy mắt với Úc Sương Thành, Úc Sương Thành ngăn Úc tướng quân lại: “Phụ thân, muội muội không hiểu chuyện, phụ thân cũng không bởi vì vậy mà ân ỉ với Hầu phủ gây ra chuyện không vui gì. Theo nữ nhi thấy, Hầu gia hôm nay là ngại mặt mũi, chờ thêm hai ngày nữa nghĩ đến chuyện này, nói không chừng sẽ trả muội muội lại. Chờ sau khi Từ muội muội về nhà, con nhất định sẽ dạy bảo muội ấy thật tốt, không để cho muội ấy phạm sai lầm nữa.”

“Vẫn là Thanh tử hiểu chuyện, nào đó giống đờ khốn nạn kia...”

“Tướng quân, chàng bớt giận. Thanh tử là tử tử, từ trước đến nay yêu thương muội muội. Chỉ tiếc Từ muội những năm này sợ là cũng không xem thiệp thân như thân mẫu...”

“Cái đờ ăn cây táo rào cây sung kia, giống như Thành thị, là sói mất trắng không nuôi được. Ta đây đi bắt nó về, ta cũng không tin, lão tử còn sợ cái tên trẻ con họ Cảnh kia...”

Lần này Phương thị không cản ông ta. Bàn tay muốn nắm lấy y phục của ông ta vô lực rũ xuống.

Trong Hầu phủ, Đỗ thị bọn họ từ sau khi mẫu nữ Úc Sương Thành rời đi vẫn còn chưa chịu rời đi. Lòng của bọn họ như bị mèo cào, nhìn Úc Vân Từ hững hờ. Hận không thể tiến lên bắt lấy nàng, hỏi cho rõ chuyện mình muốn biết.

“Nàng dâu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Người trước đó khiêng đi từ phòng con trên người một mảng máu me, nhìn thật là làm cho người ta sợ hãi.”

Úc Vân Từ đã rất mệt mỏi rồi, đó là một loại mệt mỏi mà thể xác tinh thần đều mệt. Nàng lúc này ngay cả sự bừa bộn khắp phòng và cái cửa bị đập hỏng đều không muốn quan tâm, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc.

Tốt nhất là tỉnh lại sau giấc ngủ lại trở về hiện đại, không cần phải để ý tới những chuyện lộn xộn này nữa.

Mấy người Đỗ thị vây quanh nàng, dáng vẻ không hỏi cho rõ ràng thì không thôi. Trong lòng nàng buồn bực, chỉ muốn nhanh chóng đuổi mấy người đó đi, trùm đầu ngủ một giấc thật ngon.

“Trong phủ có người xấu đi vào, bị H ầu gia đâm bị thương, H ầu gia giận dữ, biết được hai nha đầu Như Tình và Như Thúy thất trách, muốn bán bọn họ đi. Ai ngờ hỏi một chút mới biết, hạ nhân bên cạnh ta đầu không có kế ước bán thân, kế ước bán thân đầu ở phủ tướng quân. Cho nên H ầu gia mới có thể tức giận như vậy, để cho kẻ mấu kia của ta tới cửa dẫn người đi. Di phu nhân còn có gì muốn biết?”

Nàng dùng tay chống đầu, mắt liếc Đỗ thị, ánh sáng hưng phấn trong mắt Đỗ thị nhạt dần. Trong bụng nàng cười thầm, họ Thẩm có thể trà trộn vào H ầu phủ, vị di phu nhân này không thể không kể công.

“Nói đến chuyện hôm nay, ta ngược lại là muốn hỏi di phu nhân một chút, ta và H ầu gia tín nhiệm di phu nhân, giao H ầu phủ cho người trông coi. Thế như người nói xem, H ầu phủ làm sao lại có kẻ xấu đi vào?”

“Hôm nay may mà chúng ta phát hiện sớm. Nếu lần sau còn có kẻ xấu vào phủ, đi nh ắm vào viện của di phu nhân thì chẳng phải là làm bẩn danh tiếng thủ tiết của di phu nhân? Còn nữa biểu muội đang ở thời điểm xinh đẹp của tuổi trẻ, lỡ như để kẻ xấu mạo phạm biểu muội, một cô nương chưa xuất giá như muội ấy, đến lúc đó còn không phải là xấu hổ giận dữ tìm cái chết. Nếu thật sự như thế, chúng ta làm sao giải thích với người Lục gia?”

Đỗ thị ghen lời, Lục Hoàn Bội nghe nàng chuyển đề tài lên người mình, còn tưởng tượng mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, hận sinh ra từ tâm. Mẫu nữ nhị lão phu nhân chỉ cảm thấy vô cùng hả giận, nhất là Cảnh Tương.

Cảnh Tương là cô nương Cảnh gia, nhưng nhị phòng không có tiền thu nhập gì, nữ nhi Cảnh gia chân chính như nàng ta, chi phí ăn mặc còn không

sánh được với một biểu cô nương sống nhờ. Nàng ta không ưu mầu nữ Đỗ thị, nếu không phải mầu thân nói phải nịnh bợ bọn họ, nàng ta đã sớm trở mặt với Lục Hoàn Bội rồi.

Úc Vân Từ chỉ muốn yên lặng một chút, chuyện xảy ra ngày hôm nay, so với hai mươi mấy năm đã qua của nàng còn đặc sắc hơn. Nàng mềm cả người, mặc kệ Đỗ thị bọn họ còn đứng, cả người mình đều sắp nằm sấp trên bàn rồi.

Vừa thả lỏng, phát hiện ra cuống họng khô đến bốc khói, nàng rót một ly nước, nhớ tới chuyện vừa rồi Như Thúy bỏ thuốc vào nước. Không chắc chắn nước trong bình có thể uống hay không, dứt khoát buông xuống.

“Nàng dâu...”

“Nhi phu nhân, ta nhớ lần trước ta từng nhắc nhở di phu nhân, phải gọi ta là phu nhân, di phu nhân chẳng lẽ quên rồi?”

Đỗ thị nghe vậy, vẻ mặt cứng đờ. Dừng một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: “Phu nhân, sao ta nhìn thấy kẻ xấu kia rất quen mắt, hình như là thiếu gia Thẩm gia?”

“Mắt của di phu nhân ngược lại là nhạy bén, thế mà ngay cả một ngoại nam cũng có thể quen biết, có thể thấy được di phu nhân giao thiệp rộng.”

Nhị lão phu nhân cúi đầu nín cười, bà ta chính là thích nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Đỗ thị. Hầu phu nhân nói Đỗ thị giao thiệp rộng, rõ ràng là đang châm chọc Đỗ thị. Ai chẳng biết Đỗ thị là một quả phụ, lại sống nhờ ở Hầu phủ, giao thiệp rộng này cũng không phải là lời khen gì.

Chương 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cửa phòng bị phá hỏng rồi, một lúc sau, đá bên trong đổ đùng đá tan rất nhanh, đã dần tan hết.

Hơi nóng từ cái cửa bể tràn vào, Đỗ thị cảm thấy trán toát ra mồ hôi. Vốn dĩ trước đó bọn họ vẫn luôn coi chừng ở bên ngoài, đã sớm vô cùng nóng rồi, lúc này lại có chút không nhịn được.

Úc Vân Từ miệng đắng lưỡi khô, người cũng bực bội theo, những người này cầm trong phòng không đi, rất không biết đi đâu, đừng trách nàng không giữ lại một chút thể diện nào.

“Nếu di phu nhân biết đi đâu thì nên biết sống nhờ ở nhà người khác, chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi. Nếu ta là di phu nhân, chủ nhà có chuyện, tất nhiên là trốn xa chừng nào thì tốt chừng đó, sẽ không biết đi đâu mà đến gần.”

“Phu nhân, Hâu gia đừng ý cho chúng ta ở lại, chẳng lẽ người còn có thể làm chủ Hâu gia?” Người hỏi lại lời này chính là Lục Hoàn Bội. Mặt của nàng ta đỏ bừng, không biết là tức giận hay là nóng.

Úc Vân Từ liếc xéo nàng ta một cái: “Biểu muội nói lời này đến xa lạ, ta và Hâu gia là phu thê, phu thê một thể người chưa từng nghe sao? Hâu gia thương hại cô nhi quả mẫu các người. Để các người vào ở trong Hâu phủ, còn tín nhiệm di phu nhân, để bà ta trông coi công việc của Hâu phủ. Các người không chỉ không cảm tạ, ngược lại vụng trộm thả kẻ xấu vào phủ, có mưu đồ gì?”

Giọng nói của nàng bỗng lớn lên, nghiêm nghị chỉ trích Đỗ thị.

“Phu nhân, cũng không thể nói như vậy được, người sao lại là do ta thả vào phủ chứ? Chẳng lẽ không phải chính phu nhân trêu chọc người ta để người ta đi vào?”

Úc Vân Từ bị chọc giận quá mà cười lên, chén trà trong tay ra ngoài, nện bên chân Đỗ thị.

Đỗ thị né tránh không kịp, nước trà lá trà đầu văng đầy người.

“Tốt lắm, đây thật sự là ăn chùa uống chùa lại nuôi thành sói mất trắng. Ta là ai? Ta là phu nhân H ầu phủ, nói trắng ra H ầu phủ là nhà của ta. Xin hỏi di phu nhân, người ở nhờ H ầu phủ, chính là chất vẩn chủ nhà như vậy?”

Đỗ thị bọn họ không ngờ tới nàng lại đột nhiên vặn hỏi, có chút chưa hoàn hồn lại.

Úc Vân Từ nổi nóng lên, giọng nói đầu mang theo lửa, áp chế cũng không áp chế được. Nàng “Hò” một tiếng đứng lên, lớn tiếng nổi giận nói: “Thật sự nên để người khác đến phân xử xem, nào có đạo lý như vậy? Một di phu nhân sống nhờ ở H ầu phủ chúng ta, ăn của H ầu phủ chúng ta, ở H ầu phủ chúng ta, còn không nhìn H ầu phu nhân hợp quy cách ta đây vào trong mắt. Các người rốt cuộc là muốn thế nào, chẳng lẽ là muốn thay thế ta?”

Trong lòng Đỗ thị đột nhiên không khỏi cảm thấy chột dạ. Ánh mắt né tránh, càng không dám đối mặt với nàng.

Nàng cười lạnh: “Ta xem như đã hiểu H ầu phủ làm sao lại vô duyên vô cớ có kẻ xấu vào rồi? Hóa ra là di phu nhân mượn vào, chẳng trách một phụ nhân ở góa như di phu nhân có thể liếc mắt là nhận ra thiếu gia Thẩm gia. Nói! Di phu nhân, người để thiếu gia Thẩm gia vào H ầu phủ, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Đỗ thị bị câu nói sau cùng của nàng dọa cho sợ hết hồn hết vía, không ngờ tới chỗ nàng hỏi, người đã lẩn đến trước mặt rồi. Đối mặt với hai mắt phẫn nộ của nàng, Đỗ thị khó khăn nuốt nước bọt một cái.

“Phu nhân, người đang nói gì vậy, sao ta một câu cũng nghe không hiểu? Chẳng lẽ hôm nay phu nhân bị hoảng sợ, người cũng ăn nói linh tinh theo?”

“Ăn nói linh tinh? Di phu nhân thật là biết nguy biến.” Ánh mắt Úc Vân Từ vừa đảo, nhìn về phía Lục Hoàn Bội: “Nhắc tới thì Lục biểu muội đều đến tuổi làm mai, cẩn thận nghĩ lại, Thâm thiếu gia kia là thứ tử của Quảng Xương hầu phủ. Một thứ tử của Hầu phủ, cùng Lục biểu muội vẫn rất xứng đôi. Chắc là Thâm thiếu gia kia là đến tìm biểu muội, không cần thận đi nhàn viện?”

Lục Hoàn Bội đâu có chịu sỉ nhục, vừa nghe nàng cấm Thâm thiếu gia lên trên đầu mình, đỏ mặt tía tai phản bác: “Biểu tẩu người... Hoàn Bội vốn dĩ không quen biết Thâm thiếu gia kia, đây chính là biểu ca của biểu tẩu, người mà hẳn ta đến tìm đương nhiên là biểu tẩu người...”

“Biểu muội đây là nghĩ như thế, ai nói biểu ca của ta chính là đến tìm ta? Ta liền cảm thấy buồn bực, tuổi tác biểu muội không nhỏ, di phu nhân vốn dĩ cũng không vội vã nhìn người cho người, đó là vì sao? Một cô nương sắp xuất giá, suốt ngày ở trong phủ của ngoại nam, vẫn không sợ rước lấy lời đồn vô căn cứ, hay là di phu nhân vốn có dự định khác, không bỏ được phú quý của Hầu phủ chúng ta?”

Đỗ thị đã kịp phản ứng, việc liên quan đến sự trong sạch của nữ nhi, há có thể cho phép người khác tùy ý làm ô uế. Bà ta kéo Lục Hoàn Bội một cái, cơ thể ngăn phía trước nữ nhi, nhìn thẳng Úc Vân Từ.

“Phu nhân, người không cần phải ngậm máu phun người, chúng ta đi thẳng ngẩng thẳng, không có gì sợ người khác nói.”

“Được.” Nàng vỗ tay một cái: “Di phu nhân có khí phách, nếu đã như vậy, mời các người nhanh chóng rời khỏi Hầu phủ, tránh cho người khác hoài nghi di phu nhân người vu vạ Hầu phủ không đi, có ý không tốt.”

Đỗ thị tức giận đến mức ngực phập phồng, kìm nén đến khó chịu. Úc Vân Từ này, quả nhiên lúc trước đầu là giả. Rõ ràng là biết tất cả mọi chuyện, lại còn phải cho bà ta một điểm trí mạng.

Lục Hoàn Bội sau lưng bà ta thì vẻ mặt không cam lòng, tròn mắt đảo loạn liền thấy ánh mắt khinh thường của Cảnh Tương. Cảnh Tương vẫn

ghi hận lời trước đó mà Lục Hoàn Bội nói, cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua.

“Chẳng trách Lục tiểu thư đối với chuyện của Quảng Xương hầu phủ rõ như lòng bàn tay, mở miệng chính là cái gì mà Thế tử Hầu phủ, hóa ra là đã sớm quen biết thứ tử Hầu phủ rồi.”

“Người...”

Úc Vân Từ nhìn bọn họ, cười đến mức ý tứ sâu xa.

Nhị lão phu nhân thấy Đỗ thị bị oán giận, trong lòng giống như uống mật. Di phu nhân này trông coi Hầu phủ, mỗi ngày bày ra dáng điệu, không nhìn người nhị phòng bọn họ vào trong mắt. Ngày bình thường bà ta nịnh bợ Đỗ thị không ít, còn muốn để cho nhi tử của mình cưới Lục Hoàn Bội, ai ngờ Đỗ thị lại chướng mắt nhị phòng bọn họ như thế.

Trong lòng bà ta vui vẻ, ngoài miệng lại giả dối khuyên nhủ: “Cháu dâu, vừa rồi di phu nhân là nhất thời nóng nảy lỡ lời, cháu đừng so đo với nàng ta. Nàng ta còn không phải lo lắng cho cháu, sợ cháu bị uất ức sao. Một mình nàng ta xử lý Hầu phủ lớn như vậy, thận trọng cẩn thận, khó tránh khỏi sẽ có sơ sẩy.”

Cháu dâu?

Úc Vân Từ nghe thấy xưng hô của đối phương, đoán ra thân phận của đối phương. Vị này hẳn là nhị thẩm của Hầu gia, năm đó nhị thúc của Hầu gia vì cướp đoạt tước vị mà suýt chút nữa trở mặt.

Đây thật sự là tốt, trong phòng nàng vừa có hành động khác thường, không riêng gì di phu nhân ở nhờ có thể chạy tới trước tiên, ngay cả nhị phòng cũng có thể kịp thời xuất hiện.

Ở trong sách, nhị phòng vẫn luôn ngấp nghé tước vị của đại phòng. Lúc trước đại phòng xảy ra chuyện, lão Hầu gia và lão Hầu phu nhân lần lượt bệnh qua đời, đại phòng chỉ còn Cảnh Tu Huyền chưa đến mười tuổi.

Mà bệ hạ không biết nghĩ như thế nào, cất thánh chỉ mà lão H ầu gia khi còn sống xin chỉ để nhi tử thừa kế tước vị không phát. Khi đó, nhị phòng suốt ngày nhảy nhót tung bừng, li ền muốn chiếm được tước vị.

Vẫn là thân mẫu nguyên chủ tự mình tiến cung, c ầu tình ở nơi đó của Thành Thái hậu, bệ hạ lúc này mới phê s ỡ.

Cái gọi là ân tình của phủ tướng quân đối với Cảnh Tu Huyền chính là việc này. Điêu bu ồn cười là, Phương thị và Úc tướng quân đều tính ân tình thành của mình, luôn m ồm chỉ trích Cảnh Tu Huyền vong ân phụ nghĩa.

Nguyên chủ là người ngốc, vốn dĩ không thấy rõ những thứ quan hệ lợi hại này.

Mí mắt Úc Vân Từ vừa nhấc, cười như không cười nhìn lão phu nhân nhị phòng. Cùng những người mưu mô không tốt này ở đây cãi c ọ, còn không bằng đi tìm H ầu gia mặt lạnh kia.

Dù sao thì tài sản của nàng tính mạng của nàng, toàn bộ gắn lên trên người nam nhân kia.

Nàng vừa nhấc chân, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người, đi tới ngoài cửa. Vừa ra khỏi cửa, một lu ồng hơi nóng đánh tới, ánh nắng chiếu đến mức ánh mắt của nàng đầu sắp không mở ra được r ấi.

Ợi nàng ra cửa viện, Đ ỗ thị mới phản ứng được, th ần nghĩ không tốt, vội vàng đuổi theo.

Trong sách nói H ầu gia ở phía đông nam trong phủ, nàng đoán phương hướng, đi về phía bên kia.

Đi một đoạn đường rất dài, nhìn lại, Đ ỗ thị và Lục Hoàn Bội còn đi theo: “Di phu nhân, ta dù sao cũng là chủ mẫu đoan chính của H ầu phủ. Chẳng lẽ đi đâu di phu nhân cũng phải đi theo hay sao?”

Đ ỗ thị nói quanh c ọ, giải thích: “Ta là lo lắng cho phu nhân.”

“Lo lắng cho ta? Lo lắng ta bảo H`ai gia đuổi m`au nữ các người ra ngoài, đập tan giấc mộng phú quý của các người, đúng không? Người yên tâm, ta nhất định sẽ làm vậy, ai dám hại ta, ta tất trả lại gấp bội!”

Khóe mắt nàng quét đến nam tử cách đó không xa, chạy vội tiến lên.

Lục Hoàn Bội cũng muốn đi qua theo, bị Đỗ thị kéo lại.

“M`au thân, nàng ta sẽ nói bậy, m`au thân vì sao phải ngăn cản con?”

“Hoàn Bội, nàng ta hiện tại vẫn là H`ai phu nhân.” Đỗ thị nói, kéo nàng ta quẹo vào một con đường nhỏ khác.

Người Úc Vân Từ nhìn thấy chính là Cảnh Tu Huy`ên, Cảnh Tu Huy`ên một thân áo bào màu mực, dáng vẻ giống như là muốn đi ra ngoài. Nàng chạy đến trước mặt hắn, m`ồ hôi đã đổ như mưa.

Mà hắn, rõ ràng thân mang áo choàng màu đậm hút nhiệt, nhưng lại là tinh th`ần sáng khoái.

“Chuyện gì?” Giọng nói lạnh lẽo lại xa cách.

“Ừc... ực...”

Bụng của nàng vang lên, tiếng kêu hết sức rõ ràng. Nàng hơi có chút xấu hổ, lúc này mới nhớ tới, hình như từ sáng đến giờ mình không có hạt cơm vào bụng.

“H`ai gia, ta đói r`ồi.”

Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng chăm chăm trong chốc lát, nữ tử này vừa rồi xách váy chạy, hơi có chút không ra thể thống gì. Nhưng mà hắn lại cảm thấy đáng vẻ dạy bưng bưng sức sống, cũng không khiến người ta chán ghét.

Đối với thê tử trên danh nghĩa này, hắn cũng không chú ý tới lắm. Hắn cưới nàng, chỉ là bởi vì Thành thị nhờ vả. Nếu thật sự như nàng nói, nhiều năm đã qua ở trong phủ tướng quân đều là giả vờ ngược lại vẫn không tính là quá ngu.

Úc Vân Từ bị hắn nhìn chăm chăm mà tê cả da đầu, bụng lại không tự chủ kêu to hai tiếng. Một lúc thật lâu, mới nghe thấy một tiếng cực kỳ nhạt.

“Vào đi.”

Hắn quay người đi vào viện, trông coi ở cửa viện có hai thị vệ mặt đen, hai thị vệ hành lễ với nàng, nàng thẫn nghĩ, nhận ra nàng là tốt, tránh cho nàng lẩn sau lại đến còn phải tự giới thiệu một phen.

Vào cửa viện liền thấy hai hàng cây xanh rậm rạp, nhìn kích thước thì không dưới mười năm. Cành lá rậm rạp che khuất bầu trời, đi lại trong đó, bên trong sự mát mẻ xen lẫn mùi thơm ngát chỉ cây cối mới có.

Đi ra khỏi con đường bóng cây, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh đất trống. Xem ra là võ đài, ở giữa có một cái khung trống to, da trâu sơn màu hồng, hai bên đồng hoàn* treo hai sợi vải đỏ rũ thật dài.

(*: Một loại trang sức cổ đại.)

Hai bên võ đài đều có hai hàng giá binh khí, phía trên cắm đầy các loại binh khí.

Nàng cẩn thận ngắm nam tử trước mặt, dáng người như cây tùng, trong dáng đi thanh nhàn lộ ra quy luật, rõ ràng giống như là nam tử đi dạo qua trong quân đội. Chẳng trách nàng cảm thấy trên người hắn có luồng hơi thở của chiến trường, hóa ra là do tập võ lâu năm gây nên.

Trong sách, nam chính là một nam tử khắp nơi được người ta tán thưởng bụng đầy kinh luân, dịu dàng như ngọc. Bàn về khí chất, hai người rõ ràng không giống nhau, có sự khác biệt hoàn toàn.

Hắn rất cao, nhìn từ phía sau lưng, vai rộng eo hẹp, nói không chừng bên dưới y phục chính là eo chó đực trong truyền thuyết. Hắn đi lại mạnh mẽ, chỉ sợ ngay cả trên đùi cũng là bắp thịt rắn chắc.

Từ từ trong đầu nàng hiện ra hình tượng làm cho người ta huyết mạch sôi sục, hãm cũng hãm không được.

Thật sự là gặp quý rỗi, nàng nghĩ cái thứ quý gì vậy?

Nàng vội lắc đầu, xua đi hình ảnh trong đầu kia. Đột nhiên cảm thấy thời tiết càng thêm khô nóng, cái mũi hơi ngứa. Thầm nghĩ không tốt, chẳng lẽ vừa rỗi mình suy nghĩ lung tung, dẫn đến tinh lực phun trào?

Vội vàng dừng lại, che mũi ngứa đầu. Ánh nắng hừng hực trực tiếp chiếu lên mặt nàng, nàng híp mắt, thẫn thờ trong lòng, nhưng dù sao cũng không thể chảy xuống.

Nhưng không như mong muốn, lúc nam tử trước mặt quay đầu, đúng lúc nhìn thấy hai hàng máu đỏ tươi dưới mũi nàng.

Lần này, thật sự là xấu hổ rỗi.

“Hầu gia, thời tiết quá nóng... ta phát hỏa rỗi.”

Hắn lạnh mặt, giống như là hơi do dự, sau đó đi lên phía trước. Bắt lấy tay của nàng, ấn huyết vị nào đó trên cánh tay. Rất nhanh, nàng cũng cảm thấy máu không còn chảy nữa.

Sau đó, hắn lệnh cho một thị vệ đi lấy nước, dẫn nàng đi vào đại sảnh.

Nàng lúng túng không thôi, sau khi rửa sạch mặt thì cúi đầu, không biết nói gì cho phải. Lại không dám nhìn hắn, sợ nhìn nhiều, trong đầu lại hiện ra hình ảnh không thể miêu tả được. Có đi đâu dường như nghĩ đến cơ thể của hắn một chút liền làm hại mình thành trò cười cho thiên hạ.

Trong lòng giận mình, cũng không nhìn xem là lúc nào, tình cảnh gì, làm sao còn có thể có tư tưởng lớn như thế, có suy nghĩ chút nào không?

Cảnh Tu Huyền không biết là dặn dò thị vệ bên ngoài cái gì, chỉ thấy thị vệ kia sau khi hành lễ thì rời đi. Hắn không quay người, giọng nói nhàn nhạt truyền đến: “Ta ở thư phòng bên cạnh, sau khi người ăn xong thì tới tìm ta.”

Nói rồi, hắn liền vén rèm đi ra cửa.

Nàng ngậm thở phào, lúc này mới có tâm tư quan sát bốn phía. Bài trí trong phòng đơn giản, phía đông là một cái Đa Bảo Các*, trên đó bày biện một vài đồ vật. Ngoài trừ bàn và ghế dựa các loại, gần cửa sổ là một cái giường, trên tường treo một bức tranh chữ.

*: Đa Bảo Các

Là tranh sơn thủy, ý cảnh đẹp đẽ. Chữ trên đó cứng cáp có lực, nhất định là do nam tử biết.

Có lẽ là trong phòng đặt đủ băng, vừa vào cửa đã cảm thấy rất mát mẻ. Trong chốc lát, nàng cũng cảm thấy mồ hôi của mình đã khô, toàn thân trên dưới hiện ra sự thoải mái.

Không lâu sau có một bà tử đi vào. Trong tay bưng khay, trên đó có ba món ăn và một chén canh, còn có một bát cơm gạo tẻ. Bà tử đặt đò lên bàn, đứng bên cạnh nàng.

Xem ra, là muốn h ầu hạ nàng.

Nàng ng ồi vào bên bàn, nhìn món ăn trong khay. Một đĩa thịt ram, một đĩa rau thập cẩm cùng một đĩa gỏi gà xé. Canh thì h ần gà và nấm hương, rất là đậm đà.

“Người là...?”

“H ấ phu nhân, nô tỳ họ Dương, là quản sự của phòng bếp. Hiện tại đã qua giờ dùng bữa, trước đó nô tỳ còn nghĩ, sao không thấy Như Tình và Như Thúy cô nương đến phòng bếp lấy cơm, hóa ra phu nhân ở trong viện của H ầu gia.”

Trong lòng Úc Vân Từ hơi động, hỏi: “Hóa ra là Dương quản sự, Dương quản sự vào phủ bao lâu r ấ?”

“H ấ phu nhân, nô tỳ sinh ra ở H ầu phủ, ở nhà bếp đã được hai mươi năm, là lão nhân trong phủ.”

Nói như vậy, Dương thị không phải là người của Đỗ thị. Nàng nghĩ ngợi, xem tính tình của H ầu gia không giống như là có thể bị người khác gây khó dễ. Có lẽ nàng nghĩ sai r ấ, Đỗ thị cũng không nắm giữ sự vụ lớn nhỏ của H ầu phủ.

“Hai mươi năm, thật không dễ dàng, chắc hẳn ở trong phủ lão nhân giống như người không nhiều lắm nhỉ.”

Dương thị có một khuôn mặt tròn, mắt không lớn, nghe vậy hơi ngẩng đầu: “Trong phủ lão nhân giống như nô tỳ rất nhiều, nếu không phải sau khi di phu nhân tiếp quản việc vặt trong phủ mua mấy hạ nhân thì chỉ sợ trong phủ tất cả đều là lão nhân.”

Úc Vân Từ ý tứ sâu xa nhìn Dương thị một cái, Dương thị này trả lời thật sự là quá hợp với ý của nàng. Lại giống như là có thể đoán được tâm tư của nàng.

Nữ nhân cổ đại ở nhà thật sự không thể coi thường.

Đánh giá theo cách nói của Dương thị, người trong H ầu phủ mà Đỗ thị có thể sử dụng chính là mấy người mới kia. Mà những người khác đều nghe lệnh của H ầu gia. Nàng yên lòng, dù sao sau này phải ăn ở ở H ầu phủ, nếu sự vụ của H ầu phủ đều do Đỗ thị làm chủ, nàng thật đúng là sợ thành linh li ền bị người khác giết chết.

“Được rồi, người đi về trước đi.” Nàng không quen có người ở bên cạnh nhìn lúc ăn cơm.

“Vâng, phu nhân.”

Sau khi Dương thị đi, nàng lập tức cầm lấy đũa. Thật sự là rất đói, dáng vẻ ăn cơm không thể nói là tao nhã, mà tốc độ rất nhanh. Cuối cùng đồ ăn chưa ăn hết, cơm và canh đã ăn sạch trơn.

Sau khi cơm nước xong, nàng đi ra cửa tìm H ầu gia. Thị vệ ở cửa thư phòng không cản nàng, nàng trực tiếp đi vào.

Cảnh Tu Huy ền ng ồi phía sau bàn đọc sách, trên bàn có một quyển sách thật dày. Sách chưa khép lại, chính là bày ra như thế. Nàng đến gần hành lễ, mắt nhìn, liếc đến chữ trên đó, hình như là bình thư.

May là không phải là chữ viết cổ quái kỳ lạ gì mà là chữ ph ần thể mà nàng biết. Mặc dù chữ ph ần thể nàng không biết toàn bộ, nhưng mò mẫm dù sao cũng không đến mức mù chữ.

Hắn khép sách lại, mắt liếc nhìn nàng: “Người tìm ta có chuyện gì? Chính là vì ăn cơm?”

“Không phải... cũng coi như là vậy. H ầu gia, bên cạnh ta không có nha đầu, phòng lộn xộn không ai thu dọn. Vả lại di phu nhân và nhị thẩm một

mực lôi kéo ta hỏi lung tung này kia, ta thật sự là mệt vì ứng phó, đành phải đi tìm H ầu gia.”

Nàng nói, mí mắt rũ.

Một lát sau, không chờ được câu trả lời của hắn. Nàng lại nói: “Nói đến hôm nay, thật đúng là khéo, sao di phu nhân và nhị thẩm đều đến kịp thời như vậy?”

Nàng không nhắc đến tâm tư của Lục biểu muội và mưu đồ của di phu nhân, bởi vì nàng không nắm chắc được, nam nhân ở trước mắt có bao nhiêu tín nhiệm nàng. Nếu hắn và Đ ỗ thị thân thiết hơn một chút, mình nói xấu Đ ỗ thị li ền có vẻ hơi buồn cười.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Con cháu nhà tướng, làm việc sợ bóng sợ gió, sự tàn nhẫn vừa rồi lúc chém người đâu rồi? Người mình không thích thì trực tiếp đuổi ra ngoài là được.”

“Bọn họ dù sao cũng là trưởng bối...”

“Trưởng bối?” Hắn nhàn nhạt liếc nàng một cái, thái độ của nàng đối với Phương thị cũng không giống như là người kính trọng bề trên. Nữ tử này ở Úc gia diễn kịch quen rồi, sẽ không ở trước mặt hắn mà cũng diễn trò chứ?

“Trưởng bối không hi ền hậu, nên làm thế nào còn cần ta dạy người sao?”

Trong lòng nàng vui mừng, thứ nàng cần chính là câu nói này của hắn, ngẩng đầu lên, nụ cười xán lạn: “H ầu gia anh minh, như thế, ta nhớ rõ rồi.”

Hắn bị nụ cười rực rỡ của nàng làm lay động, không tự chủ nheo mắt lại. Không nói gì thêm, gác sách lại, đứng dậy.

“Theo ta.”

Lúc đi ngang qua bên người nàng, hắn vút lại hai chữ.

Nàng lập tức đi theo sau lưng hắn. Trong lòng suy đoán, hắn muốn đưa nàng đi đâu?

Lúc nàng dùng cơm, Úc Lượng thúc ngựa nâng kiếm đã ở phòng trước của Hài phủ đợi nửa ngày rồi. Ông ta chờ đến mức rất không kiên nhẫn, lôi kéo một thị vệ hỏi: “Hài gia của các người nếu thật sự ở trong phủ thì sao lâu như vậy còn chưa thấy?”

Tiểu tử họ Cảnh kia không phải là đang tránh ông ta chứ?

Thị vệ đáp: “Hài gia của chúng ta lập tức tới ngay.”

Úc Lượng thở hển hển, dứt khoát hắn hỏi người ở trên ghế. Ông ta dù sao cũng là nhạc phụ của Cảnh tiểu tử, tha cho tiểu tử kia cũng không dám tránh ông ta.

Đột nhiên mặt trầm xuống, tiểu tử kia là loại người hung ác mất hết tính người, người có thể vạch tội ông ta còn có thể quan tâm đến mặt mũi của ông ta?

Ông ta không khỏi phiến não, trong lòng mắng Thành thị đã mất. Cứ một mực muốn quyết định mối hôn sự như vậy cho nữ nhi, làm hại ông ta trở thành trò cười cho toàn bộ người trong Khoái kinh.

Cô gia nhà ai mà không dâng bực nhạc phụ, hắn ngược lại thì tốt rồi, hận không thể trở thành kẻ thù với nhà vợ. Ông ta “Hô” đứng lên, đi đi lại lại. Tay sờ chuôi kiếm mấy lần, cuối cùng vẫn nhịn được.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Cảnh Tu Huyền dẫn theo Úc Vân Từ đi vào phòng.

Úc Vân Từ liếc mắt nhìn thấy nam tử trung niên đang ngồi. Ông ta một thân áo bào xanh tay áo hẹp, dáng người khỏe mạnh cao lớn, lưng hồ eo gấu, ngũ quan đoan chính. Đang giang chân đứng đó, trong tay cầm một thanh kiếm.

Nàng nhìn tư thế này của ông ta, trong lòng liền đoán được thân phận của đối phương.

Phương thị bị chọc tức, trở về nào có chuyện không cáo trạng. Trương phu tốt kia của bà ta nghe thấy nữ nhân mà mình yêu mến bị oan ức, há lại có đạo lý không tới hỏi tội?

Nhìn nam tử tên Úc Lượng này, mắt hồ trừng lên nhìn nàng, nào có giống một người phụ thân nhìn nữ nhi, thật sự giống như ông ta đang nhìn tội nhân tội ác tày trời.

“Người nói xem, người làm thế nào chọc tức mẫu thân người? Đi mau, cùng lão tử quay về! Nhanh chóng quỳ trước mặt mẫu thân người nhận lỗi.”

Ông ta duỗi bàn tay lớn liền muốn kéo nàng.

Nàng lập tức trốn đi, tránh sau lưng Cảnh Tu Huy liền rồi bắt đầu khóc hu hu.

“Phụ thân... nữ nhi nào dám trêu tức bà ta, là bà ta ở trước mặt Hài gia, nhất định nói con cùng Thẩm biểu ca có tư tình. Phụ thân nói xem, nữ nhi hiện tại đã gả vào Hài phủ rồi, bà ta nói nữ nhi như vậy, không phải ép con đi chết sao?”

“Người và Thiệu Lăng...” Úc Lượng nói, nhìn thoáng qua Cảnh Tu Huy.

Cảnh Tu Huy mặt không chút thay đổi, không chào hỏi ông ta, cũng không nói gì. Vén áo bào lên, ngẩng xuống.

Lần này, Úc Vân Từ không thể không mặt đối mặt với Úc Lượng. Trong lòng nàng nghĩ, hẳn là Hài gia còn đang thử thách nàng? Cũng chẳng trách Hài gia không tin nhiệm nàng, nguyên chủ quả thực không có chỗ nào đáng giá để người ta tin nhiệm.

Nàng che mặt, thực tế trong mắt không có một giọt nước mắt. Cố gắng nặn ra, cuối cùng cũng có chút ẩm ướt.

“Con và Thâm biểu ca không có chuyện gì cả, ngược lại là nha đầu Như Tình kia, vẫn luôn lén lút qua lại với Thâm biểu ca. Cũng là trùng hợp, bị H`âu gia gặp phải. H`âu gia cảm thấy là hạ nhân thất trách, muốn bán Như Tình và Như Thúy đi, ai ngờ nữ nhi vốn dĩ không lấy ra được kế ước bán thân của bọn họ, H`âu gia dưới cơn nóng giận, lúc này mới bảo mẫu thân tới cửa nhận người.”

Nàng vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Cảnh Tu Huy`ên, trong lòng cầu khẩn tuyệt đối đừng phá hủy thân phận của nàng.

“Sau khi mẫu thân tới cửa, không phân biệt trắng đen gì cả, vẫn luôn chặc chặc con và Thâm biểu ca có tư tình. Phụ thân nói xem, thiên hạ nào đó người làm mẫu thân như vậy, quả thực là nóng lòng mong muốn nữ nhi đi chết.”

Sắc mặt Úc Lượng có chút không nén được giận, nhớ tới dáng vẻ của ái thiê, không giống như là người có tâm cơ. Nữ nhi này, vẫn luôn nghe lời ái thiê, hẳn là cũng sẽ không nói dối.

“Mẫu thân người chắc là gấp đến choáng váng rồi, tình yêu thương của nàng đối với người, người không phải không biết.”

Nam nhân chết tiết này, bị sắc đẹp mê hoặc váng đầu, ngay cả nữ nhi thân sinh cũng không tin. Một lòng nghiêng về phía Phương thị, đầu óc háo sắc. Nhìn dáng vẻ của ông ta, chính là một mãng phu đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Úc Vân Từ trong lòng mắng, vẻ mặt thương tâm mà nói: “Nữ nhi vốn dĩ cũng cho là như vậy, thế nhưng... bà ta hoàn toàn không chịu nghe con giải thích, nhất định muốn H`âu gia hưu bỏ con. Phụ thân nói xem, nếu thật sự là thân mẫu, có thể hại nữ nhi thân sinh như vậy sao?”

“Nàng mọi chuyện suy nghĩ cho người, người lại nghĩ nàng như vậy. Chẳng trách nàng nói, người chưa từng xem nàng là mẫu thân thân sinh.”

Người nữ nhi bất hiếu này, nhanh chóng theo ta về nhà.”

Úc Lượng nói, mắt lại trừng lên.

Úc Vân Từ cũng không sợ ông ta, ngẩng đầu nghênh đón: “Phụ thân cho rằng, bà ta thật sự xem con là ruột thịt? Phụ thân có biết, bà ta vì sao một mực chắc chắn con và Thâm biểu ca có tư tình? Phụ thân có biết, vì sao Thâm biểu ca có thể thường xuyên ra vào phủ tướng quân chúng ta? Đó là bà ta cố ý dẫn tới, chính là muốn để Thâm biểu ca tiếp cận con. Đương nhiên phụ thân nhất định sẽ không tin, nhưng con vẫn phải nói, bà ta làm như vậy chính là muốn phá hủy con. Bà ta hận mẫu thân sinh của con, cho nên bà ta hận con, hận con có mọi thứ, bao gồm cả hôn sự, bà ta đều muốn tự tay phá hủy. Lúc đầu bà ta quả thật có thể phá hủy, nhưng bà ta ích kỷ, bà ta muốn ở trước mặt người đời thể hiện sự rộng lượng của bà ta, muốn khiến Hâu gia xem trọng bà ta, xem trọng nữ nhi mà bà ta sinh. Mục đích cuối cùng nhất của bà ta, chính là muốn để Úc Sương Thanh gả vào Hâu phủ!”

“Người... người nữ nhi bất hiếu này, ta thấy là người điên rồ! Lại dám nói mẫu thân người như thế.” Úc Lượng nói, duỗi tay muốn tới tóm nàng.

Nàng vội vàng chạy đến trước mặt Cảnh Tu Huyền, quỳ xuống.

Chương 13

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền phức tạp nhìn qua nàng, nàng của lúc này, quả thật là rất đẹp. Theo ánh mắt của người ngoài, nàng đẹp đến mức chấn động lòng người, lại đẹp đến mức đi kèm đậm đáng yêu.

Ánh mắt của hắn giống như ám tiễn, dường như muốn thăm dò nội tâm của nàng. Trái tim nàng run lên một cái, mình đang diễn trò, chỉ mong nam nhân này đừng vạch trần nàng.

Úc Lượng đâu có thể nhìn có người chửi bới thê tử của ông ta như thế, cho dù là nữ nhi của ông ta cũng không được. So với Phương thị tươi đẹp, thứ nữ mặt mày lạnh lẽo trước mắt giống như Thành thị đã chết kia, mãi mãi ngẩng đầu trên cao, hùng hổ hăm dọa.

Ông ta thở phì phò, kiểm đũa ngang trên tay: “Người nghiệp chướng này, lão tử hôm nay không thể không trừng trị người.”

Trong lòng Úc Vân Từ đột nhiên dâng lên một trận bi ai, không biết là của nguyên chủ hay là của chính nàng. Nàng không sợ mà nhìn Úc Lượng giận không nhìn nổi, nam nhân này, thật sự là hết thuốc chữa. Trong lòng ông ta, sợ là vốn dĩ cũng chưa từng quan tâm nữ nhi mà nguyên phối của mình để lại.

Nghĩ lại cũng phải, lúc Thành thị còn sống, ông ta đã sủng ái Phương thị, Thành thị chắc là từng có tranh chấp với ông ta. Mà Thành thị vừa chết, ông ta liền nâng Phương thị lên làm chính thất, có thể thấy được ông ta bạc tình bạc nghĩa với Thành thị, làm sao lại quan tâm nguyên chủ được?

Thành thị đáng thương, một tiểu thư dòng trưởng của Quốc công phủ, gả cho một con nhà võ như ông ta, cuối cùng tuổi còn trẻ đã qua đời. Mà nguyên chủ, kết cục trong sách lại làm cho người ta thương tiếc như thế.

Tất cả mọi thứ, đều là do nam nhân trước mắt tạo thành.

“Phụ thân... câu nào của nữ nhi cũng là thật, chẳng lẽ phụ thân muốn giết chết con sao? Các người chính là không tha cho mẫu nữ chúng ta, đầu tiên là bức tử mẫu thân con, bây giờ đến lượt con, chúng ta vướng mắt các người như thế sao?”

Nàng vừa nói vừa không để lại dấu vết mà dời đến bên cạnh Cảnh Tu Huyền.

“Đợi đã, Úc tướng quân. Nàng là phu nhân của ta, Úc tướng quân rút kiếm đến nhà, kêu đánh kêu giết phu nhân của ta, là có chỗ nào bất mãn với Hầu phủ chúng ta?”

Cảnh Tu Huyền chậm rãi đứng dậy, Úc Vân Từ lợi dụng đúng cơ hội, đứng dậy trốn phía sau hắn. Trong lòng hoàn toàn thả lỏng, xem ra nam nhân này có lẽ đã bắt đầu tín nhiệm nàng rồi.

Hầu gia đương nhiên sẽ vạch tội Úc Lượng, còn gọi ông ta là Úc tướng quân mà không phải là nhạc phụ, chứng minh hai người đã như nước với lửa. Nàng nhất định phải để hắn hiểu được, mình đứng về phía Hầu phủ. Còn phủ tướng quân, không có chút liên quan nào đến nàng.

“Hầu gia, phụ thân ta bị sắc đẹp mê hoặc tâm hồn. Một nam nhân ái thiếp diệt thê, ngay cả thân nữ nhi cũng không tin, không xứng làm phụ thân. Nếu mẫu thân ta trên trời có linh, hóa thành ác quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta.”

Úc Lượng khi nào thị bị người ta ngay thẳng mà mắng chửi như vậy, càng nhìn lại càng thấy đồng nghiệp chướng này giống Thành thị. Quả nhiên là giống như Thành thị, sau khi xuất giá li hôn lộ ra bộ mặt thật, quái gở, nào có một chút dịu dàng ngoan của nữ nhân.

“Người nữ nhi bất hiếu này, lão tử hôm nay chính là giết người, ai có thể làm gì ta?”

Tay giờ kiếm của ông ta bị Cảnh Tu Huyền chế trụ, không thể động đậy, chỗ cổ tay mơ hồ run lên. Trong lòng ông ta ngấm kinh hãi, tiểu tử họ Cảnh này còn có hai phần sức lực.

“Úc tướng quân, nổi nóng cần gì mạnh như thế. Phu nhân của ta, đương nhiên có ta dạy bảo, cần gì Úc tướng quân bao biện làm thay.”

“Hầu gia, nữ nhi bất hiếu này thật sự là đáng giận, chọc tức mấu thân nó đến mức nằm trên giường. Để cho lão phu đưa nó về, dạy bảo một phen rồi lại đưa đến Hầu phủ.”

Cảnh Tu Huyền khẽ buông tay, dùng chân đẩy một cái, Úc Lượng không tự chủ được lùi về sau hai bước, trong lòng càng khiếp sợ. Cảnh tiểu tử này nhìn không ra, võ công lại hơn ông ta.

“Úc tướng quân, nếu ta nhớ không lầm, nhạc mẫu kia của ta đã qua đời mười năm, mấu thân của phu nhân ta ở đâu ra?”

Khuôn mặt Úc Lượng tối sầm, Cảnh tiểu tử này không thừa nhận kiếp thân của mình, quả thật là buồn cười. Chẳng trách thế tử tới Hầu phủ một chuyến liền tức giận đến té xỉu.

“Cảnh Tu Huyền, người đây là có ý gì? Người trong thiên hạ có ai không biết Phương thị hiện tại là đích thân của ta, nàng là thế tử của Úc Lượng ta, đương nhiên chính là nhạc mẫu của người. Ta còn nói Từ muội làm sao bỗng nhiên lại thay đổi tính tình, không nhận mấu thân, hóa ra là tiểu tử người ở sau lưng làm chỗ dựa.”

Úc Vân Từ trốn sau lưng Cảnh Tu Huyền, cảm thấy nam nhân này ra sức cỡ nào, vô tình cảm thấy vô cùng phẫn khích. Cũng không sợ đối đầu với trông mắt trừng đến sắp lã ra của Úc Lượng nữa.

Nàng đã nhìn ra, vừa rồi hai người hẳn là đang đọ sức. Hơn nữa rất rõ ràng, là Hầu gia chiếm ưu thế. Trong lòng nàng càng thêm nhắc nhở chính mình, thân ở thời đại này, có lẽ người duy nhất có thể bảo vệ nàng, chính là Cảnh hầu gia.

Cái đùi to này, mình dù sao cũng phải ôm chặt.

Cảnh Tu Huyền vốn dĩ không sợ khí thế mà Úc Lượng phát ra, nhàn nhạt nhướng mày, khinh miệt nói: “Úc tướng quân, lúc ta và phu nhân đính

hôn, Phương thị chẳng qua là một thiếp thất. Trong lòng ta, bà ta mãi mãi là một thiếp thất, nào xứng để ta xưng một tiếng nhạc mẫu.”

“Được, Cảnh Tu Huyền, chẳng trách người vạch tội ta trước mặt bệ hạ, hóa ra là người bất bình dùm Thành thị. Ta nói cho người biết, Thành thị đoán mệnh, nhưng trách được người khác.”

Úc Vân Từ “Phùng” một cái liền cảm thấy nổi giận, nam nhân chết tiết này nói bậy cái gì vậy? Dù sao cũng là thê tử kết tóc của ông ta, ông ta lại còn nói Thành thị đoán mệnh. Nếu không phải Thành thị bị Phương thị làm hại thì có thể qua đời sớm sao?”

“Phụ thân, mẫu thân con chết thế nào, thiếp thất tốt kia của phụ thân không thoát khỏi liên quan. Các người mất hết tính người như vậy, được lợi còn bất kính với người chết, sẽ gặp báo ứng.”

“Người nghiệp chướng này!”

Cơ thể xông tới của Úc Lượng bị Cảnh Tu Huyền ngăn lại: “Úc tướng quân, ta nói rồi, thê tử của ta chỉ có thể do ta dạy bảo.”

Nàng có người che chở, lá gan càng lớn, cảm thấy nam nhân chết tiết họ Úc quả thực là thích ăn đòn. Không ghê tởm ông ta thì mình thật đúng là có lỗi với cơ thể mà nguyên chủ cho.

“Phụ thân, phụ thân thật sự cho rằng Phương thị thật lòng với phụ thân? Phụ thân suy nghĩ kỹ một chút, con cái bà ta sinh ra lớn lên có điểm nào giống phụ thân? Một thiếp thất trăm phương ngàn kế hại chết nguyên phối, vì đạt được mục đích mà có chuyện gì không làm được.”

Nàng từng gặp Úc Sương Thanh, quả thực dáng dấp không giống Úc Lượng chút nào, càng nhiều hơn là giống đóa lão bạch liên Phương thị kia. Còn nhi tử mà Phương thị sinh kia, nàng vẫn chưa gặp. Dù sao cũng là nói lung tung, chính là muốn ghê tởm đôi câu nam nữ này.

Không ngờ, Úc Lượng nghe được lời nàng nói dường như hơi sững sốt, mặt rất nhanh trở nên tối sầm.

Từng có người nói đùa trêu ghẹo, nói nhỉ tử giống biểu ca của Phương thị. Lúc đó lơ đễnh, cháu trai giống cữu cữu là rất bình thường. Bây giờ nghĩ lại, đây chính là biểu cữu.

Hơn nữa biểu ca này của Phương thị, quan hệ cá nhân với mình không tở, thường ra vào phủ tướng quân. Trong lòng ông ta ngạc nhiên nghi ngờ, càng nghĩ càng thấy nhỉ tử lớn lên giống đối phương.

Sự thay đổi trong nháy mắt trên mặt Úc Lượng bị Úc Vân Từ nhìn vào trong mắt, nàng quả thật muốn vì bản thân mà lớn tiếng khen hay. Chẳng lời bịa đặt của mình lại bị Úc Lượng cho là thật, nhất định là nhỉ tử do Phương thị sinh kia dáng dấp cũng không giống Úc Lượng.

“Phụ thân, phụ thân bị bà ta lừa rở! Nữ nhỉ vẫn luôn không đành lòng nói ra, chính là sợ phụ thân thương tâm. Nhưng hôm nay, nữ nhỉ thật sự không thể nhịn được nữa. Phụ thân thật lòng với bà ta, bảo vệ như thế. Mà bà ta thì sao? Bà ta đã làm gì?”

“Người ăn nói linh tinh cái gì, lời như vậy mà cũng nói ra được, xem ra đúng là thiếu dạy dỗ!”

Úc Lượng tỉnh táo lại chỉ cảm thấy then quá hóa giận, vung toàn bộ lửa giận lên người nữ nhỉ bất hiếu trước mắt này.

Úc Vân Từ thừa cơ lửa cháy đổ thêm dầu nói: “Phụ thân, nữ nhỉ là sợ phụ thân bị che mắt, để người được lợi còn khoe mẽ kia âm thầm cười phụ thân là con đùa đen tóc xanh ngàn năm.”

“Người... ta đánh chết người nữ nhỉ bất hiếu này...” Úc Lượng hung ác hù dọa, người lại không nhúc nhích. Trong đầu gập gập như lập tức liền hiện ra gương mặt biểu ca của Phương thị, người đó cười với ông ta, tùy tiện đắc ý.

Cảnh Tu Huyền nhìn Úc Vân Từ một cái, ý vị không rõ.

Úc Vân Từ hơi chột dạ, rất nhanh lại đi điều chỉnh bản thân xong. Nhìn về mặt của Úc Lượng, nói không chừng mình đánh bừa mà trúng, trong lúc vô

tình tiết lộ chuyện xấu của Phương thị.

Mà trên thực tế, Phương thị vẫn luôn lấy Úc Lượng làm trời, cũng không có tăng tị với biểu huynh kia. Có đi đâu mẫu thân hai nhà là tỷ muội, nhi tử bà ta sinh ra bà ta nhi ều hơn một chút. Mà biểu ca kia lớn lên giống mẫu thân mình, cho nên mới có một hai phần tương tự.

Điểm này, thân là người cố đại Úc Lượng sẽ không nghĩ tới. Ông ta sẽ chỉ nghĩ, nhi tử và biểu ca của Phương thị quả thực có chút giống nhau. Một chút tương tự ấy bị ông ta phóng to vô cùng, càng nghĩ càng cảm thấy mình nuôi nhi tử cho người khác.

Ông ta vừa tức vừa bực, cảm thấy trên mặt tối tăm, rất khó rút lui.

Huống chi, Cảnh tiểu tử còn ở bên cạnh. Để người khác biết chuyện nhục nhã của mình, mà đối phương cũng là một nam nhân, loại cảm giác này thật sự là khó xử.

“Tốt, tốt... người gả cho người ta rồi, ta liền không đụng vào người được đúng không? Từ nay về sau, người có gan thì đừng về phủ tướng quân, lão tử muốn đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ với người!”

“Phụ thân, nếu phụ thân ngay cả nữ nhi cũng không cần, phụ thân liền thật sự không người nối dõi rồi!”

Nàng giống như thương tâm mà kêu lên, trong lòng nở hoa. Có thể ghé thăm họ Úc, thật sự khiến cho người ta sáng khoái.

Úc Lượng tức giận đến mức tay nắm lấy chuỗi kiếm, hận không thể rút kiếm ra. Tiếc rằng Cảnh Tu Huy ền gắt gao nhìn chằm chằm ông ta, ông ta tự biết nếu như làm thật, mình không chiếm được lợi. Hơn nữa hiện tại tâm tư ông ta vốn dĩ không ở đây, hận không thể bay về phủ chất vấn Phương thị.

Ông ta tức giận đến mức thở dốc, sau khi trợn mắt nhìn Úc Vân Từ một cái, mang theo kiếm hậm hực rời đi.

Ra đến cửa viện còn đá hồng một cái chậu hoa trong viện.

Trên mặt Úc Vân Từ lộ ra nụ cười chiến thắng, bị Cảnh Tu Huyền quay đầu lại tóm gọn. Ánh mắt của hắn một mảnh sâu thẳm, giống như vòng xoáy không thấy đáy, dường như sơ ý một chút liền bị hút vào.

Nàng vội vàng thu lại nụ cười, ngại ngừng gọi: “Hồi gia...”

Cảnh Tu Huyền không nói một lời đi ra ngoài, nàng đuổi theo sát.

Hắn dừng lại trước chậu hoa bê nát, nàng cũng dừng lại theo.

Cảm khái nói: “Nhắc đến phụ thân ta thật sự là đáng buồn, nam nhân thẳng thắn cương nghị, không chết trận trên sa trường, ngược lại ngã dưới váy nữ nhân. Bị ôn nhu hương* tiêu diệt khí phách của nam nhân, không thể phân rõ đúng sai, ngay cả thể tử kết tóc và đích nữ cũng không để ý. Thật sự là sắc đẹp làm hại người, anh hùng mất chí.”

(*: 溫柔乡: Người xưa khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau thường tránh những từ ngữ thô tục mà dùng những từ ngữ văn hoa để thế nào. Ôn nhu 温柔 có nghĩa là mềm mại, hương 乡 là nơi chốn. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của phụ nữ làm đắm say lòng người.)

“Cái gì gọi là anh hùng?”

Hắn nghiêng đầu, đầu hướng về phía mặt trời lặn về phía tây, đáy mắt giống như đêm sâu.

“Thà rằng đứng đó chết, không nguyện quỳ mà sống, ta nghĩ đó mới là anh hùng.”

Chương 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nàng bị cảnh đẹp nơi đáy mắt của hắn làm chấn động, nam nhân xuất sắc như vậy, trước kia nàng chưa từng nhìn thấy. Mãi đến khi hắn xoay người, không nói một lời mà rời đi, nàng mới lấy lại tinh thần.

Ve mùa hè lại bắt đầu kêu to, còn có một số côn trùng không biết tên cũng phát ra đủ loại âm thanh. Âm thanh hết đợt này đến đợt khác, nàng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, mặt trời lặn giống như quả cầu lửa sắp biến mất sau nóc nhà cao nhất.

Không hiểu sao, trong lòng nàng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác mất mát.

Triều đại xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm. Nàng đặt mình vào trong đó, lại có chút không biết thân ở nơi nào. Trải qua một ngày này, tuyệt vời đặc sắc, nàng không có thời gian để cảm khái.

Cho tới bây giờ, có vẻ như bình tĩnh trở lại, cho nên loại cảm giác thất vọng mất mát này mới có thể xông lên đầu.

Đứng yên hồi lâu, nàng giơ chân lên, căn cứ theo con đường lúc đến, tìm được chỗ ở của mình.

Chẳng lẽ, sau này nàng phải một mình ở nơi đây? Sau đó thì sao, nàng thật sự phải dùng thân phận Úc Vân Từ này sống ở triều đại không biết tên này?

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện cái cửa trước đó hư mất đã sửa xong.

Cửa mở ra, một nha đầu bụng khay gỗ từ bên trong đi ra. Thấy nàng ngây người ở trong sân, vội vàng tiến lên đón: “Nô tỳ Thái Thanh ra mắt phu nhân.”

Lúc này trong phòng lại có một nha đầu đi ra, mập hơn Thái Thanh một chút, nàng ấy nén đỏ cả mặt, nói quanh co: “Ra... mắt... phu... phu nhân, nô... nô tỳ tên là Truyện... Truyện Họa...”

Nha đầu này còn là người cà lăm, là người nào thất đức, lấy cái tên Truyện Họa cho người ta? Nàng ấy là một người cà lăm, có thể truy vấn lời gì?

“Các người là do ai sắp xếp tới?”

Nếu là người Đỗ thị sắp xếp tới, nàng cũng không dám dùng. Lúc trước Như Tình Như Thúy khiến nàng chịu nhiều đau khổ, lại thêm hai người rắp tâm như thế đến nữa, nàng cũng không thể cam đoan lúc nào cũng có thể nhìn thấu mưu kế của người khác.

“Hồi phu nhân, chúng nô tỳ do Hầu gia phái tới hầu hạ phu nhân, sau này nô tỳ chính là người của phu nhân.”

Nhìn tướng mạo, hai người đều là người bình thường. Nhìn ánh mắt, cũng không giống như trộm gian giở thủ đoạn. Úc Vân Từ đánh giá bọn họ hồi lâu mới gật gật đầu.

“Nếu là người Hầu gia phái tới thì ở lại đi.”

Nàng vào phòng, phát hiện bên trong đã thu dọn sạch sẽ. Trên mặt đất trơn bóng như mới, căn bản nhìn không ra dáng vẻ bừa bộn trước đó. Nàng đi vào phòng trong, giường chiếu gì đó, đều thay đổi đến thật chỉnh tề.

“Phu nhân, người muốn thay y phục?”

Thái Thanh hỏi, cẩn thận mà nhìn sắc mặt của nàng.

Nàng quả thật rất mệt mỏi, mặc dù trời vẫn sáng nhưng ở cổ đại sau khi vào đêm chẳng có chuyện gì cả, chỉ bằng đi ngủ sớm. Nàng suy nghĩ, khẽ vuốt cằm.

Thải Thanh hiểu ý, từ trong ngăn tủ lấy y phục ra, tiến lên thay y phục cho nàng. Nàng thật ra thì có chút không quen, tự mình ra tay mặc quần áo cũng hơn hai mươi năm rồi, đột nhiên để người khác hầu hạ, trong lòng khó chịu không nói ra được.

Nhưng cái gọi là nhập gia tùy tục, không muốn bị người ta nhìn thấu thì phải tiếp nhận quy củ của triêu đại này.

Sau khi thay y phục xong, nàng nằm trên giường. Điêu kỳ lạ là, rõ ràng cơ thể buồn ngủ muốn chết, mí mắt cũng đang đánh nhau, nhưng trong lòng nàng lại không buồn ngủ chút nào.

Loại cảm giác mờ mịt không có chỗ dựa vào đó quanh quẩn trong lòng, không xua đi được.

Trước kia, từng có người xem tướng không biết thật giả tính toán cho nàng, nói nàng hôn nhân số mệnh mờ nhạt. Từ nhỏ bố mẹ ly hôn, ai xây dựng gia đình phần người đó, ném nàng cho bà nội. Sau khi bà nội qua đời, một mình nàng tồn tại.

Quả thật, hôn nhân số mệnh của nàng cực kỳ nhạt.

Nhạt đến mức cho dù chết rồi cũng sẽ không có ai nhớ rõ nàng, sẽ không có ai tưởng nhớ nàng. Quả thật, ngoại trừ bà nội, thế giới đó không có người mà nàng quan tâm, không có người mà nàng lo lắng.

Mà bây giờ thân phận này lại là một người không có hôn nhân số mệnh, mẫu chết phụ không yêu thương. Ngay cả thân phụ cũng như thế, thử hỏi còn có ai có thể thật lòng với nàng?

Trong đầu nàng không ngừng nghĩ đến chuyện trước mắt, càng nghĩ càng thấy phiền phức cả người. Mà những phiền phức của nguyên chủ để lại này, đều trở thành của mình.

Nhìn trước mắt, có Phương thị Úc Sương Thanh, mẫu nữ Đỗ thị còn có nhị phòng trong phủ ước gì mình xui xẻo. Mà người thật lòng đối đãi với nàng, có vẻ như không có ai.

Chỉ có Thành Quốc công phủ không biết nội tình kia, hiện tại vẫn không tiện kết luận.

Cho nên, nàng chỉ có thể gắt gao theo sát H`âu gia, trèo lên cái cây to này. Lúc này đi đầu quan trọng nhất chính là phải lấy được sự tín nhiệm của hắn, xem ra nàng còn phải lấy hành động để tỏ thái độ, để hắn quên đi cái nón xanh suýt chút nữa đội trên đầu kia.

Nếu nàng đã trở mặt với mẫu nữ Phương thị, với tính tình của bọn họ, hẳn là sẽ không chịu để yên. Nàng nhắm mắt thở dài, bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngấn, đi một bước nhìn một bước vậy.

Mà mẫu nữ Phương thị lúc này, một người nằm, một người ngồi, đang chờ Úc Lượng mang nàng về.

Màn cửa bỗng nhiên bị vén lên, Phương thị nhìn Úc Lượng đen mặt nâng kiếm đi vào, thấy sau lưng ông ta lại không có người, không khỏi có chút thất vọng.

“Tướng quân...”

“Phụ thân, người về rồi, mẫu thân lo lắng người muốn chết rồi.” Úc Sương Thanh nói, nhìn phía sau ông ta: “Từ muội muội không cùng phụ thân trở về sao?”

Mắt hổ của Úc Lượng nhìn nàng ta, quả thật trường nữ không có chỗ nào giống mình. Bên tai dường như lại vang lên lời của thứ nữ, từng từ một đâm thẳng vào tim gan. Ông ta đưa kiếm cho bà tử đi theo vào, vén áo choàng lên, quyết đoán ngồi xuống.

Trong lòng Phương thị lộn bộn, ánh mắt tướng quân nhìn Thanh tử sao lại kỳ lạ như thế? Là nha đầu chết tiệt kia đã nói gì không lọt tai?

“Con đi về trước đi, ta có lời muốn nói với mẫu thân con?”

“Tướng quân, Từ muội có phải là không chịu về không? Tính tình nó sao lại trở nên bướng bỉnh như thế, trước đó lúc thiệp thân đi, nó liề

nói... thiếp thân không phải là thân mẫu của nó, còn mở miệng vu oan Thanh tử, nói Thanh tử rắp tâm bất lương, đến H ầu phủ là có mưu đồ khác... tướng quân, chàng nói xem Từ muội đây là làm sao vậy?”

Phương thị nói, cẩn thận quan sát sắc mặt của Úc Lượng. Ánh mắt trong sự cẩn thận mang theo ngưỡng mộ kia khiến sắc mặt Úc Lượng hòa hoãn lại. Có lẽ thật sự là thứ nữ nói bậy, Phương thị vẫn luôn xem mình là trời, ánh mắt không lừa được người, sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Phụ thân, nữ nhi... chịu chút uất ức cũng không sao, nhưng lời Từ muội muội nói khiến nữ nhi không có cách nào làm người...” Nước mắt của Úc Sương Thanh đã dâng lên, không tiếng động mà chảy xuống.

Trái tim Úc Lượng lập tức mềm nhũn, trưởng nữ luôn luôn hiểu chuyện không khéo lại hiểu thuận. Ngược lại là thứ nữ, trước kia trong nhà là một bộ dáng vẻ vụng về không thể tả. Mỗi lần ông ta muốn răn dạy, thì tử đầu ngăn cản, nói hết lời hay.

Nếu nói thì tử không tốt với thứ nữ, ông ta không đồng ý.

Ánh mắt của nha đầu chết tiệt kia hôm nay thật là giống Thành thị, ông ta thật sự là giận đến hồ đồ rồi, sao có thể tin tưởng nó, mà hoài nghi thì tử của mình. Ông ta nghĩ đến, sắc mặt dần dần hòa dịu.

“Phụ thân biết con chịu uất ức, con vẫn luôn chăm sóc mẫu thân con, chắc chắn là mệt rồi, đi về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Phụ thân, chỉ cần Từ muội muội có thể sống tốt, nữ nhi chịu một chút uất ức không tính là gì.”

“Tướng quân, từ nhỏ đến lớn, Thanh tử có lần nào mà không nhường Từ muội. Người khác đều nói kẻ mẫu khó làm, thiếp thân vẫn luôn dùng điếu này nhắc nhở mình, chỉ sợ làm dẽtài câu chuyện của người ta. Bất kể là dẽ tốt gì dẽu đưa cho Từ muội trước, mọi chuyện vì nó mà cân nhắc. Thiếp thân sớm đã xem nó như con ruột, thậm chí còn vượt qua cả Thanh tử. Có thể là thiếp thân quá quan tâm đến ái nữ, nó ngược lại nổi lên lòng nghi ngờ, cho rằng thiếp thân... đang hại nó...”

Nước mắt của Phương thị trượt trên khuôn mặt, đáng vẻ làm cho người ta thương tiếc.

Lần này trái tim Úc Lượng hoàn toàn mềm nhũn rồi.

“Nàng là người ra sao, vi phu còn không rõ à. Nha đầu chết tiệt kia chính là giống Thành thị... đừng nhắc đến nó nữa, nhắc đến liền làm người ta nổi giận.”

“Tướng quân... là thiếp thân làm không tốt, chỉ là thiếp thân thật sự tận lực rồi. Từ nhỏ đến lớn, bất kể là chuyện gì, thiếp thân đều đặt Từ muội ở vị trí đầu. Đừng nói là Thanh tử, ngay cả Thắng ca cũng đứng một bên...”

“Vi phu há lại có thể không biết, nàng đã làm đủ tốt rồi, là nha đầu chết tiệt kia không biết tốt xấu.”

Úc Lượng nói, đứng dậy ngó vào mép giường. Đôi mắt đẹp của Phương thị tràn đầy nước mắt, khổ sở nhìn ông ta. Trái tim ông ta mềm nhũn, nếu không phải kiêng kỵ Úc Sương Thanh ở trong phòng, chỉ sợ liền muốn kéo Phương thị vào trong ngực, cố gắng yêu thương một phen.

Lúc này, ông ta nghe phía bên ngoài có người nói chuyện, tùy tùng dường như có việc tìm ông ta, ông ta chậm rãi đứng dậy, còn giúp Phương thị dịch góc chăn, giọng điệu mềm mại: “Được rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chút rồi quay lại.”

Trong mắt Phương thị tất cả đều là mê đắm, trong mắt đầy lệ nổi lên tình ý, ẩn ý đưa tình.

Ông ta quả quyết, vốn dĩ không muốn rời đi. Nhưng bên ngoài quả thật có việc, không khỏi nhăn mày lại, nhanh chân rời khỏi phòng.

“Mẫu thân, chắc là Từ muội muội nói rất nhiều lời không lọt tai.” Úc Sương Thanh mắt thấy ông ta đi ra ngoài, một lần nữa ngó vào bên người Phương thị.

Phương thị mặt lạnh, không còn một chút dịu dàng của vừa rồi. Khí thế lúc vào cửa của tướng quân, bà ta thấy được rõ ràng, rõ ràng là đáng về muốn khởi binh hỏi tội.

Nha đầu chết tiệt kia hẳn là lại nói xấu bà ta, còn có chuyện Thanh tỷ muốn gả vào Hầu phủ.

May mắn là, những thứ khác bà ta không có tự tin. Nhưng đối với việc làm sao bắt được trái tim tướng quân, bà ta tự nhận là dễ như trở bàn tay. Nhưng mà, nếu nha đầu kia đã hiểu ra bà ta muốn làm gì, bà ta sẽ không thủ hạ lưu tình nữa.

“Miệng lưỡi hấp tấp, cứ tùy đi. Đợi lát nữa mẫu thân phái người đến nhà ngoại tổ của con một chuyến, xem vết thương của Thiệu Lăng. Đợi nó đi đều dưỡng mấy ngày, chúng ta lại ra tay cũng không muộn. Nha đầu chết tiệt kia cho rằng đã gả đi rồi thì ta không động vào nó được, nó thật đúng là sai hoàn toàn. Ta muốn kéo nó xuống từ trên vị trí Hầu phu nhân, dễ như trở bàn tay. Sự uất ức hôm nay con chịu, mẫu thân nhất định thay con đòi lại!”

“Mẫu thân...”

“Được rồi, con trở về nghỉ ngơi đi.”

Úc Sương Thanh biết lát nữa phụ thân liền trở về rồi, nàng ta tuy là nữ nhi, nhưng cũng không thể nương nhờ trong phòng của phụ mẫu. Lại nói lời mẫu thân vừa mới nói đã khiến nàng ta hoàn toàn yên tâm.

Cơn giận nhất thời tính là gì, chỉ cần nàng ta trở thành nữ chủ nhân của Cẩm An Hầu phủ, đến lúc đó ai sẽ chê cười nàng ta.

Sau khi nàng ta đi, Phương thị đợi hai canh giờ, mắt thấy đầu qua giờ Hợi rồi, tướng quân vẫn chưa về. Bà ta vội vàng gọi bà tử vào hỏi một chút, bà tử nói quanh co: “Phu nhân, nô tỳ vừa phái người đi nghe ngóng, mới biết được tướng quân đã nghỉ ngơi rồi, ở trong phòng của Sở di nương.”

Khuôn mặt Phương thị bỗng nhiên trầm xuống, trong phủ quả thật có hai di nương, đó là người mà bà ta sợ người khác nói bà ta ghen tỵ nên mới chuẩn bị. Ngày bình thường ngoại trừ lúc bà ta đến ngày không tiện, tướng quân mới có thể đến phòng bọn họ.

Hôm nay trên người bà ta lại sạch sẽ, làm sao lại như vậy?

Chương 15

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hóa ra trước đó tùy tùng gọi Úc Lượng đi ra ngoài, cũng là bởi vì biểu ca Sử Văn Hiến của Phương thị tới chơi.

Úc Lượng vừa thấy Sử Văn Hiến, sự hoài nghi đã bị Phương thị lừa dối kia lại bốc lên đầu. Sử Văn Hiến lại cứ vẻ mặt lo lắng, câu nói ra khỏi miệng đầu tiên là: “Tướng quân, ta nghe nói biểu muội đến H ầu phủ một chuyến, lại bị tức giận đến té xỉu?”

Thông tin của gã ta nhanh như vậy, nếu không phải luôn luôn chú ý đến phủ tướng quân thì đâu có thể trong thời gian ngắn như vậy liền biết chuyện của thế tử mình. Hoặ c chính là trong phủ có người đi mật báo, cho nên gã ta mới có thể nhanh như vậy đã tới nhà chất vấn.

Sử Văn Hiến hỏi xong, thấy Úc Lượng không trả lời, ngược lại dùng một loại ánh mắt không tốt nhìn mình. Gã ta vội vàng giải thích nói: “Ta vừa ở bên ngoài uống trà với người ta, nghe có người nghị luận, nói biểu muội té xỉu ở H ầu phủ, được nhắc về Ta sốt ruột, cũng không lo nghe kỹ, không biết biểu muội bây giờ tốt hơn chút nào chưa?”

Gã ta không giải thích còn tốt, vừa giải thích Úc Lượng càng cảm thấy trong lòng gã ta có quỷ.

“Sử đại công tử thật sự là tin tức nhanh nhẹn, lúc này thời gian mới bao lâu, chuyện của phủ tướng quân chúng ta đã truyền đến trong tai người r ồi. Bản tướng quân thật sự hoài nghi, chẳng lẽ người sắp xếp tai mắt trong phủ ta?”

Úc Lượng ồm ồm giọng nói, không âm không dương nói một câu như vậy. Tâm tư Sử Văn Hiến xoay chuyển mấy vòng, không biết hôm nay biểu muội phu này xảy ra chuyện gì.

Trước kia bọn họ xưng huynh gọi đệ, đối phương đâu là nghe theo biểu muội, gọi mình là biểu ca. Làm sao hôm nay, mình trở thành Sử đại công tử rồi, hơn nữa giọng điệu này, nghe không đúng lắm.

“Tướng quân, là biểu muội làm chuyện gì chọc ngài tức giận sao? Muội ấy từ nhỏ được di mẫu nuông chiều, không có thói xấu lớn, tính tình nhỏ nhặt chắc chắn là có một ít. Nữ nhân gia, thỉnh thoảng dùng một chút tính nết, không ảnh hưởng đến toàn cục, ngài nói xem có đúng không?”

“Sử đại công tử ngược lại là hiểu rõ tính tình của nội tử, lại còn hiểu hơn người làm trượng phu ta đây.”

Lời này thì càng không đúng rồi, Sử Văn Hiên vốn là người khéo đưa đẩy lồi đời. Nghe xong liền biết hôm nay Úc tướng quân này bốc tà hỏa gì. Chỉ có đi đâu không biết ông ta từ chỗ ai nghe người ta nói này nọ. Theo lý mà nói, mình và nhà biểu muội qua lại thân cận không phải là một ngày hai ngày.

“Ôi, ta nói tướng quân hôm nay làm sao nói chuyện sắc mùi như thế. Hóa ra là trách ta nhiều chuyện rồi, cũng là ta có lòng thích muội muội. Người không biết, Sử gia ít cô nương, đừng nói là thích muội, chính là thứ muội ta cũng không có. Tự bản thân liền xem biểu muội như thân muội muội của mình, nghe thấy muội ấy có việc, có thể không nóng nảy phát hỏa sao?”

Lời này vừa ra, Úc Lượng hừ hừ hai tiếng, mời gã ta ngồi.

Trong lòng của gã ta liền nắm chắc rồi.

“Cũng không biết là ai tâm tư bần thiêu, nói vài lời không đúng đắn, còn truy đến tận tai tướng quân ngài. Theo ta nói, thế gian này có vài người ghen tị, hề thấy có người sống tốt hơn mình thì kiêu gì cũng sẽ không thoải mái, nghĩ trăm phương ngàn kế dùng một chút thủ đoạn, để người khác cũng không thoải mái giống như mình. Người khác ta không dám nói, duy nhất chỉ có biểu muội, những năm gần đây người khác không biết, tướng quân còn có thể không biết? Một trái tim của muội ấy, tất cả đều buộc trên người của tướng quân ngài. Nếu không, lúc trước muội ấy

dù sao cũng là đích nữ nhà quan, có thể khuất phục ở trong hậu viện của ngài, làm thiếp thất không danh không phận?”

Sử Văn Hiên nói đến mức không thở gấp không đỏ mặt, Phương gia kia thì tính là nhà quan gì. Năm đó Phương phụ, chẳng qua là tiểu quan ngũ phẩm, bệ hạ chọn tú nữ, lấy ngũ phẩm làm ranh giới. Phương Thái hậu bởi vì tướng mạo kì diệu, được phong làm Mỹ nhân.

Về sau sinh hạ long tử mới gia phong làm Phương tần.

Phương thị là muội muội của Phương Thái hậu, bởi vì tỷ tỷ thành Phương tần, Phương gia mới chậm rãi xuất hiện trước mặt người đời, Phương thị mới có cơ hội theo mẫu thân đến các nhà làm khách.

Năm đó mặc dù Phương gia chuyển biến tốt, nhưng Phương Thái hậu chỉ là Tần, mà Hoàng tử sinh ra làm con nuôi dưới gối Thành Hoàng hậu. Phương phụ vẫn là tiểu quan ngũ phẩm như trước, người đến cầu hôn Phương thị có thể có gia thế gì ra dáng?

Bằng không Phương thị có thể ủy thân làm thiếp cho người khác?

Nhưng Sử Văn Hiên, lại nói đến trong tâm khảm của Úc Lượng, sắc mặt ông ta dễ nhìn hơn một chút.

Không sai, lúc trước ông ta từng nghe nói công tử nhiều nhà cầu hôn Phương thị, Phương thị đều không đồng ý. Ngược lại nhìn thấy mình thì luôn là một bộ dáng vẻ thẹn thùng nũng nịu nhất gan.

Lúc đó chính là sức lực dồi dào, Thành thị suốt ngày thờ ơ, không thân cận với mình.

Đối với Phương thị thẹn thùng ân tình, ông ta vô tình liến lưu tâm.

Về sau có một lần, Phương thị theo mẫu thân đến phủ tướng quân làm khách. Ông ta uống nhiều hai chén, mạo phạm giai nhân. Phương thị chỉ có thể một cái kiệu nhỏ nâng tới cửa, trở thành thiếp thất của ông ta.

Ông ta tự biết uất ức cho giai nhân, cứng chi ầu bà ta đủ kiêu. Bà ta ở trước mặt Thành thị khúm núm làm tiểu, khắp nơi nhún nhường kính cẩn nghe theo. Ở trước mặt mình, từ đầu đến cuối cẩn thận phụ họa, dịu dàng quan tâm, chưa từng có lời oán giận.

Về sau Thành thị qua đời, bà ta được nâng lên làm chính thất. Đối với mình vẫn như lúc trước, đối với nữ nhi mà Thành thị để lại, trong phương diện ăn mặc chưa từng kém Thanh tỷ.

Nói cho cùng, đầu là chuyện mà nghịch nữ kia gây ra. Úc Lượng nghĩ đến, hừ lạnh nói: “Chuyện không liên quan đến nàng ấy, hôm nay ta bị nữ nhi bất hiếu kia của ta chọc tức. Vừa rồi đắc tội, biểu huynh đừng để trong lòng.”

“Ngài là đang chỉ Cẩm An Hầu phủ nhân?”

“Chính là nghịch nữ đó!”

“Chẳng trách...” Sử Văn Hiên khẽ cau mày: “Nói câu tướng quân không thích nghe, cửa hôn sự này quả thực không tốt. Hai nhà kết thân không phải kết thù. Nhưng người nhìn xem, từ lúc ngài gả thứ nữ kia vào đó, Cảnh Hầu gia không nói giúp phủ tướng quân, còn ra mặt vạch tội tướng quân. Cái này không phải là xem phủ tướng quân là thông gia, nói là làm kẻ thù còn tạm được.”

Gã ta vừa nói, vừa lắc đầu thở dài.

Úc Lượng cắn chặt hàm răng, hai bên quai hàm sít sao kéo căng, rất không vui. Ông ta nghĩ tới dáng vẻ của nữ nhi bất hiếu kia, trong lòng bắt đầu hoài nghi chẳng lẽ nha đầu chết tiệt kia cố ý nói xấu thế tử, chính là vì ly gián tình cảm phu thê bọn họ.

Đúng là do Thành thị sinh ra, cũng không làm cho người ta thích.

Sử Văn Hiên am hiểu nhìn mặt nói chuyện nhất, vừa thấy vẻ mặt này của Úc Lượng, đoán được Cảnh phu nhân hẳn là đã nói gì đó, cho nên tướng quân mới có phản ứng trong lúc đó.

Trong lòng gã ta hoài nghi, nữ nhi mà Thành thị sinh ra kia, mình đã từng gặp rất nhiều lần, không giống như người thông minh. Cộng với biểu muội cố ý chỉ dẫn, cô nương kia không chỉ không thông minh, thậm chí có thể nói là ánh mắt vô cùng nông cạn, vô cùng dễ bắt chẹt.

Không phải là sau khi gả vào Hầu phủ, bị Cảnh Hầu gia lôi kéo, cho nên mới nhằm vào phủ tướng quân?

Nếu là như thế thì cũng không khó xử lý. Gã ta tin tưởng, biểu muội tự có cách. Hôm nay gã ta đến chuyến này hơi không phải lúc, có phần làm nổi lên lòng nghi ngờ của Úc Lượng, gã ta vội vàng đứng dậy cáo từ.

Sau khi gã ta đi, Úc Lượng cảm thấy trước đó tự dưng nghi ngờ Phương thị, có chút không phải. Đang muốn đi thăm kìêu thê, thuận tiện đồ dành nàng ấy, nàng ấy chắc chắn sẽ nín khóc mỉm cười, ngoan ngoãn phục tùng mình.

Vừa đạp cửa phòng lớn liền thấy nhi tử Úc Toàn Thắng của mình.

Úc Toàn Thắng một thân áo bào nhà nho thư sinh, hành lễ với Úc Lượng: “Phụ thân, vừa rồi con đụng phải biểu muội, biểu muội nói hôm nay mẫu thân chịu uất ức? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tướng mạo hẳn ta giống Phương thị nhiều hơn một chút, lại có hai phần giống Sử Văn Hiến. Bởi vì Phương thị thích văn, một mực không cho phép nhi tử tập võ, cho nên Úc Toàn Thắng và Úc Lượng không chỉ có tướng mạo khác biệt, ngay cả khí chất cũng không có một chút nào tương tự.

Sự nghi ngờ của Úc Lượng vốn dĩ bị đè xuống, không thể khống chế mà một lần nữa ngoi đầu lên. Nhìn trái nhìn phải nhi tử này, không có một chút nào giống mình. Ngược lại rất giống Sử Văn Hiến, nho nhã như nhau, khí chất văn nhân toàn thân.

Phương thị là thê tử của mình, Sử Văn Hiến lại tới cửa chất vấn, lại nói cho nhi tử của mình biết. Giống như mình là người ngoài, mà bọn họ mới là người một nhà.

Nghĩ như thế, sự nghi ngờ đè xuống một lần nữa hiện lên trong lòng. Chuyện như vậy, đối với bất kỳ nam nhân nào mà nói đều là một cái gai. Không quan tâm chuyện có phải là thật hay không, hạt giống nghi ngờ một khi chôn xuống, hiểu rõ ra liề n không dễ dàng như vậy. Chỉ cần vừa có gió thổi cỏ lay, hạt giống kia sẽ phá đất mà lên, mọc rễ nảy mầm.

Úc Toàn Thắng nhìn Úc Lượng, không rõ vì sao vẻ mặt phụ thân khó coi như vậy.

“Chính con đến hỏi mẫu thân con là biết!”

Úc Lượng vút lại câu này, mặt tối sầm lại rời đi. Trên đường đi, càng nghĩ càng bực bội, càng không muốn nghĩ đến phương diện đó thì càng đặt nhi tử và Sử Văn Hiên ở cùng một chỗ so sánh.

Càng so sánh thì càng cảm thấy Phương thị làm chuyện có lỗi với mình.

Bước chân đi về phía phòng của Phương thị dừng lại, chuyển hướng, đi đến phòng thiếp thất.

Phương thị biết được ông ta ngủ với thiếp thất, cả người đều ngây dại. Hôm nay hành vi của tướng quân quá khác thường, đổi lại lúc trước, thân thể mình khó chịu, ông ta nhất định ngủ lại ở bên người.

“Người phái người đi mời đại phu, nói là ngực ta đau nhức.”

Bà tử hiểu ý, vội vàng ào ra khỏi cửa. Trên đường đi, gặp người liề n nói phu nhân muốn mời đại phu, hận không thể kêu gào cho cả phủ đều biết. Đương nhiên, quan trọng là tướng quân có thể nghe được.

Úc Lượng nghe được, có chút đau lòng. Nhưng nghĩ đến loại suy đoán trong lòng kia liề n lạnh lòng. Hừ hừ hai tiếng, ôm Sở di nương lăn vào trong giường.

Cơ thể Sở di nương cứng ngắc, không dám hòa theo.

“Tướng quân... ngài vẫn là đi xem phu nhân đi, thiếp hôm nay thân thể khó chịu, sợ là không có cách nào hầu hạ tướng quân...”

Toàn thân nàng ta run lên, Phương thị quen miệng nam mô bụng một bõ dao găm, thủ đoạn xuất ra khiến cho người ta khổ không thể tả. Tướng quân hôm nay nếu ở lại trong phòng, ngày mai thứ chờ đợi mình không biết là sự trừng phạt như thế nào.

Sự hào hứng của Úc Lượng bị cắt đứt, nhìn tiêu thiếp của mình dáng vẻ hoảng sợ sợ hãi, nheo mắt lại: “Nàng sợ cái gì?”

“Tướng quân... phu nhân... thiếp xin ngài, đến nơi đó của phu nhân đi.”

“Nàng đang sợ nàng ấy?”

Sở dĩ nương nào dám nói, mặt trắng bệch, cắn môi, liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng sợ đến chảy ra rồi.

Dáng vẻ này, Úc Lượng nào có nhìn không ra. Chẳng lẽ Phương thị ở trước mặt mình đầu là giả bộ, nhưng thật ra lại là người ghen tị lại thủ đoạn tàn nhẫn.

Ông ta nhớ tới lời thứ nữ nói, nói Phương thị vì đạt được mục đích, chuyện gì cũng làm ra được.

Trong lúc nhất thời, trong đầu giống như có hai người đang đánh nhau. Ông ta trằn mặt, từ trên giường đứng dậy, đóng sập cửa mà đi. Lòng ông ta có chút loạn, cũng không quay về phòng Phương thị, mà là đi tiều viện, mặc y phục mà ngủ.

Phương thị bên kia vốn là giả vờ, nghe thấy tướng quân rời khỏi phòng của tiêu thiếp, bà ta cho rằng sẽ tới phòng mình. Ai ngờ cuối cùng đợi đến nửa đêm, tướng quân cũng chưa từng xuất hiện, trong lòng bà ta thật sự bắt đầu thấy đau.

Kết quả như vậy, chính là thứ Úc Vân Từ muốn nhìn thấy. Những gì nàng nói, mục đích đúng là muốn khiến người ta ghét bỏ Úc Lượng và Phương thị.

Mắt thấy giờ D`ân đã qua, nàng trước đó mơ mơ màng màng thiếp đi giật mình tỉnh lại. Ngơ ngác nhìn qua đỉnh màn màu đỏ, lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Hóa ra nàng vẫn ở trong sách.

Lần này, nàng bất kể như thế nào cũng ngủ không được. Nhưng cũng không muốn dậy, cứ nằm không nhúc nhích như vậy. Trong đầu chậm rãi lướt qua tình tiết bên trong câu chuyện.

Thật ra sách gốc là một cuốn đi ếm văn, nếu là đi ếm văn thì cơ bản tình tiết không nhiều. Chủ yếu chính là nữ chính đứng vững chân ở H`ai phủ như thế nào, lại làm thế nào đạt được tình yêu của nam chính, sau đó hai người ngọt ngào gắn bó không biết xấu hổ không biết thẹn mà sống.

Cho nên trong trí nhớ của nàng, tin tức có ích cũng không nhiều.

Nàng trở mắt nhìn cửa sổ từ đen đến xám, từ xám đến sáng. Rốt cuộc chậm rãi ng`ở dậy, kéo dây chuông trước giường một cái.

Rất nhanh, Thái Thanh liền đi vào. Thay y phục rửa mặt một phen, lại ng`ở vào trước bàn, nàng cảm thấy mình giống như con rối. Mặc cho người khác sắp xếp, trong lòng âm thầm nói mình phải làm quen.

Bốn năm cái đĩa trên bàn, còn có hai tô mì hoành thánh, lại thêm một bát cháo gạo tẻ.

So với hôm qua ăn ở chỗ H`ai gia, phần ở trong phòng mình dường như tinh tế hơn một chút. Nàng có chút vui mừng nghĩ, ít nhất nàng không cần lo lắng ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Sau khi dùng bữa xong, nàng liền không có chuyện gì nữa.

Hôm nay và sự rối loạn hôm qua hoàn toàn không giống nhau, khối băng trong phòng tản ra hơi lạnh, mát mẻ thoải mái. Nàng thích ý ngồi lại gần, trên bàn nhỏ bày biện nước trà điểm tâm trái cây, tiện tay có thể lấy được.

Mình không cần động gì cả, chỉ cần gọi Thái Thanh và Truyện Họa là được rồi.

Thời gian của quý phu nhân cổ đại, thật sự là đủ nhàm chán. Nàng nghĩ, nhớ lại hôm qua Như Tình dường như từng nhắc đến trong phủ có nơi ngắm hoa. Thế là gọi Thái Thanh lại.

“Ta nhớ trước mắt hoa hợp hoan hẳn là đang lúc nở đẹp...”

“Phu nhân, trong phủ chúng ta có vài cây. Ở trong góc của phía đông hậu viện, nô tỳ hôm qua nhìn thấy, đã nở toàn bộ rồi.”

Nàng đứng dậy, nhìn ra phía bên ngoài. Hiện tại là sáng sớm, ánh mặt trời còn yếu, thay vì ở lì trong phòng, còn không bằng ra ngoài đi dạo một chút.

“Đúng lúc hôm nay không có chuyện gì, chúng ta đi xem một chút.”

Thái Thanh và Truyện Họa thả công việc trong tay xuống, theo nàng đi ra ngoài.

Sáng sớm vẫn còn có chút mát mẻ, nàng nghĩ. Bắt đầu chăm chú chậm rãi đánh giá nơi mình phải sinh hoạt này, nàng đoán, có lẽ thời gian sau này ở lại đây của nàng sẽ rất dài.

Hậu phủ rất lớn, thấy cảnh khắp nơi. Mái cong hành lang gấp khúc, công vòm đá lót đường, còn có núi giả nước chảy, hoa cỏ cây cối. Nàng một đường cảm thán sự giàu sang của hào môn cổ đại.

Xuyên qua vườn hoa, lại rẽ vào mấy con đường.

Đột nhiên, nàng dừng bước lại.

“Hu... hu...”

Dường như có người đang khóc, hơn nữa còn là giọng của một đứa trẻ. Nàng quay đầu, nhìn về phía Thái Thanh.

“Phu nhân, chắc là biểu thiếu gia...”

Biểu thiếu gia?

Úc Vân Từ cau mày, nhớ lại nhân vật trong H ầu phủ. Dương như quả thật có một biểu thiếu gia sống nhờ, trong sách tả sơ. Chỉ biết là vẫn luôn nuôi dưỡng ở H ầu phủ, là nhi tử của thứ tử của H ầu gia. Bởi vì phụ mẫu đầu mất, H ầu gia mới nhận vào trong phủ.

Sau khi nữ chính gả vào, vì biểu hiện hậu thông minh, đối với biểu thiếu gia này coi như không tệ.

Chỉ có đi đầu biểu thiếu gia này nhu nhược từ nhỏ, tính tình l ần lì lại không có năng lực gì. Sau khi lớn lên, vẫn là nữ chính thu xếp, cưới hỏi cho hắn. Hắn cũng chuyển nhà, ẩn hình sống nhờ ở H ầu phủ, sống dựa vào phân lệ của H ầu phủ.

Nàng nghĩ, đi về phía nơi tiếng khóc truyền đến.

Bên kia có một lùm hoa anh túc, nàng đến gần, nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong bụi hoa có một đứa bé trai đang ngủ. Khoảng chừng bốn năm tuổi, ăn mặc cũng không tệ, chỉ có đi đầu tóc tản ra, trên mặt mang theo nước mắt.

Con người được nước mắt gột rửa, giống đá ngọc thạch.

Tiểu nam hài giống như bị kinh sợ, nhanh chóng đứng lên, quay người li ền muốn chạy. Nàng lúc này mới phát hiện ra, bé con không mang giày, trên bàn chân nhỏ tất cả đều là bùn đất.

Nàng kéo bé con lại, ôm bé con ra từ trong bụi hoa.

Bé con có lẽ chưa từng thân mật với người khác như thế, đôi mắt như ngọc đen kia nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ hoảng sợ, không biết làm sao.

Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nàng ng ỡ x ồm người, ngang bằng với bé con, nhìn thẳng vào ánh mắt của bé con, cố gắng hết mức phóng ra thiện chí.

Dáng vẻ bé con dường như rất sợ hãi, ánh mắt e sợ, không dám nhìn nàng. Nàng chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc mềm mềm của bé con.

Từng chút từng chút, chậm rãi an ủi bé con.

“Con tên là gì?”

Bé con không trả lời, bàn tay nhỏ không biết phải đặt ở đâu, rất mất tự nhiên.

“Đừng sợ, nếu ta đoán không sai, con phải gọi ta là cữ mẫu nhỉ.”

Vừa nghe hai chữ cữ mẫu, bé con li ền mở to hai mắt nhìn. Đ ồng tử của bé con đen nhánh thanh tịnh, giống như Mặc ngọc tinh khiết nhất thế gian. Trong ánh mắt đ ể lộ một loại quấn quýt như trẻ con quấn phụ mẫu, nhìn đến mức trong lòng nàng như nhũn ra, loại ánh mắt khát vọng đối với tình thân này, nàng cũng không lạ l ắm.

Bản thân mình của thời còn nhỏ, từng không chỉ một lần toát ra ánh mắt như vậy.

“Con nói cho cữ mẫu biết, con tên là gì? Sau này cữ mẫu li ền sẽ cho con đ ồ ăn ngon, còn dẫn con đi chơi.”

Nàng nhẹ giọng dỗ dành, kéo bàn tay nhỏ của bé con. Trên bàn tay nhỏ của bé con còn có b ần, bị nàng kéo một cái, hình như có chút thẹn thùng muốn rút v ề. Nàng không ch ệ chút nào, nắm thật chặt, bao lấy bàn tay nhỏ của bé con.

Bàn tay nhỏ mềm núc ních, khiến cho nàng không khỏi tình mẫu tử tràn lan.

Bé con cảm nhận được ý tốt của nàng, cuối cùng lấy can đảm, đôi môi ấp úng: “Đàn Cầm... Cầm Nhi...”

“Hóa ra con tên là Cầm Nhi, nhất định là phụ thân con họ Đàn, mẫu thân con họ Cảnh, đúng không?”

Bé con lộ ra dáng vẻ cửu mẫu thật thông minh, sự đê phòng đối với nàng đã thả lỏng hơn một chút. Mặc cho nàng lôi kéo bàn tay nhỏ của mình, ôm lấy đứng dậy.

Dáng dấp bé con thanh tú, môi hồng răng trắng, là đứa trẻ xinh đẹp. Lòng nàng càng mềm đến rồi tinh rồi mù, mặc dù cái duyên thân thích của mình mờ nhạt, nhưng nàng thật sự rất thích trẻ con.

Nhất là đứa trẻ làm cho người ta đau lòng thế này.

Từ bên trong tên của bé con, nàng đoán, không biết phụ mẫu của bé con là hạng người gì. Nhưng nàng nghĩ, có lẽ là một đôi phu thê rất ân ái, nếu không sẽ không thấy họ của mình để đặt tên cho con.

“Con ở chỗ nào, cửu mẫu đưa con về”

Thải Thanh đi lên muốn đón lấy tay nàng, nàng lắc đầu. Đứa trẻ này quá gầy, ôm rất nhẹ, có lẽ chưa tới 30 cân. Ôm trong tay, thứ cảm nhận được đầu là xương cốt nhỏ bé yếu ớt.

Trái tim nàng co rút đau đớn, nhớ tới mình của thời đã từng, không biết mình còn tấm bé phải chăng cũng là như vậy.

Ngón tay bé con chỉ, Thải Thanh đi ở phía trước, một đoàn người đi về phía viện tử cách đó không xa.

Còn chưa đến gần viện tử liền nghe thấy tiếng nói chuyện của nữ nhân lớn tiếng. Sắc mặt nàng lạnh lẽo, những người này, ngay cả đứa trẻ con

cũng không trông coi cho tốt. Vừa sáng sớm liền bỏ mặc cho một đứa trẻ chạy loạn khắp nơi, ngay cả giày cũng không mang, cũng không có hạ nhân đi theo.

Khuôn mặt Thái Thanh cũng lạnh, đi ở phía trước, thoáng cái liền đẩy cửa ra.

Trong phòng có hai người đang ngủ, một bà tử và một nha đầu. Bọn họ đang dùng cơm, trên bàn cơm bày biện mấy cái đĩa, đã ăn đến sạch sẽ. Một cái chén cháo nhỏ khác gạt bỏ sang một bên, có lẽ chính là để lại cho Cẩm Nhi.

Bà tử kia đầu đầy miệng, cơ thể hơi mập, tràn đầy phúc hậu. Người không biết chuyện nhìn thấy còn tưởng là phu nhân của địa chủ nhà giàu nào. Mà nha đầu kia mặc dù dễ nhìn, trên mặt sạch sẽ, nhưng nhìn thân hình tròn muốt lẳn, ngày bình thường hẳn là cơm nước không tẻ.

“Các người giống cái dạng gì? Cẩm thiếu gia không thấy đâu cũng không đi tìm, còn ở đây ăn cơm...” Giọng nói của Thái Thanh ngừng lại một chút, giọng điệu càng thêm tức giận: “Đây... đây là đồ ăn của Cẩm thiếu gia, các người cũng dám ăn đồ của chủ tử...”

“Người là ai?”

Bà tử kia thấy Thái Thanh và Truyện Họa cũng là hạ nhân, dường như cũng không sợ hãi. Lại nhìn thấy Úc Vân Từ ở phía sau, sắc mặt chợt thay đổi. Cho dù là không nhận ra, chỉ nhìn y phục cũng biết người ôm Cẩm thiếu gia không phải là hạ nhân.

“Nhìn thấy phu nhân còn không hành lễ, các người thật to gan?”

Là phu nhân?

Hai người vội vàng quỳ xuống, bà tử kia ngụy biện: “Nô tỳ cho rằng biểu thiếu gia còn đang ngủ trong phòng... Không nghĩ đến, biểu thiếu gia lại đi ra ngoài rồi...”

Úc Vân Từ cảm nhận được bé con trong ngực đang run rẩy, lại nhìn bàn tay nhỏ gắt gao nắm lấy y phục của mình kia, tức giận cực độ. Hai hạ nhân không biết sống chết này, nhất định là bình thường ngược đãi đứa trẻ này không ít.

Đứa trẻ không có phụ mẫu, ngày tháng trôi qua ra sao, nàng thấu hiểu rất rõ. Nàng ít nhất còn có bà nội bên cạnh, mà hoàn cảnh trưởng thành tốt hơn cổ đại mấy lần.

Nhưng cho dù như thế, thứ từ nhỏ trưởng thành cùng với nàng không chỉ có sự tự ti, còn có rất nhiều sự chua xót không nói nên lời. Loại chua xót đó, mãi đến khi nàng trưởng thành, mỗi lần nhớ tới đều xót xa trong lòng không thôi.

Mà bây giờ, nhìn thấy đứa trẻ mất đi chỗ dựa để trông cậy này, nàng tự nhiên mà sinh ra một loại cảm giác đùng bện tương liên. Dường như có thể nhìn thấy mình của thời thơ ấu, mong mỗi có người yêu thương như thế nào.

Hai người đáng chết này, bị bắt tại trận còn dám ngụy biện, chẳng lẽ là có chỗ ỷ vào?

“Cho nên các người yên tâm thoải mái ở đây ăn uống thả cửa, ngay cả nhìn cũng không đi nhìn một chút?”

“Nô tỳ đáng chết...”

“Các người quả thực đáng chết!” Giọng nói của nàng giống như là nặn ra từ trong kẽ răng, trên mặt suýt chút nữa nổi gân xanh, nếu như có.

Cuộc đời nàng căm ghét nhất là phụ mẫu sinh mà không nuôi, tiếp theo là người ngược đãi trẻ con. Có lẽ cũng bởi vì mình bị phụ mẫu vứt bỏ, cho nên đối với bé con, nàng không tự chủ được mà xem bé con trở thành người mà mình muốn bảo vệ.

Mà hai người trước mắt, đáng vẻ không biết sống chết, làm cho người ta hận không thể hung hăng đánh cho một trận. Tôi tớ ức hiếp chủ, hạ nhân

như vậy giữ lại dùng làm gì?

“Thải Thanh, gọi người môi giới đến, toàn bộ bán đi!”

Thải Thanh nghe vậy, khó xử mà nói: “Phu nhân, hai người này là di phu nhân mua vào phủ, kế ước bản thân hẳn là ở chỗ của di phu nhân.”

“Tốt, rất tốt!”

Thảo nào, nàng đã nói lão bộc trong thế gia cỡ đại làm sao dám ngược đãi chủ tử? Hóa ra là người phụ nhân Đỗ thị kia mua vào phủ, nàng đang lo không có chỗ yếu đi trưng trị hai mẫu nữ kia, chẳng ngờ cứ như vậy mà dâng tận cửa.

Đúng lúc như vậy, nàng cũng không tin, một chủ mẫu không được sủng ái còn có thể không xử trí được hạ nhân trong phủ. Lại nói thiên hạ nào có lý lẽ như vậy, kế ước bản thân của người làm trong phủ lại ở trong tay của họ hàng ở tạm trí.

Bất kể là nói cho ai nghe, nàng đâu chiếm lý.

Nàng ôm bé con chặt hơn, xoay người một cái, lạnh lùng nói: “Trời hai người này lại cho ta! Đưa đến chỗ di phu nhân!”

Truyện Họa cơ thể mập mạp, lực tay cũng lớn. Nghe vậy, tìm đến hai cái dây thừng trời bà tử và nha đầu kia lại với nhau. Bà tử và nha đầu nào dám phản kháng, phu nhân có không được sủng ái hơn nữa thì cũng là nữ chủ nhân của Hầu phủ.

Úc Vân Từ tràn đầy lửa giận, đi trên đường cũng mang theo cơn giận dữ, hận không thể lập tức bay đến chỗ Đỗ thị, hung hăng mắng đối phương một trận. Bất kể bà ta có phải là thứ di của Hầu gia hay không, xả cơn giận này trước đã rồi nói.

Truyện Họa ở đằng sau áp giải hai người kia, xô đẩy, một đoàn người đi về phía viện tử của Đỗ thị.

Bé con ôm cổ nàng, ánh mắt sợ hãi vừa rồi dường như thêm một chút ánh sáng, lấp lánh mà nhìn cô. Cô đau lòng một trận, đứa trẻ nhỏ như vậy, đáng đấp còn trắng trẻo như ngọc đáng yêu như thế, ai lại nhẫn tâm ngược đãi?

Trong sách nói cái gì mà bé con nhu nhược không có tài cán gì, lớn lên trong hoàn cảnh này, bên cạnh là hạ nhân như vậy, bé con có thể không nhu nhược sao?

Tuổi thơ của một người quan trọng cỡ nào, không có ai thấu hiểu rõ hơn nàng. Không có phụ mẫu che chở cô độc nhường nào. Nếu như bên người ngay cả một người thân cũng không có, thật sự là bi thảm biết bao.

Chẳng trách đứa trẻ này sau khi lớn lên sẽ trở thành người như vậy.

Hiển nhiên, nữ chính trong sách gốc đối đãi với bé con, chẳng qua là đơn giản tận hết đạo đức, vốn dĩ không chân chính quan tâm tới bé con. Bằng không, bé con nào có vẫn luôn như người tàng hình sống nhờ ở Hâu phủ, chẳng làm nên trò trống gì.

Thải Thanh dường như còn nóng vội hơn nàng, mấy lần muốn đến đổi tay của nàng. Nàng mặc dù rất mệt mỏi, thế nhưng bé con ôm nàng không thả, ánh mắt như con thú non kia khiến nàng không đành lòng từ chối.

“Ta ôm thôi.”

Ba người đi một đoạn đường, nàng đoán chừng phương hướng. Chỗ ở của mẫu nữ hai người kia lại cách nơi ở của Hâu gia không tính là xa. Thật đúng là có lòng dạ, nàng nghĩ, cảm thấy lạnh lẽo.

Đỗ thị và Lục Hoàn Bội cũng đang dùng điểm tâm, trên bàn bày bày tám cái chén đĩa, món ăn tinh xảo mức độ không thua gì người làm chủ mẫu là nàng, Hơn nữa thứ Lục Hoàn Bội đang ăn là một bát tổ yến.

Vừa sáng sớm liền ăn tổ yến, thật sự xem mình là quý nữ của Hâu phủ.

Bọn họ vừa vào cửa, mẫu nữ bọn họ rõ ràng cả kinh.

Úc Vân Từ nhỏ giọng trấn an bé con, đưa người tới trong tay Thái Thanh.

Nàng vén tay áo lên, tiện tay quơ lấy một cái ghế, đảo qua trên mặt bàn. Chỉ nghe tiếng thét chói tai, tiếng vỡ vụn nổi lên bốn phía, đồ ăn các loại rơi vãi khắp nơi.

Lục Hoàn Bội né trách không kịp, tổ yến văng đầy người.

“Phu nhân, người làm gì vậy?”

Người đầu tiên kịp phản ứng là Đỗ thị, bà ta tức giận đến phát run. Chuyện bị người ta làm mất mặt mũi này, từ sau khi bà ta chuyển vào Hâu phủ cho tới bây giờ chưa từng có.

Úc thị không biết nổi điên cái gì, sáng sớm liền đến làm khó dễ bà ta.

Úc Vân Từ giận đến mức cười lên, thật là tốt. Mẫu nữ hai người này thật sự xem Hâu gia như của mình rồi, không chỉ là muốn trừ khử chủ mẫu nàng đây. Ngay cả họ hàng sống nhờ cũng không đối xử tử tế, thật sự khiến bọn họ được thế, chỉ sợ còn không biết muốn làm ra thành dáng vẻ gì.

“Làm gì? Được... ta đến hỏi người. Di phu nhân, người là chủ tử trong phủ này, hay ta là chủ tử?”

“Đương nhiên là người...”

“Rất tốt, nếu là ta, vậy sau khi ta gả vào, vì sao người còn giữ kế ước bán thân của hạ nhân Hâu phủ chúng ta, người muốn làm gì? Một khách nhân tạm lưu lại như người làm như vậy thích hợp không?”

Đỗ thị hiểu được, nhìn thấy hai hạ nhân quỳ ngoài cửa kia. Hóa ra là hai nô tài hầu hạ Đàm Cẩm kia không cố gắng hầu hạ, bị họ Úc bắt được, lúc này mới dây dưa không bỏ nhờ vào đó mà nổi giận.

“Phu nhân, người có chuyện không biết từ từ nói sao? Ta vẫn muốn giao đò lại cho phu nhân, thế nhưng sau khi phu nhân người vào phủ cứ ba ngày thì hết hai ngày náo loạn sống chết, ta thật sự là không có cơ hội!”

Nàng giễu cợt một tiếng: “Được, bây giờ có cơ hội rồi, người lấy hết đò ra đây.”

Lục Hoàn Bội lúc này cũng lấy lại tinh thần, nhìn mình một thân đầy vết bẩn, khóc lớn lên: “Phu nhân, người đây là đang muốn đuổi mẫu nữ chúng ta đi! Ta muốn đi nói cho biểu ca biết...”

“Chậm đã!”

Úc Vân Từ đưa chân ngăn nàng ta lại, ánh mắt lạnh lẽo: “Nói cho biểu ca biết? Người là một cô nương chưa xuất giá, vừa có việc liên chạy về phía phòng của nam nhân, là có mục đích gì?”

“Phu nhân, người nói ta cũng được, sao có thể tùy ý làm bẩn thanh danh của Hoàn Bội.”

“Nàng ta đâu làm ra được, còn không cho người ta nói? Có câu nói rất hay, có mẫu tất có nữ, nếu không phải di phu nhân người hành vi không kìm chế, ngay cả ngoại nam như Thẩm thiếu gia cũng quen biết, biểu muội làm sao có thể không biết thẹn như thế, một chút sự thận trọng của nữ nhi cũng không có. Một cô nương sắp xuất giá, quần áo không chỉnh tề như vậy chạy tới chỗ của Hầu gia, chẳng lẽ ta làm phu nhân còn không được phép nói? Nếu để cho các người thật sự làm liên lụy đến thanh danh của Hầu gia, đây chẳng phải là sự thất trách của người làm phu thê ta đây?”

Đỗ thị bị nàng đánh đầu, không tìm được lời để phản bác. Gấp đến độ Lục Hoàn Bội khuôn mặt kìm nén đến đỏ bừng, bùm mặt chạy vào phòng trong.

Rất nhanh truyền đến tiếng khóc hu hu của nàng ta, có chút uất ức.

Úc Vân Từ cười lạnh, từ trong tay Thái Thanh nhận lấy bé con, ôm vào trong ngực, lộ ra nụ cười ấm áp với bé con.

Đỗ thị nháy mắt với nha đầu của mình, tựa như là muốn đi mời H ầu gia. Thái Thanh nhìn thấy, ngăn người lại, nhận được ánh mắt tán dương của phu nhân nhà mình, sắc mặt đỏ lên.

“Di phu nhân, nam chủ ngoại, nữ chủ nội. Trong nội trạch của H ầu phủ ta lớn nhất, thử hỏi chuyện nữ quyến chúng ta, mẫu nữ các người sao cũng muốn đi tìm H ầu gia. Người thì coi như bỏ qua, Lục biểu muội thật sự là khiến người ta khó hiểu.”

“Phu nhân... có một số việc H ầu gia mới có thể nói rõ ràng.”

Úc Vân Từ ý tứ sâu xa nhìn Đỗ thị, nữ nhân này cảm thấy H ầu gia sẽ che chở mẫu nữ bọn họ. Có H ầu gia ở đây, mình không động vào mẫu nữ bọn họ được chút nào.

Nàng ngược lại muốn xem xem, là Đỗ thị thắng hay là mình thắng, thuận tiện tìm kiếm ranh giới cuối cùng của nam nhân kia.

“Thái Thanh, người đi mời H ầu gia tới. Có một số việc, quả thật phải nói rõ ràng, nếu không H ầu phủ của chúng ta bị người ta mưu hại cũng không biết.”

Trên mặt Thái Thanh giống như rất kích động, lập tức chạy ra ngoài.

Úc Vân Từ nhìn bé con, nhẹ nhàng vỗ sau lưng của bé con: “Đừng sợ, sau này cứ mẫu che chở cho con, ai cũng không thể bắt nạt con nữa. Con là biểu thiếu gia chính đáng của H ầu phủ chúng ta, so với một vài họ hàng xa thì không biết thân hơn bao nhiêu lần.”

Luận thân sơ, đương nhiên là Đàn Cầm thân thiết hơn.

Mà Đỗ thị, chẳng qua là thứ muội của mẫu thân H ầu gia.

Bé con dường như nghe hiểu nàng, biết được sau này sẽ có người che chở cho mình. Bé con ôm nàng chặt hơn, thử tựa đầu trên người nàng, ngửi mùi hương dễ chịu trên người, giống như mẫu thân vậy.

Đột nhiên, cái miệng nhỏ của bé con mếu, dáng vẻ muốn khóc. Vì sợ người khác nhìn thấy, cái đầu nhỏ nhỏ đã vùi vào trong ngực nàng.

Một đứa trẻ nhỏ như vậy đã biết cái gì là nhẫn nhịn. Nàng có thể cảm nhận được sự thâm uớt kia, nhưng không nghe thấy bé con phát ra tiếng. Đứa trẻ ngay cả khóc cũng không lên tiếng, sao lại không khiến người ta đau lòng như dao cắt?

Hơn nữa, bé con mới chỉ có bốn năm tuổi.

Trong lòng của nàng có một chỗ bắt đầu sụp đổ, ôm bé con thật chặt.

Chương 17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đường đi không tính là xa, Cảnh Tu Huyền rất nhanh đã chạy tới rồi.

Hắn của hôm nay vẫn như cũ là một thân áo bào màu đậm. Dáng người thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng, càng ngày càng lộ ra lông mày như lưỡi đao, lạnh lùng khinh người. Hắn đầu tiên là nhìn thấy bà tử và nha đầu bị trói ở ngoài, hơi nhíu mày.

Thấy khoe miệng của bà tử kia còn có dấu mỡ, ánh mắt lộ ra sự chán ghét là một chút sát ý không dễ nhận ra.

Bóng dáng cao lớn của hắn vừa xuất hiện, Đỗ thị liền cầm khăn lau nước mắt: “Hầu gia... chúng ta thật sự là không có mặt mũi ở lại Hầu phủ nữa, xin Hầu gia đưa chúng ta về Lục gia đi...”

Úc Vân Từ trào phúng cười một tiếng, Đỗ thị này còn biết lấy lui làm tiến. Thế như hôm nay nàng hạ quyết tâm phải trừng trị mẫu nữ hai người này, làm sao lại để cho đối phương nói vài ba câu liền mập mờ trôi qua.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền quét một vòng đồng bừa bộn trên đất, lại nhìn về phía nàng.

“Chuyện gì xảy ra?”

Giọng nói lãnh đạm, cũng không có sự lên xuống gì.

Nàng cảm thấy thả lỏng, hắn không tin lời từ một phía của Đỗ thị là được.

“Hầu gia, như ngài thấy, cái bàn này là ta lật. Thật sự là thái độ làm người giải quyết công việc của di phu nhân quá quá đáng, ta nhất thời không nhịn được. Cẩm Nhi nhỏ như vậy, bên cạnh không có một người nào được việc. Hai hạ nhân bên ngoài kia là di phu nhân mua vào phủ, kế ước

bán thân nghe nói là di phu nhân giữ. Bọn họ không cố gắng chăm sóc chủ tử, ngay cả Cẩm Nhi lúc nào đã không còn trong phòng nữa cũng không biết. Mà đáng giận hơn là, bọn họ ăn đồ ăn phân lệ của Cẩm Nhi, chỉ cho Cẩm Nhi ăn cháo trắng nguội lạnh.”

“Hầu gia, ta biết ngài bận rộn, lúc trước ở trong phủ một vài việc nhỏ cứ giao cho di phu nhân quản lý. Chỉ là đi đâu ta không hiểu rõ chính là, xin hỏi hai người này rốt cuộc coi là người của di phu nhân hay là người của Hầu phủ chúng ta. Nếu là người của di phu nhân, đương nhiên chỉ có thể hầu hạ di phu nhân, nếu là người của Hầu phủ chúng ta, vì sao khế ước bán thân do di phu nhân giữ?”

“Hầu gia...” Đỗ thị vội vàng đi vào phòng trong, lấy khế ước bán thân tới: “Là ta suy nghĩ không chu đáo, lúc trước phu nhân chưa vào cửa, Hầu gia ngài lại bận. Ta nghĩ đi đâu là việc nhỏ liên quan không đi làm phiền Hầu gia, nào nghĩ đến hôm nay phu nhân sẽ dùng việc này làm khó dễ... Hoàn Bội thẹn đến mức trốn đi... nói là không có mặt mũi gặp ai...”

Đỗ thị cũng là giỏi tài ăn nói, không biết phu nhân cố đại đi đâu nguy hiểm như thế hay là người nàng gặp phải đều là đồng loại của nhau, Phương thị và Đỗ thị có vài chỗ thật đúng là giống nhau.

Chỉ là nàng cũng không phải là nguyên chủ, cũng không phải lớn lên ở cố đại, có một số việc người khác có lẽ khó mà nói. Nhưng nàng cảm thấy không có gì là không thể nói, nhất là đối phó với loại người quen thuộc với mảnh khoe nội trạch như Đỗ thị, chính là phải cái gì cũng bày ra nói, không cần che giấu một chút nào.

“Hầu gia, biểu muội Lục gia vừa rồi y phục không chỉnh tề khóc kêu muốn đi tìm ngài. Bị ta ngăn lại, răn dạy vài câu. Di phu nhân liên nói cái gì mà ta làm nhục nàng ta, khiến nàng ta không có mặt mũi gặp ai. Xin hỏi Hầu gia, việc này ta làm sai rồi sao?”

Nàng nhìn về phía nam nhân mím chặt môi, trong ánh mắt tất cả đều là sự thăm dò thận trọng.

Nếu như nam nhân này bênh vực Đỗ thị vậy thì sau này nàng liền mặc kệ bất cứ chuyện gì của Hài phủ, cứ ăn ngon uống sướng ng ồi ăn r ồi chờ chết. Nếu như nam nhân này bênh vực mình, vậy thì nàng liền muốn quét sạch Hài phủ, để cho mình sau này có thể có khoảng thời gian thích làm gì thì làm.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền sâu thẳm, đen tr ầm nặng nề áp chế, làm cho người ta không ngăn được mà muốn né ra.

Nàng có chút chịu không nổi, ánh mắt này giống như lưỡi dao, treo phía trên nàng. Nàng võ lưng bé con, tránh né ánh mắt h ắn. T ầm mắt h ắn d ời xuống, nhìn v ề phía đứa trẻ nàng ôm. Bé con vui mặt trong ngực nàng, cẩn thận dùng mắt liếc trộm h ắn.

H ắn nhớ tới đây là con của thứ tử, năm ngoái bị tộc người Đan thị đưa tới. Chẳng qua là nuôi thêm một người, h ắn liền giữ lại trong phủ. Sao nghe giọng điệu của Úc thị, lại có hạ nhân bạc đãi đứa trẻ này?

Úc Vân Từ thấy ánh mắt h ắn có một chút gợn sóng, vội nói tiếp: “Hài gia, việc của biểu muội tạm thời đặt sang một bên, chúng ta hôm nay liền nói đến hạ nhân di phu nhân mua vào phủ. Nếu di phu nhân đã có lòng tốt san sẻ với Hài gia, vậy vì sao mặc cho hạ nhân sỉ nhục Cẩm Nhi. Nó là biểu thiếu gia của Hài phủ, di phu nhân và Lục biểu muội cũng là họ hàng, vốn nên đối xử như nhau. Nhưng ngài nhìn xem, buổi sáng bọn họ ăn gì? Lục biểu muội sáng sớm đã dùng tổ yến, chỗ của ta cũng không có. Mà nơi đó của Cẩm Nhi, phân lệ vốn có đâu bị bà tử và nha đầu kia ăn mất, thứ để lại cho Cẩm Nhi chính là một chén cháo trắng nhỏ. Hài gia, ta thật sự là tức không nhịn nổi, lúc này mới phát cáu.”

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền đã chuyển qua trên mặt đất, nhìn đ ồ ăn đ ầy đất còn có chén bát vỡ nát.

H ồi lâu, h ắn nâng con người lên, lạnh lùng nhìn v ề phía Đỗ thị.

Đỗ thị không nhịn được rung mình một cái, bà ta làm sao lại không biết những chuyện mà hai hạ nhân kia làm ra chứ, chẳng qua là giả vờ không

biết rõ tình hình thôi. Lúc này bị Úc Vân Từ vạch trần, làm gì có chuyện nhận.

“Hầu gia, phu nhân, ta thật sự không biết hai người kia lớn mật như thế...”

“Người không biết, hay là căn bản chưa từng quan tâm? Người nhìn người xem, một buổi sáng, vừa gà vừa thịt, Cẩm Nhi của chúng ta có lẽ đâu chưa từng ăn bao giờ đâu?”

Úc Vân Từ nói, nhìn về phía bé con trong ngực: “Cẩm Nhi... mấy ngày nay con có ăn thịt không?”

Bé con lắc đầu: “Đậu hũ... ngon...”

Mắt nàng đỏ lên, suýt chút nữa tuôn nước mắt. Ngay cả đậu hũ cũng ngon, nào nói tới có thịt để ăn? Trong lòng càng thêm căm ghét hai hạ nhân kia, ánh mắt bắn xuyên qua như dao.

Lúc nhìn về phía Đỗ thị lần nữa, vẻ mặt càng thêm căm ghét.

“Di phu nhân, nếu hiện tại ta đã gả vào Hầu phủ, sau này chuyện của Hầu phủ cũng không cần người quan tâm nữa. Ta nghe nói người giúp Hầu phủ mua mấy hạ nhân, kế ước bán thân ở đâu?”

Đỗ thị không tự chủ được nhìn qua Cảnh Tu Huyền, Cảnh Tu Huyền không nói một lời, cũng không ngăn cản. Bà ta uất ức đi vào phòng trong, không lâu sau lại lấy cớ cần lấy tiền kế ước bán thân đi ra.

Thải Thanh nhận thay Úc Vân Từ.

Mặc dù bản thân hạ quyết tâm ôm chặt cái trụ Hầu gia này, nhưng nam nhân ở trong việc này quả thật không quá để tâm. Rõ ràng là cháu trai của hắn, cho dù là con của thứ tử cũng không có đạo lý tùy ý ném cho hạ nhân như vậy.

Còn có Lục biểu muội kia, nàng cũng không tin, hẳn sẽ không nhìn ra đối phương có chủ ý gì?

“Hầu gia, cái gọi là nam nữ khác nhau. Giống như vừa rồi Lục biểu muội sốt ruột như thế liên tục đi tìm ngài, nếu như lan truyền ra ngoài, người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

“Hầu phủ chúng ta có lòng tốt thu nhận giúp đỡ mẫu nữ di phu nhân, nếu Lục biểu muội trở thành thiếp thất của ngài, người khác sẽ nói ngài thế nào? Bọn họ sẽ nói ngài thu nhận giúp đỡ bọn họ chính là có ý khác.”

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng, nàng vẫn ôm Đan Cẩm, dáng vẻ ngôn từ chính nghĩa kia khiến nàng thoát nhìn vô cùng sinh động.

Hắn hiện tại là cái đui vàng của mình, nàng không dám chắt vấn hắn. Nhưng trong chuyện của Đan Cẩm, người có lỗi nhất chính là hắn. Nếu như không phải hắn không thèm để ý, Đỗ thị làm sao dám mặc cho hạ nhân sỉ nhục Cẩm Nhi.

Nàng thật sự là trong lòng tức giận, làm như gái ngứa nói thềm một câu: “Đương nhiên, nếu như Hầu gia muốn nạp thiếp, vậy bất luận là ai cũng không ngăn cản được.”

Mặt mày Cảnh Tu Huyền trầm xuống, nàng đây là ý gì?

Hắn tự đánh giá tâm tư không ở trong chuyện tình yêu nam nữ, cũng chưa từng nghĩ tới thiếp thất gì đó các loại. Lời này của nàng ngược lại nhắc nhở mình, đúng là không nên giữ mẫu nữ Đỗ thị ở lại trong phủ nữa.

“Người cố kỵ rất đúng, vậy thì ta viết một lá thư đến Lục gia. Mặt khác, sau này chuyện nội trạch, phu nhân không cần phải người mời ta, tự mình giải quyết là được.”

Nói xong, hắn lưu loát xoay người, chiếc lát đã đi ra khỏi phòng.

Đỗ thị há miệng, không tin vào những gì mình nghe được. Nếu như bị đưa về Lục gia, chỉ với cái nhà sa cơ thất thế như Lục gia, Hoàn Bội còn

có thể tìm được nhà chồng tốt?

Úc Vân Từ nhìn bà ta, lộ ra một ánh mắt thẳng lợi. Lại khinh thường nhìn Lục Hoàn Bội chẳng biết từ lúc nào đã thò đầu ra, Lục Hoàn Bội bị ánh mắt của nàng kích động, người liền xông ra ngoài.

“Biểu ca...”

Cảnh Tu Huyền nghe thấy tiếng, cơ thể di chuyển một cái, Lục Hoàn Bội nhào vào khoảng không, té lăn trên mặt đất. Bên cạnh nàng ta, bụi đất tung bay, trên mặt tất cả đều là bụi đất, xem ra hết sức nhếch nhác.

Mà đi đâu khiến nàng ta sụp đổ nhất chính là, bóng dáng thon dài kia ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp đi ra khỏi viện tử.

Úc Vân Từ suýt chút nữa cười ra tiếng, mặc dù nàng quen biết nam nhân này không lâu nhưng hành động của nam nhân này có đôi khi rất được lòng nàng. Chính là giống như thuận theo ý của mình, không dây dưa dài dòng một chút nào.

Lần thăm dò này khiến nàng rất hài lòng, nàng nghĩ, nàng nên dọn dẹp Hào phủ sạch sẽ, sau đó liền có thể sống thảnh thơi tự do của mình.

“Đi thôi, đợi chút nữa gọi người trên khế ước bán thân đến rồi tìm người môi giới.”

Nàng dặn dò Thái Thanh, lại là cố ý nói cho Đỗ thị nghe. Người Đỗ thị mua vào phủ, nàng sẽ không giữ lại một người nào, chút nữa cho người bán đi, lại mua hai người vào chăm sóc Cẩm Nhi.

Lúc đi ngang qua Lục Hoàn Bội, nàng cố ý dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói: “Biểu muội, danh tiết của nữ nhân quan trọng cỡ nào. Người phải thận trọng, bằng không sẽ bị người ta khinh thường. Có đi đâu... ngẫm lại chuyện của người và Thẩm thiếu gia, lại nhìn xem dáng vẻ hiện giờ của người, ta cảm thấy ngược lại nói còn nghe được. Dù sao... người đã có thể hẹn ngoại nam ở trong trạch thì còn có chuyện gì không làm được...”

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Đỗ thị đi ra theo một cái.

Đỗ thị lệnh cho bọn nha đầu tiến lên, vội vàng dìu nữ nhi vào trong.

“Phu nhân, làm người không thể quá tuyệt tình, nếu không sớm muộn cũng sẽ gặp họa.”

Người này là đang cảnh cáo nàng? Úc Vân Từ mỉm cười, nguyên chủ cũng không trêu chọc gì Đỗ thị nữa, Đỗ thị còn không phải là muốn hại nàng ta sao. Là họa hay phúc, nên tới thì cuối cùng cũng sẽ tới, tránh cũng không tránh được.

“Là ta tuyệt tình hay là di phu nhân tuyệt tình, ta tự hỏi lúc trước chưa từng đắc tội với di phu nhân. Di phu nhân tại sao lại liên hợp với kẻ mẫu kia của ta cùng nhau hủy đi danh tiết của ta?”

Mặt Đỗ thị tái đi, hóa ra mọi thứ mình làm đều bị họ Úc nhìn thấy trong mắt, chẳng trách hiện tại nàng muốn nhắm vào mình.

“Di phu nhân không thừa nhận cũng không sao, rất nhiều chuyện chẳng cần chứng cứ, cũng không cần thật sự ở trước mặt người khác tranh cãi nguyên nhân, có đi đâu trời biết đất biết người biết ta biết.”

Cho nên, nàng muốn trừng trị mẫu nữ Đỗ thị, căn bản cũng không cần chứng cứ gì thiết thực. Chỉ cần có một chút nhược điểm, lại kéo ra những chuyện khác. Một cái mũ lớn chụp xuống, nàng cũng không tin không làm gì được mẫu nữ hai người này.

Đương nhiên, đi đầu kiện tiên quyết là vị Hầu gia ngầm đồng ý với hành động của nàng.

“Di phu nhân, người ở tạm ở Hầu phủ chúng ta, mặc dù Lục gia chẳng mấy chốc sẽ tới con mẫu nữ các người, nhưng làm khách phải có sự tự giác của làm khách, các người không cảm thấy chỗ ở này quá gần viện của Hầu gia sao, ngay cả ta cũng không ở gần như các người. Người là trưởng bối, còn dễ nói một chút, chỉ có đi đâu Lục biểu muội vẫn là cô nương, lan

truyền ra ngoài người khác sẽ thấy thế nào? Lục biểu muội còn có thể xuất giá?”

Đỗ thị bị nàng chọc tức đến choáng váng, nhìn miệng của nàng khe hở khe đóng, hận không thể tiến lên xé nát nó.

Úc Vân Từ mặc kệ ánh mắt phun lửa của đối phương, vừa rồi Hài gia đã nói rồi. Sau này chuyện trong nội trạch Hài phủ do nàng quyết định, nàng cũng không tin, hạ nhân trong phủ dám không nghe nàng.

“Người đâu, giúp di phu nhân và biểu tiểu thư thu dọn đồ đạc chuyển chỗ, lúc mặt trời lặn ta muốn nhìn thấy bọn họ vào ở trong viện mới.”

Đỗ thị thở hắt hắt, một mực dùng ánh mắt trừng nàng.

Đã không để ý mặt mũi thì cũng không cần làm ra vẻ sự hiên lành của trưởng bối gì nữa.

Úc Vân Từ nhẹ nhàng cười một tiếng: “Di phu nhân, vì tránh hiềm nghi, các người có phải là nên ở viện tử cách Hài gia càng xa càng tốt?”

Mắt của Đỗ thị giống như đim trong chất độc, cắn chặt hàm răng.

“Thải Thanh, viện xa nhất trong phủ ở đâu, người sắp xếp di phu nhân qua đó đi.”

Thải Thanh lập tức gọi mấy hạ nhân, phân phó bọn họ đi vào phòng của Đỗ thị.

Đỗ thị cắn răng, từng chữ từng câu nói: “Phu nhân, làm người phải để lại đường sống, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ có lúc thua thiệt!”

“Ở nơi này của di phu nhân, ta chỉ biết là ta càng nhân nhượng các người sẽ càng được đằng chân lân đằng đầu. Ngay cả ta không hề làm gì, người vẫn hận ta không chết đi, đúng không? Nếu đã như vậy, ta cần gì để lại đường sống, giữ lại để di phu nhân người liên hợp với người khác tới hại ta sao?”

“Nếu ta là di phu nhân, căn bản sẽ không làm như thế. H`ai phủ phú quý, nhưng có phú quý hơn nữa cũng không phải là của các người. Nếu người thông minh thì nên lấy lòng ta, ta chắc chắn sẽ tìm mối hôn sự tốt cho Lục biểu muội. Nhưng rõ ràng, di phu nhân không nghĩ như vậy, mà là muốn thay thế ta. Chỉ có đi ầu, các người đã đánh giá thấp ta, đánh giá thấp H`ai gia.”

Với sự hiểu biết hai ngày này của nàng, H`ai gia kia căn bản cũng không phải là một người có thể để cho người khác tính toán và chi phối.

Ánh mắt của h`ai lạnh lẽo, thậm chí trong lúc lơ đãng còn để lộ sự khắc nghiệt nhàn nhạt. H`ai không quan tâm bất cứ kẻ nào, mẫu nữ Đỗ thị cũng được, cháu ngoại của mình cũng tốt, h`ai dường như đều biểu hiện sự thờ ơ, mặc cho bọn họ ở trong H`ai phủ tự sinh tự diệt.

Mặc dù h`ai cố gắng kiềm chế, cố gắng thể hiện sự bình thường, nhưng kiêu lạnh nhạt xem người bên cạnh như không đó không có cách nào gạt người. Có lẽ h`ai vốn dĩ chính là thờ ơ với mọi thứ xảy ra, mà lạnh lùng lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Nếu không, chỉ bằng mấy người Đỗ thị mua vào phủ, sao có thể thả cho Thẩm Thiệu Lăng đi vào?

Phải chăng, h`ai từng hờ hững nhìn nguyên chủ dùng mọi cách giày vò, tự tìm đường chết?

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng phát lạnh, vọt lên một luồng khí lạnh.

Bé con dường như cảm nhận được sự căng cứng cơ thể vào giờ phút này của nàng, bàn tay nhỏ sợ hãi nắm chặt y phục nàng.

“Cứu mẫu...”

Chương 18

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nàng cười với bé con một cái, ôm chặt bé con.

“Cứu mẫu không sao, chúng ta quay về đi.”

Bé con gật gật đầu, tựa vào nàng. Nàng ôm bé con về tới phòng của mình, nghĩ đến bé con vẫn chưa ăn sáng, vội bảo Thái Thanh đến phòng bếp làm chút đồ ăn, phải dễ tiêu hóa.

Đôi bàn tay nhỏ kia vẫn gắt gao nắm chặt y phục nàng, không dám buông ra.

“Nào, đừng sợ... Cẩm Nhi, sau này con theo cứu mẫu, cứu mẫu sẽ bảo vệ con.”

Nàng đỡ dành bé con, bé con lúc này mới buông tay ra, để tùy nàng buông mình ra, sắp xếp ổn định trên ghế. Truyện Họa lấy nước tới, nàng cẩn thận lau chùi cho bé con. Tay nhỏ chân nhỏ này, sờ vào liềm làm cho người ta trong lòng như nhũn ra.

Truyện Họa mặc dù lời nói không lưu loát nhưng người lại thông minh. Vừa rồi trên đường trở về, Úc Vân Từ liềm lệnh cho nàng ấy đến viện tử lúc trước của Đan Cẩm, lấy y phục và giày sạch sẽ đến.

Sau khi thay y phục cho bé con, Thái Thanh đúng lúc bưng điếm tâm đi vào.

Có cháo có điếm tâm, còn có đồ ăn kèm và thịt băm.

Người nhỏ chắc chắn là đói bụng rồi, nhìn đồ ăn mà mắt cũng không xoay vòng. Úc Vân Từ ôm bé con đến trước bàn, tự mình đút cho bé con ăn. Trong cháo gạo tẻ cho thêm thịt băm, bé con rất thích ăn.

Nếu là hiện đại, đứa trẻ lớn như vậy có thể tự ăn cơm r ồi. Nhưng thiếu gia cổ đại bình thường đầu là hạ nhân hầu hạ. Bé con vừa ăn vừa nhìn nàng. Mãi đến khi ăn cháo xong, lại ăn thêm ba miếng điểm tâm, thấy g ần đủ r ồi, nàng không dám để bé con ăn nhi ều.

Ăn no r ồi, bé con vẫn g ắt gao dựa vào bên cạnh nàng, không chịu rời đi. Cái miệng nhỏ mở ra, ngáp một cái, lại cố g ắng trợn tròn mắt, không dám ngủ.

Nàng khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của bé con, nói nhỏ: “Cầm Nhi, muốn ngủ thì ngủ đi. Sau này con ở chỗ này của cữu mẫu... ngoan...”

“Cữu mẫu...”

Bé con giống như là thả lỏng, mí mắt bắt đầu đánh nhau. Nàng nhìn, nhẹ nhàng ôm lấy bé con, vỗ lưng của bé con. Không lâu sau, mắt của bé con nhắm lại, lông mi thật dài phủ xuống, ngủ thiếp đi.

Thải Thanh muốn đưa tay qua đón, nàng lắc đầu.

Ôm bé con đến trên giường của mình, dùng chăn mỏng đắp cho bé con.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của bé con, nàng đột nhiên cảm thấy cuộc sống có một tia sáng. Ở thời không xa lạ, có một người có thể làm bạn, có lẽ nàng sau này cũng sẽ không cảm thấy cô đơn lạnh lẽo.

Chuyện hôm nay xảy ra gấp rút, bây giờ suy nghĩ một chút, mọi thứ đều quá trùng hợp.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Thải Thanh ở một bên thu dọn đồ đạc, tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu. Thải Thanh giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, ngừng động tác lại. Ngược lại cúi đầu đi tới, quỳ trước mặt nàng.

“Phu nhân, nô tỳ hôm nay là cố ý dẫn người đi con đường đó.”

“Vì sao?”

“Hồi phu nhân, nô tỳ và Truyện Họa trước đó đều ở đi ền trang. Nhưng mẫu thân nô tỳ trước kia làm người hầu trong phủ, đã từng hầu hạ đại cô nãi nãi còn nhỏ. Mẫu thân nô tỳ nói, đại cô nãi nãi mặc dù không thể nói chuyện, nhưng người lại rất hiền lành, từng cứu mạng mẫu thân của nô tỳ. Mẫu thân của nô tỳ đắc tội nhị lão phu nhân, mạng thì giữ được, cũng bởi vậy bị giáng chức đi đến đi ền trang.”

Úc Vân Từ nhíu chặt lông mày, trong sách gốc cũng không nhắc đến phụ mẫu của Đan Cẩm, nhưng không nghĩ tới mẫu thân của bé con lại là người câm. Vậy phụ thân của bé con đâu, lại là hạng người gì?

Cổ đại đều bàn về gia tộc, cho dù phụ mẫu của bé con không còn thì dù sao vẫn có người trong gia tộc.

“Phụ nhân của Cẩm Nhi không có gia tộc sao?”

Thải Thanh nghe giọng điệu của nàng, không giống như là đáng vẻ trách cứ, trong lòng thở phào.

“Đại cô gia là đích tử của Đan gia ở Thượng Dương, Đan gia trăm năm trước còn là nhà có danh vọng, sau đó dần dần xuống dốc. Nếu không phải cơ thể đại cô nãi có bệnh tật, cũng sẽ không gả xa đến Thượng Dương. Và lại đại cô gia khi còn bé bị chứng tê chân, chân tàn phế, bình thường thoát nhìn còn tốt, đi trên đường hơi khập khiễng... Đại phòng của Đan gia nghe nói là bị người ta chiếm r ỡ, biểu thiếu gia mới có thể bị người ta đưa đến Hầu phủ.”

Nói cách khác, gia sản của phụ thân Đan Cẩm đều bị người ta chiếm r ỡ. Hơn nữa Hầu gia thân là cữu cữu nhà mẹ đẻ cũng không đi đòi lẽ phải cho Cẩm Nhi, có thể thấy được thật sự là lạnh bạc thiếu tình người.

Nàng cau mày, đôi phụ thê kia rất khiến cho người ta đ ồng cảm. Phụ thân Cẩm Nhi bởi vì chân tàn phế cho nên mới lấy thứ nữ Hầu phủ câm điếc. Chẳng trách Đỗ thị dám ngược đãi Cẩm Nhi như vậy, cũng bởi vì phụ thân của bé con đều là người tàn tật, lại đều không còn trên đời, mà gia tộc thì không trợ giúp.

“Phu nhân, mẫu thân nô tỳ nhận ơn của đại cô nãi nãi. Sau khi nô tỳ được chọn vào phủ, bà ấy dặn đi dặn lại, bảo nô tỳ cố gắng trả ơn, tìm cơ hội báo đáp cho biểu thiếu gia. Thế nhưng nô tỳ chỉ là hạ nhân... cho nên... nô tỳ nguyện ý chịu phạt!”

Nói rồi, nàng ấy dập đầu liên tiếp ba cái.

Úc Vân Từ mặc cho nàng ấy dập đầu xong mới nói: “Người có lòng tốt, việc này cũng không tính là sai lầm lớn. Nhưng hiện tại bên cạnh ta, người có thể tin nhiệm chính là người và Truyện Họa, ta chỉ cần các người trung thành. Sau này phạm là có việc, các người phải nói trước cho ta, không cần thiết phải tự mình quyết định.”

“Phu nhân... nô tỳ ghi nhớ lời của phu nhân, tạ ơn phu nhân!”

“Được rồi, người đi ra ngoài đi. Phái người nhìn chăm chăm Đỗ thị bên kia, đừng để Lục tiểu thư thừa cơ tiếp cận Hầu gia. Vừa có tình hình gì, người đến báo cho ta biết.”

“Vâng, phu nhân.”

Sau khi Thái Thanh rời khỏi đây, nàng nhìn chăm chăm dung mạo khi ngủ của bé con một lúc, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, mấy người do Đỗ thị mua vào đầu đã đến trong viện. Vừa nhìn bà tử và nha đầu bị trói quỳ trên mặt đất, từng người một trong lòng đầu dâng lên dự cảm không tốt.

Truyện Họa đặt ghế ở cửa, nàng ngẩng lên.

Ở cửa không thể so với bên ngoài, còn có hơi lạnh trong phòng kéo tới, cũng không quá nóng.

Sau khi Úc Vân Từ lên tiếng hỏi về công việc của mấy người kia liền có chút muốn cười. Hóa ra cách làm của Đỗ thị vô cùng đơn giản lỗ mãng, những người bà ta mua vào phủ, gần như đã bao hàm hết tất cả công việc trong phủ.

Từ người gác cổng đến nhà bếp đều có người của bà ta. Mặc dù đều không không phải là việc gì quan trọng, nhưng khắp nơi đều có tai mắt của bà ta, bà ta đây là tiết tấu muốn không chệch H ầu phủ mà!

“Bán hết đi!”

“Phu nhân...”

“Phu nhân... nô tỳ cũng không làm gì cả!”

Có người bắt đầu kêu oan, Úc Vân Từ lạnh lùng cười. Đồ thị có thể để cho Thẩm Thiệu Lăng vào phủ, những người này đều phát ra tác dụng quan trọng, sao có thể nói là oan uổng chứ?

Không lâu sau, có hạ nhân dẫn người môi giới vào viện. Người môi giới kia nhìn thấy nàng thì lập tức hành lễ, trong miệng gọi phu nhân.

Mặt của mấy người Đồ thị mua vào phủ cũng thay đổi, nhất là nhìn thấy khế ước bán thân trong tay Úc Vân Từ càng cảm thấy không thể cứu vãn nữa. Sớm biết sẽ có hôm nay, lúc phu nhân vào cửa, bọn họ nên đến bày tỏ lòng trung thành, nào có thể nghe lời một di phu nhân sống nhờ.

Người môi giới là người thành tinh, chỉ chọn lời dễ nghe.

Úc Vân Từ cười, đưa khế ước bán thân cho nàng ta: “Những người này người dẫn đi đi, ta không cần bạc. Nhưng ta có một điều kiện, người đổi cho ta hai người trung thực có thể tin tưởng được. Không cần nam, cần nữ, tốt nhất là từng sinh con.”

Bảy tám người đổi lấy hai người, mua bán như vậy không lỗ, người môi giới cười đến mức thấy răng mà không thấy mắt: “Phu nhân, người yên tâm, tiểu phụ thân nhất định sẽ thay phu nhân làm thỏa đáng. Đợi lát nữa liền đưa người vào để phu nhân lựa chọn.”

Chuyện thế gian, chỉ có lợi ích là làm động lòng người nhất.

Người môi giới có được lợi ích, có lòng muốn bán người tốt cho Úc Vân Từ, thế là nhân tiện nói: “Hôm nay gặp phu nhân mới biết được là người nhanh nhẹn cỡ nào. Có đi đâu có người không biết đúng sai, nói phu nhân tướng quân bởi vì phu nhân có dính líu với người ta nên giận đến ngất đi, vừa về phủ liền ngã bệnh rồi.”

Úc Vân Từ tỉnh ngộ ra, chẳng trách nàng luôn cảm thấy có chuyện gì đó không nghĩ tới, hóa ra là mẫu nữ Phương thị. Với tính tình của Phương thị, nhất định sẽ bỏ gánh giữa đường.

Cho nên, đối phương đánh đòn phủ đầu, ở bên ngoài tạo lời đồn cho nàng trước. Miệng nhiều người xói chảy vàng*, nói nhiều rồi, không thể không chế người khác có tin hay không.

Người môi giới nói chuyện uyển chuyển, lời đồn nhất định là khó nghe hơn cái này nhiều.

Nàng nhận ân tình này của người môi giới, rút trâm vàng trên đầu ra. Ai bảo của hồi môn của nguyên chủ không có ngân lượng, ngoại trừ những đống trang sức này, nàng thật đúng là không có đồ gì có thể dùng để khen thưởng cho người khác.

Một cái trâm vàng, đổi ra bạc chính là hơn mấy chục lượng. Người môi giới cười đến mức càng thêm chân thành, thầm nghĩ Hầu phu nhân này là người sáng suốt, không có khả năng làm ra chuyện tự hủy đi thanh danh.

Lại nói nếu thật sự là Hầu phu nhân có tặng tị với người ta, Cảnh An hầu có thể chứa chấp được nàng?

Phu nhân tướng quân lại là kế mẫu, kế mẫu thì có thể có được mấy người tốt?

“Ta cũng không biết là mẫu thân bị bệnh, còn vất vả cho người bẩm báo. Thật ra trong phủ quả thật có việc, không gạt người, người hôm nay bán đi đâu là người của di phu nhân trong phủ. Bởi vì ta gả vào Hầu phủ, biểu cô nương trong phủ kết giao với biểu ca Thẩm phủ kia của ta. Hai người lén lút gặp gỡ, bị Hầu gia bắt được chân tướng. Tưởng rằng kẻ trộm

vào phủ, còn đăm biểu ca Thâm gia bị thương. Mẫu thân của ta biết được việc này mới có thể tức đến ngất đi. Ta hoàn toàn không biết, bên ngoài lại nói như vậy...”

Nói xong, nàng nhìn người môi giới.

Người môi giới là ai chứ, đây chính là người chuyên giao thiệp với người ta, gặp người nói tiếng người, gặp quý cũng có thể khoe khoang ba câu. Đâu phải không rõ ý tứ của vị Hầu phu nhân này, nể mặt trâm vàng, chỉ là mấy câu, nàng ta vẫn dám nói.

Vả lại, một di phu nhân sống nhờ ở Hầu phủ, tất nhiên là không có chỗ dựa gì. Người không quyền không thế, nàng ta vẫn không sợ đắc tội.

“Ôi, hóa ra là có chuyện như vậy. Cái đăm miệng lưỡi lung tung kia, sao có thể làm bậy kéo tới trên đầu của phu nhân người. Phu nhân người yên tâm, nếu tiểu phu nhân nghe thấy có người nói như vậy nữa thì nhất định sẽ thật lòng nói lại.”

“Làm phiền người rồi.”

Sau khi người môi giới mang theo những người kia rời đi, Úc Vân Từ liền dẫn Thái Thanh bắt đầu kiểm tra toàn bộ. Lấy ra của hồi môn của mình, lúc này mới phát hiện ra nguyên chủ còn nghe lời Phương thị hơn mình tưởng tượng.

Bản thân mình ngoại trừ mấy hộp đồ trang sức chất lượng không tốt lắm lúc trước biết đến, còn có mười mấy rương vải sợi tổng hợp và đồ sứ nhìn không ra giá trị, nguyên chủ gần như không có bất kỳ thứ gì đáng giá.

Không tính đồ dùng trong nhà cùng với tằm mười rương quần áo khi gả đi mang theo.

Thái Thanh và Truyện Họa cũng có chút bất ngờ, bọn họ không biết phu nhân lại nghèo như vậy, lục khắp rương hòm cũng không tìm thấy một thỏi bạc, đừng nói đến cái gì mà ngân phiếu giấy tờ đất.

Úc Vân Từ nhìn chằm chằm đờ trảng sức thu dọn đẽ chung với nhau, trăn giọng nói: “Đợi lát nữa cầm một chút đi ra ngoài đổi thành bạc.”

“Phu nhân... chúng ta còn có tiền tiêu hàng tháng...”

Thải Thanh chần chờ, phu nhân gả vào vừa mới hai tháng liền đi cầm của hũ môn. Lan truyền ra ngoài thì cũng không dễ nghe.

“Tiền tiêu hàng tháng của ta là bao nhiêu?”

“Nô tỳ đến chỗ đại tổng quản.” Thải Thanh nói, vội vàng ra cửa.

Chờ đến khi nàng ấy quay lại, trong tay cầm hai mươi lượng bạc giao cho Úc Vân từ. Một thời bạc là năm lượng, tổng cộng ba thời, cộng với năm lượng bạc vụn.

Úc Vân Từ mặc dù chưa quen với chi phí của cổ đại, nhưng nàng nghĩ, hai mươi lượng bạc này đối với nhà bình thường hẳn là khoản tiền lớn, nhưng đối với một phu nhân Hâu phủ thì chỉ sợ là sắm sửa cũng không đủ.

Thân mẫu của nguyên chủ là cô nương Quốc công phủ cao quý, lúc xuất giá của hũ môn chắc chắn rất phong phú. Cho dù ở trong phủ tướng quân dùng hết một ít thì cũng không đến nỗi chỉ còn ngần ấy.

Nàng thuận tay đẩy hai cái, bới ra một đống trảng sức chất lượng kém nhất.

“Thải Thanh, người cầm những thứ này tới hiệu cầm đồ lớn nhất trong kinh hời, hỏi nhiều nơi, đờng thời không cầm trốn, cuối cùng bất kể là giá trị bao nhiêu bạc đầu đổi ở nơi có giá trị lớn nhất.”

Thải Thanh thoạt đầu không hiểu ý của của nàng, suy nghĩ sâu hơn liền đoán được mưu tính của nàng. Vội vàng dùng cái hộp nhỏ để những đờ trảng sức kia vào, ôm vào trong ngực liền ra cửa.

Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc gần trưa, người môi giới lại dẫn bảy tám người đi vào H ầu phủ. Nhìn tướng mạo và dáng người của họ, quả thật đều là người đàn hoàng, biết phận. Úc Vân Từ rất hài lòng, ôm bé con đã tỉnh lại nhìn từng người.

"Cầm Nhi, tự con chọn hai người đi."

Bé con kinh ngạc nhìn nàng, nàng cười dịu dàng, vuốt tóc bé nói: "Con là chủ tử, hạ nhân của mình đương nhiên phải do mình chọn lựa."

Nàng dùng ánh mắt khích lệ bé con, rốt cuộc bé cũng lấy dũng khí nhìn những người kia. Nhìn h ồi lâu, bàn tay nhỏ ch ần ch ờ duỗi ra, sau đó chỉ hai người.

Hai người kia, cũng là Úc Vân Từ nhìn trúng.

Quả nhiên ánh mắt của trẻ con là thuần túy nhất, có thể cảm giác được thiện ác của thế gian nhất.

Hai người được chọn ở lại, một người là phụ nhân sắp ba mươi tuổi, một người là nha đầu mười mấy tuổi. Phụ nhân họ Cao, đã từng sinh con, con trai và trượng phu lên núi săn bắn, bị hổ giết hại. Nhà mẹ đẻ, tâu tử không chứa chấp bà, bèn giấu đại ca bán bà ra ngoài.

Nha đầu kia dáng người có chút to khỏe, vừa nhìn làn da tướng mạo gì đó là biết con nhà nông, hai bên má cũng có đống sạm. Không giống như là cao nguyên đỏ, ngược lại giống như là mùa đông sinh nứt da sau lưu lại dấu vết.

Nhà nghèo đông con, nàng ăn quá nhiều, cha mẹ nuôi không nổi cho nên mới bán cho người môi giới, tìm con đường sống.

Cao thị thì không cần đổi tên, còn nha đầu kia, Úc Vân Từ lấy tên cho nàng là Hỉ Nhạc.

Đồ đạc của Đàn Cầm không nhiều, đều chuyển đến phòng phía đông. Nàng nghĩ chờ bé lớn hơn chút nữa, sẽ sắp xếp ở viện tử cách mình không xa. Cổ đại nam nữ bảy tuổi không chung chiếu, có một số việc phải kiêng kỵ.

Cơm trưa rất phong phú, Dương quản sự phòng bếp còn hỏi, nói là hôm nay có cá trích mình dày, có cần hấp một con hay không.

Úc Vân Từ biết Dương quản sự, lần trước ở chỗ Hài gia, chính là đồ ăn Dương quản sự tặng. Hắn là đối phương đã nghe được chuyện xảy ra buổi sáng, đến trước mặt chủ mẫu là nàng đây để lấy lòng.

Có người lấy lòng, nàng nhận là được.

Thế là, nàng nhận phần lòng tốt này.

Truyện Họa đứng bên cạnh nàng và Đàn Cầm đứng bên cạnh Cao thị chuyên tâm gấp thức ăn cho nàng và bé con. Úc Vân Từ không quen, trong lòng không ngừng thuyết phục bản thân, nhất định phải thích ứng.

Cao thị vừa nhìn là biết đã từng sinh con, thủ pháp thành thạo.

Úc Vân Từ tương đối hài lòng, nhìn vẻ mặt của bé con cũng không bài xích Cao thị.

Ăn sáng xong, một lớn một nhỏ ngồi trên giường nhỏ gần cửa sổ. Trên giường bày một cái bàn khắc hoa văn tinh xảo. Mặt bàn có đặt hai bát thạch anh, trong bát là chè lạnh bốc lên hơi lạnh, còn có trái dâu và mùi sữa.

Từ khi Truyện Họa bưng bát chè lạnh lên, ánh mắt của bé con đã nhìn chăm chăm không rời.

Rốt cuộc vẫn là đứa trẻ bốn tuổi, sao có thể chống lại được sự hấp dẫn của đá lạnh. Chè lạnh dùng hoa quả và sữa trâu ướp lạnh mà thành, màu sắc

tươi đẹp, khiến người ta thêm nhỏ dãi. Ngay cả người lớn như nàng cũng không từ chối được, huống chi là đứa bé nhỏ như vậy.

"Ăn đi."

Được nàng cho phép, bé con nhẹ nhàng cầm thìa bạc rồi lại nhìn nàng một cái, thấy nàng cười cổ vũ, lúc này mới cẩn thận múc một thìa cho vào miệng.

Nàng híp mắt cười, nhìn thấy bé con cho chè lạnh vào miệng mà hai mắt bừng sáng, trong lòng sinh ra thương xót.

Bên kia, người môi giới rời khỏi Hầu phủ, trong ngực còn cất một thỏi bạc khen thưởng, lòng nóng hân hập. Bà ta gặp người là khen Úc Vân Từ, kể lại chuyện biểu tiêu thư Hầu phủ lén gặp nam nhân bên ngoài giống y như thật.

Trong lòng mọi người vốn còn nghi ngờ, nhưng vừa nghĩ, nếu Hầu phu nhân lén gặp người thật thì sao Hầu gia có thể tha thứ, trên đời không có nam nhân nào có thể chịu được chuyện uất ức như thế.

Cộng thêm người môi giới nói y như thật, giống như tận mắt chứng kiến, ngay cả chi tiết cũng rõ ràng. Người khác cũng tin, truyền miệng theo.

Người môi giới quen biết đủ hạng người, còn có quản sự hạ nhân của các thế gia. Chưa đến một ngày gần như đã lan truyền khắp nơi rồi.

Truyền đến bên phủ tướng quân, Úc Sương Thanh cũng sắp giận điên lên rồi.

Hay cho một Úc Vân Từ, vậy mà lại học được "gắp lửa bỏ tay người"!

"Nương, người nhìn nàng ta xem, thế mà lời Lục tiêu thư ra che đây... Rõ ràng là nàng ta và Thiệu Lăng biểu ca có tư tình, vậy mà đổi mọi chuyện lên người Lục tiêu thư... Người khác sẽ không tin chứ?"

Hai ngày nay Phương thị đang đau đầu, tướng quân không hề đến phòng bà ta. Hiện giờ trong đầu bà ta lo nghĩ cách lôi kéo được tướng quân, về phần nha đầu chết tiệt kia, tự có thời điểm trừng trị.

Bà ta đã phái người nghe ngóng, hôm đó tướng quân đi gặp chính là biểu ca. Nhưng biểu ca nói tướng quân vừa thấy hắn là mặt mày cau có, cũng không biết nghe được thứ gì từ chỗ nào, dường như không thích hắn và mình quá thân thiết.

Lời của biểu ca khiến bà ta sinh lòng cảnh giác, sao bà ta có thể không biết thứ nam nhân kiêu kỳ nhất là gì?

Nam nhân đó, cho dù trong miệng nói rộng lượng bao nhiêu, nếu biết nữ nhân của mình và nam nhân khác qua lại, chắc chắn trong lòng sẽ không thích. Chẳng phải bà ta hiểu quá rõ đạo lý này hay sao, cho nên mới dùng cách này đối phó nha đầu chết tiệt kia.

Lẽ nào ngày đó, lúc tướng quân đi tìm Hâu phủ, nha đầu chết tiệt kia nói gì đó không xuôi tai?

Lòng bà ta nhảy lộn bộn, vừa nghĩ tới dáng vẻ bây giờ của nha đầu chết tiệt kia, liền tức giận đến nghiến răng. Quả nhiên là nghiệt chủng của Thành thị sinh ra, tâm tư nhiều lỗ như cái sàng gạo.

Mình bao nhiêu tuổi cơ chứ, cứ thế bị nha đầu chết tiệt kia lừa xoay vòng vòng.

Sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước nên nghe Thiệu Lăng, để bọn họ làm xong chuyện tốt ở phủ tướng quân, xem nàng ta còn có thể gả vào Hâu phủ nữa không? Nghìn tính vạn tính, sai một bước, tất cả những bước tiếp theo cũng sai.

May mà bà ta là mẫu thân của nha đầu chết tiệt kia, cho nên đã giữ lại một thủ đoạn từ trước.

Chờ chuyện trong phủ ổn rồi, chỗ Thiệu Lăng tốt hơn một chút, nhất định bà ta sẽ khiến nha đầu chết tiệt kia mãi mãi không trở mình được!

"Được rồi, trước tiên bình tĩnh lại, nhỏ mà không nhẫn thì sẽ làm đảo lộn kế hoạch lớn, trước kia nương dạy con, con quên hết rồi?"

"Nương, vất vả lắm mới khiến Hầu gia nảy sinh khoảng cách với nàng ta... vậy nữ nhi xử lý thế nào?"

Úc Sương Thanh lòng nóng như lửa đốt, vừa nghĩ có lẽ Hầu gia sẽ thay đổi cách nhìn với nha đầu chết tiệt kia, nàng ta liền hận không thể xông vào Hầu phủ, lôi nha đầu chết tiệt kia ra.

Suy cho cùng Phương thị cũng từng trải hơn con gái, trong lòng biết kế sách hiện giờ là giữ chắc tướng quân rồi nói sau. Không có sự ủng hộ và ủng hộ của tướng quân, bà ta muốn làm chuyện gì cũng khó khăn rất nhiều.

"Đừng nóng vội, trong lòng nương biết rõ. Chờ vết thương của biểu ca con tốt hơn một chút, ta nhất định sẽ làm con toại nguyện!"

Úc Sương Thanh nghe nương mình nói chắc nịch, trái tim lơ lửng mới xem như rơi xuống. Trong lòng nàng ta, chuyện nương đã muốn làm chưa từng thất bại. Nàng ta tin rằng, nương chắc chắn có cách để mình gả vào Hầu phủ.

Trong lòng Phương thị có việc phải suy nghĩ, bèn bảo nữ nhi về trước đi. Bản thân ăn mặc sửa soạn một phen, mang bát canh sâm mà hạ nhân chuẩn bị xong đến thư phòng của Úc Lượng.

Úc Lượng đã nghe được lời đồn bên ngoài, cau mày. Thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã xử oan Nhị nha đầu, rõ ràng là Thiệu Lăng và biểu tiêu thư Hầu phủ có tư tình, nhưng Phương thị lại cứ nói Nhị nha đầu và Thiệu Lăng có dây dưa

Nếu Nhị nha đầu và Thiệu Lăng có dây dưa với nhau thật, lấy tính tình của Cảnh Tu Huyền, hẳn là sẽ không bỏ qua.

Nhưng ông nhớ rõ, vì không để cho mình dẫn Nhị nha đầu đi, Cảnh Tu Huyền có vẻ suýt trở mặt. Phản ứng như vậy không giống như là một nam

tử bị thê tử cho đội nón xanh nên có.

Ông đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng Phương thị.

Ông nhíu mày lại chặt hơn, nghe thấy Phương thị yếu ớt ho nhẹ, lòng mềm xuống một chút, nhưng vẫn cộc cằn nói: "Người trở về đi, ta đang bận."

"Tướng quân, dù ngài có bận đi chẳng nữa cũng phải quan tâm đến cơ thể. Thiếp thân không vào nhưng canh sâm ngài phải nhớ uống."

Chỉ chốc lát sau, hạ nhân đẩy cửa đi vào, bưng một bát canh sâm ấm áp.

Nghe mùi vị quen thuộc, trái tim ông lại bắt đầu dao động.

Mấy năm nay, Phương thị hiền lành dịu dàng. Chăm lo cơm áo cho mình ổn thỏa, chưa từng mượn tay người khác. Ngay cả bát canh sâm này, nhiều năm qua cũng là một mùi vị, đều do bà tự làm.

Trong lúc nhất thời, ông không biết nên tin ai.

Nghĩ lại cẩn thận, vẫn nên lạnh nhạt một hai ngày. Đợi lời đồn lắng xuống mới dỗ dành bà.

Ai ngờ ngày hôm sau, ông đi tìm bằng hữu Thuận Thiên phủ doãn - Mạnh đại nhân uống rượu. Rượu quá tam tuần thì bị Mạnh đại nhân trêu ghẹo ăn bớt đồ cưới, để con gái mình xuất giá mới hai tháng đã bắt đầu cằn đờ cưới.

Sắc mặt ông đại biến: "Chuyện này là thật?"

"Chính xác trăm phần trăm, ta lừa người làm gì. Những vật kia có người nhìn thấy, nói thật, không đáng bao nhiêu tiền, chất lượng cũng không tốt, một hộp cằn cỡ được bốn trăm lượng, còn không đáng tiền bằng một cây trâm của con gái ta."

Mạnh đại nhân tin tức linh thông, không riêng gì chức quan của ông ấy, mà còn vì thân phận của ông ấy.

Nhắc đến thân phận thì phải nhắc đến mấy vị nương nương trong cung.

Năm nay Bệ hạ ba mươi sáu tuổi, Hoàng hậu là nữ nhi Đại Tư Mã, sinh ra Đại hoàng tử và Tam hoàng tử, trong đó Đại hoàng tử đã được phong làm Thái tử. Trừ Hoàng hậu ra, trong cung còn có bốn người sinh hoàng tử nữa, theo theo thứ tự là Lương phi, An phi, Lệ phi và Như tần.

Lương phi là cô nương Phương gia, mẹ đẻ Nhị hoàng tử. Lệ phi là nữ Chương gia - một gia đình làm quan thanh liêm, sinh Tứ hoàng tử. An phi xuất thân từ Thành gia, sinh Ngũ hoàng tử. Mà Như tần thì là mẹ đẻ của Lục hoàng tử.

Năm đó, Úc Lượng là tiên phong dưới trướng Đại Tư Mã, bởi vì lập nên chiến công nên được phong làm tướng quân. Cho nên ông là người, của Đại Tư Mã, mà Đại Tư Mã là cha đẻ của Hoàng hậu, gián tiếp mà nói, ông là phe của Hoàng hậu.

Nhưng thê tử của ông Phương thị là nữ nhi có vai vế nhỏ nhất Phương gia, không lớn hơn Lương phi bao nhiêu, lại là dì nhỏ của Lương phi. Cộng thêm Phương thái hậu trong cung, rõ ràng là bất công cho Nhị hoàng tử, cho nên tình cảnh của ông cũng có chút khó xử.

Còn có vấn đề bồi phạt rắc rối khó gỡ, đều làm người ta nhức đầu. Nhưng Thiên gia và dân gian không giống nhau, chỉ tính địa vị, không tính bồi phạt. Nếu không thì sẽ phải gọi lộn xộn.

Cũng may Mạnh đại nhân kết bạn với ông, chưa từng bàn chính sự, hai người cũng coi như là thoải mái.

Nghe thấy lời trêu chọc của Mạnh đại nhân, Úc Lượng xấu hổ đến nỗi mặt mo đỏ bừng, trong lòng thầm trách Phương thị. Chuyện đê cưới ông chưa từng hỏi, đều do Phương thị lo liệu.

Ông đành tìm một cái cốc qua loa, ngay cả rượu cũng không muốn uống đã vội vàng cáo biệt Mạnh đại nhân.

Vốn định h ồi phủ chất v ần Phương thị, chẳng biết sao lại đi đến gần Cảnh An H ầu phủ. Suy nghĩ một chút, nhớ lại thái độ không coi ai ra gì của thằng nhóc họ Cảnh kia, cuối cùng ông vẫn không đi gõ cửa.

Lúc này, Úc Vân Từ đang ở trong phòng ăn trái cây thỏa thích cùng bé con, sắc trời hôm nay có chút âm u, oi bức khiến lòng người phát hoảng. Mặt trời rất mờ h ồ, không khí dính dính làm người khác khó chịu.

Trong phòng lại mát mẻ, vậy nên nàng hoàn toàn không muốn ra ngoài.

Tinh thần của bé con rõ ràng tốt hơn nhiều, ánh mắt cũng có linh khí. Nhưng vẫn có chút hướng nội, làm chuyện gì cũng phải sợ sệt nhìn nàng một chút trước, được nàng đồng ý mới dám làm.

Nàng dùng khăn lau bàn tay nhỏ cho bé, thì thấy Thái Thanh vén rèm đi vào.

"Phu nhân, biểu tiêu thư hình như bưng chè lạnh đi về phía viện của H ầu gia..."

Úc Vân Từ vẫn luôn chờ đợi động tĩnh bên kia, lấy tính tình của mẹ con Đỗ thị, tất nhiên sẽ không cam lòng để người Lục gia đón về một cách dễ dàng. Cho nên mấy ngày nay, có lẽ bọn họ sẽ có hành động.

Nàng đứng lên, dặn dò H ỉ Nhạc và Cao thị chăm sóc bé con. Bản thân dẫn Thái Thanh và Truyện Họa ra ngoài, nàng cũng muốn xem thử Lục Hoàn Bội sẽ dùng chiêu gì.

Thật ra chỉ có hai loại, một loại là dùng khổ tình kẻ lấy lòng H ầu gia bằng mọi cách, nói những lời van xin để được ở lại. Loại còn lại chính là bỏ thuốc gì đó vào thức ăn, gạo nấu thành cơm, vừa khéo được ở lại danh chính ngôn thuận.

Cũng không biết chiêu mà mẹ con Đỗ thị dùng là cái nào?

Chương 20

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trời u ám, oi bức đến mức con người có chút thở không thông. Trong thời tiết nóng, tất cả đều là khí ẩm, làn da giống như bị dính một lớp nhầy, rất khó chịu.

Úc Vân Từ dẫn theo hai nha đầu bước nhanh tới cửa viện của Hầu gia.

Quả nhiên, Lục Hoàn Bội đang bưng khay, đang cúi đầu năn nỉ đám thị vệ. Nàng ta mặc bộ váy dài bằng gấm màu trắng, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng. Mắt còn hơi sưng đỏ, dáng vẻ giống như đã khóc xong. Búi tóc hơi trễ, một vài sợi tóc rũ xuống trước ngực phối hợp với biểu cảm nhu mì của nàng ta, có mấy phần quyến rũ.

Dáng vẻ này, nếu là nam tử bình thường nhìn thấy, chắc chắn sẽ sinh lòng thương tiếc.

Có lẽ hôm nay mẹ con Đỗ thị muốn dùng khổ tình kế.

"Các người tạo điều kiện chút đi, ta đưa vào là ra ngay."

"Biểu tiêu thư, xin hãy trở về đi. Hầu gia đã dặn, bất kỳ ai cũng không thể đi làm phiền ngài ấy."

"Ta sẽ không làm phiền hấn, đưa đồ xong là ra."

Một thị vệ nhìn đồ vật trong tay nàng ta, nói: "Nếu như vậy, thuộc hạ có thể đưa đồ vào giúp biểu tiêu thư."

Lục Hoàn Bội tái mặt, cắn môi, dáng vẻ lả chã chực khóc. Diễn xuất như thế, nếu là người dễ mềm lòng có thể sẽ châm chước. Nhưng hai thị vệ mặt đen lại không hề bị lay động, sắc mặt đen thui nhìn Úc Vân Từ tới, vội vàng hành lễ hô phu nhân.

Hai chữ phu nhân khiến Lục Hoàn Bội nghe thấy, gương mặt xinh đẹp tái đi, trong lòng biết e rằng hôm nay không thể thành công. Nàng ta không hề muốn nhìn thấy Úc Vân Từ vào lúc này, đầu ngón tay bưng khay trắng bệch, môi cắn càng chặt hơn.

Nàng ta không quên được bộ dạng chật vật của mình bị đối phương nhìn thấy, càng không quên được những lời chế giễu kia của đối phương. Mỗi một chữ mỗi một câu giống như vô số cây kim đâm vào trong lòng nàng ta, vừa nghĩ là sẽ đổ máu.

Những lời đôn đại bên ngoài kia nàng ta đã nghe nói, cái gì mà nàng ta và thiếu gia Thẩm gia lén lút gặp nhau truyền đi y như thật. Nương nói là họ Úc giờ trò, nên nàng đối với Úc Vân Từ là thù cũ thêm hận mới.

Họ Úc chính là tiểu nhân âm hiểm, rõ ràng là chuyện xấu mình làm ra, lại đổ lên đầu người khác. Nàng ta vốn định nói phải trái rõ ràng với đối phương, nhưng nương khuyên mình trước mắt nên bình tĩnh.

Kế sách hiện giờ là không thể rời khỏi H ầu phủ.

Thời gian còn lại của bọn họ không nhiều, để tránh thêm chuyện, vẫn nên nhanh chóng giải quyết H ầu gia. Thay vì ngồi đợi thanh danh bị bôi xấu, bị người Lục gia đón về, sau đó bị gả đại cho một ai đó, không bằng làm li ều một phen.

Ai ngờ họ Úc này lại âm h ỉn bất tán, nghe lời đ ỉn là chạy tới.

Chẳng mấy chốc Úc Vân Từ đã đến trước mắt, liếc xéo Lục Hoàn Bội.

"Biểu muội, xem ra những lời ta đã nói với muội đ ầu vô ích. Không phải ta đã nói, muội là cô nương chưa xuất giá, không nên tùy tiện đến tìm H ầu gia. Sao muội lại cứ không nghe, còn khăng khăng làm theo ý mình. Nếu truyền ra ngoài thì làm thế nào cho phải đây?"

"Biểu tâu, lời tâu nói Hoàn Bội nhớ rõ. Hoàn Bội cũng không có ý nghĩ như vậy, nhưng vì cảm ơn biểu ca đã chứa chấp mẹ con chúng muội, nên muốn báo đáp một chút. Nhưng Hoàn Bội lòng dạ đơn thu ần, không nghĩ

nhieu như biểu tầu. Vậy thì Hoàn Bội cáo từ, không làm biểu tầu chướng mắt..."

"Khoan đã!"

Úc Vân Từ gọi nàng ta dừng lại, ánh mắt liếc thấy chén lạnh trên khay trong tay nàng ta. Nhìn màu sắc tươi mới, giống như là dùng dưa hấu thêm sữa trâu chế thành. Khí trời rất nóng, chén chén lạnh kia đều khiến người nhìn thêm nhỏ dãi.

"Tâm tư của biểu muội thật khéo léo, nếu đồ đã đưa đến đây thì để ta mang vào thay muội. Muội muốn cảm ơn, ta cũng giúp muội."

Thải Thanh đưa tay muốn đón lấy vật trong tay Lục Hoàn Bội, trái tim nàng ta siết chặt lại, vô thức lùi về phía sau.

Nàng ta phản ứng như thế, Úc Vân Từ lập tức hiểu được chén chén lạnh có bỏ thêm thuốc. Không ngờ bị mình đoán trúng phóc, mẹ con Đỗ thị dùng hết cả hai chiêu. Trước khổ tình, sau đó dùng kế, tóm lại nhất định phải ở lại phủ.

"Biểu tầu... Hoàn Bội ra ngoài đã lâu, chén chén này đã không tươi nữa, cũng không cần bưng đến trước mặt biểu ca bên xấu..."

"Biểu muội tự tay làm, cái này gọi là lễ nhẹ tình nghĩa nặng. Nếu là thành tâm cảm ơn Hầu gia, bất kể đồ vật thế nào, ta nghĩ Hầu gia cũng sẽ không chê. Biểu muội, muội nói có đúng không?"

Trong lòng Lục Hoàn Bội mắng thầm, muốn nữ nhân trước mắt này chết ngay lập tức. Nếu không phải do nàng, sao biểu ca lại muốn để nhà họ Lục tới đón mẹ con họ đi. Nếu không phải nàng, sao mình phải khó xử như thế?

"Loảng xoảng"

Khay nghiêng một cái, chén chén bên trên trượt xuống đất vỡ tan. Chén lạnh màu hồng vung vãi trên mặt đất, nhanh chóng bị hơi nóng trên đất

làm tan ra.

Úc Vân Từ cười lạnh, hành động này của Lục Hoàn Bội là muốn tiêu hủy chứng cứ, tưởng đồ nó đi là mình không thể làm gì ư?

"Biểu tâu... xin lỗi, thời tiết quá nóng, thân thể Hoàn Bội có chút chịu không nổi..." Lục Hoàn Bội nói, thân thể loạng choạng hai cái, dáng vẻ yếu đuối không ra gió. Phối hợp với cách ăn mặc của nàng ta hôm nay, lại thật sự giống có chuyện như vậy.

"Nếu thân thể không khỏe thì mau về nghỉ ngơi đi."

Úc Vân Từ buông lỏng miệng, Lục Hoàn Bội nhanh chóng rời đi. Bước đi thoản thoắt kia nào có chút dáng vẻ suy yếu cơ chứ.

Đợi bóng dáng nàng ta biến mất, Úc Vân Từ nhìn bãi chè lạnh đỏ tươi trên mặt đất, hỏi một thị vệ mặt đen: "Người có thể gửi được nguyên liệu lẫn trong đờ ăn không?"

Thị vệ kia đầu tiên là sửng sò, theo ánh mắt của nàng, lập tức hiểu ra.

Chè lạnh bắt đầu bốc hơi, hơi nóng bốc lên. Hắn nằm rạp trên mặt đất, cẩn thận gửi bãi chè kia, từ từ nhú mày lại.

"Phu nhân, trong chén chè lạnh này đúng là có thêm vật gì đó vào, thuộc hạ gửi thấy không giống như là đờ tốt..."

Cái này không phải đờ tốt, đó đương nhiên là loại tình dược gì đó. Cũng làm khó một đại hán mặt đen như hắn, mang tai cũng trở nên đỏ thắm.

Úc Vân Từ đương nhiên sẽ không truy hỏi là thuốc gì, thị vệ này là người của Hầu gia, chính là nhân chứng mạnh mẽ nhất.

"Nếu như vậy, lần sau các người tỉnh táo chút, đừng để di phu nhân và biểu tâu thư tìm có tiếp cận Hầu gia nữa." Úc Vân Từ nói xong, muốn xoay người rời đi.

Giống như là nhớ tới gì đó, nàng quay đầu lại hỏi một tiếng: "Người tên là gì?"

"Thuộc hạ tên Tả Tam."

Nàng suy nghĩ cẩn thận, cái tên này hình như có chút ấn tượng, giống như còn có Tả Tứ. Không biết có Tả Nhất, Tả Nhị hay không.

"Cái tên này đúng là dễ nhớ, người có huynh đệ tên là Tả Tứ đúng không?"

"Không sai, trí nhớ của phu nhân thật tốt, Tả Tứ là đệ đệ ruột của ta."

Vậy thì không có Tả Nhất Tả Nhị gì rồi, nàng nghĩ. Đang muốn rời đi, đột nhiên có một người từ bên trong đi ra, dáng dấp hơi giống Tả Tam, chắc là Tả Tứ trong miệng hắn.

Tả Tứ hành lễ với nàng trước: "Phu nhân, Hầu gia mời người đi vào."

Đây cũng là đi đầu bất ngờ, vừa rồi chẳng phải Tả Tam nói Hầu gia đã dặn bất kỳ ai cũng không thể đi vào làm phiên, có lẽ trong lòng Hầu gia, nàng không phải là bất kỳ ai, mà là một người có chút địa vị.

Nghĩ như vậy, đương nhiên thuận theo, bước chân chuyển một cái, rảo bước tiến vào viện tử.

Thải Thanh và Truyện Họa bị giữ lại bên ngoài, chỉ có một mình nàng đi vào. Tính ra, đây là lần thứ hai nàng đi vào, chỉ cảm thấy so với những nơi khác, viện tử của hắn mát mẻ hơn chút.

Trong giáo trường, một thiếu niên mười mấy tuổi đang múa kiếm.

Thiếu niên mặc bộ y phục màu đen, từng chiêu thức gọn gàng, xem ra cố gắng không ít. Mà cách hắn không xa, Cảnh Tu Huyền cũng mặc bộ y phục màu đen đứng đấy.

Cảnh Tu Huyền lạnh mặt nhìn động tác của thiếu niên, có vẻ không hài lòng.

"Kiếm khí yếu đuối, Kiếm bộ không vững, thu kiếm!"

Thiếu niên nghe thấy tiếng quát của hắn, vung kiếm gác sau lưng, xoay người cúi đầu.

"Xin lỗi, sư phụ..."

"Con không hề có lỗi với ta, người con có lỗi đó là liệt tổ liệt tông Khuông gia!"

Lời này có hơi nặng, thiếu niên giống như không chịu nổi. Bả vai gầy gò lung lay một chút, lưng uốn thẳng lên. Mồ hôi một bên trán chảy xuống từng giọt, tóc mai cũng ướt, có vài sợi dính trên mặt.

Lúc này Úc Vân Từ đã thấy rõ dáng vẻ của thiếu niên, thàn than đáng đáp của hắn thật sự quá đẹp.

Vàng trán đầy đặn, con ngươi đen nhánh, đôi môi trắng bệch mím lại, làn da trong suốt, ngũ quan được mồ hôi rửa sạch càng thêm tinh tế, tuấn tú. Làm người ta kinh hãi nhất là ánh mắt của hắn, kiên nghị và ẩn nhẫn, hoàn toàn không giống một thiếu niên mười mấy tuổi.

Vừa rồi Hài gia nhắc đến Khuông gia, lẽ nào là Khuông gia võ học thế gia theo như lời trong sách?

Trong nguyên thư, có một gia tộc như thế, dùng võ tạo tiếng tăm với đời, khiêm tốn thần bí. Trăm năm qua, Khuông gia nhân tài xuất hiện liên tục, còn sinh ra một vị danh tướng có một không hai, được phong làm Võ Thần.

Dân chúng xây dựng Võ Thần miếu, thờ cúng hương hỏa, chính là để tưởng nhớ vị tổ tiên Khuông gia kia.

Nhưng nếu Khuông gia là võ học thế gia, sao thiếu gia Khuông gia lại nhận Hài gia làm thầy. Lẽ nào trình độ võ nghệ của Hài gia cao hơn Khuông gia, ngay cả người Khuông gia cũng bái phục chịu thua?

Nàng nghi ngờ, cảm thấy trong sách và hiện tại mình nhìn thấy vẫn có quá nhiều khác biệt. Trong nguyên thư nhấn mạnh là chuyện tình yêu nam nữ, mình không phải nữ chính, đương nhiên những việc trải qua hiện giờ và nội dung trong sách không có liên quan.

Có lẽ Hâu gia làm cho thiếu niên họ Khuông xấu hổ, hắn lập tức rút kiếm xoay người. Chỉ nghe thấy hắn hét lớn một tiếng, bước chân thoăn thoắt, thanh kiếm uốn lượn như một con rắn bạc, lặp lại động tác vừa rồi.

Sắc mặt Cảnh Tu Huyền hơi nguôi giận, lúc này mới nhìn về phía Úc Vân Từ.

"Nàng có việc?"

"À, có thể nói là có việc, cũng có thể nói là không có việc."

Hắn nhìn thiếu niên đang khổ luyện, lại nghe hơi thở của nàng có chút hỗn hển, chỉ chỗ thoáng mát bên cạnh. Nàng lập tức hiểu ý, đi theo hắn sang bên đó.

"Nói nghe xem."

"Là thế này, ngài từng nói muốn gửi thư cho nhà họ Lục, bảo họ phái người tới đón di phu nhân và biểu muội. Ta đến để hỏi Hâu gia thử, khi nào bọn họ tới đón người, ta cũng chuẩn bị chu đáo, tránh việc tiếp khách không được chu đáo."

Đây là cái cớ nàng tạm thời nghĩ ra, bản thân vốn không có ý định đi vào. Là hắn sai người mời nàng vào, còn hỏi nàng có chuyện gì, quả thật chẳng hiểu nổi.

"Trong hai ngày nay."

Nhà họ Lục ở một huyện vùng ngoại ô Kinh Thành, nếu như nhận được thư của hắn sau đó lập tức lên đường, chắc hắn ngày mai là có thể đến nơi.

"Như vậy, ta biết rồi. Cũng không phải là ta không chứa nổi người ta, vội vã đưa họ đi. Thật sự là biểu muội khiến người ta không thể bớt lo, vừa nãy ở cửa ra vào ta lại đụng phải nàng ấy. Nàng ấy bung một chén chè lạnh, nói là muốn tới cảm ơn Hài gia đã chứa chấp mẹ con họ."

Nàng dẫn đo nói, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn. Sự chú ý của hắn giống như đèn ở trên người thiếu niên trên giáo trường, ánh mắt luôn lạnh lẽo nhìn mọi người lúc này lại ấm áp.

Thiếu niên là đệ đệ của hắn, hắn có vẻ rất coi trọng. Nói như thế, hắn cũng không phải người lòng dạ lạnh lùng hoàn toàn. Đối với người mình để ý, có lẽ hắn cũng có tình cảm, ví dụ thiếu niên họ Khuông trước mắt.

Nàng nói được nửa câu, dù sao cũng không thể không nói tiếp. Mặc kệ hắn có đang nghe hay không, nàng vẫn nên nói hết đi.

"Ta nghĩ, dù sao nàng ấy cũng là cô nương chưa xuất giá, có lẽ ít chạm mặt Hài gia thì tốt hơn. Thế là đề nghị mang chè lạnh vào cho ngài giúp nàng ấy, nào ngờ, nàng ấy lập tức căng thẳng làm đổ bát chè. Ta nghĩ lại cảm thấy có chút không đúng, chờ sau khi nàng rời đi, liền bảo Tả Tam kiểm tra chè lạnh đổ trên mặt đất. Nghe Tả Tam nói, trong đó có thứ không tốt..."

Hắn quay đầu nhìn nàng. Ánh mắt lại khôi phục vẻ lạnh lùng, một tia sắc màu ấm kia đã biến mất.

"Ta biết rồi, không cần nàng chuẩn bị tiếp đãi người Lục gia, ta lập tức sai người đưa họ về Lục gia."

"À, được."

Nam nhân này làm việc quả thật không hề dông dài, hành động dứt khoát. Không uổng công nàng đội cơn nóng mùa hè ra chặn Lục Hoàn Bội lại, sau này sẽ có tháng ngày thanh tĩnh rồi.

Trong giáo trường, thân hình thiếu niên quá nhanh, nàng chỉ nghe được tiếng kiếm "vù vù", nhưng không thấy rõ động tác của hắn. Chỉ là một

thiếu niên choai choai, luyện công khắc khổ như vậy, thật khiến người khác đau lòng.

Nàng cũng không dám nhiều lời, Hầu gia coi trọng thiếu niên, chỉ có điêu hời nghiêm khắc một chút. Nếu như nàng nói thêm vài câu, chắc chắn sẽ không được tốt. Hơn nữa bản thân nàng còn phải dựa vào cái chân chắc khỏe này để sống, đâu dám ý kiến ý cò.

"Nếu tiền bạc không đủ dùng thì đi trưởng phòng[1] mà lấy. Đường đường là Hầu phủ phu nhân vẫn không nghèo đến mức đi cậ̀m đ̣ờcười."

[1]Trưởng phòng: phòng kế toán.

Ngữ khí của nam nhân lãnh đạm và mang theo khí thế ngang ngược không cho phép làm trái.

Nàng "À" một tiếng.

Nghĩ có lẽ chuyện Thái Thanh ra ngoài cậ̀m đ̣ờcười trang sức đã truy ền đến tai hấn, như vậy chắc hẳn những người khác cũng biết. Bao gồm phủ tướng quân và Quốc công phủ kia.

"Đi vào với ta!"

Hấn sải bước đi đến thư phòng, nàng vội vàng chạy bước nhỏ đuổi theo. Hấn ỷ mình chân dài, không thêm quan tâm đến người khác. Nàng nghĩ, chỉ dựa vào tính tình này của hấn, thật sự là một người không dễ chung đụng cho lắm.

Đi vào thư phòng, nàng lập tức nhìn thấy trên bàn có một cái hộp, đúng là cái hộp mình sai Thái Thanh đi cậ̀m.

"Lấy về đi, sau này không cho phép làm chuyện đả thương kẻ địch một ngàn, bản thân tổn hại tám trăm nữa. Nàng cho rằng có thể làm phủ tướng quân mất mặt, lại không biết đ̣ờcười thời làm Hầu phủ chúng ta mất mặt!"

Nếu như một H`ai phu nhân mới gả nghèo đến mức cần đ`o cưới, người khác sẽ nói H`ai phủ thế nào, sẽ bàn tán người trượng phu trên danh nghĩa này là h`ai thế nào? Chuyện làm đ`et`ai trong câu chuyện của người khác chỉ có kẻ ngu mới làm!

"Đa tạ H`ai gia, là ta suy nghĩ không chu toàn."

Nói hai câu cũng không mất miếng thịt, mặc dù sắc mặt h`ai thật sự khó coi, nhưng tóm lại nàng vẫn có lợi. Thái Thanh cần đ`o được bốn trăm lượng, cộng thêm vật cũ đ`o được trả về, tính ra, nàng đ`o được không bốn trăm lượng.

Nghĩ như vậy, trong nội tâm nàng chẳng biết tại sao lại thoải mái hơn, vội vàng cáo từ, lúc ra ngoài bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng. Đi ngang qua giáo trường, nhìn thấy thiếu niên kia còn đang chịu khó luyện tập, cảm thấy hết sức bội phục.

Ra khỏi viện tử, nàng dẫn Thái Thanh và Truyện Họa trở về

Thời tiết nóng bức khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như nội y đ`au dính hết lên người, nhớp nháp khó chịu. Nàng đang đi ngang qua vườn, đột nhiên nhìn thấy Cao thị và Hỉ Nhạc đứng ở một bụi hoa cảnh.

Mà bé con đang ng`oi xồm trên mặt đất nhìn thứ gì đó.

"Bái kiến phu nhân, biểu thiếu gia nói muốn tới đây chờ phu nhân, nô tỳ không lay chuyển đ`o được."

"Biết rồi."

Nàng khoát tay, tới gần bé con. Bé con nghe thấy tiếng nói, đã quay đ`au, vẻ mặt mừng rỡ pha chút ngại ngùng.

Ở trước mặt bé là một đám kiến nhỏ đen nhánh.

Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên mặt đất có rất nhiều kiến bò, một vùng đen thui. Phần lớn chúng nó đang vác đò, hạt nhỏ màu trắng vàng hoặc lá vụn.

Nàng hơi kéo váy lên, ngõ xuống với Đàn Cầm.

Trên mặt Đàn Cầm càng thêm vui vẻ, đôi mắt đen nhánh lại nhìn đàn kiến. Nhỡ ngày đó bé con cũng trốn trong bụi chuối tây khóc thút thít, có lẽ đây là một đứa trẻ yêu thích tự nhiên.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời càng ngày càng mờ nhạt và âm u. Tự nhủ: "Nhiều kiến chuyển tổ như vậy, xem ra trời sắp mưa rồi."

Bé con khẽ nghiêng đầu, vẻ mặt tràn đầy thắc mắc, "Cứu mẫu, kiến chuyển tổ là trời sẽ mưa ạ?"

Nàng suy nghĩ một chút, những chuyện khác nàng không dám nói vì sợ lộ bí mật. Nhưng thường thức kiểu này chắc sẽ không sao, thế là giải thích thắc mắc cho bé con: "Ừm, tổ kiến ở trong lòng đất, nhưng chúng chỉ thích tổ khô mát. Mỗi khi trời sắp mưa, tổ của chúng nó sẽ trở nên rất ẩm ướt."

Từ trong con người đen nhánh của Đàn Cầm, nàng có thể thấy rõ cái bóng của chính mình. Quả nhiên mắt trẻ con là trong veo nhất. Nàng sinh lòng triu mến, tiếng nói càng nhu hòa hơn.

"Loại ẩm ướt này có đôi khi con người chúng ta không cảm giác được, nhưng kiến có thể cảm giác được. Cho nên bọn chúng sẽ nhân lúc trời chưa mưa tranh thủ chuyển tổ đến nơi cao hơn, tránh cho tổ của mình bị nước mưa làm chìm."

Đàn Cầm nhìn cái hiểu cái không, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi gật đầu thật mạnh.

Tay nàng không nhìn được sờ cái đầu nhỏ của bé, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Thật thông minh, con xem đàn kiến này trông có vẻ lộn xộn nhưng thực ra chúng có trật tự đó. Đàn kiến sống chung thành từng đàn, trong bọn chúng, phần lớn kiến sẽ làm việc hàng ngày. Còn phân công rõ ràng, có con chuyên kiếm ăn bên ngoài, có con ở trong tổ dọn dẹp sạch sẽ, một số khác chuyên lo liệu đồ ăn và trứng kiến. Chỉ có kiến chúa không cần làm việc, nó rất lớn, lớn hơn tất cả các con kiến còn lại. Mỗi ngày nó nằm ở đó không làm gì cả, chỉ biết đẻ trứng kiến, sau đó trứng sẽ ấp ra rất nhiều kiến nữa. Sau khi những con kiến này lớn lên, tất cả đều phải làm việc."

Đàn Cẩm há miệng một lúc lâu. Lần đầu bé nghe được chuyện thần kỳ như vậy, cảm thấy vừa kinh ngạc vừa khó tin. Trong đôi mắt tròn xoe có nghi ngờ và nhiều hơn đó là ngạc nhiên.

"Cứu mẫu biết thật nhiều, cứu mẫu thật lợi hại!"

"Đây không phải là lợi hại, rất nhiều người biết chuyện này. Trong cuộc sống có rất nhiều đạo lý huyền diệu, chỉ cần con chăm chỉ tìm tòi, kiểu gì cũng sẽ biết những chuyện người khác không biết."

"Vậy sao người biết?"

Sau lưng truyền đến một tiếng nói trong trẻo, nàng quay đầu, chính là thiếu niên họ Khuông luyện kiếm ở giáo trường trước đó.

Chẳng biết thiếu niên đã thay y phục khác từ lúc nào, nhẹ nhàng khoan khoái, nếu không phải trên tóc được búi cao còn mang theo ẩm ướt, chỉ sợ đoán không được vừa rồi hẳn luyện kiếm mồ hôi rơi như mưa.

Nàng kéo Đàn Cẩm đứng lên: "Chỉ là tình cờ nghe người ta nói, chuyện đó có rất nhiều nông dân biết."

Hàng lông mày xinh đẹp của Khuông Đình Sinh hơi nhíu, rất nhiều người biết sao?

Vì sao hấn chưa từng nghe nói những chuyện như suy đoán mưa gió, đây chính là bí mật bất truyên của Khâm Thiên Giám Môn. Mà sao nàng lại nói đơn giản như thế, giống như bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra được đạo lý huyền diệu này vậy.

"Vừa nãy người nói trong bày kiến lấy kiến chúa làm đầu đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy chúng ta đi xem thử có phải thật vậy hay không."

Khuông Đình Sinh bản tính tự cao tự đại sẵn, cho dù trong lời nói bình thường cũng mang theo vẻ kiêu ngạo. Hấn sai người đi tìm dụng cụ, chưa được một lát, một tên gia đình đã mang một cái thùng sắt tới, vừa nhìn là biết đờ của thợ tủa hoa trong phủ.

Úc Vân Từ cũng bị khơi gợi hứng thú, ở thời đại nàng sống, tất cả tri thức của nàng đều là lý thuyết suông. Nàng biết tập tính sống của kiến là thế nào, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy.

Ngay cả Đàn Cầm, trên gương mặt nhỏ bé cũng mang vẻ hưng phấn.

Nàng mỉm cười, cũng được, hãy để hôm nay cùng hai đứa bé này làm chuyện điên rồ một lần đi.

Mắt thấy Khuông Đình Sinh không mượn tay của người khác mà muốn cầm xẻng đào, nàng vội vã ngăn cản, nói: "Không cầm đào làm gì, chúng ta cách xa một chút. Bọn chúng đang chuyển tổ, bình thường khuân đờ trước, cuối cùng chắc chắn cũng sẽ chuyển kiến chúa đi luôn."

Khuông Đình Sinh nhìn nàng một cái, giống như có đi đầu suy nghĩ, để xẻng ở một bên.

Mấy người ng ỡ xồm ở gần đó, nhìn đàn kiến đen nghịt nối đuôi nhau tuôn ra khỏi tổ. Đàn Cầm ng ỡ xồm bên cạnh nàng, ánh mắt lóe sáng. Trên

mặt của bé mang theo khát vọng ham học hỏi, dáng vẻ tìm kiếm báu vật, tràn đầy hưng phấn.

Mà mỹ thiếu niên thì không nói một lời, sắc mặt tuy kiêu ngạo, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm đàn kiến.

Nàng không khỏi bu òn cười, suy cho cùng vẫn là đứa trẻ choai choai, luôn có lòng tò mò của con người.

Đột nhiên một giọng nam lạnh lẽo vang lên: "Các người đang làm gì đó?"

"A... H ầu gia..."

"Sự phụ..."

"Cửu cửu..."

Tiếng cửu cửu cuối cùng là do Đàn Cẩm phát ra, bé hơi sợ, tay nhỏ bắt giác kéo lấy quần áo Úc Vân Từ. Nàng an ủi bé, "Đừng sợ, cửu cửu cũng không phải người xấu."

Đàn Cẩm đương nhiên biết cửu cửu không phải người xấu, nhưng bé rất ít khi gặp cửu cửu, cửu cửu trông rất khó gần, cho nên bé không khỏi cảm thấy khiếp đảm.

Cảnh Tu Huyền nhìn thấy kiến bò chằng chịt trên mặt đất, lại nhìn nàng ng ỗ xồm không có chút hình tượng nào, ở đâu giống một phu nhân thế gia chứ. V ầng trán tinh tế của nàng dính mồ hôi, ẩm ướt ở trên da.

"Ta hỏi các người đang làm gì?"

"À... H ầu gia, chúng ta đang xem kiến chuyển tổ..."

"Kiến chuyển tổ?"

Hắn hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Khuông Đình Sinh.

"Sư phụ, sư mẫu nói kiến chuyên tổ là trời sắp mưa. Sư mẫu còn nói, tất cả con kiến đều làm việc, chỉ có một mình kiến chúa là không cần làm việc, chỉ nằm sinh kiến con..."

"Người biết những thứ này ở đâu?"

Ánh mắt của hắn từ trên mặt Khuông Đình Sinh chuyển sang mặt nàng, mày kiếm nhíu chặt.

Nàng cười khan nói: "Là tin đồn, cho nên mới tự mình chứng thực..."

Hắn suy tư, giống như đang nghiên cứu xem có phải nàng đang nói dối hay không. Thế là, hắn cũng đứng im ở đấy.

Bọn hạ nhân đều tránh ở đằng xa, càng xa càng tốt, căn bản không dám tới gần.

Bà không khí có chút quái lạ, nàng nghĩ, chẳng lẽ tất cả mọi người muốn ở đây xem kiến chuyên tổ. Mặc dù nàng cũng tò mò, nhưng không muốn chung với một người toàn thân tỏa ra khí lạnh.

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng luôn cảm thấy hắn đang nhìn nàng. Nhưng nàng không dám đối mặt, thế là quay đầu đi, giống như chuyên tâm nhìn đàn kiến, nhưng thực ra cố gắng để đầu óc thả lỏng.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy Khuông Đình Sinh "A" một tiếng.

Mà bé con Đan Cầm, cũng kéo y phục của nàng nói: "Cửu mẫu... mau nhìn kia!"

Bởi vì hưng phấn, tiếng nói của bé hơi lớn.

Nàng vội vàng định thần lại, quả nhiên có một con kiến bụng phệ chui ra. So sánh với kích thước của đàn kiến, kiến chúa phải lớn hơn gấp đôi.

"Đây chính là kiến chúa sao?"

Khuông Đình Sinh hỏi, cùng lúc đó thân thể con kiến chúa kia cong lên đến, giống như dùng sức cong người một cách cực kỳ đau khổ, còn có một con kiến đang giúp đỡ nó. Không lâu sau, phía sau nó phun ra một quả trứng. Một con kiến nhanh chóng nâng quả trứng kia lên, chạy theo đàn.

"Thật sự có kiến chúa, cứu mẫu xem... nó vừa đẻ một quả trứng!"

Đàn Cầm kêu lên, lấy tay vỗ vỗ. Một lát sau giống như ý thức được sự tồn tại của Cảnh Tu Huyền, lập tức cúi đầu trốn sau lưng Úc Vân Từ.

Con mắt sâu thẳm của Cảnh Tu Huyền nhìn nàng một cái, nàng vội vàng giải thích: "Không ngờ lời đồn... lại là thật."

"Người nào đồn?"

"Nông dân."

Không biết hẳn có tin không, nhưng không hỏi tiếp nữa.

Nàng thẫn thờ phào một hơi, ánh mắt lơ đãng liếc một cái, lại thấy Lục Hoàn Bội đang chạy về phía bên này.

Lục Hoàn Bội vừa chạy vừa khóc, dáng vẻ lê hoa đái vũ[1] làm người thấy được đau lòng. Vốn còn tính tranh thủ tìm cơ hội ra tay lần nữa, nào ngờ Hải gia phái người đến viện tử của bọn họ, nói muốn lập tức đưa bọn họ về nhà họ Lục.

[1]Lê hoa đái vũ: nước mắt như mưa, miêu tả vẻ xinh đẹp của người con gái khi khóc.

Lần này đi, bản thân sẽ hoàn toàn xong đời rồi.

Nhà họ Lục - nơi quý quái kia, nàng và nương vất vả lắm mới trốn được, hoàn toàn không muốn trở về. Nếu bây giờ trở về nhà họ Lục, chưa nói bị người sỉ nhục đến chết, mà sẽ bị những người không biết xấu hổ kia cứ hai ba ngày lại tới đòi tiền, đồ vật các nàng vất vả lắm mới giành được cũng sẽ bị họ cướp đi.

Gia đình thanh quý cái gì? Nói nghe hay quá, tất cả đều là loại người không biết xấu hổ.

Tháng ngày đó, quả thật nàng không dám nhớ lại!

"Biểu ca..."

Tiếng nói dịu dàng giống như khóc, còn có tình cảm trong âm cuối kia khiến Cảnh Tu Huyền nhú chặt mày kiếm.

Nàng ta chưa đến trước mặt đã bị Đỗ thị chạy tới kéo lại.

Nói cho cùng Đỗ thị vẫn là một phụ nhân, suy nghĩ chu toàn hơn chút. Nếu ở đây chỉ có một mình Hâu gia, bà ta sẽ không kéo con gái lại. Nhưng rõ ràng họ Úc cũng có mặt, hơn nữa còn có Khuông thiếu gia.

Hoàn Bội vẫn là cô nương chưa xuất giá, dù sao cũng không thể vì tình thế cấp bách nhất thời mà mang tiếng không biết xấu hổ được.

Mặc dù lan truyền chuyện Hoàn Bội và Thẩm thiếu gia, nhưng bà ta tin, chỉ cần Hoàn Bội trở thành người của Hâu gia, đám người kia cũng không dám dấn đại lung tung nữa.

Nếu không, ngay cả Cẩm An Hâu phủ cũng không qua được.

"Hâu gia... Hoàn Bội vô lễ. Thật sự trong lòng đứa nhỏ này rất khổ sở, bởi vì bên ngoài lan truyền nó và thiếu gia Thẩm gia có quan hệ không rõ ràng... Hâu gia, ta cầu xin ngài hãy làm chủ cho cô nhi quả mẫu chúng ta! Chúng ta sắp bị ức hiếp đến không có đường sống rồi, không bằng đập đầu chết quách cho xong..."

"Biểu ca... Hoàn Bội không có mặt mũi nào gặp người khác..."

"Hâu gia... Hoàn Bội đang tuổi bàn bạc chuyện gia đình, truyền ra chuyện như vậy, còn có công tử nhà nào dám cưới nó làm vợ?"

Đỗ thị bu ãn bã nói, tha thiết mong chờ nhìn Cảnh Tu Huyền.

Úc Vân Từ nhìn diễn xuất của hai mẹ con nhà này, lập tức hiểu được bọn họ muốn H ầu gia đòi một lời giải thích. Ẩn ý là Lục Hoàn Bội vì H ầu phu nhân là nàng nên đã mất thanh danh, gả cho người khác không được. Nếu H ầu phủ làm hỏng thanh danh của Lục Hoàn Bội, không bằng ở H ầu phủ làm di nương, dùng chuyện này ngăn chặn lời đồn kia.

Nàng nhìn lên sắc mặt của H ầu gia, mắt hấn âm u, sâu không thấy đáy. Màu mắt như hồ nước sâu kia, nổi lên mưa to gió lớn.

Nam nhân tính tình bá đạo này không thể nào bị người khác uy hiếp.

Vậy mà mẹ con Đỗ thị coi nam nhân thế gian sẽ không từ chối sắc đẹp đưa tới cửa, cộng thêm có quan hệ thân thích, nghĩ cho dù bọn họ chịu nhún nhường[2], cam tâm tình nguyện làm thiếp, H ầu gia không thể không đồng ý.

[2]Nguyên văn: Thối nhi c ầu kỳ thứ [退而求其次] mang ý nghĩa không đạt được lợi ích cao nhất ban đầu, thì cũng phải đạt được lợi ích tương đối. (Nguồn: 2u-lud.livejournal.com/152102.html)

Lục Hoàn Bội nằm ở trong ngực Đỗ thị, khóc rấm rứt.

Khóc đến người khác cũng khó chịu theo.

Tất cả mọi người đang chờ H ầu gia, Đỗ thị chờ mong có thể nghe được hai chữ ở lại trong miệng hấn.

Cuối cùng, bà ta thất vọng r ồi.

Bà ta chỉ nghe thấy một tiếng quát lạnh đến trong xương.

"Không muốn sống thì đi tìm chết!"

Chương 22

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lời nói lạnh như băng, ẩn chứa sát khí, khiến Đỗ thị sợ vỡ mật, gần như không thể tin vào tai mình. Lục Hoàn Bội cũng giống vậy, nàng ta nhìn nam nhân tuyệt tình kia, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Bọn họ không muốn tin, câu nói vừa rồi là từ trong miệng hắn nói ra.

Úc Vân Từ suýt vỗ tay, nam nhân này tính cách mặc dù không tốt, nhìn có vẻ cũng không dễ ở chung. Nhưng lời nói tàn nhẫn, thật khiến người ta hả giận.

Cảnh Tu Huyền vừa nói xong, người đã đi hơn ba trượng.

Lời nói và cử chỉ của hắn, không có chỗ nào mà không phải là xem thường hai mẹ con Đỗ thị.

Úc Vân Từ nghĩ, ở trong lòng Đỗ thị, trước kia bà ta vừa mua người vừa quản lý việc vặt vãnh trong phủ, e rằng không phải là còn tưởng Hâu gia coi trọng hai mẹ con họ.

Cũng chính vì Hâu gia chưa từng nói gì, cho nên mới khiến lá gan của Đỗ thị từ từ lớn lên, lòng ham muốn cũng theo đó bành trướng lên, thậm chí lớn đến mức muốn giành vị trí Hâu phu nhân.

Bọn họ không nhìn thấu được sự lạnh lùng trong xương của nam nhân này, không biết hắn dung túng người ngoài, không phải ngầm đồng ý mà là xem thường.

Đỗ thị không ngờ rằng mình ngàn tính vạn tính, cuối cùng lại nhận được một câu nói như vậy, bà về bối phận, dù gì bà ta cũng là thứ di của Hâu gia. Sao ở trước mặt người ngoài mà cháu ngoại trai lại không cho mình một chút mặt mũi?

Bà ta không nghĩ ra, trước kia cũng tốt, vì sao gần đây mọi chuyện đều không bình thường?

Không phải là họ Úc đã nói gì đó, mới khiến H`ầu gia thay đổi thái độ với mẹ con bọn họ chứ? Trong mắt bà ta từ kinh ngạc, khó xử, không hiểu đến cảm hận, tất cả hận ý đều dồn hết lên người Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhìn thẳng vào ánh mắt oán hận của hai mẹ con, cười lạnh.

"Thế gian luôn có người không biết cảm ơn mà lấy oán báo ơn. Trong mắt ta, di phu nhân chính là loại người này. Năm đó, H`ầu gia có lòng tốt chứa chấp mẹ con các người, ấy mà các người không biết cảm ơn, ngược lại lúc nào cũng muốn ngấm ngấm tính toán H`ầu phủ chúng ta. Toan tính chút tiền bạc thì không nói, H`ầu gia và ta cũng sẽ không so đo. Chỉ trách lòng dạ các người quá độc ác, lại muốn tính kế H`ầu gia, muốn hãm hại chủ mẫu là ta đây."

"Chúng ta... không có..." Lục Hoàn Bội kêu lên, dáng vẻ muốn vọt tới nuốt sống nàng, nhưng bị Đỗ thị giữ chặt.

"Phu nhân, không thể nói lung tung được, vậy chuyện Thẩm thiếu gia là thế nào, phu nhân thật sự cho rằng H`ầu gia không biết sao? Người đổ mọi chuyện lên đầu Hoàn Bội chúng ta, phá hỏng thanh danh của nó, chẳng lẽ không nên đền bù sao?"

Đỗ thị nói có câu đúng, dĩ nhiên Cảnh Tu Huy`ên biết chuyện của Thẩm Thiệu Lăng và nguyên chủ. Điêu này, Úc Vân Từ không hề nghi ngờ. Nhưng nàng đã dùng hành động bày tỏ lòng trung thành với H`ầu gia, chắc hẳn trong lòng H`ầu gia lại nhận định lần nữa.

Lúc này, Đàn Cẩm ở sau lưng nào lao ra: "Các người... là người xấu..."

Ở trong lòng Đàn Cẩm, cữu mẫu là người tốt nhất thiên hạ, hề là người máng cữu mẫu thì đều là người xấu.

Úc Vân Từ cảm động, trẻ con trọng tình. Mới nuôi bé mấy ngày mà bé đã biết bảo vệ nàng.

Nhưng những chuyện dở bản như ở hậu trạch, sao một đứa bé có thể nghe? Cũng tại nàng vừa r ồi bất cẩn, bây giờ phản ứng lại, vội vàng sai Cao thị ôm bé đi về trước.

Đàn Cẩm giãy dựa hai lần, nàng nhẹ giọng trấn an: "Không phải con vừa mới nói cứu mẫu là lợi hại nhất sao, chờ cứu mẫu đuổi hai người xấu này đi sẽ trở về với con. Con ngoan ngoãn đi về ngủ với các nàng, trẻ nhỏ phải ngủ nhiều mới lớn lên, chờ sau khi con lớn thì có thể bảo vệ cứu mẫu được r ồi."

Bé con nghe thấy sau khi lớn lên thì có thể bảo vệ nàng, hận không thể mau chóng lớn lên, thế là ngoan ngoãn đi theo đám người Cao thị trở về.

Lúc này Úc Vân Từ mới để ý thấy Khuông Đình Sinh vẫn chưa đi, thiếu niên cao ngạo đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực, giống như đang xem kịch.

Nàng vuốt tóc, từ ngày đầu tiên xuyên qua, xung quanh nàng toàn những chuyện t ồi tệ này. Nếu không phải lúc mới tới tính mạng đáng lo đã kích thích ý chí chiến đấu của nàng, chỉ sợ nàng cũng không biết mình còn là một cao thủ cãi nhau ăn nói khéo léo nữa.

Hiển nhiên, là những người này rèn luyện nàng.

"Di phu nhân muốn báo ơn? Chỉ là ngay cả ơn cũng không có, các người còn dám bắt H ầu gia lấy thân báo đáp, thật là quá dũng cảm."

Nàng nói vừa xong, sắc mặt Khuông Đình Sinh trở nên kỳ lạ. Ngay cả mẹ con Đỗ thị cũng không ngờ nàng lại dám nói như thế, lại còn nói một cách thẳng thắn trắng trợn.

"Chỉ tiếc, nếu bàn về ân tình thật, chỉ có H ầu phủ chúng ta cho các người, mà các người lẽ ra có ơn phải báo chứ không phải lấy oán trả ơn. Vừa r ồi di phu nhân nói chuyện Thẩm thiếu gia lén vào phủ, hẳn di phu nhân hiểu rõ là chuyện thế nào hơn ai hết. Nói đến thanh danh, ta cho rằng Lục biểu muội đã không còn từ sớm r ồi. Nàng là một cô nương chưa xuất

giá, ngay cả biện pháp bỏ thuốc mê hoặc nam nhân cũng nghĩ ra được, còn có thanh danh nào để nói nữa?"

Mặt Lục Hoàn Bội càng trắng hơn, sao họ Úc lại biết? Không phải nàng đã đổ chèn lạnh rồi sao? Lẽ nào họ Úc đang vu khống nàng lung tung?

Úc Vân Từ mỉm cười: "Lục biểu muội đừng cho rằng việc mình làm thàn không biết quý không hay, đồ vật người đã đổ đi, người khác cũng không biết bên trong đó bỏ thêm nguyên liệu hay ho gì. Người nghĩ sai rồi, người đã quên, cho dù đồ vật đó bị đổ sạch thì nó cũng vẫn còn ở đó. Thuộc hạ của Hầu gia vừa gửi mùi là biết người bỏ thêm vật gì vào. Người nói người không biết xấu hổ như vậy, chúng ta không vạch trần người. Ngược lại giữ lại mặt mũi cho người, có ý tốt đưa người về nhà họ Lục đã là sự nhân từ lớn nhất rồi. Thế mà các người còn muốn vu vạ cho Hầu gia, quả nhiên là một đôi vong ân bội nghĩa, lòng lang dạ sói!"

Sắc mặt Đỗ thị tái nhợt dọa người, bà ta cứ nói sao Hầu gia lại đột nhiên trở nên như vậy, hóa ra thật sự có liên quan đến họ Úc. Nếu không phải họ Úc làm hỏng chuyện tốt của bọn họ, nói không chừng Hoàn Bội đã làm nên chuyện, đâu có nỗi nhục ngày hôm nay.

Bọn họ vốn đang trải qua cuộc sống tốt đẹp tại Hầu phủ, cơm ngon áo đẹp, được người tôn kính. Từ lúc sau khi họ Úc gả vào, hình như tất cả cũng bắt đầu thay đổi.

Mấy ngày gần ngủ, long trời lở đất, tất cả đều do họ Úc hại!

Vì sao?

Nếu ngày đó họ Úc bị Thẩm thiếu gia dẫn đi, thì chuyện sau đó sẽ không xảy ra. Nói không chừng, hiện tại Hoàn Bội đã là người của Hầu gia, bọn họ sẽ có thể sống ở Hầu phủ hưởng phú quý mãi mãi rồi.

Khuông Đình Sinh nhìn mẹ con Đỗ thị, từ lời nói vừa rồi của bọn họ, hẳn đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Chuyện khác hẳn có lẽ sẽ không để trong lòng, nhưng nếu có người dám tính kế sự phụ hẳn, hẳn tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua. Trong lòng hẳn, sự phụ có thể so sánh với sự tồn tại của phụ thân.

Hắn kiêu ngạo liếc nhìn mẹ con Đỗ thị: "Sự phụ ta là ai, sao các người có thể tính kế hả? Các người đâm mình trong trụ lạc, tự rước lấy nhục!"

Nếu lời này là Úc Vân Từ nói, Đỗ thị sẽ không để trong lòng. Nhưng lời này từ trong miệng Khuông Đình Sinh ra, phân lượng và ý nghĩa rất khác nhau, vẻ mặt bà ta tái mét như vôi trét tường, gấn như nứt ra.

Lần này, Úc Vân Từ không cố nén, cười ra tiếng.

Không hề bất ngờ, nàng nhận được ánh mắt đầy hận thù của Đỗ thị.

"Di phu nhân, biểu tiêu thư, xe ngựa còn đang chờ ở cửa hông, mời các người đi."

Một bà tử không biết xuất hiện từ nơi nào, hối thúc mẹ con Đỗ thị.

Dù có không cam lòng cỡ nào, cũng bị lời nói lạnh như băng kia của Cảnh Tu Huyền đánh vỡ nát. Trong lòng Đỗ thị biết, Hầu phủ này không thể ở lại được nữa. Ngọn ngu ồn của tất cả đều do họ Úc.

Bà tử kia lại hối thúc thêm vài tiếng, rốt cuộc bọn họ mới không cam tâm tình nguyện rời đi.

Úc Vân Từ nhìn bọn họ đi xa, thở phào một hơi.

Mặc dù mình không muốn làm kẻ thù với người ta, nhưng nếu muốn sinh tồn, đắc tội mấy người muốn hại nàng thì có làm sao?

Khuông Đình Sinh vẫn chưa đi, thiếu niên trông gầy gò, thực ra đã trên bả vai nàng, chênh lệch không đến nửa cái đầu. Tin rằng không bao lâu nữa, có thể hẳn sẽ cao hơn mình.

"Người đời thường nói, nữ tử phải trinh hiên thực tĩn[2], sự mẫu lại không giống người khác. Chẳng lẽ từ nhỏ sự mẫu chưa từng đọc « nữ huấn

», chưa từng luyện tập « nữ đức »?"

[2]Trình hi`ên thực tĩnh: trung trinh, hi`ên thực, đi`em tĩnh.

"Chưa từng, ta mất cha mẹ ruột từ nhỏ, có mẹ sinh nhưng không có mẹ dạy, hoàn toàn không biết cái gì là tam tông tứ đức."

Nàng chỉ nói nhảm, cho là ai bị một đứa trẻ choai choai nói không có phụ đức[3], chỉ sợ cũng không vui vẻ cho lắm. Dù sao mình cũng đã không có hình tượng, cần gì phải giả trang phụ nhân thế gia gì gì đó nữa.

[3]Phụ đức: phẩm hạnh của phụ nữ.

Khuông Đình Sinh không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Vậy sư mẫu cho rằng nữ tử nên thế nào?"

Nữ tử nên thế nào? Đây là chủ đề một thiếu niên choai choai nên hỏi sao?

Nàng nghi ngờ, nghe thấy trong giọng nói của hắn không có chút xem thường nào, cảm thấy kỳ lạ: "Người khác thế nào ta không biết, ta chỉ biết ta muốn sống an nhàn. Nếu người nào không để cho ta thoải mái, ta sẽ không để cho họ thoải mái. Cho dù đối phương mang thân phận trưởng bối, nếu là già mà không đứng đắn, ta vẫn sẽ không kính họ."

Thiếu niên giống như lần đầu tiên nghe được lời như vậy, đáy mắt từ kinh ngạc đến khiếp sợ, lại từ từ trở lại yên tĩnh.

Ánh mắt của hắn chuyển sang nơi đàn kiến mới vừa chuyển tổ, đàn kiến đã biến mất, có lẽ đã chuyển sang tổ mới rồi. Ánh mắt hắn nhìn xa xăm, không biết nhìn về phía nào, hỏi: "Kiến lấy mẹ làm đầu, nhưng dù sao đây cũng là số ít, không biết thế gian còn có cái gì tương tự không?"

"Theo ta được biết, có lẽ còn rất nhiều. Tập tính giống kiến còn có ong mật, ong chúa trong bầy ong cũng là ong hậu."

Khuông Đình Sinh thu tầm mắt lại, rũ mắt, thường nghe nói ông chúa, hẳn còn tưởng rằng là ông đực, không ngờ cũng là ông cái.

Hắn nghiêm túc nhìn nàng một cái, quay người rời đi.

Dáng người thiếu niên gầy gò như trúc, thẳng tắp gầy gò như măng ngọc. Chỉ dựa vào tướng mạo và dáng người của hắn, đủ để dự đoán dáng vẻ sau khi hắn trưởng thành, có lẽ là tuấn tú hiếm thấy trên thế gian.

Lúc này bầu trời vang lên tiếng sấm rền, nàng ngẩng đầu nhìn, mây đen kéo đến nghìn nghịt hết nửa bầu trời.

Xem ra sắp mưa rồi, nàng vội vàng dẫn Thái Thanh nhanh chóng trở về.

Chẳng mấy chốc, hạt mưa lớn chùng hạt đậu rơi xuống đất từng giọt từng giọt. Trong không khí nhanh chóng bốc lên mùi đất, xen lẫn khí nóng. Nàng không để ý nhiều, nhấc váy chạy như bay.

Dáng người của nàng uyển chuyển, rõ ràng là động tác cực kỳ khó coi, theo bước chân chạy băng băng của nàng lại linh hoạt không nói ra được.

Khuông Đình Sinh cũng không đi xa, lúc này hắn đang đứng đằng sau một bụi hoa kiểng, hạt mưa rơi trên đầu hắn, người hắn, mà hắn giống như không nhận ra chút nào.

Ánh mắt của hắn bám theo bóng người xinh xắn kia, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Chương 23

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hạt mưa dầm dầm dày đặc, vừa nhanh vừa vội, chẳng mấy chốc đã mưa to. Mưa rơi tần tã nhanh chóng thấm ướt đất đai, tích tụ thành ao, hợp lại thành dòng nước.

Úc Vân Từ đứng trước cửa sổ, cảm nhận được hơi nước bay vào từ nóng biến thành lạnh, cuối cùng đều là mát mẻ.

Trong ngực nàng ôm lấy Đan Cẩm tò mò, ánh mắt đưa bé đẩy về ngưỡng mộ. Cứu mẫu thật là lợi hại, nói kiến dọn nhà là trời sắp mưa, quả nhiên trời đã mưa rồi.

"Cứu mẫu... thật lợi hại!"

Nhận được lời khen của Đan Cẩm, nàng khẽ cười một tiếng, sợ bé còn nhỏ sức đề kháng yếu. Nếu bị khí lạnh thổi trúng mà nhiễm phong hàn thì được một mất mười. Thế là nàng ôm bé đặt trên giường.

"Không phải cứu mẫu lợi hại, mà là vạn vật có linh hồn, chỉ cần cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện rất nhiều điều kì diệu."

Đan Cẩm cái hiểu cái không gật đầu, cái đầu nhỏ gật lên gật xuống rất là đáng yêu, nàng nhìn không được giờ tay sờ đầu bé. Lúc này trên bầu trời xuất hiện một tia sét, ánh sáng màu trắng của tia sét lao xuống như muốn bổ đôi đất trời hỗn độn, kèm theo tiếng "ầm ầm".

Nàng kinh ngạc giật mình, che tai Đan Cẩm lại, Thái Thanh lập tức tiến lên đóng cửa sổ.

Lúc tia sét này nổ lên, Phương thị đang chỉ tay lên trời nói sở dĩ mình giấu đờ cưới của Thành thị, không cho Úc Vân Từ của hũ môn, tất cả đều là vì phủ tướng quân.

Bà ta vừa dứt lời, tiếng sấm liền giáng xuống.

Trong ánh sáng trắng chói mắt, bà ta chỉ thấy gương mặt Úc Lượng sa sầm. Trong lòng hẫ hẫ, thời tiết hôm nay có chút kỳ lạ, sét đánh lúc nào không đánh lại đánh vào lúc bà ta tuyên thề.

"Ta đường đường là phủ tướng quân, chẳng lẽ còn dựa vào đờcười của một vị phụ nhân mà sống hay sao?"

Tôn nghiêm nam nhân của Úc Lượng bị khiêu khích, ông liêu liêu sống liêu liêu chết trên chiến trường mới giành được quân công ngất trời kia, được phong làm tướng quân. Sao ông ta có thể là một nam tử dựa vào phụ nhân để có chỗ đứng chứ?

Phương thị thàn nghĩ không tốt, sở dĩ nhiều năm trước mình có thể áp chế Thành thị, cũng là vì Thành thị tổ thái độ quá cao, giống như tất cả những gì ở phủ tướng quân đều dựa vào bà ta và quốc công phủ.

Tướng quân tự cảm thấy ở trước mặt Thành thị không ngẩng đầu lên được, cho nên phu thê nảy sinh rạn nứt. Mà mình, vẫn luôn cẩn thận an ủi chăm sóc, xem tướng quân là trời, cho nên những năm gần đây, tướng quân mới sủng ái một mình mình.

"Tướng quân, đầu là thiếp thân sai. Nếu không phải thiếp thân cam chịu làm thiếp, một đỉnh kiệu nhỏ vào cửa, đừng nói là quần áo, ngay cả quần áo, tử tử cũng chỉ cho thiếp có sáu bộ. Thanh tử nhi và Thắng ca nhi có người mẫu thân là thiếp, là số bọn nó không tốt..."

Bà ta đau khổ khóc lóc, cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

Năm đó lúc bà ta vào phủ, đúng là Thành thị vô cùng hà khắc, ngoại trừ y phục thay giặt, cái gì cũng không cho bà ta mang vào phủ.

Úc Lượng nghe bà ta nhắc đến năm đó, lửa giận vừa rồi tiêu tan hơn phân nửa. Nếu không phải ông mạo phạm Phương thị, sao bà ta lại ủy khuất làm thiếp? Từng ấy năm, Phương thị đối với mình tình ý sâu đậm, xem ông là trời, đúng là người hiền lành.

"Vậy người cũng không thể giữ lại đờ cưới của Thành thị."

"Tướng quân, là thiệp thân nhất thời hờ đờ. Nhưng nếu không có những vật kia, tương lai Thanh tử nhi làm sao lấy chờng? Còn Thắng ca nhi nữa, chẳng mấy chốc sẽ tính đến chuyện hôn sự, đờ vật làm sính lễ cho nhà gái cũng không đưa ra được, người khác sẽ chê cười phủ tướng quân chúng ta thế nào? Tướng quân, là Từ tử nhi quan trọng hay là phủ tướng quân quan trọng."

Sắc mặt Úc Lượng lại bắt đầu biến thành màu đen, ông vốn là tiểu tử nghèo không có căn cơ, nhờ kháng địch liêu mạng mới được Đại Tư Mã coi trọng. Sau khi phong làm tướng quân được ban thưởng không ít, nhưng chút phần thưởng này so với báu vật thế gia cất giữ mấy đời mà nói là không đáng nhắc tới.

Phương thị có thể nhìn ra sự do dự của ông từ sắc mặt của ông: "Tướng quân, Từ tử nhi gả vào đó là Hầu phủ, nơi đó đâu có nghèo đến mức cần đờ cưới. Rõ ràng nàng bất mãn với thiệp thân, không muốn lo cho tử tử và đệ đệ trong phủ, cho nên mới cố ý làm thiệp thân khó chịu..."

Lòng người đầu tiên thiên vị, so với Úc Sương Thanh và Úc Toàn Thắng, ở trong lòng Úc Lượng, Úc Vân Từ gần như không được để ý. Nếu không phải vì mặt mũi, ông đâu cần phải đến chất vấn Phương thị.

Lúc thứ nữ xuất giá, mặc dù ông không nhìn kỹ số đờ cưới kia, nhưng cũng nhìn lướt qua một chút. Thấy thứ nữ không có ý kiến nên cũng không nói gì. Ai ngờ sau khi nghịch nữ kia lấy chờng bại lộ bản tính thật, rất giống Thành thị, dám khiến người đời chê cười phủ tướng quân.

Ông vừa giận vừa tức, người khác chỉ trích ông giữ đờ cưới của vợ cả, khiến ông cảm thấy mất hết mặt mũi và uy nghiêm.

Phương thị và ông có nhiều năm vợ chờng, tự nhận là lần mò được hết tính tình của ông. Tâm cơ không nhiều, làm người kiêu ngạo lại có chút hư vinh, và có một chút tự ti.

"Tướng quân, lúc Từ tử nhi xuất giá, thiệp thân và nó đã trao đổi chuyện này. Là chính miệng nó đề nghị để những vật kia lại cho Thanh tử nhi và Toàn ca nhi, ai ngờ nó vừa gả vào Hầu phủ liền lật lọng, cũng không biết là bị ai xúi giục."

Nói đến đây, Úc Lượng chau mày, ông cũng cảm thấy sau khi thứ nữ lấy chồng tính tình thay đổi quá nhiều.

"Tướng quân, thiệp thân nghĩa, có phải bên quốc công phủ...?"

Nhắc đến quốc công phủ, sắc mặt Úc Lượng càng đen hơn, lớn tiếng nói: "Việc này trước mắt để sang một bên, trước tiên đi điều tra cho rõ ràng, tránh cho Từ tử nhi bị người khác lừa gạt, làm việc ngu ngốc."

"Thiếp thân biết rồi."

Bên ngoài mưa rơi không giảm, xem ra muốn hết đêm. Phương thị vốn tưởng rằng mưa lớn giữ người, Úc Lượng sẽ không rời đi. Nào ngờ ông vẫn đội mưa rời đi.

Ông vừa đi, sắc mặt Phương thị u ám, rất đáng sợ.

Úc Sương Thanh ở Tây sương lập tức vén rèm đi vào, "Nương, cha nói gì vậy? Có nói phải trả những vật kia lại không ạ?"

"Trả lại? Đó là chuyện không thể nào, không có số mệnh của Thành thị, cái người chết kia để lại, con lấy gì làm đờ cưới? Không nói là con, Thắng ca nhi lấy cái gì làm sính lễ cho người khác? Con yên tâm, ở trong lòng cha con, hai tử muội con quan trọng hơn nha đầu chết tiết kia nhiều."

"Nhưng mà nương... đêm dài lắm mộng, nếu nha đầu chết tiết kia nói lung tung ở khắp nơi, thanh danh của nữ nhi... Con không muốn bị người khác chế giễu.. Dù có lấy chồng rồi, chỉ sợ ở nhà chồng cũng khó góc đầu lên."

Phương thị rũ mắt, che khuất hận ý bên trong.

"Con yên tâm, nương có cách."

"Nương, cách gì?"

Phương thị ngược mắt, trong mắt khôi phục lại vẻ dịu dàng của mẹ hiền, nhẹ nhàng kéo tay con gái: "Thanh tử nhi của ta, nhất định sẽ gả cho vọng tộc làm chính thê. Mười dặm hồng trang, ân trạch kéo dài."

"Nương... vẫn là nương hiểu rõ con nhất..."

Úc Sương Thanh ngã lên người bà ta, hai mẹ con tựa vào nhau.

Trong lòng Phương thị dần dần hạ quyết tâm, Thanh tử nhi của bà từ nhỏ đã hiểu chuyện. Bàn vờ tướng mạo tài hoa, trong đám quý nữ đều là người xuất sắc. Bà tuyệt đối không cho phép con gái mình giẫm lên con đường mà mình đã đi, chịu nỗi khổ mà mình đã chịu.

Cho dù thế nào, nha đầu chết tiệt kia nhất định phải làm bàn đạp cho Thanh tử nhi. Chỉ có giẫm lên con gái của Thành thị, Thanh tử nhi của bà ta mới có thể đứng cao hơn, sống cuộc sống tốt hơn.

Một đêm giông tố qua đi, thời tiết mát mẻ hơn một chút.

Úc Vân Từ liền dặn Thái Thanh không cần bỏ thêm băng nữa, mở cửa sổ ra thông gió. Để gió mát làm thoáng bầu không khí, xua tan khí bẩn trong phòng.

Đang muốn đến phòng Đàn Cầm, nàng lại thấy Truyện Họa từ ngoài đi vào, trong tay cầm một tấm thiệp.

"Phu nhân... Khuông... gia đưa... tới."

Úc Vân Từ nhận lấy thiệp mời, còn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thiệp mời cổ đại. Bên trong màu trắng nhạt viền bạc, trên trang giấy giống như có cánh hoa, không phải vẽ mà vốn dĩ được dán ở bên trong.

Để gần gũi, có cỗ hương hoa nhàn nhạt.

Lật ra xem, kiểu chữ xinh đẹp khiến lòng người thích thú. Mò mẫm suy đoán, đại khái là Đại phu nhân Khuông gia mời nàng ngày một qua phủ, làm khách chính trên lễ cấp kê của Nhị tiểu thư Khuông gia.

Nghĩ đến thiếu niên kia, nàng nổi lên lòng tò mò về Khuông gia thân bí này.

"Sao Khuông thiếu gia lại nhàn Hầu gia làm sư phụ?"

"Phu nhân có chỗ không biết, Hầu gia và Khuông đại gia có quan hệ thân thiết, Khuông đại gia bèn lấy kiếm pháp của Khuông gia tặng cho Hầu gia. Những gì Hầu gia học được là võ học của Khuông gia, cho nên Khuông thiếu gia mới bái Hầu gia làm thầy từ nhỏ."

Thì ra là thế, nói như vậy, Hầu gia xem chừng môn với Khuông gia.

Nhưng nếu Khuông gia là võ học thế gia, tùy tiện tìm một người dạy bảo Khuông thiếu gia chẳng phải tốt hơn ư? Vì sao bỏ gần tìm xa làm gì? Nàng hơi khó hiểu, nhưng sợ hỏi nhiều lại lộ điểm yếu, chỉ có thể để ở trong lòng mà suy đoán.

Thải Thanh thấy nàng không nói lời nào, tưởng nàng cũng đang cảm khái thay Khuông gia, nói: "Khuông gia bây giờ chỉ còn lại một dòng độc đinh là Khuông thiếu gia, không nói là trên dưới Khuông gia, mà ngay cả Hầu gia cũng rất coi trọng ngài ấy."

Khuông gia chỉ có một dòng độc đinh này?

Vì sao võ học thế gia như vậy lại chỉ có một đứa con trai độc nhất chứ?

"Khuông gia con cháu ít ỏi... Thật đáng tiếc..."

"Còn không phải sao, bốn mươi năm trước, bốn đứa con Khuông gia theo Võ Thần xuất chinh, chỉ có một người trở về, hơn nữa bản thân còn bị thương nặng. Năm năm sau, Khuông lão tướng quân hồi Kinh sau đó tạ thế, khiến người thương tiếc. Mười hai năm trước, Khuông đại gia và Khuông nhị gia theo Đại Tư Mã tái chiến Sùng Lĩnh quan, lần đó vẫn rất

nguy hiểm, Khuông nhị gia tử trận, Khuông đại gia còn lại nửa mạng... Khuông gia hết lòng vì đất nước, khiến người khác kính nể."

Nghe nói tất cả Khuông gia đều là người trung thành, giống như một gia tộc nào đó trong lịch sử mà nàng biết. Cũng là nam đỉnh chết trận, trong phủ đều là nữ tử và một dòng độc đinh.

Đại Tư Mã mà Thái Thanh nói là ai, nghe không giống là người Khuông gia. Nàng ngưng mày suy nghĩ, giống như có chút ấn tượng. Đại Tư Mã này hình như họ Trình, thân phận cực kỳ cao, con gái của ông ta hình như chính là Hoàng hậu đương triêu.

"Đại Tư Mã..."

"Đại Tư Mã vốn là gia tướng của Khuông gia, năm đó từng theo Võ Thần xuất chinh. Đáng tiếc lần đó cứu lão tướng quân nên thân thể bị tổn thương, nếu không... Trời cao đỡ kỳ người tài, ngay cả Khuông đại gia cũng sớm đã không còn nữa."

Úc Vân Từ cảm thấy giật mình, trong lòng cảm ơn Thái Thanh đã giải thích thắc mắc, nhưng trên mặt không dám thể hiện.

Trách không được Hài gia nghiêm khắc với Khuông Đình Sinh như vậy, thì ra thiếu niên kia gánh vác sứ mệnh trọng đại: khôi phục Khuông gia. Đứa trẻ sinh ra đã liên quan đến hưng vong của gia đình như vậy, chẳng biết tại sao nàng lại cảm thấy có chút đáng thương.

Đang nói chuyện, Tả Tam ở bên ngoài cầu kiến. Truyện Họa ra ngoài, chỉ chốc lát sau đi vào, trong tay bưng một hộp nhỏ khắc hoa tinh xảo bằng tử đàn.

"Phu nhân, đây là Hài gia phái người đưa tới, nói là quà của khách chính cho Khuông nhị tiểu thư."

Úc Vân Từ mở ra xem, cây trâm ngọc bích hình một nhánh hoa đào nằm trong lớp vải gấm màu đỏ. Chất ngọc nhắn mịn, trong suốt như mặt nước. Cầm trong lòng bàn tay mát lạnh.

Vừa nãy nàng còn suy nghĩ đưa lễ gì mới tốt, hẳn lại nhanh chóng tháo gỡ phiền não của nàng.

Như vậy rất tốt.

Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày kế, thời tiết sáng sủa, nàng dẫn theo Thái Thanh đến Khuông phủ làm khách.

Bởi vì là lần đầu tiên đi ra ngoài, nàng vẫn còn có chút hưng phấn nhỏ. Đáng tiếc suốt quãng đường đầu ng ỡ kiêu, không thể nào dạo chơi phố xá cổ đại. Nhưng vẫn có thể cách màn kiêu nghe thấy tiếng ồn ào của chợ búa bên ngoài, loại cảm giác đặt mình vào thời không khác vẫn khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Khuông gia không giống trong tưởng tượng của nàng, nàng tưởng võ học thế gia phải là sư tử đá ng ỡ xồm trước cổng, khí thế uy vũ. Mà cảm giác Khuông gia cho người khác, giống như là thư hương thế gia ẩn mình giữa thành thị náo nhiệt, trên tấm biển ngoài cửa viết vền vền hai chữ Khuông phủ, cũng không trang trí thêm gì khác.

Tiến vào trong đình viện, cổ thụ cao ngất, tĩnh mịch bình yên. Cũng vì quá yên tĩnh, nên cho người khác một loại cảm giác ngọt ngào.

Khuông đại phu nhân cũng không giống tưởng tượng của nàng, vốn nghĩ người mình gặp chắc là một phụ nhân cởi mở. Trong ấn tượng của nàng, phu nhân võ tướng đều là bậc cân quắc không thua đấng mày râu[1], nào ngờ Khuông đại phu nhân là một nữ nhân đầy mùi thư hương.

[1] Bậc cân quắc không thua đấng mày râu: ý nói là nữ nhân cũng có khí phách, phong độ không thua nam nhân.

Trong lúc giờ tay nhấc chân, đều là khí phách của chủ mẫu một gia đình lớn.

Váy áo trang nhã, lời nói nhẹ nhàng, đưa nàng vào nội viện.

Trong phòng bố trí đơn giản, lấy đơn giản và thanh lịch làm chủ. Chính giữa có một vị lão phụ nhân đang ngồi, mặc bối tử^[2] màu xanh đậm, trên đầu đội mặt ngọc^[3] cùng màu, trong tay cầm một chuỗi Phật châu.

[2]Bối tử: là một loại y phục truyền thống, bắt đầu từ thời nhà Tùy. Cổ áo thẳng ngực, phần nách sổ xuống không may lại, nhiều lớp áo ngoài. Phổ biến trong các triều đại Tống và Minh.

[3]Mặt ngọc hay còn gọi là đai trán.

Lúc Úc Vân Từ đi vào, lão phụ nhân chỉ hơi nâng mí mắt rồi nhanh chóng rũ xuống, chuyển động Phật châu trong tay. Bên cạnh lão phụ nhân còn có một vị phụ nhân trông có vẻ chưa đến ba mươi, váy áo mộc mạc, ngoại trừ trâm cài tóc vòng tai ra thì không có trang sức nào khác.

Khuông đại phu nhân giới thiệu từng người, lão phụ nhân là Khuông lão phu nhân, phụ nhân là Khuông nhị phu nhân. Hai thiếu nữ đều do Đại phu nhân sinh ra, cũng là tỷ tỷ của Khuông Đình Sinh.

Trưởng nữ Khuông Như Nguyệt năm nay đã mười sáu, chải thiếu nữ đơn kê^[4], sợi tóc rũ xuống cho thấy là người chưa gả. Thứ nữ Khuông Như Ca chải song kê^[5], đi qua cặp kê lễ về sau, thì có thể cải thành đơn búi tóc.

[4]Đơn kê:

 undefined

[5]Song kê:

 undefined

Khuông lão phu nhân tinh thần vẫn khá tốt, thân thể coi như khỏe mạnh. Nhưng tâm sinh tướng, từ tướng mạo của bà ấy có thể thấy được bình

thường ít khi vui cười. Vị Khuông nhị phu nhân kia càng hơn nữa, hai má xệ xuống, mặt có tướng khô.

Ngày vui như thế này cũng không vui vẻ cho lắm.

Úc Vân Từ lại cảm thấy ngọt ngào, loại cảm giác lúc mới vừa đi vào kia càng thêm mãnh liệt.

Nàng còn tưởng, Khuông Như Ca cử hành lễ cập kê, chắc sẽ mời không ít khách khứa, nào ngờ chỉ có một mình nàng. Có lẽ chính vì quan hệ thân thiết giữa Hâu gia và Khuông gia, cho nên bản thân mới được mời làm khách chính.

Tất cả đều tiến hành theo trật tự, lúc đến lượt Úc Vân Từ, nàng lấy ra trâm ngọc đã chuẩn bị sẵn, cắm lên búi tóc của Khuông Như Ca. Sau đó nàng liền lùi sang một bên, nhìn Khuông đại phu nhân thêm trang phục cho con gái.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Khuông Như Ca hành lễ.

Đợi lát nữa mọi người đến thu dọn, Khuông lão phu nhân đã được mọi người đỡ về Ngay cả Nhị phu nhân Khuông gia từ nãy không nói gì kia cũng cáo từ theo.

Khuông phu nhân dẫn Úc Vân Từ đến phòng khách.

"Hôm nay đa tạ Cảnh phu nhân, ta vốn chỉ muốn người trong nhà dự lễ là được. Không ngờ hôm đó Đình Sinh trở về nói, kiến thức của Cảnh phu nhân khác với người bình thường, nên ta sinh lòng muốn kết giao. Không đối gặt Cảnh phu nhân, Khuông gia ta nhiều năm không quan tâm chuyện đời, rất ít tiếp xúc với người ta. Trong phủ chỉ còn lại đàn bà trẻ em và người già, đóng cửa sống qua ngày. Nếu không phải Cảnh Hâu gia nhận Đình Sinh làm đỡ đầu, e rằng người đời đã sớm quên Khuông gia ta rồi."

Tiếng nói của Khuông đại phu nhân không lớn, nhưng Úc Vân Từ nghe hiểu được bất đắc dĩ trong lời nói của bà. Đây chính là bi ai của con cháu anh hùng, lưng lấy qua đi, để cho người nhà chỉ có đau xót.

Lúc này, Khuông Như Ca và Khuông Như Nguyệt đã thay y phụ xong cùng nhau đi vào. Khuông Như Nguyệt giống Khuông phu nhân hơn một chút, nhã nhặn dịu dàng. Mà Khuông Như Ca trông có vẻ sáng sủa hơn, hoạt bát hơn.

Hai tỷ muội cung kính hành lễ với Úc Vân Từ.

"Bọn nó bị ta trói buộc đã quen, nhiều năm trước, Khuông gia ta không có nam nhân gánh vác công việc. Trước kia bà mẫu[6] để tang ch ờng, về sau mất con, một lòng đi theo Phật Tổ. Nếu không phải có Đình Sinh, chỉ sợ bà đã quy y cửa phật. Đệ muội ở goá nhiều năm, không có con cái, sớm đã đoạn tuyệt tâm tư với trần thế. Trình gia đại nghĩa cũng không đành ly hôn, đệ muội cũng si mê nhị đệ, không có ý định tái giá."

[6]Bà mẫu: mẹ ch ờng.

Nghe thấy họ Trình, Úc Vân Từ liền đoán rằng, có phải Khuông nhị phu nhân là cô nương nhà Đại Tư Mã hay không? Nhưng nàng không hỏi ra.

Khuông đại phu nhân th ần than một tiếng, "Nếu không phải ta còn có ba đứa con, chỉ sợ cũng sẽ giống bọn họ, dứt khoát làm bạn với Phật Tổ. Một nhà nữ nhân chúng ta thật sự không tiện xuất đầu lộ diện."

Úc Vân Từ không biết nói gì cho phải, thời đại này nổi khổ trong nhà không nam đình nàng cũng chưa trải nghiệm. Nhưng theo suy nghĩ của bản thân, cả phủ toàn nữ nhân, già già, nhỏ nhỏ. Ngay cả nam đình duy nhất cũng còn nhỏ, ở trong mắt người ngoài đúng là thế gia suy tàn.

Khó trách trong sách Khuông gia là võ gia ẩn thế, rất ít nhắc đến.

"Nương, nữ tử thì sao? Không có nữ tử ở đâu ra nam tử?"

"Như Ca!" Về mặt Khuông đại phu nhân tr ần xuống, lại áy náy nhìn về phía Úc Vân Từ: "Đứa nhỏ này bị ta làm hư, không biết trời cao đất rộng. Nó ăn nói vô tâm, mong Cảnh phu nhân đừng để ý."

Úc Vân Từ lại thích tính tình của Khuông Như Ca, cô nương này suy nghĩ đi trước thời đại, nếu ở hiện đại sẽ không quá bình thường.

"Khuông nhị tiểu thư nói không sai, thật ra rất nhiều chuyện nữ tử cũng rất giỏi. Sở dĩ bị người khác lên án, bị người khác chỉ trích, đó là vì nàng đứng chưa đủ cao. Nếu như nàng đứng ở vị trí cực cao, có được quyền lực tối cao, ai còn để ý nàng là nữ tử hay nam tử."

Khuông đại phu nhân lộ vẻ mặt kinh ngạc, giống như không ngờ nàng sẽ nói những câu như vậy.

"Trách không được Đình Sinh nói sư mẫu nó kiến thức hơn người, quả là thế." Khuông Như Ca vui vẻ nói, ánh mắt nhìn về phía Úc Vân Từ có thêm một phần thân thiết.

Lúc này, bóng dáng giống như trúc ngọc của Khuông Đình Sinh xuất hiện ở cửa ra vào.

Phía sau hắn là ánh sáng rực rỡ, nhưng lu mờ dưới dung nhan của hắn. Khí chất thuần khiết đặc thù của thiếu niên cùng với ngũ quan tuyệt thế trời sinh chiếu sáng cả căn phòng.

Nếu nói Khuông Như Ca là sức sống của Khuông gia, vậy Khuông Đình Sinh chính là ánh sáng hy vọng của Khuông gia.

Ánh sáng này quá chói lọi, một ngày nào đó, sẽ chọc thủng ngôi nhà tĩnh mịch Khuông gia, xuất hiện trước mặt người khác, chiếu sáng người đời.

"Lời sư mẫu mới nói, Đình Sinh chưa từng nghe thấy. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, cảm giác rất có lý."

"Ta cảm thấy Cảnh phu nhân nói rất đúng, nếu là..." Lời nói còn lại của Khuông Như Ca bị Khuông đại phu nhân nhìn một cái, liền nuốt xuống.

Úc Vân Từ không muốn người khác cảm thấy lời nói của mình khiến họ kinh hãi, bèn nói: "Đạo lý thì không sai, nhưng nữ tử muốn nổi bật hơn mọi người là chuyện khó khăn cỡ nào, thế gian quá nhiều chỉ trích nặng nề

đối với nữ tử. Hễ không cẩn thận một chút là sẽ bị ngàn người chỉ trỏ. Chuyện giống vậy, đối với nam tử mà nói thì dễ như trở bàn tay, nhưng đối với nữ tử thì gập ghềnh khúc khuỷu. Muốn làm người hơn người khác, nhất định phải trả một cái giá mà người thường khó tưởng tượng được."

Khuông Đình Sinh cụp mắt, như đang suy nghĩ.

Khuông đại phu nhân vội vàng mời Úc Vân Từ dùng trà, nước trà là người Khuông gia chế biến đặc biệt, mang theo hương hoa và hương lá trúc xanh. Vào cổ họng cực kỳ ẩm ướt, đi qua miệng để lại vị ngọt.

Thấy nàng thích, trước khi đi Khuông đại phu nhân sai người đưa một bình.

Úc Vân Từ không từ chối, người tao nhã làm chuyện tao nhã, một bình trà chế biến tinh tế, đủ thấy ấn tượng của người Khuông gia đối với nàng vẫn không tẻ.

Cổ kiệu dừng ở cửa Hậu phủ, Thái Thanh dìu nàng xuống kiệu, không ngờ có một người từ trong xó đi ra, thì ra chính là nha đầu Như Tình.

Trong tay Như Tình cầm một vật, dùng vải gói lại.

"Nhị tiểu thư, đây là đồ phu nhân giao cho người. Phu nhân có lời gửi Nhị tiểu thư, nói Nhị tiểu thư là người thông minh, nhìn đồ vật sẽ biết làm thế nào. Phu nhân còn nói, vật như vậy bà ấy có rất nhiều, nếu Nhị tiểu thư không hiếu thuận, bà ấy không dám đảm bảo thứ này sẽ tới tay người nào nữa."

Thái Thanh nhận lấy đồ vật, Như Tình lập tức rời đi.

Không cần mở ra, Úc Vân Từ cũng biết không phải là thứ gì tốt.

Quả nhiên, về đến phòng mở ra, bên trong là một cái yếm màu hồng đào, bên trên thêu hoa, vừa nhìn là biết kiểu dáng của thiếu nữ. Không cần nghĩ cũng biết là của nguyên chủ.

Phương thị là đang uy hiếp nàng!

Nàng cuộn đờ vật rỗi nhét vào trong ngực, bước nhanh đi ra ngoài.

Đi thẳng một đường đến viện tử của Hầu gia, sau khi thị vệ canh giữ thông báo liền mời nàng đi vào. Nàng hít sâu một hơi, đẩy cửa thư phòng ra.

Nam tử mặc cẩm bào màu tím đậm sau sách ngược mắt, nhìn về phía nàng. Dữ khí nàng vừa mới kéo lên lập tức xẹp xuống, nhưng nghĩ đến chuyện liên quan đến sống chết của mình, lại thôi bùng lên ngọn lửa chiến đấu.

Cảnh Tu Huyền nhìn tay nàng đưa vào trong ngực moi móc, sắc mặt lạnh một phần, lại nhìn nàng lấy ra một cái yếm màu hồng phấn để lên bàn, sắc mặt càng đen và lạnh.

Bông hoa đỏ chói cái yếm vừa vắn lộ ra, ở giữa thêu nhị hoa màu vàng. Sợi dây mảnh dẻ rũ xuống bên cạnh bàn, dung đưa mấy lần.

"Ý gì?"

"Hầu gia, đây là vật trong người ta... Nhưng lại là đờ mặc lúc ở nhà mẹ đẻ lúc trước. Vừa nãy kế mẫu ta phái người đưa tới, nói vật này ở chỗ bà ta còn nhiều, nếu ta không nghe lời bà ta, bà ta không dám đảm bảo sẽ đưa đờ đến tay người nào..."

Hắn ném sách trong tay xuống, quyển sách rơi trên mặt bàn phát ra tiếng vang trầm đục.

Nàng rụt cổ lại, cảm thấy cổ lửa giận mãnh liệt kia. Thật ra hành động này của nàng là đang đánh cược, cược hẳn sẽ không ng ỡ yên không quan tâm. Nếu hẳn coi trọng thanh danh của Hầu phủ, vậy làm phu nhân của hẳn, hẳn cũng không muốn người khác tha hồ chửi bới.

Đờng thời nàng cũng sợ, sợ nam nhân tâm tư khó dò, bởi vì chuyện như vậy mà chê bai mà vứt bỏ nàng. Nếu nàng bị bỏ thật, vậy đúng là kêu

trời trời không lên tiếng, gọi đất cũng không linh, chỉ có nước đọi Phương thị tùy ý vùn vùn chà đạp nàng.

"Nàng có kế sách gì?"

Hắn vừa hỏi, tinh thần của nàng lập tức ổn định, liếm môi, háng giọng nói: "Lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt."

Hắn thờ ơ "uhm" một tiếng, thân thể ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế. Ánh mắt u ám, sâu không thấy đáy, giống như không xem nàng ra gì.

Loại cảm giác áp bách vô hình kia làm nàng tê cả da đầu.

Phương thị đang uy hiếp nàng để đạt được mục đích của mình. Nàng thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, cho đến bị Phương thị vét sạch tất cả giá trị. Kết quả cuối cùng của nàng tất nhiên sẽ không tốt, nói không chừng không khác gì kiếp trước.

Cho nên, vì mạng sống, nàng nhất định phải hành động trước để kiềm chế đối phương.

Nàng không dám trốn tránh, nhìn lại hắn.

"Nàng bất nhân ta bất nghĩa! Xin H ầu gia tìm giúp ta mười tên ăn mày, toàn bộ đều là nam tử, càng hèn mọn càng tốt!"

Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong phủ tướng quân, Phương thị đang hỏi Như Tình.

"Lúc người đưa đồ cho Nhị tiểu thư, sắc mặt nàng thế nào?"

Như Tình cúi đầu, nếu không phải mình và Như Thúy còn hữu dụng, chỉ sợ phu nhân đã bán bọn họ từ sớm rồi. Chuyện phu nhân giao, nàng ta không dám không làm tốt.

Phu nhân đã dặn, nhất định phải tự tay giao cho Nhị tiểu thư.

Nàng ta hỏi người gác cổng mới biết Nhị tiểu thư đến Khuông gia làm khách, bèn canh giữ ở cổng. Nếu phu nhân biết Nhị tiểu thư không chỉ không bị Hài gia chán ghét vứt bỏ, mà còn được nở mày nở mặt đi ra ngoài, biết đâu trong cơn tức giận sẽ bán mình đi thì sao?

"Bẩm phu nhân, sắc mặt Nhị tiểu thư vẫn bình thường, không nói lời nào. nô tỳ nhìn thấy nàng giống như làm khách trở về, nô tỳ nghe nói... Hôm nay Nhị tiểu thư đến Khuông gia làm khách chính của lễ cập kê cho Khuông Nhị tiểu thư."

"Cái gì?" Úc Sương Thanh hoảng sợ lên tiếng, làm sao có thể? Nữ tử có đức hạnh xấu như thế, sao Khuông gia lại mời làm khách chính, có phải nghe nhầm rồi không?

"Người có nghe rõ không vậy?"

"Nô tỳ nghe thấy rõ ràng."

Sắc mặt Phương thị rất khó coi, bà ta đã vài đêm không được ngon giấc, dưới mắt còn có quầng thâm. Mặc dù dùng phấn che lại, nhưng vẫn có vẻ mất tinh thần, hơi sưng lên.

"Người làm tốt, đi xuống đi."

Như Tình lập tức bị bà tử dẫn đi, nàng ta vừa đi, rốt cuộc Úc Sương Thanh nhin không được nữa: "Nương, người nói có phải Hầu gia đã rung động với nha đầu chết tiết kia rồi không?"

Nếu không vì sao hắn biết rõ chuyện của nha đầu chết tiết kia và Thiệu Lăng biểu ca, còn muốn nhin xuống. Đừng nghe người ngoài nói biểu tiêu thư Hầu phủ có tư tình với Thiệu Lăng biểu ca, lấy tính tình của Cảnh hầu gia, chẳng lẽ không nhìn ra là nha đầu chết tiết kia dùng thủ thuật che mắt sao?

Nha đầu chết tiết kia trừ diện mạo hơi xinh đẹp ra, không có cái nào khác đáng nhắc đến. Một nữ tử dung tục như thế, sao Cảnh hầu gia lại cảm mến được? Lẽ nào hắn giống những người khác, chỉ thích sắc đẹp không nhìn bên trong?

Không, hắn không phải người như vậy!

Trong đầu Úc Sương Thanh rối như tơ vò, nam nhân nàng coi trọng, trong mắt phải nên chỉ có một mình nàng, sao có thể cứ để nữ tử khác chiếm giữ trái tim của hắn trước được.

Nàng không cho phép xảy ra chuyện như vậy!

Còn kịp, hiện giờ tất cả đều kịp!

"Nương, chúng ta không thể đợi thêm nữa, nhất định phải ngăn cản bọn họ ở bên nhau. Nếu thật sự để bọn họ lâu ngày nảy sinh tình cảm, nữ nhi phải làm sao đây? Con không muốn chịu đau khổ như vậy nữa, nữa khác cũng không muốn đợi, nương..."

"Nương biết, con yên tâm, nó nhìn thấy đờnương tặng thì sẽ biết nên làm gì. Nếu nó dám không nghe lời, đừng trách ta không niệm tình mẹ con!"

Úc Sương Thanh không biết đờnương tặng là cái gì, nhưng nương làm việc từ trước đến nay đều ổn thỏa, nàng hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi giống như nương nói.

Trong lòng nàng hy vọng, từ viện tử của Phương thị về phòng mình, một đêm không hề chớp mắt.

Ngay cả trong mơ, nàng cũng mơ thấy mình gả vào H ầu phủ. Mười dặm hồng trang, ai cũng ao ước hâm mộ. Nàng ta ngồi trong kiệu hoa, nghĩ đến nam nhân sắp sửa sống cả đời, nghe tiếng bàn luận của người hâm mộ, cười đến tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, nhìn thấy còn ở trong khuê phòng của mình, không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng giấc mơ là đi ền báo tốt lành, nói không chừng chẳng bao lâu nữa mình sẽ được gả vào H ầu phủ. Nghĩ như thế, nàng lại vui vẻ, sai nha đầu chải kiêu tóc thịnh hành nhất lúc bấy giờ cho mình, mặc váy phụng tiên đẹp nhất, ở trong phòng xoay hai vòng.

Ăn xong, nàng đến viện tử của Phương thị như thường lệ.

Không ngờ nhìn thấy phía đối diện có một bà tử hốt hoảng chạy tới viện của mẫu thân, bà tử kia hình như còn nhìn mình một chút, ánh mắt dừng trước ngực của mình.

Chẳng lẽ hôm nay y phục mình mặc quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến bà tử quên lễ nghi, nhìn mình một cách trắng trợn?

Trong nội tâm nàng vui mừng, bàn về tướng mạo, nàng ta không hề thua kém nha đầu chết tiệt kia.

Từ xưa nam nhân đều thích sắc đẹp, tương lai nàng trở thành H ầu phu nhân, chắc chắn nam nhân sẽ say mình như điếu đổ, sủng ái có thừa. Giống như cha dành cho nương, yêu thương hai mươi năm, ân ái không giảm.

Bà tử kia chạy vào viện Phương thị, thở hồng hển nói: "Phu nhân... Ngoài cửa có rất nhiều ăn mày tới... Nói là cùng đại tiểu thư..."

Lúc nghe thấy hai chữ ăn mày, Phương thị đang muốn dạy dỗ bà tử không biết phép tắc này, nào ngờ kế tiếp bà tử nhắc đến Thanh tỷ nhi, bà ta hỏi vội: "Nói đại tiểu thư cái gì?"

"Bọn họ nói... có tình cảm... với đại tiểu thư..."

"Nói hươu nói vượn!"

Phương thị tức giận đến phát run, "vù" lập tức đứng lên: "Mau nói, bọn họ nói thế nào? Các người là người chết sao? Không biết đuổi chúng đi?"

Bà tử kia bị bà ta dọa sợ, lập tức quỳ xuống: "Phu nhân... ngoài cửa phủ có rất nhiều người vây quanh... Những người kia đều nói từng có một lần xuân phong[1]... với đại tiểu thư..."

[1]Xuân phong: ở đây có nghĩa là làm tình:)))

Úc Sương Thanh chạy tới nghe được, cả người sững sờ.

Nàng ta "a" kêu một tiếng, tiến lên đá bà tử kia: "Mau, kéo ra ngoài đánh chết!"

"Con, đứa nhỏ này... Nàng chỉ tới báo tin, con đánh chết nàng làm cái gì!" Phương thị quát con gái, nhìn thấy bà tử ngã trên mặt đất, đè nén phần nộ trong lòng, nghiêm nghị hỏi: "Bọn họ còn nói cái gì?"

Bà tử sớm biết việc này không được tốt, nhưng không đến báo, bà ta sẽ chỉ thảm hại hơn.

"Phu nhân... bọn họ nói đại tiểu thư... trước ngực có một nốt ruồi son..."

Trong đầu Úc Sương Thanh "ong" một tiếng, kế tiếp nàng ta không nghe được gì nữa. Chẳng trách vừa rồi bà tử này nhìn trước ngực mình, lẽ nào đang suy nghĩ rốt cuộc nàng có nốt ruồi son hay không? Nàng nhìn nương dẫn bọn hạ nhân rời đi, trong phòng chỉ còn một mình nàng.

Cho dù không có ai, nàng vẫn cảm thấy khó xử như bị người khác lộ quần áo, thân thể không động đậy được. Hơn nữa bốn phía giống như có rất nhiều tiếng cười nhạo, không biết phát ra từ đâu.

Bọn họ giễu cợt nàng, nhục mạ nàng.

"A!"

Nàng quát to một tiếng, xông ra ngoài theo.

Cửa lớn phủ tướng quân đã bị người vây chặt như nêm cối. Mười mấy tên ăn mày đang kể lại chuyện trăng hoa của bọn họ với đại tiểu thư phủ tướng quân.

Nhất là nốt ruồi son kia, bọn họ miêu tả ướt át vô cùng, giống như một điểm đỏ xinh đẹp trong tuyết.

"Trương lão lục, người nói bừa cái gì đó? Hôm đó người ngủ với Úc đại tiểu thư rõ ràng là ta. Các người không biết chứ, hình dáng nốt ruồi son kia của Úc đại tiểu thư rất đẹp đó."

"Nói bậy, rõ ràng là ta..."

"Là ta..."

"Không đúng, là ta mới đúng..."

Đám ăn mày cãi vã, đầu nói người ngủ với Úc Sương Thanh là mình. Phương thị ở sau cửa, nghe bọn họ nói, trước mắt biến thành màu đen.

Mấy tên bỉ ổi này là ở đâu ra, sao dám ở cửa phủ tướng quân lớn tiếng vu khống trong sạch của Thanh tử nhi như vậy? Tay bà tay siết chặt lại, cắn răng, hận không thể sai người đánh chết những tên kia ngay lập tức.

Bên ngoài vang lên tiếng cười to, người vây xem bắt đầu ồn ào.

"Trương lão lục, người nói đã từng ngủ với Úc đại tiểu thư, vậy người hãy nói thử, hương vị của Úc đại tiểu thư thế nào?"

Trương lão lục liếm môi, chép miệng, nheo mắt, giống như đang nhớ lại: "Tuyệt vời không thể tả! Giống như mỗi ngày ăn cơm thiu và bánh bao không nhân cứng ngắt, đột nhiên có người mời người ăn một con cá trích dày mình trong sông, mềm mịn không xương, ăn một lần cả đời khó quên."

"Hay cho Trương lão lục người, lại còn biết ví von nữa chứ, cá trích dày mình trong sông gì kia, người ăn rồi sao? Mà lấy nó so sánh với Úc đại tiểu thư, rốt cuộc có chính xác hay không vậy?"

Trương lão lục giống như quỳnh lên, mặt đỏ bừng. Làn da vốn đen thui trông cũng đỏ lên, làm cho người giễu cợt kia và người xung quanh cười ầm lên.

Lúc này, Úc Sương Thanh đã chạy tới cửa. Nàng nghe được rõ ràng lời nói bên ngoài, nhưng tiếng cười kia chui vào trong tai giống như quỷ đòi mạng. Cả người nàng đều đang run lên, tay chân lạnh buốt.

Mắt nàng đờ đẫn, nhìn chằm chằm cửa lớn đóng chặt.

Phương thị nhìn sang, bị vẻ mặt dữ tợn của nàng dọa giật mình.

"Thanh tử nhi, con mau về đi, đây không phải lời một cô nương gia như con nên nghe."

"Nương... nhất định là nha đầu chết tiệt kia... nhất định là nàng ta làm. Nương... con muốn giết nàng ta, con muốn giết nàng ta!"

Úc Sương Thanh nói xong, lập tức muốn xông ra ngoài. Phương thị nháy mắt với bà tử và hạ nhân, đám người giữ chặt nàng lại, nàng liêu mạng giãy dụa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là nha đầu chết tiệt kia nhất định phải chết!!

Sao nha đầu chết tiệt kia dám làm nàng nhục nhã đến như vậy?

Chuyện trước ngực nàng mọc nốt ruồi son trừ nha đầu thiếp thân và mẹ ruột ra, theo lý mà nói sẽ không ai biết, chẳng lẽ lúc nha đầu chết tiệt kia ở trong phủ đã nín nhịn, lén nghe ngóng chuyện riêng của nàng?

Hay cho một nha đầu tâm cơ ác độc, tại sao nàng và nương lại bị lừa chứ?

Phương thị cũng hối hận trong lòng, sớm biết nha đầu chết tiệt kia đầu là giả vờ. Sao bà ta có thể gả đổi phương đi? Trăm tính ngàn tính, kết quả là hại Thanh tử nhi.

Những tên bản thủ kia không chút nói về Thanh tử nhi của bà không chút kiêng kỵ, cho dù bị đè xuống, thanh danh của Thanh tử nhi cũng bị hủy.

Tâm tư của nha đầu chết tiệt kia thật thâm độc, có phải vì hôm qua bà phái Như Tình tặng đồ, cho nên nha đầu chết tiệt kia mới nổi lên suy nghĩ xấu xa hay không? Nếu thật là như thế, chẳng phải là mình hại Thanh tử nhi sao?

Không, đầu là nha đầu chết tiệt kia lòng dạ độc ác, không quan tâm tình cảm tử muội, vừa ra tay là muốn đưa Thanh tử nhi vào chỗ chết.

"Các người mau đưa đại tiểu thư về, trông nom cẩn thận, nếu đại tiểu thư xảy ra sơ xuất nào, toàn bộ các người đầu bị dùng gậy đánh chết!"

Bà ta hung ác phân phó, bọn hạ nhân nào dám không nghe, mấy người kéo Úc Sương Thanh rời đi.

Ngoài cửa, những tiếng nói cười âm ỉ kia vẫn liên tục truyền vào tai, Phương thị nháy mắt với đám gia đình. Trước đó bọn họ cũng đã ra ngoài đuổi những tên ăn mày kia rồi. Nhưng không biết vì sao, trong đám đông vây xem có người đang bảo vệ đám ăn mày, đánh bọn họ đến mức không còn chút sức đánh trả lại.

"Phu nhân... nếu không báo quan đi."

Quản gia phủ tướng quân thấy tình hình không ổn, những người kia đến có chuẩn bị, chắc chắn có người ở sau lưng giật dây. Bọn họ chính là nhắm vào phủ tướng quân, trước mắt tướng quân không có trong phủ, một phụ

nhân như phu nhân nếu đi ra ngoài lý luận sẽ dẫn tới chỉ trích và nhục mạ của người khác.

Trước mắt Phương thị biến thành màu đen, tức giận đến mức toàn thân phát run.

Bà biết mình không thể đi ra ngoài, ra ngoài sẽ chỉ trúng kế của bọn họ mà thôi.

"Được, người vừa phái người đi báo quan, vừa phái người đi tìm tướng quân."

"Phu nhân yên tâm, lão nô đã phái người đi tìm tướng quân, có lẽ lúc này sắp trở về rồi."

Phương thị một tay đặt trên ngực, bà tử bên cạnh bà bước lên trước đỡ bà. Bà cắn răng, vành mắt muốn nứt ra. Đều do bà quá nhân từ, mới có tai họa hôm nay.

Ngàn vạn lần không nên giữ lại một mạng cho nha đầu chết tiệt kia, đáng lẽ nên giết chết từ sớm cho hết chuyện.

"Này này, Trương lão lục, theo lời người nói. Người chính là cô gia của phủ tướng quân, Úc tướng quân là nhạc phụ của người, Úc phu nhân là nhạc mẫu của người. Đến lúc đó tổ chức rượu mừng, đừng quên mời chúng ta đến uống một chén nhé!"

"Tất nhiên tất nhiên, đến lúc ấy sẽ mời tất cả mọi người đến dự..."

"Các người là ai? Lại dám sinh sự ở cổng phủ tướng quân, bắt hết lại cho ta!"

Trong mắt Phương thị có tinh thần, là tiếng của tướng quân.

Mắt hổ của Úc Lượng quét qua đám ăn mày kia, ông vừa nói xong, cửa phủ tướng quân lập tức mở ra. Gia đình bên trong nối đuôi nhau đi ra, bắt đầu tiến lên bắt những tên ăn mày kia.

"Đừng... Nhạc phụ đại nhân, tiêu tể đây có lẽ..."

"Ta mới là cô gia của phủ tướng quân..."

Đám ăn mỳ mồm năm miệng mười tranh luận, chỉ khiến Úc Lượng tức giận đến mức cổ nổi gân xanh. Vừa nãy hạ nhân trong phủ đến tìm mình, nói có người ở ngoài cửa phủ bôi nhọ thanh danh của Thanh tử nhi, ông còn không tin. Không ngờ sự việc còn tệ hơn ông nghĩ, những người này đâu chỉ nói xấu, căn bản là sỉ nhục!

"Chặn miệng của bọn họ lại, áp giải tất cả đi Thuận Thiên phủ!"

"Tướng quân, sao ngài không nghe bọn họ nói thử. Dù sao cũng là người từng có quan hệ phụ thê với Úc đại tiêu thư, nếu như bắt nhầm, chỉ sợ đến lúc đó Úc đại tiêu thư thương xót vị hôn phu, nảy sinh khoảng cách với tướng quân ngài."

Có người bất bình thay đám ăn mỳ, Úc Lượng trừng mắt, nhìn về phía nam tử trung niên nói chuyện.

"Người là người phương nào?"

"Người gặp chuyện bất bình."

Nam tử trung niên cũng không sợ Úc Lượng, mà lúc này, Trương lão lục chen ra học dáng vẻ thư sinh hành lễ với Úc Lượng: "Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin nhận tiêu tể một lạy. Tiêu tể hổ thẹn, không thể "phát hồ tình chỉ hồ lễ"[2], làm ra chuyện bê bối với Úc đại tiêu thư. Nhưng nam tử nhất định phải có trách nhiệm, tiêu tể thỉnh cầu nhạc phụ đại nhân, gả Úc tiêu thư cho tiêu thê, chắc chắn yêu thương sủng ái có thừa."

[2]Phát hồ tình chỉ hồ lễ: Đây là một câu trích trong học thuyết của đức Khổng Tử. Truy tìm thuyết nói rằng trong "Kinh Thi" của Khổng Tử biên soạn, trong mục "Quan Thư" có miêu tả một người thanh niên trẻ tuổi vì yêu thương nhưng nhớ một người con gái mà mắc bệnh tương tư, ngày đêm ăn ngủ không yên. Học trò của Khổng Tử là Tử Phục ghi lại đi đầu này rồi viết một lời răn bên dưới: "Phát hồ tình chỉ hồ lễ nghĩa", đó cũng chính

là chủ trương của Khổng Tử ngày xưa, “Nhạc nhi bất dân”. Chữ “h ồ” ở đây là giới từ, nghĩa tương đương với từ “vu”. (Nguồn: truyencuatui.net/truyen/tu-duong-ban-dich/chuong-161-phat-ho-tam-chi-vu-le/6389888.html)

"Người nói xạo, lão tử mới là nhân tình của Úc đại tiểu thư..."

"Ta là..."

"Người là? Vậy người nói xem thử, nốt ru ồi son trước ngực Úc đại tiểu thư là mọc ở bên trái hay bên phải?"

Trương lão lục nhất thời nghẹn lời, có vẻ không trả lời được. Tên ăn mày hỏi kia đắc ý nhướng mày: "Trả lời không được đúng không, ta sẽ không nói cho người... ha ha..."

Đám người cũng cười theo, sắc mặt Úc Lượng đen đến dọa người, gân xanh trên cổ càng rõ ràng hơn.

Tay ông l ần xuống eo, lúc này mới phát hiện mình ra ngoài gặp bạn bè, quên đeo bảo kiếm.

Nhìn thấy động tác của ông, Trương lão lục nhanh chóng lui về sau, lớn tiếng la hét, "Ôi..., nhạc phụ không nhận con rể, muốn giết người diệt khẩu!"

Trương lão lục kêu lên, những tên ăn mày còn lại cũng tản ra, chạy vào trong đám người. Đám người tự động nhường đường đi, chẳng mấy chốc mùi mấy tên ăn mày chạy mất không còn bóng dáng.

Qua một lúc thật lâu, người vây xem cũng giải tán.

Úc Lượng đen mặt, tức giận đến nổi đá một phát vào sư tử đá ở cổng.

Phương thị đứng ở trong cửa, đã khóc đến thở không ra hơi.

Úc Lượng nhấc chân vào phủ, cửa lớn nhanh chóng đóng chặt lại, ngăn cách một số người thò đầu ra nhìn.

"Tướng quân... Thanh tử nhi bị người khác ức hiếp đến tận đây, thiếp thân hận không thể chính tay đâm người giết dây sau màn này..."

"Người giết dây sau màn? Nàng biết là ai?"

Phương thị thẫn thẫn, nam nhân đầu óc ngu si này. Chẳng lẽ thật sự tưởng Thanh tử nhi có liên quan với mấy người thấp hèn kia sao?

"Thanh tử mà từ nhỏ thủ lễ, không ở bên ngoài xuất đầu lộ diện. Nàng tư mật sự tình, ngoại trừ thiếp thân và hầu hạ nàng nha đầu, còn có ai có thể biết? Cũng là Thanh tử mà không có ý đề phòng người khác, nàng coi người khác là thân muội muội, cái nào nghĩ đến lấy người khác lại mọc ra lòng dạ rắn rết, hận không thể đưa nàng vào tử địa..."

Lông mày Úc Lượng chau lại vào nhau, bà chỉ Nhị nha đầu?

Mặc dù Nhị nha đầu giống như Thành thị, đầu óc khôn ngoan, nhưng không đến mức sẽ hại đại nha đầu. Nàng cũng là con gái Úc gia, phá hỏng thanh danh của đại nha đầu có lợi gì cho nàng?

Phương thị chết lặng, chẳng lẽ nam nhân này đang nghi ngờ bà? Nam nhân từng chỉ ừu chuộng bà lại trở nên đa nghi như vậy từ khi nào?

"Tướng quân... Ngài đừng cho rằng thiếp thân nói lung tung... Ngài nghĩ lại mà xem, nàng căn bản có chủ tâm muốn phá hỏng thanh danh của phủ tướng quân chúng ta, nếu không, con gái xuất giá chưa được bao lâu đã đi cấn đờ cưới? Thiếp thân biết... nhiều năm qua, sợ là trong lòng nàng hận thiếp thân, cho rằng cái chết của tử tử có liên quan đến thiếp thân. Thiếp thân làm sai chỗ nào, chẳng qua là ái mộ tướng quân, sẵn lòng không tranh danh phận ở bên tướng quân, sao lại khiến người ta không chấp nhận như thế... Ô..."

Mỗi lần nhắc đến chuyện năm đó, đầu sẽ khiến Úc Lượng áy náy.

Lần này cũng không ngoại lệ, vừa nghĩ tới Phương thị vào phủ chịu tủ nhục và Thành thị khi đó mỗi ngày tỏ thái độ. Trong lòng Úc Lượng bắt đầu tin bà, trọng lượng của Phương thị cũng nặng hơn.

Ông quát lớn một tiếng, "Lấy kiếm của ta ra!"

Một tùy tùng nhanh chóng chạy đi, không lâu sau, mang tới bội kiếm của ông.

Ông bắt lấy, quay người rời khỏi phủ tướng quân. Phương thị ở sau lưng ông, lộ ra ánh mắt lạnh như băng. Chỉ mong lần này, tướng quân có thể đòi lại công bằng cho Thanh tử nhi.

Nếu không...

Sử Văn Hiên và Úc Toàn Thắng nghe tin chạy đến, vừa nghe chuyện đã xảy ra, vội vàng đuổi theo Úc Lượng, chạy về phía Hâu phủ.

Lúc Úc Lượng xách kiếm chạy tới Hâu phủ, cửa Hâu phủ đang đóng. Ông nổi giận ùng ùng đập cửa, sau đó Sử Văn Hiên và Úc Toàn Thắng cũng đến.

Chẳng biết lúc nào bên ngoài bắt đầu tụ tập một đám người.

Úc Vân Từ nghe thấy hạ nhân đến báo, mỉm cười. Úc Lượng thật là nhanh, không biết Phương thị có thích món quà lớn mình tặng không? Cái gọi là có qua có lại, hôm qua Phương thị phái Như Tình đến tặng quà, nếu nàng không đáp lễ chẳng phải chứng tỏ không có lễ phép.

Nàng dẫn theo Thái Thanh và Truyện Họa, chạy tới.

Cửa lớn Hâu phủ vừa mở ra, Úc Lượng liền thấy thứ nữ mừng rỡ ra đón.

Nàng nhanh chóng nhìn lướt qua kiếm trong tay ông, sắc mặt thay đổi, lập tức che mặt khóc lớn.

"Phụ thân... Lần nào người tới Hâu phủ cũng xách theo kiếm, người không biết chuyện còn tưởng người trong Hâu phủ chính là kẻ thù của người, chứ không phải con gái và con rể. Rốt cuộc con gái đã chộc phụ thân không vui ở điểm nào... Khiến phụ thân cầm kiếm tới cửa..."

"Người còn có mặt mũi khóc sao, mình đã làm gì còn không rõ ư?"

"Phụ thân... Con gái ở trong H ầu phủ suốt, không đi đâu cả. Con gái thật sự không biết mình đã làm gì khiến phụ thân tức giận như vậy..."

Úc Lượng lửa giận không chỗ bùng phát, nhìn dáng vẻ này của thứ nữ, không giống như là nàng làm. Nhưng Phương thị lại nói chuyện này do Nhị nha đầu làm ra. Trong lúc nhất thời, ông không phân biệt được.

"Vi phụ hỏi người, chuyện xảy ra hôm nay ở phủ tướng quân người thật sự không biết, thật sự không phải người làm?"

Úc Vân Từ buông tay ra, lộ vẻ kinh ngạc, trên mặt còn mang nước mắt. Nhưng không lau đi, mà lo lắng hỏi: "Phụ thân, nhà ta xảy ra chuyện gì? Lễ nào mẫu thân lại bị bệnh? Con gái bất hiếu, lo quan tâm H ầu phủ, ngay cả chuyện lớn như mẫu thân sinh bệnh cũng không biết..."

Người vây xem trò vui bắt đầu nhỏ giọng bàn luận, có người nói vị Úc phu nhân phủ tướng quân thật là có bản lĩnh. Rõ ràng là con gái ruột của mình làm ra chuyện xấu, bà ta còn xúi giục Úc tướng quân đến chết vấn đích nữ do vợ cả sinh ra.

Tiếng nghị luận không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể truyền đến phía bọn họ.

Sử Văn Hiên cảm thấy không ổn lắm, khẽ cau mày.

Lúc này, Úc Toàn Thắng đi về phía trước một bước: "Nhị tỷ, sự thật nếu là tỷ làm, tỷ hãy mau nhận đi. Tỷ có biết mẫu thân tức giận ra sao không? Còn đại tỷ nữa, chỉ sợ sau này không có mặt mũi gặp người. Tỷ mau trở về xin lỗi hai người họ đi!"

Lúc này Úc Vân Từ mới nhìn thấy Úc Toàn Thắng đứng ở sau lưng Úc Lượng không xa, đối phương gọi nàng là Nhị tỷ, vậy chính là đệ đệ hời của nguyên chủ. Vậy nam tử bên người đệ đệ này là ai, trông hai người có một hai phần tương tự.

Hơn nữa khí chất của bọn họ rất giống, đứng chung một chỗ tựa như cha con.

Nàng đột nhiên hiểu rõ vẻ mặt của Úc Lượng lần trước, lúc nàng bịa chuyện Phương thị có dây dưa với người khác, phải chăng bắt ngu ồn từ nam tử này?

Nhưng người đệ đệ này thân là con trai của võ tướng, vậy mà học văn không tập võ. Chẳng lẽ đọc sách đến choáng váng, ngay cả lời ngâm thơ như vậy cũng nói được.

"Ta phải xin lỗi cái gì? Ngay cả chuyện xảy ra là gì ta cũng không biết, đấng tội đại tỳ chỗ nào chứ?"

Lần trước, lúc Thẩm Thiệu Lăng nhắc đến cái bốt trên người nàng trước mặt Hài gia, nàng mới nhớ lại chi tiết nào đó trong sách. Nếu là sủng văn, đương nhiên không thể thiếu chuyện nam nữ xoa xoa vuốt vuốt.

Trong sách miêu tả trước ngực Úc Sương Thanh có một nốt ruồi son, cực kỳ xinh đẹp, nam chính rất thích, thường hay vuốt ve. Nàng ghi nhớ chi tiết này ở trong lòng, biết đây là vũ khí sắc bén tốt nhất để đánh trả mẹ con Phương thị.

Nàng không có cách nghĩ nam chính trong sách và Hài gia hiện tại là một người, dưới cái nhìn của nàng, nam chính trong sách và Hài gia mà nàng biết hoàn toàn không phải cùng một người.

Nàng nghĩ, có lẽ cái nàng xem là sách lậu.

Úc Lượng thấy dáng vẻ của thứ nữ đúng là không biết rõ tình hình, trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Mà Úc Toàn Thắng chỉ muốn làm sao rửa sạch thanh danh của đại tỳ, cao giọng chất vấn: "Chẳng lẽ những tên dân đen kia không phải tỳ tìm, tỳ chính là muốn hại đại tỳ, bôi nhọ thanh danh của đại tỳ. Uống cho tỳ ấy trước kia che chở tỳ như vậy, mà tỳ lại báo đáp tỳ ấy thế này... Nếu tỳ còn

chút lương tâm thì mau chóng thừa nhận sai lầm, cầu xin đại tở thông cảm!"

Úc Vân Từ nhìn chằm chằm hắn, dáng vẻ lý lẽ hùng hồn của hắn đều là thư sinh cổ hủ. Bất kể có phải nàng làm hay không, nàng đều không có khả năng nhận sai với Úc Sương Thanh.

Tầm mắt của nàng từ trên mặt hắn, chuyển sang mặt nam tử trung niên bên cạnh.

Sau đó nàng tỏ vẻ đau khổ, bi thương nhìn Úc Lượng: "Phụ thân... con gái thật sự cảm thấy không đáng thay cha..."

"Phụ thân, ngài là anh hùng, từ trước đến nay ngay thẳng công bằng, đầu đội trời chân đạp đất. Nhưng có một số người vì ham muốn cá nhân của mình, nhiều lần lừa gạt ngài. Ngài hết lòng trung thành với tổ quốc, nhưng người khác lại rắp tâm hại ngài, lừa dối ngài..."

Gần đây Úc Lượng vốn rất rầu rĩ vì chuyện con trai lớn lên giống biểu huynh Phương thị, nghe vậy sắc mặt đen hơn.

Trong lòng Sử Văn Hiên khẽ động, thàn nói không tốt, vội vàng khuyên Úc Lượng: "Tướng quân, ta thấy Nhị tiểu thư thật sự không biết chuyện, có lẽ chuyện này có ẩn tình khác, phải đi điều tra cẩn thận."

Hắn không nói lời nào còn đỡ, hắn vừa lên tiếng, người khác lập tức chú ý tới hắn.

Trước kia, không nghĩ đến phương diện kia thì không sao, nhưng từ lúc nghĩ đến phương diện kia, Úc Lượng càng nhìn con trai càng cảm thấy giống Sử Văn Hiên. Lúc hai người không đứng chung, Úc Lượng thuyết phục bản thân hết lần này đến lần khác.

Nhưng thấy hai người đứng chung, dáng vẻ cực kỳ giống nhau kia làm ông lại dao động.

"Phụ thân... Con gái vẫn luôn không đành lòng nói ra, nhưng đệ đệ càng lớn càng giống..." Nàng không biết nam tử trung niên này là ai, thế là nói âm ờ: "Không dối gạt phụ thân, ngài không ở trong phủ, mẫu thân thường hay gặp gỡ người khác... Nữ nhi bắt gặp mấy lần..."

Nói không rõ ràng càng làm cho người khác suy nghĩ xa xôi.

Không riêng gì Úc Lượng, ngay cả người vây xem cũng bắt đầu nói nhỏ, tiếng nói càng lúc càng lớn.

Rốt cuộc Sử Văn Hiến cũng biết chỗ nào không đúng, Úc nhị tiểu thư rõ ràng đang ám chỉ mình có tư tình với biểu muội. Xem ra đúng như biểu muội nói, đưa con gái Thành thị để lại này nhiều năm qua đều là giả bộ.

"Nhị tiểu thư, theo lễ nghi mà nói, người cũng phải gọi ta một tiếng biểu cữu giống Thanh tử nhi và Thắng ca nhi. Người ta thường nói cháu trai giống cữu cữu, mẫu thân của ta và mẫu thân của nương người là tỷ muội ruột, Thắng ca nhi giống ta chẳng có gì lạ."

Thì ra là biểu ca của Phương thị.

Đây thật là để nàng "mèo mù đụng phải chuột chết".

"Cháu trai giống cữu cữu không sai, nhưng chưa từng nghe nói giống biểu cữu. Hơn nữa còn có một câu, gọi là biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh. Lời này còn là mẫu thân dạy ta, không biết biểu cữu nghe nói chưa?"

Úc Lượng thở hắt hắt, con mắt trợn giống như chuông đồng, "Mẫu thân người thật sự đã nói với người rằng biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh?"

"Là mẫu thân dạy... Khi đó ngày nào mẫu thân cũng khuyên con gái từ hôn với Hầu phủ, nói muốn gả con gái đến Thẩm gia, đồng thời dùng câu nói này khuyên con gái... Con gái cảm thấy không đúng. Mỗi hôn sự này là mẹ ruột của nữ nhi quyết định, nào có đạo lý hủy hôn?"

Trong đám người không biết ai hô một câu: "Biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh, lời này của tướng quân phu nhân thật là lời vàng ngọc đó!"

Chẳng mấy chốc, có người bắt đầu ồn ào, kèm theo tiếng cười to.

Úc Lượng xanh mặt, nhìn chằm chằm Sử Văn Hiên và Úc Toàn Thắng đứng cùng nhau, không nói một lời cất kiếm vào vỏ.

Sử Văn Hiên thẫn thờ nghĩ hồng việc rồi, hấn chĩa ánh mắt hung ác nham hiểm về phía Úc Vân Từ. Nàng thấy ánh mắt của hấn giống như ánh mắt của Thâm Thiệu Lăng, thẫn thờ nghĩ Phương gia thật sự là tà môn, sao họ hàng gì cũng đều cùng một đức hạnh..

Tất cả đều là một đám đĩa bám lên da người.

Trong đầu Úc Lượng toàn là câu nói biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh, bây giờ ông chỉ muốn hỏi Phương thị rõ ràng, lời nói kia rốt cuộc có phải là bà ta nói hay không, rốt cuộc bà ta và Sử Văn Hiên có tư tình hay không?

Ông bước nhanh như gió, hận không thể chấp cánh bay về

Cửa phủ tướng quân lại có một đám người vây quanh.

Ông xuyên qua đám người đi vào, liền thấy một nam tử quỳ trên mặt đất.

Nam tử mặc cẩm bào màu xanh, tướng mạo trung đĩnh, chỉ có ánh mắt không ngay thẳng cho lắm, tựa như có dâm khí.

Úc Lượng quát chói tai, nam tử kia thấy là ông, hai mắt sáng lên, vội nói: "Tướng quân, văn bối họ Ngô, tự Trọng Lâm. Đến từ bá phủ Chung Sơn, ở trong phủ đứng thứ năm. Nói ra thật xấu hổ, văn bối yêu Úc đại tiểu thư, đã say mê quên lối về Năm ngoái Úc đại tiểu thư theo Úc phu nhân đến đến trang ngoại ô Kinh Thành nghỉ mát, văn bối lén đi theo. Có lần Úc đại tiểu thư tắm rửa, bị tiểu sinh nhìn thấy... Tiểu sinh ngày đêm khó quên, chẳng ngờ say rượu lỡ lời, bị một kẻ ăn mày trên đường nghe thấy,

mới có tai họa ngày hôm nay. Tiểu sinh bằng lòng chịu trách nhiệm, cưới Úc đại tiểu thư làm vợ, cầu tướng quân thành toàn!"

Nói xong, Ngô Trọng Lâm dập đầu ba cái.

Úc Lượng hận không thể một phát đá bay hẳn ta, nhưng so với những tên khất cái kia, vị Ngô Trọng Lâm này tốt xấu gì cũng là công tử bá phủ.

Nếu sự việc thật như hẳn ta nói, vậy trước đó Phương thị nói là Nhị nha đầu cố ý hãm hại đại nha đầu đầu đầu là giả.

Sử Văn Hiên chạy theo híp mắt, lâm vào trầm tư, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc.

Úc Lượng gạt Ngô Trọng Lâm sang một bên, tiến vào phủ.

Phương thị đang ôm Úc Sương Thanh muốn tìm cái chết, khóc rờn: "Thanh tử nhi, con không thể làm chuyện điên rồ được. Nếu con có mệnh hệ gì, nương phải làm sao đây? Cha con nhất định sẽ lấy lại công bằng cho con!"

Úc Sương Thanh không phải thật sự muốn đi tìm cái chết, nàng ta chỉ không nghĩ ra cách thôi.

"Lấy công bằng gì?"

"Tướng quân..."

"Cha..."

"Ta đến hỏi người, người chắc chắn việc này là Từ tử nhi làm sao?"

Phương thị bị ông hỏi thì kinh hãi, nha đầu chết tiết kia lại nói cái gì nữa, sao tướng quân lại tới chất vấn mình?

"Tướng quân... trừ nàng ra, thiếp thân không nghĩ ra người nào khác..."

"Hừ, nghĩ không ra người khác, cho nên mới đổ lên đầu nó. Nó không phải con ruột của người, nên người có thể tùy ý hãm hại nó sao?"

"Cha... thanh danh của con gái cũng bị mất... Chẳng lẽ ngài không hề quan tâm sao? Nương nói cũng không sai, Từ muội muội luôn thích tranh giành với con gái. Trước kia nương cứ nói với con gái rằng nàng là muội muội, phải nhường nhịn nàng. Nhưng bây giờ nàng thay đổi quá nhiều, lại muốn phá hủy con, chẳng lẽ con gái còn phải nhịn sao?"

Con người rất khó hiểu, lúc một người làm người thuận mắt, nàng nói cái gì làm cái gì cũng đúng, chưa từng suy nghĩ. Chỉ khi nào sinh lòng nghi ngờ, như vậy nàng nói cái gì làm cái gì, người cũng sẽ tỉnh táo suy nghĩ.

Úc Lượng cũng như vậy, ông lập tức hỏi lại: "Nó đã lấy chồng, là Hầu phu nhân cao quý, nó muốn tranh giành với người cái gì?"

Úc Sương Thanh bị hỏi đến nghẹn họng, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

"Tướng quân, Thanh tử nhi vừa gặp chuyện bực mình như thế..."

"Đúng là bực mình, nhưng cũng may sự việc không tệ như vậy. Ngũ công tử Chung Sơn Bá ở ngoài cửa ải hôn, ta sẽ nhận cuộc hôn nhân này."

Chung Sơn Bá phủ? Cái người sa cơ thất thế này xuất hiện lúc nào vậy?

Mẹ con Phương thị chần chờ, cũng là hạ nhân trong phủ thấy mẹ con họ khóc quá thương tâm, do dự không bấm báo, cho nên Phương thị mới không biết chuyện xảy ra ngoài cửa phủ.

"Ngô Ngũ công tử đã thừa nhận, là hắn từng nhìn lén Thanh tử nhi tắm rửa... Sau đó say rượu lỡ lời, bị người nghe thấy. Hắn nghe được chuyện này, lập tức chạy đến thừa nhận, muốn xin cưới Thanh tử nhi làm vợ."

"Nương..." Úc Sương Thanh hoảng sợ nhìn Phương thị, Ngũ công tử Chung Sơn Bá phủ kia là con thứ. Nàng không muốn gả, sao nàng có thể gả cho nam tử như thế chứ?

Phương thị cũng không muốn.

"Tướng quân... sự việc còn chưa rõ ràng, có phải quá qua loa r ồi không?"

Úc Lượng nhìn bà ta: "Vậy người nói xem còn có thể làm gì? Thanh danh của Thanh tử nhi đã hỏng, gả cho Ngô Ngũ công tử đã là kết quả tốt nhất, người còn muốn thế nào?"

"Thanh tử là đích trưởng nữ phủ tướng quân chúng ta, Ngô Ngũ công tử kia là một đứa con thứ, mẹ đẻ còn là ca nữ..."

"Không phải người nói biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh sao? Theo ta thấy, dứt khoát gả cho cháu trai nhà mẹ đẻ của người là thỏa đáng nhất, người thấy thế nào?"

Phương thị sững sờ, vì sao ông kỳ quái như thế? Hơn nữa mình nói biểu ca biểu muội là một đôi trời sinh khi nào? Ông nghe ở đâu ra vậy?

Có phải nha đầu chết tiết kia lại đặt đi ều bà ta lung tung, nên tướng quân mới phản ứng như vậy?

"Ý ta đã định, Thanh tử nhi phải gả cho Chung Sơn Bá phủ!"

Câu hỏi cuối cùng kia vẫn không nói ra miệng, ông sợ, lỡ hỏi ra cái gì thì phải làm sao? Trong lòng ông không ngừng động viên bản thân, Phương thị yêu mình, không thể nào tặng tị với người khác.

Nhưng lời thứ nữ đã nói giống như cây kim, thỉnh thoảng đâm vào tim ông một chút, cực kỳ khó chịu.

Tin tức phủ tướng quân và Chung Sơn Bá phủ đính hôn truyền ra, quả nhiên đề xuống chuyện tên ăn mày kia. Phương thị không cam tâm, phải

người đi tìm những tên ăn mày kia, nào ngờ bọn họ đã biến mất không còn tung tích, ra khỏi Kinh từ lúc nào.

Cuối cùng, Úc Lượng làm chủ tổ chức việc hôn nhân với Chung Sơn Bá phủ.

Lúc xong chuyện, Úc Vân Từ đang đứng trong thư phòng của Cảnh Tu Huyên. Trong lòng nàng cũng buồn bực, vì sao lại nhảy ra Chung Sơn Bá phủ gì đó, thật sự để Úc Sương Thanh được lợi.

"Nàng có biết mình sai chỗ nào không?"

Nàng làm sai?

Sai chỗ nào?

Nàng không hiểu, rõ ràng nàng đã xin phép hẳn, hơn nữa mười mấy tên ăn mày kia cũng do hẳn tìm đến, nàng sai chỗ nào hả?

Nhìn thấy dáng vẻ không biết mình làm sai ở đâu của nàng, Cảnh Tu Huyên hừ lạnh một tiếng.

"Đâu hồ đuôi rắn, thủ đoạn tầm thường sơ hở trăm chỗ. Có phải nàng tưởng người khác đều là kẻ ngu, sẽ tin đích nữ phủ tướng quân và tên ăn mày đề tiện có dây dưa với nhau hay không? Rõ ràng người ta vừa nhìn là biết có người hãm hại. Kế sách cao minh nhất, là hợp tình hợp lý, không người nào nghi ngờ!"

Nàng cúi đầu, cảm thấy hẳn nói rất có lý. Mình cứ lo trả thù lại, luôn muốn phải sáng khoái hơn, không tính đến đạo lý đối nhân xử thế.

Cho nên, công tử Chung Sơn Bá phủ kia là hẳn sắp xếp?

"Nếu như hai quân giao đấu, chỉ bằng mưu kế nông cạn ngây thơ như nàng, chỉ sợ không đến một hiệp đã đầu một nơi thân một nẻo rồi, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào!"

Sao nam nhân này nói chuyện khó nghe vậy, nàng là một nữ tử, lời chiến trường làm gì?

"Sao nào? Nàng còn không phục? Lớn thì hành binh bày trận, nhỏ thì đấu đá với người ta, đâu có thể dùng đến binh pháp. Binh pháp tinh túy nhất ở chỗ, tính trước làm sau. Mưu nhưng không biết hành động thế nào, chỉ có nước bị đánh! Nàng làm việc chú ý đầu không để ý đuôi, suy nghĩ rất không chu toàn, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi!"

Nàng vùi đầu thấp hơn, dáng vẻ khiêm tốn nghe dạy bảo.

Đột nhiên nghe thấy "ba" một tiếng, một quyển sách rơi vào bên chân nàng, bìa hình như viết binh pháp gì đó.

"Lấy về nghiên cứu tỉ mỉ, cẩn thận suy nghĩ, ta sẽ kiểm tra nàng."

Nàng ngẩng đầu, không đến mức đó chứ? Chỉ là lần này làm việc có chút sơ sót, không đến mức phải học binh pháp gì chứ? Nhưng nàng không dám phản bác, dáng vẻ của hắn rõ ràng không cho phép người khác từ chối. Hơn nữa nàng còn phải dựa vào cái đuôi này của hắn để kiếm sống, sao không dám nghe?

Thấy nàng ngoan ngoãn nhặt sách lên, sắc mặt hắn hơi nguôi giận.

"Ra ngoài!"

"Vâng."

Nàng ôm binh thư rời đi, trở lại trong phòng của mình, mộng còn chưa ngủ ấm chỗ đã nghe thấy tiếng Tả Tam ngoài cửa viện, bảo nàng thu dọn hành lý, ngày mai đi sơn trang nghỉ mát.

Vừa rồi hắn còn dạy dỗ mình như đứa cháu trai, bây giờ lại muốn dẫn nàng ra ngoài du ngoạn, việc này ngẫm lại cũng có chút khó tưởng tượng được. Nàng chống cằm, nhìn quyển binh thư trên bàn kia.

Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý.

Chẳng lẽ nam nhân này trước cho nàng một bạt tai, sau lại cho một quả táo ngọt?

Chương 26

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày hôm sau, khi nàng ng ồi xe ngựa mất một nửa canh giờ đến nơi gọi là sơn trang nghỉ mát, mới biết được Khuông Đình Sinh đã ở đó r ồi. Bên cạnh hắn còn có một thiếu niên khác.

Cầm bào ngọc quan, có vẻ xuất thân không thấp.

Thiếu niên kia gọi Khuông Đình Sinh là sư huynh, nàng li ền nghĩ có lẽ là một đ ồ đệ khác của H ầu gia.

"Sư mẫu, vị này là Hi ền vương điện hạ."

Bởi vì Thái tử đã lập, những hoàng tử còn lại đ ều đã phong vương khai phủ.

Úc Vân Từ giạt mình, vốn nghĩ thân phận của thiếu niên này cũng không thấp, nào ngờ lại là hoàng tử.

"Th ần phụ bái kiến Hi ền vương điện hạ."

"Đứng dậy đi, bên ngoài không c ần giữ lễ tiết."

Hi ền vương điện hạ tuổi tác không lớn lắm, nhưng khí phách của hoàng gia thì rất tràn tr ề, giọng điệu nói chuyện cũng rất có khí thế. Hắn dùng một loại ánh mắt tìm tòi nhìn nàng từ trên xuống dưới.

"Mẫu phi của bản vương là ấu muội của mẫu thân Cảnh phu nhân, Cảnh phu nhân là biểu t ỷ của bản vương, khó trách vẻ ngoài giống mẫu phi như vậy."

Úc Vân Từ chỉ biết Thành thái hậu trong cung là dì của mẫu thân nguyên chủ, không ngờ mẫu phi của Hi ền vương điện hạ còn là tiêu di của nguyên chủ.

Nguyên chủ cho nhà ông ngoại là quốc công phủ, trong cung còn có Thành thái hậu và mẫu phi của Hiên vương làm chỗ dựa, sao lại có thể rơi vào kết cục như vậy?

Có chỗ dựa nhiều như thế, những người này sao lại trở mặt nhìn Phương thị lừa gạt nguyên chủ, cuối cùng để nguyên chủ chết ở nơi đất khách quê người?

Càng khiến người ta khó hiểu đó là nàng không tin lấy quan hệ của quốc công phủ và thủ đoạn của Thành thái hậu cùng mẫu phi của Hiên vương, lại không biết nguyên chủ bị mẹ con Phương thị hại chết?

Như vậy là nguyên nhân gì thúc đẩy những người gọi là thân nhân này khoanh tay đứng nhìn, để mặc nguyên chủ bị mẹ con Phương thị hãm hại. Nhìn thấy hung thủ hại chết nguyên chủ gả vào Hậu phủ, chiếm vị trí của nguyên chủ, nhận hết sủng ái?

Trong lòng nàng đương nhiên không coi những người ở quốc công phủ kia là thân nhân. Nhưng hành động của bọn họ với nguyên chủ thật sự lạnh lùng đến mức làm cho lòng người lạnh ngắt.

"Không biết Thái hậu và nương nương vẫn khỏe chứ?"

"Cảnh phu nhân có lòng, Hoàng tổ mẫu và mẫu phi đều rất khỏe mạnh."

Hiên vương hiển nhiên là cân nhắc đến vấn đề bồi phận, tức là không giống Khuông Đình Sinh gọi nàng là sư mẫu, cũng không gọi là biểu tỷ, chỉ tuân theo quy củ gọi nàng là Cảnh phu nhân.

Chỉ có xưng hô thế này mới là không xấu hổ nhất.

Úc Vân Từ im lặng, nàng không biết phải bắt chuyện thế nào, cũng không thể mặt này nói phải vào cung thỉnh an Thành thái hậu và mẫu phi của Hiên vương được.

Nàng giả bộ như ngắm phong cảnh, che dấu chút mất tự nhiên của mình.

Cái sơn trang bọn họ đang ở chỉ là một điền trang nhỏ bé, bình thường, hai mặt bị núi vây quanh, hai mặt Đông Nam thì là mảng hoa màu lớn. Lúc này là giữa hè, ruộng lúa xanh rờn, gió nhẹ thổi qua, lăn tăn như sóng vỗ.

Khác với thời tiết nóng bức trong Kinh, dưới núi rất là mát mẻ.

"Bản vương nghe nói, Cảnh phu nhân hiểu biết sâu rộng về sinh linh vạn vật, cho nên sinh lòng hiếu kỳ."

Chuyện con kiến hôm đó, Khuông Đình Sinh có kể cho Hiên vương điện hạ, cho nên vị Hiên vương điện hạ này xuất cung là để xem đàn kiến và bầy ong.

Vừa khéo trong sơn trang có nuôi ong, mật ong bách hoa được sản xuất ra rất tinh khiết và thơm.

Úc Vân Từ cảm thấy không còn gì để nói, hôm qua nàng còn nghĩ là Hâu gia cho táo ngọt, thì ra là cùng mấy đứa bé đến xem kiến và ong mật. Cũng may, nàng dẫn Cẩm Nhi thi theo, vừa khéo để tiểu tử kia cùng chơi luôn.

"Ong mật tránh người, muốn nhìn gần, trước hết phải trang bị."

Nàng không biết hiện giờ, lúc người nuôi ong lấy mật trang bị như thế nào, thế là sai hạ nhân sơn trang dẫn đến xa xa xem thử. Sau khi xem xong, vẫn quyết định để người khác làm.

Nông dân nuôi ong mặc chính là áo tơi, trên đầu dùng cây cỏ bện thành mũ, chỉ lộ ra đôi mắt.

Trang bị như vậy không thể nào phòng ngừa ong mật đốt hoàn toàn được, cũng rất nóng. Quan trọng nhất là Hiên vương lại là Vương gia, chắc chắn sẽ không mặc đồ của nông dân.

Nàng suy nghĩ y phục phòng ong ở hiện đại, sau đó dặn dò Thái Thanh.

Chẳng mấy chốc Thái Thanh và Cao thị bận rộn làm theo.

"Điện hạ, chờ đờ phong ong làm xong, chỉ sợ đợi đến buổi chiều." "

"Vậy thì bản vương sẽ đợi đến lúc đó."

Lúc này, Cảnh Tu Huyền mặc một bộ y phục màu đen tràn đầy khí phách giục ngựa đuổi tới. Đầu tiên, hắn nhìn thoáng qua Úc Vân Từ, nàng vội vàng đứng thẳng người, đợi sai bảo của hắn.

"Sư mẫu nói, chờ chuẩn bị sẵn sàng, buổi chiều mới có thể đi xem những con ong kia."

Nghe thấy Khuông Đình Sinh nói buổi chiều mới đi xem bầy ong được, Cảnh Tu Huyền "ừ" một tiếng, dẫn hai tên đờ đệ đến sau núi luyện kiếm.

Bọn họ vừa đi, Úc Vân Từ vội vàng sai Hỉ Nhạc ôm Đàn Cẩm ra, một lớn một nhỏ bắt đầu tản bộ ở sơn trang.

Sơn trang không lớn, có lẽ trước kia có rất ít chủ nhà tới ở, phòng ốc nhìn cũng hết sức đơn giản. Hình dáng vẫn nguyên vẹn như cũ, gạch xanh phòng ngói, bốn phía là tường rào bằng bùn đất.

Bên ngoài có không ít thị vệ trong cung ăn mặc thành nông dân canh giữ, Hiên vương đi ra ngoài, sao có thể không phòng bị sâm nghiêm?

Nàng dẫn theo Đàn Cẩm nhanh chóng đi dạo hết sơn trang. Nhìn đờ ruộng xa xa, nàng không do dự, nắm tay Đàn Cẩm, ra cửa sau.

Đờ ruộng phía sau trang tử đờ là ruộng đất của Hâu phủ.

Lúa đã trở bông, nhìn hình dáng bông lúa, đã ngậm sữa r ối. Trên bờ ruộng mọc rất nhiều loài hoa nhỏ, từng bụi từng bụi, vừa nhỏ vừa rậm rạp.

Kế bên đờ ruộng có một con rạch.

Một hán tử trung niên đang kéo lờng trúc trong rạch.

"Người đang làm gì đó?"

Hán tử giật nảy mình, nhìn lại, lập tức trở nên luống cuống tay chân, "Bẩm... phu nhân, tiểu nhân đang kéo chiếc lồng bỏ trong đê qua..."

Hộ nông dân giống như ông, bình thường sao được gặp quý nhân. Hôm qua mới biết chủ nhà sẽ đến điên trang, khiến ông và vợ sợ hãi cả đêm không dám chợp mắt.

Nghĩ đến trên điên trang của chủ nhà, có phải bọn họ nên chuẩn bị chút gì đó hay không.

Nghĩ vậy, thừa dịp đêm tối, ông bèn bỏ lồng trúc xuống.

"Trong lồng có thứ gì?"

Úc Vân Từ cố gắng để giọng nói bình tĩnh nhất có thể, ánh mắt lại không hề rời khỏi lồng trúc được kéo lên khỏi nước kia. Ngay cả Đàn Cẩm cũng tò mò mở to đôi mắt đen nhánh, nhìn chăm chăm mặt nước kia.

Hán tử nghe xong, vội vàng xách lồng trúc tới.

Xách lên đê cỏ trên bờ sông, lúc này mới đổ đồ vật trong lồng trúc vào một cái chậu.

Có tôm có cá nhỏ và một đồng lươn.

Hán tử nhìn thấy một đồng lươn, trong lòng thở dài một hơi. Trên điên trang không có đồ gì tốt, nghe nói các quý nhân đều thích ăn thịt rừng. Ông và vợ suy nghĩ, trừ gà rừng thả rừng săn bắn trên núi ra, lươn trong rạch là dinh dưỡng nhất.

Hình dáng con lươn giống như rắn, Đàn Cẩm hơi sợ.

Nhưng không thắng được lòng hiếu kỳ, trong đồng lươn này có một con lớn nhất, còn lại đều nhỏ xíu.

"Cứu mẫu... chúng ta thả bọn nó đi..."

Úc Vân Từ tưởng nó sợ hãi, an ủi: "Không sợ, Cẩm Nhi. Lươn ăn rất ngon."

Đàn Cẩm cúi đầu, khẽ lắc, chỉ chậu gổ, "Cữu mẫu... lươn mẹ và con của nó... chúng ta đừng ăn chúng được không?"

Nàng hơi động lòng, nhìn về phía bé.

Trên mặt đứa bé đầy vẻ thương hại, hốc mắt nàng đột nhiên có chút chua xót. Có lẽ Cẩm Nhi từ nhỏ mất đi phụ mẫu, mới có thể từ bi thế này.

"Được... chúng ta không ăn."

Nàng nói với hán tử kia: "Thả chúng ra đi."

Mặc dù hán tử cảm thấy kỳ lạ, nhưng phu nhân có lệnh, nào dám không nghe. Ông bưng chậu gổ đến mép nước, đẩy vào trong nước, toàn bộ cá ở trong bơi ra.

Chỉ chốc lát sau, chỉ còn chậu không.

Úc Vân Từ ng ỡ xồm xuống, đối mặt với Đàn Cẩm. Hình như trong mắt bé con có nước mắt, nàng kéo bé ôm vào lòng.

"Cẩm Nhi, con có biết đây không phải là lươn mẹ mà là lươn cha. Lươn là một loài động vật rất kỳ lạ, lúc bọn chúng sinh ra, tất cả đều là cái. Chờ sau khi lớn lên sinh con xong sẽ biến thành đực. Cho nên lươn chỉ có cha không có mẹ."

Đàn Cẩm mở to mắt, ưu thương vừa rồi tan thành mây khói, còn lại đầu là ngạc nhiên.

Đến hán tử kia cũng gãi đầu, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Nàng lại nghe nói ở đâu vậy?"

Tiếng nói lạnh lùng bình tĩnh truyền đến, hán tử kia vội khom lưng hành lễ.

Nàng xoay đầu lại, chẳng biết lúc nào, Hầu gia dẫn theo Khuông Đình Sinh và Hiên vương đang đứng ở cách đó không xa. Hiên nhiên bọn họ đã nghe được lời mình vừa nói.

"Cũng là nghe lão nông dân nói."

Cảnh Tu Huy nhìn nàng, chuyển sang hán tử bên cạnh: "Người đã từng nghe thấy người thế hệ trước nói chưa?"

"Bẩm Hầu gia, nô tài... chưa từng nghe qua."

Nàng cúi đầu, vừa rồi là để xoa dịu cảm xúc của Cẩm Nhi cho nên mới giải thích. Đó đúng là tập tính của lươn, nhưng có lẽ ở cô đại vẫn rất ít người biết được.

Chắc Hầu gia sẽ không nghi ngờ gì nhỉ?

Mặc dù những thứ nàng nói hiếm người biết, nhưng lại là sự thật, cũng không phải chuyện tưởng tượng phong phú và ma quái kinh dị. Có lẽ hẳn nhiều nhất cũng chỉ nghi ngờ, sẽ không đến mức liên tưởng đến cái khác.

Quả nhiên Cảnh Tu Huy không nói gì nữa, xoay người đi đến điên trang.

Hiên vương như có đi đâu suy nghĩ mà nhìn nàng một cái, đuổi theo hẳn.

Khuông Đình Sinh bị bỏ lại phía sau ánh mắt phức tạp, dừng lại một bước, thấp giọng hỏi thăm, "Sur mẫu, lươn có thể từ cái biến thành đực sao?"

"Chính xác, mặc dù không có cách lý giải nhưng sự thật đúng là như thế."

"Ồ..."

Đôi mắt xinh đẹp của hắn rũ xuống, vội vàng đuổi kịp bước chân Hiên vương.

Cảnh Tu Huyền đi ở trước nhất, đến chỗ khúc quanh thì quay đầu, đáy mắt giống như vực sâu, phức tạp khó hiểu. Màu sắc u ám trong con mắt kia khó mà biện giải, mịt mờ nhìn nàng một cái.

Hôm nay nàng mặc y phục màu hồng, đi dưới đường ruộng tươi tốt xanh biếc tựa như một bông hoa nở rộ, xinh đẹp đến chói mắt. Nàng một tay nắm tay Đàn Cẩm, dáng vẻ thận trọng. Thần sắc nhu hòa, trên gương mặt đẹp đẽ không có một chút mất kiên nhẫn nào.

Nữ tử này, làm sao khác biệt hoàn toàn với những gì mình tìm hiểu lúc trước vậy?

Những chuyện nàng nói, trước đó hẳn đầu chưa từng nghe thấy. Mà nàng chỉ mới mười tám tuổi, lại nghe những chuyện đó ở đâu ra? Nàng nói nông dân kể lại, nhưng rõ ràng cố ý qua loa, không nói ra người chính xác.

Theo hẳn biết, mười năm trước, Phương thị rất hiếm khi dẫn nàng ra ngoài làm khách chứ đừng nói ra Kinh.

Một người có thể nguy trang mười năm, lừa tất cả mọi người phủ tướng quân, theo lý phải là một người lòng dạ rất sâu. Từ biểu hiện gần nhất của nàng mà xem xét, nàng tuyệt đối không phải người giỏi ẩn nhẫn.

Rốt cuộc cái nào mới thật sự là nàng?

Hoặc nói, nàng rốt cuộc là ai?

Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cho dù cách hơi xa, nhưng Úc Vân Từ vẫn có thể cảm nhận được sự thâm ý bên trong ánh mắt của hắn. Âm thầm cân nhắc, có phải bản thân đã nói quá nhiều, khiến hắn sinh nghi không?

Trong đầu lập tức nhảy ra cảnh tượng bị người xem như quái vật thiêu chết, giống như có thể tưởng tượng ra tình cảnh mình bị người trói hai tay sau lưng đổ máu chó đen lên khắp người, sau đó bị treo trên lửa thiêu chết.

Bản thân tự dọa mình, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Một chút mất tập trung khiến bước chân trượt một cái. Cả người nàng ngã vào trong ruộng, kéo theo Đàn Cầm một chân cũng ở trong bùn.

"A!"

Nàng vô thức hô một tiếng, ba người trước mặt cùng quay đầu lại.

Nam nữ khác biệt, hai người thiếu niên đứng bất động. Ngay cả hai thiếu niên choai choai như Khuông Đình Sinh và Hiên vương cũng sẽ không thể bất chấp cấp bậc lễ nghĩa đến kéo nàng. Cảnh Tu Huy ồ mà kiểm nhú lại, giống như do dự một chút, nhanh chân quay người đi tới.

"Cửu mẫu..."

Đàn Cầm còn nhỏ, kéo nàng mấy lần, nàng vẫn không nhúc nhích tí nào.

Nhưng thật ra là nàng ngã vào trong ruộng có hơi choáng váng, chưa kịp phản ứng, nếu không đâu cần người giúp, bản thân cũng có thể đứng lên. Đợi lúc nàng đứng lên, Cảnh Tu Huy ồ đã đến trước mặt.

Y phục và mái tóc đều màu đen, còn có ngũ quan tuấn tú. Bất luận nhìn lúc nào, nam nhân này cũng vô cùng đẹp. Ngược lại là bản thân nàng, luôn

để lộ hình tượng vô cùng chật vật nhất trước mặt hắn.

Váy áo mới vừa r ồi còn giống đóa hoa bây giờ đã dính bùn, tóc tai của nàng cũng dính một chút. Trên tay lại vì chống đỡ thân thể nên bùn đầy cả tay.

Trên váy có một con sam bám lên, thân thể màu nâu kéo theo hai cái đuôi thật dài. Nàng cúi đầu nhìn thấy, thuận tay bốc lên, ngón tay búng một cái, đưa nó về lại với ruộng lúa.

Con người sâu thẳm của hắn co lại, trở nên càng thêm khó hiểu.

Nàng cho rằng hắn chê đáng vẻ chật vật của nàng lúc này, thế là xách Đàn Cẩm lên, hai người đồng thời đứng trên bờ ruộng.

"Hầu gia, để ngài chê cười r ồi."

"Ừ."

Hắn đã đi xa, để lại cho nàng bóng lưng cao g ầy. Nàng suy nghĩ về chữ "ừ" kia của hắn, rốt cuộc là bị chê cười hay là không bị chê cười đây?

"Cứu mẫu... Cẩm Nhi tự đi."

Đàn Cẩm tưởng rằng mình liên lụy nàng, nàng mới ngã vào trong ruộng, cho nên rất tự trách. Không dám để nàng nắm nữa, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Tính cách của một người sau khi lớn lên chịu ảnh hưởng rất nhiều về những chuyện trải qua khi còn nhỏ, sao nàng có thể để Cẩm Nhi tạo thành tính cách tự ti giống trong sách. Hơn nữa nguyên nhân nàng bị trượt chân, không phải vì bé, mà là mình bị suy nghĩ của chính mình hù dọa.

Nàng duỗi hai tay đầy bùn ra, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của bé, trên gương mặt trắng nõn nhanh chóng thêm hai vết bùn.

"Không sao, bùn này cũng không bẩn, đâu là thứ làm hoa màu tươi tốt. Nhìn xem, bây giờ con cũng bẩn giống cứu mẫu kia... ha ha..."

Nói xong, cũng mặc kệ tay mình rớt cuộc dính bao nhiêu bùn, nàng lại nắm tay nhỏ của Đan Cầm, vui vẻ nói: "Đi thôi, chúng ta về rửa ráy một chút."

Đan Cầm vui vẻ trở lại, có thể bản giống cũ mẫu, bé cảm thấy rất vui. Trong đôi mắt nho nhỏ toàn là vẻ hưng phấn, không còn có loại tự trách giống như vừa rồi.

Cảnh Tu Huyền đi đến trước cửa đi lên trang nghe thấy tiếng cười của nàng, dừng một chút rồi vào cửa.

Hiền vương phía sau lấy làm kỳ lạ, nói với Khuông Đình Sinh: "Sư huynh, tính tình Cảnh phu nhân thật không giống bình thường."

Những nữ nhân hẳn quen biết người nào không ngại bản thích chưng diện, nhưng Cảnh phu nhân này, cả người dính đầy bùn mà vẫn cười được. Có thể thấy là người không câu nệ tiểu tiết, khác với những phu nhân trong Kinh rất nhiều.

"Đúng vậy, tính tình sư mẫu không giống phần lớn nữ tử trong Kinh, rộng rãi tiến bộ, cũng không thêm đê ý một số tục lễ. Mặc dù có người sẽ cảm thấy nàng quá tùy tiện, nhưng ta thích tính tình của sư mẫu."

Hiền vương kinh ngạc nhíu mày, hẳn hiếm khi nghe thấy vị sư huynh này tỏ ra thích một ai. Người nào không biết sư huynh là nam đỉnh duy nhất Khuông gia.

Rõ ràng lớn hơn mình một tuổi thôi, nhưng lại già dặn đến đáng sợ, ngay cả phụ hoàng cũng bảo mình đi theo sư huynh mãi giữa tính tình.

Khuông Đình Sinh cười một tiếng, nụ cười trong trẻo và cởi mở của thiếu niên khiến Hiền vương sống sờ. Thâm nghĩ, sư huynh cười lên thật là đẹp. Nếu như sau này có thể nhìn thấy sư huynh cười như vậy, thật là tốt biết bao.

"Sư huynh thật đẹp!" Hiền vương nỉ non.

Khuông Đình Sinh lập tức trở mặt, "Ta là nam tử, sau này điện hạ không được dùng từ đẹp này để sỉ nhục ta."

"Ồ, bản vương biết rồi."

Hai huynh đệ cùng nhau bước vào điếm trang, Hiện vương thỉnh thoảng liếc trộm Khuông Đình Sinh, gương mặt xinh đẹp của Khuông Đình Sinh nhú lại. Nếu không phải ngại hấn là vương gia, mình thật muốn tấn cho hấn một trận.

Phía sau cùng, Úc Vân Từ dắt Đàn Cầm vui vẻ đi theo bọn họ. Thái Thanh nhìn bộ dạng của hai người, lập tức đi chuẩn bị nước nóng để bọn họ tắm rửa.

Điếm trang đơn sơ hơn Hầu phủ rất nhiều, cũng có rất nhiều chuyện không được tiện cho lắm. Cũng may Thái Thanh suy nghĩ chu đáo, còn mang theo một vài thùng tắm nhỏ từ Hầu phủ.

Hiện giờ nàng xem như hiểu rõ vì sao nữ tử cổ đại ra ngoài lại không dễ dàng như vậy, thật sự là đồ vật phải mang theo quá nhiều. Lớn như thùng tắm đệm chần, nhỏ như xà phòng khăn vải, tất cả đều phải đem theo.

Tắm rửa xong, Thái Thanh dùng khăn vải lớn vò tóc cho nàng.

Tóc của nàng rất dài, dài đến dưới eo. Đùng nói là gội, ngay cả chải đầu cũng rất phiền phức. Nàng để mặc Thái Thanh vò tóc cho mình, trong lòng cảm thấy may mắn vì mình xuyên thành một quý nhân, nếu là nữ tử bình thường, không biết phải sống như thế nào?

Tóc vò khô được một nửa liền xoa ra.

Lại uống ly nước đá dầm mơ, chỉ cảm thấy sáng khoái không nói nên lời. Nước mơ chua chua ngọt ngọt ngon miệng, vừa giải nóng vừa ngọt miệng. Trên bàn còn có hai đĩa mứt nhỏ, một đĩa là đào khô, một đĩa là quả dương mai khô.

Quản sự trên trang là vợ chồng Trâu thị trông coi đi ền trang, hai phụ nhân khác ều là tá đi ền trong nhà ược tìm tới hỗ trợ tạm thời.

Trâu tâu dáng vẻ to khỏe, nhìn là biết người làm việc giỏi, tính tình cũng vui vẻ.

Úc Vân Từ xoa tóc ra, muốn mượn sức gió hong khô. Nàng đi dạo trong đi ền trang, tránh đến phòng của đám người H ầu gia. Vô tình đi đến phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy Trâu tâu và hai phụ nhân đang làm việc.

Trâu tâu ngồi trên ghế đầu nhỏ, đang xử lý đồng nấm trước mặt.

Nhìn thấy nàng, bà vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Các người cứ làm việc đi, ở ngoài không cần đa lễ, đây là nấm người mới hái?"

"Bẩm phu nhân, hai ngày trước trời mưa to, trên núi mọc rất nhiều nấm. Đây ều là nấm sáng nay nô tỳ lên núi hái, rất tươi."

Bà bấm rễ của một cây nấm màu xanh lá, số nấm kia có mấy loại màu, còn có màu trắng và màu nâu, chắt thành một đồng lẫn lộn, tỏa ra mùi hương đặc trưng của núi rừng.

Hai phụ nhân kia một người coi chừng lò lửa, trên lò nướng ồ vật gì đó, nghe có mùi thơm của thịt gà. Một phụ nhân khác đang bỏ củ vào dưới lò, bên trong n ấ lớn không biết nấu thứ gì.

Ổng khói trên nóc phòng bếp có khói bay ra, mùi hương đặc biệt của khói hòa cùng mùi thơm của thức ăn tung bay trong không khí. Úc Vân Từ hít sâu một hơi, cảm thấy đây mới thật sự là cuộc sống nông gia.

Nàng không tiện ở lâu trong phòng bếp, nhìn một lúc, liền đi đến nơi khác.

Vốn luôn tránh phòng của đám người H ầu gia, nhưng không ngờ vẫn ụng phải hấn. Hấn đang đưa lưng về phía nàng, không biết đang nhìn thứ

gì. Nàng định lặng lẽ rời đi, lại không nghĩ hấn đột nhiên quay người.

"Hầu gia..."

Tóc nàng vẫn còn xõa ra, đã khô gần hết rồi, giống như tấm màn đen phân tán ở trước ngực và sau lưng nàng, làm gương mặt nàng càng thêm nhỏ bé. Mặc dù bản thân nàng không cảm thấy bộ dạng bây giờ của nàng không ổn, nhưng ở trong mắt người ngoài, nữ tử áo tóc không chỉnh tề chính là phóng đàng.

Cũng may, hấn không nói lời nào.

Nàng thở phào một hơi, bước nhanh trở lại phòng của mình.

Nghỉ ngơi một lúc, Thái Thanh chải búi tóc giúp nàng, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa. Nam nữ không chung chiếu, bởi vì Đàn Cẩm còn nhỏ nên ăn cơm với nàng.

Cơm trưa tổng cộng có năm món mặn và một món canh, đều là hương vị nhà nông. Thỏ nướng, gà rừng hầm, rau xanh xào nấm rừng, còn có một đĩa tương cá khô, một đĩa rau dưa do điên trang trụng. Canh là canh ngọt, nấm tuyết thêm táo đỏ, đã được ướp lạnh.

Trong lòng Trâu tâu thấp thỏm, bà chưa từng hầu hạ quý nhân. Trước kia luôn nghe người ta nói các quý nhân ăn uống tinh tế cỡ nào, sợ mình chuẩn bị cầu thả, đồ ăn không hợp khẩu vị của họ.

"Phu nhân, nô tỳ không biết khẩu vị của ngài, trên điên trang trụng những món ăn dân dã này, thì không có cái nào tốt hơn..."

"Những món này rất ngon."

Đã đến điên trang, đương nhiên phải ném sơn trân dã vị*. Nếu như muốn ăn uống tinh tế, không bằng ở trong Hầu phủ.

*Sơn trân: đặc sản miền núi; dã vị: món ăn dân dã.

Trâu tâu thấy nàng thật sự thích, trái tim mới thả xuống. Thần nghĩ phu nhân không chỉ xinh đẹp, tính tình cũng rất hiền hòa. Gia nô như bọn họ, chuyện may mắn nhất chính là gặp được gia chủ tốt.

"Người không cần ở đây hầu hạ, bận rộn tới trưa, cũng đi ăn cơm đi."

Nghe thấy nàng nói vậy, Trâu tâu lại cúi đầu tạ ơn, cười rạng rỡ rời đi.

Úc Vân Từ đúng là rất vừa ý những món ăn này, nguyên chất nguyên vị, hương vị đầu tiên khi ăn vào đầu là vị tươi mới. Đến cả Đan Cẩm cũng ăn rất ngon miệng. Người trang gia quanh năm suốt tháng không có chỗ nào kiếm được tiền, vì thế sau khi ăn xong, nàng sai Thái Thanh khen thưởng. Ngoại trừ bạc vụn, còn có mấy khối vải.

Vải vóc không phải quá tốt, là nàng lấy ra trong ruộng đờcưới. Thật ra chính nàng cũng không nhớ ra, là Thái Thanh nhắc nàng, nàng mới biết chuẩn bị.

Cho dù đối với Hầu phủ mà nói, số vải vóc kia không được tốt cho lắm, hoa văn màu sắc lại quê mùa. Nhưng đối với nông dân mà nói, đây chính là đồ vật tốt đến mức không thể tốt hơn. Hai phụ nhân đến giúp đỡ luôn cảm ơn Trâu tâu đã gọi bọn họ đến giúp, vải vóc nhận được vừa khéo làm đờcưới cho con gái của mình, đó là chuyện quá vẻ vang.

Nhân lúc nàng ở trong phòng đi tới đi lui cho tiêu thực, Thái Thanh lấy ra vòng bảo vệ phòng ong đã được làm xong.

Nói là vòng bảo hộ, thật ra vì thời gian gấp gáp, nên cực kỳ đơn giản.

Chính là cái mũ thật to rủ xuống một lớp màn sa thật dài, nhưng lớp màn đã được cố định, tương tự như lều vải hình trụ tròn. Như vậy ong mật sẽ không đến gần được, mà bọn họ có thể xuyên qua lớp màn sa màu trắng quan sát được ong mật.

Giữ lớp màn là sợi tre, kẹp hai lớp màn sa ở giữa rồi dùng kim khâu cố định lại.

Lúc đám người Cảnh Tu Huyền nhìn thấy thứ này, rõ ràng rất kinh ngạc. Biện pháp không tính là tuyệt vời, nhưng thắng ở tính thực dụng.

Nàng lại cảm thấy được ánh mắt khó lường của H`ai gia, hoảng sợ, cố gắng để bản thân trông không chột dạ. Trong lòng c`au nguyện hẳn tuyệt đối đừng nhìn ra cái gì không đúng, đ`ồng thời nhắc nhở bản thân sau này đừng nói ra lời khác người nào nữa.

Hi`en vương và Khuông Đình Sinh kích động, mặc xong li`en đi đến bãi nuôi ong phía sau núi. Nàng không đi cùng, bởi vì ánh mắt H`ai gia luôn nhìn nàng chằm chằm.

Nàng cảm thấy có lẽ hẳn có lời muốn nói với mình, trong lòng thấp thỏm.

"Bây giờ lá gan của nàng cũng thật là lớn, ngay cả côn trùng cũng không sợ, Còn nhớ năm nàng tám tuổi, Úc phu nhân dẫn nàng đến H`ai phủ làm khách. Tứ đường đệ của Nhị phòng dùng tăm xuyên trêu chọc nàng, nàng sợ đến mức khóc to, vừa nôn mửa vừa tiêu chảy, sau khi về phủ tướng quân bệnh ròng rã nửa tháng."

Ngữ khí của hẳn nhẹ nhàng, không lạnh không nhạt nói.

Sao nàng biết được chuyện của nguyên chủ, dứt khoát cúi đ`ầu, giả vờ thẹn thùng.

Trong phòng yên tĩnh, ánh mắt của hẳn từ tĩnh mịch chuyển thành u tối. Chuyện vừa r`ồi là hẳn bịa ra, nàng căn bản chưa từng theo Thành thị tới H`ai phủ, tứ đường đệ của Nhị phòng cũng chưa từng trêu chọc nàng.

Nhưng nàng không phản tác!

Đây là ý gì?

Có nghĩ là nàng hoàn toàn không phải Úc Vân Từ chân chính!

H`ain đứng lên, ánh mắt sâu xa: "Ngẩng đ`ầu lên."

Nàng nghe lời, trong lòng buồn bực.

"Ta không cần biết nàng là ai, nhưng nàng nhớ kỹ, muốn giả, phải giả cho giống một chút!"

Chương 28

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hắn đang nói cái gì vậy?

Thân thể của nàng lập tức cứng đờ, cảm giác kinh khủng trong nháy mắt tràn ra khắp người. Huyết dịch toàn thân như bị đóng băng, nàng thậm chí có thể cảm giác tay mình dần trở nên lạnh lẽo, đầu ngón tay đều đang run lên.

Thậm chí nàng có thể cảm giác được tâm thần* của mình giống như tách rời, hồn phách bay ra, hận không thể lập tức chui xuống đất.

*Tâm thần: trạng thái tinh thần

Có phải mình để lộ quá nhiều sơ hở, cho nên hắn đã nhìn ra hay không. Như vậy hắn có ý gì, hắn bảo mình giả bộ cho giống một chút, có phải có ý sẽ không vạch trần mình không?

"Hầu gia..."

Tiếng nàng run rẩy lạ thường, như lá rụng trong gió, chỉ cần một làn gió nhẹ là có thể rời rời khỏi cành cây, sống chết không rõ. Trong đầu nàng không ngừng tưởng tượng ra kết cục của bản thân, hắn sẽ xử lý mình thế nào đây?

Đúng, không thể thừa nhận.

Đánh chết cũng không thể thừa nhận!

"Hầu gia... ta không rõ ngài đang nói gì? Ta là Nhị tiểu thư phủ tướng quân, phu nhân của ngài, còn có thể là ai? Trước đó, ở phủ tướng quân, ta... đúng là giả vờ, bằng không sao có thể sống đến hiện tại..."

Ngay cả đầu nàng cũng không dám ngẩng lên, cũng không nghe được hẳn lên tiếng. Nhưng nàng có thể cảm giác được ánh mắt của hắn, đang nhìn chằm chằm mình. Cảm giác sợ hãi bóp chặt lấy nàng, nàng suýt nữa không thở nổi.

Đáng sợ hơn cả kết quả nàng tưởng tượng ra trong đầu, làm nàng không khỏi run rẩy.

"Nàng run cái gì?"

"Ta... không có run..."

Hắn không nói, nhìn làn váy nàng uốn lượn.

Cô nương này lòng dạ còn chưa đủ sâu, không biết nàng rốt cuộc đến từ đâu, lại biết nhiều điểu bí ẩn về vạn vật như vậy. Cũng không phải nàng tỏ ra khác người, mà là chính hắn...

Cho nên hắn mới nghĩ đến khả năng kia.

Hiển nhiên, hắn đoán đúng rồi. Nàng giống như hắn...

Nàng quá tùy hứng, hoàn toàn không giống một nữ tử được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng. Cần thận nghĩ lại, nàng rất giống những bộ lạc dị tộc sống ở biên quan, kiến thức lại càng uyên bác hơn bọn họ.

"Đứng ngay ngắn!"

"Cái kia... Hừ gia, ngài đừng dọa ta, ta nhát gan..."

Nhát gan?

Theo hắn thấy, nàng trờ gan lớn, cái khác đầu không được. Nếu không phải gan lớn, một nữ tử dám cầ n kiểm đ ăm người, nếu không phải gan lớn, bị mình nhìn thấu còn có thể đứng yên đ ẩy không lung lay?

Hắn hừ lạnh một tiếng, "Nhát gan là chuyện tốt, mới biết làm sao bảo vệ được cái mạng nhỏ này của nàng. Về sau hãy nhớ nói ít nhìn nhiều, cần

thận từ lời nói đến việc làm, cần biết đạo lý nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít."

Nàng dần hiểu ra, lời này của hắn có gì tứ gì nữa đây? Nghe giống như là đang dạy nàng sau này làm người thế nào, làm sao qua mặt được người khác, che giấu thân phận giả mạo.

Nhưng thật sự giống như mình nghĩ sao?

"Vâng, sau này ta nhất định sẽ nghe lời H`âu gia. Về sau H`âu gia muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó. Sau khi h`ồi phủ, ta nhất định sẽ ở trong phòng mỗi ngày, không ra cửa lớn không bước tới cửa nhỏ, ngoan ngoãn tuyệt đối không chủ động rước phi`ên phúc."

Nếu muốn bảo vệ tính mạng, bày tỏ lòng trung thành là cách tốt nhất.

"Nàng run vai cái gì?"

Nàng run vai sao?

Không cần nàng nói, Cảnh Tu Huyền đã biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, nói: "Đầu lắc thân run, thân h`ồi rời khỏi thân thể, vừa nhìn đã biết là người chuyên nói năng dối trá. Cái tốt không học, trộm gian giờ trò lại học được không ít. Sau này ở trước mặt ta, đừng giở mấy trò dối trá này, đứng thẳng cho ta, nhìn ta!"

Hắn quát to một phen, dọa nàng lập tức ngẩng đầu lên, trong lòng mắng một câu ông trời khốn kiếp.

Nam nhân này tuy đẹp nhưng miệng lại rất độc. Hơn nữa khi nói chuyện lại đả đả sát khí, giống như có thể lấy mạng người khác bất cứ lúc nào. Ở đâu là công tử ca tử nhỏ sống trong phú quý, rõ ràng như một tướng quân trên chiến trường.

Cũng vì sát khí vô hình tỏa ra trên người hắn, mới làm nàng sợ hãi, sợ hắn dưới cơn nóng giận sẽ lấy mạng nhỏ của mình.

Trong lòng nàng nói thầm, trong miệng lại nhỏ giọng giải thích: "Hầu gia, ta sợ..."

Nàng vì sợ cho nên mới run, đột nhiên bị người khác vạch trần, nàng tất nhiên sẽ sợ hết hồn. Nhưng đã chắc chắn, dù hẳn biết mình lai lịch không rõ cũng sẽ không xem nàng như quái vật.

Hắn cười lạnh, khoanh tay đứng đấy.

"Sợ cái gì, chẳng lẽ sợ người khác lột da nàng?"

Cái gì mà lột da, nàng cũng không phải ác quỷ đeo mặt nạ da người, đâu có da để bóc chứ?

Người này đúng là được đà lấn tới, hóa ra hẳn dạy bảo đến nghiệm rồi. Nàng cũng không phải sinh ra để chịu mắng. Mặc dù bảo vệ tính mạng quan trọng, nhưng cũng không thể chịu ấm ức.

Nàng từ từ bình tĩnh lại, tâm trạng trở lại bình thường, khó khăn nuốt nước bọt một chút. Sau đó hắng giọng, lúc này mới tìm được tiếng nói của mình.

"Hầu gia, dù gì bây giờ ta cũng là thê tử của ngài. Có câu nói rất hay, phu thê là một thể, nếu người khác ăn hiếp ta, ngài thân là trượng phu cũng không thể đứng nhìn."

"Ta có nói đứng nhìn sao?"

Hắn không đứng nhìn, ý hắn là nếu có người ăn hiếp nàng, hẳn sẽ giúp đỡ ư?

Có lẽ do nàng hiểu được hẳn sẽ không vạch trần mình mà giúp đỡ mình, cho nên tinh thần dần dần hợp thành một, chân dần dần không run nữa. Nhưng người vẫn cứng đờ, ngay cả đầu cũng không dám cử động.

Nỗi lo lắng từ lúc xuyên sách đến nay bỗng lắng xuống một cách kỳ diệu.

Chẳng biết tại sao, mũi nàng có chút ê ẩm.

Giọng điệu của hắn lạnh lẽo cứng rắn, nhưng vẫn hóa thành lời hứa hẹn sẽ che chở nàng. Lời nói mang tính bảo vệ như vậy, từ sau khi bà nội qua đời, nàng không còn nghe thấy nữa.

Có lẽ vì tâm trạng được thả lỏng, nàng bất giác thấp giọng lúng túng nói: "Ta... vẫn sợ... H ầu gia, ngài nói sau này ta phải làm sao?"

Đúng vậy, nàng sợ hãi.

Tri ều đại xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, còn có tương lai mù mịt. Nếu không phải vừa xuyên qua đã gặp phải thử thách sống còn, khiến nàng nhanh chóng hòa nhập với thế giới này, chỉ sợ không biết nàng phải lo sợ không yên đến bao giờ.

H ầu gia có thể nhìn ra nàng không phải nguyên chủ, vậy có khi nào người khác cũng nhìn ra?

Đ ầu nàng rũ xuống, phần gáy còn có sợi tóc con không vào nếp vênh lên. Dù nàng không ngẩng đ ầu, hắn vẫn có thể cảm nhận được "tình trạng" không chỗ dựa phát ra xung quanh nàng.

Hắn nghiêm túc nhìn nàng, thâm ý nơi đáy mắt giống như mực đậm.

H ồi lâu, hắn hờ hững nói: "Không cần cố gắng hết sức, cứ như bình thường là được rồi."

Đúng là nàng tương đối thông minh, bịa cố cũng hợp lý. Một nữ tử kiếm ăn dưới tay kẻ mẫu, ở nhà mẹ đẻ nuốt giận vào bụng, sau khi lấy chồng mới khôi phục bản tính, nói vậy còn nghe được.

Nếu không phải hắn cũng trải qua những việc tương tự, chỉ sợ sẽ không nghĩ đến...

Úc Vân Từ suy nghĩ trong lòng, nếu như bình thường thì tốt rồi, vậy hắn làm sao nhìn ra được?

Đợi nửa ngày, rốt cục nghe thấy hắn nói: "Ra ngoài đi!"

Nàng như được đại xá, từ đầu đến cuối không dám nhìn hắn một cái, cuống quýt xách váy đi ra ngoài. Nghĩ đến hắn, lại thả váy xuống, chậm rãi rời đi.

Ánh nắng chói mắt ngoài phòng xuyên qua lớp lá cây chiếu ra từng tia sáng. Nàng đi ra khỏi phạm vi phòng hắn, đứng dưới một bóng cây, ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi dùng tay che đầu.

Đây là một gốc hòe già, lá cây rậm rạp, kết ra những quả hòe màu xanh lục, treo ở giữa lá cây từng chùm từng chùm. Đáng tiếc không phải tháng năm, nếu không còn có thể ăn cơm hoa hòe.

Trong lòng nàng than nhẹ, dù cho vừa bị người khác nhìn thấu thân phận, mình còn có tâm trạng ở đây nghĩ tới đi tới. Có thể thấy được từ nhỏ duyên phận với người thân mỏng cũng có chỗ tốt, chút ít tư tưởng đủ lớn, đủ để thích ứng trong mọi tình cảnh.

Tia sáng xoay thành từng vòng từng vòng, hình như có tới năm màu. Mặt trời vẫn là mặt trời đỏ, nhưng thế giới dưới ánh nắng lại không phải thế giới của nàng. Có phải nàng nên cảm thấy may mắn vì Hầu gia là người tính tình lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không quan tâm phu nhân của mình là người hay quỷ không?

Lấy tay che nắng rồi nhìn lại, dưới chân núi có hai cái bóng màu trắng lay động, nàng biết đó là Khuông Đình Sinh và Hiên vương điện hạ. Nàng thở dài một hơi, cảm thấy mình phải ra ngoài hít thở không khí.

Nàng lên chỗ chân núi kia, đứng cách bọn họ không xa.

Nghe tiếng nghị luận thỉnh thoảng truyền đến của hai thiếu niên, nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống của bọn họ, cảm thấy hâm mộ. Hai sư huynh đệ đứng chung một chỗ, đều là thiếu niên hết sức xuất sắc, cộng thêm xuất thân và giáo dưỡng, vừa lòng thích mắt nói không ra lời.

Nàng đang nhìn người khác, đồng thời người khác cũng đang nhìn nàng.

Nơi xa, bóng dáng cao lớn của Cảnh Tu Huyền đứng dưới gốc cây nàng vừa đứng. Giống như lấy dáng vẻ của nàng, ngẩng đầu nhìn ánh sáng lộ ra khỏi tàng cây.

Lại nhìn về đằng xa, nhìn về phía bóng dáng đang đứng yên trong không gian thôn quê.

Ánh mắt của hắn thâm thúy, nhìn không ra suy nghĩ gì.

Một bóng người nhỏ bé nhô ra: "Cứu cứu..."

Hắn quay đầu, nhìn thấy Đàn Cẩm.

Đàn Cẩm giống như mới ngủ trưa xong, ánh mắt tỉnh táo, bàn tay nhỏ xoa bóp một cái: "Cẩm Nhi muốn tìm mẹ..."

Cao thị đi theo sau, dáng vẻ không dám bước lên. Mặc dù bà chưa từng gặp quý nhân nào khác, nhưng bà có thể cảm nhận được trên người có một loại khí thế không nói được khiến người khác sinh lòng kính sợ.

Cảnh Tu Huyền liếc mắt sang, bà lập tức đứng yên không dám động đậy.

Hắn lại cúi đầu nhìn về phía Đàn Cẩm, đôi chân dài sải bước đi ra ngoài điên trang. Đôi chân ngắn của Đàn Cẩm chạy lon ton đuổi theo hắn, hắn dường như nhận thấy, bước chân chậm lại.

Ra khỏi điên trang, đi đến chân núi, ở đằng xa Đàn Cẩm đã nhìn thấy Úc Vân Từ. Trong lòng muốn chạy tới chỗ cứu mẫu, nhưng ngẩng đầu nhìn nam tử cao lớn một cái, không dám làm như vậy.

Úc Vân Từ lơ đãng quay đầu, lập tức nhìn thấy một lớn một nhỏ đi về phía mình. Người lớn cao giống như tùng, người bé chỉ mới tới đầu gối

của hắn. Thân hình hai người chênh lệch quá lớn, có loại cảm giác đáng yêu không nói nên lời.

Mà Đàn Cầm hiếm khi gần gũi Cảnh Tu Huyền, không tự giác bắt chước phong thái của hắn, cũng nghiêm mặt, khiến người ta buồn cười.

Đợi đến gần thêm chút nữa, bé con mới nhin không được gọi: "Cửu mẫu!"

Úc Vân Từ ra vẻ trấn định dặt Đàn Cầm: "Đa tạ H`âu gia dân Cầm Nhi tới."

Cảnh Tu Huyền không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Hi`ên vương: "Điện hạ, không còn sớm nữa, chúng ta cần phải đi."

Hi`ên vương vẫn có chút chưa thỏa mãn, bả vai rũ xuống.

Khuông Đình Sinh nhìn hắn một cái, gỡ vòng bảo hộ xuống, ngừng đầu đi đến trước mặt Cảnh Tu Huyền. Cảnh Tu Huyền vẫn không nói thêm lời thừa thãi nào, nhắc chân xoay người, Khuông Đình Sinh bèn đuổi theo hắn.

Hi`ên vương luyện tiếc liếc nhìn thùng nuôi ong, cũng gỡ vòng bảo hộ xuống, đi theo.

Ba người tạo thành một hàng, từ cao tới thấp, cho dù đi trên đường quê nhưng vẫn có thể cảm nhận được dáng đi chỉnh tề của bọn họ. Đó là một loại chỉnh tề giống như quân đội, khí phách hiên ngang.

Bóng dáng bọn họ biến mất ở trong cửa đi`ên trang, Úc Vân Từ đưa mắt nhìn mãi, ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra. Trong lòng bỗng dựng dăng lên một cỗ buồn phiền, cuộc đời nàng ghét nhất đó là tiễn biệt.

H`âu gia và Hi`ên vương phải trở về, cũng không nói tới mình, xem ra bản thân bị để ở lại đi`ên trang rồi.

"Cửu mẫu..."

Đàn Cẩm thấp giọng gọi nàng, lúc này nàng mới tỉnh táo lại. Lúc trước nàng là một người, hiện giờ chỉ là đổi thân phận khác, đổi một hoàn cảnh sống khác.

Hơn nữa, nàng còn có bé con này làm bạn.

"Cẩm Nhi, chúng ta qua bên kia chút đi."

Nơi nàng chỉ là một chỗ khác chân núi đất hoang, bên trên nở đầy các loại hoa nhỏ. Có bướm bay tới bay lui trong đó, còn có thể nghe được tiếng "vo ve" của ong mật.

Lúc này không người, nàng không cần kiêng nể, dẫn Đàn Cẩm tới hái hoa.

Không lâu sau, Khuông Đình Sinh trở về, lạnh lùng đứng ở một bên.

Nàng nhìn thấy hắn thì sững sờ.

"Không phải người theo Hầu gia trở về sao?"

"Sự phụ sai ta ở lại."

Trong nội tâm nàng vui mừng, loại cảm giác được người khác che chở kia làm nàng vui vẻ trở lại. Hái hoa dại cũng đủ rồi, nàng kéo Đàn Cẩm đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất trên người bé.

Đàn Cẩm cứ nhìn Khuông Đình Sinh, có thể thấy, bé muốn làm thân với Khuông Đình Sinh.

"Cẩm Nhi, có phải con muốn chơi với Đình Sinh ca ca không? Con lớn thêm chút nữa, thì có thể cùng Đình Sinh ca ca luyện võ rồi."

Hai mắt bé con sáng lên, trông chờ nhìn về phía Khuông Đình Sinh.

"Chuyện này... về sau phải hỏi sự phụ cái đã." Khuông Đình Sinh nói, khó chịu quay đầu, lông mi dài phe phẩy.

Vẻ ngoài của thiếu niên này thật xinh đẹp!

Úc Vân Từ lại cảm thán lần nữa, thiếu niên có dáng vẻ như thế, nhưng ra vẻ tính tình lạnh lùng khó chịu. Nàng cố tình đi đằng trước, quả nhiên Khuông Đình Sinh ở sau cúi đầu, đưa tay sờ lên cái đầu nhỏ của Đàn Cầm.

Đàn Cầm lập tức vui mừng.

Ba người trở lại trên điên trang, thì thấy Ngưu Căn Thủy xách theo một cái thùng gỗ nhỏ, ngẩng xồm bên tường làm việc.

Trên tay hắn cầm một tấm vải, nhúng vào thùng gỗ. Sau đó lấy ra, quấn trên gậy gỗ. Quấn mấy lần làm thành một vật.

"Người đang làm bó đuốc?"

Khuông Đình Sinh hỏi, người đã đến gần.

Ngưu Căn Thủy vội vàng đứng lên: "Nô tài bái kiến phu nhân, Khuông thiếu gia, biểu thiếu gia. Bẩm Khuông thiếu gia, đúng là nô tài đang làm bó đuốc. Định nhân lúc đêm tối đi soi một ít "rồng đen"."

"Rồng đen" chính là cá chạch, Úc Vân Từ hiểu được. Nàng nhìn sang thùng gỗ kia, chất lỏng đen nhánh, ngửi thấy một mùi hương đặc thù. Trong bụng nàng khẽ động, chẳng lẽ là dầu hỏa?

"Đây là cái gì?"

"Bẩm phu nhân, đây là nước thạch son."

Dù Khuông Đình Sinh có già dặn cũng vẫn là một thiếu niên. Nghe thấy soi "rồng đen", vội vàng làm bộ hỏi băng quơ: "Dùng lửa soi "rồng đen", đây là phương pháp gì?"

"Bẩm Khuông thiếu gia, "rồng đen" xuất hiện vào ban đêm, bị ánh lửa chiếu vào là không thể động đậy. Chỉ cần bắt nó lên là được, lúc nông dân rảnh rỗi đều thích bắt một ít để ăn."

Úc Vân Từ nghe vậy nổi lên ý định, muốn ban đêm đi theo nhìn thử, nhưng vướng thân phận bây giờ.

Có lẽ Ngưu Căn Thủy nhìn thấy quý nhân chủ tử tò mò chuyện này, vì vậy nói: "Vợ nô tài cũng là cao thủ bắt "rồng đen", nếu phu nhân muốn xem, có thể bảo bà ấy ban đêm đi làm."

Úc Vân Từ tỏ vẻ do dự.

Khuông Đình Sinh đã kiên ngạo tiếp lời: "Như vậy, rất tốt."

Chương 29

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bởi vì phải dẫn các chủ tử đến soi r ồng đen, vợ ch ồng Nguru thị cũng hơi căng thẳng. Nguru Căn Thủy liên tục nhắc nhở vợ của mình phải chăm sóc các chủ tử, còn việc có thể bắt được bao nhiêu r ồng đen thì tạm thời không cần quan tâm.

Nguru tâu nghe hẳn nói vậy càng căng thẳng, lúc nói lại với Úc Vân Từ cũng không thể nói mạch lạc.

“Không sao, bọn ta chỉ đi theo phía sau người nhìn xem thôi. Đầu là những đứa trẻ tò mò, Khuông thiếu gia muốn đi xem, ta làm sư mẫu nên phải đi cùng.”

Tất nhiên Nguru tâu không cho rằng buổi tối phu nhân muốn đến nông thôn hương dã xem bọn họ bắt r ồng đen, không khỏi nói th ần phu nhân xinh đẹp lương thiện, quan tâm Khuông thiếu gia như vậy.

“Phu nhân, ban đêm có nhi ều muỗi, người phải che kỹ mặt và tay.”

Y phục của người xưa chỉ để lộ mặt và tay ra ngoài. Úc Vân Từ hiểu, mỉm cười gật đầu.

Thấy hoàng hôn ngả v ề tây, chân trời có từng đàn dơi bắt đầu bay ra ngoài. Chân trời dần dần tối, khói bếp lượn lờ ở xa xa, còn có tiếng phụ nhân nhà nông lớn tiếng gọi con nhà mình, giống như đang đặt mình vào bức tranh sơn thủy.

Nguru tâu mặc y phục cũ màu xám tro, đầu đội mũ rơm, trên mũ rơm có đặt bó khăn để phòng muỗi. Nàng ta đeo một giỏ trúc bên hông, tay cần một cái gắp.

Khuông Đình Sinh mặc trang phục màu đen như bình thường.

Tất nhiên là Úc Vân Từ biết sự lợi hại của muỗi ở nông thôn, nếu trong viện tử ở thôn không xông hai đồng lá ngải, e là cả người cũng có thể bị muỗi khiêng đi.

Cái gọi là cuộc sống điền viên, thật ra không hề đẹp như trong tranh.

Chờ sau khi tối hoàn toàn, bọn họ đã tới cửa sau của thôn.

Ngưu tẩu và Khuông Đình Sinh mỗi người cầm một bó đuốc, ngọn lửa rất lớn, dầu có thể để một bó đuốc cháy đến hai khắc. Nhóm người họ cầm theo bốn cây đuốc, có thể dùng trong một canh giờ.

Úc Vân Từ đi phía sau bọn họ, đầu đội nón màn, bàn tay kéo thật chặt vải của nón màn. Cao thị bệ Đàn Cẩm đi ở phía sau cùng, Cẩm nhi cũng ăn mặc rất kín.

Cho dù như vậy, những con trùng bay thành đàn trong ruộng thỉnh thoảng vẫn chui vào trong nón màn. Nghe âm thanh “vo vo” của chúng, người không yếu ớt như Úc Vân Từ cũng phải nhíu mày.

Ánh lửa dẫn trùng bay tới nhiều hơn, nhìn từ ánh lửa thấy chúng chỉ chít, rất khó chịu.

Tất nhiên Ngưu tẩu đã quen, vung cây đuốc xua đuổi những con trùng bay. Nhưng không bao lâu, những con trùng bay đó lại tụ đến, cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Giữa đồng ruộng, nhìn từ xa vẫn có thể thấy ánh đuốc khác. Chắc là ban đêm thôn dân gần đây đi soi rặng đen, đánh nha tế.

Ngưu tẩu dùng bó đuốc chiếu từng bờ ruộng ở gần.

Quả nhiên, không bao lâu đã gặp được hai con rặng đen bỏ vào trong giỏ trúc.

Úc Vân Từ đứng phía sau nhìn, khen ngợi sự thông minh của người xưa.

Tiếng côn trùng, tiếng ếch kêu nối liền nhau. Hơi ẩm trong ruộng và hương thơm của lúa mạ xanh giữa đất ruộng, cùng với màn trời đen kịt, khiến nàng cảm thấy mình thực sự đã đến một thời không khác.

Khuông Đình Sinh nóng lòng muốn thử, Ngưu tẩu liền đưa cái gấp trong tay cho hắn.

“Khuông thiếu gia, ruộng đen vừa ló đầu, ngài phải gấp nó lên.”

“Ừ.”

Khuông Đình Sinh một tay cầm bó đuốc một tay cầm cái gấp, đến gần bờ ruộng. Khoảng một lúc sau, Úc Vân Từ ở sau lưng hắn nhìn thấy hắn gấp một con ruộng đen lên, luơu loát bỏ vào giỏ trúc của Ngưu tẩu.

Từ đầu tới cuối thiếu niên luôn im lặng, nhưng ánh mắt lấp lánh.

Đây là thiếu niên gánh vác hưng vong của gia tộc, các trưởng bối trong nhà cũng đề nặng trách nhiệm làm vẻ vang Khương gia lên người hắn. Nhưng hắn có dày dặn thế nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Ánh sáng trong mắt hắn giống như ngôi sao trong bầu trời đêm, ngũ quan đẹp bởi vì phấn khởi trong lòng mà dát lên một vẻ tươi sáng.

Nàng cầm lòng không đậu khen: “Người thật lợi hại!”

Khuông Đình Sinh như chưa từng được khen ngợi như vậy nên hơi sửng sốt, sau đó có hơi không tự nhiên, cuối cùng cố gắng lấy lại dáng vẻ lạnh lùng ngày thường.

“Sư mẫu muốn thử không?”

Hắn đưa cái gấp sang, nàng nâng tay nhận lấy, hắn thì giơ bó đuốc chiếu giúp nàng.

Trong nước bên ruộng, có một con ruộng đen đang thở bong bóng, bị ánh lửa chiếu vào cũng không động đậy. Nàng dùng cái gấp để gấp nó lên, bỏ vào trong giỏ trúc của Ngưu tẩu.

Ngưu tẩu rất kinh ngạc, nàng ta còn tưởng quý nhân giống như phu nhân đầu cao cao tại thượng. Không ngờ phu nhân không chỉ xinh đẹp lương thiện, còn rất hiền lành.

Úc Vân Từ đã thử thì trả cái gấp cho Khuông Đình Sinh, Khuông Đình Sinh lại đưa cho Ngưu tẩu, một mình Ngưu tẩu bắt r ồng đen.

Thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện của những người tìm r ồng đen từ xa truy ền tới, bởi vì cách khá xa nên không nghe rõ ràng. Nhưng giọng điệu của bọn họ, dường như rất vui sướng.

Lúc mới bắt đầu Đàn Cầm còn thích thú, không bao lâu đã ngáp ngủ.

Ngưu tẩu đi đằng trước rất lâu không nghe thấy giọng nói của các chủ tử, thấp thỏm trong lòng: “Phu nhân, thiếu gia, đêm khuya nhiều sương, hay là nô tỳ đưa các ngài trở về”

“Không cần, người cứ làm đi, bọn ta tự về”

Úc Vân Từ nói xong, Cao thị li ền b ế Đàn Cầm quay lại, Khuông Đình Sinh ở đằng trước cũng xoay người, dứt bó đuốc đi tới phía trước soi đường cho họ.

Mặc dù tính tình của thiếu niên rất kỳ cục, nhưng hành động rất có giáo dưỡng.

Cách đó không xa, một bóng người cao lớn đứng thẳng, dường như hòa vào với bóng đêm. Đợi đến gần, trong ánh lửa lò mờ, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng có thể cảm nhận được khí thế tỏa ra từ hắn.

Mấy người bước ra đường ruộng thì nghe thấy Cao thị “á” một tiếng. Sau đó nghe Đàn Cầm lơ mơ gọi “Cữu cữu”.

Úc Vân Từ kinh ngạc, không phải H ầu gia về thành rồi sao? Sao đã quay lại rồi? Buổi chiều hắn mới răn dạy mình phải giả bộ cho giống, mình lại bị hắn bắt gặp đi lang thang trên đ ồng ruộng vào giữa đêm, phải làm thế nào mới được đây?

Cao thị đã nhanh chóng bế Đàn Cầm vào thôn, Khuông Đình Sinh do dự nhìn nàng, hành lễ với Cảnh Tu Huy ền xong thì cũng đi vào thôn.

Trước khi đi, hắn đưa bó thuốc trong tay cho nàng.

Nàng c ần lấy bó thuốc, khô khan nói: “H ầu gia, sao ngài đã v ề r ồi?”

Cứ nghĩ hắn sẽ không đến nữa, nhiều nhất qua hai ngày sẽ phái người tới đón bọn họ trở về. Nào ngờ đêm nay hắn đã quay trở lại, hại mình bây giờ bị hắn bắt tại trận.

Nàng cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Đột nhiên một con rắn màu nâu đậm bò tới, nàng không nhúc nhích, trố mắt nhìn con rắn bò qua trên giày của nàng.

Hắn cũng thấy con rắn đó, bởi vì phản ứng bình tĩnh của nàng mà hơi nheo mắt.

Nữ tử này, thật sự không giống những người khác.

“Nàng không sợ sao?”

Úc Vân Từ nhìn con rắn đó chui vào trong bụi cỏ, lúc này mới động chân: “Con rắn đó không có độc, sẽ không cắn người.”

Tất nhiên hắn biết đó là một con rắn cỏ, thật sự không cắn người. Nhưng từ đâu mà nàng biết được? Nhìn cách ăn nói của nàng, không giống như nữ tử xuất thân hương dã. Có thể nàng biết rắn sâu ở thôn quê, nhưng không giống như cô nương được nuôi nấng trong khuê phòng ở hậu trạch.

Rốt cuộc nàng là ai, đến từ đâu?

“Làm sao nàng biết nó không có độc, hay là nông dân kia nói với nàng?”

Giọng nói thản nhiên, vô cùng rõ ràng trong ban đêm vắng vẻ.

Nàng “ừ” một tiếng, mặc dù bị hấn nhìn ra không phải nguyên chủ, nhưng liên quan tới lai lịch của mình, nàng vẫn không muốn nói trắng ra. Nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, đây là đi ầu hấn đã dạy.

“Những lời ta đã nói với nàng, nàng đi ầu xem là gió thoảng qua tai sao?”

Hấn quan sát bộ đi ầu nàng mặc, ban đi ầu đội nón màn, đi ầu ra làm sao.

“Hầu gia, ta không dám quên những gì ngài dạy. Nhưng là người sống, không thể nguy trang mãi mãi đi ầu được. Ta cảm thấy ở trước mặt người khác chúng ta có thể đi ầu giả đi ầu vẻ mà người ta thích, ở sau người ta thì làm chính mình, ngài nói đi ầu đúng không?”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt u ám. Ánh lửa chiếu vào trong đi ầu mắt của hấn, nháy lên.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức nàng nhìn một bầy trùng bay tụ tập xung quanh bó đi ầu r ầu tản đi, cứ lặp lại như thế hơn mười lần mới thấy hấn đi ầu động đi ầu, nhấc chân đi ầu về phía thôn.

Nàng thở phào, đi ầu theo phía sau hấn.

Đêm nay đã đi ầu là một đi ầu không ngủ, cho dù trong phòng xông lá ngài, nhưng vẫn có mấy con muỗi bay tới bay lui trong phòng. Bọn chúng ở ngoài màn mỏng, muốn chui vào.

Nàng có thể nghe thấy chúng phát ra tiếng “vo vo”, bị phóng đại trong ban đi ầu yên tĩnh.

Không ngoài dự đi ầu đoán, nàng mất ngủ.

Mấy ngày trước đây, ngày nào cũng đi ầu tới đi ầu lui với đám người Phương thị và Đỗ thị đi ầu bảo vệ tính mạng, nàng vẫn ngủ ngon lành. Bây giờ người uy hiếp đến mạng sống tạm thời bị nàng đánh lui, nàng lại không ngủ đi ầu được.

Trần trọc xoay người mấy lần, Thái Thanh ngủ trên giường nhỏ nhẹ nhàng hỏi: “Phu nhân, người ngủ không thoải mái sao?”

So với H`ầu phủ, mặc dù giường trong thôn được trải đệm chăn lấy từ phủ mà vẫn hơi cộm. Nhưng nàng không phải vì chuyện này, mà là vì chuyện xảy ra ban ngày.

“Không sao, lạ giường mà thôi.”

Thái Thanh “ồ” một tiếng, đêm tối lại trở về yên lặng.

Úc Vân Từ nghĩ về chuyện ban ngày, mỗi câu nói của H`ầu gia lúc nhìn thấu mình, đều được nàng tỉ mỉ nhớ lại.

Càng nghĩ thì càng cảm thấy hấn rất đáng sợ.

Đ`ồng thời âm thầm vui mừng, mặc dù hấn đã nhìn thấu nàng, nhưng vẫn sẵn lòng bảo vệ nàng.

Ngày thứ hai nàng dậy sớm, phát hiện Khuông Đình Sinh rời đi trước từ lúc nào. Đám người Thái Thanh đã thu dọn đồ đạc xong xuôi, chờ nàng dậy dùng cơm sáng rồi chuẩn bị lên đường về.

Cảnh Tu Huy`ền cưới một con tuấn mã màu đỏ thẫm đi ở phía trước. Tư thế uy vũ, phong thái bất phàm. Gương mặt anh tuấn lạnh lùng, cơ thể gầy mà khỏe. Hấn kéo dây cương, nhàn nhạt liếc nhìn nàng.

Nàng được Thái Thanh đỡ, bước vào xe ngựa.

Lúc màn xe buông xuống, chỉ thấy hấn mạnh mẽ kẹp bụng ngựa, con ngựa lập tức chạy như bay.

Trong một góc bên ngoài H`ầu phủ, Úc Sương Thanh đang lo lắng chờ đợi. Nàng ta không muốn gả cho Ngô Trọng Lâm, nơi lui bại như phủ Chung Sơn bá, gả vào đó đâu có cuộc sống tốt đẹp.

Vì hạnh phúc của mình, nàng ta bằng lòng đánh cược lần cuối.

Nàng ta nhìn chăm chăm ven đường, trông chờ bóng người cao lớn xuất hiện. Có vẻ như ông trời thuận theo mong muốn của nàng ta, nàng ta nghe thấy tiếng vó ngựa, nhìn sang liền thấy nam tử ngày nhớ đêm mong.

Cảnh Tu Huyền xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Tả Tam.

“Hầu gia...”

Úc Sương Thanh đi ra từ trong góc, nhẹ nhàng hành lễ.

Váy dài thắt eo tay áo rộng màu trắng thuần, bên váy thêu hoa lan bằng chỉ bạc. Theo bước đi của nàng ta, chỉ bạc được ánh mặt trời phản chiếu, lấp lánh chói mắt. Bàn về cách ăn mặc trang điểm, Úc Sương Thanh nhận được chân truyền từ Phương thị, tất nhiên hai mẹ con họ biết trang điểm thế nào có thể lấy được sự thương xót của nam nhân.

Nhưng rõ ràng là nàng ta nghĩ đàn ông trên thiên hạ đều giống như Úc Lượng.

“Hầu gia... tiểu nữ có chuyện muốn nói với ngài...”

Trong đôi mắt hạnh của nàng ta toàn là gương mặt, mẹ từng nói, nam nhân đều thích nữ tử mền mọt mình. Nam tử càng kiên cường, càng thích nữ tử dịu dàng.

Cha đã khuất phục dưới sự thù mị của mẹ, sủng ái nhiều năm.

Trong mắt nàng ta chỉ có người nam nhân luôn nhớ thương, chỉ muốn bày tỏ hết mền mọt và uất ức trong lòng, ngay cả xe ngựa đi theo đằng sau cũng không nhìn thấy.

Úc Vân Từ ở trong xe ngựa nghe thấy giọng nói của nàng ta, cười lạnh một tiếng. Nàng biết mẹ con Phương thị sẽ không dễ dàng cam chịu số phận, quả nhiên, Úc Sương Thanh này dính hôn rồi vẫn chưa từ bỏ ý định, chạy đến cửa Hầu phủ cản người.

Úc Sương Thanh ứa nước mắt, dáng vẻ gợn gàng.

Không ngờ bóng dáng cao lớn đó không hề dừng lại, đi thẳng đến cửa H ầu phủ.

“H ầu gia!”

Nàng ta li ều mạng đuổi theo, Tả Tứ s ầm mặt đuổi trường kiếm ra, cản đường đi của nàng ta.

“H ầu gia, tiểu nữ có chuyện muốn nói với ngài! Ngài đừng bị Úc Vân Từ lừa gạt, rõ ràng nàng ta là người không an phận, sớm có tư tình với Thẩm biểu ca. Nữ tử tham hư vinh như vậy không xứng với H ầu gia...”

“Đại tỷ, nữ tử mà tỷ vừa nói là ta sao?”

Úc Sương Thanh cứng người quay đầu, thấy Úc Vân Từ đang đứng một bên. Lúc này nàng ta mới hiểu, H ầu gia đưa nha đầu chết tiết này ra ngoài. Bọn họ còn cùng nhau v ề phủ, chẳng lẽ bọn họ đã...

Thù mới hận cũ cùng xông lên đầu, nàng ta hận không thể ăn sống người trước mặt.

“Nếu đại tỷ muốn tới H ầu phủ làm khách, vì sao không nói trước với ta? Tuy H ầu gia là phu tể của ta, nhưng đại tỷ c ần phải tránh hi ềm nghi, sao có thể đứng trước cửa ngăn cản H ầu gia, chẳng lẽ là có chuyện gấp sao? Chẳng lẽ mẹ không khỏe?”

Phi, mẹ của nàng ta vẫn khỏe, nha đầu chết tiết này nói bậy gì đó!

Úc Sương Thanh tức giận, căm tức nhìn người trước mặt.

Rõ ràng là con nha đầu chết tiết đi theo sau nàng ta dạ dạ vâng vâng, làm sao có thể trở nên vênh vang đắc ý như bây giờ? Nghĩ đến việc nha đầu chết tiết này giả bộ nhu ần năm như vậy, nàng ta li ền hận mình sơ suất.

“Người đừng đắc ý...”

Mẹ từng nói, ch ờ vết thương của Thiệu Lăng biểu ca khỏi, ngày tháng tốt đẹp của nha đầu chết tiết này sẽ chấm dứt.

Nàng ta không sống tốt, nha đầu chết tiệt này cũng đừng mong yên ổn!

“Ta đặc ý cái gì? Vốn dĩ đầu là đồ của ta, chẳng qua là không bị người ta cướp đi mà thôi. Nếu đại tỷ tới làm khách, vậy thì ta bằng lòng mời tỷ vào uống chén trà. Nếu tỷ có mục đích khác, vậy ta chỉ đành đóng cửa không tiếp khách.”

Úc Vân Từ nói xong, ra hiệu cho Cao thị bế Đàn Cẩm nhanh chóng đi vào.

Úc Sương Thanh thấy vậy, đâu sẵn lòng bỏ qua cơ hội này nên vội vàng đuổi theo.

“Ta tới thăm muội muội, muội không ngại mời tỷ vào uống chén trà chứ?”

Nói xong, nàng ta khiêu khích nhìn Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhẹ nhàng mỉm cười, cất một bước chắn trước trước mặt nàng ta.

Chương 30

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sắc mặt của Úc Sương Thanh trở nên khó coi, rõ ràng ở trong lòng nàng ta, Úc Vân Từ vẫn là muội muội mặc mình trêu chọc trước đây. Dù cho gần đây thái độ của đứa muội muội này thay đổi lớn, nàng ta vẫn không coi đối phương ra gì.

Trên đời không có một nữ tử nào không quan tâm đến thanh danh của mình, cũng không có một nam nhân nào sẽ dễ dàng tha thứ cho chuyện thể tử của mình là nữ tử độc ác không có tiết hạnh.

“Sao hả? Người sợ ta vào H ầu phủ sao? Sợ ta vạch trần bộ mặt thật của người trước mặt H ầu gia sao?”

Một khi bạch liên hoa xé rách lớp lụa trắng, sẽ có dáng vẻ thế nào? Chanh chua cay nghiệt như nữ tử bình thường, thậm chí càng khiến người ta ghét hơn, giống như Úc Sương Thanh bây giờ.

Nếu dựa theo tình tiết trong sách, lúc này nguyên chủ đã ở xa ngàn dặm. Mà Úc Sương Thanh vẫn là đại tiểu thư đệ nhất của Úc gia, có thể được H ầu gia bây giờ coi trọng không thì chưa biết, nhưng nhất định sẽ được rất nhiều lời khen ngợi trong kinh.

Cho dù không thể gả vào H ầu phủ, cũng sẽ gả vào thế gia khác trong kinh, làm chủ mẫu cao quý. Ăn sung mặc sướng, bao nhiêu nô bộc, đi tới đâu cũng là quý phu nhân cao cao tại thượng.

Mà nguyên chủ thì vĩnh viễn biến mất dưới ánh mắt của người khác, thậm chí ngay cả khi chết cũng lặng yên.

Mẹ con Phương thị đã giảm đạ nguyên chủ, hưởng hết vinh hoa như vậy.

Mà bây giờ, nàng là Úc Vân Từ.

Vậy thì, mẹ con bạch liên đừng mong giết chết mình!

“Không phải như vậy, mà là thanh danh của tử quá kém, ngay cả ăn mày bên đường cũng có thể tự xưng là khách quý của tử, ta sợ tử làm bẩn đất của H`âu phủ chúng ta thôi.”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Úc Sương Thanh lập tức thay đổi.

Chuyện hôm đó là sự nhục nhã lớn nhất cuộc đời của nàng ta, những kẻ thấp hèn nhất thế gian, lớn tiếng bàn luận chuyện riêng tư trên cơ thể mình. Lời nói đê tiện, khó nghe.

Nàng ta không thể quên, cũng không dám nhớ lại. Mỗi lần nhớ đến tất cả đều do nha đầu chết tiệt này làm ra, nàng ta li`ền hận không được xé rách y phục của đối phương, để cho tất cả người trong thiên hạ nhìn xem nha đầu chết tiệt này là cái loại gì.

Bây giờ, nha đầu chết tiệt này còn dám lấy chuyện đó sỉ nhục nàng ta... Thật sự đáng chết!

“Ngươi... đều do ngươi làm! Ngươi có lòng dạ ác độc, nếu H`âu gia biết ngươi là nữ tử độc ác như vậy, nhất định sẽ bỏ ngươi.”

Úc Vân Từ nhếch môi lên, sát lại gần nàng ta: “Vậy thì tử sai rồi, thật sự không dám giấu giếm, những tên ăn mày đó do H`âu gia đích thân chọn lựa. Phu tử đ`ồng lòng, tử cảm thấy ngài ấy sẽ bỏ ta sao?”

“Ngươi!” Úc Sương Thanh suýt té xỉu, những lời nha đầu chết tiệt này mới nói có ý gì? Tên ăn mày đó là người do H`âu gia tìm, tại sao chứ?

Tại sao Cảnh h`âu gia đối xử với nàng ta như vậy?

Không đúng, nhất định là nha đầu chết tiệt này đang nói dối!

“Ngươi nói bậy, ngươi nói bậy... H`âu gia không thể làm chuyện như vậy... Nhất định là ngươi nói bậy, ngươi muốn ta từ bỏ ý định. Ta nói cho ngươi biết, ta không thể sống tốt, ngươi cũng đừng mong yên ổn!”

Úc Vân Từ lui về sau một bước, chế giễu nhìn nàng ta.

“Ta nói thật, tin hay không thì tùy tử. Nhưng mà người được phúc sau chuyện này vẫn là tử, công tử của phủ Chung Sơn bá, thân phận cũng không thấp, rất xứng đôi với tử.”

Úc Sương Thanh khó khăn tỉnh lại từ cơn kinh hoàng vừa rồi, nghe nàng nhắc tới Ngô ngũ công tử lại nổi cơn giận dữ. Ngô Trọng Lâm đó chính là một thứ tử dốt nát, đâu xứng với thân phận trưởng nữ của phủ tướng quân như nàng ta?

“Hắn xứng sao! Một đứa con thứ lại bại, không hề xứng đôi với ta!”

Bởi vì tức giận, nàng ta gần như hét lên.

Úc Vân Từ không động đậy, khinh thường nhìn nàng ta.

Thật sự nên để người đời tới xem, cái gọi là nữ tử tài mạo song toàn, đoan trang nhã nhặn, rốt cuộc có đáng vẻ gì? Thật sự không biết ánh mắt của nam chính trong sách bị làm sao mà có thể nhìn trúng nữ tử như vậy?

Nếu là bạch liên thật còn có thể hiểu được, có nam nhân thích nữ Thánh mẫu. Nhưng rõ ràng Úc Sương Thanh là bạch liên giả, thậm chí là sỉ nhục từ bạch liên.

“Tỷ cho rằng mình có thân phận gì? Một đứa con do vợ lẽ sinh, kết duyên với thứ tử mới hợp lý. Chẳng lẽ còn mơ mộng gả vào thế gia làm chủ mẫu, chỉ dựa vào tử, thật sự không xứng! Tỷ cho rằng mẹ tử được phù chính thì tử chính là đích nữ, bớt lừa mình dối người đi. Lúc mẹ tử vẫn là thiếp đã sinh ra tử, tử chính là một thứ nữ!”

Thân phận là chuyện mà Úc Sương Thanh quan tâm nhất, trước khi Phương thị chưa được phù chính. Nàng ta làm thứ nữ bảy năm, bây giờ nàng ta nghĩ đến uất ức năm đó cũng hận Thành thị.

Thành thị là đích mẫu, cao cao tại thượng, luôn xem thường mẹ con bọn họ, giống như nhìn chó mèo vậy.

Khi đó nha đầu chết tiệt này là đích nữ duy nhất trong phủ, ăn sung mặc sướng, đi tới đâu cũng được người ta khen ngợi.

Mà nàng ta thì sao, mãi mãi trốn trong góc phòng, nhìn Thành thị thường xuyên đưa nha đầu chết tiệt này ra ngoài làm khách. Mẹ cũng chỉ có thể ngày ngày ở trong phòng, đợi ban đêm cha sẽ đến.

Mặc dù cha sủng ái mẹ, nhưng mẹ chỉ là thiếp, mọi việc trong phủ đều do Thành thị nắm giữ, chỉ dựa vào những bổng lộc của cha, có thể cho họ thứ gì tốt chứ?

Từ sau khi Thành thị chết, mẹ được phù chính. Nàng ta thành đích nữ, nàng ta đã thề sẽ không bao giờ sống cuộc sống như trước đây. Nàng ta ghen tị Úc Vân Từ, hễ là đồ của Úc Vân Từ, nàng ta đều phải cướp.

Cũng là sau khi trở thành đích nữ, nàng ta mới biết hôn sự giữa Úc Vân Từ và Cảnh An h ầu. Nàng ta bắt đầu để ý Cảnh An h ầu, càng để ý thì càng thích.

Càng thích thì càng muốn cướp.

“Người... làm sao người có thể nói như vậy? Mẹ nuôi dưỡng dạy dỗ người nhi ều năm, người vẫn coi bà ấy là thiếp? Trước đây bà ấy có thân phận thế nào đi nữa, bây giờ cũng là mẹ của người. Người bôi nhọ mẹ là bất hiếu!”

Nhắc tới chuyện này, Úc Vân Từ cảm thấy nàng và mẹ con Phương thị vẫn có món nợ lớn chưa tính.

Đó chính là của h ời môn của mẹ nguyên chủ!

“Bà ta nuôi ta? Bà ta lấy cái gì nuôi ta? Một thiếp thất, bản thân là nô tài, lấy bạc ở đâu nuôi ta? Ta ăn gì dùng gì đều là của h ời môn của mẹ ruột ta, ngay cả đồ mẹ con các người mặc trên người, không phải cũng lấy từ của h ời môn của mẹ ruột ta sao?”

Úc Sương Thanh hoảng sợ, th ần nói xong r ồi.

Lần trước khi nha đầu chết tiệt này xuất giá, nàng ta và mẹ chỉ sợ nha đầu chết tiệt này quay lại đòi của h ồ môn. Qua mấy ngày, không thấy động tĩnh gì li ền quên mất vụ này.

Bây giờ nha đầu chết tiệt nhắc tới của h ồ môn, nàng ta chỉ cảm thấy hoảng loạn.

Thành thị để lại nhi ều đ ồ tốt, theo thường lệ những thứ này đều là của nha đầu chết tiệt. Khi đó nha đầu chết tiệt rất nghe lời mẹ, tất cả mọi thứ đều ở trên tay mẹ. Vài thứ trong đó từng bị mẹ thay đổi, nhưng đều giữ lại những trân bảo gì đó. Chuẩn bị một phần làm của h ồ môn cho nàng ta, một phần khác giữ lại cho Thắng ca nhi làm sính lễ lấy vợ.

Không được, tuyệt đối không thể để cho nha đầu chết tiệt cướp lại những thứ đó!

Úc Vân Từ thấy nàng ta thay đổi sắc mặt, giễu cợt cười một tiếng r ồi vào trong, sau đó cửa lớn đóng lại.

Bị người ta từ chối ở ngoài cửa, sắc mặt của Úc Sương Thanh vô cùng khó coi.

Đúng lúc Tả Tam buộc ngựa xong quay lại, thấy Úc Sương Thanh vẫn đứng ở ngoài cửa phủ, đen mặt, gương mặt vắn vẹo. Lúc hấn dắt ngựa rời đi đã nghe rõ lời nói của vị Úc đại tiều thư này, không khỏi tránh xa vị tiều thư thế gia như vậy.

Úc Sương Thanh thấy dáng vẻ của hấn đi vòng qua, trong lòng càng xấu hổ.

“Người đứng lại!”

Tả Tam dừng lại: “Úc đại tiều thư có chuyện gì?”

“Người có thể đưa ta đi gặp H ầu gia nhà người không? Ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngài ấy. Ta thật sự không đành lòng thấy H ầu gia của các người bị người ta lừa gạt...”

Có người có thể lừa gạt H ầu gia của họ, Tả Tam thật sự không tin.

Chẳng lẽ đại tiêu thư của Úc gia nói phu nhân?

“Úc đại tiêu thư, tuy thuộc hạ là hạ nhân nhưng cũng biết cái gì là lễ nghĩa. Bây giờ người bảo ta đưa người đi gặp H ầu gia nhà ta, thật sự không thích hợp.”

“Chuyện liên quan đến H ầu gia của các người, thật sự là ta không còn cách khác. Đành phải mạo hiểm bị hủy thanh danh, cũng phải nói chân tướng cho H ầu gia của các người.”

Úc Sương Thanh ngẩng đầu, gương mặt đầy đại nghĩa.

Tả Tam là ai? Hắn đi theo Cảnh Tu Huy ền nhiều năm, cái nhìn lớn hơn nhiều. Rõ ràng vừa rồi còn nghe Úc đại tiêu thư bôi nhọ danh dự của phu nhân, bây giờ giả bộ như thế thật sự không biết xấu hổ.

“Bình thường nghe nói Úc đại tiêu thư cao quý thanh khiết, tài hoa hơn người. Hôm nay được gặp, mới biết nói quá giả dối. Phu nhân nhà chúng ta là muội muội của người, người lại không để ý nam nữ khác biệt, chạy đến trước mặt H ầu gia của bọn ta tùy ý bôi nhọ, có thể thấy người mới là kẻ giả tạo.”

Úc Sương Thanh vừa bị Úc Vân Từ làm cho rối loạn tinh thần, đầu gối còn bị một hạ nhân quở trách. Gương mặt từng tỉ mỉ trang điểm suýt nữa vụn vẹo đến biến hình, cuối cùng không đoái hoài tới cái gì là khí chất của đại gia khuê tú, hung dữ trợn Tả Tam.

Rõ là phượng hoàng không bằng gà, nếu không phải nha đầu chết tiệt đó hãm hại nàng ta, khiến nàng ta trở thành trò cười của người trong kinh, làm sao một hạ nhân dám chê bai nàng ta?

Nàng ta hận!

Nàng ta không cam lòng!

Tả Tam lắc đầu, nhanh chóng đi vào từ cửa nhỏ. Sau khi tiến vào, cửa nhỏ của H`ai phủ cũng đóng lại. Thấy h`an, Tả Tứ nháy mắt ra hiệu nói: “Úc đại tiểu thư đi chưa?”

“Không biết, nhìn dáng vẻ, xem ra phu nhân nói đúng rồi. Chắc là vị tỷ tỷ này của ngài ấy nhìn trúng H`ai gia của chúng ta, nhớ thương mà muốn chen vào H`ai phủ.”

Mặc dù mặt của Tả Tứ đen, nhưng lòng như gương sáng vậy: “Mẹ kế có mấy ai tốt, thật sự làm khổ phu nhân nhà chúng ta.”

Cảnh Tu Huyền ở trong thư phòng, nghe hai thuộc hạ của mình nghị luận phu nhân nhà mình.

Trong đầu h`an không tự chủ hiện lên dáng vẻ của nữ tử đó, hôm qua lúc nàng nói sợ, hai vai trùng xuống, giống như đang khóc. Còn khi nàng cố làm vẻ bình tĩnh, làm người ta thấy xúc động khó hiểu.

H`an nhìn sách đặt trên bàn, nhưng lúc này h`an không đọc vào đầu một chữ.

Lúc lâu, h`an đứng dậy, c`ần kiểm mở cửa ra ngoài.

Đúng lúc, Úc Vân Từ ở bên ngoài c`ần kiến.

H`an bảo Tả Tứ dẫn người đi vào.

Úc Vân Từ trở về viện tử thay y phục, đã tới tìm Cảnh Tu Huyền. Lúc Tả Tứ dẫn nàng đi vào, xa xa nàng đã thấy bóng người trong giáo trường.

Kiểm như rồng bay, thân hình như điện.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, h`an thu kiếm đứng yên. Ánh mắt lạnh lùng, vô cùng tuấn tú.

“Có chuyện gì?”

“Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, đến xin ý kiến H ầu gia. Lúc ta gả vào H ầu phủ, chắc là tờ của h ồi môn được đưa cho H ầu gia. Ta có thể xem không...”

Ánh mắt của Cảnh Tu Huyền lạnh như băng, ý vị sâu xa liếc nhìn nàng, xoay người đi tới thư phòng.

Nàng vội vàng đuổi theo, cùng vào thư phòng.

Trên bàn sách còn đặt một quyển binh thư, chẳng lẽ mỗi ngày nam nhân này đều đọc binh thư? Một H ầu gia lớn lên trong gấm lụa như hắn, đọc nhiều binh thư như vậy làm gì?

Một tờ giấy màu đỏ bay tới trên bàn, không biết hắn lấy ra từ đâu. Nàng c ần lên xem xét, bên trên viết kín mít, nhưng nhìn tên thì không có thứ gì quý giá.

“H ầu gia, ta muốn lấy lại của h ồi môn của mẹ ta, cho nên ta muốn gửi thiệp mời cho phủ Thành quốc công...”

Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng gõ mặt bàn, liếc xuống nhìn nàng.

“Có thể?”

Được hắn đ ồng ý, nàng vẫn hơi khó xử. Nàng có thể biết cổ văn, nhưng không biết viết cho lắm. Viết thì có thể viết được, nhưng nhất định chữ viết rất khó nhìn.

Nàng nhìn chăm chăm binh thư.

Hắn hơi nhíu mày: “Không biết chữ?”

“Biết chữ... nhưng viết không được đẹp...”

“Vậy sao, ta biết r ồi. Ta sẽ thay nàng gửi thiệp đến phủ Thành quốc công.”

Nàng mừng rỡ, thần nghĩ ít nhất bị hấn vạch trần cũng có chỗ tốt. Hấn có thể giúp đỡ nàng vài chuyện, nếu dựa vào chính nàng, ngay cả một tấm thiệp cũng không biết viết, sợ rằng cuộc sống sau này sẽ có rất nhiều bất tiện.

Chưa vui được bao lâu, liền nghe hấn nói: “Đã đọc cuốn sách lần trước đưa cho nàng chưa? Vừa hay, sau này đọc xong một trang thì chép lại.”

“Chuyện đó... H ầu gia ngài có bảng chữ mẫu nào không?”

Nàng nghĩ luyện chữ nên luyện theo bảng chữ mẫu mới được, viết phỏng theo luôn tốt hơn mình tự viết.

“Chỗ ta không có.”

“Ồ... Ta cho người đi mua.”

Hấn không nói gì, cũng không bảo nàng ra ngoài. Nàng nghĩ ngại, có phải hấn không còn gì để nói không? Đang nhìn sang, liền gặp phải ánh mắt như vực sâu khó nhìn thấu của hấn.

“H ầu gia... Nếu không còn chuyện gì, ta ra ngoài đây.”

Hấn không lên tiếng đáp lại, một lúc sau, giọng nói lãnh đạm vang lên: “Từ ti ền tri ều phủ Thành quốc công đã là thế gia trong kinh, thế lực lớn mạnh. Thành quốc công Thành Huy là ngoại tổ của nàng, quốc công phu nhân Phạm thị xuất thân từ phủ Khánh quốc công, có ba con gái hai con trai. Mẹ nàng lớn nhất, lão Nhị chính là thế tử của Thành quốc công, thế tử phu nhân Liễu thị là trưởng nữ của Liễu thừa tướng, vợ cả sinh hai con trai một con gái, vợ lẽ sinh hai con gái. Thứ ba là tam cữu của nàng, thế tử là thứ nữ của phủ Nam Bình hầu, vợ cả sinh một con trai một con gái, vợ lẽ sinh một con trai. Thứ tư là trưởng tôn tức của Tạ thái phó, ngũ nữ chính là mẹ đẻ của Hi ền vương điện hạ An phi nương nương.”

Quan hệ nhân vật dài dòng như thế, còn chỉ là dòng chính của phủ quốc công.

Từ xưa các đại thế gia trong hoàng thành rắc rối phức tạp, do vậy đủ thấy chút ít. Nàng cảm kích hẳn đã nhắc nhở, lặng lẽ ghi nhớ nơi quan trọng.

“Đa tạ H`ài gia đã nói!”

“Thành quốc công phu nhân yêu thương trưởng nữ nhất, năm đó lúc mẹ nàng qua đời, phủ quốc công từng nói muốn đón nàng về nuôi. Nhưng bị Úc Lượng từ chối, nàng và Phương thị thân thiết, cũng chống đối không chịu thân thiết với Thành quốc công phu nhân. Vì thế Thành quốc công phu nhân lạnh lòng, nhiều năm qua chưa từng đặt chân vào phủ tướng quân, cũng không nhắc đến nàng.”

Úc Vân Từ hiểu ra, khó trách sau lưng nguyên chủ có chỗ dựa lớn cũng không ai để ý, không ngờ ngoại tổ gia thấy nguyên chủ và Phương thị thân thiết nên đau lòng.

“H`ài gia... Ta biết phải làm sao rồi.”

Đôi mắt của hẳn phủ đầy khó hiểu.

Thấy hẳn không nói gì thêm, nàng thử thăm dò nhỏ giọng nói: “H`ài gia, nếu không còn chuyện gì, vậy ta đi về trước.”

“Ừ, nhớ phải xem binh thư, cũng phải luyện chữ.”

“Vâng, H`ài gia.”

Nàng thối lui ra khỏi thư phòng, thở một hơi thật dài.

Chương 31

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thành quốc công phu nhân Phạm thị nhận được thiệp, quả thật rất sững sờ...

Thật sự mình không thể nhớ nổi ngoại tôn nữ đó. Trước đây lúc ra ngoài làm khách, thỉnh thoảng nghe người ta nói đứa bé đó nghe lời Phương thị thế nào, gọi mẹ thân thiết ra sao.

Bà cũng nghe nói mấy tin đồn bên ngoài gần đây, thậm chí nói chẳng lẽ đứa bé đó thật sự làm căng với Phương thị rồi?

Vẻ mặt của bà bình tĩnh, tuổi tác đã gần sáu mươi, được chăm sóc nhìn như bốn mươi tuổi. Có lẽ lúc còn trẻ vô cùng đẹp, cho nên dáng vẻ bây giờ giống như một mỹ phụ trung niên.

Thế tử phu nhân Liễu thị ngồi bên trái. Liễu thị có gương mặt tròn, mắt hạnh mày liễu, dung mạo đoan trang, dung mạo như vậy chính là gương mặt đại phú được trường bối vừa ý nhất. Nàng ấy gả vào phủ quốc công mười lăm năm, quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất hòa thuận.

Đưa tay nhận lấy tấm thiệp Phạm thị đưa tới, sắc mặt của Liễu thị cũng phức tạp.

Chữ trên thiệp cứng cáp mạnh mẽ, bay bổng như rồng bay.

“Đây... là thiệp do Cảnh An hầu tự viết?”

Nhìn chữ viết, khẳng định không phải do nữ tử viết. Nếu không phải ngoại sanh nữ viết, vậy thì chỉ có người khác viết thay. Có thể thay mặt Hầu phu nhân viết bá thiệp, mà còn là nam tử, thì chắc chắn là Cảnh An hầu.

Phạm thị im lặng, bà cũng nghĩ như vậy.

“Mẹ, tại sao con bé đột nhiên muốn qua lại với chúng ta?”

Đừng trách Liễu thị hỏi câu này, thật sự là sau khi đại cô tử qua đời, Úc Vân Từ chưa bao giờ bước đến cửa phủ quốc công. Cho dù mỗi lần phủ quốc công tổ chức lễ gặp mặt cũng đến mời, nàng chưa từng đáp lại.

Phạm thị lắc đầu, cũng không đoán ra. Từ khi đưa bé đó gả vào phủ Cảnh An hầu, ngược lại làm ra khá nhiều chuyện.

Chẳng lẽ đúng như người ta nói, những năm qua ngoại tôn nữ đầu giả bộ sao?

Nghĩ như vậy trái lại cũng hiểu được. Dù sao cũng là con của đại tỳ nhi, tâm trí hơn xa người thường.

“Cứ mặc kệ con bé muốn làm gì, chờ con bé đến thì biết.”

Phạm thị nói xong, thở dài một hơi.

Mười một năm rồi, ngày tháng trôi qua thật nhanh.

Những chuyện đã qua, không biết đứa bé đó còn nhớ được bao nhiêu? Cũng không biết bây giờ con bé giống ai, khi còn bé rất giống đại tỳ nhi. Nếu như giống như mãng phu họ Úc đó thì...

Hừ!

“Mẹ, bây giờ con bé là Cẩm An hầu phu nhân. Hiên vương điện hạ bái Cẩm An hầu làm thày, chắc hẳn nương nương cũng bằng lòng để chúng ta qua lại với phủ Cẩm An hầu.”

Đại tỳ tức nói đúng, Phạm thị rất hài lòng. Có tâm mắt như vậy, sau này mới có thể làm chủ mẫu của phủ quốc công.

“Con nói đúng, Cẩm An hầu không phải là vật trong ao. Năm đó đại cô tử của con có thể chọn trúng hẳn làm con rể, An phi nương nương có thể thay Hiên vương điện hạ chọn hẳn làm thày, có thể thấy nhất định hẳn có chỗ hơn người.”

Liễu thị nhẹ nhàng cười, rót một chén trà cho bà: “Không phải sao? Con dâu từng thấy từ xa một lần, thật sự là tài năng xuất chúng, phong thái bất phàm.”

Bà nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm, có vẻ hơi hài lòng.

“Con chuẩn bị cho tốt.”

“Vâng, mẹ, con dâu biết rồi.”

Qua hai ngày, đến ngày Úc Vân Từ tới, Liễu thị tự dẫn người đứng ở cửa nghênh đón. Thấy ngoại sinh nữ mà nàng ấy đã mười năm chưa gặp, lúc đầu nàng ấy hơi sửng sốt.

Không phải sửng sốt vì dung mạo của Úc Vân Từ, mà là Úc Vân Từ rất giống đại cô tỷ.

Úc Vân Từ đã sớm học quy củ mà hành lễ, thử thăm dò: “Người là cữu mẫu sao?”

Liễu thị vội vàng kéo tay nàng, lập tức đánh giá, trong ánh mắt toàn là vui vẻ yên tâm, thái độ thân thiết: “Ta chính là cữu mẫu của con, thoáng cái đã nhiều năm như vậy, con cũng trở nên xinh đẹp, thật sự rất giống mẹ của con. Mau vào trong thôi, ngoại tổ mẫu của con nhắc con mãi, mong con tới đó.”

Hai người đi qua cửa thùy hoa, vào nội viện.

Vân Từ đi theo nàng ấy, đi qua đường đá nhiều cỗ thụ. Tất nhiên phủ quốc công thâm sâu hơn Hầu phủ. Dù là cỗ thụ xanh biếc, hay là cây tử đằng uốn lượn trên cây cột ở đình, đều không khỏi thể hiện phong vận trăm năm của phủ đệ này.

Phạm thị ngồi ở trong phòng khách, không ngừng nhìn ra ngoài cửa. Thấy Liễu thị dẫn một nữ tử trẻ đi vào, nhìn dung mạo thanh tú đó đã biết chắc là ngoại tôn nữ.

Bà cũng sừng sốt giống như Liễu thị.

Nghĩ rằng ngoại tôn nữ lớn lên giống đại tỷ nhi, không ngờ lại giống như vậy.

Trong nhất thời, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Đợi nghe thấy có người gọi bà là ngoại tổ mẫu, bà mới lấy lại tinh thần, vội cho người đỡ Úc Vân Từ dậy, nói thẳng: “Đưa bé ngoan, ngoại tổ mẫu nhớ chết được. Mau... mau đến chỗ ngoại tổ mẫu...”

Úc Vân Từ nghe lời, đồng thời đã xác định.

Xem ra phủ Thành quốc công vẫn chào đón mình. Dung mạo của mình giống Thành quốc công phu nhân, chắc hẳn mẹ đẻ cũng là theo mẫu.

“Ngoại tổ mẫu, Vân Từ cũng rất nhớ người.”

“Đưa bé ngoan, những năm qua con chịu uất ức r ồi. Ngoại tổ mẫu đã nghe nói chuyện của con, con thật là bướng bỉnh, sao có thể gánh vác một mình? Dù gì bà già ta đây cũng có thể làm chủ cho con, đâu để một cô nương như con tự ứng phó. Cũng may là con thông minh, biết đối phó với phụ nhân đó... lá mặt lá trái, chịu đựng đến khi xuất giá...”

Phạm thị nghĩ như vậy, đối với Úc Vân Từ mà nói, trái lại mình có thể giảm bớt lời nói.

“Ngoại tổ mẫu, đầu do trước đây Vân Từ không hiểu chuyện, làm người đau lòng...”

Úc Vân Từ nói xong, thật sự đỏ cả vành mắt.

Phạm thị ôm nàng: “Đưa bé ngoan, con nói như vậy làm ngoại tổ mẫu đau lòng quá...”

Liễu thị rút khăn tay từ trong tay áo, ấn khước mắt, sau đó hai giọt nước mắt chảy xuống. Ở một bên khác, có một thiếu phụ mặc y phục xanh, chính là Nhị nhi tức Bàn thị của Thành quốc công.

Bàng thị rất xinh đẹp, lúc này cũng lau nước mắt.

Tổ tôn hai người khóc một lúc, Thành quốc công phu nhân ngừng khóc trước: “Nhìn ta, qua nhiều năm ngoại tôn nữ mới tới lần đầu mà ta lại khóc.”

Dứt lời, bà bảo bà tử lấy quà gặp mặt, trong hộp gấm là một chiếc vòng xanh biếc.

Trước đây Úc Vân Từ chỉ đọc trong sách thấy quý phụ nhân cổ đại hào phóng thế nào, bây giờ có thể coi như được cảm nhận rõ ràng. Tiếp theo là Liễu thị và Bàng thị, mỗi người đều đưa cây trâm, một chiếc là mỹ ngọc, một chiếc là đá quý.

Úc Vân nhận lấy xong hành lễ, lễ nghi gì đó không thể nói là dễ nhìn, nhưng vẫn coi như quy củ.

Phạm thị rất vui vẻ yên tâm, dặn dò bà tử: “Các người mau đi dẫn các ca nhi tử nhi đến ra gặp đại biểu tử của chúng nó.”

Không lâu sau, mấy bà tử dẫn tám đứa bé tới.

Nói là đứa trẻ, thật ra lớn nhất đã mười lăm tuổi.

Trưởng tôn Thành Kịch mười lăm tuổi của phủ quốc công, do Liễu thị sinh ra. Liễu thị còn có trưởng tôn nữ Thành Ngọc Anh mười ba tuổi và Thành Việt mười một tuổi. Hai thứ nữ của đại phòng, một người là Thành Ngọc Tuệ mười hai tuổi, một người khác là Thành Ngọc Tô chín tuổi.

Bàng thị sinh ra theo thứ tự là Thành Qua chín tuổi và Thành Ngọc Lạc bảy tuổi, còn có thứ tử Thành Giản chưa tới năm tuổi.

Từng người làm lễ gặp mặt Úc Vân Từ, gọi là đại biểu tử.

Úc Vân Từ lệnh Thái Thanh lấy quà gặp mặt đã được chuẩn bị, quà ra mắt được Hầu gia chuẩn bị. Hộp gấm của con vợ cả và của con vợ lẽ nhìn thì không khác nhau lắm, thật ra lại khác nhau.

Hộp gấm của con vợ cả là hộp mạ vàng, mà của con vợ lẽ là hộp vẽ hoa văn. Đồ vật bên trong đều giống nhau, nam nữ đều là ngọc bội có hình dáng giống nhau, nhưng chất ngọc lại khác nhau.

Thấy món quà nàng chuẩn bị, Thành quốc công phu nhân rất hài lòng.

Trong phủ quốc công không có cô nương xấp xỉ nàng, ngay cả Thành Ngọc Anh cũng chỉ mới mười ba tuổi. Cho nên sau khi gặp mặt, các biểu đệ biểu muội liền đi ra ngoài, chỉ còn mấy trưởng bối nói chuyện với nàng.

“Cảnh hầu gia đối xử với con có tốt không?”

Bàng thị hỏi trước, Thành quốc công phu nhân và Liễu thị cùng nhìn sang, chờ câu trả lời của nàng.

Nàng cúi đầu, làm vẻ xấu hổ trạng: “Hầu gia đối xử với con cũng không tệ.”

“Vậy thì tốt, Cảnh hầu gia là người thanh chính, chắc chắn sẽ tương kính như tân với con.”

“Ngoại tổ mẫu nói phải, Vân Từ sẽ xử lý tốt nội trạch thay Hầu gia, để ngài ấy yên tâm khi ở bên ngoài.”

Tất nhiên nàng sẽ tương kính như tân với Hầu gia, chắc chắn không phải tương kính như tân giữa phu thê, mà là giống như giữa chủ nhân chân chính và khách khứa vậy.

Phạm thị nhìn gương mặt của nàng, giống như nhìn thấy trưởng nữ của mình.

“Con lớn lên thật giống mẹ con...”

Liễu thị cũng phụ họa: “Quả thật Từ tỷ nhi lớn lên giống đại cô tỷ, cũng giống An phi nương nương.”

“Còn không phải sao, đại tỷ nhi đi sớm, người đầu bạc tiền người đầu xanh, không ngày nào mà ta không đau lòng. Mỗi khi ta nhớ đến đại tỷ nhi,

ta sẽ đưa thiệp mời vào cung, nhìn An phi nương nương, trò chuyện để yên lòng. Bây giờ tốt rồi, gặp Từ tử nhi... Lòng ta dễ chịu hơn nhi ầu...”

Phạm thị nói xong, lại rơi nước mắt.

Úc Vân Từ vội nói: “Nếu ngoại tổ mẫu không chê Vân Từ ngu dốt, Vân Từ sẵn lòng thường xuyên đến nói chuyện với ngoại tổ mẫu.”

“Đứa bé ngoan, con được thường xuyên đến.”

Phạm thị kéo tay nàng, vỗ một cái lại buông xuống.

Lúc này, Thành quốc công dẫn hai con trai tới phòng khách. Các nữ quyến vội vàng đứng lên chào đón, Úc Vân Từ đi theo phía sau.

Một nam nhân khôi ngô cao lớn, mắt hổ tinh tường, vô cùng tinh khí. Bước đi mạnh mẽ sinh uy, đứng ở đó đã làm người ta kính sợ, ông liếc mắt nhìn thấy nữ tử đứng ở phía sau.

“Đây là Từ tử nhi à?”

“Vân Từ tham kiến ngoại tổ phụ.”

“Tốt lắm... Đứa bé ngoan...”

Úc Vân Từ cúi đầu, mặc dù nàng không thấy rõ vẻ mặt của ngoại tổ phụ và hai cữu cữu, nhưng cảm nhận rõ ràng khi bọn họ nhìn thấy mình, chắc chắn không phải vui mừng.

Mà là sững sờ.

Giống như Thành quốc công phu nhân và hai cữu mẫu.

Thành quốc công thế tử xúc động nói: “Lớn như vậy rồi? Quả nhiên rất giống đại tỷ...”

“Quả thật giống đại tỷ...” Thành nhị cữu nói theo.

“Vân Từ ra mắt hai vị cữu cữu.”

“Người một nhà, không cần đa lễ.”

Sau lễ ra mắt, mọi người mới ngồi xuống.

Lúc Thành quốc công uống trà, nhìn nàng mấy lần, càng nhìn chân mày càng nhíu chặt.

Úc Vân Từ cảm thấy vị ngoại tổ phụ này vẫn có chút không hài lòng về nàng, vội vàng đứng lên, nói: “Lúc trước Vân Từ không hiểu chuyện, không chịu tới phủ quốc công. Thật sự là Phương thị... Con không muốn thấy đờ của mẹ con bị người khác chiếm bèn không làm bất cứ chuyện gì, con ở lại phủ tướng quân ngăn cản ánh mắt của bà ta...”

Nàng giải thích như vậy, làm Thành quốc công giãn chân mày.

Phạm thị vội nói: “Đưa bé ngoan, đưa bé ngoan, quả thật uất ức cho con rỗi...”

Úc Vân Từ cúi đầu, làm vẻ khổ sở.

“Được rỗi, sự hiếu thuận của con, mẹ con sẽ thấy. Nếu con đã gả vào Hầu phủ, sau này có chuyện gì cứ tới phủ quốc công, ngoại tổ phụ làm chủ thay con.”

Thành quốc công đỡ dành, nói chuyện có khí phách, làm người ta tin phục.

“Vân Từ đa tạ ngoại tổ phụ.”

Có thể dựa vào phủ Thành quốc công, đối với nàng mà nói, vô hình trung có thêm một tầng bảo vệ. Có lẽ sau này có hai ngọn núi để dựa, cuộc sống sẽ không khó khăn.

Nàng suy nghĩ, xác định trong lòng.

Nam nhân không nán lại ở hậu viện, uống một chén trà, Thành quốc công và hai cữu cữu rời đi.

Đến giờ ăn trưa, các nữ quyền bày một bàn tiệc ở nội viện.

Thức ăn ở phủ quốc công thiên về thanh đạm, mặc dù màu sắc tươi đẹp nhưng ít dầu ít nước. Đặt gần Úc Vân Từ nhất chính là một bát canh, nước canh trong veo, bên trong đặt sợi đậu phụ màu trắng và sợi cải xanh biếc.

Nhìn thì bình thường, ăn vào lại cảm thấy khác biệt lớn. Không hề nhạt nhẽo, trái lại vô cùng ngon, nước trong đó chắc chắn là canh gà đã được lọc.

So với thức ăn ở phủ quốc công, thức ăn của Hải phủ có thể nói là tầm thường.

Úc Vân Từ ăn rất chậm, bởi vì phải ăn không phát ra tiếng, nàng đành phải nhai nhẹ nhàng, cẩn thận nuốt xuống.

Sau khi dùng cơm trưa, Phạm thị phải về phòng nghỉ ngơi.

Ngoại tôn nữ mà bà mới nhận, tất nhiên phải đỡ ngoại tổ mẫu. Tổ tôn hai người ra khỏi phòng khách, vòng qua hành lang, đi ngang qua hai cổng tròn.

Hoa vũ vi leo trên tường cảnh, lúc này đang nở rộ tươi đẹp. Từng chùm yên hững nở tản ra mùi thơm.

Đi qua đó, hương hoa lượn lờ.

Tổ tôn hai người vào phòng ở chủ viện, đám nha đầu hầu hạ một lúc, Phạm thị nhanh chóng thay tấm y, nghiêng người dựa trên giường.

Úc Vân Từ khéo léo ngồi ở mép giường, cầm quạt tròn quạt cho bà.

Trong phòng rất mát mẻ, đặt đủ băng, tất nhiên sẽ không nóng.

“Ngoại tổ mẫu, thật ra thì hôm nay Vân Từ tới, còn có một chuyện...”

“Con nói đi.”

Phạm thị đã sớm đoán được nhiều năm sau nàng tới đây, chắc chắn không chỉ để nhận thân. Nếu tính tình của nàng thật sự giống như đại tỷ nhi, âm thầm chịu đựng ở phủ tướng quân nhiều năm, vậy bây giờ phải có hành động khác.

Ở trước mặt nữ nhân chìm đắm hậu trạch nhiều năm, Úc Vân Từ không dám tỏ ra có đầu óc.

Nàng lấy ra tờ của hồi môn từ trong tay áo: “Ngoại tổ mẫu xem, đây là tờ của hồi môn lúc con xuất giá Phương thị chuẩn bị cho con. Mặc dù con chưa từng thấy tờ của hồi môn của mẹ, nhưng khi còn nhỏ con từng thấy đồ của mẹ, chắc chắn không phải những thứ viết trên đây.”

Phạm thị cầm lấy tờ giấy, chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt lập tức sa sầm.

“Thật sự cho rằng phủ Thành quốc công chúng ta không có người, trừ một bộ trang sức đá quý ra, những món đồ khác trong có trên này. Lòng tham của ả ta cũng quá lớn rồi, cũng không sợ chỉ chống đỡ thoáng chốc.”

Không khác Úc Vân Từ suy đoán cho lắm, lúc mới vừa xuyên tới, rõ ràng bộ trang sức Như Tình đeo cho nàng quý giá hơn những đồ trang sức khác.

“Đầu tại Vân Từ không bảo vệ đồ của mẹ, để cho bà ta chiếm hết...”

Phạm thị lấy lại tinh thần, thở dài một tiếng: “Sao có thể trách con được? Khi đó con còn nhỏ, sao làm đối thủ của bà ta? Nữ Phương gia quen chơi mánh khéo nhỏ, toàn dùng thủ đoạn mềm dẻo.”

Nữ Phương gia này, tất nhiên bao gồm Phương thái hậu và Lương phi nương nương trong cung.

Thành gia và Phương thị, từ trong cung đến ngoài cung, đã sớm như nước với lửa.

“Con định làm sao?”

“Ngoại tổ mẫu, con muốn lấy lại của hồi môn của mẹ con, nhất định không có đạo lý người khác được lợi.”

Đôi mắt của Phạm thị hiện khen ngợi, lệnh bà tử lấy một món đồ tía, đưa vào tay Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhìn xem, chính là một tờ của hồi môn. Nhưng dài hơn tờ mình cần rất nhiều, lại nhìn tên trên đó, đa số là vật quý giá.

“Đây là tờ đơn lúc mẹ con xuất giá, có lẽ một phần của phủ tướng quân bị cha con thu rã, con không nhìn thấy. Huyết mạch Thành thị chúng ta không dễ ức hiếp, con muốn làm thế nào, ngoại tổ mẫu đều ủng hộ con. Đừng sợ, ngày vạch trần, cũng có phủ Thành quốc công bao bọc con!”

“Ngoại tổ mẫu...”

Sức mạnh trong lòng Úc Vân Từ càng tăng lên một chút, càng chắc chắn lấy lại của hồi môn.

Chờ ngoại tổ mẫu ngủ rã, nàng nhẹ nhàng đi ra ngoài. Bà tử bên ngoài nhỏ giọng hành lễ: “Biểu tiêu thư, tây sương đã thu dọn xong, hay là người cũng nghỉ ngơi một lát?”

Nàng lắc đầu: “Ta không buồn ngủ, muốn đi dạo một lát.”

Bà tử hiểu ý, cho hạ nhân dẫn nàng đến vườn.

Chương 32

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phủ quốc công lớn hơn H ầu phủ, trong vườn cũng sửa sang đẹp hơn H ầu phủ, đủ các loại hoa nở rộ, hương bay khắp nơi. Thế gia cổ đại quả nhiên danh bất hư truyền, nhìn giống như một công viên.

Nàng lững thững bước đi, đi một lúc thì thấy một thiếu nữ chậm rãi đi tới, chính là biểu muội Thành Ngọc Anh.

Thành Ngọc Anh mặc y phục màu hồng, đai đeo trên eo màu xanh biếc. Bởi vì chưa cập kê nên chải hai búi tóc, trên búi tóc cài hoa vũ vi. Khuyên tai ngọc đeo trên tai đang đung đưa theo bước đi của cô bé, hơi hoạt bát.

“Quả nhiên biểu tỷ ở đây.”

“Ngọc Anh biểu muội tới tìm tỷ sao?” Úc Vân Từ thì hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Thành Ngọc Anh tươi cười, đã đến gần bên cạnh: “Mẹ muội nhớ biểu tỷ, sợ biểu tỷ thấy chán nên bảo Ngọc Anh tới b ả biểu tỷ. Muội vừa hỏi người bên cạnh tổ mẫu, biết biểu tỷ ở đây.”

Cô bé giải thích như vậy, Úc Vân Từ đã hiểu.

Thành Ngọc Anh là đích trường tôn nữ của phủ quốc công, theo lý mà nói nữ tử ngang hàng đến chơi, tất nhiên do cô bé tiếp đãi. Mà bây giờ quốc công phu nhân đã nghỉ ngơi, nhất định Liễu thị và Bàn thị có rất nhiều công việc phải làm, vì vậy nhiệm vụ b ả mình rơi vào người cô bé.

Mặc dù cô bé không lớn, nhưng đã b ả dưỡng phong thái. Gương mặt càng giống Liễu thị, đoan trang chín chắn, làm người ta có thiện cảm.

“Vậy thì làm phi ền biểu muội r ả.”

“Ngọc Anh vừa gặp biểu tỳ đã cảm thấy thân thiết. Quả thật biểu tỳ rất giống nương nương, muội thường nghe tổ mẫu nhắc tới đại cô mẫu, nói nương nương giống đại cô mẫu nhất.”

Úc Vân Từ chưa từng gặp mẹ ruột của nguyên chủ, cũng chưa từng gặp mẫu phi của Hiên vương điện hạ. Nghe cô bé nhắc tới chỉ có thể cười cười, không có cách tiếp lời.

Thành Ngọc Anh lại cho rằng nàng nhớ tới mẹ ruột nên đau lòng. Vì vậy vội vàng chỉ một chùm hoa trước mặt nói: “Biểu tỳ nhìn phượng tiên này nở đẹp biết bao, hay là chúng ta lấy nhuộm móng tay đi?”

Cô bé chuyển đề tài quá nhanh, Úc Vân Từ tự động nhìn hai tay của mình.

Lúc mình xuyên tới, đôi tay này nhuộm màu hồng đào. Trải qua mấy ngày, màu sắc đã phai hết, mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nhuộm móng tay.

Trong khi nàng ngờ ngác, Thành Ngọc Anh đã lệnh hạ nhân hái hoa, kéo nàng đến khuê phòng của mình.

Không tới nửa canh giờ, hai tay của nàng đã thoa nước hoa, dùng vải mềm bao bọc. Thành Ngọc Anh cũng như vậy, hai người ngồi trên giường êm, chờ móng tay lên màu.

“Biểu tỳ, nghe nói thiếu gia Khuông gia bái biểu tỳ phu, biểu tỳ gặp hẳn chưa?”

Úc Vân Từ bị câu hỏi của cô bé kéo tinh thần về, đối diện đôi mắt sáng ngời của cô bé, trong lòng khẽ động.

Nữ tử cổ đại trưởng thành sớm, hai gò má của Thành Ngọc Anh ửng hồng cùng với sự mong đợi trong mắt cô bé, không khỏi chứng tỏ thiếu nữ này đang nảy nở xuân tâm, mà đối tượng chính là Khuông Đình Sinh.

Cũng khó trách, Đình Sinh thật sự rất đẹp.

“Gặp r ấ, là một thiếu niên vô cùng biết lễ.”

Ánh mắt của Thành Ngọc Anh lóe ánh sáng, cô bé có chín chắn thế nào thì vẫn là thiếu nữ mười ba tuổi. Tâm tư của thiếu nữ không thể giấu được, muốn hỏi nữa nhưng mà thẹn thùng, đành phải cắn chặt môi.

Thấy cô bé như vậy, Úc Vân Từ hiểu rõ trong lòng.

Bàn về tuổi tác, e là Thành Ngọc Anh lớn hơn Đình Sinh một tuổi. Tình hình Khuông gia như thế, mà biểu muội có lòng, chỉ sợ phủ quốc công cũng không nhất định sẽ gả đích trưởng tôn nữ vào đó.

Nhưng tình yêu thầm kín của thiếu nam thiếu nữ, lại làm cho nàng cảm động.

“Ngọc Anh đừng đột hỏi, để biểu tỷ chê cười r ấ. Khuông thiếu gia và Hiên vương điện hạ qua lại thân thiết, sau khi điện hạ tự phong vương ở phủ đệ ngoài cung. Lần trước khi Ngọc Anh vào cung, thấy nương nương rất lo lắng cho điện hạ, cho nên mới hỏi vậy.”

Úc Vân Từ mỉm cười, thiếu nữ động phương tâm, phải mượn cái có đường hoàng như vậy, thật sự làm khó cô bé. Quả nhiên cổ đại không thể so sánh với hiện đại, dù có mền mộ cũng đành phải để trong lòng.

Bản thân không thể làm chủ chuyện hôn nhân, lệnh của cha mẹ, lời của người làm mai. Hai họ kết tình thông gia, nhìn thân phận, nặng địa vị. Thậm chí tính cách có hợp hay không, cũng không chống nổi bất tự xứng đôi.

“Khuông gia là thế gia võ học, gia phong thanh chính, Khuông thiếu gia là thiếu niên vô cùng hiếm có.”

“Lần sau vào cung, Ngọc Anh sẽ chuyển lời với nương nương, để nương nương yên tâm.”

Thành Ngọc Anh nói xong, nhìn về phía một góc phòng. Bên đó có một khung thêu, khung thêu rất lớn, bên trên kéo một cuộn gấm tuyết ngọc màu

đỏ. Nhìn từ góc nhìn của họ, có thể lảng máng nhìn thấy hoa thêu trên gấm, chắc là thêu được một nửa.

“Biểu tỳ có sở thích gì?”

Úc Vân Từ cũng nhìn khung thêu, âm thầm lú lười.

Nữ tử cổ đại biết c ần kỳ thi họa, nữ công thêu thùa, nàng không biết cái gì.

“Không... Không có ai dạy tỳ...”

Thành Ngọc Anh ngượng ngùng, cảm thấy mình không nên nhắc tới chuyện này, không khác làm cho biểu tỳ đau lòng. Ai chẳng biết Phương thị không có lòng tốt nuôi biểu tỳ, làm sao dốc lòng dạy dỗ biểu tỳ.

“Là Ngọc Anh không tốt, làm biểu tỳ đau lòng.”

“Không đâu, tỳ quen r ồi.”

Lời nói đơn giản, làm Thành Ngọc Anh càng khẳng định, trước đây biểu tỳ sống ở phủ tướng quân rất khó khăn.

Lúc này nước hoa trên móng tay đã lên màu, đám nha đầu giúp họ tháo vải mỏng, sau đó nhìn thấy mười móng tay màu hồng nhạt, sáng lấp lánh.

Hong khô một lúc thì làm xong r ồi.

Úc Vân Từ nhìn trái nhìn phải, cảm thấy màu sắc tự nhiên rất đẹp.

“Tay nghề của biểu muội thật tốt, tỳ không nhuộm được màu đẹp như vậy.”

“Nếu biểu tỳ thích, muội đưa cách làm cho biểu tỳ. Thật ra cũng không có bí mật gì, người thường chỉ thêm phấn phèn sống vào trong nước hoa, muội chỉ cho thêm xiu muối tuyết. Hôm nay biểu tỳ không thể ở lâu, nếu không nhuộm thêm mấy lần nữa, màu sắc mới đẹp hơn.”

Trước đây Úc Vân Từ đã dùng phượng tiên nhuộm móng tay, nhưng ngại phiền phức tốn công, với lại không nhanh và tiện như sơn móng tay. Hơn nữa chất lượng nước hoa nhuộm ra không tốt lắm, cho nên chỉ nhuộm một lần.

Bây giờ nghĩ lại, là bởi vì nàng chỉ cho thêm muối ăn, không cho thêm phèn.

“Đa tạ biểu muội, vài ngày trước tở đến Khuông phủ làm khách, thấy màu sắc trên móng tay của đại tiểu thư Khuông gia rất đẹp, nói không chừng nàng ấy và muội đều là người trong nghề”

Nàng như lơ đãng nói, thấy Thành Ngọc Anh nở nụ cười xinh đẹp, đã hiểu ý.

Cái gọi là có qua có lại, có lẽ chính là như vậy.

Nụ cười của Thành Ngọc Anh rất chân thành, trước đây cô bé từng nghe nói về vị biểu tở này. Nhưng mà khi đó nghe nói nhiều nhất đều là đối phương thân với Phương thị như mẹ con.

Cô bé từng sỉ vả, thậm mắng biểu tở này quá ngu xuẩn.

Bây giờ xem ra, quả nhiên biểu tở chỉ giả bộ.

“Biểu tở khách sáo, Ngọc Anh yêu mến biểu tở. Nếu sau này không có chuyện gì, Ngọc Anh có thể đến Hâu phủ thăm biểu tở không?”

“Tất nhiên là có thể.”

Khi đang nói chuyện, móng tay của hai người đã khô hết. Thành Ngọc Anh thân thiết kéo tay nàng: “Biểu tở thật tốt, vậy sau này Ngọc Anh sẽ thường xuyên quấy rầy rầy.”

Nàng cười cười, tiểu cô nương này thăm nàng là giả, đi gặp Khuông Đình Sinh mới là thật.

Tính canh giờ có lẽ Phạm thị dậy rồi, hai biểu tỳ muội cùng đến chủ viện.

Đọc theo đường đi, Thành Ngọc Anh nói với nàng phong cảnh trong phủ, nói từ cổ thụ trăm năm đến hoa cỏ trong vườn hoa. Chính giữa vườn có một hồ sen xanh, lúc này chỉ còn đài sen.

Giữa ao có mấy thiếu niên, đang chèo thuyền nhỏ lấy hạt sen.

Thành Ngọc Anh nhướng mày, thấy bào đệ Thành Việt của mình và Thành Qua của nhị phòng.

“Các đệ mau đi lên, những chuyện này giao cho hạ nhân làm là được, lỡ ngã xuống nước lạnh thì phải làm sao?” Cô bé là trưởng tôn nữ trong phủ, hai đệ đệ đều rất sợ cô bé.

Lúc này một gương mặt ló ra từ lá xanh, nhìn về phía họ, cô bé lập tức im lặng, nuốt lời muốn trách mắng xuống.

“Hiền vương điện hạ!”

Úc Vân Từ cũng thấy thiếu niên đó, hiển nhiên Hiền vương cũng hơi giật mình, cậu ấy không ngờ mình sẽ gặp đối phương ở trong nhà ngoại tổ. Nghĩ tới thân phận của đối phương thì hiểu ra.

Nhắc tới, bọn họ đều là ngoại tôn của phủ Thành quốc công.

Mấy thiếu niên chèo thuyền về bên bờ, Hiền vương nhảy lên bờ đầu tiên.

Dù Úc Vân Từ cách khá xa, cũng có thể thấy mấy thị vệ bên bờ thở phào nhẹ nhõm. Chủ tử muốn nghịch ngợm, bọn họ không dám can. Nhưng không cho người đi theo, chỉ bảo bọn họ đứng mặt trên bờ nơm nớp lo sợ.

“Thần phụ tham kiến Hiền vương điện hạ.”

“Cảnh phu nhân.”

Hai biểu tỳ đệ làm lễ gặp mặt, Thành Ngọc Anh cũng hành lễ, trong lòng biết biểu tỳ phải tham kiến Hi ền vương điện hạ.

Sau lễ gặp mặt, biểu tỳ muội phải đến viện tử của quốc công phu nhân, bèn cùng nhau cáo từ.

“Khoan đã!”

Hi ền vương gọi Úc Vân Từ, Úc Vân Từ rất kinh ngạc, Thành Ngọc Anh cũng lộ vẻ giật mình. Nhưng mà phản ứng lại rất nhanh, đi xa mấy bước.

“Điện hạ có gì cản dận?”

Hình như Hi ền vương hơi ngượng ngừng sờ ngọc quan trên đầu, sau đó làm bộ giả dận mà chấp tay sau lưng, cũng không thèm nhìn Úc Vân Từ, hỏi: “Mấy ngày nữa là sinh th ần của sư huynh bổn vương, theo như Cảnh phu nhân, bổn vương tặng quà gì mới thích hợp?”

Úc Vân Từ không ngờ cậu ấy lại hỏi chuyện này, ánh mắt lóe lên.

Vị Hi ền vương này và Đình Sinh là sư huynh đệ, chắc không chỉ quen biết một hai năm. Làm sao tặng quà sinh th ần còn tới hỏi mình, chẳng lẽ trước đây chưa từng tặng?

“Dám hỏi điện hạ, trước đây đã tặng gì?”

Nói đến chuyện này, Hi ền vương li ền bu ồm bực. Lễ vật là cậu ấy tặng cho sư huynh những năm qua, hình như sư huynh không hề thích. Sư huynh nói thích Cảnh phu nhân, chắc món đồ mà Cảnh phu nhân nhìn trúng thì sư huynh cũng thích.

Cho nên, cậu ấy mới hỏi nàng.

“Chỉ là mấy bảo kiếm gì đó, nhưng có vẻ sư huynh không thích.”

Giọng của thiếu niên khá phi ền muộn, gương mặt ngây thơ, nhưng bùng cái giá của vương gia, có loại cảm giác không hài hòa.

Nàng nhớ tới thiếu niên tuyệt mỹ đó, rõ ràng là tuổi chơi đùa nhưng gánh vác trách nhiệm nặng nề của gia tộc. Theo như lần trước cậu ấy bắt cá trạch trong thôn, chắc cậu ấy muốn vui đùa.

“Ta nghĩ có lẽ vì ngày nào cậu ấy cũng luyện kiếm, thấy nhiều rồi thì không thích nữa. Không thì điện hạ tặng cậu ấy mấy món đồ mới mẻ kỳ lạ, chắc cậu ấy sẽ vui.”

“Mới mẻ kỳ lạ?”

Thiếu niên lẩm bẩm như chìm vào suy nghĩ, ngay cả lúc nàng cáo từ cũng chỉ quơ tay.

Nàng đi khá xa, quay đầu lại thấy thiếu niên đứng đó lặng im suy nghĩ.

Dường như vẫn đang nhắc lại mấy từ đó.

Hôm nay làm sao vậy, hai người đều tìm mình dò hỏi về Đình Sinh? Nàng bật cười trong lòng, xem ra thật là nam nhan họa thủy. Đình Sinh chưa trưởng thành đã được nhiều chú ý như vậy, sau này trưởng thành nên người bộc lộ tài năng ở kinh thành, không biết sẽ khiến bao nhiêu cô nương thâm khuê không ngủ, ngày nhớ đêm mong.

Thành Ngọc Anh không nói chuyện vừa rồi, cũng không hỏi Hiên vương tìm nàng làm gì, trái lại tiếp tục nói cảnh sắc trong phủ, giống như chưa từng bị người khác cắt ngang vậy.

Nàng không nhịn được thán khen biểu muội quả nhiên là đích trưởng tôn nữ của phủ quốc công, dạy dỗ lễ nghi thật sự không tệ.

Đến chủ viện, Phạm thị đã tỉnh, đang ngồi bên bàn uống trà.

Thấy hai biểu tỷ muội vào nhà, nở nụ cười hiên từ.

“Ta vừa tỉnh lại, còn ngỡ mình đang nằm mơ. Bây giờ thấy Từ tỷ nhi, mới yên tâm.”

Hai tử muội một trái một phải ng ỡ bên cạnh bà, bà nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, vẻ mặt yêu thương: “Thật tốt, nhìn hai tử muội các con, thật sự là hơi giống nhau.”

Thật ra thì Úc Vân Từ và Thành Ngọc Anh không hề có chỗ giống nhau, nhưng mà lão phu nhân nói như vậy, bà tử đứng bên cạnh cũng phụ họa.

“Còn không phải sao, dù gì cũng là tử muội, nào có chuyện không giống.”

“Đúng vậy, tử muội lớn lên đều giống nhau. Mẹ của Từ tử nhi và An phi nương nương vô cùng giống nhau, họ lớn lên cũng giống ta.” Phạm thị bùi ngùi, nhìn ngoại tôn nữ.

“Không biết Từ tử nhi có còn nhớ dáng vẻ của mẹ con không?”

Úc Vân Từ đâu có nhớ? Nàng không phải nguyên chủ, vốn chưa từng gặp mặt người mẹ ruột đó, nói chi là nhớ. Lúc mẹ ruột qua đời, nguyên chủ còn nhỏ.

“Vân Từ bất hiếu, không nhớ rõ dung mạo của mẹ lắm. Chỉ nhớ mẹ rất đẹp, vô cùng dịu dàng.”

Nói như vậy, không ai soi ra chỗ sơ hở.

Phạm thị không hề nghi ngờ, ngược lại thở dài một tiếng: “Cũng khó trách con không nhớ, khi đó con chưa tới bảy tuổi. Mẹ con đương nhiên xinh đẹp, hôm nào gặp nương nương, con có thể biết rõt cuộc mẹ con đẹp thế nào.”

Nhắc tới An phi nương nương, Thành Ngọc Anh lập tức tiếp lời: “Tổ mẫu, vừa r ỡ chúng con gặp được Ngũ điện hạ ở bên ngoài.”

Hiền vương đứng thứ năm, họ Triệu tên Hiền.

Nếu không phải tuổi tác không ngang nhau, Thành Ngọc Anh lớn hơn Triệu Hiến bốn tuổi, e rằng phủ Thành quốc công sẽ hứa gả đích trường tôn nữ cho cậu ấy.

Có lẽ nghĩ tới vụ này, sắc mặt của Phạm thị nhạt đi.

Các nương nương trong cung để ý hôn sự của đích trường tôn nữ. Đương nhiên hoàng hậu sẽ không lấy vị trí thái tử phi để đính ước, nàng ta hướng vào bào đệ của thái tử - Hàn vương.

Mà Ninh vương do Lương phi sinh, cũng muốn kéo đến phủ quốc công, vẫn mãi dán mắt vào hôn sự của Ngọc Anh.

Phạm thị đau đầu, chỉ có thể kéo lấy hai bên.

Thành Ngọc Anh nào không biết sự lo lắng của tổ mẫu: “Tổ mẫu...”

Vẻ mặt của hai tổ tôn hơi khác thường, Úc Vân Từ ngẫm nghĩ. Nhắc đến Hiên vương bọn họ đã lộ vẻ mặt như vậy, chẳng lẽ có liên quan tới trong cung?

Nàng chỉ là một ngoại tôn nữ mới nhận thân, tất nhiên sẽ không nhiều chuyện.

Phạm thị khôi phục sắc mặt bình thường rất nhanh, nói: “Các con đỡ ta đứng lên, ta đi gặp điện hạ.”

Tổ tôn ba người đi ra ngoài, đi thẳng đến trong vườn, đâu còn bóng dáng của Hiên vương điện hạ. Hỏi Thành Việt mới biết Hiên vương vội vàng rời khỏi phủ quốc công, nói là đi mua gì đó.

Thành Ngọc Anh nhìn Úc Vân Từ một cái.

Úc Vân Từ cân nhắc một lúc, nói: “Vừa rồi gặp được Hiên vương điện hạ, điện hạ đã hỏi Vân Từ, bảo là muốn tặng quà cho ai đó, hỏi tặng gì sẽ làm người ta vui.”

Phạm thị nhìn sang, ngược lại không ngạc nhiên khi Hiên vương thân thiết với nàng, bởi vì dáng dấp của nàng giống An phi nương nương, Hiên vương yêu ai yêu cả đường đi, nhìn nàng với con mắt khác cũng không kỳ lạ.

Chẳng qua không ngờ Hiên vương sẽ tới hỏi nàng mấy chuyện như tặng quà.

“Điện hạ thật hiếu thuận, năm ngày nữa chính là thọ đản của Phương thái hậu nương nương, nghe nói ngày trước phủ Quảng Xương hầu phái người thu thập kỳ trân dị bảo ở khắp nơi...”

Thành Ngọc Anh nói được một nửa, có lẽ nhớ ra Úc Vân Từ ở đây bèn không nói tiếp.

Phương gia vốn ít gốc rễ, tất nhiên trong phủ không có bảo vật truyền đời gì, cho nên mới tìm kiếm khắp nơi.

Úc Vân Từ nhớ tới vài chuyện, ở trong sách Phương gia và Thành gia không hợp nhau. Không riêng gì cuộc tranh giành của thái hậu hai cung, còn có cuộc tranh giành đế sủng trong hậu cung bây giờ.

Có thể nàng không nhớ rõ tình tiết cụ thể trong sách, nhưng nàng nhớ trong hậu cung của đương kim bệ hạ, trừ nữ Thành gia ra, còn có nữ Phương thị.

Mà còn đâu sinh ra hoàng tử.

Mặc dù hoàng hậu có hai con trai, đã lập thái tử. Nhưng tàn khốc nhất thế gian chính là hoàng gia, không ai có thể bảo đảm người kế vị cuối cùng nhất định là thái tử.

Nàng bỗng biết vì sao nhiều năm mình không đến nhà, lần đầu tới thì phủ Thành quốc công đã sẵn lòng làm chỗ dựa cho mình. Đó là vì ngoài quan hệ máu mủ ra, còn có đi đầu quan trọng hơn: Sự tồn tại và gặp gỡ của mình, là vũ khí có sức đả kích Phương gia nhất.

Mà Thành gia có một bên chịu uất ức, có thể dựa vào đó lấy được nhiều sự thương xót của đế vương hơn.

Không phải gió đông đoạt gió tây, mà là gió tây ép gió đông.

Từ xưa tới nay, chỉ có lợi ích mới là nguần gốc qua lại.

Cũng may nàng không phải nguyên chủ, trừ có hơi thất vọng ra thì cũng không khó chịu. Có thể được người ta lợi dụng chưa chắc không phải chuyện tốt, sợ là sợ không hề có giá trị lợi dụng, bị người ta vứt bỏ.

Rõ ràng Phạm thị không muốn thảo luận chuyện trong cung trước mặt nàng, nhẹ “khụ” một tiếng, dẫn bọn họ đến tiển đình. Máy tổ tôn ng ẩ uống trà, thưởng thức điểm tâm, vừa nói chuyện phiếm.

Khoảng giờ Thân một khắc, nàng đứng dậy cáo từ. Phạm thị luôn dẫn dò nàng phải thường xuyên tới, nàng đều đồng ý. Liễu thị và Thành Ngọc Anh tiễn nàng tới cửa, nàng cũng mời Thành Ngọc Anh, nếu rảnh rồi có thể đến H ầu phủ gặp nàng.

Tất nhiên Thành Ngọc Anh vui vẻ đồng ý.

Rời khỏi phủ quốc công, xe ngựa chạy về phía H ầu phủ. Úc Vân Từ ng ẩ trong xe ngựa, suy nghĩ tỉ mỉ chuyển đi phủ quốc công lần này. Kết quả xem như hài lòng, phủ quốc công bằng lòng cho mình dựa vào.

Đồng thời nàng biết, dựa vào phủ quốc công không phải dựa không. Mặc dù mọi người trong phủ thể hiện chào đón và thân thiết với mình, nhưng lại có xa cách nhàn nhạt.

Nàng khẽ than một tiếng, nguyên chủ thật giống mình, thân duyên rất mỏng.

Lúc tới phố xá s ầm uất, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

“Biểu muội, vì sao bây giờ muội tuyệt tình với ta như vậy, trốn tránh không gặp ta?” Giọng nói vô cùng đau khổ của một nam nhân truy ền vào

xe ngựa.

Thẩm Thiệu Lăng chết tiệt, thật là bám dai như đĩa! Lòng dạ độc ác của nam nhân này, có thể so sánh với rắn độc.

Hắn ta cản mình trên đường, sợ rằng không phải chuyện tốt.

Chương 33

Tải ebook: dtv-ebook.com

Con đường này là con đường sầm uất trong kinh, bởi vì đã qua giờ Thân, mặt trời không còn nóng nực, người dầm nhều lên.

Lúc này Thẩm Thiệu Lăng kiên quyết đứng trước xe ngựa, vết thương của hắn ta chưa khỏi, ngay cả đứng cũng khó khăn. Có thể là cô mẫu dặn dò, hắn ta không dám không nghe. Miễn còn nửa cái mạng, luôn phải tranh thủ vì bản thân.

Hắn ta là thứ tử, mẹ ruột mất sớm. Nếu không phải hắn ta còn chút tác dụng, chỉ sợ đích mẫu sẽ không tha cho hắn ta.

Giọng nói si tình vừa dứt, làm tất cả người đi đường dừng lại nhìn. Người đi đường không biết nội tình, nhìn về phía chiếc xe ngựa theo Thẩm Thiệu Lăng.

Úc Vân Từ trong xe ngựa cong khóe miệng, họ Thẩm bị thương nặng như vậy vẫn có thể nhảy nhót ra ngoài, một nhát kiếm của nàng đâm quá nhẹ. Cần phải đâm hắn ta liệt nửa người, không thể ra ngoài hại người nữa.

Đồng thời có thể thấy Phương thị rất gấp gáp, gấp đến mức không lo vết thương trên người của cháu trai. Nghĩ cũng biết lần trước Úc Sương Thanh mất mặt trước cửa Hầu phủ, lúc về đã khóc lóc kể lể.

Cho nên Phương thị tới trút giận cho con gái.

Lần này, xem ra họ Thẩm muốn mình thân bại danh liệt ở trước mặt mọi người. mẹ con Phương thị không thể làm âm thầm thì muốn quang minh chính đại. Một nữ tử, chỉ cần hồng thanh danh thì đời này chấm dứt rồi.

Đối phương muốn đẩy nàng vào chỗ chết, quả thật bất chấp thủ đoạn.

So với lúc mới xuyên không bàng hoàng bất lực, bây giờ nàng có rất nhiều sức lực. Nàng nhanh chóng suy nghĩ nên đối phó Thẩm Thiệu Lăng thế nào, bỗng nghe thấy có người lên tiếng thay nàng.

“Ai là biểu muội của huynh? Huynh chỉ là biểu ca của nhà biểu tẩu, đâu phải là biểu ca của ta? Huynh gọi biểu muội thân thiết như vậy, mà hại khổ ta... Huynh có biết, mẹ ta muốn dẫn ta về Lạc gia không...?”

Nữ tử nói xong, đi vòng ra từ sau xe ngựa, giọng nói ghen ngào.

Úc Vân Từ trong xe ngựa sửng sốt, sao lại là giọng nói của Lạc Hoàn Bội?

Chính Thẩm Thiệu Lăng cũng bị sự xuất hiện của Lạc Hoàn Bội làm cho không kịp trở tay, hắn ta khó chịu, nhận ra nữ tử này là biểu muội thư ở nhờ H ầu phủ.

Bên ngoài đồn đãi, mình và nữ tử này có tư tình.

Chẳng lẽ?

Lạc Hoàn Bội không đợi hắn ta phản ứng, nhìn thái độ của hắn, ánh mắt lộ đau lòng. Nàng ta dùng khăn che mặt làm bộ thẹn thùng khi gặp người ta, giậm chân một cái, ánh mắt như còn trách móc, đã đi đến bên cạnh.

“Vết thương của huynh còn đau không? Ai bảo huynh không học cái tốt, lại học đặng đ ồ tử lên vào H ầu phủ... Biểu ca cho rằng huynh là kẻ trộm, dưới tình hình cấp bách nên đâm huynh bị thương... sao huynh chưa khỏi đã chạy ra ngoài rồi, nếu ảnh hưởng đến vết thương thì thế nào? Ta nhất định phải trở về Lạc gia với mẹ ta... Huynh đừng đến tìm ta nữa...”

Lời nói dứt quãng, người ngoài đã đoán được sơ sơ. Kết hợp với lời đồn nghe nói mấy ngày trước, đều hiện vẻ bưng bít.

Thì ra là vậy, xem ra lời đồn là thật. Quả thật biểu muội thư của H ầu phủ và nhị thiếu gia của phủ Quảng Xương hầu có tư tình, vết thương trên

người nhị thiếu gia của phủ Quảng Xương hầu, chính là do Cảnh hầu gia đâm.

Thâm Thiệu Lăng nheo mắt giống như đã hiểu, hắn ta đang muốn muốn nói gì đó, Lục Hoàn Bội đột nhiên tiến lên kiểm tra vết thương của hắn ta trước.

Gần người đang lúc, hắn ta nghe thấy nàng ta đề thấp giọng: “Thâm thiếu gia, ta khuyên người nên biết đi đâu đi, nếu không chuyện giữa người và Hồng di nương sẽ không thể giấu nổi đâu.”

Con người của hắn ta co lại, chỉ thấy Lục Hoàn Bội thẹn thùng tức giận không thôi, cắn môi. Nhìn hắn ta một cái, chạy thật nhanh.

Làm sao nàng ta biết?

Làm sao nữ nhân này biết chuyện giữa hắn và Hồng di nương?

Hồng di nương là mỹ thiếp cha sủng ái, người đẹp giọng ngọt, được phụ thân sủng ái nhất. Nhưng cha lớn tuổi, Hồng di nương đang tuổi xuân xanh, thường xuyên buồn bực không vui.

Hắn ta cố ý tiếp cận, định hiểu rõ tâm tư và hành động của phụ thân.

Hồng di nương dần dần nảy sinh tình cảm với mình, hai người lén lút qua lại hơn một năm. Hắn ta tự cho rằng giấu diếm cẩn thận, không biết làm sao họ Lục đó lại biết.

Hơn nữa cố ý xuất hiện vào lúc này?

Vân Từ biểu muội không tâm cơ như vậy, vậy thì chỉ có một người...

Hắn ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn, trên lầu mái cong vênh góc bên đường có chỗ mở cửa sổ. Dù không thấy rõ ràng, cũng có thể thấy sau cửa sổ có người.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn tới, hắn ta rùng mình.

Là đắcc tội cô mấu, hay bị người ta vạch trầncó tư tình với tiểu thiếp của phụ thân, không cầncĩ, hắnta sẽ chọn cái trước. Đắcc tội cô mấu sẽ khiến sự cố gắng của hắnta trở nên uổng phí, nhưng nếu đắcc tội cha, e rằng hắnta không thể đặt chân vào Thẩmgia.

Hắnta cau mày, trán toát mồhôi lạnh.

Đưatay vẫyvềphía cách đó không xa, bảo hạ nhân của mình tới đở. Cuối cùng có hơi không cam lòng, trước khi đi còn nhìn xe ngựa một cái.

Khi hắnta rời đi, đắmgười mới tụ tập vừa rỏỉ giải tán rất nhanh. Xe ngựa chậm rãi khởi động, tiếp tục chạy, nhưng không đi thẳng mà là dừng lại ở một bên.

Úc Vân Từ thấy xe ngựa lại dừng, không khởi buồnbực, lúc này lại có chuyện gì? Không phải là họ Thẩm đó quay lại, muốn tiếp tục quấyrầynàng chứ?

“Phu nhân, Hầugia ở trên đó.”

Giọng nói của Tả Tam từ bên ngoài truyềnvào trong xe, nằngthay đổi sắc mặt, xuống xe ngựa.

Ngắngđầunhìn lên, chỉ thấy xe ngựa đang dừng ở bên một tửulầu. Tửulầu cao chừng hai tầng, nhìn kiểudáng là kiến trúc lầu các. Ở giữa treo một tấm bảng, trên đó viết Khánh Phong Lầu.

Lầumột là đại sảnh, nằngđi theo Tả Tam, bước lên bậc thang gỗ sơn đỏ.

Tả Tam dừng lại trước cửa nhã gian tận cùng lầu hai, nhẹ gõ ba tiếng. Sau đó mời nằngđi vào, sau khi nằngbước vào, cánh cửa lập tức đóng lại.

Nhã gian đối diện đường, Cảnh Tu Hyyəncđứng bên cửa sổ.

Nằngnhận ra hắnrất thích mặc y phục màu đậm, hôm nay cũng mặc áo bào xanh thẩm. Ống tay áo viềncđường vàng, dùng đai lưng thêu hoa văn

cát tường khó hiểu bằng kim tuyến.

Hắn dùng ngọc quan buộc tóc, rất cẩn thận.

Nhìn từ bóng lưng của hắn, vai rộng hông nhỏ, cho dù đứng yên, cả người vẫn tràn đầy sức dẫn.

“Hầu gia.”

Nghे thấy giọng nói, hắn mới chậm rãi xoay người. Ánh mắt cao thâm, vẻ mặt khó lường.

“Chuyện vừa rồi, đa tạ Hầu gia.”

Hắn xuất hiện ở đây, nàng khẳng định sự xuất hiện của Lục Hoàn Bội vừa này không phải tình cờ, mà là sắp đặt. Người có thể giúp nàng, trừ hắn ra thì không có người thứ hai.

“Tiện tay thôi, nhưng mà phải chuẩn bị thêm một phần của hũ môn.”

Cửa sổ một đóng một mở, song cửa bên đóng điêu khắc hình dơi, điêu khắc ở chỗ nghịch sáng. Gương mặt của hắn cổ điêu khắc họa như vậy càng lộ ra góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng thâm trầm.

Hắn hơi nâng cằm, hơi dựa vào bên cửa sổ, liếc nhìn.

Trong sự nghiêm túc mang theo vẻ vô lại, khí chất mâu thuẫn phức tạp làm người ta càng không thể nhìn thấu hắn đang suy nghĩ gì.

Từ lời nói của hắn, nàng lập tức kết luận là hắn hứa hẹn của hũ môn phong phú, mới có sự xuất hiện của Lục Hoàn Bội hôm nay. Khoản của hũ môn này nhất định rất tốt, nếu không thì không thể khiến mẹ con Đỗ thị động lòng.

“Làm phiền Hầu gia rồi.”

Nếu hôm nay Lục Hoàn Bội không xuất hiện, chỉ sợ mình phải bị ép đối chất với Thẩm Thiệu Lăng ngay trước mọi người. Dù cho nàng cũng

bẻm mép lẩm, nói chuyện thẳng Thảm Thiệu Lăng, cuối cùng vẫn bị người ta chỉ trích.

Dư luận thế gian, đi đâu bách tính chú ý không phải là đúng hay sai, mà là chuyện có thể thành đề tài nói chuyện không, hoặc là ước át không.

Hắn nâng người đi tới bên cạnh bàn. Bước chân vững chắc, cương quyết mạnh mẽ, giống như loại nghi thức nào đó. Nàng nhíu mày, luôn cảm thấy hắn không giống công tử thế gia, ngược lại giống quân nhân đi ra từ trên chiến trường hơn.

Bởi vì hôm nay phải đến phủ quốc công, cho nên nàng cố ý trang điểm một chút. Ngoại hình của nàng vốn vô cùng đẹp, ngại trời nóng nên chỉ trang điểm trang nhã, nhưng vẫn đẹp đến kinh ngạc.

Nguyên nhân Úc Sương Thanh muốn giết chết nàng như vậy, trừ thân phận lúc đầu của nàng và của h ấ môn mẹ ruột để lại, cùng với hôn sự này. Quan trọng hơn là nàng đẹp hơn đối phương.

Trong chốc lát, hắn đã vén áo ng ấ xuống.

Nàng do dự, không biết nên đi đến ng ấ không.

Suy nghĩ một chút, hắn vừa giải vây cho mình, thế nào cũng phải bày tỏ một chút. Vì vậy nàng lưỡng lự đi lên trước, rót một chén trà đưa tới trước mặt hắn.

Hình như hắn hơi kinh ngạc, nhìn chằm chằm chén trà.

Lúc lâu, chậm rãi nở một nụ cười.

Từ lúc nàng biết hắn tới nay, đây là lần đầu thấy hắn cười. Nói là cười, thật ra thì không hẳn, chỉ là cong khóe miệng, hất lên một độ cong hoàn hảo.

“Làm sao... Muốn lấy lòng ta?”

“Hầu gia, không phải ta lấy lòng ngài, ta thật lòng cảm kích ngài. Nếu không phải hôm nay có ngài ra tay, chỉ sợ bây giờ ta còn bị họ Thẩm đó bám lấy, không thoát được. Trước mặt mọi người, dù cho ta cãi lại hẳn thì sao, không phải vẫn rước lấy một đống suy đoán và nghị luận.”

Nàng nói thật, tính tình của họ Thẩm có thể so với đĩa, bị hẳn ta bám vào thì không chết cũng phải chảy máu.

Hắn uống một hớp trà, không biết có phải vị trà không hợp, nhú mày một cái, đặt chén xuống.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nhìn nữ tử đứng cúi đầu. Bây giờ nàng đã khôn khéo, rất khó tưởng tượng một nữ tử như vậy, vậy mà ngu ngốc to gan.

Đúng vậy, ở trong lòng hẳn. Nàng chính là một người ngu ngốc to gan, rõ ràng không biết dùng kiếm, nhưng dám nâng kiếm chém người. Ngay cả có rấn bò qua chân cũng không sợ, không phải ngu ngốc to gan thì là gì.

Dũng cảm là chuyện tốt, nhưng không có mưu kế là đại kỵ.

“Bình thư ta đưa cho nàng, đọc tới đâu rồi?”

Hai tay nắm chéo nhau của nàng chợt siết chặt, sao đột nhiên lại nhắc đến bình thư?

“Chưa tới hai trang, gần đây có nhiều chuyện...”

Quả thật nhiều chuyện, nào có tâm trạng đọc sách. Hôm đó cần về, tùy tiện lật hai trang, cách viết hàng dọc đọc rất tốn sức, cộng thêm nhớ chữ cũng mất thời gian, không bao lâu đã choáng đầu hoa mắt, không thể tĩnh tâm.

“Một trang hay là hai trang?” Giọng của hẳn nghiêm nghị.

Nàng lập tức trả lời: “Hai trang.”

Một trang thật khó nghe, không bằng bảo hai trang dễ nghe hơn.

“Hai trang? Rất tốt, nàng nói xem, hai trang đó viết cái gì?”

Nàng cố gắng nhớ lại, binh thư của thời đại này tối nghĩa khó hiểu, chỉ nhận rõ những chữ đó đã hao tâm tổn sức. Còn ý nghĩa trong đó, hình như là nói kế sách gì đó tương tự diệu hổ ly sơn.

“Hầu gia, hai trang đó viết là muốn đánh thành nào đó, có thể dùng kế dụ đối phương rời khỏi thành trước, sau đó sẽ tấn công, có hiệu quả làm ít công lớn...”

Hắn nghiêm túc nhìn một cái, nhận thức của nữ tử này ngược lại rất tốt.

“Binh giả quỷ đạo, cho dù là quanh co hay tiến quân thần tốc cũng phải chú trọng sách lược. Nếu nàng cẩn thận đọc hết, tất sẽ được nhiều lợi.”

“Hầu gia nói đúng, nhất định ta sẽ đọc kỹ, đọc hết đọc hiểu, không phụ sự dạy bảo của Hầu gia.”

Tính tình của nàng nói dễ nghe là hiền lành, nhưng thật ra là đáng sợ. Nhưng không phải đáng sợ truyền thống, người khác không chạm tới nàng, nàng sẽ hiền. Nếu bị người ta ức hiếp đến cùng, nàng sẽ lập tức đứng lên tấn công người ta.

Nghe lời của thầy, là mục đích duy nhất để nàng đi học. Từ nhỏ đến lớn, tất cả thầy cô không chú ý tới nàng, bởi vì nàng quá yên lặng.

Chính là vì thích yên tĩnh, cho nên nàng chọn chuyên ngành bảo vệ thực vật ít được chú ý. Bởi vì yêu thiên nhiên, ngày thường nàng thích đọc sách liên quan tới các loại động vật côn trùng nhất.

Ở hiện đại chuyên ngành của mình chính là làm việc vô bổ, lúc tìm việc làm chỗ nào cũng vấp vấp. Không ngờ bỗng chốc xuyên không, ngược lại có vài lợi ích, ít nhất ném nàng vào thôn quê, nàng cũng có thể tìm được đồ ăn.

Chỉ trong chốc lát, suy nghĩ của nàng đã bay xa ngàn dặm.

Nhận ra nàng thất thần không tập trung, gương mặt của hắn lạnh xuống.

Lỗ chân lông trên người nàng đột nhiên nổi lên, đó là bản năng cảm nhận nguy hiểm của con người. Nàng không biết mình đã nói gì sai, sao nam nhân này đột ngột thay đổi thái độ?

“Hầu gia, hôm nay ta ở phủ quốc công lấy được tờ của hồi môn của mẹ ta. Ngài nói ta trực tiếp đến phủ tướng quân đòi, hay là đến quan phủ tổ cáo Phương thị chiếm của hồi môn của mẹ ta?”

Nàng chỉ biết lơ mơ những quy tắc luật pháp của cổ đại. Tóm lại, mọi việc tìm hắn xin chủ ý luôn đúng đắn, quả thật như hắn từng nói, nếu như nàng bị người ta ức hiếp, hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hắn nhíu mày kiểm, ánh mắt nhìn thẳng về phía nàng, nàng ra vẻ khiêm tốn thụ giáo, còn cực kỳ thành kính.

Chẳng biết tại sao, hắn biết nội tâm của nữ tử này không giống biểu hiện ngoan ngoãn của nàng. Nàng ngang ngạnh từ trong xương, có thể nhìn ra chút ít từ cử chỉ của nàng. Nàng giống như con thỏ khôn khéo, gặp uy hiếp sẽ lộ ra răng nhọn thật dài, nhìn như con báo.

“Trang mười lăm và mười sáu của binh thư, tự xem rồi làm.”

“Vâng.”

Hai người cùng im lặng, tiếng đường phố huyên náo lọt vào tai.

“Ừc ừc”

Bụng của nàng kêu lên không đúng lúc, vang dội rõ ràng. Bởi vì ở phủ quốc công phải để ý ăn không phát ra tiếng, nàng ăn rất chậm, đương nhiên cũng ăn cực ít.

“Hầu gia, xin lỗi, ta đói rồi...”

Gương mặt lạnh lùng của hắn không nhìn ra biểu cảm gì, ánh mắt liếc bàn tay ôm bụng của nàng. Tay nữ tử nhỏ nhắn trắng nõn, mới nhuộm

móng tay màu hồng nhạt, rất hợp với màu y phục của nàng.

“Ngồi đi!”

Nàng nghe lời ngồi đối diện hắn.

Chỉ thấy hắn đứng dậy đi tới trước cửa, mở cửa không biết nói gì với Tả Tam. Đợi sau khi hắn trở lại, không lâu sau thì có tiểu nhị đưa thức ăn vào.

Nàng vui mừng trong lòng, lần đầu ăn trong quán ăn ở cổ đại.

Dù cho cuộc sống tệ thế nào, cũng không thể phai mờ lòng ăn hàng của nàng. Lần trước ra phủ đến Khuông gia, nàng đã muốn xuống xe đi dạo ăn uống một chút.

Mới rồi ngồi trên xe ngựa nàng còn đang nghĩ, có nên để Thái Thanh đi mua chút quà vật không, nhưng bị họ Thẩm cắt ngang.

Thức ăn được bày rất nhanh, hai món nguội ba món nóng thêm một bát canh.

Không phải món ăn hiếm có gì, ít nhất lấy kiến thức hiện đại của nàng mà nói, chẳng có gì làm người ta ngạc nhiên. Nhưng chắc chắn khác thức ăn đã ăn trước đó, món ăn tươi sốt vị đậm hơn.

Bọn họ chưa bao giờ ăn cơm chung, vì cần thích ứng thời đại này, nàng cố gắng ăn rất chậm, cố gắng để lúc mình nhai không phát ra âm thanh.

Nhưng thật ra có hơi đau khổ, nhất là thức ăn ngon ở trước mặt, không thể ăn ngốn nghiêng.

Lối ăn của hắn rất ưu nhã, ngón tay thon dài kẹp đũa, đẹp không tả được. Hơn nữa hắn ăn cơm cũng không có tiếng, nàng nhai nhẹ nhàng hơn, không dám phát ra bất cứ tiếng gì.

Chờ hai người đều đặt đũa xuống, mấy đĩa thức ăn nhìn như chưa từng động vào.

Nàng hơi tiếc, ánh mắt còn nhìn chằm chằm những món ăn đó.

Nói thật, nàng không ăn no.

“Hầu gia, thức ăn còn lại nhiều như vậy, không bằng chúng ta mang về đi...” Vừa nói xong nàng liền hận không thể cắn lưỡi của mình, đường đường là Hầu gia ăn cơm bên ngoài, còn gói đồ ăn thừa, truyền ra ngoài không phải sẽ cười đến rụng răng.

Quả nhiên, ánh mắt của hắn liếc tới, không rõ ý.

“Hầu gia, ta cảm thấy hơi lãng phí, lấy những thức ăn này về cho hạ nhân ăn cũng được.”

“Được.”

Hắn nói ra một chữ, sâu xa nhìn nàng một cái, rồi khỏi nhã gian.

Lúc nàng đang muốn lên xe ngựa, Tả Tam xách một hộp đựng thức ăn tới, Thái Thanh nhận lấy, “hử” một tiếng: “Phu nhân, đây là gì?”

“Thức ăn vừa nãy chưa ăn hết nên lấy về, mấy người các người chia nhau.” Giọng của nàng vừa phải, vừa hay để nam nhân cách đó không xa nghe thấy. Xoay người, hạ thấp giọng: “Để lại đạo hoa quế bát bảo viên cho ta.”

Tròng mắt sâu thẳm của Cảnh Tu Huyền lập tức chớp chớp, khóe miệng gợi lên một nụ cười như có như không.

Đột nhiên đường phố trước mặt truyền tới tiếng kêu sợ hãi, rất nhanh nhìn thấy một người một ngựa lao tới. Tuấn mã trắng như tuyết, yên ngựa màu đỏ, cùng với nữ tử áo đỏ xinh đẹp trên ngựa.

Bạch như tuyết, đỏ như lửa, làm người ta không thể rời mắt.

“Cảnh Tu Huyền, người đứng lại cho bản cô nương!”

Nghe thấy nữ tử này gọi tên của H`ai gia, Úc Vân Từ dừng lại, quay đầu nhìn một cái. Lại thấy ánh mắt tức giận của nữ tử đó nhìn thẳng nàng, mặt đầy ý xấu.

Chẳng lẽ là hồng nhan tri kỷ của H`ai gia?

Quả nhiên nam nhân tập võ không giống nhau, hóa ra thích cô em n`ng nhiệt như lửa thế này. Trong mắt nàng lóe lên vẻ chế nhạo, đối mặt với nữ tử áo đỏ.

“Nàng ta là ai?”

Nàng nhẹ giọng hỏi Thái Thanh, đáng tiếc Thái Thanh lớn lên ở thôn, không biết thân phận của nữ tử áo đỏ.

Ngược lại là Tả Tam nghe thấy, nhẹ giọng trả lời: “Phu nhân, nàng ta là bát tiêu thư của phủ đại tư mã.”

Bát tiêu thư của phủ đại tư mã?

Úc Vân Từ suy nghĩ, cô nhân thật sự có năng lực sinh đẻ. Rõ ràng vị bát tiêu thư này nhằm về phía H`ai gia mà tới, không biết rốt cuộc hai người có quan hệ thế nào?

Nàng nổi lòng tò mò, chỉ thấy Cảnh Tu Huy`ên lạnh mặt không thèm nhìn nữ tử đó, xoay thẳng người lên ngựa, nhanh chóng rời đi.

Nam nhân này, có mỹ nhân theo đuổi mà không quan tâm, dù gì cũng phải nói chuyện chứ.

EQ quá thấp, nhớ tới dáng vẻ h`n dạy dỗ mình, lại hiểu rõ.

Động tác của h`n lưu loát tiêu sái, nữ tử áo đỏ tức giận đến gương mặt xinh đẹp đỏ bừng. Không ngờ Tả Tam cản trước mặt, không cho nàng ta đi theo.

Nữ tử áo đỏ tức giận đánh bạch mã một roi, trợn mắt nhìn Úc Vân Từ bên cạnh xe ngựa. Không biết nghĩ đến cái gì, xoay người xuống ngựa, tay

c`ân roi ngựa đi tới bên này.

Chương 34

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Người chính là đ ôđê tiện không biết xấu hổ của Úc gia mà Cảnh Tu Huy ền lấy?”

Úc Vân Từ vốn muốn nhanh lên xe rời khỏi chỗ thị phi này, đâu ngờ bát tiêu thư của Trình gia đi thẳng tới phía mình. Còn mắng nàng là đ ôđê tiện, đúng là nàng họ Úc, nhưng không phải đ ôđê tiện.

Nàng dừng lại, đứng bên xe ngựa, nhìn thẳng vào mắt Trình bát.

Trình bát phương danh là Khởi H ồng, là con gái của Trình phu nhân, rất được cưng chiều. Từ nhỏ đi theo nam đình trong nhà tập võ, cộng thêm sự sủng ái của đại tư mã, nuôi nàng ta không coi ai ra gì, tính tình ngang ngược càn rỡ.

Ba tháng trước, nàng ta đến nhà Tứ tử giả xa ngoài kinh chơi, đến hôm qua mới về kinh. Ai biết trong ba tháng này, Cảnh Tu Huy ền đã lấy nữ tử không ra gì ở phủ tướng quân.

Đáng giận hơn là, nữ tử này không ra gì còn có thanh danh không tốt.

Úc gia có thân phận gì? Nói Úc Lượng là nô tài của Trình gia nàng ta cũng không quá đáng. Nếu không có cha nâng đỡ, chỉ dựa vào một mắng phu hương dã như Úc Lượng, có thể từ một kẻ chân đất thẳng tới tướng quân ư?

Nữ nhân này dựa vào đâu so sánh với nàng ta? Dựa vào đâu có thể giả vào phủ Cẩm An hầu?

Nàng ta dùng roi chỉ Úc Vân Từ, giọng nói ngạo mạn vô lễ.

Úc Vân Từ thầm nghĩ, thế này là chuyện gì nối gót chuyện gì? Đầu tiên là mẹ con Phương thị, sau đó là mẹ con Đỗ thị, bây giờ lại nhảy ra một

Trình bát. Ai nói nữ tử cổ đại dè dặt, một hai người ngoài sáng trong tối cướp nam nhân, còn dám cướp ở ngoài đường.

Trước đây nàng nghe cái gì mà đại gia khuê tú không ra đại môn không rời nhị môn, hoàn toàn không thấy ở thời đại này.

Nhưng với nàng mà nói, giáo đi ầu dành cho nữ tử ở phong kiến bây giờ càng khoan dung càng tốt.

Trình bát tiêu thư này mở miệng đã mắng người, thật sự coi nàng là một quả hồng mềm. Từ lúc nàng xuyên đến cổ đại này, trong việc gây gỗ, quả thật là nàng chưa từng sợ ai.

“Cô nương này, mắng ai là đờ đê tiện?”

“Mắng người.”

Nàng khẽ mỉm cười, khinh thường nói: “Hóa ra mắng ta là đờ đê tiện, cô nương cũng thành thật, còn biết bản thân đủ tiện. Một cô nương muốn ngăn cản một người đã có vợ ở trên đường, quả thật xứng với xưng hô đờ đê tiện này.”

Trình Khởi Hồng chưa kịp phản ứng lại, chờ hiểu ra, khuôn mặt xinh đẹp tức giận đến mức suýt méo xệch. Từ nhỏ đến lớn, nàng ta muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, đến mấy ca ca trong nhà cũng phải đứng sang bên cạnh.

Nào ngờ, bị một tiện nhân coi thường chế giễu.

Nghĩ cũng không nghĩ nhiều, nàng ta giờ roi lên vung về phía Úc Vân Từ.

Roi bị người ta giữ lại nửa đường, Úc Vân Từ sớm thấy Tả Tam đi theo. Thần nghĩ mặc dù EQ của Hải gia thấp, nhưng những mặt khác cũng không tệ lắm.

Ít nhất hẳn để lại Tả Tam.

Bằng không dưới một roi của Trình tiểu thư, trên người mình nhất định sẽ bị thương.

“Tên nô tài nhà ngươi, mau buông lỏng cô nương ra!”

“Trình bát tiểu thư, thuộc hạ phụng mệnh của H ầu gia nhà ta, bảo vệ phu nhân an toàn. Người phải nghĩ lại, phu nhân của chúng ta không phải là người có thể tùy ý đánh chửi.”

Hai chữ “phu nhân” giống như đao đâm vào lòng Trình Khởi H ồng.

Chỉ dựa vào Úc gia ngu xuẩn, xứng sao!

Chỉ là sâu bọ đi phía sau Úc Sương Thanh, dạ dạ vâng vâng như một thứ nữ không được coi ra gì. Úc Sương Thanh còn phải cúi đầu ở trước mặt mình, huống chi là nàng! Nữ tử như vậy, làm sao xứng với xưng hào Cẩm An h ầu phu nhân.

“Chỉ dựa vào một nữ tử tay không thể nâng vai không thể gánh như ngươi, cũng không biết xấu hổ chiếm vị trí Cẩm An h ầu phu nhân. Nếu ta là ngươi, đã sớm xấu hổ tự xin lui, nhường cho người khác.”

Trình bát tiểu thư này không lòng vòng, ít nhất mạnh hơn mẹ con Phương thị trăm lần. Nếu không phải mình là người trong cuộc, có lẽ Úc Vân Từ sẽ ủng hộ nàng ta.

“Bát tiểu thư nói thế rất không có lý, một nữ tử như ta muốn nâng gì, muốn gánh gì, đường đường là H ầu phủ đâu phải không có hạ nhân. Người H ầu gia nhà ta cần là phu nhân, không phải nô tài. Nếu ta lên núi có thể đánh hổ, xuống sông có thể bắt ba ba giống như bát tiểu thư, ta còn cần nam nhân để làm gì?”

Trình Khởi H ồng bị chặn cứng họng, tức giận trong mắt càng đậm hơn.

Hay cho khéo mồm khéo miệng!

Nàng ta giơ tay lên, không do dự nâng roi lên lần nữa, không ngờ bị Tả Tam kéo lấy.

“Nô tài chết bần nhà ngươi, mau buông bốn cô nương ra! Ngươi có tin ta bảo Cảnh hầu gia trị tội ngươi, đày ngươi đến Tây Sơn khai thác đá không! Để suốt đời ngươi không thể về kinh!”

Tả Tam không bị nàng ta uy hiếp, giọng điệu kiên định: “Trình bát tiểu thư, đắc tội. Thuộc hạ phụng lệnh Hầu gia bảo vệ phu nhân nhà ta, nếu phu nhân nhà ta có sơ xuất, không cần Hầu gia dặn dò, thuộc hạ tự nguyện lãnh phạt.”

Úc Vân Từ hừ lạnh một tiếng: “Tả Tam, ngươi buông nàng ta ra, để nàng ta đánh ta. Dưới chân thiên tử, ban ngày ban mặt, một tiểu thư của phủ tư mã lại phóng ngựa náo loạn đường phố giẫm đạp bách tính, đánh Hầu phu nhân ngoài đường. Bệ hạ cần chính yêu dân, coi bách tính thiên hạ là con dân. Nàng ta thì giỏi rồi, coi vạn dân như cỏ rác, muốn áp đảo cả hoàng quyền! Ta muốn hỏi xem, Trình gia dạy dỗ như vậy, chính là gia phong sao?”

Giọng nói của nàng rất lớn, đủ để người đi đường nghe thấy.

Tuy những người đi đường sợ Trình bát, không dám đến gần, nhưng dừng chân ở xung quanh.

“Đúng vậy, vừa nãy lật tung gian hàng bán đồ chơi làm bằng đường của lão Trương, đồkiếm sống hôm nay bị phá sạch...”

“Không sai, ta vừa thấy ngựa của nàng ta đụng ngã một đứa bé...”

Bách tính nhỏ giọng nghị luận, con người của Trình Khởi Hồng co rút.

Mặc dù nàng ta ngang ngược nhưng không ngu, vẫn không nghe ra tính nghiêm trọng trong lời nói của đối phương. Nhưng đối phương nói đúng, quả thật vừa rồi nàng ta gấp gáp phóng ngựa náo loạn đường phố.

“Ngươi... ănnói đe dọa, lẫn lộn đúng sai...”

“Ta nói sự thật, chẳng lẽ Trình bát tiểu thư phủ nhận chuyện mình đã làm sao? Dám làm không dám chịu, tổn hại uy danh tướng môn hổ nữ của mình.”

Trình Khởi Hồng càng tức giận, nhưng mà nữ tử này đều nói đúng, nàng ta ôm một bụng tức không trút ra được.

Nàng ta ngẩng gương mặt xinh đẹp: “Người không hổ là được tiểu phụ dạy dỗ, quả nhiên ăn nói sắc bén, giỏi tranh cãi!”

Úc Vân Từ thật lòng muốn khen nàng ta, những người khác còn chưa cho rằng Phương thị là một tiểu phụ. Thật ra thì tính tình của Trình bát này không khó đối phó, so với những tiểu nhân âm hiểm đó, nàng ta được xem là quang minh lỗi lạc.

Ít nhất vui giận đều hiện lên trên mặt.

“Bát tiểu thư nói không sai, tiếc là mẹ ruột của ta mất sớm, cha ta bị sắc đẹp mê muội, để ta lớn trong tay một tiểu phụ...”

Dứt lời, Úc Vân Từ che khen, bả vai run run giống như đang khóc.

Điều bộ này làm Trình Khởi Hồng hoang mang. Họ Úc làm sao vậy? Mình đang chửi nàng, nàng lại chấp nhận thật.

Ngay lúc này, nàng đã che mặt lên xe ngựa. Phu xe là một người ranh ma, giơ roi lên, xe ngựa liền chạy. Tả Tam lên ngựa, đi theo phía sau xe ngựa.

Đoàn người dần dần biến mất trong cái nhìn căm tức của Trình Khởi Hồng.

Úc Vân Từ trong xe ngựa bỏ khăn xuống, trong mắt nào có chút đau lòng. Nàng cong mắt, hình như tâm trạng rất tốt. Thật mong chuyện hôm nay có thể truyền vào tai Phương thị, không biết Phương thị biết được Trình gia luôn coi mình là tiểu phụ, sẽ có cảm nghĩ gì?

Lúc này Phương thị đang mắng Thẩm Thiệu Lăng là tên vô dụng, trước đó còn chần thành thề thốt với mình, nói nhất định có thể khiến mình thỏa mãn mong muốn. Ai ngờ bị con gái của Đỗ thị nói đôi câu đã bỏ cuộc.

Hắn ta sẽ không thật sự nhìn trúng Lục Hoàn Bội chứ? Ở Phương gia, chỉ có cô mẫu mình vẫn nhìn thẳng hắn ta, chắc chắn hắn ta biết kết quả khi đắc tội mình.

Phương thị đi tới đi lui trong phòng, sắp vụn nát khăn tay.

Thiếp!

Chữ “thiếp” này, như kim châm lòng bà ta. Bà ta không quên được, ngày đó con gái trở về nói với mình, nói nha đầu chết tiệt đó nói bà ta là thiếp, mà Thanh tử nhi là con gái do thiếp sinh!

Cả đời bà ta căm hận nhất chính là quãng thời gian làm thiếp đó, cuộc sống hèn mọn trong bùn đất, bà ta vốn không muốn nhớ lại. Ai dám nhắc lại chuyện bà ta từng là thiếp ở trước mặt bà ta, bà ta sẽ giết kẻ đó!

Úc Sương Thanh đứng ở một bên, ngũ quan cũng vụn vẹo. Vốn là cô nương bạch liên đoan trang, lúc này đã không hề che giấu sự chanh chua của mình. Trong đầu đã không để ý tới nhi ầu, vừa nghĩ tới nha đầu chết tiệt đó chiếm vị trí H ầu phu nhân, nàng ta liền muốn giết chết đối phương.

“Mẹ, Thiệu Lăng biểu ca có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta phải trở mắt nhìn nha đầu chết tiệt đó hưởng hết vinh hoa phú quý ở H ầu phủ?”

Không, tất nhiên không được!

Ánh mắt của Phương thị hiện nham hiểm, bà ta tuyệt đối không cho phép kế hoạch nhi ầu năm của mình thất bại trong gang tấc.

Đỗ thị không thể vô duyên vô cớ đã thỏa hiệp, chắc chắn lại được lợi ích gì r ồi. Bà ta từ từ nheo mắt, lúc trước Đỗ thị nhận của mình hai trăm lượng bạc, chẳng lẽ là có người đưa nhi ầu bạc hơn?

Sẽ là ai chứ?

Bà ta nhúu mày, khoe mắt hiện ra vết nhăn nhỏ.

Úc Sương Thanh nhìn thấy, kinh ngạc che miệng, chỉ một cái, “Mẹ, sao người lại có vết nhăn r ồi?”

Phương thị luôn được chăm sóc tốt, làm da mịn màng, dung mạo xinh đẹp. Trải qua mười năm, bà ta sống rất thoải mái, con gái lớn lên, phu quân sung ái.

Địa vị bên nhà mẹ không thấp, còn có thái hậu trong cung. Dù là ra ngoài làm khách, hay là đi dạo cửa hàng với những phu nhân thế gia khác, bà ta cũng được người ta tôn kính.

Nhưng hơn tháng gần ngủi, bà ta giống như từ trên trời rơi xuống phàm trần.

Tướng quân bắt đầu vớt thể diện của bà ta, còn dám đường hoàng ngủ với di nương. Nàng ra ngoài dạo phố, thỉnh thoảng gặp được những phu nhân khác, cảm thấy rõ ràng người ta không thân thiết bằng trước đây, thậm chí còn có thể nghe thấy vài tiếng xì xào bàn tán.

Mấy ngày gần đây, bà ta đã không ra khỏi cửa.

Chẳng lẽ, bà ta già r ồi sao?

Không, không thể!

Nếu không còn nhan sắc, làm sao bà ta giữ lòng của tướng quân?

Bà ta vội vàng ng ồi trước bàn trang điểm, nhìn dáng vẻ hôm nay của mình trong gương. Da không mịn màng như trước, dưới mắt rất thâm, sắc mặt ti ều tụy, không h ề lộng lẩy.

Đây là bà ta sao?

Bà ta đưa tay lên, run rẩy chạm vào khoeé mắt, quả thật nơi đó có hai vết nhăn.

Đột nhiên, con người của bà ta co lại, hất đầotrên bàn trang điềm. Đầorơi xuống đầy đất, phát ra tiếng vỡ tan.

“Mẹ...”

“Đừng tới đây!” Phương thị từ từ ngẩng đầulên, nhìn mình trong gương lầnnữa: “Nha đầuchết tiết đó, ta sẽ không bỏ qua cho nó!”

Lúc này, ngoài cửa gõ bị nhẹ, giọng nói của bà tử truyềntới: “Phu nhân... Có người đưa đầotới...”

Ánh mắt bà ta lạnh lẽo, ra hiệu cho Úc Sương Thanh đi ra ngoài.

Không lâu sau, Úc Sương Thanh đi vào, trong tay là một tấm ngân phiếu hai trăm lượng.

“Mẹ, là Đổ phu nhân đưa tới.”

Phương thị giật lấy ngân phiếu, đúng là tờ mà mình đưa cho Đổ thị. Bà ta vò ngân phiếu thành một cục, vứt xuống đất.

Quả nhiên Đổ thị bị người khác mua chuộc, có phải là nha đầuchết tiết đó không?

“Bà ta có nói gì không?”

Úc Sương Thanh nhặt cục ngân phiếu lên, giọng điềm oán hận: “Bà ta nói sau này hai nhà chúng ta là thông gia, không nên nhận bạc của chúng ta. Còn nói sau này Lục Hoàn Bội gả vào phủ Quảng Xương hầu, còn phải nhờ cô mẫu người chăm sóc. Nếu người không đầung ý, bà ta không thể đành phải nói chuyện trước đây với người khác.”

“Bà ta đang uy hiếp ta sao?”

Đúng là Đổ thị đang uy hiếp bà ta!

Đột nhiên bà ta như nghĩ đến gì đó, nham hiểm cười một tiếng: “Thông gia? Thiệu Lăng họ Thẩm! Bà ta cho rằng gả con gái cho Thiệu Lăng chính là gả vào Hầu phủ, dám đắc tội ta, ta sẽ khiến bà ta mất cả chì lẫn chài!”

Đúng vậy, ai dám phá hỏng chuyện tốt của bà ta, bà ta sẽ khiến người đó trả giá đắt! Đỗ thị cũng vậy, nha đầu chết tiệt đó càng không thể tha!

Từng nhục nhã và khổ sở mà Thành thị đặt lên người bà ta, bà ta sẽ trả lại từng cái cho con gái của Thành thị. Bà ta muốn Thành thị ở dưới đất nhìn bà ta sỉ nhục nha đầu chết tiệt đó thế nào, nhìn Thanh tử nhi của bà ta giẫm đạp nha đầu chết tiệt đó từng bước được người khác hâm mộ ra sao.

“Nha đầu chết tiệt đó, ta sẽ không tha cho nó!”

Sao Úc Vân Từ lại không lập kế hoạch, làm sao đánh Phương thị không còn sức đánh trả, không dám ra ngoài tác quái nữa.

Sau khi nàng về Hầu phủ, hỏi tình hình của Đàn Cẩm hôm nay, đứa bé ngây thơ nói mình đã ăn gì, làm gì.

Cậu bé ấn đầu ngón tay nhỏ, đếm từng chuyện một, rất đáng yêu.

Nàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé: “Cẩm nhi thật giỏi!”

Đàn Cẩm có hơi xấu hổ, hơi ngượng ngùng.

Cao thị thấy nàng hơi mệt, vội bế Đàn Cẩm: “Phu nhân, người mệt nhọc cả ngày, nô tỳ bế biểu thiếu gia xuống.”

Nàng nhìn đứa bé, Đàn Cẩm hiểu chuyện mà cho Cao thị bế: “Cửu mẫu, ngày mai Cẩm nhi lại tới thỉnh an người.”

Thật là một đứa bé làm người ta thương, nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ yên tâm, cảm thấy những chuyện lộn xộn kia đều không quan trọng. Nàng mong muốn ngày tháng yên ổn, nuôi Cẩm nhi sống những ngày tự tại.

Cho nên nhất định phải giải quyết mẹ con Phương thị.

Nàng gật đầu: “Được, sau này cứ mẫu không bận, mỗi ngày chơi với Cẩm nhi.”

Chờ Cao thị bế Đàn Cẩm rời khỏi đây, nàng cầm quyển binh thư đó ra, dựa vào giường đọc. Lật tới trang mười lăm và mười sáu mà Hâu gia nói, chăm chú đọc hàng chữ.

Hai trang này kể về một câu chuyện nhỏ, kể hai quân giao chiến, một phe bố trí bày chướng ngại, ngăn cản bên kia phá thành. Trong quân bên kia có hai phái, một phái chủ trương bao vây, để cho người trong thành hết lương thực, bọn họ sẽ tự đầu hàng. Nhưng một phái khác cho rằng chậm sẽ sinh biến, mặc dù đối phương bố trí bày chướng ngại, nhưng bên trong trống không, trực tiếp tiến quân thần tốc, không cho bọn họ có thời gian nghỉ ngơi.

Cuối cùng chủ tướng cho rằng, nếu có thể không tổn một binh một tốt mà tóm được thành trì, là thượng sách.

Thế là đồng ý bao vây.

Nào ngờ chính là kế hoãn binh của đối phương, dãn tăng người bao vây từ bên ngoài. Một phe vây thành bị người vây ở giữa, trong ngoài tấn công, cuối cùng thất bại thảm hại.

Nàng xoa ấn đường, đọc hai trang một lúc, không chỉ đau mắt, não cũng đau.

Thật là quá tổn sức.

Đóng sách lại, suy nghĩ tỉ mỉ. Chẳng lẽ ý của Hâu gia là bảo mình không để mẹ con Phương thị có thời gian trì hoãn, nên trực tiếp đối mặt với họ, đòi lại của hũ môn?

Ngẫm nghĩ, xuống giường đi giày.

Nàng không nắm chắc, vẫn nên qua hỏi hấn cho ổn thỏa, vì vậy dẫn theo Thái Thanh đến viện tử của Cảnh Tu Huyền.

Bởi vì cây cối che chắn, nàng không thấy rõ cảnh trong viện. Nhưng có thể nghe thấy tiếng múa kiếm, chắc là hắn lại đang luyện kiếm, hoặc là đang dạy Khuông Đình Sinh luyện kiếm.

Nghĩ đến Khuông Đình Sinh, không nhịn được thẫn cười một tiếng.

Hầu gia rất để ý đưa đồ đệ này, đối với những người khác, hắn luôn giữ một thái độ. Nàng đột nhiên nhớ ra, thân là một Hầu gia, hình như trong viện tử của hắn không có nha đầu hầu hạ.

Trừ mấy thị vệ Tả Tam Tả Tứ, thì không thấy những hạ nhân khác.

Hắn say mê sự nghiệp, hay vốn dĩ không gần nữ sắc? Dựa theo tuổi tác của hắn, phải lớn hơn mình sáu bảy tuổi. Ở cổ đại phổ biến tình huống đi nương thông phòng, vậy mà hắn không có lấy một nha đầu làm ấm giường, thật sự không bình thường lắm.

Nghĩ đến hắn có EQ thấp và tính tình thích đơn độc, cũng hơi hiểu được.

Tả Tam đi vào thông báo, không lâu sau thì mời nàng đi vào, Thái Thanh vẫn phải ở lại bên ngoài.

Trong viện tử chỉ có một mình Cảnh Tu Huyền, áo đen tóc đen, tay cầm kiếm màu bạc, liếc nàng một cái.

Lúc này mặt trời đang lặn, ánh nắng chiều phủ đầy trời, màu sắc rực rỡ tươi đẹp. Chiều vào người hắn, như phủ một tầng ánh sáng vàng. Nam nhân này rất đẹp, tướng mạo của hắn mang tính xâm lược, lạnh lùng mà cường thế.

Khó trách có nhiều nữ nhân muốn gả cho hắn như vậy.

“Có chuyện gì?”

Lại hỏi như vậy? Nàng mắng trong lòng, không thể hỏi cách khác à.

“Hầu gia, ta tuân theo chỉ điểm của ngài, vừa đọc trang mười lăm tới mười sáu của binh thư, có vài chỗ không hiểu...”

Hắn nhướn mày kiếm, hai trang đó chỉ là một câu chuyện, không khó hiểu lắm. Mới cảm thấy nàng thông minh, giờ đã ngu ngốc rồi? Kế sách đơn giản cũng không hiểu, còn có mặt mũi tới hỏi!

Hắn lạnh mặt, quay người.

Gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng chợt xuất hiện trong tầm mắt nàng, nàng cảm thấy hình như mình bị khinh thường.

Sớm biết vậy không tới hỏi hắn.

Dù gì bây giờ nàng vẫn là thê tử của hắn, nhưng không hề cho chút mặt mũi.

Ở trong lòng hắn, có phải thế gian không có sinh vật như nữ nhân không? Có phải hắn coi nữ nhân trên đời đều là hồng phấn khô lâu, cho nên mình là người hay quý cũng thế, ở trong mắt hắn không có gì khác những nữ nhân khác.

Nàng liếc mắt, vội vàng theo sau.

Vậy mà hắn dừng bước, xoay người nhìn nàng.

“Nàng đi theo làm gì? Nàng muốn đi đâu với ta?”

Nàng đi theo còn để làm gì, đương nhiên là phải lấy được lời khẳng định từ hắn, nàng mới có sức đến phủ tướng quân náo loạn.

“Hầu gia, ngài đi đâu ta đi đó, ngài chưa chỉ thị rõ ràng, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Hắn liếc nàng, đột nhiên nhếch môi, hơi có vẻ vô lại: “Ồ? Ta đi đâu nàng đi đó? Bây giờ ta muốn đi tắm, nàng muốn đi theo không?”

Nàng sửng sốt, nghe ra mỉa mai trong lời của hắn. Sau khi luyện kiếm cả người toàn mùi mồ hôi, đúng là nên tắm trước. Ban ngày ban mặt hắn nói trắng ra như thế, không phải cho rằng mình muốn mượn cơ hội tự mò lên giường chứ?

Nam nhân này, không chỉ EQ thấp, tính tình còn hơi xấu.

Nàng suy nghĩ, vội vàng xoa tay, lui về sau một bước.

“Hầu gia, mời ngài... Ta biết phải làm sao rồi...”

Nói xong, nàng không quay đầu lại ra khỏi viện tử.

Hắn nheo mắt nhìn nàng chạy đi như có quỷ phía sau, hơi kéo khóa miệng. Sau đó thu tâm mắt, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiếu ở chân trời, cuối cùng cúi mắt, che kín sắc bén trong đó.

Chương 35

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm sau, không ít bách tính tụ tập ngoài cửa phủ tướng quân, bọn họ nhìn Úc Vân Từ quỳ ngoài cửa phủ, tím năm tím ba châu đầu ghé tai nghe.

Úc Vân Từ mặc y phục trắng thối, chưa thoa son phấn, trên tóc không có một món trang sức, chỉ dùng dây buộc tóc. Lại bảo Truyền Họa dùng thủ du và nước gừng ngâm mấy chiếc khăn, xoa lên mắt.

Mắt của nàng vừa đỏ vừa sưng, giống như đã khóc h ồi lâu.

Giờ Thìn thì ra ngoài, không ng ỡ xe ngựa cũng không ng ỡ kiệu. Dẫn theo hai người Thái Thanh và Truyền Họa, để Thái Thanh mở đường phía trước. Nàng thì được Truyền Họa đỡ, vừa đi vừa khóc, khóc đến cửa phủ tướng quân.

Người không biết còn tưởng trong phủ tướng quân có người chết, Hầu phu nhân trở về chịu tang.

Đến cửa cũng không đi vào, mà quỳ xuống đất, mãi không đứng dậy.

Vốn bởi vì nàng khóc cả đường đi tới, một đám người nhiều chuyện đi theo phía sau, những người nhiều chuyện cũng không tản đi, trái lại càng lúc càng nhiều.

Úc Lượng nghe hạ nhân báo lại, mắt hồ sa s ầm, nhanh chóng đi đến cửa.

Mở cửa nhìn một cái, thiếu chút nữa tức ngất.

Thứ nữ mặc đồ tang, quỳ xuống trước cửa nhà, mấy vòng người vây quanh bên ngoài chỉ trở, chờ xem cảnh náo nhiệt của Úc gia bọn họ.

“Người làm cái gì vậy? Đến cửa nhà sao không vào?”

Ông ta g ãm lên, sắc mặt tái xanh.

Lúc này Úc Vân Từ mới ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ tích đầy nước mắt, chủ yếu là bị cay. Còn chưa lên tiếng, nước mắt đã lăn xuống từng chuỗi.

“Cha, con gái bất hiếu! Từ xưa hiếu nghĩa khó lường toàn, xin tha thứ cho con gái không thể đi vào cùng người. Đêm qua... Mẹ báo mộng cho con gái, mắng con gái bất hiếu...”

Nghe nàng nhắc tới Thành thị đã mất, hai huyết của Úc Lượng nhảy thình thịch không ngừng, cảm thấy có chuyện không hay.

Quả nhiên lại nghe thứ nữ nói: “Mẹ mắng con... Vì sao vô dụng như vậy, không xứng làm con gái của bà ấy... Ngay cả của h ồi môn bà ấy để lại cho con cũng không bảo vệ được, uổng làm con của người...”

Tiếng nghị luận trong đám người lớn d ần, bọn họ có nghe nói chuyện của h ồi môn của Cẩm An h ầu phu nhân mấy ngày trước. Nghe nói trong những đồ được chuẩn bị thật sự có vài món rất t ầm thường, nghĩ cũng biết của h ồi môn lúc Cẩm An h ầu phu nhân xuất giá bunn xin cỡ nào.

Úc Lượng cắn chặt hàm răng, xanh mặt, trợn mắt nhìn.

Nghiệt nữ này, lại nói chuyện riêng trong nhà ở trước mặt mọi người, thật là bất hiếu!

“Cha, không phải con gái không muốn đi vào với người, mà là trong mơ mẹ con nói, nếu như con không lấy lại của h ồi môn của bà ấy, vậy thì không cần về Úc gia nữa... Bà ấy còn nói cha là người phụ tình... mất vợ cả, còn chiếm đồ của vợ cả... Còn nói mẹ kế ác độc, bà ấy vừa chết, mẹ kế đã dọn vào phòng của bà ấy, chiếm của h ồi môn của bà ấy, còn đối xử khắt khe với con của bà ấy... Bà ấy quanh quẩn ở âm phủ, không chịu luân h ồi, bà ấy chết không nhắm mắt!”

Phương thị trốn ở sau cửa, nghe câu nói cuối cùng mà ớn lạnh cả người.

Quý chết Thành thị đó thật sự không đầu thai, thật sự báo mộng sao? Không, nhất định là nha đầu chết tiết dùng thủ đoạn giả thần giả quỷ. Bây giờ bà ta rất hối hận, tại sao lúc đầu không thẳng tay giết chết nha đầu chết tiết này, bằng không sẽ không có chuyện hôm nay.

Vậy bây giờ cũng không phải trả lại của hồi môn. Cũng may bà ta đã sớm chuẩn bị, đã thay đổi rất nhiều thứ, còn có những cửa hàng, nha đầu chết tiết chỉ có thể lấy được cửa hàng vô ích.

Bà ta sửa sang y phục, véo mình một cái, nặn ra hai giọt nước mắt, che mặt xông ra, quỳ xuống trước mặt Úc Vân Từ.

“Tỷ tỷ... tỷ muốn trách thì trách ta đi. Đầu vì ta lo lắng cho Từ tỷ nhi, muốn Từ tỷ nhi đứng vững ở Hậu phủ sẽ đưa những thứ đó cho con bé. Tỷ thật sự trách lầm mọi người rồi... Nhiều năm như vậy, ta coi Từ tỷ nhi như con ruột, không hề dám khinh nhờn... Tỷ yên tâm, bây giờ mọi người sẽ đưa đồ đến Cẩm An hậu phủ, tỷ hãy nhắm mắt đi...”

Từng câu thút thít, từng tiếng xúc động, diễn xuất của lão bạch liên quả không tầm thường.

Úc Vân Từ suy nghĩ, nhìn về phía đám người thì có một lão ma ma đi ra.

Lão ma ma hành lễ: “Úc phu nhân, nếu người sẵn lòng trả lại của hồi môn của đại cô nãi nãi cho biểu cô nương nhà ta, vậy nô tỳ sẽ tới làm chứng. Lúc trước đại cô nãi nãi nhà ta xuất giá, mười dặm hồng trang, không biết làm bao người ao ước. Những món đồ đó không phải món nào cũng là trân phẩm, nhưng không phải phạm vật, mà có thể nói mỗi món đồ đều có lai lịch. Xin phu nhân lấy đồ ra, nô tỳ xác nhận thay biểu cô nương nhà ta.”

Phương thị cứng đờ người, trong lòng cực hận.

Nha đầu chết tiết này đến có chuẩn bị.

Úc Vân Từ chỉ lo khóc, nghẹn ngào không nói được.

“Mời ma ma vào uống chén trà, từ từ kiểm kê.” Úc Lượng nhìn cục tức, một lòng muốn đưa người vào phủ, đóng cửa rồi cẩn thận thương lượng.

Lão ma ma vốn được Phạm thị phái tới giúp Úc Vân Từ, đâu tùy tiện đi vào với Úc Lượng. Thành gia bọn họ, muốn Phương thị mất hết mặt mũi.

“Không cần dùng trà, vừa rồi biểu cô nương nói, đại cô nãi nãi báo mộng bảo, nếu không lấy của hồi môn về thì không được vào cửa Úc gia. Nô tỳ không dám không nghe theo, xin Úc tướng quân thứ lỗi.”

Ma ma đang hành lễ, “hử” một tiếng, nhìn búi tóc của Phương thị: “Cây trâm cưỡi diệp triền hoa trên đầu Úc phu nhân, nếu nô tỳ không nhớ lầm, chính là của hồi môn của đại cô nãi nãi. Cây trâm này điêu khắc từ ngọc chế, ở giữa đóa hoa đó cũng không phải ngọc khảm lên, mà là bản thân ngọc chế, cực kỳ hiếm có. Vừa rồi Úc phu nhân nói tạm thời giữ của hồi môn thay biểu cô nương, chẳng lẽ Úc phu nhân bảo quản như vậy?”

Tiếng nghị luận của đám người lớn hơn, có vài người đã bắt đầu chỉ trích Phương thị. Người sáng suốt nhìn cái là biết chân tướng mọi chuyện. Tạm thời bảo quản cái gì, rõ ràng là muốn chiếm không trả.

Nếu không đâu có chuyện của hồi môn của vợ cả để vợ kế bảo quản.

Úc Vân Từ mừng rỡ trong lòng, hôm nay Phương thị đeo đồ trang sức của Thành thị, thật sự là trời giúp.

Đồng thời nàng hiện vẻ nghi ngờ, nàng từng đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình cổ đại, trong đó vợ cả chết rồi. Nếu còn có con, đương nhiên của hồi môn sẽ để lại cho con, mà còn để lại người hầu trung thành chăm sóc.

Rốt cuộc mẹ ruột của nguyên chủ làm sao vậy? Vì sao không sắp xếp cho người hầu trung thành ở lại bên cạnh nguyên chủ?

“Úc phu nhân, khó trách đại cô nãi nãi nhà ta báo mộng cho biểu cô nương, hóa ra những đồ của ngài ấy thật sự đều bị người chiếm?”

Phương thị hết đường chối cãi, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Úc Lượng, nhưng thấy trong mắt ông ta chột lóe lên chán ghét vứt bỏ.

“Tướng quân, thiếp không biết đây là đồ của tử tử, đâu do hạ nhân không cẩn thận...” Bà ta nói xong, vội vàng tháo dây trâm xuống, đặt vào tay Úc Vân Từ.

“Không cẩn thận? Ý của Úc phu nhân là người đặt chung đồ của đại cô nãi nãi với đồ của người, mới không cẩn thận, phải không?”

Lão ma ma cũng không người dễ lừa gạt, nói dối như vậy, lừa gạt quý còn tạm được.

Phương thị ghen hòng, không nói ra lời.

Bà ta cắn môi, mặt không có chút máu, dáng vẻ vô cùng yếu ớt làm người ta thương xót.

Đáng tiếc Úc Vân Từ không phải nam nhân, không thương thức nỗi vẻ đẹp của bà ta.

“Mẹ... Con gái bất hiếu! Khó trách người chết không nhắm mắt, còn báo mộng cho con gái... Con gái thật ngu ngốc, sao lại tùy tiện tin lời của người khác như vậy...”

“Biểu cô nương à, tâm tư của người đơn thuần, đâu biết lòng người hiểm ác...”

Lão ma ma nói xong, cũng lau nước mắt.

Úc Lượng không muốn nghe tiếp nữa, ông ta trợn mắt, giận dữ nói với Phương thị: “Bà còn không mau đi vào, sắp xếp lại đồ đạc... Đi nhanh!”

Phương thị bị ông ta quát, cơ thể chấn động.

Trong lòng bà ta đầy không cam lòng, từ từ đứng dậy, đầu óc suy nghĩ rất nhanh. Nếu cứ giao đồ ra như vậy, không phải kế hoạch nhiều năm của mình kết thúc rồi.

Lúc này, chẳng biết bên cạnh Thái Thanh có thêm một người từ lúc nào, nhìn dáng vẻ giống như người thuyết thư. Đây là người mà Úc Vân Từ bảo nàng ấy đi tìm, mục đích rất đơn giản, chính là đọc hai phần của hồi môn ngay trước mọi người.

Người thuyết thư được nhận năm lượng bạc, tất nhiên ra sức.

Hắn ta đọc phần của phủ quốc công trước, trần bổng du dương, tên của những món đồ đó đi ra từ miệng hắn ta, bất cứ ai cũng có thể nghe ra là trâm phẩm hiếm thấy.

Hắn ta vừa đọc, cũng vừa thán phục.

Sắc mặt của Úc Lượng sa sầm, thấy Phương thị vẫn lè mề trong lòng nổi giận.

“Bà còn không mau sai người lấy đồ ra!”

Cơ thể của Phương nghiêng ngả, giống như té xỉu. Úc Vân Từ vội vàng đứng lên đỡ bà ta, đồng thời nhẹ giọng nói bên tai bà ta: “Bà đừng mong giả bộ ngất xỉu, nếu ta đã tới thì sẽ không vờ tay không. Một ngày bà không giao ra, ta vẫn quỳ mãi ở đây, xem ai dai hơn ai.”

Sau khi đỡ Phương thị, Úc Vân Từ lại quỳ xuống.

Người vây xem bắt đầu khen nàng có hiếu, biết rõ Phương thị rắp tâm xấu xa, vẫn nhớ bản thân là con gái. Nhìn sang Phương thị, mặc dù thể hiện đau lòng, nhưng vẫn không động đậy, xem ra cũng không thật lòng muốn trả của hồi môn.

Những tiếng khinh bỉ “vo ve” truyền vào tai Phương thị.

Úc Lượng thấy bà ta vẫn không động đậy, lớn tiếng giận dữ nói: “Người đâu, đâu rồi! Các người mau chuyển đồ ra đây cho ta!”

Lúc này Phương thị mới vội vàng đứng lên, để bà tử đỡ vờ.

Úc Vân Từ chỉ cúi đầu, nhìn vô cùng bi thương.

Người thuyết thư vẫn đang đọc tờ của h ồi môn, người vây xem dần lắng xuống, nghe giọng nói của hắn ta. Hắn ta đọc gần nửa canh giờ, mới đọc xong tờ đơn của phủ quốc công.

Tiếp theo, hắn ta bắt đầu đọc tờ đơn của phủ tướng quân.

Không so sánh sẽ không có đau thương, nghe tờ đơn của phủ quốc công xong, nghe tờ đơn của phủ tướng quân. Rõ ràng nghe tên món đồ, đã biết đang cấp thua xa một đoạn.

Huống chi chưa đọc tới một khắc, thì đọc hết rồi.

Người tử mỉ nhanh chóng phát hiện ra chỗ không đúng, trừ vài món đồ giống nhau trên hai tờ đơn, những thứ khác thì hoàn toàn khác.

Khó trách nguyên tướng quân phu nhân chết rồi không chịu đầu thai, đó là vì chưa tiêu tan oán khí, chết không nhắm mắt!

Úc Lượng vẫn đứng ở bậc thang dưới cửa phủ, xanh mặt nhìn Úc Vân Từ. Quả nhiên là con gái của Thành thị, không nể mặt mũi của ông ta giống như Thành thị.

Thành thị xem thường ông ta, khi còn sống chưa từng hòa nhã với ông ta.

Ông ta khó khăn sống qua những ngày đó, con gái do Thành thị sinh lại tới ném mặt mũi của ông ta. Ông ta có thể tưởng tượng ra, sau này trong kinh sẽ có rất nhiều người nói ông ta dựa vào cửa h ồi môn của vợ cả, ngay cả sau này lấy thêm phu nhân, cũng dựa vào cửa h ồi môn của vợ cả để nuôi.

Phương thị, thật là xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ, tầm nhìn hạn hẹp.

Hai canh giờ sau, người vây xem cũng chờ đến sốt ruột, bụng bắt đầu kêu “ục ục”, trong phủ tướng quân vẫn không có động tĩnh. Thấy đến giữa trưa vẫn không có ai đi ra, có người vội vàng đi mua các loại bánh bao bánh nướng, vừa ăn vừa đợi.

Úc Vân Từ cũng đói, buổi sáng ăn khác nhiều, nhưng mà tốn thời gian quá lâu, đã đói bụng không thôi.

Cho đến giờ Mùi canh ba, mới thấy từng cái rương được mang từ trong ra.

Lão ma ma nghiêm túc sai người mở một cái rương, trong rương đặt hộp gấm chôn cất chính tể Bà ấy mở từng cái, từ trên xuống dưới.

Lúc mở tới hàng cuối cùng, sắc mặt của bà ta lập tức thay đổi.

“Úc tướng quân, ngài có ý gì?”

Úc Lượng nghênh cô: “Ma ma có gì cứ nói thẳng.”

Lão ma ma nhìn đờ trong hộp gấm, lắc đầu: “Vật này sẽ nói thẳng, vật trong hộp bị người ta đánh tráo. Vốn dĩ phải là một bộ trang sức vàng khắc hoa khảm phỉ thủy. Mà bây giờ mời Úc tướng quân ngài nhìn xem, đây là cái gì?”

Úc Lượng không tình nguyện đến gần xem xét, sắc mặt cũng khó coi.

Dù ông ta không hiểu đờ trang sức, cũng nhìn ra đờ trong hộp gấm khác thường.

Đờ của Thành thị, từng món đều là trân phẩm, có nhiều món ông ta cũng có chút ấn tượng. Mà đờ lão ma ma đang cầm, cho dù là cách làm hay đá quý, đều vô cùng bình thường.

Chuyện này cũng không thể trách Phương thị, Phương thị cũng muốn lấy đờ giả đánh tráo, khổ nỗi tiền bạc của bà ta có hạn. Bởi vì ban đầu Phương gia chính là nhà quan nhỏ, bà ta chưa từng nhìn thấy đờ tốt, cũng không nỡ bỏ ra số tiền lớn để làm hàng giả giống hơn.

Vả lại, bà ta không ngờ tới biến số Úc Vân Từ.

Cứ tưởng là chuyện ăn chắc chín phần mười, chỉ cần Úc Vân Từ bị Thẩm Thiệu Lăng dẫn rời khỏi kinh thì mọi việc thuận lợi. Úc Vân Từ đội

nón xanh cho Cẩm An hời, Thành gia cũng không có mặt mũi đến Hời phủ đòi của hời môn.

Vậy thì, tất cả đồ của Thành thị đều là của bà ta.

Lúc này Phương thị được người đỡ đi ra, bà ta che miệng lặc đầu: “Tướng quân, thiệp thật sự không biết. Lúc đồ giao vào tay thiệp, đã như vậy mà.”

Úc Vân Từ lộ vẻ chế giễu, Phương thị muốn chơi xấu, chẳng lẽ bà ta cho rằng người trong thiên hạ toàn là kẻ ngu.

“Úc phu nhân, người có ý gì? Chẳng lẽ bảo phủ Thành quốc công chúng ta dùng đồ trang sức kém chất lượng như vậy làm của hời môn cho đại cô nãi nãi? Bộ bộ trang sức vàng khắc hoa khảm phi thủy này có tra trong sách. Còn là quà mà Thành thái hậu tặng cho đại cô nãi nãi nhà chúng ta lúc sinh thần mười sáu tuổi, bên trên có ấn ký. Tất nhiên người bình thường không biết ấn ký ở đâu, người biết hàng mới có thể tìm ra. Người nói, món đồ quý giá như vậy, chúng ta có thể nhảm sao?”

Phương thị thật sự không biết bộ trang sức đó còn có lai lịch, nhưng mà bây giờ đồ không ở tay bà ta, mà ở chỗ Lương phi nương nương.

Lúc ấy bà ta thấy bộ trang sức này đẹp, lại không chói mắt, mới tặng cho Lương phi. Dù gì nữ tử của Phương thị bọn họ, chưa từng thấy đồ tốt.

Với lại kỳ lạ là, Lương phi đã từng đeo bộ trang sức đó, nhưng không thấy Thành thái hậu nhận ra.

Lòng bà ta thối thoát nặng nề, sau lưng bắt đầu ớn lạnh. Bà ta đột nhiên biết vì sao nha đầu chết tiệt này dám đến cửa đòi của hời môn, đó là vì phủ Thành quốc công đứng phía sau sai khiến.

Những món đồ của Thành thị thật sự rất tốt, thường khiến bà ta yêu thích không rời. Bà ta nhiều lần đeo những món đồ đó đến dự yến tiệc của người khác, nhưng không có một ai nhận ra.

Hóa ra phủ Thành quốc công luôn nín nhịn, chờ tới hôm nay!

Sắc mặt của bà ta đã không thể dùng phờ phạc để hình dung, mà phải là trắng như giấy, giống như sẽ chết bất cứ lúc nào. Thực tế thì bà ta thật sự té xỉu, không phải giả bộ.

Úc Vân Từ không hề đờng cảm cho bà ta, ngay cả ánh mắt Úc Lượng nhìn bà ta cũng không có dịu dàng. Ông ta sủng ái bà ta, là vì bà ta biết lễ đúng mực, coi ông ta là trời.

Mà nay, thể diện của ông ta đều bị bà ta vứt sạch. Chuyện liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, trước đây ân ái bao nhiêu cũng trở nên không đáng nhắc tới.

Phương thị được người ta đỡ vào phủ, chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục.

Lão ma ma so sánh tờ của hồi môn, kiểm tra từng cái. Tổng cộng có hơn nửa là hàng giả, còn có một phần vốn chưa lấy ra. Người thuyết thư ra tay thay bà ta, ghi lại hàng giả và đề trên tờ đơn không có ở đây, tổng cộng hai phần.

Một phần giao cho Úc Lượng, một phần giao cho Úc Vân Từ giữ.

“Úc tướng quân, những thứ này, xin phiền phủ tướng quân tìm ra trong ba ngày. Còn lợi nhuận của ruộng đất cửa hàng những năm qua, coi như là chi phí khi biểu cô nương ở phủ tướng quân, tướng quân không cần bổ sung.”

Lời của lão ma ma khiến Úc Lượng giận dữ, “Phủ tướng quân bọn ta vẫn nuôi nổi một cô nương. Ma ma yên tâm, ta nhất định sẽ bổ sung số tiền lời đó.”

“Tướng quân đúng là rộng rãi, vậy thì nô tỳ thay biểu cô nương tạ ơn tướng quân.”

Những món hàng giả được xếp ở một bên, thật sự làm Úc Lượng đau mắt. Lần đầu tiên trong đời, ông ta cảm thấy mình trở về thôn trang hương

đã ngày xưa bị người ta trách mắng.

Khó chịu đến mức hận không được tìm cái lỗ chui vào.

Thải Thanh đỡ Úc Vân Từ đứng dậy, Úc Vân Từ vẫn không ngừng rơi nước mắt, sắc mặt tái nhợt, mắt sưng như hột đào.

Úc Lượng vốn muốn khiển trách liền nuốt xuống, xanh mặt vung tay áo vào phủ.

Úc Vân Từ chân thành cảm ơn lão ma ma mãi, lão ma ma đâu dám nhận, nói là chuyện nên làm, cong lưng không dám đứng thẳng.

Cho người mang đờ về Cẩm An hầu phủ, nàng ngẩng kiệu đi phía sau. Bởi vì mắt quá cay nên vẫn không ngừng ứa nước mắt, nhưng trong lòng nàng vui vẻ không thôi.

Cho dù sau này không thể quay về, nàng không cần buồn rầu vì bạc nữa.

Nàng vui vẻ đến muốn hét to, bây giờ mình là một phú bà!

Lăn qua lăn lại, trời đã tối.

Về Hầu phủ, bước chân của nàng cũng nhanh nhẹn, vừa chảy nước mắt vừa cười. Nghĩ thầm dù sao cũng không có ai thấy, để nàng đặc ý một lúc đi.

“Nàng chỉ có chút tiền đờ này!”

Nàng sợ hết hồn, cả ngày không ăn gì nên cơ thể yếu ớt. Nếu không phải duy trì hình ảnh hiếu nữ đau lòng, nàng đã sớm dẫn theo hai nha đầu đến tửu lầu ăn uống ngon lành.

Bóng người của Cảnh Tu Huyền dần xuất hiện, hai tay khoanh ngực, gương mặt lộ vẻ chế giễu.

“Sợ đến như vậy? Chẳng lẽ nàng vẫn sợ quý?”

Hắn có ý gì, cái gì là nàng vẫn sợ quý? Chẳng lẽ hắn cho rằng mình là quý, cho nên mới không sợ quý. Nam nhân này, nhìn thì lạnh lùng, nhưng thật ra là tên độc mồm.

“Hầu gia, thật sự là ta không sợ quý. Thế gian đâu có quý chứ, đâu là người dọa người thôi. Người mới đáng sợ nhất, đáng sợ hơn quý nhiều.”

“Hừ, miệng lưỡi bén nhọn.”

Tâm trạng của nàng rất tốt, không hề bị hắn ảnh hưởng. Vừa nghĩ tới những đồ trang sức vàng ngọc, còn có cửa hàng ruộng đất, nàng cảm thấy đầy đủ sức lực.

“Hầu gia, bây giờ ta có tiền rồi.”

“Hừm?” Hắn liếc nàng một cái: “Ta không phải là Úc Lượng, nàng có tiền hay không liên quan gì tới ta?”

Nàng cười lên, nam nhân có giác ngộ như vậy mới là nam nhân tốt. Nhưng mà nói ra từ miệng hắn, cũng không có ý nghĩa đó. Hầu gia cái gì cũng tốt, chỉ là EQ quá thấp.

Nếu hắn cứ nói chuyện khó ưa như vậy, quãng đời còn lại rất dễ cô độc.

Có lẽ là hôm nay tâm trạng của nàng rất tốt, không căng thẳng như lúc mới xuyên không. Hoặc là trăng treo trên ngọn cây, ngày tốt cảnh đẹp, làm nàng thả lỏng cả người.

Cho nên có mấy lời nàng không hề suy nghĩ, bật thốt lên.

“Hầu gia, ngài từng có nữ tử mà tâm duyệt không?”

Chương 36

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi hỏi xong thì nàng mới bắt đầu thấy hối hận, cảm thấy hôm nay bản thân có chút đắc ý vênh vác.

Vấn đề như vậy, sao một người ngoài như nàng có thể hỏi được? Cổ đại không thể so với hiện đại, ở cổ đại không có mấy cuộc nói chuyện giữa nam nữ là bạn bè với nhau, huống chi bọn họ còn có danh phận phu thê.

Thân phận xấu hổ như vậy mà nàng còn hỏi một vấn đề nhạy cảm như thế. Thật là bị tiền tài mê đầu óc, thiếu chút nữa quên mất bản thân đang ở nơi nào, tên họ là gì.

“Chưa từng”

Sắc mặt của hắn mờ ảo lúc sáng lúc tối, không hề có cảm xúc.

“A...Hầu gia...ngài xem, ánh trăng hôm nay thật đẹp...” Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, khô cần đổi đề tài khác, như là từ nãy tới giờ mình vẫn thật nghiêm túc nhìn ánh trăng tàn khuyết kia.

Nàng nhìn quá nghiêm túc, cho nên ánh mắt nguyên bản đã sưng tới mở không ra giờ lại còn càng chua xót hơn. Nước mắt của không chịu được chế mà “ào ào” chảy xuống.

Đôi mày kiếm của hắn nhíu lại, hay là lòng nàng đã có nam nhân khác? Hay là bởi vì nhớ tới người nào nên khi ngắm trăng mới thương cảm mà rơi lệ?

Nữ nhân ở cùng hắn, trong nhiều năm trước đây hắn chưa bao giờ chú ý nàng lấy một lần.

Hắn xuất thân từ thế gia võ học, cốt cách thanh kỳ(*), từ nhỏ đã say mê võ thuật. Năm mười tám tuổi lấy thực lực của bản thân mà đánh bại tứ đại

cao thủ, đoạt được võ cử(*), nổi danh thiên hạ.

Thiếu niên thành danh, kèm theo đó là trọng trách của gia tộc.

Hắn là con út, chuyện sinh con nối dõi tông đường đầu có huynh ruột đằng trước lo. Vậy nên hắn chỉ cần chú tâm nghiên cứu võ học, để đạt tới cảnh giới mà chưa có ai chạm được.

Lúc đó, căn cơ của Đại Triệu còn chưa vững, bị các cường địch xung quanh rình rập.

Năm ấy khi hắn hai mươi tám tuổi, từng dẫn mười vạn đại quân xuất chinh kháng địch, trong quân lúc đó còn có gia tướng và nhóm con cháu trong nhà. Cuối cùng một đường đánh vào hoàng cung người Nam Khương, đò sát hoàng tộc bọn họ.

Mà hắn, cũng ở lúc lấy thủ cấp của Thái Tử Nam Khương bị trúng mấy mũi tên.

Nhiều năm sau khi hắn chết, thiên hạ thái bình rồi, cho tới bây giờ Nam Khương cũng vẫn chưa khôi phục được nguyên khí, vẫn cúi đầu thần phục Đại Triệu. Khoảnh khắc hắn mở mắt ra, hắn liền biến thành thế tử của phủ Cẩm An hầu.

Không ngờ Đại Triệu vẫn là Đại Triệu, nhưng thời gian đã trôi qua 40 năm.

Nữ tử ở trước mắt hắn, không biết lai lịch thế nào. Chẳng lẽ trong những năm tháng trước đây của nàng, từng có một nam nhân nào đó? Loại phỏng đoán này làm hắn không khỏi nhíu chặt chân mày, khuôn mặt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Ngọn lửa giận kia không hiểu sao mà bùng lên, lại nhìn cảnh nàng rơi lệ đầy mặt, hắn chỉ cảm thấy thật chói mắt.

Đúng vào lúc này, nàng rút một tấm khăn từ trong tay áo ra lau nước mắt.

“Để cho h ầu gia ch ề cười r ồi, hôm nay thoa nước gừng quá nhi ều, nước mắt cũng không tìm được. H ầu gia, ngày mai ta có thể sẽ không đi ra ngoài được, đôi mắt sưng quá r ồi.”

“.....”

Lửa giận của h ắn giống như gặp phải lũ lụt, trong một giây đã bị dập tắt mất. H ắn chăm chú nhìn nàng một cái, sau đó xoay người rời đi.

Đằng sau h ắn như mang theo sát khí, nàng không khỏi run lên một chút, cũng không thấy mình nói sai cái gì, sao h ắn lại tức giận r ồi?

Tâm tư của nam nhân cổ đại cũng thật là khó đoán, lòng dạ quá sâu, làm cho người ta không dò đoán được.

Đôi mắt sưng vù của nàng bị khăn cọ qua, lập tức trở nên có chút nóng rất.

Cũng may hôm nay màn biểu diễn của nàng không có bị uổng phí, lấy lại được một nửa h ồi môn của mẹ ruột nguyên chủ. Nghĩ tới vài thứ kia, trong lòng nàng lại nóng rực lên. Cảm giác làm người có ti ền thật tốt, có ti ền chính là có đủ tự tin, có ti ền thì tâm tình sẽ tốt.

Nàng híp mắt lại r ồi vẫy vẫy tay với Thái Thanh đang đứng ở xa xa, sau đó hai người chủ tớ nhanh chóng chạy trở v ề phòng.

Sau khi vào phòng, nàng li ền sai Thái Thanh đi lấy chút đá, nàng phải đắp đá lạnh. Nếu không, đợi ngủ một giấc r ồi thì hai con mắt này chắc chắn là không nhìn được ai nữa.

Dùng vải m ền bọc lấy viên đá r ồi đắp lên trên mắt, cảm giác lạnh băng làm nàng lập tức cảm thấy thoải mái hơn. Cảm giác nóng rát ở chỗ sưng lên bị hơi lạnh của viên đá đè xuống, nàng thỏa mãn mà thở ra một hơi.

L ần này nàng đại náo phủ Tướng quân đã tạo ra động tĩnh không nhỏ. Sự tình kéo đến hai phủ Thành, Phương, không chỉ truy ền lưu ở trong miệng các đại thế gia mà còn truy ền vào trong cung.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi Hoàng Hậu cùng với các phi tần đi thỉnh an Thái Hậu liền có người nhắc tới.

Thành Thái Hậu là vợ cả của Tiên Đế, năm nay bà đã gần 70 tuổi nhưng không biết có phải là do chưa từng sinh hài tử hay không mà nhìn ngoại hình của bà nhỏ hơn rất nhiều so với tuổi thực tế, ngay cả dáng người bây giờ cũng còn lộ vẻ trẻ lợt.

Trình Hoàng Hậu ngồi cách bà gần nhất, nàng mặc một thân phượng bào, đoan trang, nhã nhặn, lịch sự.

Người lôi ra đề tài này chính là Đức phi, Đức phi sinh ra đại công chúa cho nên rất được Thái Hậu yêu thích.

Thành Thái Hậu mang hộ giáp vàng nạm đá quý, xoa xoa chén trà Cảnh Thái Lam trong tay, lông mày bà nhăn lại, tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì. Chúng phi tần đều đưa mắt nhìn bà, không ai dám tùy tiện lên tiếng.

“Trang sức vàng ròng khắc hoa, nạm phỉ thúy? Ai gia nhớ rõ bộ trang sức này trong bữa tiệc sinh nhật 16 tuổi của phu nhân Uy Vũ tướng quân năm đó, ai gia cố ý cho phủ Nội Vụ chế tạo ra...”

“Thái hậu vừa nhắc đến thì thần thiếp cũng nhớ ra rồi. Khi ấy thần thiếp tuổi còn nhỏ, nhìn thấy đồ trang sức của đại tỷ liền tò mò không thôi, đại tỷ thấy thần thiếp thích mới cho thần thiếp xem một phen. Thần thiếp còn nhớ rõ, bộ trang sức đó là có ấn ký, vị phu nhân tướng quân kia sao lại dám tùy ý làm ra một bộ đồ dỏm?”

Người nói lời này là An phi, An phi là em gái nhỏ của Thành thị. Bất cứ người nào gặp qua nàng đều cảm thấy ngoại hình của nàng cực kỳ giống Thành thị. Nga mi hạo xỉ, ánh mắt liễm diễm. Khuôn mặt tựa phù dung ở núi xa, thân như dương liễu ở Chương Đài.

An phi vào cung đã mười một năm, sinh ra Ngũ hoàng tử là Hiên Vương. Sau lưng có Thành Thái Hậu chống đỡ, còn được Hoàng đế ân sủng.

Nàng vừa nói, đôi mắt vừa liếc nhìn về phía Lương phi.

Sắc mặt của Lương phi không quá tốt, diện mạo của nữ nhi Phương gia vẫn luôn trau chuốt thừa giống nhau, đều là bộ dáng trắng nõn, nhu nhược động lòng người.

Phương thị là cô nhỏ của nàng, làm ra chuyện gièm pha như vậy, cũng kéo cả nàng bị mất mặt theo. Lương phi thậm chí mắng Phương thị quá ngu ngốc, trước kia còn đặc ý nói con gái của Thành thị bị mình nắm chặt trong tay. Hiện tại xem ra tất cả chỉ là trò cười mà thôi.

“Thái hậu nương nương, chuyện này không nhất định là do phu nhân tướng quân làm. Ở trong các phủ thường có đủ loại nô tài treo đầu dê bán thịt chó, có lẽ là tên hạ nhân tham tài nào đó thấy tài vật mà động tâm, trộm đổi thành đồ dỏm để đồ thật cho mình dùng, như vậy chẳng phải là phu nhân tướng quân bị oan uổng sao?”

Đức phi cong môi cười nói: “Lương phi muội muội có thể là không biết quy củ của thế gia, nhưng phàm là nhà kho để những vật quý như của hồi môn, đều được ba người quản lý. Một người ghi sổ sách, một người bảo quản đối chiếu, còn có một người cầm chìa khoá. Mỗi lần mở nhà kho thì cần có đủ ba người trình diện, phải đối chiếu xong ba món đồ vật rồi mới có thể đi vào. Phu nhân tướng quân lại không biết quản gia hơn nữa thì cũng sẽ không đồng thời nuôi ra ba tên nô tài ức hiếp chủ nhân đi?”

Lời nói này, không chỉ là đang cười nhạo xuất thân nguyên bản của Phương gia mà cũng đồng thời đang mắng Phương thị.

Trình Hoàng Hậu vẫn luôn nở nụ cười nghe mấy người bọn họ “người tới ta đi”. Ở trong mắt nàng, những phi tử này bất luận được sủng ái hay không thì tất cả cũng chỉ là thiếp thất.

Nàng là đích trưởng nữ của phủ Đại Tư Mã, người sinh ra Thái tử và Hàn vương.

Có lẽ là do Thái tử đã được sắc lập từ khi còn trẻ mà tâm thái của nàng rất bình thản, đối với mấy phi thiếp này còn coi như khoan dung.

Lương phi bị Đức phi trào phúng thì sắc mặt lập tức không vui, nàng đúng là đã sinh ra nhị hoàng tử. Nhưng công chúa mà Đức phi sinh ra lại chính là Đại công chúa, hơn nữa, phi vị của Đức phi cũng cao hơn nàng, nàng tất nhiên là không dám chống đối ngay mặt.

Đôi mắt của Đức phi lưu chuyển, không biết là nghĩ tới chuyện gì mà trong mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mới vừa rồi Thái Hậu nương nương nói bộ trang sức vàng ròng khắc hoa nạm phỉ thúy, thần thiếp cảm thấy hình như đã nhìn thấy qua ở chỗ nào...” Nàng nhăn mày suy tư, không tới chốc lát thì sắc mặt lộ vẻ bưng bít, tiếp đó liền nhìn về phía Lương phi.

Trong lòng Lương phi lập tức dâng lên cảm giác không tốt, theo bản năng mà sờ sờ châu ngọc ở trên đầu.

Ánh mắt sắc bén của Thành Thái Hậu đảo qua, bà mở miệng hỏi Đức phi: “Người có phải từng thấy phu nhân của Uy Vũ tướng quân mang qua?”

Đức phi lắc đầu: “Thần thiếp nhớ kỹ, là gần đây mới thấy ạ”

Đôi mắt của nàng lại nhìn về phía Lương phi, trong lòng Lương phi chợt khựng một cái, bỗng nhiên nhớ tới cái tên này có chút quen tai. Đó không phải là bộ trang sức được Phương thị biểu kính cho nàng trong lần tiến cung hôm nọ sao?

“Thần thiếp nhớ rõ, Lương phi muội muội tựa hồ từng mang qua một bộ trang sức, hình như là vàng ròng khắc hoa nạm phỉ thúy gì đó, không biết có phải là có vật tương tự hay không, hay vẫn là...?”

Đức phi do dự nói ra, khuôn mặt Thành Thái Hậu lập tức lạnh xuống, bà nhìn về phía Lương phi.

Trong lòng Lương phi cũng rõ ràng, bộ trang sức mà Phương thị đưa cho nàng, nhất định chính là thứ đồ ma quỷ của Thành thị.

Trong lòng nàng kinh giận nhưng ngoài mặt lại cố hết sức duy trì sự bình thản: “Vật cùng loại mà thôi, phần lớn hình thức của những món trang sức vàng ròng, khắc hoa năm phỉ thúy đều không khác nhau lắm...”

“Cái gì là không khác nhau lắm?”

Một giọng nói uy nghiêm của nam nhân vang lên, lập tức tất cả mọi người trong điện, ngoại trừ Thái hậu, đều đồng loạt đứng dậy để quỳ nghênh đón.

Đôi giày minh hoàng của Chính Khang để bước vào trong điện, một thân long bào vàng tím, ngẩng xuống bên cạnh Thái Hậu. Tướng mạo của ông anh tuấn, thân hình cao lớn, chân dài, mười phần khí thế đế vương.

Từ nhỏ hắn đã được nhận nuôi ở dưới gối Thành Thái hậu cho nên quan hệ mẫu tử với bà cũng không tở.

So với Phương Thái Hậu, thật ra hắn càng thân cận với Thành Thái Hậu hơn.

Thành Thái Hậu ý cười nhàn nhạt, so với bộ dáng nghiêm khắc vừa rồi thì cứ như là hai người khác nhau.

“Bệ hạ mới vừa hạ triều, sao lại không nghỉ ngơi một lát mà vội vã tới thăm ai gia rồi?”

“Trẫm bất giác mệt mỏi, nghĩ tới mấy ngày trước mẫu hậu có chút khó chịu vì thời tiết nóng nên không yên lòng.”

Thành Thái Hậu cười càng thêm hiền từ, ánh mắt lộ vẻ vui mừng: “Bệ hạ hiếu thuận như vậy, cho dù ai gia không uống thuốc thì cũng có thể khỏi bệnh.”

Mặt mày Chính Khang Đế dần ra, hắn nhìn thoáng qua các phi tần còn đang quỳ rồi nói: “Đều bình thân cả đi, vừa rồi các người đang nói cái gì mà nao nhiệt vậy? Hình như trẫm nghe được trang sức vàng ròng khắc hoa năm phỉ thúy gì đó?”

Chúng phi t ần cảm tạ, lại ng ồi xuống một l ần nữa.

Đức phi đứng dậy, không nhanh không chậm mà trả lời: “H ồi bệ hạ, vừa r ồi th ần thiếp đang nói tới chuyện phu nhân của phủ Cẩm An h ầu đại náo trước cửa phủ Uy Vũ tướng quân, nói muốn đòi của h ồi môn của nguyên phu nhân Uy Vũ tướng quân ạ. Cũng không biết là kẻ nào có lá gan lớn, dùng đ ồ dỏm tráo đổi của h ồi môn của nguyên phu nhân Uy Vũ tướng quân thì thôi, ngay cả bộ trang sức vàng ròng khắc hoa nạm phỉ thúy được Thái hậu ban thưởng kia cũng bị tráo đổi...”

“Nguyên phu nhân của Uy Vũ tướng quân?” Chính Khang đ ể nỉ non, ánh mắt như có như không mà bay tới An phi.

An phi có ngoại hình giống như trưởng tử, cảm tình với vị trưởng tử này cũng cực tốt, chuyện đó mọi người đ ều biết.

“Cũng không biết là thế nào, vừa r ồi th ần thiếp còn đang nói, hình như Lương phi muội muội từng mang một bộ trang sức như vậy...”

“Bệ hạ, vật có cùng loại...” Sắc mặt của Lương phi tái nhợt, vội vàng giải thích.

Chính Khang đ ể híp mắt lại, sau đó nhìn thoáng qua An phi. An phi cúi đ ầu, không nhìn ra biểu tình.

“Ái phi có từng nhìn thấy bộ trang sức kia của lệnh tử mình?”

An phi đứng dậy, ôn nhu trả lời: “H ồi bệ hạ, th ần thiếp tất nhiên là đã từng thấy qua”

“Vậy thì tốt, nếu vật có thứ giống nhau thì mang bộ trang sức kia của Lương phi tới đây xem, cũng có thể cho An phi nhìn vật nhớ người.”

Chính Khang đ ể vừa nói xong, thân mình Lương phi cũng xụi lơ xuống. Không c ần nàng phân phó, đã có cung nhân lập tức đi đến cung điện của nàng, tìm ra bộ trang sức kia r ồi trình lên.

Thành Thái Hậu ngồi ở bên người Hoàng đế, bà nhìn thấy rõ ràng, đôi mắt vững vàng, không nói lời nào.

Biểu tình của bà đã nói cho mọi người, bộ trang sức này chính là bộ của nguyên phu nhân Uy Vũ tướng quân.

“Đưa cho An phi xem”

Cung nhân nhận lệnh, nâng hộp gấm quỳ xuống trước mặt An phi.

An phi vươn ngón tay như bạch ngọc ra, trên móng tay là nước sơn màu hồng phấn, càng làm nổi bật da thịt ngưng tuyết. Nàng nhắc chiếc trâm hoa kia lên, phần đầu chiếc trâm là một đóa thược dược đang nở rộ, cánh hoa điểm thụy, ở giữa nằm một viên bảo thạch màu hồng.

Đài hoa làm bằng vàng, mỗi một nếp uốn trước phiến lá đều được khắc một đóa hoa Tịch Nhan(*) cực nhỏ.

Nàng rũ mắt, môi đỏ khê hé: “Hồi bộ hạ, vật này xác thật là của đại tỷ thên thiệp.”

Sắc mặt Lương phi đại biến: “An phi muội muội, vật có cùng loại, sao có thể nhẹ giọng chắc chắn vật ấy là của nguyên phu nhân Uy vũ tướng quân?”

An phi ngẩng đầu, đưa tay nâng chiếc thoa hoa kia lên: “Lương phi tỷ tỷ, khuê danh của tỷ tỷ nhà thiệp là Tịch Nhan, trên chiếc trâm hoa này có ấn ký Tịch Nhan.”

Đôi mắt của Thành Thái Hậu vững vàng: “Không sai, năm đó ai gia lệnh người của phủ Nội Vụ chế tạo ra bộ trang sức này có cố ý dặn dò khắc lại ấn ký. Để thể hiện ân sủng của ai gia cho Tịch Nhan.”

Biểu tình của Chính Khang đế trở nên cực kỳ lạnh nhạt, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Lương phi.

Lương phi sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống, năm bò ở trên mặt đất: “Bệ hạ, thần thiếp hoàn toàn không biết chuyện này. Bộ trang sức này là do cô nhỏ của thần thiếp mang vào khi tiến cung. Thần thiếp chỉ cho rằng đây là một bộ trang sức bình thường, không nghĩ tới lại là đồ của người khác...”

An phi đã ngẩng đầu xuống, đưa mắt nhìn Lương phi, ánh mắt không buồn không vui.

Đức phi âm thầm tán thưởng, tính tình An phi trầm ổn, hành xử khôn khéo làm cho người khác tìm không ra nửa điểm tật xấu, không hổ là cô nương xuất thân từ thế gia trăm năm như Thành gia.

Nhưng là diện mạo này, ngay cả bản thân nàng lúc mới gặp cũng thật sự bị hoảng sợ.

Nếu không phải kiều quần áo và trang điểm khác nhau thì đúng là ngoại hình của An phi cùng với cố phu nhân của Uy Vũ tướng quân thật là giống nhau như đúc. Nghĩ tới hai bọn họ đều do một mẹ đẻ ra, đã sớm nghe nói ngoại hình của hai người cực kỳ giống nhau, nên Đức phi cũng yên lòng.

Phượng gia cũng chính là nhà ngoại của Chính Khang đế, ánh mắt của hắn thâm trầm, nhìn xuống Lương phi.

Lương phi hồi hận tới xanh ruột, nàng đã sớm nghĩ tới cô nhỏ mình thì làm sao có đồ gì tốt chứ. Nếu không phải lấy đồ của Thành thị mượn hoa hiến Phật, thì chỉ bằng một thân trống không đi vào phủ làm thiếp thất, làm sao có tiền bạc gì để mà đặt mua đồ tốt chứ.

“Bệ hạ, thần thiếp thật sự là không biết chuyện...”

“Lén lút mang đồ vật không rõ lai lịch ở ngoài vào cung vốn chính là tối kỵ. Nể tình người vi phạm lần đầu, cấm túc một tháng.”

Chính Khang đế nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

Những người còn lại ở trong điện, sau khi Trình Hoàng hậu đỡ Thành Thái hậu vào nội điện nghỉ ngơi xong cũng bắt đầu tùm năm tùm ba rời đi.

Theo lệ, sau khi ra khỏi chỗ Thành Thái Hậu thì bọn họ còn phải đi thỉnh an Phương Thái Hậu. Thành Thái hậu nguyên là đích Hoàng hậu, thân phận tất nhiên cao hơn Phương Thái hậu.

Đức phi đi cùng với An phi, thấy sắc mặt của An phi không tốt lắm liền an ủi nói: “Người khác thường nói nhìn vậy nhớ người, muội muội đây là nhớ tới nguyên phu nhân của Uy Vũ tướng quân?”

“Không sai, trường tử đối đãi với muội rất tốt, không thể tưởng được tử ấy lại hương tiêu ngọc vẫn ở độ tuổi trẻ như thế.....”

“Thế sự vô thường, cũng may nàng ấy sinh được một đứa con gái giỏi giang, biết lấy lại công đạo cho mẹ ruột.”

Đức phi cảm thán, nghĩ đến đại công chúa của mình, cảm thấy vẫn là sinh con gái tốt hơn. Nàng không có hoàng tử, ở trong cung này tìm được chốn thanh tĩnh. Cho dù là Hoàng Hậu hay là các tử muội cũng vậy, nàng đều có thể nói chuyện được.

Đúng là bởi vì nàng không có hoàng tử nên hai vị Thái Hậu và Hoàng Hậu càng nguyện ý thiên vị nàng hơn.

An phi thở dài một hơi, nhìn bụi Tịch Nhan trong vườn Ngự Hoa Viên kia. Đoá hoa bị gió thổi qua bắt đầu lay động.

Đứa nhỏ kia, nghe nói mấy năm trước đã bị Phương thị dạy hư, làm cho người ta không thích. Chẳng lẽ mười năm đó đều là làm bộ? Nếu thật là như thế, vậy nàng có thể triệu đứa nhỏ đó tiến cung xem sao.

(*) Cốt cách thanh kỳ: 骨骼清奇: cụm từ hay được sử dụng trong tiểu thuyết võ lâm, ý chỉ người rất có tư chất trở thành “cao thủ võ lâm”.

(*) Võ cử: 武举: giống trạng nguyên khoa võ.

(*) Hoa Tịch Nhan: hoa Bìm Bìm

Chương 37

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phương Thái Hậu tuổi trẻ hơn Thành Thái Hậu rất nhiều, hơn nữa còn có khí chất mảnh mai chỉ của con gái Phương gia nên khuôn mặt bà trẻ hơn rất nhiều.

Từ trước đến nay trong cung đều là người giám thị ta, ta giám thị người. Đặc biệt là giữa hai cung Thái Hậu, có thể nói là đối chọi gay gắt. Chuyện xảy ra ở cung điện Thành Thái Hậu đã sớm có người chạy tới bẩm báo cho Phương Thái Hậu.

Bà ngẩng đầu, cơn giận trong lòng toàn bộ đều hiện trên mặt.

Lúc Đức phi cùng An phi tiến vào điện liễn cảm giác được không khí kỳ lạ.

Phương Thái Hậu vốn có xuất thân nghèo khó, lòng dạ tâm cơ gì đó đều là sau khi tiến cung mới học được một ít. Nếu không phải là có công sinh còn thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Nếu là người thông minh thì lúc này đáng lẽ phải tỏ vẻ không có chuyện gì. Cho dù trong lòng hận thì trên mặt cũng không thể lộ ra nửa phần. Nhưng bà lại ngược lại, chỉ kém không nhìn An phi ra được một lỗ thủng.

An phi cứ thế mà đứng, giống như một người không có chuyện gì.

Phương Thái Hậu suy nghĩ trong bụng nửa ngày nhưng cũng không tìm ra được chỗ để trách phạt nàng, còn tự mình tức giận tới khó thở, lửa giận xông thẳng lên đầu, thái dương nhói đau.

Cuối cùng ghen nửa ngày bà mới phun ra được một câu: “Hôm nay người dùng loại son phấn gì vậy, sao lại xông mũi thế?”

“Là lỗi của thần thiếp, bây giờ thần thiếp liền trở về rửa sạch thay quần áo ạ.”

Nói xong thì An phi hành lễ một cái, dáng vẻ thướt tha cáo lui sí.

Hành động này lại làm cho Phương Thái Hậu tức giận tới ngã ngửa, nhưng lời là do bà nói ra, cũng không dễ gọi người trở về. Chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng dáng nàng ta đi xa, âm thầm tức giận.

Lương phi không có tới, xảy ra chuyện mất mặt như vậy, đã sớm cáo ốm trốn về trong cung của mình rồi.

Cũng may Đức phi có một đôi mắt sống, nói vài câu dễ nghe, dỗ cho Phương Thái Hậu hoà hoãn sắc mặt, bà nói chuyện với bọn họ một hồi rồi để cho bọn họ lui xuống.

An phi trở lại trong cung điện của mình, tâm phúc Thành ma ma hầu hạ nàng thay đổi sang thường phục để thoải mái một chút, sau đó lại đỡ nàng lên..., mang lên chút trái cây rồi pha chút trà mới.

“Nương nương, sắc mặt của ngài không tốt lắm, có cần nằm nghỉ trong chốc lát không?”

“Không cần, gần đây Hiên Vương làm cái gì?”

Thành ma ma đặt hai tay ở giữa bụng, cong eo rồi báo cáo lại hết những chuyện Hiên vương làm gần đây một lần. Cuối cùng còn nói một câu: “Hôm kia điện hạ đi phủ Thành Quốc Công, nghe Tiểu Hỉ Tử nói, điện hạ hình như gặp phải phu nhân Cảnh An Hầu, còn cống người ta trong chốc lát. Nhưng bọn họ cách khá xa nên không biết điện hạ với Cảnh phu nhân nói gì đó, chỉ biết sau khi điện hạ rời khỏi phủ Quốc công đã đi dạo khắp phố.”

An phi mày liễu khẽ nhăn, tình tình của Hiên Nhi không phải sẽ tùy ý thân với người khác, làm sao mới một ngày lại thân với nàng ta như thế được?

“Mấy ngày hôm trước bọn họ có đến thôn trang, có phải là ở chung không t ấ?”

“Chuyện này thật không có ạ, Tiểu Hỉ Tử nói bởi vì Cảnh An H ầu cũng ở, nam nữ đều chia bàn ăn. Điện hạ cùng Cảnh phu nhân chỉ gặp nhau chào một cái, bất quá hình như Khuông thiếu gia rất thích Cảnh phu nhân. Nô tỳ nghĩ, có phải là điện hạ bởi vì Khuông thiếu gia nên mới nhìn Cảnh phu nhân bằng con mắt khác?”

An phi suy tư trong chốc lát, rũ xuống đôi mắt không nói nữa. Nàng bóp một miếng điểm tâm, ngón tay mảnh khảnh ưu nhã mà đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng dính bên môi, hé miệng nhỏ ăn từng miếng, chậm rãi nhai ba cái.

Thành ma ma h ầu hạ nàng nhiều năm, chuyện này là ngày ngày đều thấy nhưng vẫn bị tư thái xinh đẹp của nàng hấp dẫn.

Động tác giống như vậy, người khác làm cũng không đẹp giống như nương nương. Nương nương giơ tay nhắc chân đều là khí độ h ờn nhiên thiên thành, người khác muốn mô phỏng lại cũng mô phỏng không được.

Chẳng trách nhiều năm qua bệ hạ vẫn mãi ân sủng không suy.

Bà đang suy nghĩ thì chợt nghe được cung nhân bên ngoài lớn tiếng báo: “Bệ hạ giá đáo!”

An phi vừa nghe liền buông miếng điểm tâm vừa ăn được một nửa trong tay, nhẹ dùng khăn lau khóe miệng một chút. Sau đó chỉnh lại tóc mai cùng váy áo rồi chậm rãi đi ra ngoài nghênh đón.

Chính Khang đế tự mình đỡ nàng dậy, cùng nhau đi vào điện trong.

“Vừa rồi ái phi đang làm gì vậy?”

Môi đỏ của An phi chu lên hướng điểm tâm ở trên bàn: “Đang ăn điểm tâm.”

Chính Khang đế ngoài ở bên cạnh cái bàn, tùy ý mà ngắt nửa miếng điếm tâm kia bỏ vào trong miệng.

“Bệ hạ.....thần tiếp dùng miếng đó rồi.....” Sắc mặt của An phi đỏ bừng, giống như vừa xấu hổ còn vừa bực bội.

“Ái phi dùng rồi, trăm mới cảm thấy nó thơm ngọt lạ kỳ.” Chính Khang đế vừa nói, trong mắt xẹt qua một tia u quang. “Hôm nay nghe các người nhắc tới phu nhân của Cảnh An Hầu, trăm nhớ rõ, Cảnh An hầu đại hôn chắc là chưa tới ba tháng đi?”

“Hình như là vậy.”

An phi trả lời, ngữ khí khinh thường.

Chính Khang đế cười lộ lên, kéo nàng ngồi ở bên cạnh mình: “Ái phi cần gì khẩn trương như thế, việc hôm nay trăm rõ ràng trong lòng. Không phải ái phi muốn chọc chuyện mà là Phương gia thật sự làm chuyện quá đáng.”

“Bệ hạ yêu quý thần tiếp, thần tiếp hổ thẹn. Bởi vì những vật tiền tài này đó mà làm cho người trong thiên hạ nhìn đủ trò cười. Liền coi như Cảnh An hầu phu nhân có lý thì những hành vi đó thật sự không thoả đáng. Nếu không ngày khác thần tiếp triệu nàng vào cung để dạy dỗ cẩn thận một phen, bệ hạ nghĩ như thế nào?”

An phi vừa nói, thật cẩn thận mà nhìn thoáng qua hắn.

Ánh mắt của Chính Khang đế càng thêm sâu thẳm: “Ái phi nói có lý, trăm ngẫu nhiên nghe được người ta nhắc tới, nói nàng lớn lên giống người, vừa lúc nhìn xem rốt cuộc là giống nhau cỡ nào.”

An phi rũ mắt, nhẹ lẩm bẩm: “Nếu là giống thần tiếp, vậy còn phải nhìn xem xem.”

Ý trong lời là, nếu nàng lớn lên giống Úc Lượng, vậy thì chướng mắt rồi.

Mà bộ trang sức vàng ròng khắc hoa nạm phỉ thúy kia, dựa theo phân phó của Chính Khang đế. Do cung nhân đưa đi ra ngoài cung, một đường đưa đến Cảnh An phủ, giao lại trong tay Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ cho rằng bản thân nghe nhầm, không dám tin tưởng mà nhìn hộp gấm chuyển giao tới tay nàng. Không phải là bị Phương thị giấu đi sao, sao lại liên quan tới trong cung nữa?

“Bộ trang sức này thật sự là được đưa ra từ trong cung sao, sao nó lại ở trong cung?”

Cảnh Tu Huyền tựa vào ghế thái sự, nhạt nhẽo liếc nàng một cái: “Chính là như vậy, món này ở trong cung của Lương phi nương nương.”

Lương phi nương nương?

Nàng thầm nghĩ ở trong lòng, vị Lương phi nương nương này hẳn là cô nương của Phương gia đi. Phương thị cũng thật là đủ to gan, vậy mà dám đem đồ của nguyên phối hiến cho nương nương trong cung. Cũng khó trách, Phương thị lúc trước là nhất định nguyên chủ sẽ chết tha hương nên mới dám kiêu căng như thế.

“Chuẩn bị cho tốt, nếu là ta đoán không sai, mấy ngày gần đây sẽ triệu nàng tiến cung.”

Hắn tùy ý mà nói, làm nàng cả kinh kinh hoàng trong lòng.

Tiến cung?

Nàng cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới.

Lại nghĩ, lấy thân phận hiện tại của nàng, phu nhân của một hầu phủ, nếu là trong cung có chuyện gì lớn thì tất nhiên sẽ triệu tập nàng. Chỉ là đi xem một chút trước, Thành Thái Hậu và mẫu phi của Hiên Vương muốn gặp nàng thì hẳn sẽ không khó xử nàng.

“Ừm.”

Nàng đáp lời, nhẹ nhàng mở ra hộp gấm trong tay, đờ trang sức trong hộp gấm rất là tinh mỹ. May mà ngày hôm qua nàng đã thấy quá nhiều thứ tốt nên hiện tại đã có chút bình tĩnh.

Bộ trang sức này nghe nói là do thợ trong cung tạo ra, thủ công cùng với khắc hoa đều cực kỳ tinh xảo.

“Nghe nói vật này ấn ký tên húy của mẹ nàng, cho nên mới bị nhận ra.”

“Nàng tên gọi là gì?”

“Tịch Nhan.”

Trong lòng nàng nỉ non hai chữ này, tên thật đẹp, nói vậy người cũng là rất đẹp đi. Chỉ là ngụ ý của hoa này không tốt, Tịch Nhan Tịch Nhan, nở muện lại điêu tàn sớm.

Đúng là ăn khớp với cuộc đời của mẹ ruột nguyên chủ.

Đóng lại hộp gấm, nghĩ tới bản thân hiện tại là kẻ có tiền. Nhớ tới ngày ấy ở Thành Quốc công phủ, Hiên Vương điện hạ có nhắc tới chuyện sắp đến sinh nhật Khuông Đình Sinh rồi, nàng không biết bản thân có nên tặng một phần lễ tới hay không?

“Hài gia, ta nghe Hiên Vương điện hạ nhắc tới, qua hai này nữa là tới sinh nhật của Đình Sinh. Ngài nói, ta có phải là nên chuẩn bị một phần lễ gửi tới Khuông gia không?”

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng một cái, đạm nhiên nói: “Tuỳ nàng.”

“Để ta xem rồi làm.”

Nàng cân nhắc một hồi, nhớ rõ trong mấy thứ ngày hôm qua có một nghiên mực thượng hạng, chẳng bằng đưa cho Khuông Đình Sinh cái đó đi. Không hiểu sao mỹ thiếu niên kia luôn làm nàng cảm thấy đau lòng, bả vai gầy yếu vậy mà phải khiêng trách nhiệm nặng như thế.

“Bây giờ nam tử Khuông gia tử trận hết rồi, chỉ còn một phòng nữ quyến cùng với một nam đinh là Đình Sinh. Không biết các nam nhân anh dũng chết trận của Khuông gia có nghĩ tới không, nhưng bọn họ chết lừng lẫy như thế, để lại hết tất cả bi thống cho người thân.”

Nàng cảm thán mà nói, không chú ý tới sắc mặt của Cảnh Tu Huyền thay đổi. Trong nháy mắt từ thanh thản thành nghiêm túc tới cực kỳ đáng sợ, đôi mắt thâm thúy nheo lại, phức tạp mà nhìn nàng.

“Nữ quyến tướng môn phải biết lấy quốc làm trọng, nếu là một chút giác ngộ như vậy cũng không có thì không xứng bước vào cửa Khuông gia!”

Giọng nói của hắn lạnh băng tới không có một tia cảm tình, làm cho lòng người rét lạnh.

Nàng theo bản năng nhìn qua, bị biểu tình trên mặt hắn làm cho sợ hãi. Nàng tự nhận là mình chưa nói gì khác người, sao mà nam nhân này lại giống như trở thành một người khác thế?

Có phải là hắn cho rằng mình đang phê phán nam nhân của Khuông gia không, bọn họ đang trong xã hội nam quyền, vì thế mới làm cho hắn không vui.

“Hồi gia, ta bất quá chỉ là cảm khái một chút..... Vì nước hy sinh thân mình là đại nghĩa, nhưng cũng phải chú ý tới tiểu nghĩa, nghĩ tới phụ nữ và trẻ em ở trong nhà. Chiến trường vô tình, lúc những nam nhân đó đã cát vàng chôn thân, có từng nghĩ tới vợ con còn đang ở trong nhà tưởng niệm bọn họ, còn đang suy nghĩ bọn họ có được ăn no mặc ấm hay không. Các nàng sẽ không biết, thật ra trượng phu của bọn họ đã sớm hờn bay tha hương, sẽ không bao giờ trở về nhà nữa. Ngài nói, như vậy chẳng lẽ không tàn nhẫn sao?”

Nàng vừa dứt lời, chỉ cảm thấy hoa mắt, hắn đã bước nhanh tới trước mặt nàng. Úc Vân Từ sợ tới mức lui về sau hai bước, bị hắn kẹp ở giữa người mình với kệ sách.

Sắc mặt của hắn như sương lạnh, âm hàn tới dọa người.

“Lòng dạ đàn bà! Dựa theo như nàng nói, vậy thì thiên hạ không nên có người tòng quân!? li ền không nên có người ra trận giết địch? Chẳng lẽ mặc người khác xâm lấn, sát hại, cướp bóc, như vậy mới chính là phụ bạc gia đình.”

Nàng có ý này khi nào? Nàng chỉ là cảm thấy các nam nhân của Khuông gia quá mù quáng. Sao lại có thể để gia đình g ần như tuyệt tự, chừa lại một đứa nhỏ là Khuông Đình Sinh.

Thân hình mảnh khảnh của nàng dựa vào kệ sách, không khí xung quanh đều là hơi thở mát lạnh của hắn. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng cách mặt nàng không tới một tấc, g ần tới mức nàng có thể nhìn thấy rõ gốc râu xanh nhạt trên cằm hắn.

Nàng có thể nghe được tiếng tim đập của mình rõ ràng, như sấm nổ vang.

“H ầu gia.....ta không phải là có ý đó.....”

Ánh mắt của Cảnh Tu Huy ền gắt gao nhìn chằm chằm nàng, nàng hơi r ữ đầu, lộ ra chiếc cổ thanh mảnh trắng nõn. Hắn có thể thấy được gân mạch màu xanh nhạt bên dưới da thịt, còn có mấy sợi lông tơ m ềm mảnh ở mép tóc sau gáy.

“Vậy nói đi, nàng rốt cuộc là có ý gì?”

Thanh âm của hắn đột nhiên tr ầm thấp, mang theo sự khàn khàn.

Nàng biết nói như thế nào cũng không đúng, hắn nói cũng không sai, nhưng quan điểm của nàng cũng đúng. Do dự nửa ngày, nàng mới thấp giọng lầu bầu: “Nếu thật muốn oanh liệt nhiệt huyết mà đ ền đáp tri ền đình, vậy thì có thể không cưới vợ sinh con luôn. Một người chết thì thôi, c ần gì phải liên lụy người khác theo chịu khổ?”

Hắn hừ lạnh một tiếng r ữ buông nàng ra.

Nàng chỉ cảm thấy áp lực buông lỏng, khi ngẩng đầu lên thì thấy hấn đã lùi xa vài bước.

“Ta thấy nàng là không học hành đàng hoàng, chỉ có miệng lưỡi là sắc bén. Theo như nàng nói, nam nhân ra trận giết địch đâu là nên không có vợ bạn, vậy một khi hấn chết trận, vậy chính là tuyệt hậu, đây mới thật sự là bất hiếu!”

Có tổng cộng ba tội bất hiếu, tội không có hậu đại là lớn nhất, hưởng chi ở thời cổ đại coi trọng con nối dõi như này. Nam nhân nếu là lên chiến trường, vậy là tùy thời sẽ toi mạng.

Làm thê tử, hài tử của bọn họ, sống phải lo lắng đê phòng. Sau khi bọn họ chết rồi, lại phải chấp nhận bi thương thống khổ kéo dài, sẽ bất hạnh cỡ nào?

“Nếu dựa theo lời hần gia nói, nam nhân của Khuông gia đâu là anh hùng, nhưng mà bọn họ làm anh hùng, nữ nhân nhà bọn họ lại không có được cái gì tốt. Các nữ nhân của Khuông gia rất ít lộ diện ở kinh thành, Khuông gia từ từ xuống dốc, ai còn nhớ rõ nam nhân Khuông gia từng làm ra cống hiến cho triều đình? Ngài có biết, lần trước khi ta đi Khuông gia, cảm giác mà Khuông gia cho ta là gì không? Là áp lực, là tử khí nặng nề, là không hề có sức sống! Đây là gia quyến của anh hùng, bọn họ vì sao phải thừa nhận vận mệnh như vậy?”

Tuy rằng giao tình của nàng và Khuông gia không sâu, nhưng tưởng tượng tới cái loại áp lực này, nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Nàng ngửa mặt, không sợ hãi mà nhìn hấn.

Ánh mắt hấn tối xuống, tay nắm chặt thành quyền. Trong đôi mắt đen hun hút tụ tập nghìn nghịt ngọn sóng, quay cuồng, lao nhanh rồi lại sâu không thấy đáy.

Có thứ gì như muốn lao ra từ trong lòng nhưng bị hấn đè lại chặt lại.

“Đi ra ngoài!”

Nàng lập tức ôm hộp gấm chạy ra ngoài thư phòng, đi tới bên ngoài bị gió thổi qua đầu óc liền thanh tỉnh lại. Thầm mắng bản thân vừa rồi nói gì đó? Sao có thể bất bình vì nữ nhân của Khuông gia mà cãi cọ với hắn đây?

Chắc là hắn sẽ không bởi vì chuyện này mà giận chó đánh mèo nàng đi?

Còn trong thư phòng, Cảnh Tu Huyền chậm rãi ngồi xuống, tầm mắt hắn nhìn lên trên bình thư. Trong đầu hắn tưởng lại lời nàng nói không ngừng, lần đầu tiên trong cuộc đời nghe được người chỉ trích bọn họ không màng người nhà, uổng mặt nam nhân.

Nam nhân chí ở ngàn dặm, nếu không đền đáp quốc gia thì làm sao đầu đội trời chân đạp đất?

Hắn cũng chưa bao giờ hối hận, những nam nhân của Khuông gia cũng chưa bao giờ hối hận cả.

Hắn tinh tường nhớ rõ một giây trước khi mình chết, hắn vung kiếm chém xuống thủ cấp của Thái Tử Nam Khương. Sau đó mấy chục cây mũi tên bắn trúng người hắn, ngay cả đau cũng không cảm giác được.

Trước khi tiến lên, hắn đã dự đoán được sinh tử của mình.

Nhưng hắn nghĩa vô phản cố!

Không có nam nhân Khuông gia ở biên giới đổ máu thì thiên hạ quốc thái dân an hôm nay ở đâu ra. Đại nghĩa thiên hạ, phải lấy dân làm trọng. Tổ huấn của Khuông gia có ghi, thà rằng chết trận sa trường cũng không thể co đầu rút cổ ở sau lưng người khác.

Đúng vậy, hắn không có sai, tất cả nam nhi của Khuông gia đều không có sai!

Nhưng là có mấy lời nàng nói cũng đúng rồi, Khuông gia thật sự giống như lời nàng nói. Ở trong vài chục năm nay đã xuống dốc tới gần như không có ai nhắc tới. Hắn không phải là không biết, bởi vì trong nhà không có nam nhân chống xà nên mới có cục diện như vậy.

Từ xưa đến nay, có tướng môn thế gia nào mà không phải như thế.

Từ huy hoàng tới yên lặng, lại từ yên lặng đến bùng nổ. Như một chuỗi vòng lặp, dựa vào di huấn và sự đốc xúc của tổ tiên, dựa vào tinh thần thượng võ bất khuất trong lòng mà chống đỡ.

Vì sao tới miệng nàng, lại thành người làm nữ nhân chịu khổ?

Đáy mắt hần lạnh lẽo, dựa theo lời nàng nói, bản thân đã coi như không tồn tại. Dù sao hần vẫn luôn không cưới vợ sinh con, một mình cô độc. Cho dù là chết trận thì cũng không có gì vương bận.

Ưu khuyết điểm trong miệng người đời sau, hần thật sự không nghĩ tới sẽ có người đánh giá bọn họ như vậy.

Bình thư trên bàn mở ra, nội dung bên trong hần cũng coi như là thuộc lòng. Nhưng mà những chữ đó lúc này lại trở nên mơ hồ, một chữ hần cũng đọc không rõ.

Bàn tay thon dài chậm rãi vươn qua, “ba” một tiếng khép lại quyển sách.

Cuối cùng, bàn tay to của hần đè ở bên trên, còn hần im lặng thật lâu.

Chương 38

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng sớm hôm sau, Úc Vân Từ uể oải ỉu xìu ngồi ở trước gương, nàng nhìn bản thân cau mày... ở trong gương, nửa khép mắt, che miệng lại ngáp một cái.

Ban đêm suy nghĩ miên man, ngủ không yên ổn được, nằm mơ cả một đêm kỳ quái hoang đường.

“Phu nhân.....cậu.....thiếu gia tới ạ.” Truyện Hoạ tiến vào, tận lực đơn giản mà thuyết minh tình huống cho Úc Vân Từ.

Nàng vừa nghe, nửa ngày mới phản ứng lại, cứu thiếu gia trong miệng của Truyện Hoạ là đứa đệ đệ tiện nghi của mình, Úc Toàn Thắng.

“Hắn là tới để đưa của hồi môn của nương ta?”

“Dạ.”

Nàng hơi hơi mỉm cười, mặt mày bắt đầu có thần thái.

Đội trang điểm chải chuốt xong rồi liền mang theo Thái Thanh cũng Truyện Hoạ tới tiền viện.

Úc Toàn Thắng được dẫn tới thính đường, trong viện trải dài mười cái rương, hẳn là tới để trả của hồi môn. Kỳ thật nói là một nửa nhưng đương nhiên là không có chính xác như vậy, mấy món như vải dệt hay gia cụ, nàng cũng không có khả năng làm cho phủ tướng quân nhờ ra.

Nếu là như vậy, thanh danh của nàng sẽ bị hao tổn, người khác sẽ nói nàng quá mức khắc nghiệt.

Sắc mặt của Úc Toàn Thắng cũng không tốt, rất là không có tinh thần.

Không riêng gì hấn, toàn bộ phủ tướng quân không có một ai là có sắc mặt tốt. Phương thị mặt mặt tởm như vậy, đã òn ào tởm trước mặt bệ hạ rồi. Tuy rằng bệ hạ chưa nói gì nhưng sau đó Phương thái hậu cùng với Lương phi đều đã phái người suốt đêm ra khỏi cung để răn dạy Phương thị.

Bà ta cũng không dám tham mấy thứ kia nữa, cho dù lòng đang nhỏ máu, thịt cũng đau như cắt, nhưng cuối cùng vẫn sửa sang lại vài món kia.

Ánh mắt Úc Toàn Thắng nhìn về phía Úc Vân Từ tràn ngập khiếm trách cùng bất mãn, vị nhị tỷ này, sau khi giả chồn rồi giống như là trở thành một người khác, cứ lục đục nội bộ với phủ Tướng quân bọn, giống như là kẻ thù.

“Các người đi đếm xem, có đủ đồ vật không?”

Úc Vân Từ cũng lười nhìn hấn, một bên phái người đi phủ Thành Quốc Công mới vị ma ma già kia. Sau đó đưa tờ đơn cho một vị quản sự ở trong phủ, để cho hấn dựa theo mà kiểm kê đồ vật.

“Nhị tỷ, đồ vật đều ở chỗ này, một thứ cũng không thiếu tý được.”

Úc Toàn Thắng vốn là có khí phách của thư sinh, thấy ngay cả nửa điểm tình cảm nàng cũng không màng, chỉ cho người kiểm kê đồ vật liền nảy sinh bất mãn ở trong lòng. Trong lời nói mang theo oán khí, còn có phần giận dữ.

Nàng cười cười: “Thiếu hay không thiếu thì phải kiểm kê rồi mới biết được.”

Nói xong, nàng nhàn nhã mà ngồi ở trên ghế nhìn người ở trong viện bận rộn.

“Nhị tỷ, tỷ họ Úc, hà tất già phải làm tuyệt tình tới như thế?”

“Ta đúng là họ Úc, nhưng mấy thứ này không phải họ Úc. Ta chẳng qua chỉ là lấy lại của hồi môn của nương ta, sao lại là tuyệt tình?”

Úc Toàn Thắng hít sâu một hơi, cảm thấy một cơn tức nghẹn ở ngực. Hắn từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, biết rõ của hồi môn của nữ tử là do chính họ giữ, cũng có luật sau khi chết thì sẽ để lại của hồi môn lại cho nhi nữ.

Nhưng hắn vẫn rất không thoải mái, bởi vì để gom đủ mấy thứ này mà nương đã phải suốt đêm dẫn người đi sửa sang lại, thức tới hai mắt đỏ bừng. Hơn nữa cha còn nói, lợi nhuận mười năm của những cửa hàng ruộng đất đó đều phải trả lại hết cho nhị tử.

Nếu thật là như vậy thì phủ tướng quân thật sự sẽ bị đào rỗng.

“Nhị tử, ít ngày nữa đại tử sẽ phải xuất giá. Như vậy tử ấy làm sao gả vào Chung Sơn bá phủ? Không có của hồi môn gì ra dáng, sau này tử ấy làm sao ngẩng đầu lên được ở Ngô gia?”

Úc Vân Từ nghe hắn nguy biến mà tức giận tới sắp phụt cười, không hổ là con trai được Phương thị nuôi lớn. Cho dù giả bộ văn nhân thanh cao thì trong xương cốt vẫn là ích kỷ giống như bọn họ.

“Hồi môn của nương ta, theo lý nên để lại cho một mình ta. Còn các người, có cha có mẹ, cho dù là gả chồng hay là cưới vợ đều nên do cha mẹ các người nhọc lòng, liên quan gì tới nương ta? Liên quan gì tới đưa con gái đã gả ra bên ngoài như ta đây?”

“Người họ Úc, người cũng không thể nhìn Úc gia vì một mình người mà cả nhà chúng ta đều đi theo chịu khổ đi.” Úc Toàn Thắng rất là tức giận, gần như là sắp rống ra.

Nàng lạnh lùng cười, sau đó đứng lên nhìn hắn.

“Bồng lộc của phụ thân nếu không nuôi nổi người rảnh rồi, vậy thì vì sao còn muốn nạp thiếp? Hắn nạp thiếp, đương nhiên là hắn tới nuôi, trước kia nương ta còn sống thì thay hắn nuôi, sau khi nương ta chết rồi, hắn lại dùng của hồi môn của nương ta nuôi mẹ con ba người các người. Làm nam nhân tới mức độ thế kia như hắn, thật là đủ uất ức. Đừng nói là người khác, ngay cả ta cũng xem thường hắn! Còn có các người, các người có mẹ

ruột, các người kết hôn thì đương nhiên là do chính mẹ ruột các người lo liệu. Một nam tử như người, tâm tâm niệm niệm của h ỏi môn của nương ta mà còn dõng dạc, không biết xấu hổ như thế!”

Hắn bị câu từ của nàng đâm cho chột dạ, lập tức cảm thấy không chỗ dung thân.

Ánh mắt của nàng nhìn nhạt liếc qua, tuy rằng nàng không phải nguyên chủ. Nhưng tưởng tượng đến chuyện mà Úc Lượng cùng với Phương thị đã làm, nàng liền cảm thấy không đáng giá thay nguyên chủ cùng với Thành thị.

Một đại nam nhân, dựa vào cửa h ỏi môn của nữ nhân để nuôi tiểu thiếp, nuôi con cái của con vợ lẽ mà không hề thấy đỏ mặt. Không có bản lĩnh kia thì còn giả tướng quân phong lưu cái gì, còn muốn hưởng T ền nhân chi phúc(*)? Còn có Phương thị, chiếm tài sản người khác, vậy mà còn một lòng muốn mưu hại nguyên chủ để độc chiếm mấy thứ kia.

(*)T ền nhân chi phúc: Ý chỉ có tổ hợp mỹ mãn của một thê một thiếp.

Một đôi câu nam nữ, đâu không phải thứ gì tốt đẹp.

“Đạo lý như vậy, đứa nhỏ ba tuổi cũng hiểu được, ổng phí người đọc sách nhiều năm như thế, vậy mà tất cả đều bỏ bụng chó đi. Cư nhiên còn dám tới chỉ trích ta không màng các người sống chết! Nói trắng ra, muốn trách thì trách người cha tốt của các người, hắn là một nam nhân không có bản lĩnh, bản thân còn phải dựa vào vợ cả nuôi, vậy mà còn có mặt mũi nạp thiếp. Lại nói mẹ người, chỉ lo sinh không lo dưỡng, có bản lĩnh sinh hài tử vậy cũng phải có bản lĩnh tự mình nuôi. Chiếm của h ỏi môn của nương ta còn trăm phương nghìn kế muốn giết chết con gái của nguyên phối, cướp t iền còn đòi mạng, đúng là có thể so với rắn rết!”

Úc Toàn Thắng đột nhiên bị nàng mắng cho phát ngốc, hơn nửa ngày cũng không dám tin tưởng bản thân vừa nghe được cái gì. Ở trong ấn tượng của hắn, nhị tỷ vĩnh viễn đều đi theo đằng sau đại tỷ, không thích nói chuyện, cực kỳ nghe lời mẫu thân nói.

Hắn nhìn nàng giống như nhìn một người xa lạ, tựa như không hề quen biết. Nhị tử vừa ngu xuẩn lại vừa yếu đuối trong ấn tượng sao lại như là đã trở thành một người khác, chẳng lẽ đúng như lời mẫu thân cùng đại tỷ nói, trước kia nhị tử chỉ là đang diễn trò thôi.

“Người.....vậy mà ăn nói lỗ mǎng, tùy ý chửi bới phụ thân cùng mẫu thân.....Quả thật là cực kỳ bất hiếu!”

“Phụ không từ, làm sao hiếu thuận? Còn Phương thị, đó là mẹ các người, ở trong mắt ta, nàng bất quá chỉ là một thiếp thất, xứng làm mẫu thân chỗ nào. Hôm nay ta nói tới đây, là đã không sợ người trở về mách lẻo!”

“Người.....quả thật là không thể nói lý!”

Úc Toàn Thăng nói, cực kỳ phẫn nộ muốn quay lưng bỏ đi.

“Đợi đã, đồ vật còn chưa kiểm kê xong, nếu bây giờ người đi rồi. Lại thiếu món gì đó liền không nói rõ ràng được, chỉ sợ mẹ người sẽ chổng ché nói là đã trả lại hết đồ vật rồi.....Hơn nữa còn chưa kiểm tra qua, mấy thứ này là thật là giả còn khó mà nói.....Chuyện như vậy, bà ta không phải là không làm được.”

Úc Toàn Thăng rất cuộc cũng tự xưng là người đọc sách, da mặt mỏng, nghe nàng nói như vậy liền dừng bước. Cũng không hề đi vào nhà mà cứ đứng như vậy ở trong viện, trừng mắt nhìn quản sự đang kiểm kê đồ vật.

Nàng cũng mặc kệ hắn, chậm rãi ng ồi xuống phẩm nước trà.

Ước chừng qua nửa canh giờ, vị ma ma già kia tới rồi. Sau khi hành lễ với nàng xong liền bắt đầu kiểm nghiệm mấy thứ kia.

Kỳ thật trong lòng nàng hiểu rõ, trải qua chuyện hai ngày nay, Phương thị hẳn là không dám dùng đồ đồm tới gạt người. Nếu không truy ền ra nữa, chỉ sợ Phương thái hậu cùng với Lương phi đều sẽ mang tai mang tiếng.

Sự thật đúng như nàng nghĩ, lần này đưa tới đâu là chính phẩm.

Nàng mãi nói vất vả với vị mama già rồi cho Truyện Hoạ mang đối phương xuống dùng trà.

“Hiện tại ta có thể đi rồi sao?” Úc Toàn Thắng ngẩng đầu, xanh mặt hỏi.

Nàng tiếp nhận lá đơn mà quản sự đưa qua, hơi hơi mỉm cười, nhếch mi một chút: “Đồ vật không đủ, vài dẹt gia cụ gì đó ta cũng không nhắc tới nữa, coi như là nương ta bố thí cho các người. Chỉ chiếu trên tờ giấy này nói, hẳn là còn có một khối ngọc bội bằng dương chi bạch ngọc khắc song vân cùng với hai cái nghiên mực Đoan Khê thượng hạng. Mời sau khi người trở về thì cho người nhanh chóng đưa tới. Ngoài ra, cha người từng khoác lác muốn bù đủ tiền lời mười năm qua của các cửa hàng ruột đất của mẹ ta, hy vọng người truyền lời cho ông ta, đừng để ta chờ lâu.”

Úc Toàn Thắng nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, nổi giận đùng đùng mà rời đi.

Ngọc bội với nghiên mực kia đều ở chỗ hắn, nguyên bản hắn còn định lúc mang đi qua thì thuận tiện nói một câu, nhị tỷ tất nhiên sẽ không có không nể mặt hắn, như vậy bản thân cũng không cần trả đũa lại.

Làm sao nghĩ tới, hắn bị nàng châm chọc mỉa mai một trận, ngay cả cha mẹ cũng không bỏ trong mắt, bản thân làm sao có mặt mũi để nhắc tới chuyện này. Nghĩ thầm làm người thì phải có cốt khí, chờ lần sau liền cho người đưa đồ vật qua.

Hắn vừa về tới phủ tướng quân liền chuyển lại từ đầu tới cuối lời mà Úc Vân Từ nói, làm cho Phương thị tức giận tới hô đau ngực, sắc mặt tái nhợt, một bộ chuẩn bị té xỉu. Mà Úc Lương thì mặt mũi xanh mét, không nói một lời mà đứng dậy rời đi.

Phương thị thấy thế liền vội giẫy giụa đứng dậy: “Tướng quân, ngài không thể mang tiền tài trong phủ bù lại.....”

“Không bù lại, chẳng lẽ để người trong thiên hạ nhạo báng ta là dựa vào của h ỡ môn của phụ nhân để sống?” Hấn giọng thô khí thô, bởi vì tức giận mà giọng nói lớn tới dọa người.

“Đầu do thiệp, thiệp thân vì sao phải làm thiệp? Không riêng gì để bản thân nhận hết xem thường mà còn liên luy con trai con gái của mình. Thanh tử nhi chuẩn bị xuất giá r ỡ.....Thắng ca nhi cũng tới tuổi nghị thân.....Nhưng mà tướng quân, thiệp thân chưa bao giờ hối hận.....Cho dù là người khác đầu mắng thiệp thân thì thiệp thân cũng muốn ở bên cạnh tướng quân.....”

Nàng kéo tay áo Úc Lượng, hốc mắt phiếm hồng, khuôn mặt đau thương lại tràn đầy thâm tình.

Úc Lượng thấy dáng vẻ này của nàng liền mềm lòng một ít, nhưng là tưởng tượng tới cảnh mình sẽ bị người cười nhạo thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Úc Sương Thanh ng ỡ ở bên cạnh, khuôn mặt u tối. Từ khi biết bản thân phải gả đi bá phủ Chung Sơn thì mỗi ngày nàng đầu xụ mặt như thế, không biết là oán cha mẹ hay là oán người khác.

“Cha, người không thể mặc kệ con gái.....Con gái mệnh khổ, phải gả cho đứa con vợ lẽ vô năng kia, cũng không biết cuộc sống v ềsau sẽ như thế nào? Nếu là ngay cả của h ỡ môn ra hình ra dáng cũng không có, vậy thì bá phủ sẽ nhìn con gái như thế nào?”

Nàng khóc lóc r ỡ lời kéo quần áo của Úc Lượng giống Phương thị.

“Chuyện của h ỡ môn không phải chuyện một cô nương như con nên lo lắng. Con an tâm chuẩn bị h ả đi, ta với nương con sẽ thay con chuẩn bị thoả đáng, sẽ không để con kho khăn.”

Úc Lượng kéo quần áo một cái nhưng không được.

Úc Sương Thanh cắn môi, nhìn v ề phía Phương thị. Nương rõ ràng đã nói xong, nhất định sẽ để nàng được như ý nguyện của mình. Kết quả thì

sao, không riêng gì phải gả cho một con vợ lẽ, hiện tại ngay cả của hồi môn cũng không thấy bóng dáng.

Như vậy về sau làm sao nàng còn sống được ở Ngô gia?

Chủ mẫu phủ nào mà không có của hồi môn bên thân, nhưng mẹ ruột của nàng lại cứ là hai bàn tay trắng. Chỉ dựa vào chút bổng lộc này của phụ thân cùng với đồ vật nương tích cóp mấy năm nay là không thể nào đủ.

“Nương, theo lý thuyết ngài là nữ đã xuất giá, tuy rằng lúc trước..... nhưng hiện tại nương đã thành chính thất của cha, vì sao bà ngoại không bù lại một phần của hồi môn cho ngài ạ?”

Nói tới chuyện này, Úc Lượng nheo mắt lại.

Phương thị trầm mặt xuống, mắt lạnh nhìn thoáng qua con gái của mình.

Tình huống của Phương gia là như thế nào, tuy nói là hèn phủ nhưng kỳ thật còn không bằng gia đình bình dân. Phụ thân bà năm đó bất quá là con trai của một nông hộ ở huyện kinh giao, ở rể chỗ phú hộ Thâm gia.

Thâm gia nuôi hần đọc sách, hần cũng tranh đua, cuối cùng thi trúng tiến sĩ. Cũng mất công Thâm gia chịu xài bạc chuẩn bị, hần mới chiếm được một chức kinh quan thất phẩm nho nhỏ.

Sau đó Thâm thị chết bệnh, ông lại cưới một thứ nữ con vợ kế của một vị quan ngũ phẩm, tức mẫu thân của bà.

Nhà ngoại nàng còn có chút quan hệ, đương nhiên là sẽ dìu dắt phụ thân. Cuối cùng phụ thân thăng quan đến ngũ phẩm, mãi đến trưởng tử của nàng thành Phương thái hậu, mới được phong làm Quảng Xương hầu.

Phụ thân đã qua đời, trước khi qua đời không biết là làm sao, vậy mà nhất định để lại đời sau cho Thâm ia. Cho nên Thiệu Lăng không có mẹ đẻ sẽ theo họ Thâm, cũng chính là bởi vậy mà người hèn phủ đều không coi hần ra gì.

Gia thế giống như Phương thị, mấy năm đầu đầu cố gắng hỗ trợ đại tể, đại tể ở trong cung muốn chuẩn bị, làm sao có thể không xài bạc. Nhưng bởi vì gia thế của Phương gia thấp, năm đó người tới cửa cầu hôn đầu là loại không lên được mặt bàn. Nếu không, làm sao nàng có thể đi vào phủ tướng quân làm thiếp, sau khi trở thành chính r ấ, chỉ có bà trợ cấp nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ làm sao có thể bù lại một phần của h ấ môn cho bà.

Chuyện là như vậy, nhưng bà lại không thể nói ra.

Hiện tại Úc Sương Thanh chỉ nghĩ mình không có của h ấ môn, cuộc sống v ềsau sẽ gian nan, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt mịt mờ của Phương thị.

Úc Toàn Thắng cau mày, cảm thấy đại tể nói được có lý, vì thế liền phụ hoạ nói: “Mẫu thân, đại tể nói có lý. Theo lý thì bên h ầ phủ xác thật phải bù lại một phần h ấ môn cho ngài.”

“Tướng quân.....là thiếp thân bất hiếu, chính thất vợ cả đàng hoàng không làm, một hai tự cam hạ tiện làm thiếp.....Thiếp thân làm sao còn có mặt mũi đòi nhà mẹ đẻ bù lại một phần của h ấ môn.....Thiếp thân không có cái mặt kia!”

Nước mắt của Phương thị rơi như mưa, sắc mặt tái nhợt, tay vô lực buông xuống, buông lỏng ra tay áo của Úc Lượng.

Úc Lượng không khỏi cảm thấy tự trách, đầu là do bản thân khi đó ép buộc nàng, nếu không nàng cũng không cần vào phủ làm thiếp, chịu nhiều tủ thân như vậy.

Nghĩ tới đây, ông liền hung hăng trừng mắt con trai con gái một cái.

“Nàng đừng nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đầu có ta. Ta còn không tin, không có của h ấ môn của Thành thị, Úc Lượng ta còn không nuôi nổi vợ con?”

Hắn nói xong liền nhanh chóng đi ra khỏi nhà.

Phương thị chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh như băng mà nhìn con cái của mình.

“Các con.....thật là tốt, vậy mà cùng với người khác thọc dao vào ngực ta!”

Úc Toàn Thắng vội giải thích: “Nương, con trai không có ý đó.”

“Nương, tuy rằng con gái nói không được xuôi tai nhưng lại là sự thật. Tình huống Chung Sơn bá phủ như thế nào, nương sẽ không phải không biết đi? Nếu là của h ỡ môn keo kiệt quá mức thì v ềsau con làm sao trấn trụ được những người khác, làm sao còn thẳng thắt lưng làm người?”

Phương thị làm sao có thể không biết, Chung Sơn bá phủ nói là bá phủ nhưng đã sớm rơi xuống đáy, còn không bằng nhà nghèo bình thường. Nhưng mà ngày hôm qua người trong cung tới răn dạy bà, mấy thứ kia không muốn giao ra thì cũng phải giao. Bà vừa nghĩ tới những trân bảo trang sức kia, tâm li ền giống như bị người trực tiếp xẻo thịt, đau đớn muốn chết.

Tướng quân nói thật nhẹ nhàng, dựa vào hấn tới nuôi, chỉ bằng chút bổng lộc này của hấn thì có thể làm cái gì?

Người khác đều cho rằng lúc bà chiếm được của h ỡ môn của Thành thị hấn là đã vớt đủ thứ tốt r ấi. Kỳ thật nàng rất là oản uổng mà, Thành thị đủ mưu ma chước quỷ, những cửa hàng đó khi nàng tiếp nhận đều chỉ có vỏ rỗng.

Hơn nữa những mẫu ruộng đất đó, mỗi năm thành phẩm đều có hướng đi cố định, quản sự trên thôn trang đều là người của phủ Quốc công, bà căn bản là không nhúng tay được.

Cũng chỉ có của h ỡ môn trong phủ thì bà mới có thể gian lận.

Bà vất vả xây dựng những cửa hàng kia, không nghĩ tới vậy mà là may áo cưới cho người khác. Nếu nha đầu chết tiết kia đã bất nhân thì đừng

trách bà bất nghĩa. Cửa hàng giao ra đầu giống với năm đó, đầu là trống không.

Tiền kiếm được mấy năm nay đầu ở trên tay bà, tướng quân muốn bù lại, để cho tự hẳn nghĩ cách đi.

Nghĩ như thế, tâm bà mới ổn định một chút, cảm thấy chuyện còn không có tệ như vậy.

“Chuyện của hồi môn con không cần lo lắng, nương sẽ chuẩn bị thay con, tất nhiên sẽ không để con chịu tủi thân.” Bà nhàn nhạt nói, một tay xoa xoa trán còn một tay vẫy vẫy.

“Hai đứa đi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Úc Sương Thanh được bà đảm bảo rồi, nhưng trong lòng còn có chút không chắc.

Chỉ là dù sao bà cũng là mẹ ruột của mình, oán khí tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhìn bộ dáng tiêu tụy của bà, trong lòng nàng cũng rất khó chịu.

“Nương, là Thanh nhi bất hiếu. Bởi vì phải gả vào Chung Sơn bá phủ mà trong lòng con gái khó chịu.....”

Thần sắc của Phương thị đã hoà hoãn, trong mắt lộ ra từ ái: “Nương hiếu được, nương nhất định sẽ cho Thanh tửu nhin của ta về vang mà xuất giá, đừng đi lên con đường xưa của nương.”

“Nương.....”

Hai mẹ con ôm nhau khóc rống lên.

Sau khi Úc Toàn Thắng rời khỏi liễn sai người đưa ngọc bội của mình cùng với nghiên mực sang hầu phủ.

Úc Vân Từ nhận được đồ vật rồi còn lăn qua lộn lại nhìn. Quả nhiên đầu là thứ tốt, trách không được giữ mãi không muốn trả. Hai cái nghiên mực này còn tốt hơn cái trước kia rất nhiều.

Nàng nghĩ, không bằng đưa một cái tới cho Khuông Đình Sinh.

Vì thế liền cho Thái Thanh đóng gói đồ cẩn thận, đưa đi Khuông gia.

Khuông Đình Sinh nhận được đồ vật còn sừng sốt một chút, lúc hẩn mở ra hộp gấm nhìn thấy nghiên mực còn kinh ngạc hơn.

Trên bàn hẩn còn có một chõng hộp gấm khác, trong hộp tất cả đều là một ít đồ mới mẻ kỳ lạ. Mấy thứ này là Hiên Vương đưa tới, nói là mấy thứ tốt sưu tập được trong kinh đều đưa tới cho hẩn.

Năm rưỡi, Hiên Vương cũng đưa cho hẩn bảo kiếm, chủ thủ nạm đá quý, còn có roi vàng.

Nhưng mà đưa một đồng giống như hôm nay thì chưa bao giờ có.

Hẩn chậm rãi nhìn lại chõng hộp gấm, hẩn đã xem qua bên trong, xác thật đều là mấy món mới lạ. Bên dưới có một chiếc hộp gấm nhìn rất đặc biệt, Khuông Đình Sinh cẩn lấy, nhẹ nhàng mở ra.

Trong hộp gấm đặt một hộp ngọc hình bí đao màu vàng, hẩn cầm lên trên tay ngắm nhìn rưỡi đưa tới gần chóp mũi mà ngửi một cái.

Khuôn mặt như mỹ ngọc được chạm khắc của Khuông Đình Sinh lập tức lạnh xuống.

Chương 39

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bên trong phủ Hiên Vương, cảm y đai ngọc Hiên Vương đang dựa vào đình ở giữa hồ. Hấn có chút nôn nóng, ngũ quan tinh xảo trên gương mặt tuấn tú, bảy phần tựa Chính Khang đế, ba phần tựa An phi.

Bốn phía của đình đều có lan can, hấn liền ghé vào lan can. Trong tay đặt một chiếc bình ngọc hình tròn, bên trong bình là ngô vàng tươi.

Tay hấn nắm một nắm ngô, nhàm chán mà ném một ít vào trong hồ.

Trong hồ nước, đàn cá đều tụ tập lại đây tranh ăn ngô. Cá chép đỏ, chép xanh gì đều có, cái đầu to mọng, nhìn hình thể thì chắc cũng không nuôi dưới hai ba năm. Một đám đang giương miệng cắn ngô, chậm rãi chen chúc thành một đồng.

“Đồ vật đã đưa tới Khuông phủ, Khuông thiếu gia có nói gì không?”
Đôi mắt hấn nhìn chằm chằm bầy cá, sau đó quét tới một người thị vệ vừa đi vào, làm bộ như không để tâm mà hỏi.

“Hồi điện hạ, thuộc hạ tuân mệnh của người, mang mấy thứ kia giao tới trong tay của Khuông thiếu gia rồi ạ. Ngài ấy cũng chưa nói thêm cái gì, chỉ nói cảm ơn lễ vật của điện hạ rồi nhờ thuộc hạ vấn an điện hạ thay ngài ấy ạ.”

Trên thực tế, sau khi Khuông thiếu gia nhận chõng đồ vật kia liền vẫn luôn nhíu chặt mày, không có nửa phần vui mừng.

Nhưng lời này thị vệ không dám nói ra. Nếu không dựa theo tính tình của điện hạ, tất nhiên là sẽ tức giận tới giậm chân. Mấy món kia là do chính điện hạ tự mình đi khắp các cửa hàng lớn trong kinh thành để vợ vét.

Đồ vật không nói là quý trọng, chỉ là phần dụng tâm này, đưa mắt nhìn trong kinh thành, liệu có mấy người có thể được điện hạ coi trọng như vậy.

Thị vệ nghĩ, Khuông thiếu gia kia có chút không biết đi ầu.

Triệu Hiến có chút thất vọng, hẳn nguyên nghĩ rằng sư huynh sẽ kinh hãi, không nghĩ tới hẳn lại bình tĩnh như vậy.

Cho dù là bình thường hẳn thích xem cảnh cá cướp ăn thớt thì hiện tại cũng không có hứng thú.

Lúc này, Khuông Đình Sinh đã đi tới cửa vương phủ. Thị vệ ở cửa biết Vương gia nhà mình cực kỳ coi trọng vị sư huynh này, vừa thấy người li ền vội vàng đi vào bẩm báo.

“Sư huynh tới!” Triệu Hiến vừa nghe li ền cực kỳ kinh hãi, vội ném hết nắm ngô trong tay vào trong hồ. Sau đó phủ tay đứng dậy, tự mình đi ra cửa nghênh đón.

Nhất định là sư huynh quá vui mừng khi nhận được lễ vật, cho nên mới tới cửa nói lời cảm tạ.

Ôm tâm tình như vậy, hẳn không khỏi bắt đầu chạy chậm ra cửa.

Khuông Đình Sinh được thị vệ dẫn vào phòng bên sườn, hẳn vẫn luôn lạnh mặt, áo choàng màu đen càng làm ngũ quan của hẳn có vẻ càng thêm tuyệt thế. Thị vệ dẫn hẳn vào trong phủ th ầm tán tưởng trong lòng, trách không được Vương gia nhà mình lại coi trọng vị Khuông thiếu gia này như thế. Chỉ sợ trừ bỏ đi thân phận của đối phương, quan trọng hơn là người có lòng yêu cái đẹp thì ầu sẽ như thế.

Triệu Hiến chạy vội một đường tới, rất nhanh li ền đến bên ngoài sảnh.

“Sư huynh, huynh đến rồi!”

Khuông Đình Sinh nhìn thấy hẳn thì sắc mặt càng lạnh hơn, đặt hộp gấm c ần trong tay để lên bàn: “Điện hạ, ngài đưa vật này cho ta là có ý gì?”

Một lòng đầy ngập vui mừng của Triệu Hiện trôi đi sạch sẽ, nhìn hộp gấm kia, đầu óc ngây ngốc. Hay là sư huynh không thích lễ vật hấn đưa, hay là đồ vật hấn đưa phạm vào kiêng kị gì của sư huynh?

Hấn mở hộp gấm ra, nhìn thấy hộp ngọc hình bí đao màu vàng kia.

Hấn thấy hộp ngọc này tạo hình đáng yêu, bộ dáng mới lạ cho nên mới mua, có phải là sư huynh không thích hay không?

“Sư huynh, hộp này bộ dáng hiếm thấy.....cho nên ta.....”

Khuông Đình Sinh thấy hấn xác thực không phải cố ý, cơn buồn bực kia tan đi không ít nhưng hấn vẫn xụ mặt, nghiêm túc mà nói.

“Tuy là hiếm thấy nhưng không phải một nam tử như ta có thể sử dụng. Điện hạ biết vật ấy dùng cho việc gì không, nó là vật dùng để đặt phấn mặt của cô nương gia. Ngài đưa vật ấy cho ta, ta há có thể không tức giận?”

Triệu Hiện chột ngộ ra, trách không được sư huynh sẽ tức giận như thế. Sư huynh là nam nhi, bởi vì ngoại hình xinh đẹp mà ghét nhất người khác đánh đờng diện mạo của hấn với nữ tử.

Bản thân đưa thứ này, chẳng phải là phạm vào kiêng kị của hấn.

“Sư huynh, bốn vương thật sự không biết vật ấy là để đựng phấn mặt.”

Sắc mặt của Khuông Đình Sinh tốt hơn một chút, thiếu niên không biết nên uyển chuyển như thế nào nhưng ngữ khí đã chậm lại: “Như vậy, nếu là một chuyện hiểu lầm, vậy thì ta cáo từ.”

Ra đến cửa rãnh, hấn ngừng một chút rãnh nói: “Cảm tạ lễ vật của điện hạ.”

Triệu Hiện ở phía sau hấn, nhếch môi nở nụ cười thật tươi.

Chờ thân ảnh của Khuông Đình Sinh biết mất không thấy, nhìn thấy hộp gấm bị sư huynh để lại liền hạ khoe môi. Bản thân làm sao lại sơ ý như

thê, vậy mà lại mang đ òdùng của nữ tử đưa cho sư huynh, trách không được sư huynh sẽ đến cửa vấn tội.

“Điện hạ.....nô tài còn tưởng rằng ngài mua thứ này là muốn tặng cho An phi nương nương nữa.....” Tiểu Hỉ Tử ở bên cạnh thấp giọng nói, cố đ ùu sắp rụt lại vào trong vạt áo.

Triệu Hiến hừ lạnh một tiếng: “Quý nô tài, không biết nhắc nhở bổn vương, làm cho bổn vương làm ra lỗi lớn như vậy. Phạt người nửa tháng tì ền tiêu, đ ể cho người học khôn chút.”

“Nô tài tạ điện hạ.”

Tiểu Hỉ Tử nói, cố cuối cùng mới dám duỗi thẳng ra. Vừa nhắc đ ùu li ền thấy điện hạ ôm hộp gấm muốn ra ngoài li ền vội vàng đi theo.

“Điện hạ, ngài muốn đi đ ùu vậy?”

Triệu Hiến hừ hừ: “Bổn vương muốn đi Cảnh An hầu phủ.”

Tiểu Hỉ Tử không dám hỏi nguyên nhân, chỉ lo tiến lên hầu hạ chủ tử hà mình, đ ể thị vệ nhanh chóng đ ùu kịp.

Úc Vân Từ nhìn thấy Truyện Hoạ dẫn Triệu Hiến đi vào thì rất là ngoài ý muốn. Vị Hi ền Vương điện hạ này tới hầu phủ sao lại không đi tìm hầu gia mà lại tới tìm nàng?

Nàng mang theo Cẩm Nhi đứng dậy hành lễ, Triệu Hiến vẫy vẫy tay.

“Cảnh phu nhân miễn lễ đi.”

Hắn tự quen thuộc mà ng ồi ở bên cạnh cái bàn, nhìn thấy chén đá bào ở trên bàn. Chén đá bào này khác với những chén khác, bên dưới là từng miếng sương sáo có thịt quả đào oánh nhuận, bên trên thì tưới mứt dương mai.

Vừa nhìn li ền khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn.

“Cho bồn vương một chén như thế này đi.”

Úc Vân Từ nghĩ, thường đọc sách thấy cái gì mà hoàng đế vương gia không ăn bậy đồ vật ở bên ngoài. Hiên Vương là con trai của đương kim bệ hạ, có thể tùy ý ăn sao? Nàng nhìn thoáng qua Tiểu Hỉ Tử ở bên cạnh, Tiểu Hỉ Tử len lén gật đầu một chút.

Nàng liền mệnh Thái Thanh lại đi làm một chén, dùng chén ngọc đựng đầy xong bưng lên.

Tiểu Hỉ Tử trước lấy một cái muỗng bạc, múc một muỗng ăn thử. Ước chừng một lát sau, Triệu Hiền mới bắt đầu ăn.

Chén đá bào mát lạnh, ngọt ngào, có hơi khác với món kem tươi cùng trái cây ở đương thời. Nước dùng làm sương sáo là từ nước mật đào cùng với nước đường chế thành, ngoại trừ vị ngọt thì mùi hương của quả đào cũng cực kỳ nồng đậm. Làm như vậy thì hương vị của đá bào mới càng ngon miệng sáng khoái, giống như đang ăn thạch trái cây.

Nàng nhìn Tiểu Hỉ Tử sau khi nuốt xuống ngậm kia hình như còn liếm môi một chút, Úc Vân Từ hơi hơi mỉm cười, cho Thái Thanh một ánh mắt.

Thái Thanh lại bưng lên một chén đặt trước mặt Tiểu Hỉ Tử, chỉ là chén này được đựng bằng chén sứ bình thường, Tiểu Hỉ Tử được sủng mà kinh, nhìn thoáng qua Hiên Vương. Hiên Vương hình như có chút không kiên nhẫn mà vung tay một chút.

Tiểu Hỉ Tử vui vẻ cực kỳ, vội bưng chén đi tới một góc trong phòng bắt đầu ăn.

Đàn Cẩm đứng ở sau Úc Vân Từ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười kiêu ngạo. Đã nói đỡ ăn mợ sai người làm cho là ngon nhất, vừa rồi bé còn ăn hết cả một chén nha.

Đợi Triệu Hiền dùng xong, Úc Vân Từ nhìn thấy hộp gấm hắc đặt ở trên bàn liền hỏi: “Không biết điện hạ đột nhiên tới thăm là có chuyện gì quan trọng?”

“Đồ này, liễn tặng cho người đi.”

Triệu Hiến đưa ra hộp gấm, nàng liễn hiểu ý cảm tạ. Nhưng trong lòng thì càng buồn bức hơn, Hiên Vương không hiểu sao lại tới, còn chuẩn bị lễ vật cho nàng, rốt cuộc hẳn định làm gì?

Nàng nhẹ nhàng mở hộp gấm ra, vừa liếc mắt một cái liễn thích đồ vật ở bên trong. Cái hộp nhỏ bằng ngọc được chế thành hình bí đỏ, sau khi mở ra còn có một mùi hương dễ ngửi.

“Đa tạ điện hạ, thần phụ rất là thích.”

Sắc mặt Triệu Hiến suy sụp, quả nhiên là đồ cho nữ tử dùng. Trách không được Cảnh phu nhân sẽ yêu thích mà sư huynh lại chán ghét.

“Bốn vương vẫn luôn muốn tìm một món quà đặc biệt làm quà sinh nhật cho sư huynh, hôm ấy hỏi qua Cảnh phu nhân, nghĩ sư huynh nhất định là thích mấy món đồ mới mẻ thú vị. Không nghĩ tới chỉ nhìn đến hình thức mới lạ mà lại đưa hộp phấn mặt đến Khuông gia. Sư huynh cực kỳ bức bối, còn tự mình tới Vương phủ trả đồ cho bốn vương.....”

Nói xong, Triệu Hiến thở một hơi thật dài.

Nàng sửng sốt, hoá ra thứ này là hộp phấn mặt. Nếu không phải Hiên vương nói thì nàng còn tưởng rằng là đồ mỹ nghệ gì đó.

Nhìn thấy bộ dáng này của Hiên vương thì không hiểu sao nàng chợt có chút buồn cười, hẳn tuy là Vương gia nhưng bất quá chỉ là một đứa nhỏ 9 tuổi. Hẳn hành xử như vậy, liễn giống như một đứa nhỏ đột nhiên có ưu thương của người lớn, làm cho người ta thấy buồn cười.

“Điện hạ làm người chân thành, thần phụ nghĩ trong lòng Khuông thiếu gia tất nhiên là hiểu ngài tốt. Chỉ là hẳn dù sao cũng là một nam tử, bỗng nhiên nhận được lễ vật như vậy, khó tránh khỏi có chút không vui. Tình cảm sư huynh đệ của hai người vẫn luôn rất tốt, cho dù là ngài đưa cái gì, thần phụ nghĩ hẳn tất nhiên sẽ đều thấy cảm kích trong lòng.”

Triệu Hiến nhăn mi, lại thở dài một hơi, dẫn tới Đàn Cầm cũng thở dài một hơi theo.

Đứa nhỏ rung đùi đắc ý, nàng cúi đầu nhìn rồi cười lắc đầu một chút. Đàn Cầm vội vàng xụ mặt, khuôn mặt không biểu tình lại càng đáng yêu hơn, Úc Vân Từ nhin không được mà néo trộm khuôn mặt nhỏ của bé một chút.

Triệu Hiến đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, không có chú ý tới động tác nhỏ của bọn họ. Trong đầu hắn không ngừng xuất hiện nụ cười của sư huynh. Nụ cười kia quá tươi đẹp, hắn thật muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy.

“Bổn vương chỉ muốn thường xuyên nhìn thấy sư huynh cười.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên tuấn tú đang chống má, vẻ mặt ưu sầu thì không khỏi mỉm cười. Cho dù là hậu duệ quý tộc, long tử phượng tôn thì bất quá mới chỉ là một thiếu niên choai choai, những thiếu niên tất nhiên cũng sẽ có phiền não của thiếu niên.

Thiếu niên tâm tư đơn thuần, một lòng muốn cho người bên cạnh mình vui vẻ. Nhưng mà tình huống của Đình Sinh đặc thù, Khuông gia lớn như vậy, tất cả hy vọng cùng trọng trách đều đè ở trên người một mình hắn.

“Hắn là nam đỉnh duy nhất của Khuông gia, trách nhiệm nặng nề Trừ phi một ngày nào đó hắn có thể chống cho Khuông gia, lập công với triều đình. Ở trên công tích không phụ kỳ vọng của tổ tông, ở trên con nối dõi làm cho Khuông gia cành lá tốt tươi, nếu không, hắn vĩnh viễn đều không thể vui vẻ.”

Triệu Hiến nghe lời nàng vừa nói, cảm xúc cùng hạ xuống theo. Mặt mày của thiếu niên có đôi nét giống với mình hiện tại, ngoại hình cũng cực kỳ tuấn tú cho nên Úc Vân Từ không khỏi mềm lòng.

“Có lẽ là biện pháp không đúng, mỗi người đều có yêu thích của bản thân. Cho dù là việc học nặng nề thì cũng có đồ để tiêu khiển, có thể làm

cho bản thân mình thả lỏng lại. Điện hạ phải nhớ rõ, lần trước khi Khuông thiếu gia cười, là bởi vì chuyện gì, hẳn là có thể tham khảo vài thứ.”

Nàng vừa nói xong liền nhìn thấy ánh mắt Triệu Hiến sáng lên.

Hắn rũ đi sự ủ rũ lúc nãy, cả người đều trở nên tươi vui hơn. Hắn đương nhiên là nhớ rõ, lần trước là ở trong sơn trang. Ngày ấy tâm tình của sư huynh cực kỳ tốt, hôm đó cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sư huynh nở nụ cười.

Ngày đó bọn họ cùng nhau đi xem ong mật, tâm tình của sư huynh vẫn luôn không tũ.

Hắn nghĩ, hẳn có biện pháp bù đắp lại lỗi sai của mình.

“Nghe xong Cảnh phu nhân nói chuyện, để cho bốn vương gỡ được bế tắc. Quý rầy phu nhân, bốn vương cáo từ.”

Thiếu niên tuy nhỏ nhưng sinh ra đã có sẵn khi thế là người khác không cách nào bỏ qua.

Nàng cũng đáp lễ, tiễn hắn ra ngoài. Dáng người thiếu niên nhanh nhẹn như gió, rất nhanh đã ra khỏi hầu phủ, xa xa còn có thể nghe được hắn phân phó gì đấy với thị vệ ở bên cạnh, ngữ khí nhẹ nhàng.

Một đường này Triệu Hiến rất là hưng phấn, sau khi trở lại vương phủ tính toán ước chừng hai ngày rỗi mới đưa đồ vật đến Khuông gia.

Khuông đại phu nhân nhìn hai rương ong mật ở trong vườn, còn có một người nuôi ong thì cả mặt đều lộ vẻ mờ mịt. Sao Hiến Vương điện hạ lại đột nhiên nghĩ tới đưa ong mật đến Khuông gia bọn họ?

Khuông gia bọn họ lại phế đi nữa thì cũng không thiếu mật ong mà ăn.

Khuông Đình Sinh lạnh mặt, không nói một lời mà nhìn ong mật đang bay ra khỏi thùng nuôi ong. Không khỏi nhớ tới lời sư mẫu nói, mấy con ong mật này đều tôn con mẫu, nếu là thế gian này cũng như thế, có phải là

Khuông gia bọn họ liền không có nhiều phiền não cùng thống khổ như vậy?

“Phu nhân, thiếu gia, điện hạ mệnh nô tài về sau ở lại Khuông phủ. Nô tài từ nhỏ liền theo cha chăm sóc ông, có thể huấn luyện ra ông ôn hòa không chích người.”

Người nuôi ông kia nói, nhìn quanh khu vườn của Khuông gia một chút.

“Nô tài cả gan, muốn xin chỉ thị của phu nhân và thiếu gia về một chuyện. Ông mật ăn mật hoa nên không rời khỏi hoa được. Chỉ là trước mắt.....”

Khuông phu nhân đương nhiên biết trong vườn nhà mình thiếu cái gì, bởi vì nhiều năm nay Khuông gia không có không khí vui mừng. Mẹ chồng với em dâu thậm chí còn không mở miệng cười, càng khỏi nói là gieo trồng hoa cỏ ở trong vườn.

Ngoại trừ cây cối thì vẫn là cây cối.

Cây lớn cây nhỏ sắp xếp chỉnh tề, tuy là có mùa hoa nhưng mà cực kỳ ngắn ngủi.

“Người nhìn rồi làm đi, không có hoa thì mấy con ông mật này sống cũng không lâu.”

“Phu nhân nói rất đúng, nô tài ngoại trừ biết nuôi ông thì cũng biết nuôi hoa. Nếu phu nhân yên tâm thì có thể giao cho nô tài, nô tài nhất định sẽ làm cho hoa trong vườn về sau nở mãi không ngừng.”

Khuông phu nhân nghe thấy lời này thì có chút vừa lòng. Bà tuy là quá phụ nhưng lại không giống với chúng em dâu. Nàng còn có con trai con gái. Nguyệt nhi cùng Ca nhi đều đang ở tuổi thanh xuân, cũng không thể học mẹ chồng, suốt ngày buồn bã thương cảm.

Bọn nhỏ còn phải giả cho người, còn phải có cuộc sống của bọn nhỏ. Cuộc sống của bọn nhỏ, nhất định sẽ không giống với mình, không có hoa,

không có cười vui.

Người nuôi ong được bà đồng ý liền lui xuống bận việc.

Lúc này Khuông Như Nguyệt cùng Khuông Như Ca cũng nghe được tin, hai người lập tức lại đây, từ xa đã nhìn thấy ong mật bay tới bay lui nên cũng không dám lại gần.

“Ong này không chích người đâu.”

Khuông đại phu nhân cười, vẫy vẫy tay với con gái.

Khuông Đình Sinh vẫn luôn không nói lời nào, nhìn mấy con ong mật đó bay múa.

Khuông Như Nguyệt không dám lại gần, Khuông Như Ca thì lá gan lớn hơn một chút, đã đi tới trước thùng nuôi ong. Đi tới càng gần thì ong mật càng nhiều, tiếng “ong ong” vang lên ở bên tai mãi không dứt.

“Nương, mấy thứ này là ai đưa tới vậy?”

“Hiền Vương.” Khuông Đình Sinh nhàn nhạt mà phun ra hai chữ.

Khuông Như Ca phì cười một tiếng: “Quả nhiên vẫn còn là một đứa nhỏ, chỉ biết đưa chút đồ vật kỳ quái hiếm lạ như vậy. Nghe thì ồn ào nhưng đúng là rất náo nhiệt.”

Khuông đại phu nhân nghe vậy, ánh mắt sâu thẳm, nhìn thấy một con ong mật bay qua trước mắt.

Sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Còn không phải sao, thật là náo nhiệt.....”

Chương 40

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chuyện Hiên Vương tặng Khuông gia hai thùng ong mật truyền tới Cảnh An hầu phủ, Úc Vân Từ cũng không rõ vị diện hạ kia là nghĩ như thế nào, sao lại tặng người ta ong mật?

Bên này nàng còn nghĩ chưa rõ, Tả Tam đã xuất hiện ở cửa sân nói là hầu gia cho mời.

Vừa nghe là hầu gia mời, trong lòng nàng liền nói thầm. Bản thân mấy ngày gần đây cửa lớn không ra, cửa sau không bước, phủ Tướng quân bên kia cũng ngừng nghỉ, không nghe thấy truyền ra có tin đồn gì nhảm nhí. Hơn nữa Úc Lượng thật sự nói được thì làm được, đã phải người đưa tiễn suốt mười năm nay của cửa hàng qua, khoảng chừng bốn vạn lượng.

Nàng không biết trong mười năm kiếm được 4 vạn lượng là nhiều hay là ít, nhưng đối với nàng thì bốn vạn lượng kia là một phần tiền cực kỳ lớn, nháy mắt khiến eo lưng nàng thẳng tắp.

Lúc Úc Vân Từ đi qua còn âm thầm cân nhắc, không có chuyện gì, hẳn tìm nàng làm gì?

Suy nghĩ cả một đoạn đường đi, vào sân lại đi vào thư phòng.

Cảnh Tu Huyền trường thân ngọc lập(*), đứng sát ở cửa sổ. Áo gấm màu đen thêu chỉ vàng, đai lưng thắt chặt cũng thêu chỉ vàng giống như áo. Mu bàn tay hấn chấp ở sau người, hai tay nắm lại, ngón tay thon dài cùng với khớp xương rõ ràng.

(Trường thân ngọc lập: Ý chỉ dáng người cao ráo, gọn gàng.)

“Hầu gia, ngài tìm ta?”

“Chuyện Hiền Vương đưa Đình Sinh hai rương ong mật, là nàng cho chủ ý?”

Nàng gật đầu: “Cũng không phải thế, ngày ấy Hiền Vương điện hạ tới tìm ta. Nói là đã đưa quà sinh nhật cho Đình Sinh, nhưng tựa hồ Đình Sinh không quá thích. Hắn đúng là đã hỏi ta, ta cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ nói là phải gãi đúng chỗ ngứa, Đình Sinh thích cái gì thì đưa cái đó, điện hạ có lẽ là nghĩ tới ngày ấy nhìn thấy ở trên thôn trang, Đình Sinh cảm thấy hứng thú với ong mật, cho nên mới có hành động như vậy.”

Nghe xong lời nàng nói, hắn xoay người lại.

Sắc mặt nghiêm trọng, ánh mắt thâm trầm.

“Hắn là hoàng tử, ý vương khó dò, chuyện tương lai ai cũng khó có thể đoán được. Nếu là ngôn hành cử chỉ của hắn bị người khác ảnh hưởng, nàng biết chuyện này có nghĩa là gì không?”

Nàng phát lạnh ở trong lòng, bản thân chưa bao giờ nghĩ nhiều như vậy. Người cổ đại tâm tư phức tạp, đặc biệt là người trong hoàng thất. Nếu là bị người có tâm bảm báo lại với bệ hạ và An phi, chỉ sợ là mạng nhỏ của nàng sẽ khó được bảo toàn.

Lúc trước nàng cơ bản là không có nghĩ như vậy. Nhưng hắn vừa nhắc nhở như thế, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, thẩn mẫn bản thân quá mức tùy ý.

“Hầu gia.....” Nếu thật là làm để vương tức giận, chỉ sợ hầu gia cũng không bảo vệ được nàng.

Cảnh Tu Huyền cũng không phải là nói chuyện giật gân, chuyện tuy rằng không có đến nông nổi kia. Nhưng nếu cứ mặc nó phát triển như vậy, chỉ sợ là không chỉ An phi, mà ngay cả chính bệ hạ cũng sẽ nghĩ nhiều.

Hắn rút ra một quyển sách ở trên kệ, đặt vào tay nàng.

Sách này tên là “Hoạn Đạo”, vừa thấy liền biết là sách giáo khoa của quan trường.

“Trang thứ mười ba ở trong sách, nàng có thể xem qua. Ngoài ra, sách này nàng giữ lại đọc đi, trên thế gian lấy lập thân làm gốc, chẳng qua chỉ là binh kế và mưu lược. Nếu nàng có thể đọc thuộc, cho dù không thể hành binh thi khoa cử thì cũng có thể thành thạo ở bên trong hậu trạch. Nữ tử thường ở nội trạch, ngẫu nhiên mới ra cửa làm khách. Các phu nhân trong kinh phần lớn đều lỗi đời, am hiểu lý lẽ, khéo đưa đẩy, nếu nàng nhìn không thấu, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị hại.”

Lời này nói nghe cực kỳ có lý, giống như là thật sự đứng ở góc độ của nàng để suy xét.

Nàng là một người ngoại lai, không rõ cách sinh tồn ở cổ đại cho lắm, nếu là trong lơ đãng xúc phạm người khác thì chỉ sợ sẽ đưa tới tai họa cho bản thân.

“Đa tạ hần gia, ta tất nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng, cẩn thận đọc sách.”

Trước kia nàng còn nghĩ cách ứng phó hần, hôm nay nghe hần nói chuyện xong, nàng liền tính toán nghiêm túc đọc sách. Cả chữ, cũng phải gia tăng rèn luyện, để tránh khi cần dùng thì lại trách học quá ít.

Thái độ của nàng đoan chính, ngữ khí chân thành, một bộ đệ tử tốt.

“Nàng có thể nghĩ như vậy là rất tốt. Nhớ phải đọc nhiều nghĩ nhiều, ít nói ít làm.”

“Đạ, hần gia, ta đều ghi tạc ở trong lòng.”

Hần bước tới ngồi lên ghế đặt đằng sau chiếc bàn, thần sắc nhìn qua có chút mệt mỏi. Nàng không biết bình thường hần làm cái gì, cũng không biết hần bận rộn cái gì.

Tuy nói là ở trong mắt nàng, EQ của hần cực thấp. Nhưng là không thể phủ nhận, đây là một nam nhân cực kỳ ưu tú, ngoại trừ lạnh nhạt với nữ sắc

ra thì những chuyện khác đều làm nàng rất tâm phục khẩu phục.

Đối với người lai lịch không rõ như nàng, hắn cũng có thể nói lời thật lòng, lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ. Nếu là làm bằng hữu thì người như vậy là đáng tin cậy nhất.

Ở thời đại này, di nương thông phòng là chuyện quá đỗi bình thường. Hắn có thể nghiêm khắc kiềm chế bản thân, không loạn quan hệ nam nữ, quả thật là khó được.

Hiện tại nàng là thê tử trên danh nghĩa của hắn, nếu hắn không đuổi nàng đi thì nàng thật ra cũng nguyện ý ở bên trong hậu phủ lừa ăn lừa uống. Còn chuyện rời đi hậu phủ để tự dựng nên một cơ nghiệp thì nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Bản thân vốn không phải là nhân vật tinh anh gì, cuộc sống yên ổn chính là đi đâu nàng theo đuổi suốt đời.

Thân thể cao lớn của hắn dựa ra sau, nhàn nhạt nói: “Nàng lui ra đi.”

Nàng theo lời cáo từ, đợi ra khỏi thư phòng rồi mới thở dài ra một hơi.

Sau khi trở lại chỗ ở của mình, nàng liền gấp không chờ nổi mà mở ra quyển sách hắn đưa, lật đến trang 30 như lời hắn nói.

Một tờ này nói về thư đĩnh của một vị thái tử thiên triều, quan hệ của người này với Thái tử cực kỳ tốt, hắn nói gì thì Thái tử nghe nấy, do đó dẫn tới người khác ác ý phỏng đoán rồi bị buộc tội trên triều.

Người công kích hắn chỉ dùng một câu: gièm pha mê hoặc chủ cũng đã làm hoàng đế lúc đó nổi lên lòng nghi ngờ mọi thứ, không chỉ biếm hắn thành một tiểu quan ở phương Bắc hoang vắng, cả người làm quan trong gia tộc của hắn cũng từng người từng người bị phái ra bên ngoài nhậm chức.

Lòng đế vương, sâu không lường được.

Nàng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, thề nếu Hiên vương kia lại đến tìm nàng thì nàng liền đóng cửa không gặp.

Dù sao nam nữ bảy tuổi đã tách ra dùng bữa, nàng một người nữ nhân, không gặp nam tử bên ngoài cũng là lẽ bình thường.

Nàng khép lại sách, xoa xoa giữa mày. Bản thân sau khi thay đổi được vận mệnh ngoại tình chết tha hương thì có chút tự đắc rồi, cảm thấy cổ đại chẳng qua cũng chỉ như thế.

Nhưng là nếu không nhờ hắc nhắc nhở, nàng cũng sẽ không biết, thời đại này, chỗ nào cũng là hố. Cần phải cẩn thận hơn nữa, cẩn thận lại cẩn thận.

“Mơ.....”

Một giọng nói mềm mại của nhỏ nít đánh thức nàng khỏi dòng suy nghĩ, Úc Vân Từ vội vàng nở nụ cười, vẫy vẫy tay với Đan Cẩm.

Nhìn thấy đôi mắt trắng đen trong sáng của nó, giống như tất cả hắc ám đều bắt đầu tan biến đi. Cho dù là sinh tồn ở cổ đại không dễ nhưng nàng còn có người làm bạn, thật ra đã là cực kỳ may mắn.

“Cẩm Nhi có ngủ ngon không?”

“Ừm, Cẩm Nhi còn mơ thấy mơ.....”

Đứa nhỏ nói, đôi mắt lúng liếng dính ở trên quyển sách trong tay nàng.

Nàng chợt lóe lên suy nghĩ ở trong lòng, bỗng nhiên nghĩ tới đứa nhỏ đến tuổi giống Đan Cẩm, hẳn là đã phải học vỡ lòng rồi. Cẩm Nhi trước kia bị bỏ qua, chỉ sợ không ai nghĩ tới chuyện cho nó đi học.

“Cẩm Nhi, muốn đọc sách không?”

Nàng nhẹ giọng hỏi, mỉm cười nhìn đứa nhỏ.

Con người đen nhánh trong sáng của Đàn Cẩm sáng ngời, hơi có chút thẹn thùng mà gật đầu, trong ánh mắt mang theo khát vọng, còn có một tia nhút nhát.

“Vậy mẹ tìm cho con một phu tử nhé?”

Thải Thanh ở bên nghe xong liền nhỏ giọng mà nhắc nhở nàng: “Phu nhân, trong hầu phủ có tộc học.”

Úc Vân Từ nghe xong mới bừng tỉnh hiểu được. Thế gia ở cổ đại, đều dạy con cháu theo điểu lý của gia tộc, nhà nào cũng đều xây tộc học. Con cháu trong tộc tới tuổi sẽ được đưa vào tộc học.

“Tộc học xây ở chỗ nào?”

Nàng hỏi như vậy cũng không kỳ quái, nàng mới gả vào không bao lâu, đương nhiên là sẽ không biết chỗ của tộc học.

Thải Thành không hề có nửa phần hoài nghi, lập tức trả lời: “Tộc học xây ở bên cạnh Đông viện của nguyên lão hầu phủ, chính là chỗ tây sường của nhị phòng hiện nay ạ.”

Nhắc tới nhị phòng, Úc Vân Từ liền cảm thấy không tốt lắm. Cẩm Nhi vốn đã có tình tình hướng nội, nếu là đưa nó tới tộc học, những con cháu khác trong tộc bắt nạt nó thì làm sao bây giờ?

“Như vậy, chọn ngày mang ta đi xem sao.”

Đi trước nhìn xem, nếu là không thích thì nàng liền tự mời một phu tử vào phủ dạy ở công đường. Nghĩ tới tính tình thờ ơ với mọi chuyện của hầu gia, hẳn là sẽ không để ý tới chuyện nàng tiêu tiền mời phu tử đi.

Lại nói, hiện tại nàng có rất nhiều tiền!

Cách một ngày, nàng nắm tay đứa nhỏ, dẫn theo Thải Thanh cùng với Cao thị, Hỉ Nhạc cùng nhau đi vào học đường.

Hầu phủ rất lớn, đi một đoạn đường rồi cũng không thấy được bao nhiêu hạ nhân, ngẫu nhiên mới có người đang quét tuyết. Bọn họ đi qua một cái cửa tròn, nghe Thái Thanh nói đã đi vào chỗ của nhị phòng, mới cảm giác người nhiều lên.

Chủ tử của nhị phòng đông đúc, hạ nhân tự nhiên là cũng nhiều hơn. Nhưng bọn họ cũng không cần xuyên qua sân của nhị phòng mà là đi dọc theo một con đường độc lập dẫn tới học đường.

Chưa đến gần, liền nghe được thanh âm đọc sách. Phát âm của từng chữ rất khó nghe, cổ phong cổ vận(*), Trong lòng Úc Vân Từ nổi lên cảm xúc khác thường, phảng phất như vào giờ phút này, nàng mới có thể chân thật cảm giác được bản thân ở một thời không khác.

(*) Cổ phong cổ vận: Mang phong cách cổ, ví dụ như thơ cổ cổ trang,...

Qua khung cửa sổ, thật dễ dàng mà nhìn thấy tình hình bên trong học đường.

Cũng không giống với tưởng tượng của nàng, phu tử dạy học là một nam tử khoảng chừng 30 tuổi, diện mạo nho nhã, người mặc áo dài màu xanh lá. Tuổi của mấy đứa nhỏ trong học đường rõ ràng có lớn có bé, nhưng học lại giống nhau.

Kiểu giáo dục như vậy, Cẩm Nhi có thể theo kịp không?

Phu tử bên trong rốt cuộc nhìn thấy nàng, đầu tiên là hấn sững sốt.

Nàng đơn giản cũng mang theo Cẩm Nhi đi tới cửa, thoải mái hào phóng mà đứng ở chỗ đó.

Phu tử nhìn thấy cách ăn mặc của nàng, có lẽ là đoán ra được thân phận của Úc Vân Từ, vì thế hấn buông sách, đi ra ngoài.

Thái Thanh vội nói: “Phu tử, vị này chính là hầu phủ nhân của chúng ta, hôm nay mang biểu thiếu gia tới xem tộc học.”

Phu tử lập tức hành lễ: “Gặp qua phu nhân, kẻ hèn họ Lâm.”

“Lâm phu tử.”

“Nói vậy, vị này chính là biểu thiếu gia đi.” Lâm phu tử hỏi, đôi mắt nhìn về phía Đàn Cầm.

Đàn Cầm có chút khấn trương, nhưng vẫn cứ hành được một cái lễ ra hình ra dáng: “Gặp qua phu tử.”

Úc Vân Từ lộ ra nụ cười tán thưởng, quy củ của Cầm Nhi rất ra hình ra dáng. Một đứa nhỏ như vậy làm ra hành động của người lớn, độ “moe” tương phản kia thật làm người không nhịn được mà ôm nó vào trong ngực để hôn hôn một hồi.

Dương nhiên là nàng không thể nào làm như vậy.

Cổ đại không thể so với hiện đại, quan trọng nhất chính là phải rụt rè khéo léo.

“Biểu thiếu gia có biết chữ chưa?”

“Hồi phu tử, gia phụ đã từng dạy học sinh [Thiên Tự Văn] và [Tam Tự Kinh]”

Câu trả lời của Đàn Cầm làm cho Úc Vân Từ có chút giật mình, nàng không nghĩ tới một đứa nhỏ như vậy đã học biết mặt chữ. Đối với cha mẹ hẳn, nàng có một cảm giác tò mò khó hiểu, một đôi cha mẹ như vậy, tất nhiên là sẽ cực kỳ yêu thương đứa nhỏ của bọn họ.

Từ trên tên của Cầm Nhi đã có thể thấy được một chút, cha họ Đàn, mẹ họ Cảnh. Tên của nó kết hợp cả họ của cha mẹ, nếu hai người không phải thật tình yêu nhau thì sẽ không có khả năng lấy cái tên như vậy.

Lâm phu tử kiểm gia đơn giản một lần, có chút vừa lòng mà nói: “Phu nhân, xin hỏi bao lâu nữa ngài đưa biểu thiếu gia lại đây ạ?”

Lúc này, các học sinh trong học đường thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ. Từ trong những ánh mắt vọng lại đây, Úc Vân Từ có thể phân biệt ra tò mò cùng khinh bỉ. Ở trong một lớp học, có lớn có bé, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện bắt nạt.

Trong đám nhóc có một nam hài ước chừng khoảng sáu bảy tuổi, là đứa nhỏ ăn mặc tốt nhất trong tất cả các học sinh. Ánh mắt của hắn cũng không tốt nhất, trong mắt lộ ra vẻ khiêu khích nhìn về phía Cẩm Nhi.

Sắc mặt nàng lạnh lùng, nâng cằm nói: “Lâm phu tử, xin hỏi đứa nhỏ mặc y phục màu xanh nhạt kia là thiếu gia nhà ai?”

Lâm phu tử không cần quay đầu lại cũng biết đứa nhỏ nàng chỉ là ai, hắn cung kính đáp: “Hồi phu nhân, đó là trưởng tôn của nhị lão thái gia, Cảnh Tề thiếu gia.”

“A.....” Âm cuối của nàng kéo thật sự dài, hoá ra là trưởng tôn của nhị phòng, trách không được lại kiêu căng như thế.

Gần đây nhị phòng lại không ra nhảy nhót nữa, nàng cũng thiếu chút nữa quên vị nhị thẩm kia.

“Phu tử, hầu gia chúng ta cực kỳ yêu thương cháu ngoại trai của hắn. Tuy rằng đây là tộc học, thu nhận tất cả con cháu của người trong tộc Cảnh thị. Nhưng người biết, một mạch hầu phủ của chúng ta, hiện tại chỉ có một đứa nhỏ là Cẩm Nhi. Ta cùng với hầu gia đều là cực kỳ không nở, cũng không yên lòng, cho nên hôm nay ta mới có thể tự mình tới xem xét. Nếu là Cẩm Nhi nhà chúng ta đi học bị người bắt nạt, hoặc là chịu tội thân gì đó, không riêng gì ta, cả hầu gia, cũng sẽ bỏ qua chuyện này.”

Úc Vân Từ nói như vậy, Lâm phu tử làm sao có thể không rõ ý ngầm trong câu nói của nàng. Nói trắng ra, Cảnh thị tộc học, nguyên ý là tạo phúc cho con cháu trong tộc, nhưng người chân chính bỏ vốn cùng trả phí nhập học lại là hầu phủ.

Lâm phu tử nguyên bản còn không để tâm, hắn đã nghe qua vị biểu thiếu gia này của hầu phủ, hình như cũng không được coi trọng gì. Hiện

giờ lại nghe h ầu phu nhân nói như vậy, h ần lập tức đ ể bụng vị thiếu gia sống nhờ ở h ầu phủ này.

H ầu phu nhân không chỉ có tự mình đưa người tới, còn nói với h ần một đoạn như vậy, rõ ràng là có ý bảo vệ biểu thiếu gia. H ần lập tức có sắp xếp trong lòng, tự biết v ề sau phải chiếu cố đặc biệt vị biểu thiếu gia này.

Đôi mắt của Đàn Cẩm trông mong mà nhìn vào trong phòng, có chút sợ hãi lại có chút hướng tới.

Nàng khom người sửa sang lại vạt áo giúp nó: “Cẩm Nhi đừng sợ, con trước ở chỗ này mấy ngày, nếu là không thích, mợ lại mời một phu tử khác cho con.”

Ánh mắt của Lâm phu tử chợt loé lên một chút, lời này của h ầu phu nhân ý là nếu biểu thiếu gia không hài lòng học đường, nàng liền mang biểu thiếu gia đi hỏi phu tử khác.

Khó mà làm được!

Nếu là thật như vậy, thanh danh của h ần liền mất sạch! Cho nên h ần cần phải cực kỳ đ ể bụng, không thể đ ể cho biểu thiếu gia chịu nửa phần tội thân ở trong học đường!

“Phu nhân yên tâm, v ần sinh nhất định sẽ cố gắng dạy dỗ biểu thiếu gia, không phụ sự kỳ vọng của phu nhân.”

“Như vậy rất tốt!” Úc Vân Từ vừa lòng gật đầu, phu tử này nghe hiểu lời nàng nói, vậy là cũng biết nên làm thế nào. Nàng chính là muốn kết quả như thế, Úc Vân Từ không hề muốn nghe thấy tin Cẩm Nhi bị người bắt nạt.

“Ta cùng với h ầu gia đều rất coi trọng việc học của Cẩm Nhi, v ề sau sẽ không thiếu tới quấy r ầy phu tử, còn hy vọng phu tử đừng trách.”

Thái độ của Lâm phu tử trong một lúc này chuyển từ thờ ơ, không thèm đ ể ý đến xem trọng và cẩn thận. Hiện tại nghe được ngay cả h ầu gia cũng

sẽ tự mình tới hỏi, trong lòng đã bắt đầu xem Đản Cẩm như là đệ tử yêu thích nhất của mình, nhất định phải dụng tâm, không thể có bất luận sơ xuất gì.

Quyết định xong ngày vào học, Úc Vân Từ liền mang theo Đản Cẩm trở về.

Đọc theo đường đi, Đản Cẩm rất hưng phấn, dưới yêu cầu của nàng còn đọc một chương Tam Tự Kinh. Từng chữ phát âm rõ ràng, cũng không tạm dừng, xem ra nó học rất chắc. Nàng nhìn đứa nhỏ rõ ràng hoạt bát hơn một chút thì rất là vui mừng.

Quay lại sân, Truyện Hoạ lấy ra một tấm thiệp.

Thiệp này do Thành Quốc Công phủ đưa tới, nói là dì nhỏ của nàng quay trở về nhà, mời nàng qua phủ một lần.

Dì nhỏ của nàng, không phải là An phi nương nương ở trong cung sao?

Cung phi thăm viếng, hẳn là đã sớm có tiếng gió, sao lại đột nhiên như thế? Nàng lật qua lật lại tấm thiệp để nhìn, bỗng nhiên nhìn thấy hai chữ thứ bảy thì đứng tử co rụt lại.

Lần trước nàng đi phủ Quốc công đã tìm hiểu tình huống của phủ Quốc công rành mạch, ở nhà mẹ đẻ An phi đứng thứ sáu, là con gái nhỏ của hai vợ chồng Thành Quốc Công.

Như vậy, vị dì thứ bảy này là ai?

Chương 41

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phủ Quốc Công đột nhiên xuất hiện một tiêu thư dòng đích, đừng nói là Úc Vân Từ giật mình, người khác cũng cảm thấy kinh ngạc giống như nàng. Theo lời truy ền ra từ phủ Thành Quốc công, mọi người rốt cuộc đều hiểu được vị thất cô nương này là thế nào.

Nguyên lai là hai năm sau khi Thành Quốc Công phu nhân sinh ra An phi thì còn sinh ra một nữ nhi nữa. Những thế gia giống như phủ Thành Quốc Công, sau khi con cháu được sinh ra thì đều sẽ được kiểm tra bát tự một lần.

Vì thế sau khi vị thất cô nương này được kiểm tra bát tự xong liền dọa vợ chồng Thành Quốc Công sợ tới mức không dám lộ tin của nàng ra ngoài. Ngay cả tin hỉ đưa nhỏ ra đời cũng không dám truy ền ra, bởi vì nàng có tướng khắc cha khắc mẹ.

Phạm thị ôm con gái nhỏ khóc rống một hồi, mời vài vị tăng nhân đặc đạo tìm kiếm phương pháp hoá giải nhưng cũng không được. Cuối cùng vẫn là Nguyên Thanh tiên cô của Ngọc Trinh Quan nghĩ ra một biện pháp, đó chính là tu đạo sửa mệnh.

Vì thế Thành thất cô nương từ nhỏ đã đi theo Nguyên Thanh tiên cô sống ở trong đạo quan, mãi đến năm 25 tuổi mới trở về nhà.

Ba ngày sau, rốt cuộc Úc Vân Từ cũng gặp được người dì nhỏ gửi thiệp cho nàng.

Lúc Liễu thị dẫn nàng vào thính đường, nàng liền nhìn thấy một nữ tử với khuôn mặt lạ lẫm.

Khuê danh của Thành thất cô nương là Thành Băng Lan, ngoại hình có năm phần giống với Phạm thị, cũng có ba phần tương tự với nàng. Có lẽ là

do hàng năm ở tại đạo quan mà sắc mặt của nàng ta có phiếm một tia xanh lá.

Dì nhỏ nghĩ cách Phạm thị có chút xa, khuôn mặt nghiêm nghị, cảm giác có chút khó chịu, nửa điềm tươi cười cũng không có. Ánh mắt lại càng lạnh băng, sắc bén, thậm chí là có chút lệ khí(*).

(*Lệ khí: Cảm giác thù địch, ngang ngược, bạo ngược.)

“Vân Từ gặp dì nhỏ ạ.”

Thành Băng Lan nhìn nàng, thật nghiêm túc mà dò xét từ đầu sợi tóc đến hoa văn ở trên giày, không hề buông tha bất luận một chi tiết gì. Nhìn tới nổi trong lòng nàng có chút nao nao, chỉ cảm thấy sờn tóc gáy.

“Người chính là Vân Từ đi, đến chỗ dì nhỏ nào.”

Nàng nghe lời, đến gần Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan kéo tay nàng, trên mặt nhếch lên nụ cười, có cảm giác quái dị nói không nên lời: “Quả nhiên là có tướng mạo tốt, ngoại hình thật là giống với mẫu thân của người.”

Không phải nói vị dì nhỏ này mới sinh ra không bao lâu đã bị đưa tới đạo quan sao? Sao nàng có thể gặp được mẹ đẻ của nguyên chủ?

Nàng còn đang nghi hoặc ở trong lòng thì nghe được tiếng khóc nức nở của Phạm thị: “Đại tỷ của con thương con, thường trộm đến đạo quan thăm con, cũng làm khó con còn nhớ rõ bộ dáng của nàng. Nếu là nàng ở trên trời có linh, biết con đã trở về nhà, không biết sẽ vui mừng tới cỡ nào.”

“Bộ dáng của đại tỷ, nữ nhi làm sao sẽ quên được? Nàng nếu là thật sự ở trên trời.....có linh, làm sao lại không phù hộ con gái của mình. Nữ nhi tuy rằng mới vừa hồi kinh, lại nghe được rất nhiều về chuyện Phương thị khát khe Vân Từ. Đáng thương đứa nhỏ không nương như Vân Từ, lớn lên trong tay thiệp thất, đại tỷ cũng thật là nhẫn tâm.....”

Thành Băng Lan tuy rằng là bất bình thay nàng, nhưng lời này sao lại nghe cứ không đúng chỗ nào vậy

Úc Vân Từ quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt của Phạm thị có chút âm trầm, nàng càng cảm thấy kỳ quái hơn.

“Đại muội bạc mệnh, Từ tử nhi lại là thời khắc đầu tiên không quên mẹ ruột, đại tử con ở trên trời có linh thiêng, đương nhiên là sẽ cảm thấy được an ủi. Còn Từ tử nhi, nhiều năm như vậy là thật sự đã chịu khổ, cũng do Phương thị đáng giận, vẫn luôn ngăn cản chúng ta, nếu không chúng ta đã đón Từ tử nhi về phủ Quốc công. Bằng không.....há có thể để nàng chịu khổ mấy năm nay.....”

Liễu thị nói, bắt đầu lau nước mắt. Hốc mắt của Phạm thị cũng trở nên ướt át, giống như nhớ tới con gái yêu, thần sắc đau khổ.

Úc Vân Từ thở dài trong lòng, nàng là tới làm khách, không phải là tới nhớ khổ. Hơn nữa vai chính hôm nay là vị di bầy này mà, bọn họ cứ luôn nói về mẹ ruột của nguyên chủ làm cái gì?

“Bà ngoại, Vân Từ thời trẻ không hiểu chuyện, làm tổn thương tâm của mọi người, muốn trách thì mọi người cứ trách con đi!”

Thành Băng Lan nhìn nàng một cái, rủ xuống hai mắt.

“Đứa nhỏ tốt, bà ngoại đau lòng con còn không kịp, làm sao sẽ trách con?” Thành thị nói, ngừng rơi nước mắt.

Liễu thị vội vàng nhếch miệng cười, đưa tay ra hiệu bọn hạ nhân đi vào thay trà. Sau khi thay trà xong, nàng lại tự mình đổ một ly đây cho Phạm thị: “Nương, ngày đại hỷ, thất muội vừa trở về nhà, chúng ta cũng đừng nói những chuyện không vui về đó.”

“Vẫn là con hiểu chuyện nhất.” Phạm thị thật vừa lòng con dâu cả, dùng khăn xoa xoa khoé mắt.

“Là nữ nhi nhắc tới trước mặt nương, còn nữa, diện mạo này của Vân Từ, nữ nhi vừa thấy liền không khỏi nhớ tới đại tỷ. Nữ nhi đáng chết, vừa nói liền chọc cho nương thương tâm.” Thành Băng Lan nói, nét xanh xao trên khuôn mặt càng nặng hơn một chút.

Phạm thị làm sao sẽ trách cứ nàng, vội thở dài: “Không trách con, vì nương vừa nhìn thấy Từ tỷ nhi đến liền không khỏi nghĩ tới đại tỷ của mấy đứa. Mấy đứa nói không sai, Từ tỷ nhi hiểu chuyện, còn gả cho người trong sạch. Đại tỷ con nếu là biết thì nhất định là sẽ thấy vui mừng.”

“Vân Từ, di nhỏ ở trong núi không có thứ gì tốt, vòng tay này tặng cho con làm lễ gặp mặt đi.”

Nàng tự nhiên mà vuốt xuống chuỗi ngọc đàn hương ở trên cổ tay, mạnh mẽ đeo lên tay Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ không có cự tuyệt, nói một câu tạ ơn xong liền ngồi ở một bên. Trong lúc này, đôi mắt của Thành Băng Lan vẫn luôn nhìn nàng, sắc mặt không biết nên nói là thương tâm hay là thống khổ.

Trên mặt nàng không lộ ra nhưng trong lòng lại càng cảm thấy kỳ quái. Bởi vì, tuy Thành Băng Lan nói là tưởng niệm mẹ đẻ của nguyên chủ nhưng đáy mắt lại không có nửa điểm độ ấm, thậm chí trong lúc lơ đãng còn biểu lộ ra hận ý.

Không tới chốc lát, Thành Ngọc Anh liền đi vào. Sau khi hành lễ với các trưởng bối rồi liền lôi kéo Úc Vân Từ rời đi.

Phạm thị thật vui vẻ nhìn thấy tình cảm giữa biểu tỷ muội bọn họ tốt như thế, còn ý bảo Thành Băng Lan: “Băng Lan đã nhiều năm không ở trong kinh, chỉ sợ không biết trong kinh hiện giờ lưu hành cái gì. Không bằng con đi theo hai tiểu bối đi, tới phòng Anh tỷ nhi trò chuyện.”

Thành Băng Lan xụ mặt nhưng cũng đứng dậy đi theo.

Hai ngày trước Thành Ngọc Anh đã gặp người cô nhỏ này, đối với vận mệnh của cô nhỏ cũng có một ít đồng tình. Vừa nghe vậy thì làm sao lại

không đồng ý, lập tức thân mật tiến lên định ôm tay Thành Băng Lan.

Úc Vân Từ ở một bên nhìn thấy rõ ràng, Thành Băng Lan né tránh tay của Thành Ngọc Anh, đi ra ngoài trước một bước.

Thành Ngọc Anh cười cười không để bụng: “Cô nhỏ vẫn luôn được nuôi ở trong núi, tính tình khó tránh khỏi có chút quái gở.”

“Đúng thật là vậy.”

Hai biểu tỳ muội vội đuổi kịp Thành Băng Lan, không biết từ bao giờ mà bọn họ đã đi tới giữa vườn. Bụi Phượng Tiên đang nở thật diễm lệ, Úc Vân Từ không khỏi nhìn về phía móng tay của mình.

“Biểu tỳ, nếu không chúng ta đi nhuộm móng tay đi.” Thành Ngọc Anh đề nghị xong liền tự mình đi hái hoa.

Úc Vân Từ còn đang nghĩ ngợi nên làm sao để giết thời gian, bởi vì Thành Băng Lan vẫn luôn lạnh mặt, làm người khác khó chịu. Nghe xong Thành Ngọc Anh nói, nàng cũng đuổi tay đi hái.

Hai người hái một đống lớn rồi bỏ vào trong cái sọt nhỏ mà hạ nhân đưa tới, nhìn qua thì hẳn là đủ rồi.

“Cô nhỏ, ngài cũng đi với chúng ta đi.”

Ánh mắt Thành Băng Lan hiện lên tia tàn khốc, giống như cực kỳ khinh thường mà hừ một tiếng: “Không được, tục nhan lại mỹ sắc, Tiêu Tôn sẽ không thích. Ta phải quay về đi chép Đạo kinh, không đi với hai đứa nữa.”

Nàng nói xong liền nhắc chân rời đi.

Thành Ngọc Anh sượng mặt, hơn nửa ngày mới hồi thần lại, quay sang cười xin lỗi Úc Vân Từ: “Cô nhỏ từ nhỏ đã nuôi ở trong đạo quan, sợ là không quen nhìn hành vi của chúng ta. Như vậy chúng ta cũng đừng miễn cưỡng nữa. Ta vừa mới nhìn màu trên móng tay biểu tỳ đã phai đi rồi, có thể thấy được là lần trước nhuộm quá nhạt. Hôm nay thấy canh giờ còn

sớm, không bằng nhuộm nhiều vài lần đi, chúng ta cũng có thể trò chuyện.”

“Tất nhiên là được mà, thịnh tình của biểu muội không thể chối từ, ta chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người đi tới sân của Thành Ngọc Anh, đi được một nửa, Thành Ngọc Anh lại cảm thấy hoa hôm nay hái có chút không đủ liền mệnh hạ nhân lại đi hái một ít.

Những đoá hoa được hái về được tẩy sạch xong rồi bỏ vào trong nghiên bát(*) bằng mã não, sau đó dùng nghiên xử(*) cũng bằng mã não nhẹ nhàng đảo qua.

(*Nghiên bát và nghiên xử: Là cái bát trứng và chày giã thuốc, giã tiêu...)

Dáng người của thiếu nữ đã hơi lộ ra nét lả lướt, một thân váy áo màu hồng nhạt, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng. Thành Ngọc Anh nghiêm túc mà nghiên hoa, mười ngón tay nhỏ dài, da trắng như tuyết, tư thái lại ưu nhã, động tác làm người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Úc Vân Từ ngồi ở một bên, nhìn nàng bận việc. Thâm nghĩ không hổ là cháu gái đích trưởng của đại thế gia cổ đại, dáng vẻ này, thật là làm người không tìm được bất luận tội xấu gì.

Khoảng chừng một khắc nửa chung(*) sau, nha đầu được phái đi hái hoa kia đã trở về, sắc mặt thật không đẹp.

(*Một khắc nửa chung: Khoảng 30 phút)

“Tiểu thư, biểu tiểu thư, nô tỳ không hái được hoa về.....Bởi vì mấy đoá hoa kia không biết đã bị cái gì đập hư rồi.....”

Thành Ngọc Anh dừng lại động tác, mày đẹp hơi nhăn, như là hơn nửa ngày mới hiểu được ý trong lời nói của nha đầu kia: “Sao lại thế? Trong phủ không ai thích nuôi mèo, nuôi chó cả.....”

“Chúng ta đi xem đi.”

Úc Vân Từ đ̣ề nghị, Thành Ngọc Anh g̣ật đ̣ầu, hai người v̄i vàng đi tới chỗ vườn.

Bụi Ph̄ượng Tiên kia lúc bọn họ đi còn đ̄ang nở thật diễm lệ. Hiện tại đ̄ầu bị người gīã nát, cành lá bị bẻ gãy, hoa rơi vụn v̄t, g̣ần như là nhìn không có một gốc hoa không bị tai họa.

“Đây là?” Thành Ngọc Anh hít vào một hơi, cả một bụi hoa đ̄ầu bị d̄m nát, vừa nhìn liền biết không phải chó mèo làm.

Không cần nghĩ cũng biết là có người cố ý d̄m.

Rốt cuộc sẽ là ai? Ai là người có gan giương oai ở trong vườn mà còn không sợ bị người quở trách?

G̣ần như là cùng một lúc, hai người đ̄ầu nghĩ tới một người.

Úc Vân Từ cân nhắc, chẳng lẽ vị di b̄i kia từ nhỏ đã nuôi trong đạo quan nên tính cách bị v̄n v̄o? Cho nên mới sẽ trở nên quái quái, làm ra loại chuyện l̄t thủ t̄i hoa(*) này?

(*L̄t thủ t̄i hoa: Ý chỉ người không biết thương thức, nhẫn tâm bẻ hoa ngắt lá)

“Đi, chúng ta đi tìm nàng.”

Thành Ngọc Anh nói, liền kéo nàng đi vào trong sân của Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan h̄i phủ mới ba ngày, liền ở trong một cái sân g̣ần chỗ của Phạm thị nhất. Sân rất tinh xảo, Thành Ngọc Anh vốn tưởng rằng bản thân sẽ dọn vào đây, không nghĩ tới lại đột nhiên nhào ra một vị cô nhỏ.

Còn chưa đi đến sân, đã nhìn thấy Thành Băng Lan đứng ở trên đường.

Giữa tà váy nàng còn nhuộm màu sắc của hoa cùng với nước xanh của lá cây, nhìn thấy hai người bọn họ, vậy mà còn không hề có nửa điểm trốn tránh. Liền cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn thẳng qua, trong ánh mắt mang theo khoái ý.

Úc Vân Từ đã có thể khẳng định vị di bầy này có lẽ có chút vấn đề ở trong lòng.

“Cô nhỏ, sao ngài lại chưa có nghĩ ngợi?”

Thành Băng Lan cười cười, trong nụ cười có tia quỷ dị: “Hai đứa là tới hưng sư vấn tội sao? Vì sao không lớn tiếng mà hỏi thẳng, một hai phải vòng vèo cái gì, hỏi dò nói mát có mệt không? Nói thật cho các người biết, bụi Phượng Tiên đó là ta dẫm.”

Thành Ngọc Anh đè lại lửa giận ở trong lòng mình, cố gắng tâm bình khí hoà mà hỏi: “Cô nhỏ, người vì sao phải dẫm nát chúng nó? Người biết rõ ta với Vân Từ biểu tở đang muốn dùng chúng nó nhuộm móng tay.”

“Nói tới cái này, ta cũng là thật xin lỗi. Vừa nãy ta đột nhiên nhớ tới có chuyện còn chưa có làm, vì thế liền quay người trở về. Không nghĩ tới khi đi qua bụi hoa, có một con ong mật vây quanh ta, làm ta cả kinh không nhìn thấy đường, quay xung quanh chỗ bụi hoa, không nghĩ tới vậy mà lại giẫm nát mấy đoá hoa kia.”

Thành Ngọc Anh giống như tin tưởng lời nàng nói, khẩn trương mà nhìn nàng: “Vậy cô nhỏ, người có bị ong mật đốt bị thương không?”

“Đương nhiên không có, sau đó con ong mật đã bị ta bóp chết rồi.”

Úc Vân Từ vẫn luôn không nói gì, vị di bầy này không chỉ ngữ khí nói chuyện làm người khó chịu, ngay cả ánh mắt cũng làm người ta cực kỳ không thoải mái. Đặc biệt là khi nói ra hai chữ bóp chết, cái loại lệ khí này bất tri bất giác tràn ra ngoài.

Hay là thật sự ở đạo quan lâu rồi nên tính tình trở nên vắn vẹo?

“Đi nhỏ không có việc gì thì tốt, như vậy Ngọc Anh liền yên tâm rồi.”

Đôi mắt Thành Băng Lan nghiêng qua liếc Úc Vân Từ một cái: “Người lớn lên thật giống nương người, ta vừa thấy người liền nhớ tới nàng. Nếu không người ở chỗ ta đợi một lát đi, chúng ta trò chuyện.”

Này lại thật không làm người ta cự tuyệt được, Úc Vân Từ cười một chút, đi theo bà vào sân.

“Từ biểu tỷ, vậy ta đi về trước đây.”

Thành Ngọc Anh như là không hề có chuyện gì xảy ra, thần sắc như thường mà rời đi.

Úc Vân Từ đi theo Thành Băng Lan vào phòng, gian phòng rất lịch sự tao nhã, vừa nhìn thấy liền biết gian khuê phòng này đã được người ta trang trí tỉ mỉ. Trên Đa Bảo Các(*), ngoại trừ đồ cổ, ngọc khí thì còn đặt một bình pha lê trong suốt lấp lánh ánh sáng.

(*Đa Bảo Các: Là kệ chuyên dùng để bày biện cổ vật, đồ trưng bày, còn được gọi là “Bách Bảo Cách”.)

Tuy rằng thứ này ở hiện đại bình thường tới không thể bình thường hơn nhưng nàng biết, ở cổ đại thì thứ này chính là bảo vật. Lưu ly ónh sáng trong suốt không tì vết như thế kia, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ. Trong bình còn cắm một nhành hoa nhưng lại không phải hoa thật mà là ngọc được khắc chạm thành hoa thủy tiên.

Thành Băng Lan thấy nàng nhìn chăm chăm cái bình liền duỗi tay cầm lấy nó.

“Phòng này là của An phi nương nương trước khi tiến cung, người có biết khuê danh của An phi là gì không? Lăng Ba, tên này dễ nghe không?”

Cảm giác quái dị trong lòng nàng lại trào ra, lúc Thành Băng Lan nói đến An phi, ngữ khí hơi mang theo sự trào phúng, giống như đang đê nén cái gì.

“A, quả nhiên là tên hay.”

“Đương nhiên, tên này không thể tốt hơn nữa. Thật là đáng tiếc! Phí hoài một cái tên hay như vậy, Lăng Ba này cho dù được làm thật cỡ nào thì cũng đều là đồ giả.” Tay Thành Băng Lan như là có chút không xong, bình lưu ly kia theo tiếng của nàng mà rơi xuống đất. Vỡ thành vụn, ngọc thủy tinh bên trong cũng bể thành năm bảy mảnh.

Tiếng pha lê vỡ vụn rất lớn, Úc Vân Từ kinh hãi một chút, tay nàng gắt gao nhìn xuống mới không bị giật mình mà nhảy dựng.

“Cháu gái ngoại, ta có ý tốt mời người đi vào nói chuyện, sao người lại động tay động chân, vậy mà lại quăng vỡ cả đồ mà An phi nương nương yêu thích, chuyện này làm như thế nào cho phải?”

Thành Băng Lan nói, cực kỳ tiếc hận mà lắc đầu thở dài, biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Úc Vân Từ thầm chửi tục ở trong lòng, Thành Băng Lan này chính là đồ bệnh thần kinh!

“Đồ là bà đập, không phải ta.”

Thành Băng Lan nở nụ cười, tiếng cười rất chói tai: “Ta? Ai thấy? Cháu gái Vân Từ, nói dối không phải là chuyện mà một hầu phu nhân sẽ làm. Hiện tại người tốt xấu cũng là chủ mẫu của một phủ, không đến mức phạm phải sai lầm lại không dám nhận đi?”

Úc Vân Từ đứng lên, nhìn thẳng vào sự khiêu khích chói lọi trong mắt nàng.

“Ta không biết người là bị cái gì kích thích mà biến thành như vậy, đối với vận mệnh của người, ta biểu thị cực kỳ đồng tình. Nhưng sẽ không đại biểu ta sẽ dung túng mặc người tùy ý hãm hại. Chuyện người gặp phải rất đáng thương nhưng nó không nên trở thành cái cớ để người cừu thị người khác.”

Mắt Thanh Băng Lan nhú lại, trong mắt hiện ra sự tàn khốc.

“Đúng thật là coi thường người, rốt cuộc cũng là con gái của Thành Tịch Nhan, đúng là làm người khác chán ghét y như nàng.”

Tâm của Úc Vân Từ vững vàng, ý của Thành Băng Lan là nàng không thích mẹ đẻ của nguyên chủ. Theo lý thuyết, mẹ đẻ của nguyên chủ thường xuyên lên đi đạo quan thăm nàng, nàng hẳn là nên cảm thấy cảm kích mới đúng, sao lại cừu hận ngược lại?

Nàng còn đang nghi hoặc, Thành Băng Lan đột nhiên thân thiết tiến lên kéo tay nàng: “Vừa rồi là ta nói đùa thôi, người không có để ở trong lòng đi? Dì nhỏ chỉ là chọc người một chút, muốn xem rõ tính tình của người thôi. Quả nhiên dì nhỏ không có nhìn nhầm người, người có thể không khuất phục dưới cái uy của người khác, đúng là đứa có chủ kiến.”

“Dì nhỏ đùa quá giống thật, Vân Từ thiếu chút nữa là tin rồi.”

Thành Băng Lan vuốt vuốt sợi tóc rồi chớp mắt một chút: “Người hiểu được, trong núi quá mức nhàm chán. Nếu ta không tự mình tìm chút việc vui thì chỉ sợ thật là đã bị buồn tẻ chết. Không chỉ người, mấy tiên cô trong đạo quan ta cũng đùa qua hết rồi. Nhìn người này, khuôn mặt nhỏ đều bị dọa trắng, nhanh đi tìm Ngọc Anh đi. Hai đứa là biểu tỳ muội, tuổi không kém bao nhiêu, chắc chắn là có thể nói chuyện hoà hợp được.”

Nói xong, nàng còn tự mình tiễn Úc Vân Từ ra đến cửa.

Trên đường đi trở về, Úc Vân Từ lại đi ngang qua bụi hoa kia, nhìn thấy những đoá Phượng Tiên tan nát trên đất. Nàng thầm nghĩ Thành Băng Lan nhất định không phải là trêu đùa người khác, nàng ta thật sự là có vấn đề về tâm lý.

“Vân Từ biểu tỳ!”

Âm thanh của Thành Ngọc Anh truyền tới, phía sau còn đi theo một thợ hoa.

Thợ hoa hành lễ một cái, sau đó bắt đầu dọn tàn hoa rồi trờng xuống mền Phụng Tiên mới. Hoa non hản là đợc chuyển tới từ nơi khác, bên trên nở đầy những đoá hoa nhỏ.

Không tới nửa canh giờ, mọi thứ đều đã đợc dọn dẹp thoả đáng.

Nếu không phải bùn đất còn mới thì chỉ sợ không ai nhìn ra đợc chỗ bụi hoa này đã đợc đổi đi.

“Ngọc Anh biểu muội thật giỏi giang.”

Úc Vân Từ thật tình khen nàng, có thể trước tiên nghĩ tới phương pháp bù đắp mà không phải truy ền ra bên ngoài. Phương thức xử sự như vậy, ở trong hậu trạch là sáng suốt nhất.

Chẳng trách rất nhiều thế gia lúc cưới vợ đều thiên vị cưới đích trưởng nữ, một đích trưởng nữ của một phủ xác thật là đợc giáo dỡng rất xuất sắc.

“Vân Từ biểu tỷ quá khen, cô nhỏ không biết là có bị ong mật chích tới không, hiện tại ta còn chưa cảm thấy yên tâm nữa.”

“Hản là không bị đi, vừa rồi dì nhỏ gọi ta vào phòng, còn đùa giỡn với ta một chút. Nhìn tinh thần không giống với người bị ong mật chích.”

Thành Ngọc Anh nghe vậy mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhoẻn miệng cười: “Như vậy ta liền yên tâm rồi.”

Chương 42

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người lại trở về chỗ ở của Thành Ngọc An, bị trì hoãn một hồi như vậy cũng không nhuộm móng tay được nữa. Thành Ngọc Anh rất là xin lỗi, liền tục nói là lần sau nhất định sẽ nhuộm cho nàng một bộ móng tay xinh đẹp.

Úc Vân Từ đơn giản sửa sang lại váy áo cùng búi tóc của mình, sau đó bọn họ liền đi tới chỗ ở của Phạm thị.

Phạm thị đã dậy rồi, bà đang nói chuyện với Thành Băng Lan.

Liễu thị cảm thán: “Thất muội trở về là tốt rồi, nếu là nương nương biết được, không biết là sẽ vui tới mức độ nào?”

“Vậy sao, nàng sẽ vui vẻ sao?” Thành Băng Lan nói, mặt lộ vẻ trào phúng: “Đại tâu nói sai rồi, nàng hẳn là ước gì ta vĩnh viễn cũng đừng trở về vĩnh viễn không...”

“Băng Lan!”

Sắc mặt của Phạm thị lạnh lùng, mày nhíu chặt: “Người nói mê sảng cái gì vậy? Nàng là tỷ tỷ của người, sao lại không nghĩ đến người? Người thanh tu ở đạo quan nhiều năm, tính tình vì sao vẫn là bướng bỉnh như cũ. Nếu mà tính tình của người vẫn còn chưa được mài tốt thì nương phải suy xét xem có nên đưa người lên núi tu hành mấy năm nữa không.”

“Nương, ta bất quá chỉ là thuận miệng nói mấy câu. Tỷ tỷ thương ta, ta há có thể không biết. Nương yên tâm, nữ nhi nhất định ghi nhớ lời ngài nói, tất nhiên sẽ không tạo thêm phiền toái cho tỷ tỷ.”

Nàng kéo tay Phạm thị làm nũng, ngữ khí mềm nhẹ, tựa như cô nương được cha mẹ nuông chiều lớn lên.

Lúc hai biểu tỳ muội đi vào liềm nhìn thấy nàng một bộ dáng con gái nhỏ. Nhưng nàng năm nay đã 25 rồi, ở thời cổ đại đã xem như là gái lỡ thì. Nữ tử bình thường đã sớm gả chồng sinh con, qua tiếp mấy năm nữa thì phải lên chức bà để ôm cháu rồi.

Đối với đủ loại kiểu quái dị của bà, Úc Vân Từ thấy nhiều nhưng không trách.

“Từ tỳ nhi với Anh tỳ nhi tới rồi, mau lại đây.”

Phạm thị vẫy tay với hai người, để cho bọn họ ngồi ở bên cạnh mình.

“Nương, mới vừa rồi Từ tỳ nhi bị con gái dọa.....” Thành Băng Lan nói, trên mặt lộ ra vẻ mặt áy náy: “Cũng là con gái trước kia ở trong núi nhàm chán quá mức, cho nên thích đùa giỡn một chút. Từ tỳ nhi có lẽ là chưa từng gặp qua nên sợ tới mức trắng bệch cả khuôn mặt nhỏ.”

Phạm thị vừa bực mình vừa buồn cười, đổi nói: “Người nha, không ra dáng trưởng bối.....”

“Không trách được dì nhỏ, là lá gan của Vân Từ nhỏ, chưa bị dọa bao giờ.”

“Con là đứa hiểu chuyện, dì nhỏ của con vẫn luôn được nuôi ở trên núi, tính tình đơn thuần, con đừng giống như nàng.”

Nghe được hai chữ đơn thuần, Úc Vân Từ ha ha ở trong lòng. Thành Băng Lan với hai chữ đơn thuần không hề có nửa điểm giống nhau, tính cách nàng ta cực kỳ phức tạp, giống như một bệnh nhân tâm thần.

Dương nhiên lời này nàng không thể nào nói ra, chỉ có thể cười thẹn thùng.

Sau khi rời khỏi phủ Quốc công, lúc Úc Vân Từ ngồi ở trên xe ngựa vẫn còn đang suy nghĩ tính tình cùng với hành động quái dị của Thành Băng Lan, cùng với sự oán hận của bà đối với mẹ đẻ của nguyên chủ. Thái

độ hôm nay của Thành Băng Lan đối với nàng, giống như là vì chuyện gì mà giận chó đánh mèo.

Nàng không biết trước kia mẹ đẻ của nguyên chủ lên núi đã làm cái gì nhưng mà có thể khẳng định là Thành Băng Lan căm thù mình.

Có lẽ nàng nên tìm h ầi gia để hỏi một chút, bọn họ rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

Hiện tại ng ẫm lại lúc nguyên chủ chết ở trong truyện, cảm thấy khi đó tất cả mọi người đều rất vui mừng vì chuyện xảy ra. Ít nhất người muốn nàng chết không chỉ có một, nghĩ tới đó, Úc Vân Từ không khỏi thở dài một hơi.

Trên phố xá, người đi đường chen chúc như nêm cối, các tiếng hét to không dứt ở bên tai. Nghe được âm thanh ầm ĩ ở bên ngoài thùng xe, nàng kìm không được sự tò mò trong lòng mà nhẹ nhàng nhấc lên một góc của bức màn.

Khung cảnh bên ngoài có chút giống với những bức hoạ cuộn tròn vẽ cổ đại mà nàng từng xem qua, chẳng qua là tươi sống hơn. Ở phố xá s ầm uất như vậy, nàng vậy mà nhìn thấy một cửa hàng đóng cửa. Trong lòng không khỏi có một ý tưởng, Úc Vân Từ đánh giá vị trí xung quanh, nàng hình như đã nhìn thấy ở trên những tờ khế đất của mình.

Những cửa hàng mà Phương thị trả cho nàng đều trống không. Những cửa hàng này cũng không thể mặc bọn nó để không như thế, nhưng nàng biết bản thân không phải người biết làm ăn buôn bán, vẫn là để về hỏi ý kiến của h ầi gia xem.

Đợi trở lại h ầi phủ, Úc Vân Từ rửa mặt trước một h ẫi, sau đó thay sang một thân quần áo mới thoải mái hơn. Tiếp đó liền mệnh Cao thị dẫn Đan Cẩm đến để hỏi mấy câu. Cũng chỉ là hỏi hôm nay ăn cái gì, làm gì đó linh tinh.

Đan Cẩm trả lời từng câu từng câu, đưa nhỏ đọc từng chữ rõ ràng, biểu tình nghiêm túc, làm người trù mển từ đáy lòng.

Sau khi hỏi Đền Cấm xong, nàng liền dẫn theo Thái Thanh đến chỗ ở của Cảnh Tu Huyền.

Ngoài nàng dự kiến, hầu gia không ở trong phủ. Đang lúc nàng định đi vòng trở về thì liền nhìn thấy Truyện Hoạ thở hồng hộc chạy tới.

“Phu.....nhân, phu nhân.....của tướng quân.....ở.....cửa....quỳ.”

Úc Vân Từ vừa nghe thì sắc mặt liền trầm xuống. Hoá ra Phương Thị vẫn luôn cho người ở chỗ tối nhìn chăm chăm hầu phủ, nàng vừa mới hỏi hầu phủ thì đối phương lại làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn chơi trò gì?

Phương thị tuy là thiếp thất được phù chính, nhưng ở dưới quy củ nghiêm ngặt của cổ đại, rốt cuộc cũng chiếm tên tuổi mẹ kế của nàng. Nếu là nàng mặc kệ đối phương quỳ ở bên ngoài phủ, chỉ sợ tất cả có lý cũng bị cái mũ bất hiếu chụp ở trên đầu rồi trực tiếp bị ép thành không có lý.

Ngoài cửa không chỉ có một mình Phương thị, còn có Úc Sương Thanh.

Hai mẹ con đều mặc váy áo nhạt màu, khí chất bi thương, đúng là hai đóa bạch liên hoa. Người không rõ nội tình mà thấy, tất nhiên là tâm sẽ có thương xót, cảm thấy hầu phu nhân thật là một đứa con gái bất hiếu.

Úc Vân Từ nguyên là muốn trực tiếp ra ngoài nhưng vừa nhìn thấy váy dài màu hồng phấn ở trên người mình. Nàng nhăn mày cân nhắc một hồi, sau đó xoay người trở lại viện, thay một thân váy áo màu trắng non đã bạc màu đi ra.

Chưa tới gần cửa liền nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, còn có tiếng khóc nức nở của mẹ con Phương thị.

Nàng vừa đi đến trước cửa thì người gác cổng đã mở cửa ra. Nàng nâng váy áo chạy ra ngoài, vẻ mặt đầy nôn nóng. Chờ nhìn thấy bộ dáng của mẹ con Phương thị, không cần nghĩ thêm gì nữa, “Bịch” một cái mà quỳ gối trước mặt Phương thị.

“Mẫu thân, đại tỷ.....hai người làm gì vậy.....”

Phương thị lấy tay áo che mặt, dựa vào người Úc Sương Thanh khóc không thành tiếng: “Ta mang đại tỷ của ngươi tới đây.....b ối tội với ngươi.....là nương không tốt, một lòng nghĩ tính tình ngươi m ềm, sợ không giữ được mấy thứ kia, có tâm bảo quản giúp ngươi. Nào biết.....lại đưa tới nhi ều phỏng đoán như vậy.....tai ngươi m ềm, tất nhiên là nghe được người khác xúi giục nên mới có thể xa cách nương như thế.....lòng nương đau như đao cắt, hận không thể móc tim ra cho ngươi.....”

Bà ta cũng thật biết tìm thời cơ, gần đây mình qua lại nhi ều hơn với phủ Quốc Công một chút, bà ta nghĩ là có thể lợi dụng điểm này mà đổ hết lỗi qua cho phủ Quốc công.

“Mẫu thân, tâm tư của người ta đều biết. Chỉ là mẹ ruột ta báo mộng, từng tiếng chỉ trích còn văng vẳng bên tai, Vân Từ không dám chối từ. Nàng không biết mẫu thân dụng tâm lương khổ, bằng không, lần sau nếu nàng báo mộng cho ta nữa, ta lại bảo nàng đi tìm ngài?”

Phương thị giật mình trong lòng, nha đầu chết tiệt này, miệng m ồm độc địa ác liệt. Vậy mà còn muốn cho họ Thành đã thành ma quỷ kia tới tìm bà, thật sự là con ruột của nữ nhân kia.

Bà kéo tay áo đang che mặt xuống, ngửa đầu nhìn trời, nước mắt giàn dụa, thống khổ động lòng người.

“Tỷ tỷ, ngài thật là oan uổng chết muội muội! Muội muội không có lúc nào là không nhớ rõ ngài giúp đỡ mình, không dám có nửa điểm xem nhẹ Từ tỷ nhi. Muội muội sợ ngài ở dưới đất không yên tâm nên hận không thể chu toàn thay Từ tỷ nhi, nào biết, ngài hiểu l ần muội muội.....”

“Mẫu thân, vì sao ngài tới cổng không vào, chỉ sợ người khác không chỉ muốn chỉ trích Vân Từ bất hiếu mà cũng ảnh hưởng không tốt tới danh dự của ngài.”

Úc Vân Từ nói, tiến tới kéo Phương thị, Phương thị lại vững vàng như núi. Nhìn như nhu nhược, lại không dịch chuyển chút nào.

Lão bạch liên gì chứ, sức lực thật đúng là lớn!

“Từ tỷ nhi.....sao ngươi lại gầy như thế?” Lão bạch liên trở tay kéo nàng, sau đó đánh giá Úc Vân Từ từ trên xuống dưới, diễn xuất như từ mẫu: “Nếu là có người làm khó ngươi thì ngươi nói cho nương, nương thay ngươi làm chủ. Ngươi nhất định không thể uỷ khuất bản thân, mặc người khác sắp đặt.”

Lần trước lão bạch liên đã xé rách da mặt với nàng rồi, lần này tới vậy mà còn bày đặt bộ dáng từ mẫu, rốt cuộc là muốn thế nào? Nếu không phải xung quanh còn có người nhìn thì nàng làm sao nguyện ý nói chuyện với Phương thị.

“Không có người làm gì ta cả, những cửa hỡ môn đó vẫn luôn đặt ở chỗ mẫu thân, Vân Từ sợ mẫu thân bảo quản mệt nhọc nên mới nghĩ không bằng thu hỡ lại, cũng để ngài thoải mái hơn. Ngày ấy ta tuân theo mẹ ruột báo mộng đến phủ tướng quân hỏi của hỡ môn, vốn dĩ trong lòng đã khó chịu. Ai ngờ hai ngày sau Thăng đệ tới đưa đờ còn chỉ trích ta không màng đại tỷ. Nói đại tỷ phải gả vào Chung Sơn bá phủ nhưng phủ tướng quân không chuẩn bị nổi của hỡ môn, nói ta mặc kệ mọi người chết sống.....”

“Hắn cũng chỉ là nhất thời tức giận, cảm thấy ngươi là muốn xa lạ với chúng ta. Cửa hỡ môn của tỷ ngươi ta đã chuẩn bị xong rồi, sao có thể để ngươi nhọc lòng. Chỉ là ngươi đưa nhỏ này gả chồng xong cũng không biết là như thế nào, có chuyện gì cũng không thương lượng với nương, nương còn có thể để ngươi khó xử? Ngươi không nói lời nào đã tới quỳ ở trước phủ tướng quân, làm cha ngươi tức giận tới.....”

Úc Vân Từ nhìn bốn phía xung quanh, thấy người xung quanh đều dựng lỗ tai, muốn nghe bọn họ nói cái gì. Nàng liền làm bộ thương tâm mà dùng khăn ấn ấn khoé mắt: “Mẫu thân, nếu người tới rồi thì không bằng vào trong ngõ đi. Nếu người vẫn luôn ở ngoài cửa không vào, người khác sẽ cảm thấy Vân Từ bất hiếu.”

“Tứ muội muội, lần trước ngươi làm mẫu thân khó khăn như vậy, sao mẫu thân còn nguyện ý vào cửa hỡ phủ?” Úc Sương Thanh cảm giận nói,

ánh mắt hận không thể lảng tránh nàng.

Phượng thị nghe vậy liền trách cứ mà nhìn con gái của mình: “Ta chịu chút khổ cực không đáng ngại, chỉ sợ mọi người bị người có tâm thâm ngoi thổi gió, xa lạ với chúng ta.”

Mấy ngày gần đây Phượng thị sống không được tốt lắm. Lần đó Úc Vân Từ tới cửa đòi hỏi môn xong, Úc Lượng sau đó vẫn chưa hề đặt chân tới phòng của bà. Thậm chí mấy lần nàng tiến lên nịnh nọt cũng đều bị ông lạnh mặt cự tuyệt.

Từ sau khi nàng tiến vào phủ tướng quân, Úc Lượng còn chưa bao giờ tuyệt tình với bà như thế.

Úc Lượng như vậy, làm bà thấy được hình bóng của người nam tử đầy bụng oán khí với Thành thị trước kia.

Tất cả lời đồn đãi đều bất lợi với bà, bà là vợ kế, lại là thiếp thất được phù chính, vốn đã dễ dàng bị nhiều người lên án. Hơn nữa lúc đó còn xé rách mặt với Úc Vân Từ, càng là đưa tới nhiều phỉ nhổ, dị nghị hơn.

Lại cứ vì bù lại của hỏi môn của Thành thị, Úc Lượng lấy ra bốn vạn lượng để bù tiền cho những cửa hàng ruột đất đó. Bốn vạn lượng này đặt trong thế gia có nội tình thâm hậu, đương nhiên không là gì cả.

Nhưng Úc Lượng vốn chính là đi lên từ bàn tay trắng, bốn vạn lượng đối với ông mà nói, gần như là đào rỗng tất cả tích tụ của ông. Từ đó, ông làm sao còn tâm tư mà nhu tình mật ý với Phượng thị.

Tất cả chuyện này, ông đều cho rằng là Phượng thị sai.

Phượng thị đêm nằm không yên giấc, trong lòng đã hối hận cực kỳ. Sớm biết như thế này, lúc trước bà đã nghe Thiệu Lăng, để nha đầu chết tiệt này không gả được vào Cảnh hầu gia.

Cũng là do bà tính sai nên hỏng hết, bà vốn dĩ ở phòng Thiệu Lăng do tâm tư hấn thâm trầm.

Nếu là nha đầu chết tiệt kia gả cho nó, chỉ sợ mấy thứ mà Thành thị để lại đều bị nó lấy đi hết. Như vậy bà chẳng phải là tổn công một hồi, giúp người khác làm áo cưới hay sao.

Chính là bởi như thế nên bà mới không chấp nhận ý tưởng của Thiệu Lăng, hiện tại lại biến thành gà bay trứng vỡ.

Còn thiệt thanh danh của Thanh tử nhi bị hao tổn, phải gả vào một gia đình sốt ruột như vậy.

Lời bà ta nói, nửa chữ Úc Vân Từ cũng không tin.

“Mẫu thân, ta biết người vì muốn tốt cho ta, nhưng mọi người cũng suy nghĩ tới thanh danh của ta, cùng ta đi vào phủ thôi.”

Nói đến mức này rồi, nếu là Phương thị còn khăng khăng không đi vào hầu phủ thì rõ ràng chính là một mẹ kế ác độc rồi. Úc Vân Từ nhìn bà, tâm ý trong ánh mắt chỉ có hai bọn họ hiểu được.

Ánh mắt của Phương thị lạnh lùng, nha đầu chết tiệt kia thật biết giả vờ. Nhiều năm như vậy, mình đều bị nó lừa gạt.

“Cũng phải, nương theo ý người. Chỉ là Thiệu Lăng biểu ca của người, đã vì người mà đau lòng rất nhiều.....Người không gả cho hắn, còn kiên quyết đưa Lục tiểu thư cho nó. Nó vì người mà trực tiếp nhịn xuống. Tháng sau đã phải thành thân rồi, nương biết người khó xử, nếu là không muốn đi thì cứ từ chối là được.”

Lão bạch liên hoa vẫn luôn muốn trói nàng với Thẩm Thiệu Lăng với nhau, quả thật là cần chết nàng không buông. Nàng thản nhiên đại đàng chết này, con cái không thể rời khỏi cha mẹ, nếu không nàng thật là muốn đoạn tuyệt quan hệ với phủ tướng quân, vĩnh viễn không qua lại.

“Mẫu thân, người.....đang nói gì vậy? Ta với Thẩm biểu ca rõ ràng là trong sạch, lời này nếu là bị hầu gia nghe được thì không xong. Nương cũng là người đã gả đi, há có thể không biết thanh danh đối với một nữ tử quan trọng cỡ nào. Người khác đều nói ngài cùng với biểu cữu trước kia là

một đôi trời tác hợp, Kim đ ồng Ngọc nữ. Ngay cả Thắg ca nhi cũng không giống phụ thân mà giống biểu cữu. Chẳng lẽ mẫu thân cho rằng ra ta sẽ giống như ngài?”

Mắt hạnh của Úc Sương Thanh trừng to, giọng nói sắc nhọn: “Từ tử nhi, người nói cái gì vậy, sao có thể chửi bới thanh danh của nương như thế? Người với Thiệu Lăng biểu ca vốn dĩ là một đôi, người không phải đã từng th ề thốt đời đời kiếp kiếp ở bên hấn sao. Lời cũng không thể nói bậy, lời th ề ông trời đâu nghe được, nếu là vi phạm, vậy nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Một câu cuối cùng nàng nói rất to, ngữ khí rét lạnh mang theo uy hiếp.

“Ta th ề như vậy bao giờ? Đại tử chẳng lẽ là bị thất tâm phong(*) nên h ồ ngôn loạn ngữ? Bất quá có một câu người nói rất đúng, làm chuyện xấu nhất định sẽ gặp báo ứng.” Úc Vân Từ nháy mắt với Truyện Hoạ, Truyện Hoạ tiến lên giả bộ nhẹ đỡ Phương thị nhưng dưới ống tay áo lại âm thầm dùng sức, cưỡng ép lôi người vào phủ.

(*) Thất tâm phong = bị điên.

Phương thị làm sao là đối thủ của Truyện Hoạ, cho nên Úc Sương Thanh cũng bị kéo vào trong phủ luôn.

Cửa phủ sau khi bọn họ đi vào li ền đóng lại, những người vây xem ở bên ngoài cũng bị hạ nhân của h ầu phủ giải tán đi.

Cửa vừa đóng lại, sắc mặt của bọn họ đều thay đổi. Không có người ngoại, không cần thiết phải biểu diễn mấy thứ mẫu tử tử hiếu kia nữa. Phương thị mặt lạnh xuống, dưới mí mắt không chỉ có qu ầng thâm mà còn có bọng mắt, có thể thấy được g ần đây không nghỉ ngơi đàng hoàng.

Mặt của Úc Sương Thanh cũng lạnh lùng như vậy, ánh mắt rét căm mà xẹt về hướng Úc Vân Từ.

“Người nói ai bị thất tâm phong?”

“Đương nhiên là người nha, người si tâm vọng tưởng, một lòng muốn cướp đồ của người khác, nam nhân của người khác. Chuyện bại lộ rồi, người không phải là còn bị suy sụp tới thất tâm phong sao.”

Úc Vân Từ nhìn nàng ta, trong nụ cười mang theo châm chọc.

Mặt Phương thị âm trầm, cảm thấy nha đầu chết tiệt này chán ghét hơn nhiều so với trước kia. Trước kia nàng chỉ là chương mắt thôi, đặc biệt là gương mặt nhìn giống hệt Thành thị kia. Mà hiện tại, bà lại có một loại cảm giác đang đối mặt với ma quỷ, rất là không tốt.

“Miệng lưỡi nhanh nhẩu, người thắng rồi thì lại làm sao? Từ tử nhi, người cho rằng người lấy được của hồi môn, ép cho Thanh tử nhi gả tới Ngô gia thì người sẽ thắng sao? Ta nói cho người, ta là mẫu thân của người, chỉ cần ta một mực chắc chắn người bất hiếu lại không giữ đạo hành, nhiều người nói vào sẽ như nước chảy đá mòn, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày hậu phủ không dung được người nữa. Người cho rằng những người ở Thành Quốc công phủ là thành tâm giúp đỡ người sao? Người cũng chưa từng nghĩ qua, nhiều năm như vậy bọn họ chẳng hề quan tâm người, hiện tại lại thân thiết với người như vậy, chẳng lẽ là không có ý đồ gì khác?”

Úc Vân Từ cười lạnh trong lòng, luận tài ăn nói, lão bạch liên thật sự là có tài. Nguyên chủ có thể là bị nàng vừa đấm vừa xoa kiểm soát, bà ta nói gì thì nghe nấy.

“Có hai việc người nói không đúng, một là nương ta đã sớm mất, nếu không thì thiệp thất như người làm sao có thể được phù chính, ta nếu là không lấy lại của hồi môn của nàng thì mới chân chính là bất hiếu. Thứ hai, Thành Quốc Công phủ cho dù mục đích không thuần thì cũng không có tâm địa độc ác, muốn đồ sát tính mạng như người. Người giả vờ nhiều năm như vậy, ta cũng giả vờ nhiều năm như thế. Hiện tại người đừng có giả vờ từ mẫu gì, ta cũng không cần giả vờ là hiếu nữ nữa. Nói thật, tưởng tượng tới lúc trước ta là đưa con gái tốt kính yêu người, ta liền bị ghê tởm tới muốn ói hết cơm tối qua ra.”

Đúng vậy, nàng vừa nghĩ tới những chuyện trước kia của nguyên chủ thì bực mình tới muốn ói.

Phương thị cười lạnh: “Người cho rằng hiện tại gả vào hầu phủ rồi thì có thể chống lại với ta sao, không cần lại dựa vào phủ tướng quân? Ta nói cho người, người sai rồi. Cho dù người có chịu thừa nhận hay không, ta cũng là mẫu thân của người, ta muốn làm người thế nào thì người cũng chỉ có thể chịu đựng.”

“Ta nói rồi, nương ta đã sớm chết, người chỉ là một kẻ thiệp thât, không xứng làm mẫu thân của ta. Lại nói trước nay người đã không định giữ lại mạng của ta rồi. Người âm mưu để cho họ Thẩm kia mang ta rời khỏi kinh, để cho con gái người tu hú chiếm tổ, tới chiếm đoạt hết tất cả của ta. Giống như người năm đó, chiếm đoạt đồ vật của mẹ ruột ta.”

Sắc mặt của Phương thị chậm rãi biến hoá, âm trầm tới đáng sợ. Ánh mắt lại tàn nhẫn, bên môi lộ ra một tia trào phúng.

“Không sai, người biết rồi thì thế nào? Cũng không thay đổi được cái gì, chẳng qua là biện pháp không giống mà thôi.”

“Chưa biết, không tới cuối cùng, ai biết hưu chết về tay ai, chúng ta cứ chờ xem đi.”

Nàng xuyên qua tới đây, thay đổi được thanh danh bị huỷ hoại của nguyên chủ cùng vận mệnh chết tha hương của nàng. Như vậy những chuyện khác sao có thể tiếp tục giống như trong tiểu thuyết?

Phương thị cười như không cười mà nhìn nàng, trong mắt là sự nắm chắc thắng lợi. Năm đó Thành thị khôn khéo như vậy cũng không phải là đối thủ của bà, huống chi là con gái mà Thành thị để lại!

“Vậy được, Từ tử nhi, ta sẽ để cho người biết. Người đối nghịch với ta, không có kết cục gì tốt.”

Nàng nhếch khóe môi, chấp nhận lời khiêu chiến của đối phương: “Chúng ta rửa mắt mong chờ!”

Phương thị xoay người, người gác cổng lại mở cửa ra một lần nữa.

Úc Vân Từ khôi phục thành bộ dáng một thiếu nữ, tự mình tiễn Phương thị cùng Úc Sương Thanh ra ngoài.

Ở bên ngoài dừng một cỗ kiệu nhất đỉnh lục ni(*) được bốn người nâng, ai nấy đều ăn mặc cung phục. Phương thị cả kinh, nhận ra công công ở bên trong kiệu là ai, đúng là Phúc công công bên người Thành thái hậu.

(*) Kiệu nhất đỉnh lục ni: Một loại kiệu được người cổ đại sử dụng.

Tròng mắt của Phúc công công vừa chuyển liễn thấy được bà ta cùng với Úc Vân Từ ở sau lưng, khuôn mặt hơi lộ vẻ giật mình.

“Xin hỏi, vị nào là Cảnh phu nhân, nô tài phụng ý chỉ của Thái hậu nương nương, tiến đến mời Cảnh phu nhân ngày mai tiến cung. Thái Hậu nương nương nhớ nhung thật nhiều, ngay cả An phi nương nương cũng là thường xuyên nhắc tới phu nhân mãi.”

Ông tuy là nô tài nhưng thân phận lại không thấp.

Lời nói cung kính nhưng thân mình cũng chỉ hơi cong cong. Còn Phương thị, ngay cả ánh mắt cũng không thêm liếc qua một cái. Thành thái hậu với Phương thái hậu không hợp nhau, cả cung đều biết. Hắn là tâm phúc của Thành thái hậu, đối với người của Phương thái hậu, đương nhiên là sẽ không bày ra được sắc mặt tốt.

Úc Vân Từ gây ra một chút xong liễn phản ứng lại. Hầu gia đã từng nhắc nhở nàng rồi, nói sắp tới trong cung sẽ triệu nàng vào, không nghĩ tới là sẽ nhanh như vậy.

Nàng không hiểu quy củ trong cung nhưng có người tới truy vấn chỉ thì khẳng định là phải đưa thưởng.

“Công công vất vả rồi, không ngại vào phủ uống chén nước trà đi?”

Phúc công công tự nhiên là đ ồng ý, đi bước nhỏ vào trong h ầu phủ. Lúc đi qua bên ngoài Phương thị mới như là đột nhiên nhìn thấy bà: “Gặp qua Úc phu nhân, mới vừa r ồi nô tài không có nhìn rõ, không nghĩ tới có thể nhìn thấy Úc phu nhân ở chỗ này, thật là cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Ta không yên tâm Từ tử nhi, cố ý đến nhìn nàng. Nếu là công công tới truy ền chỉ của Thái hậu thì ta cũng không quấy r ầy nữa, mời công công!”

Phương thị nói r ồi nghiêng người tránh đường.

Phu công công lại hành thêm một lễ r ồi rảo bước đi vào h ầu phủ.

Sau khi ông đi vào h ầu phủ, sắc mặt của Phương thị li ền âm tr ầm xuống. Nha đ ầu chết tiệt kia không chỉ trèo lên được phủ Quốc công mà ngay cả chỗ Thành thái hậu ở trong cung cũng móc nối được r ồi.

Sau này muốn động nàng, đúng thật là phải nghĩ được một kế hoạch vẹn toàn.

Bà tr ầm mặt, kéo theo Úc Sương Thành đang không cam lòng r ồi ng ồi kiêu rời đi.

Chương 43

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Phúc công công đi theo Úc Vân Từ tiến vào hậu phủ, được an bài ở thính đường tiền viện.

Nói là uống trà, đương nhiên không phải là thật. Mà là nàng nhân cơ hội nói lời khách sáo, muốn nghe được chút tình tình của Thái hậu cùng với An phi để ngày mai ứng đối cho tốt.

“Phu nhân thật là khách khí quá mức, nô tài cung kính không bằng tuân mệnh.” Phúc công công nhận lấy trà mà Thái Thanh đưa lên, sau đó thật sự uống một ngụm. Thật ra cũng chỉ là nhấp nhẹ một chút rồi buông xuống thôi.

“Thân thể của Thái hậu có tốt không?”

“Nhọc Cảnh phu nhân thương nhớ, Thái hậu nương nương thiên tuế kim an, thân thể vẫn luôn khoẻ mạnh. Mấy ngày trước ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, có ho một chút, bệ hạ cũng cực kỳ lo lắng, lệnh ngự y tùy thời hậu hạ. An phi nương nương vẫn luôn hậu bệnh ở trước giường nên hiện tại đã khỏi hẳn rồi.”

Nói mấy câu ngắn ngủi, nàng đã nghe ra được mấy tầng ý tứ. Một là thân thể của Thái hậu không tốt, hai là bệ hạ rất hiếu thuận người mẹ cả này, ba là quan hệ giữa An phi nương nương với Thái hậu rất tốt.”

“Đa tạ công công bẫm báo.”

Ngón tay của Phúc công công mài mài chén trà, khoé miệng mỉm cười rồi đứng lên.

“Gia ta(*) cảm tạ trà của Cảnh phu nhân, hiện tại phải hậu cung đi phục mệnh rồi.”

(*) Gia ta: Nô gia nhưng vẫn là một kiêu tự xưng cao hơn.

Nàng vội đứng lên theo, sau đó đưa cho Thái Thanh một ánh mắt. Lúc Thái Thanh tiễn Phúc công công ra cửa, liền lén nhét cho ông một tấm ngân phiếu hai trăm lượng. Phúc công công cũng âm thầm từ chối, nói nhỏ vài câu, thần sắc tự nhiên mà đi ra ngoài.

Lúc Thái Thanh trở về, trong tay còn nắm tấm ngân phiếu kia.

“Phúc công công nhận chưa?”

Úc Vân Từ hỏi, thần nghĩ chẳng lẽ thần mắt của Phúc công công quá cao, chướng mắt hai trăm lượng của kẻ nghèo hèn như nàng?

“Không có ạ, công công nói với nô tỳ, ngài là chất gái ngoại của Thái hậu, lại là cháu gái ngoại của An phi nương nương. Ông ấy thu bạc của ai cũng không thể thu của phu nhân ngài.”

“Nếu như vậy thì tạm thời bỏ qua đi.”

Phúc công công có thể nói như vậy thì chứng minh đứa chất gái ngoại của Thái hậu như nàng vẫn có chút phân lượng. Trong lòng nàng yên ổn một ít, ít nhất không cần lo lắng sau khi vào cung sẽ bị bắt nạt. Chủ tớ hai người đi ra khỏi phòng, hiện tại thời tiết không nóng gắt như vậy, vì sắp vào thu rồi nên tiết trời cũng mát mẻ hơn.

Hoa cỏ trong vườn sức sống tràn đầy, nhìn căng tràn mọng nước. Những cây lá thời gian trước bị héo tàn cũng lại một lần nữa tươi tốt lên, lười biếng mà treo ở đầu cành lay động theo gió.

Úc Vân Từ đứng ở trước một bụi hoa cỏ, không khỏi nhớ tới bụi hoa phượng tiên ở phủ Thành Quốc công, lông mày nàng nhăn lại.

Cách đó không xa có một người bước nhanh đi tới, bước chân như bay, đúng là Cảnh Tu Huyền. Vẫn là mái tóc đen bóng như mực, thân trang thế cao như cây tùng, thần sắc lạnh băng.

Hắn giống như cũng nhìn thấy nàng, chuyển bước chân một cái liền đi qua bên này.

Thải Thanh hiểu chuyện tự thối lui sang một bên, yên tĩnh chờ bọn họ phân phó.

“Mới vừa rồi ta ở trên đường có nhìn thấy cổ kiệu trong cung.”

“Ừm, mới vừa rồi Phúc công công tron cung Thành thái hậu tới truy vấn ý chỉ của Thái hậu, nói là ngày mai Thái hậu triệu ta tiến cung. Lòng ta còn thấp thỏm, đang muốn hỏi xin h ầu gia một chủ ý.”

Mày kiếm của hắn nhú lại, ánh mắt dừng ở trên qu ần áo của nàng.

Váy áo màu trắng non cũng không hợp với nàng, thật ra váy áo trong tủ qu ần áo của nàng thì màu ngà, màu xanh nhạt cùng với màu trắng là nhiều nhất. Nghĩ tới nguyên chủ trước kia ở dưới sự dạy dỗ của Phương thị mà thẩm mỹ cũng nghiêng về phía mẹ con Phương thị, yêu thích kiểu trang điểm của bạch liên hoa.

Bất quá trong chốc lát, ánh mắt của hắn liền dời đi.

“Thành thái hậu là vợ cả của tiên đế, phủ Thành Quốc Công là một trong tứ đại phủ Quốc Công đứng đầu, Thành thái hậu là đích trưởng nữ của phủ Quốc công, từ nhỏ đã được Thái Hoàng thái hậu định là Thái tử phi. Thái Hoàng thái hậu cũng là con gái Thành gia, là cô ruột của Thành Thái hậu. Nhưng tiên đế giống với bệ hạ, đều không con vợ cả của trung cung.”

Từ xưa đế vương vô tình, bọn họ cần ngoại thích mạnh mẽ để duy trì, rồi lại sợ ngoại thích chuyên quyền cần giữ tri ều chính. Vì vậy hai đời Thành hoàng hậu đều không thể sinh hạ một đứa con.

Theo lý thuyết, Đại Tư Mã hiện tại đã quyền cao chức trọng, vì sao Trình Hoàng Hậu có thể để được hai vị con vợ cả, Đại hoàng tử sớm được phong là Thái Tử?

Úc Vân Từ cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy gia đình đế vương thật là phức tạp.

“Hầu gia, lần đầu tiên ta tiến cung, không rõ trong lòng, có đi đâu gì phải kiêng kỵ không?”

“Thành Thái Hậu với An phi nương nương sẽ không làm khó dễ nàng, những người khác nhìn mặt mũi bọn họ, ít nhất ở bên ngoài sẽ không để nàng khó khăn. Còn lễ nghi trong cung, đợi lát nữa trong cung chắc là sẽ phái người nhắc nhở nàng.”

Nghe hắn nói như vậy, Úc Vân Từ liền yên tâm rồi. Nếu Thành Thái Hậu và An phi không khó xử nàng, chuyện tiến cung liền tạm gác ở một bên đi.

“Hầu gia, hôm nay ta gặp được vị dì nhỏ bên phủ Quốc công. Ta cảm thấy giữa dì nhỏ và mẹ đẻ của ta có xích mích, nàng giống như cực kỳ không thích ta.....”

Ánh mắt hắn nhìn liếc quá, nhẹ hều hều rồi lại cực kỳ tối nghĩa.

“Theo lời ta nói, bọn họ rất ít khi gặp nhau, có lẽ là không có quan hệ gì. Có lẽ là trong lòng Thành thất cô nương có oán giận, cảm thấy tất cả mọi người của Thành gia nợ nàng ta. Những người khác nàng ta không dám làm càn, nàng là nữ khác học, cho nên nàng ta ở trước mặt nàng sẽ biểu lộ một hai.”

Vừa giải thích như thế, giống như đã nói thông suốt. Thành Băng Lan là đích nữ của Quốc công phủ, bởi vì coi bói nói gì mà bất tự không tốt, khắc phụ khắc mẫu liền bị đưa đến đạo quán, vừa nuôi liền nuôi hai mươi lăm năm, tính cách không vắn vẹo mới là lạ.

“Vậy thì ta biết rồi, về sau nhìn thấy nàng ta ta sẽ cố gắng đi đường vòng.”

Mặt trời dần lặn về phía Tây, ánh nắng chiều tà chiếu lên trên người hắn, giống như là dát lên một lớp kim quang, thần thánh uy nghiêm.

Ngũ quan của hắn góc cạnh rõ ràng, mặt mày như khắc họa. Nam tử như vậy, núi non rừng cây, vách núi cheo leo thẳng đứng. Trong lòng nàng hốt hoảng, nếu hắn thật sự là trượng phu của mình, cũng là lợi cho nàng rồi.

Có lẽ là trong mắt nàng hiện ra sự say mê, mặt mày hắn trầm xuống, liếc xéo nàng, hừ lạnh một tiếng.

Nàng lập tức khôi phục lý trí, thần mẫn mình bị mặt trời chiếu cho váng đầu.

“Hầu gia, ta không có nghi vấn gì khác, cáo từ trước.”

Vừa mới nói xong, nàng liền bước nhanh xoay người, ra hiệu với Thái Thanh, chủ tớ hai người nhanh chóng rời đi.

Hắn híp mắt, nhìn bóng lưng nàng. Nàng đi rất nhanh, trong tư thế bước đi bất tri bất giác liền mang theo thói quen trước kia. Bước chân rất lớn, dáng vẻ cũng không quá đoan trang.

Cũng may là nàng lớn lên dưới tay kế mẫu, mọi việc đều có thể vu vạ trên đầu Phương thị. Người khác cho dù nhìn ra cử chỉ của nàng có chút không ổn thì cũng sẽ cho là kế mẫu không dụng tâm dạy dỗ.

Hắn cup mắt, giống như là kéo khóa miệng một cái.

Phía dưới bụi hoa, một đám kiến đen đang dọn nhà. Hắn nhớ tới lời nữ tử kia từng nói, ngẩng đầu nhìn mặt trời lặn về Tây một cái, thần nghĩ chẳng lẽ gần đây lại sắp mưa?

Úc Vân Từ vội vã trở về phòng mình, ngồi trên ghế, uống một chén trà mới cảm thấy thả lỏng.

Một ngày này, từ sáng sớm đến tối, một màn nối tiếp một màn, nàng đều suýt chút nữa chưa hoàn hồn lại.

Hầu gia còn nói muện một chút trong cung còn có người tới dạy nàng lễ nghi, nàng nghĩ đến đây, thở ra một hơi thật dài. Sinh tồn ở cổ đại không

để, thứ phải học thật là nhiều.

Nàng không dám nghỉ ngơi, lệnh cho Thái Thanh chuẩn bị bút mực, trái giấy tuyên ra bắt đầu mô phỏng bảng chữ mẫu.

Nguyên chủ không để lại bản chép tay gì, nàng cũng không biết bút tích của nguyên chủ. Nghĩ đến cho dù bút tích không giống nhau, nàng liền dùng kiểu chữ mới học bưng bít cho qua.

Luyện chữ một hồi, quả nhiên liền nghe thấy ngoài cửa có giọng nói xa lạ.

Phụ nhân tuổi chừng ba mươi lăm ba mươi sáu, một thân bối tử* màu xanh đậm. Tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, tướng mạo cũng không xuất chúng, thế nhưng dáng vẻ lúc bước đi có sự đẹp mắt không nói nên lời.

*Bối tử: Một loại Hán phục bắt đầu từ thời nhà Tùy.

Đây nhất định chính là ma ma đến dạy mình cung quy lễ nghi, nàng nghĩ, liền tiến lên nghiêng đón.

“Nô tỳ bái kiến Cảnh phu nhân, nô tỳ họ Trương, người hầu trong cung Thái hậu.

“Hóa ra là Trương ma ma, mau mau, mời vào.”

Trương ma ma bất động thanh sắc quan sát cử chỉ của nàng, ở giữa hàng lông mày có một chút gợn sóng.

Trong lòng nàng biết mình rốt cuộc cũng không phải là tiểu thư khuê các cổ đại, bèn ở lại trong phòng giả vờ ra dáng đoan trang, trong mắt người chuyên dạy lễ nghi như Trương ma ma, tất nhiên là trăm ngàn sợ hãi.

Một hai canh giờ thì có thể dạy ra cái gì?

Trương ma ma chỉ tới để chỉ điểm cho nàng, trọng điểm là những kiêng kỵ và lễ nghi cơ bản trong cung. Cũng may mặc dù nàng làm không tính là

hoàn mỹ, nhưng đúng quy đúng củ.

Một canh giờ sau, Trương ma ma liền rời đi, lúc đi lông mày cũng chưa giãn ra.

Bà ta vừa đi, Úc Vân Từ liền ng ưỡ phịch lên giường, nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, đầu cũng căng ra r ưỡ.

Ráng chống đỡ thân thể dùng cơm tối, sau khi rửa mặt liền lên giường nghỉ ngơi. Nhắc tới cũng lạ, rõ ràng là trong lòng vô cùng căng thẳng, bởi vì thân thể vô cùng mệt mỏi, nằng lại ngủ một giấc đến giờ Mão.

Trời màu xám tro, lúc rửa mặt mặt đ ờ trang điểm xong một phen, trời cũng mới sáng hơn một chút.

Ng ưỡ trên cổ kiệu, phố xá còn rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có đôi lời tiếng người, có lẽ là thương hộ làm ăn. Nằng khẽ than, nghĩ đến mình dù sao cũng là ngoại tôn nữ của Thành gia, từ từ bình tĩnh lại.

Tường cung cao mà nặng nề, nằng cũng tính là mệnh phụ, có thể từ cửa phía Đông vào cung. Trên đường đi, nằng nhớ kỹ quy củ mà Trương ma ma nói qua, đầu hơi thấp xuống, không dám ngẩng đầu nhìn kỹ.

Trong tầm mắt là gạch dưới chân. Mỗi miếng gạch đầu có kích cỡ giống nhau như đúc, có hình tứ phương. Hoa cỏ hai bên đường chặm rãi lúi lại trong khước mắt nằng, như quang ảnh chiếu chặm.

Không biết đi được bao lâu, chỉ nghe thấy cung nhân trước mặt nói: “Cảnh phu nhân, đến Tường Ninh cũng r ưỡ.”

Nằng đi theo bước qua bậc cửa của cửa cung, đi vào bên trong, lại đi theo bước chân của cung nhân, vào đại điện.

Cung nhân kia lui ra bên ngoài, nằng đi về phía trước mấy bước. Gạch trong điện lại không giống như bên ngoài, gạch bên ngoài dày nặng kiên cố, mà gạch trong cung điện thì sáng loáng giống như ngọc thạch.

“Là Từ muội?”

Một giọng nói dễ nghe truyền đến, trong sự uy nghiêm lộ ra sự bình thản.

“Thần phụ tham kiến Hoàng Thái hậu, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.”

Nàng quỳ xuống, hành đại lễ theo tư thế mà Trương ma ma dạy.

“Mau mau đứng dậy.”

Ánh mắt của Thành Thái hậu cố định trên người nàng, sau khi thấy nàng đứng dậy, nói: “Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn xem, có phải người lớn lên giống nha đầu Tịch Nhan kia không?”

Nàng làm theo, đầu nâng lên, đôi mắt không dám nhìn thẳng.

Thành Thái hậu kinh hãi, quả nhiên là giống Tịch Nhan!

“Các người nhìn xem, tướng mạo của Cẩm An hầu phu nhân, thật là giống An phi. An phi cực kỳ giống đại tỷ số khổ của nàng ta...” Thành Thái hậu nói, vẻ mặt thương cảm.

Úc Vân Từ để ý, trong cung điện còn có mấy vị nữ tử đang ngỗ, có lẽ là các loại cung phi.

“Ôi, Thái hậu nương nương nói phải. Dáng vẻ này của Cẩm An hầu phu nhân, không phải là giống An phi muội muội sao.” Người nói chuyện chính là Đức phi.

Ngoại trừ Đức phi, người đang ngỗ còn có Hoàng hậu và An phi.

Về phần Lương phi, đương nhiên là vẫn còn bệnh, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không khỏi được. Trừ phi chuyện mất mặt kia bị người ta chậm rãi lãng quên, nàng ta mới dám ra ngoài gặp người khác.

An phi nghe vậy, nhìn về phía Úc Vân Từ, trong thần sắc đều là sự hoài niệm.

Nàng ta dường như có một cổ xúc động, bàn tay nhỏ rút khăn gấm ra, đề khước mắt: “Dáng vẻ này của Từ muội, thần thiếp thấy, còn tưởng rằng nhìn thấy đại tỷ...”

“Còn không phải sao, quả thật lớn lên giống Úc phu nhân.” Hoàng hậu cũng cảm khái theo.

“Nàng ấy cũng là hài tử đáng thương, Tịch Nhan mất sớm, những năm này nàng ấy đã chịu không ít đau khổ. Vẫn cứ tính tình bướng bỉnh, chuyện gì cũng tự mình chịu trách nhiệm, ngấm lại đều khiến người ta đau lòng.”

“Thái hậu nương nương, thần phụ không cảm thấy khổ. Mẫu thân của thần phụ ở trên trời nhìn, chắc chắn sẽ phù hộ thần phụ.”

“Thật là một đứa trẻ hiểu chuyện.”

Thành Thái hậu thương cảm, sai người ban thưởng ghế ngõ cho Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ ngõ ở phía dưới cùng, cảm thấy tự tại hơn một chút. Vừa rồi một mình nàng đứng trong điện, nghe lời nói của bọn họ, giống như là đồ vật đợi người ta thưởng thức, cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nàng nhớ thân phận của mình, mộng chỉ dám nhẹ ngõ ở rìa ghế đầu, không dám ngõ hẳn lên.

Thành Thái hậu âm thầm gật đầu, đêm qua sau khi Trương ma ma hồi cung cũng nói lễ nghi của Từ muội không tốt, nhưng tính tình vô cùng tốt. Bản thân nghĩ đến có lẽ là Phương thị cố ý lơ là, không tận tâm với Từ muội.

Hôm nay gặp, động tác mặc dù không hoàn mỹ nhưng cũng có thể tính là không có trở ngại.

Lại thấy nàng tuổi không lớn lắm, tính tình lại trầm ổn.

Thật ra Thành Thái hậu không biết, trong lòng nàng rất căng thẳng, trong lòng bàn tay đều đang đổ mồ hôi. Nhưng nàng đến cùng cũng không phải là nữ tử cổ đại chân chính trời sinh trời nuôi, ở hiện đại cũng đã gặp không ít cảnh tượng hoành tráng. Tuy là có căng thẳng nhưng không đến mức sợ hãi.

Chỗ ngồi của nàng, vừa vặn ở bên cạnh An phi.

Không cần ngẩng đầu, chỉ từ dư quang của khóe mắt, nàng liền có thể nhìn thấy An phi.

Dáng dấp An phi rất đẹp, cả người nhã nhặn dịu hiền, lộ ra một cỗ tiên khí. Quan trọng là, An phi và nàng quả thật giống nhau, chẳng trách ngoại tổ mẫu vừa nghĩ tới thân mẫu của nguyên chủ liền tiến cung nhìn An phi nường nường.

Nàng tự cho là mình liếc trộm không lộ ra dấu vết, không nghĩ tới ánh mắt của An phi vừa nghiêng qua, đối diện với nàng.

Chỉ là tùy ý nghiêng ánh mắt như thế, cũng đẹp không nói nên lời. Nàng thàn nghĩ, chẳng trách người người đều muốn làm Hoàng đế. Làm Hoàng đế rồi thì có thể hưởng hết mỹ nhân trong thiên hạ.

“Chớ có sợ hãi, ta là Lục di của con.”

An phi nói, mỉm cười với nàng.

Nàng cũng mỉm cười đáp lại, mang theo sự ngỡ ngàng.

“Mọi người nhìn xem, An phi muội muội và Cẩm An hầu phu nhân ở cùng với nhau, giống như là tỷ muội song sinh vậy.” Đức phi nói, che miệng cười lên.

Lông mày của Thành Thái hậu giãn ra, nở nụ cười.

Lúc này, bên ngoài cửa điện xuất hiện một bóng dáng màu vàng sáng. Thái giám canh giữ ở bên ngoài cửa điện đang muốn hô lên, bị Chính Khang Đế ngăn cản.

Chính Khang đế tiến vào đại điện, ánh mắt liền rời vào hai khuôn mặt có dung nhan cực kỳ giống nhau kia.

Sắc mặt An phi cứng lại, thu lại nụ cười, vội vàng đứng dậy nghênh giá.

Hoàng hậu và Đức phi cũng như vậy, Úc Vân Từ theo sau bọn họ, quỳ xuống.

Đôi giày màu vàng sáng kia dừng lại trước mặt Hoàng hậu, đích thân đỡ Hoàng hậu dậy. Sau đó nói với hai vị phi tử phía sau: “Bình thân đi.”

Đức phi và Lương phi đứng dậy, nhìn hẩn ta đi về phía trên điện, lúc đi ngang qua bên người Úc Vân Từ, bước chân ngừng lại một chút: “Vị này là...”

“Là Cẩm An hầu phu nhân.”

Ông ta gật đầu, trầm giọng nói: “Trẫm nhớ rõ, Cẩm An hầu phu nhân là cháu gái của ái phi?”

“Hồi bệ hạ, đúng vậy.” An phi cung kính đáp.

“Ngẩng đầu lên!”

Úc Vân Từ nghe thấy giọng nói của Chính Khang Đế, theo lời ngẩng đầu.

Con người u ám của Chính Khang Đế hơi co lại, rất nhanh khôi phục lại bình thường, hững hờ nhìn thoáng qua An phi: “Quả nhiên dáng dấp rất giống ái phi.”

Chương 44

Tải ebook: dtv-ebook.com

An phi dịu dàng cười, ngừng đầu đưa tình mà nhìn về phía Chính Khang Đế.

“Mấy người tử muội thân thiếp đều giống mẫu thân của thân thiếp, thân thiếp và đại tỷ giống nhau nhất. Cẩm An hầu phu nhân giống thân mẫu của nàng ấy, đương nhiên lớn lên giống thân thiếp.”

“Nhắc tới cũng phải, dáng dấp của Tạ thiếu phu nhân và An phi muội muội cực kỳ giống nhau, nghe nói muội muội mới quay về nhà của An phi muội muội cũng giống An phi. Quốc công phu nhân thật là biết sinh, nữ nhi sinh ra ai ai cũng là mỹ nhân ngàn dặm có một.” Đức phi nói, đôi mắt đẹp tràn đầy tình ý, cũng nhìn về phía Chính Khang Đế.

Tạ thiếu phu nhân là con dâu trưởng của nhà Tạ Thái phó, cũng là tứ tỷ của An phi. Về tướng mạo quả thật rất giống An phi, nhưng không có giống như Úc Vân Từ.

Chính Khang Đế không nói gì, trực tiếp lên điện, ngồi bên cạnh Thành thái hậu.

Sau khi ông ta ngồi xuống, Đức phi và An phi cùng Úc Vân Từ mới trở về vị trí cũ.

Úc Vân Từ cúi thấp đầu, cố gắng để bản thân thoát nhìn không quá chói mắt. Mặc dù dáng dấp của nàng và An phi rất giống nhau, nhưng thần thái cử chỉ so với An phi lại có sự khác nhau một trời một vực.

Nếu nói An phi là phi tử thân tiên, vậy thì nàng chính là một nữ tử bình thường chỉ có mỹ mạo.

Ánh mắt của Chính Khang Đế không nhìn nàng nhiều thêm một cái mà là lo lắng hỏi thăm thân thể của Thành Thái hậu. Nàng thầm nghĩ, Phúc

công công nói không sai, bệ hạ rất kính trọng với đích mẫu Thành Thái hậu này.

Nàng lắng lắng nghe tiếng động từ chỗ thượng tọa truyền đến, Hoàng hậu và hai vị phi tử cũng ngậm ý cười, tất cả mọi người đang lắng nghe mẫu tử tôn quý nhất thiên hạ nói chuyện phiếm.

Bọn họ không có người nào nói chen vào, mãi đến khi Chính Khang Đế đứng dậy, bọn họ cung tiễn ra khỏi điện.

Chính Khang Đế vừa đi, bầu không khí trong điện hòa hoãn lại, chủ đề lại trở về trên người Úc Vân Từ.

Chỉ là một vài chuyện nhà liên quan đến Cẩm An hầu phủ, nàng cẩn thận đáp lời, ghi nhớ nguyên tắc nói ít sai ít mà Hầu gia từng nói, cố gắng trả lời ngắn gọn lại không mất quy củ.

Phần lớn đều là Đức phi hỏi, những người khác nghe. Ánh mắt Hoàng hậu chợt lóe, ánh mắt nhìn về phía nàng nhiều thêm một chút cân nhắc. Vốn tưởng rằng là một nữ tử có chút ngu dốt, không nghĩ tới lời đồn không thật.

Chủ đề thay đổi, một hồi liền chuyển tới Lương phi bên kia.

“Cũng không biết thân thể Lương phi muội muội thế nào rồi? Nghe nói là ốm đau không dậy nổi, cũng đã vài ngày không lộ diện rồi.” Đức phi nói, ung dung thờ dài một hơi.

Ánh mắt lại liếc nhìn Úc Vân Từ, trong lòng Úc Vân Từ biết vị Lương phi nương nương này sinh bệnh là giả, mất mặt là thật.

Nói đến Lương phi, Thành Thái hậu liền nhìn thoáng qua An phi: “Cẩm An hầu phu nhân hiếm thấy tiến cung, không bằng người đưa nàng ấy đi dạo xung quanh.”

An phi liền đứng dậy: “Vâng, Thái hậu nương nương, thần thiếp đang nghĩ đến việc đưa Cẩm An hầu phu nhân đến chỗ Phương Thái hậu vấn

an.”

Mệnh phụ tiến cung, theo quy củ đầu phải thỉnh an Thái hậu Hoàng hậu, chỗ Phương Thái hậu chắc chắn là phải đi, nếu không người khác sẽ nói Úc Vân Từ không biết quy củ, không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Thành Thái hậu gật đầu, Trình Hoàng hậu liền đỡ bà đi vào nội điện nghỉ ngơi.

Đức phi An phi cùng Úc Vân Từ lại một phen khom lưng cung tiến, mãi đến khi bóng dáng bọn họ biến mất sau tấm bình phong màu vàng sáng mới đứng dậy. Đức phi mím môi cười: “Bản cung không quấy rầy hai dì cháu các người nói chuyện, đúng lúc đại công chúa có lẽ tan học rồi, bản cung liền xin lỗi không tiếp chuyện được rồi.”

“Đức phi tử tử đi thông thả.”

Úc Vân Từ chỉ cảm thấy mình vẫn luôn đón tiễn người ta không ngừng, nụ cười trên mặt đã cứng ngắc rồi.

“Có chút không quen sao?” An phi dịu dàng nói, cùng nàng đi ra khỏi Tường Ninh cung.

Tường Ninh cung ở phía Đông, mà Thọ An cung của Phương Thái hậu thì ở phía Tây, hai phía Đông Tây lấy hai cung. Thành Thái hậu vốn là đích Hoàng hậu, tất nhiên là ở phía Đông, Phương Thái hậu có công sinh ra bệ hạ, ở cung phía Tây.

Thái giám cung nữ trong cung lén lút xung hô, đầu lấy Đông Tây cung Thái hậu thay thế.

Ngự hoa viên rất đẹp, kỳ thạch giả sơn, quái lỏng khúc bách*. Còn có các loại hoa cỏ danh phẩm tươi đẹp, tranh nhau khoe sắc, lại cùng nhau nở rộ. Thỉnh thoảng có cung nữ đi qua lại, nhìn thấy bọn họ đều dừng lại hành lễ.

*Kỳ thạch giả sơn, quái lỏng khúc bách: Vẽ đầu là những hòn đá có hình dáng khác lạ, thường được đặt trong sân; vẽ sau là những cây tùng cây bách có dáng vẻ khác thường.

Vẻ mặt An phi lạnh nhạt, váy dài chạm đất. May là gạch bóng loáng như gương, không nhiễm một hạt bụi, nếu không váy dài dệt kim này cứ kéo lê, lần sau đừng nghĩ đến mặc lại nữa.

Úc Vân Từ cảm thán hoàng cung xa hoa lãng phí, có lẽ không phải vì cung điện vàng son lộng lẫy cùng với châu báu rực rỡ muôn màu mà là vì điếm rất nhỏ như thế này. Gạch sạch sẽ như thế, phải tiêu tốn bao nhiêu nhân lực để quét tước dọn dẹp.

Còn có váy của các cung phi, suốt ngày là kiêu chạm đất đi kéo lê thế này, có lẽ là mặc không đến hai lần liền bỏ đi.

“Vừa nhìn thấy con, bản cung liền cảm thấy như nhìn thấy đại tỳ. Đại tỳ mất sớm, khi đó con chưa tới bảy tuổi, không biết con còn nhớ tướng mạo tỳ ấy hay không?”

Vấn đề giống như vậy, Phạm thị cũng từng hỏi qua.

Chẳng lẽ bọn họ sợ mình quên gốc gác, được Phương thị nuôi mười năm, ngay cả mẫu thân sinh cũng quên rồi. Chỉ là có lẽ nguyên chủ thật sự quên rồi, cho nên mới xem Phương thị như thân mẫu.

Nàng lắc đầu: “Vân Từ bất hiếu, đã không nhớ rõ tướng mạo của mẫu thân, chỉ nhớ rõ ngày thường bà rất đẹp, giống như tiên nữ trên trời.”

Khóe miệng An phi hiện ra một nụ cười trêu mếu: “Nào có ai khen bản thân như thế, con nói mẫu thân con là tiên nữ, không phải là ám chỉ bản thân đẹp như tiên trên trời à.”

Nàng sưng sờ, hình như quả thật có chút ý tứ khen chính mình.

“Nương nương đừng giễu cợt thần phụ, thần nữ đã vô cùng xấu hổ rồi.”

Hai người bước đi nhàn nhã, một người mỉm cười dịu dàng, một người thẹn thùng cúi đầu. Từ xa nhìn lại, bọn họ tựa như đi xuyên qua bụi hoa, giống như một đôi hoa song sinh xinh đẹp mỹ lệ.

Ở bên kia ngự hoa viên, một vị thiếu niên trên dưới mười lăm mười sáu dừng chân đứng lại.

“Nữ tử bên cạnh An mẫu phi là ai?”

Tiểu thái giám vội vàng trả lời: “Điện hạ, nghe nói hôm nay Cẩm An hầu phu nhân tiến cung, có lẽ nữ tử bên cạnh An phi nương nương chính là Cẩm An hầu phu nhân.”

“Cẩm An hầu phu nhân?” Thiếu niên nghi ngờ ngẫm nói, mắt phượng hẹp dài khinh thường cười một cái: “Hóa ra là đồng ngu xuẩn kia, không nghĩ tới trang điểm ăn mặc một phen, còn có thể vừa mắt.”

Thiếu niên chính là nhị hoàng tử Ninh vương, do Lương phi sinh ra.

Ninh vương đương nhiên là từng nghe nói tới Úc Vân Từ, có đi đâu đâu là từ trong miệng người của Phương gia. Luận bối phận, Phương thị là tiểu cô tổ mẫu của hắn ta, nếu không phải vì cách bối phận, chỉ sợ Phương thị đã sớm đánh chủ ý lên mấy vị vương gia, nhét Úc Sương Thanh vào hoàng gia.

Mặc dù hoàng gia không kiêng kị bối phận, nhưng nếu quan hệ họ hàng quá gần sai bối phận thì vẫn sẽ tránh đi.

Trong miêu tả của người Phương gia, vị Cẩm An hầu phu nhân này không chỉ có ngu xuẩn, mà tính tình còn hèn nhát. Hắn ta đã từng nhìn từ xa, sợ hãi rụt rè, trốn phía sau Úc Sương Thanh, quả thật không ra hồn.

Hơn nữa hắn ta từ trong miệng Quảng Xương hầu Thế tử, không chỉ một lần nghe thấy sự khinh thường đối với nữ tử này. Nữ tử này và thứ tử đệ tiện của Hầu phủ kia có đầu có đuôi, có thể thấy là một người cực kỳ lỗ mãng.

Nhưng theo như mắt thường thấy, nữ tử yêu kiều không bằng xấu hổ kia, tựa như đóa hoa đột nhiên nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Hắn ta hơi nhíu mày lại, dùng quạt xếp đập vào đầu tiểu thái giám. Giữa lòng mày đầu là sự phong lưu, lúc mắt phượng nhấc lên lần nữa, An phi và Úc Vân Từ đã đi ra khỏi ngự hoa viên, biến mất ở góc trường của Lưu Ly cung.

Thành Thái hậu và Phương Thái hậu hận không thể chết già không gặp gỡ, cung điện cách xa nhau nhất. Có đi đâu có cách xa hơn đi chẳng nữa thì vị trí dù sao vẫn sẽ không lệch, nếu không cũng không hiện ra sự tôn quý của thân phận.

Đi theo sau lưng các nàng là mấy chục cung nữ. Thân mặc cung trang màu quả hạnh, từng người một đều là cô nương khuôn mặt thanh lệ. Trong cung nhiều mỹ nhân, nếu không phải vô cùng sáng chói thì thật đúng là không chọn ra được.

Một cung phi có hoàng tử, sự phô trương đương nhiên không nhỏ.

Hai người đi hơn nửa canh giờ mới tới bên ngoài cung điện của Phương Thái hậu. Bên co cung nữ tiến lên gõ cửa, không lâu sau liền nghe thấy có người nói Thái hậu cho mời.

Phương Thái hậu thân mang phượng bào màu đỏ tím, đầu đội châu ngọc. Đang nghiêng người trên giường gấm, bên chân của bà là một ma ma đang đấm chân, sau lưng còn có cung nữ đang bóp vai.

Bà nhắm mắt, khuôn mặt trẻ tuổi hơn Thành Thái hậu rất nhiều. Nhìn từ trên tướng mạo có chút tương tự Phương thị, nhưng kiều diễm hơn.

Trên rìa giường còn có một nữ tử mặc trang phục của cung phi đang ngối, sắc mặt tái nhợt, đang che mặt rơi lệ. Đôi mắt của Úc Vân Từ nhanh chóng quét qua, liền đoán ra thân phận của nữ tử, hẳn là vị Lương phi kia không thể nghi ngờ.

“Thần thiếp (thần phụ) thỉnh an Thái hậu nương nương.”

Phương Thái hậu chậm rãi mở mắt ra, hơi híp lại, nhìn thấy Úc Vân Từ.

“Vị này chính là Cẩm An hầu phu nhân?”

“Hồi Thái hậu nương nương, chính là thần phụ.”

Phương Thái hậu vẫy tay một cái, ngẩng thẳng người. Lão ma ma và cung nữ kia lui ra phía sau, cúi đầu đứng thẳng.

“Dáng dấp ngược lại giống An phi người, không biết là tính tình có trầm ổn giống như An phi hay không.” Phương Thái hậu liếc nhìn Úc Vân Từ, ánh mắt sắc bén mà bất bẻ, như muốn nhìn thấu da xương của nàng.

Thế nhưng so với Thành Thái hậu, nàng cảm thấy cấp độ của Phương Thái hậu kém hơn. Sự sắc bén của Phương Thái hậu là cố giả bộ làm ra, mà sự uy nghiêm của Thành Thái hậu là do trời sinh từ trong xương cốt.

Lương phi lau khô nước mắt, cũng nghiêng mắt nhìn sang.

Sau khi thấy rõ tướng mạo của nàng thì cảm thấy thán hận. Nữ tử Thành gia đều cực kỳ đáng ghét, tất cả đều sinh ra khuôn mặt tương tự nhau, làm cho người ta nhìn rồi trong lòng liền không thoải mái.

“Nói đến, Cẩm An hầu phu nhân còn phải gọi bản cung một tiếng biểu tỳ...”

Lời của Lương phi vừa ra khỏi miệng liền hối hận không thể cắn đầu lưỡi của mình.

Sắc mặt của Phương Thái hậu trầm xuống, không vui nhìn bà ta một cái. Chắt nữ này, nói chuyện không có đầu óc. Nàng ta tự nhiên là biểu tỳ của Cẩm An hầu phủ, vậy chẳng phải là muốn thấp hơn An phi một bậc phân.

Mà bà, đều thành người cùng bậc phân với An phi.

Trong hoàng gia cho tới bây giờ đều không nói về bậc phân. Chuyện tiều triều hai cô cháu cùng hầu thiên tử cũng có, nếu bàn về tam cương

ngũ thường, hẳn là dính líu không rõ.

“Thần phụ thỉnh an Lương phi nương nương.”

Úc Vân Từ đương nhiên sẽ không tiếp lời của bà ta, hai chữ biểu tở đó, liền xem như chưa nghe thấy.

Lương phi cảm thấy thả lỏng, ngấm phải nỗi nhả đầu chết tiệt này coi như biết đi đâu, không thuận theo gậy tre mà trèo lên trên.

Phượng Thái hậu không bảo người ta dọn chỗ cho các nàng, An phi đã thành thói quen rồi. Trừ phi bà cùng phi tần khác đi thỉnh an, nếu không thì mãi mãi cũng đứng đó.

“Ai gia thấy, quy củ này người học không tẻ, có thể thấy mẫu thân người dạy tận tâm. Mặc dù người đã xuất giá nhưng nhà mẹ đẻ vĩnh viễn là chỗ dựa của người. Nếu như sau này ở nhà chồng bị người ta bắt nạt, đâu có phụ mẫu nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cho người. Những năm qua mẫu thân người tiến cung, mỗi lần nói đến người đâu vô cùng trù mến, hận không thể móc tim đào phổi. Người làm con cái, chữ hiếu đi đâu, người ngàn vạn lần đừng dễ tin người khác vu khống, xa cách mẫu thân người.”

“Thần phụ ghi nhớ lời Thái hậu nương nương dạy bảo.”

Đối với thái độ của nàng, Phượng Thái hậu có chút hài lòng. Cũng không biết bên ngoài sao lại loan truyền khó nghe như vậy, ngay cả tiểu muội cũng nói kể nữ một mực rấp tâm hại người.

Theo bà thấy, Cẩm An hầu phu nhân hẳn là không có tâm cơ sâu như vậy, có thể vừa lừa chính là lừa gần mười năm.

Cho nên Phượng thái hậu tin chắc, là có người ở trong bóng tối giở trò, xúi giục quan hệ của các nàng. Người này cố ý, không cần phải nói, ngoại trừ những người ở Thành Quốc công phủ kia thì không có người khác.

Mệnh phụ tiến cung có thời gian hạn chế. Trừ phi là có ân sủng bằng trời, trong cung mới giữ lại dùng bữa. Giống như Úc Vân Từ thì không thể

nào ở lại dùng bữa.

An phi thấy không còn sớm nữa, nói: “Thái hậu nương nương, canh giờ không sớm nữa, thần thiếp tiễn Cẩm An hầu phu nhân ra ngoài.”

Phương Thái hậu vốn cũng không quá muốn nhìn hai gương mặt tương tự nhau này lác lư trước mặt, nghe vậy thì ừ một tiếng, liền có cung nữ đưa các nàng ra khỏi điện.

Các nàng vừa đi, khuôn mặt Lương phi liền kéo xuống, giọng căm hận nói: “Cô mẫu, người nhìn bọn họ... còn không biết ở trong lòng chế giễu con thế nào... con thật sự không còn mặt mũi nữa... bệ hạ cũng không chịu gặp con, con làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ? Chuyện đó tuy là mất mặt, nhưng vốn không phải là lỗi của con. Chờ bệnh tốt lên, nên làm gì thì làm đó. Con phải nhớ kỹ, con là cung phi, còn là mẫu phi của Ninh vương. Ngoại trừ Hoàng hậu, trong hậu cung của bệ hạ, địa vị của con là cao nhất, con có cái gì mà e ngại. Con cũng đừng quên, còn có ai gia ở đây!”

Lòng Lương phi hơi ổn định lại, cô mẫu nói không sai. Thế nhưng bà vừa nghĩ tới chuyện đó, mặt liền cay đến hoảng. Nếu như vừa rồi Cẩm An hầu phu nhân kia làm ầm ĩ muốn đòi cưới gì đó, bà nào có mất mặt lớn như vậy?

Bà và An phi vẫn luôn không hợp nhau lắm, không chỉ bởi vì một người họ Thành một người họ Phương. Càng nhiều hơn là sự sủng ái của bệ hạ, rõ ràng là cho An phi nhiều hơn.

Mình không có cách nào bắt chẹt An phi, nhưng đối phó với thể tử của thần tử thì vẫn có thể.

Bà biết tâm tư của tiêu cô, trước kia mặc dù bà vui mừng nhìn thấy thành quả nhưng cũng chưa từng làm qua tay. Có lẽ bà nên giúp tiêu cô một tay, khiến nữ tử giống như An phi kia rơi xuống bụi đất.

Phương Thái hậu dường như nhìn thấu tâm tư của bà ta, hừ một tiếng: “Chuyện của tiểu cô con bên kia, con đừng tham dự vào. Con chỉ cần chụp lấy tâm của bệ hạ, chăm sóc tốt Ninh vương. Sau này lại trừng trị bọn họ, đến lúc đó không ai chạy thoát được.”

“Vâng, cô mẫu.”

Lương phi cúi đầu, trong lòng có tính toán.

Bên kia Úc Vân Từ đi theo An phi một lần nữa trở lại Tường Ninh cung, cáo biệt với Thái hậu và An phi, sau đó lại xuất cung. Nàng đi theo sau lưng tiểu thái giám ra khỏi Tường Vân cung, một đường cúi đầu mà đi, nhìn cảnh vật hai bên, có lẽ vẫn là con đường lúc tiến cung.

Ở trên tầng cao nhất của Thừa Nguyên điện có một bóng dáng màu vàng sáng.

Chính Khang Đế mắt rờng thâm trầm, một mực nhìn bóng hình kia.

“Trương Đông Hải, người xem nàng ta có giống An phi không?”

Trương Đông Hải tay nâng phất trần, ánh mắt không dám nhìn lung tung. Cong cong người, trả lời: “Bệ hạ, Cẩm An hầu phu nhân là cháu gái của An phi nương nương, dáng dấp có chút tương tự nhau. Nhưng nương nương thân phận tôn quý, há là Cẩm An hầu phu nhân có thể đánh đờng.”

Khóe môi Chính Khang Đế giương lên, ý cười không đạt đến đáy mắt.

“Chỉ có người lấu cá, theo trăm nhiều năm như vậy, ngay cả lời nói thật cũng không dám nói.”

“Nô tài đáng chết.”

Ánh mắt Chính Khang Đế lóe lên sát ý: “Người đáng chết cũng không phải người!”

Chương 45

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lại nói Úc Vân Từ ngồi trong xe ngựa đi đến phố xá, không biết bởi vì chuyện gì, xe ngựa lại dừng lại. Nàng nghĩ thầm không ổn, lần trước đi ra ngoài bị Thẩm Thiệu Lăng cản xe ngựa, không phải là hấn ta vẫn chưa hết hy vọng, lại muốn lặp lại chiêu cũ chứ?

“Họ Úc, người xuống đây cho bản tiểu thư!”

Bên ngoài truyền đến một giọng nữ, nàng nghe ra giọng nói hình như là vị Trình bát tiểu thư kia.

Nàng thở dài, đây là chuyện gì vậy, mỗi lần đi ra ngoài đều có người có thể cản đường đi. Tạm thời dọn dẹp một Thẩm Thiệu Lăng, tại tới một Trình bát. Trình bát nhìn mặc dù không phải là người tâm cơ sâu gì, nhưng lại người dám hạ độc thủ.

Tiểu thư nhà võ tướng, động một chút lại kêu đánh kêu giết, lỡ như dùng roi quất nàng bị thương, nàng chẳng phải là oan uổng?

“Họ Úc, người sợ rỗi, không dám gặp người khác sao?”

Nàng sợ cái gì chứ! Nàng là chính thê của Hầu gia, phu nhân nguyên phối thỏa đáng.

Đều nói nữ tử cổ đại thận trọng, sao có thể có thứ khác loài như Trình bát? Bản thân ngược lại muốn xem xem, Tư Mã phủ thế lớn hơn nữa, Trình bát còn có thể ở trên đường làm gì một Hầu phu nhân nàng đây?

“Trình bát tiểu thư, xin hỏi người tìm ta có chuyện gì?”

“Bản tiểu thư tìm người, đương nhiên là có chính sự!” Trình bát phách lối mà nói, ghìm dây cương để ngựa đi đều chỉnh cái đầu, đứng ngang giữa đường.

Xe ngựa H ầu phủ chính là muốn cứng rắn xông lên cũng không thể, người đánh xe ở bên ngoài thấp giọng nói ra tình hình. Úc Vân Từ dùng ánh mắt ra hiệu cho Thải Thanh, Thải Thanh vén rèm xe ngựa lên.

Màn xe có hoa văn màu lam, ánh sáng trong xe cũng nhìn không rõ ràng. Nhưng chính bởi vì không rõ ràng chính xác, dung nhan của nàng càng ngày càng trắng muốt như ngọc, đôi mắt rạng ngời rực rỡ, môi đỏ nhuận nước sáng bóng.

Không thể phủ nhận, nàng là mỹ nhân hiếm có.

Trình Khởi H ồng ng ồi trên lưng ngựa, trong mắt lóe lên sự ghen ghét. Lập tức nghĩ đến hành động thường ngày của nàng, chậm rãi chuyển thành khinh thường. Cầm roi dài trong tay, giống như thị uy mà vút qua một cái: “Thế nào? Người không dám xuống xe ngựa sao? Gan chuột như vậy, há có thể xứng với Cẩm An h ầu?”

Nàng rũ mắt, chẳng trách lần trước H ầu gia vừa nhìn thấy Trình bát li ền vội vàng đi mất. Mình còn tưởng rằng H ầu gia không hiểu phong tình, bỗng dưng cô phụ ân huệ của mỹ nhân.

Nhưng hóa ra tính tình của Trình bát thật sự là khiến cho người ta không dám lấy lòng, chính là hiện tại, cũng rất ít nữ tử ở trên đường ngăn cản nguyên phối để khiêu khích thế này.

“Xứng hay không không phải do Trình bát tiêu thư định đoạt, Trình bát tiêu thư cản ta lại, không phải là vì chuyện này chứ? Ta là đích thân của H ầu gia, lệnh của trưởng bối, người có tiếng làm mai, cưới hỏi chính đáng. Trình bát tiêu thư lấy thân phận gì để chất vấn ta, chẳng lẽ Trình gia các người quy ền thế lớn đến mức có thể tùy ý khống chế hôn sự của tri ều th ần thế gia?”

“Miệng lưỡi cũng sắc bén!” Mắt Trình Khởi H ồng co lại, vung roi đánh ngựa một cái. Con ngựa kia bị đau, cao giọng hí lên.

“Ta chỉ là bất bình thay Cẩm An h ầu, người mới hỏi ta lấy thân phận gì để tra hỏi, hiện tại ta sẽ nói cho người biết. Ta là chủ tử của Úc gia các

ngươi, Úc tướng quân chẳng qua là một gia tướng của Trình gia chúng ta. Chủ tử tra hỏi, ngươi thế mà ng ỡ trên xe ngựa, không nhúc nhích, thật là không biết quy củ!”

Úc Vân Từ cười lạnh, Trình gia quả nhiên là quên gốc gác. Nói đến chủ tử, Khuông gia không phải cũng là chủ tử của Trình gia à.

“Trình bát tiểu thư ngược lại rất dễ quên, Trình gia các ngươi hiện tại quy ền cao chức trọng là không giả. Nhưng nếu như ngươi bàn luận như vậy, ta không thể thiếu việc phải nói một chút về xuất thân của Trình gia các ngươi. Nếu ta nhớ kỹ không sai, Trình lão đại nhân năm đó chẳng qua là gia tướng của Khuông gia, lúc này mới qua bốn mươi năm, thế mà ngay cả xuất thân của mình cũng quên mất. Còn dám dõng dạc tự xưng là chủ, chẳng lẽ ngươi không biết thiếu gia của Khuông gia phải gọi ta một tiếng sư mẫu. Nói đến, ta cũng là chủ tử của Trình gia các ngươi!”

Người vây quanh trên đường bắt đầu nghị luận, bởi vì e ngại Trình bát nên đầu ề nén giọng nói.

“Còn không phải sao, Trình gia trước kia chính là nô tài của Khuông gia...”

“Nô tài được thế, cũng dám bố trí chủ tử các kiêu...”

“Trình bát tiểu thư vẫn muốn gả cho Cẩm An h ầu gia... Trước kia mỗi ngày chạy theo theo đuổi...”

Trình Khởi H ồng ng ỡ trên lưng ngựa sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng trở nên xanh xám. Miệng lưỡi họ Úc sắc bén, cũng dám nói Trình gia là xuất thân nô tài.

“Chuyện bản tiểu thư muốn nói với ngươi chính là chuyện của ngươi và Cẩm An h ầu, ngươi cần gì phải lôi ra nói những chuyện cũ năm xưa, đánh lừa dư luận!”

“Hóa ra trong lòng Trình bát tiểu thư, những cái đó chỉ là chuyện cũ năm xưa, thế mà ngay cả chủ nhà của mình cũng quên mất không còn lại

gì, quả nhiên là đặc thế liền quên mất gốc.”

Úc Vân Từ bởi vì hôm nay tiến cung nên cố ý mặc một thân váy khúc cư màu lụa đỏ, trên quần áo thêu mai trúc tôn nhau lên, eo váy và mép váy là hoa văn nối liền.

Dung mạo của nàng đẹp, ngời ở đó ung dung thản nhiên, đẹp đến mức chói mắt lại yên tĩnh.

Khác biệt với sự lạnh nhạt của nàng, hai con người của Trình Khởi Hồng đều đang phun lửa. Cũng giống như lần trước, nàng ta vẫn là kỳ trang tay áo hẹp màu đỏ chót như cũ, nõng đậm như lửa.

Bằng tâm mà nói, trong lòng Úc Vân Từ cũng không ghét Trình bát, mặc dù diễn xuất của Trình bát nàng không dám gật bừa, nhưng lại rất thưởng thức dũng khí của nàng ta. Ở cổ đại phong kiến giáo lý nghiêm khắc, có thể không che giấu sự vui ghét của mình, đi đứng một mình, làm theo ý mình, thật sự là khiến cho người ta bội phục.

“Ai nói chúng ta bất kính Khuông gia? Người kéo đông kéo tây, so với nữ tử kia còn đáng ghét hơn. Ta lại hỏi người, người đến cùng có thức thời hay không? Nếu như thức thời thì tự xin hòa ly, đừng có làm bẩn thanh danh của Cẩm An hầu.”

Khẩu khí thật lớn!

Úc Vân Từ đầu sắp bị nàng ta chọc cười rồi, một cô nương bản đại bác cũng không tới, hô to gọi nhỏ bảo mình hòa ly, thật là buồn cười.

Mẫu nữ Phương thị muốn hại chết mình, chuyển vị trí cho Úc Sương Thanh. Vị Trình bát này cũng muốn bảo mình hòa ly, để dành ra danh phận Hầu phu nhân. Nàng không rõ, chẳng lẽ khắp Kinh thành không có nam nhân tốt nào khác? Làm sao mà một hai người đều nhìn chằm chằm Cẩm An hầu phủ không thả?

“Mặc dù xuất thân của ta không cao như Trình bát tiểu thư, nhưng cũng là đời sau của tướng môn, phụ thân ta là tướng quân, mẫu thân ta là đích

trưởng nữ của Quốc công phủ. Chính là cũng là đích nữ của phủ tướng quân, sao lại làm dơ bản thanh danh của Hầu gia? Trình bát tiểu thư cho rằng, một khi ta tự xin hòa ly, người li hôn có cơ hội sao? Người xem Hầu gia là người nào, há một nữ tử như người có thể chi phối. Còn nữa người cho rằng thiên hạ vạn vật, kể cả lòng người đâu có thể dùng quy ền thế để cưỡng đoạt lấy sao? Phải biết rằng người giỏi có người giỏi hơn, trời đất là vô tận, Trình gia quy ền cao chức trọng không giả, lại không phải một tay che trời. Trình bát tiểu thư cũng không phải là nữ tử tôn quý nhất thế gian, dựa vào cái gì mà có thể thích làm gì thì làm?”

Trình Khởi H ồng giống bị nàng nói đến có chút choáng váng, cái gì mà lung ta lung tung, miệng của họ Úc này thật sự là đủ lưu loát. Chỉ là nàng nói dường như có chút đạo lý...

Chờ đã... mình suýt chút nữa đã bị họ Úc làm nghiêng ngã rồi.

Nàng là tiểu thư của Tư Mã phủ, vốn dĩ nên kết đôi với nam nhân võ học lợi hại nhất trong kinh. Ngoại trừ Cẩm An hầu, nàng nghĩ không ra còn có ai có thể xứng với mình.

“Già m ồm át lẽ phải! Thanh danh của bản thân người thế nào tự mình không biết sao? Vụng trộm với người ta, là vì bất trinh, làm sao còn có mặt mũi chât vấn người khác!”

Khuôn mặt Úc Vân Từ vẫn lãnh đạm, không hề thay đổi. Nàng cũng biết, dù cho nàng vớt vát trong sạch hơn nữa thì vẫn sẽ bị người ta lén lút nghị luận. Lời nói chợ búa, vốn không quan tâm có hay không có lý gì, quan trọng là có đáng giá để thoải mái lấy ra làm đề tài nói chuyện hay không.

Nàng nhìn chằm chằm Trình Khởi H ồng một hồi, s ầm mặt lại: “Trình bát tiểu thư tốt xấu gì cũng là cô nương của Tư Mã phủ, sao lại khua môi múa mép giống như phụ nhân chợ búa như vậy? Ta vụng trộm với ai, còn xin Trình bát tiểu thư nói ra tên. Có chứng cứ không? Nếu như có, ta nguyện cùng Trình bát tiểu thư đối chât trước công đường. Nếu như không có, Trình bát tiểu thư dứt khoát chính là có danh tiếng vậy bản người ta, chẳng lẽ gia phong của Trình gia là như thế?”

“Tất cả mọi người nói như vậy, há có thể sai?” Trình Khởi Hồng ngẩng đầu, cổ vươn thẳng, mặt mũi tràn đầy ngạo khí.

“Lời người khác đều nói thì là thật? Hóa ra đây chính là cách xử sự làm người của Trình bát tiêu thư. Nói sao thì biết vậy, không có một chút năng lực phán đoán đúng sai nào.”

Vừa nghe thấy người khác nghi ngờ năng lực của mình, Trình Khởi Hồng giận tím mặt, dùng roi chỉ về phía nàng: “Người nói ai không có năng lực? Một nữ tử tay không thể nâng vai không thể khiêng như người, biết cái gì là năng lực sao? Có bản lĩnh thì xuống đây, chúng ta đọ sức một phen, xem năng lực của ai mạnh hơn!”

Mắt thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, trong đám người có người lăm lăm bắt đầu ồn ào: “Đều là hồ nữ tướng môn, hay là hai vị luận võ phân cao thấp đi?”

“Đúng... kế này rất hay.”

“So một trận đi.”

Tiếng ủng hộ trở nên lớn hơn, Trình bát tiêu thư đắc ý nhướn mày, liếc xéo nàng. Nàng đưa mắt ra hiệu với Thái Thanh, Thái Thanh để màn xe xuống.

“Bị người ta vây xem như xiếc khỉ như vậy, thứ cho ta không thể phụng bầy. Nếu như Trình bát tiêu thư muốn, đại khái có thể ở trên đường biểu diễn một tuyệt chiêu sở trường, ví dụ như cái gì mà dùng ngực đập nát tảng đá lớn, đi chân trần trên trận đao. Nếu như Trình bát tiêu thư có thể làm được, ta tự nguyện nhận thua trên mặt năng lực.”

Trên trà lâu ở ven đường có một vị thiếu niên dựa vào, nghe vậy thì “Phụt xì” cười một tiếng, mắt phượng nheo lại, đong đưa quạt xếp trong tay. Hơi có chút trêu chọc nói với một vị thiếu niên khác trong nhã gian: “Thời Quang, vị Cẩm An hầu phu nhân này quả thật có chút thú vị... dùng ngực đập nát tảng đá lớn... chắc chắc, mệ cho nàng ta có thể nghĩ ra. Người qua đây nhìn xem, miệng Trình bát tiêu thư tức điên rồi.”

Một vị thiếu niên khác ng ồi ở bên cạnh bàn dáng vẻ khoảng chừng mười bảy mười tám, tướng mạo hơi nữ tính, chính là Quảng Xương hầu Thế tử, Phương Thời Quang.

Phương Thời Quang hừ lạnh một tiếng: “Có gì đáng xem, một người lái lừa ong bướm không tuân thủ nữ tắc, một người xuất đầu lộ diện bất trình bất nhân, đều không phải là mặt hàng tốt gì.”

Tuy nói như vậy nhưng hắn ta vẫn đứng lên, đi về phía bên cửa sổ.

Thiếu niên đứng gần cửa sổ là Ninh vương Triệu Cán, nhìn thấy hắn ta tới, hơi nhíu mày lại.

“Trình gia đến cùng là nghĩ thế nào, lại muốn kín đáo đưa Trình bát cho người?”

Nhắc đến cái này, Phương Thời Quang li ền lạnh mặt.

Một nữ nhân điên suốt ngày đuổi theo nam nhân, Trình gia lại đánh chủ ý lên đầu mình. Ai cũng nói hai nhà ở trong tri ều là cục diện không đội trời chung, chính là nói nữ tử như Trình bát này, ai dám cưới thì phải chuẩn bị làm con rùa đen tóc xanh.

Hắn ta không phải hồng mất đầu óc mà đ ồng ý cửa hôn sự này.

Trên đường phố bên ngoài cửa sổ, nữ tử không biết liêm sỉ kia còn đắc ý vênh váo ng ồi trên ngựa, không hề hay biết mình bị một đám dân đen vây quanh chỉ trỏ.

Đ ối phong bại tục, khó coi!

Có lẽ cảm nhận được có người nhìn mình, Trình Khởi H ồng vừa ngẩng đầu, mắt thoáng nhìn li ền nhìn thấy Phương Thời Quang ở bên cửa sổ. Con người của nàng ta đảo hai cái, lòng sinh một kế, nhảy xuống ngựa.

Ngựa của nàng ta chặn ngang trên đường, xe ngựa của Hầu phủ không thể đi lại.

Úc Vân Từ cũng không vội, bình tĩnh ngồi trong xe ngựa. Chợt nghe người đánh xe kinh ngạc thốt lên, một cái tay từ bên ngoài màn xe duỗi vào, vén màn xe lên.

Gương mặt kia của Trình Khởi Hồng phóng đại trước mắt.

“Không phải người nói không muốn ở trên đường mặc cho người ta soi mói sao? Không bằng chúng ta đi trà lâu, trò chuyện thật tốt.”

“Ta và Trình bát tiểu thư cũng không có gì để nói, không biết Trình bát tiểu thư có từng nghe nói chó ngoan không cản đường, huống chi là người không?”

Nàng vừa mới nói xong liền nhìn thấy Trình Khởi Hồng quỷ dị cười một tiếng, nhào về phía mình.

Trình Khởi Hồng thuở nhỏ tập võ, khí lực lớn hơn nữ tử bình thường rất nhiều. Vừa dùng sức liền lôi Úc Vân Từ ra khỏi xe ngựa. Người đánh xe kia luống cuống đến mức không biết làm thế nào cho phải, hắn ta muốn tiến lên kéo lại sợ mạo phạm phu nhân nhà mình và Trình bát tiểu thư.

Thải Thanh và Truyện Họa kinh ngạc thốt lên, gắt gao ôm lấy chủ tử của mình.

Nếu đổi Trình Khởi Hồng thành nam tử thì chính là một tiết mục thiếu niên hư hỏng ở trên đường trắng trợn cướp đoạt phụ nữ. Trong lòng Úc Vân Từ biết việc này hôm nay không hiềm lạnh được, vội vàng nói với bọn nha đầu của mình.

“Các người buông ra. Trình bát tiểu thư là tiểu thư của Tư Mã phủ, sẽ không làm gì ta. Các vị hương thân, nếu sau khi ta ra khỏi trà lâu có mệnh hệ gì, vậy nhất định là do Trình bát tiểu thư gây nên, đến lúc đó còn xin mọi người làm nhân chứng.”

Nàng nói chuyện đồng thời đưa mắt ra hiệu cho Thải Thanh.

Thải Thanh hiểu ý, lập tức thì thầm vài tiếng với Truyện Họa. Truyện Họa nghe xong, xông ra khỏi đám người, vắt chân lên cổ mà chạy.

Trình Khởi Hồng thấy Úc Vân Từ không giãy giụa nữa thì thả lỏng tay.

Úc Vân Từ sửa sang y phục búi tóc, đi theo đối phương tiến vào trà lâu.

Trong trà lâu có mấy người khách đang ngồi, ở chính giữa đặt một cái bàn. Trên bàn có một cái bàn hình chữ nhật, trên đó có thước gỗ có quạt, một vị thư sinh trung niên thân mang trực xuyết* đang kể chuyện.

*Trực xuyết: Là một loại lễ phục của nhà sư kết hợp với một phần áo và váy.

Chỉ thấy ông ấy dường như nói đến chỗ kích động, gõ cây quạt, ngửa đầu, ánh mắt như đại ra.

“Cát vàng mệnh mỏng, bụi dày cuộn cuộn... chợt nghe Khuông Trường Phong ngửa mặt lên trời hét dài, chưa diệt trừ Nam Khương, thì không thành gia!”

Nghe thấy chữ Khuông, Úc Vân Từ nhìn người kể chuyện thêm một cái. Vị Khuông Trường Phong trong miệng ông ấy hẳn là vị chiến thần tiếng tăm lừng lẫy, vị tổ tiên chết trận bốn mươi năm trước của Khương gia.

Nàng cảm nhận được Trình Khởi Hồng cũng dừng lại, trong mắt tràn ngập sự tôn kính.

Người kể chuyện đập thước gỗ một cái, nghỉ ngơi giữa giờ, ngồi xuống uống nước trà.

Trình Khởi Hồng dường như có chút tiếc nuối, quay đầu lôi kéo nàng, đi lên lầu hai.

Nàng hất tay đối phương ra, chọn một vị trí không quá dễ thấy trong hành lang, ngồi xuống: “Trình bát tiêu thư, nếu thành tâm mời ta uống trà,

chi bằng an vị ở đây. Vừa có thể thưởng thức trà, cũng có thể nghe kể chuyện, chẳng phải là tốt hơn.”

Ánh mắt Trình Khởi Hông liếc lên lầu một cái, lại liếc mắt nhìn người kể chuyện, trong lòng giãy giụa. Cuối cùng nàng ta hừ lạnh, hơi có chút ghét bỏ mà ngẩng xuống đối diện Úc Vân Từ.

Tiểu nhị liền vội vàng tiến lên chào hỏi, nàng ta từ trong xoang mũi hừ ra một tiếng: “Cho một bình Bích Đàm Phiêu Tuyết.”

Rất nhanh, trà được bưng lên, còn có hai đĩa điểm tâm ăn kèm với trà. Người thấy vị ngọt xông vào mũi, thoát nhìn trắng trắng mềm mềm.

Úc Vân Từ tiến cung từ sớm, nói thật hiện nay quả thật đói bụng. Cũng không khách sáo với Trình bát, trực tiếp tự rót tự uống. Nàng không sợ nước trà và điểm tâm có gì không ổn, với tính tình của Trình bát, hẳn lẽ sẽ không chơi những thủ đoạn ngầm đó.

Ăn hai miếng điểm tâm, bụng dễ chịu hơn một chút.

“Dáng dấp này của ngươi vẫn tính là thuận mắt.” Trình Khởi Hông dẫu môi một cái, cũng bắt đầu ăn điểm tâm. Nàng ta không ưa nhất là những nữ tử tự xưng là đoan trang, làm chuyện gì cũng nhắm nhó.

Úc Vân Từ nở nụ cười, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

“Hừ, bây giờ lại đáng ghét rồi!”

Trình Khởi Hông hờn dỗi, hung hăng cắn điểm tâm một cái, nhai qua hai ba lần rồi nuốt vào bụng.

Người kể chuyện bên kia uống nước trà xong, một lần nữa đứng dậy, đập thước gõ một cái.

“Lần trước nói đến... Khuông Trường Phong nâng trường kiếm nhảy lên một cái, giống như phi ưng bay lên không xông thẳng mà đi. Tiếng cười của Nam Khương Thái tử vừa rồi lúc đặc ý cười to ba tiếng im bặt đi, con

người trờng lên như thoát ra khỏi hốc mắt, đầu lặn xuống mặt đất. Lúc này Khuông Trường Phong đã lực kiệt khí tận, liều lấy chút sức lực cuối cùng, xem kiếm như gậy, rời bỏ thế gian. Mấy ngàn loạn tiễn phóng tới, xuyên qua ngực. Đợi đến lúc hoãn binh đến, tướng sĩ Khuông gia mới biết hắc tất thở đã lâu. Các tướng sĩ chịu đựng sự bi thống, sau khi cắn giết tàn quân của địch lại an ủi hần thiêng... Sau khi Khuông Trường Phong chết ba ngày không ngã, mãi đến khi quân của Khuông gia đại phá Nam Khương. Một nhà anh liệt bốn người con đi ra, quay về lại chỉ còn một đứa. Máu đào mệnh mông chim rên rỉ, cố quốc ngàn dặm truyền tin tốt!”

Người kể chuyện nói đến đây đã chảy xuống hai giọt lệ trong.

Câu chuyện này, quả thật rất giống với gia tộc nào đó trong lịch sử. Úc Vân Từ là người hiện đại, có chút không thể nào hiểu được những người tử trung cố đại này.

Nhưng nàng vẫn bị nội dung câu chuyện làm rung động, rất khâm phục tinh thần và tiết khí như thế. Trong lòng buồn bực, Trình bát hình như nghe kể chuyện rất chăm chú, đối phương mời nàng vào đây, không phải là thật sự uống trà chứ?

Trình bát lúc này nào còn chú ý đến tình địch. Bởi vì tập võ từ nhỏ, người thành ta kính nể nhất chính là Võ thần Khuông Trường Phong. Câu chuyện này nàng ta nghe không dưới một ngàn lần, thế nhưng mỗi lần nghe, nàng ta đều khóc bù lu bù loa.

Úc Vân Từ ngạc nhiên với nước mắt của nàng ta, có lẽ bản thân vừa rồi nói sai rồi. Mặc kệ Trình gia đối với Khuông gia là thái độ gì, ít nhất thì vị Trình bát tiểu thư này đối với tổ tiên Khuông gia là kính trọng.

Một nữ hài tử có thể nghe kể chuyện đến phát khóc, là người không thể xấu xa được.

Càng làm cho nàng giật mình là Trình bát lau khô nước mắt, ngượng ngùng mà nói: “Hôm nay bản tiểu thư không có tâm tình nói chuyện với người... người về đi!”

Giọng điệu có chút không cam lòng, tựa như là đã tiện nghi cho nàng vậy.

Trong lòng nàng mỉm cười, cảm thấy Trình bát có một chút đáng yêu.

“Nếu đã như vậy, vậy ta liền cáo từ. Hôm nay tạ ơn nước trà của Trình bát tiểu thư, ngày khác nếu có cơ hội, ta mời Trình bát tiểu thư uống trà.”

“Hừ, ai cần người mời? Món nợ của chúng ta lần sau lại tính.”

“Giữa chúng ta nào có nợ nần gì? Ta có một câu không biết có nên nói hay không, cái quý giữa nam nữ là ở hai bên tình nguyện. Nếu người người thích cũng thích người, đó mới là ông trời tác hợp, nếu không thì chính là một đôi oán lữ. Theo đuổi tình yêu là bản năng của con người, thế nhưng cũng phải nghĩ tới hành vi của người có mang đến phiền phức cho đối phương hay không. Trình bát tiểu thư người là cô nương của Tư Mã phủ, không cần phải nói sau này chắc chắn sẽ gả vào vọng tộc. Cùng với việc phí công theo đuổi một người đã có thể tử, không bằng nhìn xem trong kinh còn có thanh niên tài tuấn nào chưa lập gia đình. Nói không chừng tương lai người có thể dựa vào ánh mắt của bản thân, tìm được một phu quân tốt chí hướng hợp nhau, há không đẹp ư?”

Trình Khởi Hồng cúi đầu, cảm thấy nàng nói có chút đạo lý. Nghĩ lại họ Úc cực kỳ gian xảo, thế mà suýt chút nữa nói cho mình lung lay.

“Tại sao ta phải nghe lời người, người có đi hay không? Không đi thì chúng ta ở đây đánh một trận!” Trình bát rõ ràng là thẹn quá hóa giận, giả vờ như hung dữ mà nói.

Úc Vân Từ nở nụ cười, ra hiệu cho Thái Thanh ở một bên, chủ tớ hai người nhanh chóng ra khỏi trà lâu.

Vừa đến cổng, nhìn thấy Tả Tam Tả Tứ vội vàng mà đến.

Thấy nàng không sao, hai người thở phào một hơi.

Truyện Họa chạy gấp, lấp ba lấp bắp nói một lần. Bọn họ đều nghe không hiểu, cũng không biết Hài gia nghe rõ hay chưa. Dù sao thì nha đầu Truyện Họa kia nói xong, Hài gia liền phái hai huynh đệ bọn họ tới.

“Cực khổ cho các người đi một chuyến, đã không sao rồi, đi thôi.”

Tả Tam Tả Tứ liên thanh nói không dám, chờ sau khi nàng lên xe ngựa liền đi theo phía sau xe ngựa.

Triệu Cán ở trên trà lâu về mặt nghiến ngấm, nhìn xe ngựa đi xa, thấp giọng nói: “Thật không nhìn ra, Cẩm An hầu còn có chút quan tâm nữ nhân này.”

“Chỉ có mỹ mạo, bụng đầy bao cỏ. Cảnh Tu Huyền cũng chỉ là phàm phu tục tử, dễ bị sắc đẹp mê hoặc.”

Lời nói của Phương Thời Quang, Triệu Cán không quá đồng ý.

Hắn lắc lắc quạt xếp, mắt phượng khẽ nhướn: “Theo bản vương thấy, chưa chắc...”

Chương 46

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong H ầu phủ, Đ ần C ầm đã ngủ r ồi.

Trên mặt cậu bé có một chỗ sưng đỏ, ở trên làn da trắng nõn rất bắt mắt. Lông mi thật dài vẫn còn ướt, theo cậu chìm vào giấc ngủ, chóp mũi bắt đầu toát ra giọt mồ hôi nhỏ nhỏ.

Cao thị ngồi bên giường, dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau sạch cho cậu. Trong mắt tất cả đều là sự đau lòng, trầm thấp mà than thở.

“Cảnh T ề thiếu gia thật sự là rất quá đáng, lại có thể đối với biểu thiếu gia của chúng ta như vậy.” H ỉ Nhạc đứng ở một bên, hai gò má tức giận. D ưỡng ở H ầu phủ một khoảng thời gian, dấu đỏ ở hai má do đông lạnh mà ra của nàng ấy đã phai nhạt đi một chút.

Hôm nay là ngày đầu tiên Đ ần C ầm vào học, bởi vì Úc Vân Từ phải vào cung, cho nên người đưa cậu đến lớp học là Cao thị và H ỉ Nhạc. H ỉ Nhạc là nha đầu, vẫn luôn canh giữ bên ngoài lớp học.

Trong lúc dạy học Lâm phu tử rời đi một lúc, nàng ấy li ền nghe thấy tiếng kinh hô của thiếu gia nhà mình. Đ ợi sau khi nàng ấy xông vào li ền thấy biểu thiếu gia đang nhảy loạn xạ, giống như muốn giũ rớt thứ gì đó.

Nàng ấy bước lên phía trước, từ trong vạt áo của thiếu gia bóp ra ba con sâu lông màu vàng. Nàng ấy hỏi biểu thiếu gia, biết được sâu lông là do Cảnh T ề thiếu gia ném tới. Cảnh T ề thiếu gia lập tức li ền không thừa nhận, còn nói là biểu thiếu gia vu hãm

May mà trước kia nàng ấy lớn lên trong thôn, côn trùng nhỏ như vậy thật sự không dọa được nàng. Thế nhưng tư vị bị sâu lông chạm vào nàng ấy cũng biết, vừa đau vừa ngứa, khiến cho người ta không nhịn được mà gãi, gãi mãi đến khi rách da đổ máu.

Biểu thiếu gia tuổi còn nhỏ, căn môi chịu đựng không khóc.

Nàng ấy vội vàng đưa biểu thiếu gia về, nhìn thấy trên mặt trước ngực cậu nổi lên mấy cái bọng sưng đỏ, dùng phương pháp dân gian trước kia lấy muối ngâm nước lau qua cho cậu. Sau khi trở về thiếu gia khóc một hồi rồi không khóc nữa.

Cậu càng cố nén không khóc, trong lòng nàng ấy càng đau lòng.

Có lẽ là mệt rồi, cậu dùng qua bữa trưa liền ngủ mất.

Cao thị lau sạch nước mắt, nhìn vẻ mặt khi ngủ của Đan Cẩm. Bà thật sự xem biểu thiếu gia như con mình, vừa nhìn thấy đôi mắt khóc đến đỏ lên của cậu, lòng bà cũng tan nát theo.

Nhưng bà là hạ nhân, cho dù trong lòng có tức giận hơn nữa cũng không dám đi nhị phòng thay biểu thiếu gia đòi một lời giải thích.

“Phu nhân yêu thương biểu thiếu gia, người yên tâm, sau khi nàng ấy trở về, chắc chắn sẽ đòi một lời giải thích cho biểu thiếu gia.”

Hỉ Nhạc gật đầu, cũng chỉ có chờ phu nhân quay về xử lý.

Phu nhân nhà mình vừa rảo bước đi vào viện tử, Hỉ Nhạc liền nhanh chóng tiến lên, nói ra chuyện xảy ra trong lớp học.

Ngay lập tức, sắc mặt Úc Vân Từ liền lạnh xuống. Tôn tử của nhị phòng đó, lần trước lúc nàng đưa Cẩm Nhi đi đã cảm thấy không phải là người hiền lành. Lúc này ngày mới ngày đầu tiên vào học liền dám bắt nạt Cẩm Nhi, có thể thấy được bình thường chính là đưa ngang bướng hay bắt nạt người khác.

“Biểu thiếu gia đâu?”

“Hồi phu nhân, biểu thiếu gia đã ngủ rồi.”

Nàng không bước vào phòng của mình trước mà là chuyển tới nơi ở của Đan Cẩm.

Cao thị vừa thấy nàng đi vào liễn vội vàng đứng lên hành lễ: “Phu nhân, biểu thiếu gia vừa ngủ.”

“Các người vất vả rồi.” Nàng nói, ngồi ở bên giường.

Đàn Cầm đã ngủ, chỗ sừng đỏ ở trên mặt do sâu lông chạm vào rất dễ thấy. Trong lòng nàng xẹt qua sự đau lòng, thẫn mắng mình chủ quan. Biết rõ tôn tử nhị phòng kia không có ý tốt, sao nàng lại không sớm dự phòng?

Nàng cho rằng ngày đầu tiên đi học sẽ không có chuyện gì.

Đầu do nàng!

Nhìn một hồi, nàng liễn đứng dậy rời đi. Vừa đi về phía phòng mình vừa lệnh cho Thái Thanh đi phòng bếp làm một ít thức ăn. Dương thị dưới bếp vẫn luôn hâm nóng thức ăn, thấy Thái Thanh vừa đến, vội vàng mở nắp bưng đĩa.

Thái Thanh nói cảm ơn, bưng đồ ăn quay về.

Úc Vân Từ rửa mặt thay đồ dưới sự hầu hạ của Truyện Họa, vừa thu dọn xong, Thái Thanh liễn vào phòng.

Vẫn như cũ là bốn món ăn một canh, món ăn đầu nghiêng về thanh đạm, vừa vặn hợp khẩu vị.

“Các người cũng đói rồi, chỗ này của ta không cần hầu hạ, các người xuống dưới ăn cơm đi.” Nàng cầm lấy đĩa, tỏ ý bảo Thái Thanh không cần chia thức ăn.

Thái Thanh hơi sững sờ, bàn cùng Truyện Họa hành lễ lui ra ngoài.

Không có người ngoài hầu hạ, Úc Vân Từ dùng bữa ngược lại tùy ý. Nàng thật sự vô cùng đói, bởi vì phải vào cung, vốn không thể ăn nhiều, càng không thể uống nước.

Trong cung luôn luôn nâng tinh thần, không chỉ người mà tâm càng mệt hơn. Cộng thêm còn có một màn kia của Trình bát, mặc dù đã dùng mấy

miếng diêm tâm lót dạ nhưng vẫn thiếu rất nhiều.

Tốc độ của nàng rất nhanh, tổng cộng ăn một bát cơm cùng một nửa đũa ăn, canh cũng ăn được nửa bát.

Vừa lau sạch khóe miệng, liền thấy Thái Thanh và Truyền Họa đi vào. Nghĩ đến các nàng cũng vội vàng và mấy miệng, sợ bỏ lỡ chuyện của chủ tử. Nàng để khăn xuống, rời khỏi ghế đứng dậy.

“Đi thôi.”

Thái Thanh và Truyền Họa nhìn nhau một cái, không biết nàng muốn đi đâu.

Nàng cười lạnh: “Tôn tử của nhị phòng bắt nạt Cẩm Nhi, thân là cữu mẫu, tại sao không đi hỏi rõ ràng thay Cẩm Nhi?”

Hai nha đầu lập tức hiểu rõ, vội vàng đuổi theo bước chân của nàng.

Bọn họ vừa ra Nguyệt Động môn liền thấy có hạ nhân chạy vào bên trong cực nhanh, có lẽ là đi bẩm báo cho các chủ tử của nhị phòng. Mặt nàng như sương lạnh, nhìn không chớp mắt, dưới sự dẫn đường của Thái Thanh, trực tiếp đi đến viện của lão phu nhân nhị phòng.

Nhị lão phu nhân nghe thấy hạ nhân đến báo, mày nhăn lại.

Người cháu dâu này từ lúc gả vào Hâu phủ liền chưa từng bước qua cửa của nhị phòng. Vài ngày trước đó Hâu phủ bên kia động tĩnh không nhỏ, gần đây thế mà ngấm có xu thế thái bình.

Trong lòng bà ta một mực nói thầm, không biết Hâu gia rốt cuộc nghĩ như thế nào. Một nữ tử hành vi không ngay thẳng như vậy, làm sao vẫn không hư bỏ?

“Mẫu thân, nàng ta tới làm gì?”

Người hỏi là Cảnh Tương, trong tay còn cầm một khung thêu hoa, trên khung thêu hoa là một đóa hoa mai đã thành hình sinh động như thật. Nhị

lão phu nhân cúi đầu cười một cái, lộ ra một ý cười: “Tài nghệ của Tương Nhi càng ngày càng tinh xảo, đóa hoa mai này mẫu thân nhìn, giống như thật vậy. Nếu như đặt ở bên ngoài, không chừng còn có thể hấp dẫn bướm bướm.”

“Mẫu thân lại khen con.” Cảnh Tương nói, đáy mắt lại không có sự vui sướng.

Mặc dù nhị phòng và H ầu phủ có quan hệ họ hàng, nhưng người khác đều biết, H ầu phủ là H ầu phủ, nhị phòng là nhị phòng, chưa từng vợ đũa cả nắm. Bởi vì nhị phòng thế nhỏ, bạn khuê phòng nàng ta kết giao đều là một vài nữ nhi của tiểu quan.

Ngoại trừ nữ công, nàng ta không có thứ gì lấy ra được.

Mẫu thân vẫn luôn nói với nàng ta, nữ nhân nhất định phải tinh thông nữ công. Nhưng nàng ta lại biết được, không có một chủ mẫu thế gia nào tự mình may áo thêu hoa, đều nuôi hạ nhân may vá, hoặc là đặt may ở trong Thành Y các trong thành.

Nhị lão phu nhân liếc qua nữ nhi, lại nhìn về phía bên ngoài phòng, chính là ng ỡ không động thân.

Lúc Úc Vân Từ mang theo Thái Thanh và Truyện Họa đi vào, nhị lão phu nhân mới đứng dậy, trên mặt tất cả đều là vẻ kinh ngạc: “Sao cháu dâu lại tới đây, cũng không phái người thông báo trước một tiếng, ta đi ra cửa nghênh đón.”

Cảnh Tương tiên lên hành lễ, trong miệng gọi tam tâu.

Cảnh Tu Huyền đứng hàng thứ ba cùng thế hệ.

“Đi gấp nên không phái người thông báo, nhị thẩm đừng chê ta không mời mà tới, đường đột mới tốt.”

Nhị lão phu nhân treo nụ cười, tựa như vô cùng vui vẻ: “Sao ta lại chê con, ước gì con tới mỗi ngày.”

Bà ta kêu Úc Vân Từ ngồi xuống, lại lệnh hạ nhân châm trà.

“Nước trà thô lậu, cháu dâu chớ ghét bỏ mới tốt.”

Úc Vân Từ mỉm cười, bưng lên thắm ướm môi một cái liền đặt xuống. Mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy khung thêu hoa trên bàn, khen hai tiếng.

“Đó là của Tương Nhi thêu, nữ tử không có tài chính là đức. Ta thường dạy bảo Tương Nhi, phải trình tĩn hiền đức. Sau này vào cửa nhà khác, trên có thể hiếu thuận công bà, dưới có thể giúp chăm sóc nam nhân hài tử. Người bên ngoài nhắc đến đều khen hiền tuệ mới là đúng lý.”

“Tương Nhi muội muội chính là tài giỏi, chuyện nữ công, ta dốt đặc cán mai. Cũng may nơi ta gả vào là Hầu phủ, trong phủ nuôi bà tử may vá, cũng không cần tự mình động thủ.”

Nhị lão phu nhân bị nàng làm cho nghẹn lời, ý cười cứng đờ. Cảnh Tương càng là trắng bệch khuôn mặt, cúi đầu cắn môi.

Trên đời này không ai mà người khác châm biếm mình, mà mình còn phải giã mặt không thể phản bác. Trong lòng Úc Vân Từ cười lạnh, nhị lão phu nhân nói cái gì mà trình tĩn hiền đức, không phải là ngậm nói thanh danh mình không tốt à.

Vậy thì nàng đâm cho đối phương hai câu, cũng coi như là có qua có lại.

Hướng chi, xem từ trong nguyên thư, nhị phòng này không có lấy một người tốt.

“Sao TềCa không có ở đây?”

“Nó à, việc học cấp bách, đang ở trong phòng luyện chữ đấy.”

Nhắc đến trưởng tôn, nhị lão phu nhân mặt mày hớn hở: “Phu tử cũng khen TềCa của chúng ta, không chỉ có học vấn tốt, hơn nữa người lại biết

lẽ, còn rất chịu khó. Nói là sang năm liền đề nghị để nó đến trường, thử một chút.”

“Vậy sao? Hôm nay ta ngược lại có một chuyện muốn hỏi TềCa một chút... nghe nhị thẩm nói như vậy, cũng có chút nghi ngờ TềCa mà chúng ta quen biết có phải cùng một người hay không?”

“Cháu dâu, con đây là có ý gì?” Sắc mặt nhị lão phu nhân không tốt, người bà ta hài lòng nhất chính là trưởng tôn, nào có thể cho phép người khác hoài nghi.

Úc Vân Từ nhìn thẳng vào bà ta, lộ ra một chút nghi hoặc: “Nhị thẩm nói TềCa biết lẽ lại hiểu chuyện, vậy thì sao lại ném côn trùng lên người Cẩm Nhi của chúng ta. Côn trùng cắn cho mặt Cẩm Nhi của chúng ta đau đỏ lên, trên người cũng có vài chỗ sưng đỏ tương tự.”

Ngược nhị lão phu nhân dậm chân mà hô hấp, Cảnh Tương không biến sắc đề lấy tay của mẫu thân, cười nói: “Có lẽ tam tẩu hiểu lầm rồi, giữa bọn trẻ cãi nhau ầm ĩ là chuyện thường xảy ra. TềCa của chúng ta tuyệt đối sẽ không cố ý trêu chọc Cẩm Ca, nhất định là Cẩm Ca không cẩn thận dính côn trùng ở nơi nào đó mới bị cắn.”

“Không sai, TềCa của chúng ta từ nhỏ đã biết quy củ, chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy. Cháu dâu, không phải nhị thẩm nói con, tâm con tốt, thế nhưng phải chia bên nặng bên nhẹ. Cẩm Nhi họ Đoàn, TềCa của chúng ta là họ Tề. Một biểu thiếu gia sống nhờ ở Cảnh gia chúng ta như nó, nào có thể không biết cảm ân, ngược lại vu oan cho người Cảnh gia chúng ta. Phẩm tính như vậy cũng không tốt, con phải đề phòng một chút, chỉ sợ ngày sau nó cũng sinh lòng oán hận với con như vậy...”

“Lời ấy của nhị thẩm sai rồi! Cẩm Nhi của chúng ta là cháu trai của Hề gia, luận thân sơ, một con cháu cùng họ trong tộc nào có thể vượt qua cháu trai ruột. Nếu nhị thẩm nói chuyện không phải do TềCa làm, vậy tại liềm tạm thời tin. Chỉ là trong lớp học thế mà lại có côn trùng, lần này cắn Cẩm Nhi của chúng ta, lần sau thì không biết cắn người nào.”

Úc Vân Từ vuốt váy áo một cái, chậm rãi đứng lên, trên mặt mang ý cười, nhìn không ra bất cứ dấu hiệu tức giận gì. Nàng nói rõ ràng, ví như phòng như tộc nhân cùng họ, đi đâu này khiến trong lòng nhị lão phu nhân cực kỳ không thoải mái.

“Cháu dâu, không thể nói như thế được. Con gọi ta một tiếng nhị thẩm, Hầu gia cũng gọi ta một tiếng nhị thẩm. TêCa của chúng ta gọi con là tam thẩm, sao con có thể giúp đỡ một người khác họ làm lạnh lòng chúng ta.”

Ở cổ đại rất coi trọng tộc nhân cùng họ, Vân Từ đương nhiên biết. Nhưng đối với nhị phòng, quyết không thể xem như người thân. Năm đó nhị phòng một mực gấp ghế tước vị của đại phòng, bắt nạt Hầu gia mất chỗ dựa mất nơi y lại, muốn cướp đoạt lấy.

Người thân như vậy, còn không bằng người ngoài.

“Nhị thẩm nói không đúng, tộc nhân cùng họ đã chia phòng, nơi nào có g ân gũ bằng cháu ngoại ruột, người nói đúng không? Nói đến Cẩm Nhi của chúng ta, đó mới là đứa trẻ ngoan biết lễ lại hiểu chuyện chân chính, người khác kính nó một phần, nó tất h ỡi báo ba phần.”

Nàng nhẹ nhàng đứng thẳng, khóe miệng vẫn luôn ngậm ý cười. Nhị phòng lây dính ánh sáng của Hầu phủ, không biết cảm ơn, ngược lại lúc nào cũng muốn chiếm lấy. Nàng chính là bao che khuyết điểm, nếu ai bắt nạt Cẩm Nhi thì chính là đối nghịch với nàng.

Nói xong, nàng sâu xa mà nhìn thoáng qua nhị lão phu nhân, mang theo Thái Thanh Truyện Họa rời đi.

Sắc mặt nhị lão phu nhân khó coi, chờ sau khi nàng đi xa thì hừ lạnh một tiếng: “Thật là nực cười!”

Bên kia chủ tớ ba người xuyên qua Nguyệt Động môn, tiến vào khu vực của Hầu phủ. Úc Vân Từ vẫn luôn ngẩng đ ầu, mỗi khi đến dưới cái cây li ền dừng lại, làm cho Thái Thanh và Truyện Họa có chút chẳng hiểu ra sao.

Đột nhiên nàng chỉ vào một chỗ trên cây, vui vẻ nói: “Các người nhanh đi tìm người gan lớn, bắt côn trùng trên cây xuống.”

Truyện Họa còn chưa rõ ý tứ, Thái Thanh đã nghe hiểu.

Qua một lúc, Thái Thanh dẫn tới một gia đình, còn khiêng một cái thang trúc, trong tay cầm một cái bình sứ.

“Phu nhân, người đến rồi, người dẫn dò đi.”

“Được, người lên đó, dùng nhanh cây kẹp côn trùng xuống, bỏ vào trong bình. Nhớ kỹ, phải lấy mấy con gai dài nhìn qua đáng sợ.”

Gia đình hiểu ý, động tác nhanh nhẹn gác cái thang trúc lên thân cây, bắt đầu trèo lên.

Lặp lại như thế, tổng cộng trèo lên ba cái cây, kẹp năm, sáu con sâu lông.

Nhìn sâu lông dữ dội trong bình sứ, nàng nở nụ cười. Đang muốn nói gì đó, đột nhiên cảm thấy không khí hơi khác thường, vừa ngẩng đầu lên thấy Cảnh Tu Huyền đi về phía bên này.

Tay áo hẹp màu tím, eo quấn đai lưng ngọc, kim quan giày đen, nhìn gần càng đó khí khái anh hùng hùng hực, làm cho người ta mê muội. Đây là một mỹ nam tử cổ đại hiếm thấy, hấn đẹp giống như thanh bảo kiếm thượng cổ, ẩn giấu nhuệ khí.

“Người bắt những thứ này làm gì?” Hấn lạnh lùng hỏi, mày kiếm khẽ chau lại.

“À...” Nàng liếm môi một cái, nói ra chuyện trong lớp học một lần. Cuối cùng nói: “Hầu qua, ta từng xem binh pháp, binh thư có mây, đánh không đánh trả là vì hèn nhất, không chỉ có muốn đánh trả, lại còn phải tăng lực gấp ba lần.”

Hắn chậm rãi lộ ra một ý cười, dưới ánh mắt xuất hiện hai đường mắt tằm.

“Học để sử dụng, trẻ nhỏ để dạy.”

Nàng cười lên theo, giơ bình sứ trong tay lên: “Hầu gia, ngài xem mấy con này đủ chưa?”

Hắn ngó đầu, xích lại gần. Gần đến mức nàng có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, như xạ hương như cỏ lan, mê hoặc lòng người. Nàng bắt đầu căng thẳng, trái tim nhảy thình thịch, cẩn thận ngắm bên mặt của hắn.

Càng là nhìn gần, ngũ quan của hắn càng tinh xảo, góc cạnh rõ ràng, lông mi thẳng lại dài, cánh mũi đứng thẳng. Làn da không phải rất trắng, hiện lên màu lúa mạch nâu nhạt, tinh tế bóng loáng, cực kỳ tốt.

Một mỹ nam như vậy ở bên người, cảm xúc có chút gợn sóng cũng là bình thường, nàng an ủi trong lòng.

“Không được.”

Hắn chỉ nhìn lướt qua liễn phun ra hai chữ.

Nàng cho rằng hắn ngại số con quá nhiều, nhỏ giọng thàn thì: “Cẩm Nhi bị cắn mấy chỗ, ta chỉ bắt sáu con, có gì không đúng...”

Hắn nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Quá ít.”

Sắc mặt nàng lập tức từ âm u chuyển thành quang đang, cao hứng dặn dò nha đình kia: “Bắt thêm ba con nữa!”

Chương 47

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gia đình kia nghe thấy lời phân phó, ngay cả thang trúc cũng không dùng, trực tiếp leo lên cây, tay không bắt ba con.

Úc Vân Từ thấy hấn tựa như nhếch miệng một cái, có lẽ là bị sâu lông chích phải. Có lẽ là một biểu hiện một phen trước mặt chủ tử nhà mình, lại không để ý đến an nguy của bản thân.

Nàng đưa bình sứ cho Truyện Họa, gia đình bỏ sâu lông vào trong bình. Truyện Họa nhìn thấy tay của hấn ta, nói khẽ: “Trở về dùng nước muối ngâm một chút là có thể đỡ ngứa.”

Gia đình thấp giọng nói tạ ơn, lui sang một bên.

Lúc này bầu trời vang lên một đạo sấm rền, Úc Vân Từ ngẩng đầu, trời quang mây tạnh, không biết sấm từ đâu đến.

Bỗng nhiên thấy một nam tử thanh sam bước nhanh tới, nhìn thấy bọn họ, trên mặt sững sờ, bước lên phía trước hành lễ. Người này chính là Lâm phu tử, hóa ra là lúc Lâm phu tử đi ra ngoài một lúc, sau khi quay lại liền không thấy Đàn Cẩm, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Những người khác trong lớp học đầu xem Cảnh Tề như thiên lôi sai đâu đánh đó, cũng không nói ra tình hình thực tế. Lâm phu tử cho rằng biểu thiếu gia có lẽ là ngày đầu tiên vào học không quá thích ứng, cho nên ra về sớm. Đây cũng không phải là lỗi của hấn ta nên cũng không quá để ý.

Không nghĩ tới sau khi tan học, một học sinh vụng trộm nói cho hấn biết chuyện xảy ra trước đó.

Không cần đoán, hấn biết là đám thiếu niên Cảnh Tề kia làm. Lòng hấn gấp như lửa đốt, thẩn mẩn mình sợ ý, thế mà không hỏi rõ nguyên do biểu thiếu gia không từ biệt mà tự mình rời đi.

Đây không phải là vội vàng đến H`ầu phủ sao, chính là muốn đến thỉnh tội.

Nhìn thấy H`ầu gia và phu nhân ở cùng nhau, lại nhìn thấy cái thang trúc dưới cây và bình sứ trong tay nha đ`ầu, h`ấn t`e cả da đ`ầu. Có lẽ biểu thiếu gia được sủng ái còn hơn trong tưởng tượng của h`ấn, mình thật sự là quá sơ sót.

“Vãn sinh thất trách, không biết biểu thiếu gia hiện tại thế nào?”

Cảnh Tu Huy`ền lạnh mặt, chấp tay mà đứng.

Úc Vân Từ mỉm cười: “Cẩm Nhi không có gì đáng ngại, tiểu hài tử va vấp, bị côn trùng cắn phải là chuyện thường xảy ra, không cần ngạc nhiên.”

“Phu nhân tài đức sáng suốt, vãn sinh bội phục.”

Lâm phu tử đi rất gấp, lúc này trên trán tất cả đ`ầu là mồ hôi, áo trong dính vào sau lưng h`ấn, toàn thân không thoải mái. Chuyện càng làm cho trong lòng h`ấn run sợ chính là, H`ầu gia tr`ần mặc.

Cho dù H`ầu gia chưa h`enói một chữ nào, h`ấn cũng có thể cảm nhận được sự áp bách làm cho người ta sợ hãi kia.

Trong kinh có rất nhiều người lén lút nghị luận Cẩm An h`ầu, không khỏi trong lòng kính sợ.

“Nếu biểu thiếu gia không sao thì vãn sinh yên tâm r`ồi. Chuyện hôm nay đ`ầu là vãn sinh nhất thời chủ quan, vãn sinh cam đoán với H`ầu gia phu nhân lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

“Ta tin phu tử, hy vọng không có lần sau.” Úc Vân Từ lạnh nhạt nói, mặc dù nàng hy vọng Lâm phu tử có thể chú ý đến Cẩm Nhi, nhưng nàng cũng biết một phu tử không thể lúc nào cũng nhìn chăm chăm các học sinh.

Không có lần này, còn có lần tiếp theo. Trưởng tôn nhị phòng kia trong lòng còn làm loạn, một lòng muốn trêu chọc Cẩm Nhi, kiêu gì cũng sẽ đ`ợi

cơ hội.

“Vãn sinh cam đoan với phu nhân, không có lần sau.”

“Vậy thì rất tốt.”

Cảnh Tu Huyền vẫn không lên tiếng, hẩn một mực lẳng lẳng nhìn Úc Vân Từ. Nữ tử này hiện tại vẫn còn có chút dáng vẻ của H`ầu phu nhân, nói chuyện xử sự hơi có chút đi`ều lệ.

Nàng thông minh như thế, chính là không có sự trợ giúp của hẩn, có lẽ sau này cũng sẽ sống rất tốt.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng tràn ra một cỗ mất mát. Trong lòng bất tri bất giác, đôi mắt li`ền trầm xuống, toàn thân không tự chủ mà tràn ra khí lạnh.

Lâm phu tử giạt mình một cái, vội vươn tay chấp lại thi lễ: “Nếu biểu thiếu gia không sao, vậy vãn sinh li`ền cáo từ.”

Úc Vân Từ gật gật đầu.

Sau khi Lâm phu tử đi, sắc trời đột nhiên tối s`ầm xuống, cũng không quay lại nắng xuân rực rỡ như vừa r`ồi nữa. Trong khoảnh khắc hạt mưa lớn chùng hạt đầu nện xuống mặt đất, bắn lên tro bụi, xen lẫn mùi đất.

“H`ầu gia phu nhân, hai người tạ thời trú mưa một lúc, nô tỳ đi lấy đồ che mưa.” Thái Thanh nói, nhận được sự đ`ồng ý của Úc Vân Từ, chỉ chốc lát sau người đã chạy xa.

Truyện Họa tiến lên đỡ Úc Vân Từ, li`ền muốn trốn vào bên dưới cây lớn.

Úc Vân Từ lắc đầu, chỉ chỉ cái đình ở hành lang cách đó không xa: “H`ầu gia, chúng ta đến đó trú một lúc đi.”

Cảnh Tu Huyền vốn là muốn trực tiếp quay về, không biết nghĩ đến cái gì, không nói một lời theo nàng đi đến hành lang. Hành lang không có gì

che chắn, chỉ có đỉnh che phía trên, tạm thời có thể tránh mưa.

Lúc bọn họ nói chuyện, hạt mưa bắt đầu dày đặc, mơ hồ có xu thế mưa như trút nước. Xem ra không đợi chạy về đã có thể xối ướt toàn thân. Nếu như ở thời đại sinh hoạt trước kia của nàng, chính là bị ướt cũng không sao, vừa rồi sẽ chạy như điên đi về.

Nàng len lén quan sát vẻ mặt của nam nhân bên cạnh, sắc mặt hần bình thản, nhìn không ra tâm tình gì. Chỉ có ánh mắt tĩnh mịch như mực kia, nghiêm túc nhìn màn mưa bên ngoài.

Mưa rơi đã lớn, mạnh như vũ bão, nương theo đó là mấy tiếng ầm “Ầm ầm”.

“Vì sao không tránh dưới cây?”

Hần hỏi nàng, là bởi vì trước đó nàng ngăn cản Truyện Họa trú mưa dưới gốc cây.

“Bởi vì ngày mưa gió, nếu đứng dưới tán cây sẽ dễ bị sét đánh.”

Về phần nguyên nhân, nàng không có cách nào giải thích với hắn.

Con người u ám của hắn bỗng nhiên co lại, không biết nghĩ đến cái gì, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Cách cảm y, nàng đâu có thể cảm nhận được vân da bên dưới y phục của hắn giãn nở.

Nàng nói sai cái gì rồi? Vì sao hắn kích động như thế?

Có đi đâu trong một cái chớp mắt, hắn liền khôi phục lại hô hấp, chỉ có hai tay nắm chắc tỏ rõ sự không bình tĩnh trong lòng hắn.

Hắn xoay người lại, nhìn thoáng qua Truyện Họa. Thân thể Truyện Họa run lên, vội lui ra xa xa, hận không thể lui đến cuối cùng của hành lang. Trong lòng nàng hiểu rõ, Hầu gia là ngại mình cản trở, ảnh hưởng đến ngài ấy và phu nhân nói chuyện.

Nàng hận bản thân mình không thể bị điếc đi, một mức lui đến nơi xa không thể xa hơn nữa, xa tới mức không thể nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, nàng mới dám dừng lại.

Úc Vân Từ cảm thấy hiểu ra, có lẽ là hắn còn có lời muốn hỏi.

“Người đây cũng là nghe nông dân nói?”

Tâm tư nàng xoay chuyển mấy lần, nếu hắn đã biết nàng không phải là nguyên chủ, lại dùng nông dân gì đó để cho có với hắn rõ ràng là không thích hợp. Huống chi hắn dường như là rất bị chấn động, không biết nguyên nhân ra sao.

“Không phải.” Nàng nhìn thẳng vào hắn, ép buộc mình không được lùi bước, hít sâu lấy hơi: “Ở nơi ta sống, đạo lý này được nghiệm chứng vô số lần. Ngày mưa gió, phải tránh trú mưa dưới cầu, phải tránh mang theo đồ dẫn sét, ví dụ như kiếm sắt....”

Nàng vừa mới nói xong liền cảm thấy trời đất quay cuồng, bị hắn chống trên cây cột ở hành lang.

Mắt của hắn một mảng đỏ tươi, hiện ra sát khí.

Khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc có hơi dữ tợn, hô hấp dồn dập: “Thật sao? Trời mưa gió mang theo kiếm trú dưới cây sẽ dẫn tới thiên lôi?”

Nàng khó khăn mà gạt đầu, không biết vì sao hắn đột nhiên lại trở nên kích động như thế.

“Hầu gia... là dễ dẫn tới sét đánh... không phải là nhất định có thể dẫn tới...”

Trong ánh mắt đỏ tươi của hắn, nàng ghen lời một chút, không nói tiếp. Có lẽ hắn đã từng biết người nào đó chết bởi sấm sét, lại đứng lúc đứng dưới cây.

Nàng chậm rãi lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra gần như hơn nửa người mình đều bị mưa rơi nghiêng giội ướt. Hắn cũng không có chỗ nào tốt hơn, mặc dù trên người không bị ướt bao nhiêu, nhưng khuôn mặt hắn hướng ra phía ngoài, mái tóc ướt cả.

Nước mưa chảy xuôi thuận theo gương mặt hắn, hắn cắn chặt hàm răng, hai tay như sắt siết lại mà chống trên tường, vây nàng ở giữa. Mặt mũi của hắn được nước mưa cọ rửa, ánh mắt bị thương nặng nề.

Nàng không biết có phải là hắn đang rơi lệ hay không, hay chỉ là nước mưa.

Ở nơi xa, Thái Thanh ôm đờche mưa chạy tới, Truyện Họa vội vàng dùng tay ra hiệu. Thái Thanh vừa thấy, vội vã xoay người, chạy về phía Truyện Họa bên kia.

“Hài gia... và phu nhân đây là làm sao vậy?”

Thái Thanh một bụng nghi ngờ, nhìn từ phương hướng của nàng, hai người kia chống trên cây cột, cũng không nhúc nhích. Nước mưa càng không ngừng đánh lên trên người bọn họ, bọn họ giống như không cảm nhận được.

Cho dù bị nước xối đến ướt đẫm cũng không thể che giấu sự phong hoa của hai người. Mưa to đầy trời, hành lang tĩnh lặng, cây cối trong màn mưa, cùng với nam nữ y phục sít sao chống lấy nhau. Thời gian dường như bỗng nhiên đứng im, bọn họ dừng lại trong cái nháy mắt này.

Mưa rơi không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại càng rơi càng mạnh mẽ.

Trong mắt Úc Vân Từ chỉ có nam nhân trước mặt, ngay cả ý lạnh trên người đều không như không cảm giác thấy. Không biết là qua bao lâu, nàng cảm thấy mình ngã vào một lồng ngực rắn chắc.

“Cảm ơn nàng.”

Nàng nghe thấy lời thì thẩn của hắn, bi thương nặng nề, khiến người ta run sợ.

Rất nhanh, hắn liền buông nàng ra, bước nhanh rời đi, biến mất trong màn mưa. Nàng nhìn qua, trong hơi nước mà mưa bắn lên, bóng dáng thon dài lơ lửng, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Nàng lấy lại tinh thần, lúc nàng mới cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Một thân này của mình đều bị nước mưa tưới đến ướt thấu. Vẫy tay về phía hai nha đầu ở xa xa, hai người kia lập tức chạy như bay tới. Vừa thấy tình cảnh của nàng, vội vàng khoác thêm đờche mưa cho nàng.

“Phu nhân, nhanh chóng về thôi, coi chừng bị lạnh.”

Nàng gật đầu, cũng mặc kệ mưa lớn hay nhỏ, đã ướt thành như vậy rồi, nếu không đi nữa thì sợ là bị cảm mất.

Ba người chủ tớ quay về phòng, Thái Thanh Truyện Họa bận rộn một hồi, không lâu sau, nàng liền ngâm trong thùng tắm ấm áp. Đến lúc nàng, nàng mới cảm thấy trái tim mình bắt đầu ấm áp.

Cánh hoa hồng khô lay động trong nước, chìm chìm nổi nổi. Như nhìn thấy hoa trong sương, mộng lung mờ mờ.

Sự bi thương ản ản như thế, rốt cuộc là trải qua chuyện gì mới có?

Nếu như nói nam chính hiện tại nàng gặp được không phải là cùng một người với nam chính trong nguyên thư, vậy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cho dù thứ nàng xuyên vào là đạo văn, một H ầu gia cầm y ngọc thực lớn lên từ thế gia đại tộc, cũng không nên có loại bi thương nặng nề đó.

Tay của nàng vốc lên một ít nước, nhắm mắt hất lên trên mặt mình.

Giống như tốc độ ánh sáng, nàng ổn định thân thể. Không dám tin mà mở mắt ra, nhìn chằm chằm nước trong thùng tắm. Bởi vì nàng vừa mới

khuấy động, nước còn đang gợn sóng qua lại. Gợn sóng ấy từng từng chậm lại, phá tan một cánh cửa khác trong đầu nàng.

Trước đó, nàng chưa bao giờ nghĩ theo phương diện đó.

Nếu nàng có thể xuyên thành nguyên chủ thì khó mà đảm bảo nhân vật khác trong sách bị người khác xuyên vào.

Ví dụ như H`ai gia!

Vừa nghĩ như thế, nàng cảm thấy chuyện đi ngược lại với trong nguyên thư đầu có được lời giải thích hợp lý. Vì sao H`ai gia không chung tình với Úc Sương Thanh, vì sao tính tình của hắn khác một trời một vực với trong nguyên thư?

Nếu như hắn cũng là người khác xuyên qua, người đó nhất định không phải là người hiện đại.

Lời nói cử chỉ của hắn, không một cái nào là không chứng tỏ, hắn là một người cổ đại chân chính. Cũng bởi vì như thế, trước đó nàng chưa từng suy nghĩ theo phương diện kia.

“Phu nhân... bây giờ đánh xà phòng sao?”

Thải Thanh ở một bên h`ai hạ thấy nàng rất lâu đầu không nói gì, cẩn thận dè dặt hỏi, quan sát sắc mặt của nàng. Lúc trước ở trong đình hành lang, phu nhân và H`ai gia như vậy, không biết là bởi vì chuyện gì mà nổi lên tranh chấp?

Từ sau khi trở về phu nhân không nói một lời, thân là nha đầu, Thải Thanh rất lo lắng.

Úc Vân Từ lấy lại tinh thần: “Được.”

Thải Thanh nghe thấy nàng lên tiếng, vội vàng mang xà bông thơm tới, tỉ mỉ mà bôi lên phía sau lưng và trên cánh tay nàng. Xà bông thơm có hình tròn, h`ồng h`ồng xen lẫn với cánh hoa h`ồng, thơm mát hợp lòng người.

Đánh xà phòng, lại cọ rửa sạch sẽ, nàng liền đứng dậy thay y phục.

Mưa bên ngoài vẫn không ngừng, nhưng mưa rơi đã nhỏ đi không ít. Sau khi nàng thay xong thường phục màu nhạt liền ngẩng lên giường gần cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi.

Trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ của nam nhân kia, ánh mắt hần thâm trầm, tư thế bước đi như quân nhân của hần, còn có vẻ mặt lãnh đạm của hần. Hần là ai đây?

“Cữu mẫu.”

Cao thị ôm Đàn Cẩm được bao bọc chặt chẽ đi vào.

“Phu nhân, biểu thiếu gia vừa tỉnh dậy liền muốn tìm phu nhân, nô tỳ không lay chuyển được...” Mặt mũi Cao thị tràn đầy vẻ xấu hổ, trời mưa còn ôm biểu thiếu gia đi ra ngoài, bà sợ phu nhân trách phạt mình.

Úc Vân Từ lộ ra nụ cười mỉm: “Không sao, Cẩm Nhi tới đây.”

Đàn Cẩm khéo léo ngẩng lên bên cạnh nàng, vết sưng đỏ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đó.

“Cẩm Nhi, ngủ ngon không?”

Cậu bé gật gật đầu, rất nghiêm túc.

“Cữu mẫu, Cẩm Nhi ngủ rất ngon.”

Ý cười của nàng sâu hơn, suy nghĩ quanh quẩn trong lòng dần dần tản đi, sáng tỏ thông suốt. Mặc kệ Hâu gia vốn là ai, chỉ cần hần không phải là nam chính trong nguyên thư, đối với nàng mà nói là chuyện tốt to lớn.

Để chuyện này sang một bên, nàng ra hiệu cho Truyện Họa lấy bình sứ tới.

Mở bình sứ ra, chín con sâu lông trong đó đang bò, Đàn Cẩm kinh ngạc thốt lên một tiếng, dường như có chút sợ hãi: “Cữu mẫu, đây là...”

Cậu có thể nhận ra, hôm nay biểu ca Cảnh Tề chính là ném vật đó lên người mình, cậu mới có thể bị cắn. Trong phòng cứu mẫu tại sao lại có loại côn trùng này?

“Cầm Nhi, hôm nay chính là bị côn trùng thế này cắn, đúng không?”

Cậu bé nghiêm mặt, gật đầu.

Nàng để bình sứ gần cậu một chút, khích lệ nói: “Cầm Nhi, con thấy chúng nó, có phải là không đáng sợ như vậy không? Hơn nữa con biết không? Đừng thấy hiện tại đáng sợ chúng nó xấu xí, còn biết cắn người, chờ sau khi chúng nó thành kén rồi phá kén thì sẽ biến thành bướm bướm.”

Đàn Cầm mở to hai mắt, con người đen như ngọc thạch.

Cậu tò mò nhìn mấy con sâu lông kia, làm thế nào cũng nhìn không ra bọn chúng giống bướm bướm bay tới bay lui. Nghi ngờ hỏi: “Cứu mẫu... khi nào thì bọn chúng sẽ biến hóa?”

“Phải chờ bọn chúng đủ lớn, sau đó nhả tơ kết thành kén. Cuối cùng biến hình ở trong cái kén, sau khi trở thành bướm bướm sẽ cắn phá kén bay ra ngoài.”

Nàng mỉm cười giải thích, nhìn thấy sự tò mò trong mắt cậu bé, suy nghĩ một chút nói: “Nếu không thì chúng ta nuôi hai con, Cầm Nhi con liền có thể tận mắt thấy bọn chúng biến thành bướm bướm như thế nào.”

Đàn Cầm mạnh mẽ gật đầu, trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn.

Nàng chưa từng nuôi sâu lông, nhưng từng nuôi tằm. Có lẽ nguyên lý không khác nhau lắm, chỉ không biết có thể thành hay không.

“Thải Thanh, người đi tìm người đan cái sọt, phải có nắp, cái kiêu nắp có thể đập lại.”

Thải Thanh nghe vậy, đi ra ngoài. Mưa đã rất nhỏ rồi, che ô giấy dầu là được.

Chờ sau khi làm sọt xong, Úc Vân Từ chọn ba con sâu lông khỏe mạnh bỏ vào. Cũng dặn dò Hỉ Nhạc mỗi ngày bẻ mấy nhánh lá tươi mới bỏ vào bên trong sọt, tốt nhất là lá cây đừng dính nước. Lá cây hôm nay chắc chắn không được, phải hái về hong khô mới được.

Sau khi dặn dò xong, mấy con sâu lông còn lại cũng giao cho Hỉ Nhạc giữ.

Ngày hôm sau, trưởng tôn Cảnh Tề của nhị phòng bị sâu lông cắn.

Nhị lão phu nhân vừa tức vừa hận, nhìn trưởng tôn khóc đến tê tâm liệt phế, trách phạt nha đầu đi theo. Vừa nghĩ tới lời hôm qua cháu dâu tới cửa nói, bà ta liền biết chuyện do ai làm.

Lập tức kéo Cảnh Tề đã thay y phục bôi thuốc qua, nổi giận đùng đùng đi Hậu phủ.

Úc Vân Từ đang uống trà, nghe vậy thì để bọn họ vào.

“Cháu dâu, người thấy Tề Ca của chúng ta bị cắn thành cái dạng gì rồi?”

Tề Cảnh do nhị lão phu nhân lôi kéo trong tay hung tợn trừng mắt nhìn nàng, trên mặt quả nhiên có hai cục sưng đỏ.

Nàng giả vờ như giật mình mà che miệng: “Nhị thẩm, hôm qua Cẩm Nhi của chúng ta cũng bị côn trùng cắn, giống như đúc với nốt sưng đỏ của Tề Ca. Thẩm nói xem lớp học bình thường quét tước thế nào vậy, sao có thể để côn trùng bò vào chứ?”

Người phụ trách quét tước lớp học chính là người của nhị phòng.

Nhị phòng nghĩ hết tất cả biện pháp móc bạc từ Hậu phủ bên này, lớp học cách nhị phòng gần hơn. Nhưng phạm là chuyện sửa chữa quét dọn,

nhị phòng đầu ôm vào người.

Về phần làm tốt hay không, chỉ cần nhìn bên ngoài là được, tộc nhân khác cũng không dám có ý kiến gì.

“Ta thấy không phải là người quét dọn sơ ý, mà là có người cố ý thả côn trùng trong lớp học...”

Úc Vân Từ cười khẽ, chính là cố ý thì thế nào? Bọn họ làm mừng một, người khác còn có thể làm mừng mười lăm. Nhị thẩm bao che khuyết điểm thành như vậy, cũng không sợ dạy hư con cháu.

“Nhị thẩm nói như vậy cũng có chút đạo lý. Cẩm Nhi của chúng ta hôm qua liền bị côn trùng cắn, muốn tra thì tra từ hôm qua đi. Nhị thẩm, thẩm thấy thế nào?”

Nhị lão phu nhân sầm mặt xuống, Cảnh Tề bên cạnh bà ta không phục mà gào thét: “Chính là do ngôi sao xui xẻo Đan Cẩm kia gây ra, bát tự của nó không tốt, khắc phụ khắc mẫu. Vào lớp học liền hấp dẫn côn trùng, nó bị cắn là đáng đời!”

Đầu nói lời con trẻ không cố kỵ, một đứa trẻ, thường thường đầu nghe được từ miệng trưởng bối trong nhà. Cảnh Tề nói Cẩm Nhi là sao xui xẻo, rõ ràng là trưởng bối nhị phòng dạy như vậy.

Mặt mày Úc Vân Từ lạnh lẽo: “Nhị thẩm, không phải hôm qua thẩm nói với ta Tề Ca biết lẽ lại hiểu chuyện sao? Ác ý chửi bới Cẩm Nhi của chúng ta như thế, nơi nào có đáng vẻ biết lẽ. Một đứa trẻ như nó, lại làm sao mà biết cái gì là sao xui xẻo, không biết là nó nghe được từ đâu?”

“Con trẻ nói thuận miệng, cháu dâu hà tất xem là thật? Lại nói đứa trẻ Đan Cẩm kia quả thật bát tự quá cứng, đi đâu cũng sẽ phá hỏng phong thủy.”

Tổ tôn hai người đáng vẻ không cam lòng, thật đúng là giống nhau. Quả nhiên là trưởng bối thế nào thì sẽ có thể nuôi ra con cháu như thế, nhị

phòng như vậy, chẳng trách kiếp trước bị Úc Sương Thanh trừng trị đủ thảm.

“Bát tự của Cẩm Nhi chúng ta rất tốt, sinh lão bệnh tử chẳng qua là chuyện thường tình của con người, liên quan gì đến một đứa trẻ như nó? Nếu là sự đùa giỡn giữa bọn trẻ, vậy hành vi hôm nay Nhị thâm mang theo Cảnh Tề tới cửa chắt vấn giống nhau chỗ nào?”

“Cháu dâu, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Tề Ca của chúng ta, vì sao lại bị cắn, ta và người lòng dạ biết rõ.”

Quả thật, tất cả mọi người lòng dạ biết rõ.

Úc Vân Từ cười lạnh: “Lời của nhị thâm nói đến mức ta rất hồ đồ, ta cũng không biết gì cả. Nhưng Cẩm Nhi của chúng ta là đứa trẻ ngoan, nhất là biết được có qua có lại.”

Hai gò má của nhị lão phu nhân rũ xuống, đáy mắt âm trầm.

Cháu dâu này là muốn trở mặt với nhị phòng bọn họ, sức lực của nàng ta từ đâu tới? Một nữ tử bất trình bất hiên, thật đúng là luôn ngỗ vãng vị trí Hầu phu nhân hay sao?

“Hay cho cái gọi là có qua có lại, nhị thâm ta nhớ kỹ câu nói này!”

Nói xong, nhị lão phu nhân liền mang theo Cảnh Tề thở phì phò rời đi.

Úc Vân Từ ở sau lưng nheo mắt lại, đợi sau khi bóng dáng của bọn họ biến mất, nàng đứng dậy đi ra ngoài, đi về phía viện tử của Cảnh Tu Huyên.

Chương 48

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giữa hè đã qua, đúng lúc gặp một cơn mưa ngày hôm qua, thời tiết bỗng trở nên mát mẻ hơn không ít.

Hầu phủ sau khi được nước mưa tưới nhuần, bất kể là cây cối hay là hoa cỏ trong vườn cũng rục rở hẳn lên. Lá xanh xinh đẹp, non đến xanh tươi.

Nàng vừa đến gần viện tử của Cảnh Tu Huyền, Tả Tam canh giữ ngoài cửa liền hơi khom người tiến lên, thấp giọng nói: “Phu nhân, Hầu gia không ở đây, Khuông thiếu gia ở trong đó.”

Tả Tam nói xong, mở cửa viện ra.

Từ sau khi gặp ở điên trang vào ngày hôm đó, nàng đã có nhiều ngày không nhìn thấy Đình Sinh. Nghĩ đến mỹ thiếu niên đó, bước chân của nàng không khỏi đi về phía bên trong viện.

Khuông Đình Sinh một thân trang phục màu đen, đang luyện kiếm trên võ đài. Thanh kiếm đó trong tay hắn như ngân xà, chọt lên chọt xuống, đột kích trái phải. Trong lúc vút lên cao, thân thể hắn nảy lên như chim nhận bay vút lên, mũi kiếm chỉ về phía cây hòa bên cạnh võ đài.

Nơi kiếm khí đi đến, lá rụng d ãn dập.

Lá cây hòa kích cỡ tương đương ngón cái lưu loát bay múa, rơi lên trên tóc trên đầu vai của hắn, cùng với dưới mặt đất. Lá xanh trên đất vây quanh hắn, hình thành vòng tròn màu lục. Thiếu niên như ngọc, đứng trong đó, dáng người mạnh mẽ, làm cho người ta vui tai vui mắt.

Nàng đứng bên cạnh, lẳng lặng mà nhìn, trong mắt tất cả đều là sự thưởng thức.

Trong giây lát, hắn nhìn thấy nàng, kéo kiếm hoa thu lại để sau lưng, đi về phía nàng.

“Sư mẫu.”

Khuôn mặt của hắn vẫn luôn kéo căng, ngũ quan tinhảo, trên trán tất cả đều là mồ hôi, vài sợi lông to ẩm ướt dán trên da. Sau khi luyện võ sắc mặt lộ ra sự hồng nhuận, càng có vẻ môi hồng răng trắng, đẹp đến mức hoa mắt.

“Ta không quấy rầy con luyện võ chứ?”

Khuông Đình Sinh lấy tay áo xem như khăn lau mồ hôi một cái, thu kiếm vào vỏ. Động tác tiêu sái, tùy ý lưu loát.

“Không có, con vừa luyện xong.”

“Không có là được, thân thể của tổ mẫu và mẫu thân con gần đây tốt không?”

Nghe nàng nhắc tới tổ mẫu và mẫu thân mình, sắc mặt kéo căng của Khuông Đình Sinh trở nên có chút hòa hoãn. Từ lúc Hiên vương tặng hai hộp ong mật đến phủ, trong phủ gần đây ngược lại náo nhiệt lên không ít.

Mặc dù tổ mẫu phàn nàn trong phủ nuôi ong mật không ra thể thống gì, thế nhưng bà lại thường xuyên đi lại xong vườn. Loại hoa mới chuyển đến đã nở, khoe màu đua sắc rất khiến người ta yêu thích.

Hai tỷ tỷ mỗi ngày đều có việc, hoặc là suy nghĩ loại hoa nào sắp nở để đi thưởng hoa, hoặc là đi hái mấy hóa vè cắm trong bình ngọc trang trí cho gian phòng.

Nói tóm lại, so với lúc trước, trong phủ nhiều sức sống hơn.

“Làm phiền sư mẫu hỏi, bọn họ mọi chuyện đều tốt.”

Nàng lộ ra ý cười, có thể cảm nhận được cảm xúc của hắn lúc nói những lời này. Chắc hẳn gần đây Khuông gia quả thật thái bình vô sự, giữa

vàng trán của hắn so với lúc mới gặp đã ít đi một chút vẻ buồn rầu.

Hơn nữa lúc đối mặt với mình, hắn trở nên tôn kính hơn không ít, không còn sự lạnh lùng kiêu ngạo lúc ban đầu.

Trong viện rất thanh tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy giọng nói cung kính bên ngoài của Tả Tam, hành lễ với Hầu gia và một vị khác được xưng là điện hạ.

Nàng quay đầu, suy nghĩ.

Ninh vương điện hạ?

Khuông Đình Sinh đặt thanh kiếm lên giá binh khí, trong lòng nghi ngờ, sao Ninh vương lại đột nhiên đến Hầu phủ?

Lúc mỗi người đang suy nghĩ, cửa viện từ bên ngoài đẩy vào bên trong. Cảnh Tu Huyên cùng một bị thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mặc áo gấm đi tới, thiếu niên ngày thường tuấn mỹ phong lưu, đôi mắt đào hoa hẹp dài sau khi nhìn thấy bọn họ còn hơi nhướng lên một cái.

Sau khi nàng nhìn liếc qua một cái, lập tức cúi đầu hành lễ.

“Cảnh phu nhân không cần đa lễ.”

Giọng nói của Ninh vương điện hạ có sự thanh thúy đặc thù của thiếu niên, còn mang theo một chút lười biếng.

Nàng hành lễ xong liền muốn lui sang một bên.

Khuông Đình Sinh cũng hành lễ theo, Ninh vương nheo mắt lại, bị ngũ quan xinh xắn của đối phương làm kinh động. Mặc dù đã từng nhìn thấy nhưng chưa từng cách gần như thế. Vị Khuông công tử này, dáng dấp thật đúng là không thua kém mỹ nhân.

Trong mắt hắn ta lóe lên ánh sáng lấp lánh, giống như vui đùa nói: “Một thời gian không thấy, Kiều Kỳ tướng quân càng ngày càng mỹ mạo rồi.”

Từ lúc Khuông Đình Sinh vừa ra đời đã được phá lệ phong làm Kiêu Ky tướng quân. Khuông gia đời đời trung lương, vì bảo vệ Đại Triệu an ổn mà gần như đứt mất huyết mạch. Đối với cốt nhục duy nhất này của Khuông gia, thánh quyền của bệ hạ có chú ý đến.

Nhưng từ mồm vừa ra khỏi miệng, Khuông Đình Sinh nghe được chỉ cảm thấy huyết khí bay thẳng lên đầu.

“Điện hạ, thần chính là nam tử!”

Chỉ là mấy chữ đơn giản, từng chữ như cắn ra, đầy ắp sự phẫn nộ.

Ninh vương lấy quạt che miệng, cười nói: “Khuông công tử bớt giận, bản vương chẳng qua chỉ đùa một chút.”

“Trò đùa của điện hạ khiến thần nhớ tới các trưởng bối chết trận, thần suýt chút nữa cho rằng điện hạ là đang cười nhạo Khuông gia chúng ta âm thịnh dương suy. Người trong thiên hạ đều biết Khuông gia chúng ta ngoại trừ thần thì tất cả đều là nữ quyến, có phải điện hạ vì vậy mà xem thường vị thần?”

Ý cười của Ninh vương không thay đổi, đáy mắt nhiều hơn một phần thận trọng: “Khuông công tử đừng để trong lòng, bản vương thật sự là lời nói vô tâm. Ai không biết Khuông gia các người là công thần của Đại Triệu, không có Khuông gia các người thì không có Đại Triệu quốc thái dân an như bây giờ.”

Lời này nói cũng không đúng, Khuông gia là thần tử, Ninh vương cho Khuông gia đội mũ cao như thế, người có lòng nghe được thì sẽ biến chất.

“Điện hạ, vạn dân thiên hạ đều là con dân của bệ hạ. Nếu nước có khó khăn, bất kể là Khuông gia hay là những gia đình khác, ra trận giết địch đều là không thể chối từ. Làm thần tử, chỉ tận hết chức trách, không dám giành công.” Cảnh Tu Huyền lạnh nhạt nói, không để lại dấu vết mà nhìn Úc Vân Từ một cái.

Trong lòng Úc Vân Từ hiểu rõ, lúc này đứng ra: “Điện hạ, xin cho thần phụ cáo lui.”

Làm sao biết được Ninh vương hơi lung lay cây quạt một cái, dường như đột nhiên nhớ tới, ánh mắt liền nhìn qua: “Bản vương nhớ rõ Cảnh phu nhân là cô nương Úc gia, nói đến thì còn là họ hàng, Cảnh phu nhân không cần câu nệ như thế.”

Úc Vân Từ cũng không dám nhận lời của hắn ta, họ hàng cái gì? Nàng không thừa nhận.

Ninh vương thu cây quạt lại gõ trong lòng bàn tay. Thấy nàng một mực cúi đầu, không dám đáp lời, gương môi cười một tiếng.

“Bản vương thích nhất là chuyện lý thú chợ búa, gần đây lại thường xuyên nghe nói tên của Cảnh phu nhân. Thanh danh hiệu thuận của Cảnh phu nhân truyền xa, vì đòi lại của hồi môn của thân mẫu mà không ngại mặt cả với thân phụ, khiến cho người ta bội phục.”

Úc Vân Từ nghe không ra trong giọng nói của hắn ta là châm chọc hay là thật lòng, những người trong hoàng gia này, một hai người nói chuyện thật thật giả giả. Ninh vương do Lương phi sinh ra, Lương phi bởi vì bộ trang sức xích kim khắc hoa khảm phi thúy kia mà mất hết mặt mũi. Thân là con của người ta, Ninh vương không thể nào là khen mình được.

“Không dám nhận sự khích lệ của điện hạ, thần phụ chẳng qua là cần tuân di mệnh của thân mẫu, lấy lại thứ vốn nên là của mình mà thôi.”

Ninh vương một lần nữa mở cây quạt ra, khẽ lay động, ý cười nơi đáy mắt không giảm: “Vốn nên là của mình? Cảnh phu nhân nói hay lắm.”

Cảnh Tu Huyền rũ mắt xuống, cái gì là vốn nên?

Các hoàng tử cũng sẽ không bị hai chữ này trói buộc, thiên hạ vạn vật, bao gồm cả vị trí chí cao vô thượng kia, đều muốn tranh cướp. Trong mắt người nhà thiên gia, không có thứ gì là nên thuộc về một người nào đó.

“Điện hạ, ngài không muốn xem bản gốc của <Thượng Mỹ Đồ> kia sai? Mời đi theo thầ.”

Hắn nói, người đã bước đi.

Ninh vương ngược lại không so đo với sự vô lý của hắn, Cẩm An hầ này tâm tư thâm trầ, năng lực cực mạnh. Ngay cả phụ hoàng cũng khen ngợi có thừa, nói võ học của hắn không hổ là kế thừa Khuông gia, khí khái cực giống Võ thầ.

Một trợ lực như vậy, cho dù Ninh vương không lôi kéo được thì cũng sẽ không dễ dàng đắc tội.

Có đi ầu chỉ là gặp qua một lầ, ấn tượng của Úc Vân Từ đối với Ninh vương rất không tốt. Không chỉ bởi vì hắn ta là cháu trai của Phương gia, quan trọng hơn chính là mặc dù hắn ta tuổi tác không lớn, thế nhưng lại một thân phong lưu.

Mắt thấy bóng dáng Cảnh Tu Huyề và Ninh vương biến mất ở thư phòng, nàng cùng Khuông Đình Sinh đi ra khỏi viện tử.

“Từ sau khi từ biệt ngày đó, Cẩm Nhi của chúng ta thường xuyên nhắc tới Đình Sinh ca ca của nó.”

Đàn Cẩm còn nhỏ, thế nhưng chuyện nhớ được lại rất rõ ràng. Mặc dù Đình Sinh không thích nói chuyện, nhưng tâm tư thuầ lương, Cẩm Nhi từng nhắc mất lầ.

Khuông Đình Sinh nhớ tới cậu bé mềm mại như bột kia, hiếm thấy mà lộ ra ý cười. Thiếu niên cười một tiếng, bù đắp được ngàn hoa đua nở. Ngay cả nàng cũng có chút nhìn đến ngây dại, khen ngợi tướng mạo tốt của hắn.

Mỹ mạo đối với nữ tử mà nói là dẹt hoa trên gấm, đối với nam tử, nhất là một võ tướng mà nói, có thể cũng chỉ là sự phiề não. Vừa rầ lúc Ninh vương nói hắn mỹ mạo, ánh mắt của hắn rõ ràng trở nên sắc bén. Có đi ầu bởi vì thân phận của Ninh vương tôn quý mới không nổi giận tại chỗ.

“Cầm Nhi rất đáng yêu.”

Hắn nói, nhìn về phía nàng. Nàng mỉm cười, làm một tư thế xin mời.

Thiếu niên ngẩng đầu uốn ngực mở rộng bước chân, liếc mắt nhìn, tai của hắn hơi đỏ lên một chút. Có thể là vẫn rất không thích ứng được việc lui tới với người ta, nàng nghĩ, trong lòng càng thêm thương yêu.

Nàng là phụ thân, Khuông Đình Sinh nhỏ hơn nữa thì trong mắt người ngoài cũng là nam tử. Nam nữ ở cùng một chút, lan truyền ra ngoài tóm lại cũng không tốt. Cho nên nơi bọn họ đi chính là viện tử của Đan Cầm.

Đan Cầm vừa nghe Hỉ Nhạc nói cữ mẫu và Đình Sinh ca ca cùng nhau quay về, chân nhỏ ngã trượt đi, liền từ trên giường leo xuống, chạy ra khỏi viện tử đón bọn họ.

“Cữ mẫu... Đình Sinh ca ca...”

Cậu gọi, có hình có dạng mà hành lễ một cái. Thân thể nho nhỏ, động tác có chút vừa vặn, làm cho người ta mỉm cười.

Trẻ con có niềm vui thú của trẻ con, Đan Cầm vô cùng phấn khởi mà dẫn Khuông Đình Sinh đi xem mấy con sâu lông được nuôi kia. Có lẽ là biện pháp vẫn tính là được, mấy con sâu lông kia được nuôi đến sinh khí dầy dào.

Khuông Đình Sinh xem mấy con sâu trong sọt, không dám tin mà hỏi: “Đây là sư mẫu đừng ý cho đệ nuôi?”

“Là cữ mẫu đừng ý.” Đan Cầm uốn bộ ngực nhỏ, chứng tỏ bản thân không hề nói dối: “Cữ mẫu nói đừng thấy đám sâu hiện tại xấu xí như vậy, chờ sau khi bọn chúng lớn lên thì sẽ kết thành kén, sau đó biến thành bướm bướm. Đình Sinh ca ca... Chờ lúc chúng nó biến thành bướm, Cầm Nhi có thể mời huynh đến xem không?”

Cậu bé trông mong mà nhìn hắn, hắn gật đầu.

“Đình Sinh ca ca quá tốt rồi!” Đàn Cẩm hô to, nhìn thoáng qua Cao thị đứng bên cạnh, thấp giọng nói: “Ngoại trừ cữu mẫu, Cẩm Nhi thích Đình Sinh ca ca nhất.”

Giọng nói trẻ con mềm mại, lại mang theo sự quẫn quýt. Ánh mắt trong sáng chân thật, không nhiễm một chút tro bụi thế tục.

Chính là người tính tình lạnh lùng như Khuông Đình Sinh cũng không khỏi có chút lộ vẻ xúc động.

“Đình Sinh ca ca... cũng thích Cẩm Nhi...”

Nghe thấy câu trả lời của hắn, cậu bé cười đến mặt mày cong cong.

“Sư mẫu biết thật là nhiều, sao sư mẫu có thể biết được sâu có thể biến thành bướm bướm?” Hắn lần lần bần hỏi, ánh mắt nhìn những con sâu lông kia. Thật sự nhìn không ra, con sâu thế này sẽ trở thành bướm thiêu thân có thể bay.

Vừa nghe người ta ca ngợi cữu mẫu của mình, Đàn Cẩm giống như có vinh quang, kiêu ngạo mà ngừng đầu: “Cữu mẫu lợi hại nhất, cữu mẫu biết tất cả mọi chuyện. Còn có những con bướm bướm xinh đẹp kia, cũng là sâu biến thành. Cữu mẫu nói chỉ cần chăm chú đi quan sát thì sẽ phát hiện ra rất nhiều rất nhiều... chuyện người khác không biết.”

“Chuyện người khác không biết?” Khuông Đình Sinh lẩm bẩm, trong lòng co rụt lại.

Lúc này, Úc Vân Từ đi vào, Thái Thanh đi theo phía sau. Trong tay Thái Thanh bưng một cái mâm, trong mâm có hai đĩa bánh đúc đậu. Mặc dù thời tiết hôm nay không tính là quá nóng nhưng vẫn không có khẩu vị gì.

Bánh đúc đậu vừa vắn, khai vị giải nhiệt.

Bánh đúc mà nàng bảo dưới bếp làm có chút khác biệt với bánh đúc hiện tại, bột mì được đảo qua, bỏ đi tinh bột mì. Tinh bột lọc ra cho thêm sữa bò chế thành bánh đúc đậu, lại dùng lưỡi dao thật mỏng cắt ra, kèm

theo hoa quả cắt miếng, lại rắc một chút lớp đường áo, cuối cùng xối sốt hoa hồng lên trên.

Cách làm như vậy, có chút tương tự với chén băng lãn trước nàng làm.

Bánh đúc đậu nghe mùi sữa lẫn với mùi trái cây, làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

“Ăn một chút đi trước đi.”

Nàng gọi hai đứa trẻ đang xem côn trùng, bọn trẻ chen chúc trước sọt, rất chuyên chú. Mặc dù Đình Sinh nhìn già dặn nhưng rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ mười một tuổi, tính trẻ con chưa mất đi.

Khuông Đình Sinh kéo Cẩm Nhi, thấy trên người cậu bé chẳng biết từ lúc nào đã có một chiếc lá dính lên, hẳn tự nhiên mà rũ đi.

Úc Vân Từ âm thầm gật đầu, nàng quả nhiên không nhìn lầm. Đình Sinh là đứa trẻ ngoan, không chỉ có biết đảm đương, còn có lòng nhân ái.

Đàn Cẩm ngày ngày cùng ăn với nàng, gần đây đã nếm không ít đồ ăn ngon mới mẻ, ngược lại không cảm thấy kinh ngạc. Khuông Đình Sinh chưa từng ăn bánh đúc đậu như thế này, bánh đúc đậu hiện tại phần lớn là tưới nước sốt đi đâu chế từ giấm.

Nguyên liệu nấu ăn như nhau, cách làm hai loại mặn ngọt khác biệt, hương vị khác nhau một trời một vực.

Khuông Đình Sinh ăn một miếng liền yêu thích mùi vị sáng khoái trơn trượt thơm ngọt. Con người của Đàn Cẩm đảo một vòng, đến gần trước mặt hắn: “Đồ ăn mà cứu mẫu đệ nghĩ cách làm ra là ngon nhất, Đình Sinh ca ca... sau này huynh thường xuyên tới đi.”

Úc Vân Từ cười nhìn Đàn Cẩm, cậu bé hiện tại càng ngày càng hoạt bát.

“Cẩm Nhi nói không sai, con đi theo Hâu gia tập võ, thường xuyên ra vào Hâu phủ. Nếu có thời gian, có thể thường xuyên đến thăm, Cẩm Nhi

chắc chắn rất vui.”

Nghe vậy, Khuông Đình Sinh gật đầu, rất trịnh trọng.

“Xa xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi, bản vương ngược lại muốn xem xem là món ăn ngon gì.”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Ninh vương, Đình Sinh và Đàn Cẩm cùng nhau đứng dậy, cùng Úc Vân Từ đứng đó. Tiếng nói vừa dứt, liền thấy Ninh vương tự mình vén màn đi vào, thị vệ đi theo đằng sau canh giữ ở cổng.

Viện tử này là của Đàn Cẩm, Ninh Vương dù là đi nhàn vào thì cũng không tính là quá thất lễ.

Hắn ta đang đưa quạt xếp, bước đi thong thả đến bên cạnh bàn, nhìn thấy bánh đúc đậu trên bàn.

“Đây là món ăn gì?” Hắn ta hỏi, dường như mới nhìn thấy Úc Vân Từ: “Cảnh phu nhân cũng ở đây, bản vương mạo phạm rồi. Nghe nói đây là nơi ở trong phủ của biểu thiếu gia, bị mùi thơm dẫn dắt, tùy ý liến đi vào.”

“Vương gia thật là hăng hái.”

Ngoại trừ câu nói này, nàng nghĩ không ra còn có thể nói gì nữa. Một Vương gia, tùy ý đi lung tung trong phủ người khác. Lại có thể đi đến hậu viện, còn nói cái gì mà mạo phạm?

Vốn chính là mạo phạm!

Cái gì mà ngửi được mùi hương, hắn cũng không phải là mũi chó, có thể ở bên ngoài ngửi thấy mùi bánh đúc đậu?

Ninh vương giống như là nghe không ra sự bất mãn trong lời nói của nàng, thu lại quạt xếp, chỉ vào bánh đúc đậu kia: “Bản vương thấy món ăn này rất là khiến cho người ta thèm thuồng.”

Đối phương tốt xấu gì cũng là Vương gia, nàng có không muốn hơn nữa thì cũng không thể đắc tội. Vì vậy nàng nghiêng đầu, thấp giọng dặn dò Thái Thanh vội vàng đi ra ngoài, rất nhanh lại bưng tới một bát bánh đúc đậu.

Lần trước Hiên vương cũng thế, dùng chén bưng ở nơi này của nàng.

Hiện tại lại có vị Ninh vương này, chẳng phải nói các hoàng tử kiêu kỳ nhất là ăn đồ ăn không rõ lai lịch ở bên ngoài sao. Sao huynh đệ Triệu gia đầu không giống như bình thường vậy, không sợ đồ ăn ở phủ bọn họ không sạch sẽ.

Bánh đúc đậu bày lên bàn, Ninh vương vén bào ngồi xuống.

Hướng về phía Khuông Đình Sinh và Đàn Cẩm vẫy vẫy tay: “Các người cũng cùng dùng đi.”

“Thần không dám.” Khuông Đình Sinh cúi đầu, kéo lấy Đàn Cẩm suýt chút nữa đi qua đó.

Bọn họ không động, Ninh vương không để bụng, tự mình bắt đầu ăn. Một miếng vào miệng, hắn ta như rớt mày, mắt phượng nhếch lên một cái, đuôi lông mày lộ ra sự phong lưu, dường như hơi kinh ngạc.

Mùi vị này quả thật không tệ.

Sau khi ăn xong bánh đúc đậu, Ninh vương nói: “Tâm tư của Cảnh phu nhân ngược lại khéo léo, món ăn thế này so với kem hộp mà Ngự thiện phòng làm cũng không kém.”

“Món ăn tầm thường, không dám nhận sự khích lệ của điện hạ.”

Ninh vương đứng lên, “Soạt” một cái mở quạt ra, đôi mắt lưu chuyển, từ trên người nàng đến trên người Khuông Đình Sinh, cuối cùng cười khẽ. Ý cười phong lưu quý quái tùy tiện, ý vị thâm trường.

Hắn ta vừa mới ra khỏi viện tử liền thấy Cảnh Tu Huyền chạy tới.

Cảnh Tu Huyền lạnh mặt, hẳn rõ ràng đã tiễn Ninh vương đến ngoài cửa phủ, nào biết Ninh vương lại quay lại.

“Vương gia, ngài quên thứ gì sao?”

Ninh vương cười nói: “Đúng vậy, bản vương nhìn qua bức <Thượng Mỹ Đồ> kia của Hải gia, luôn cảm thấy thiếu chút ý tứ, cho nên mới quay lại.”

“Nếu tranh không thể làm cho Vương gia tận hứng, Vương gia đâu có thể tìm bức nổi tiếng khác, cố gì đi đến nội viện của thê?”

“Nếu là thượng thức cái đẹp, mỹ nhân trong tranh nào có hấp dẫn hơn người sống sờ sờ.” Mắt phượng của Ninh vương đảo một cái, nhìn Úc Vân Từ và Khuông Đình Sinh đi ra, ý cười càng sâu hơn.

Mắt lạnh của Cảnh Tu Huyền hơi trầm xuống, toàn thân tản ra khí lạnh.

Úc Vân Từ chỉ cảm thấy trước mắt hoa một cái, hình như có gió quét ngang tới.

Không ai thấy rõ động tác của hắn, chờ đến lúc mọi người thấy rõ thì hắn đã lén người gần đến trước mặt Ninh vương, trong tay có thêm một thanh trường kiếm sắc bén u mịch.

Chương 49

Tải ebook: dtv-ebook.com

Kiểm khí như gió, quang ảnh mang theo sát khí.

Con người của Ninh vương đột nhiên co lại mấy cái, đốt ngón tay của bàn tay đã thành quyển trắng bệch. Huyết khí trên mặt hắn ta gần như rút đi trong nháy mắt, da mặt co rúm lại mấy lần, người không tự chủ được mà lui về sau một bước.

Hắn ta kinh sợ, lúc đang muốn quát tháo, lại thấy Cảnh Tu Huyền hai tay cầm kiếm, một gối quỳ xuống.

“Sĩ khả sát bất khả nhục*, thân là nam nhân nhìn thế tử đồ đệ chịu nhục mà không ra mặt, uổng công làm trượng phu làm thầy. Nhưng điện hạ là quý tộc thiên gia, con rông cháu phượng, thân không dám lỗ mãng. Nếu như người khác lén xông vào hậu viện của thần, làm nhục người nhà của thần, trước tiên phải bước qua xác của thần. Nếu như điện hạ không thu hồi lại lời vừa rồi, xin mời ban cho thần một cái chết!”

*Sĩ khả sát bất khả nhục: Người có khí tiết thà chết không chịu nhục. Thà chết vinh hơn sống nhục.

Sắc mặt của Ninh vương cũng thay đổi, Cảnh Tu Huyền này quả nhiên là khó chơi.

Hắn ta chẳng qua là tùy ý thăm dò, muốn biết ranh giới cuối cùng của đối phương, há biết được bị phản ứng ngược. Việc này một khi lan truyền ra ngoài, hắn ta sẽ bị rớt lên đầu một cái thanh danh xông vào nội trạch của thần tử, làm nhục gia quyến của thần tử.

Một hoàng tử có tiếng xấu, nơi nào còn được lòng người?

Cảnh Tu Huyền lấy lui làm tiến, hay cho một điệu kẻ!

“Cẩm An hầu nhanh đứng dậy, hôm nay là bản vương thất lễ. Đầu là người một nhà, Cảnh phu nhân cũng là họ hàng của bản vương, Cảnh Hầu gia cũng là sư phụ của ngũ hoàng đệ. Ở trong nhà của trưởng bối, cho nên bản vương nói chuyện tùy ý một chút.”

Nói xong, hắn ta đưa tay đỡ Cảnh Tu Huyền.

Cảnh Tu Huyền thuận thế đứng lên, Ninh vương có hoang đường hơn nữa thì cũng là hoàng tử. Bản thân mình đương nhiên không thể làm gì đối phương, nhưng nếu như đối phương cho rằng mình là quả hồng mềm có thể bắt nạt, vậy thì sai hoàn toàn rồi.

“Thần không dám nhận làm trưởng bối của điện hạ, vì thần chỉ cần có thể đền đáp tri ân đình.”

Mắt phượng của Ninh vương nhắm lại, nở nụ cười.

“Chẳng lẽ Cẩm An hầu chướng mắt bản vương?”

Lời này chính là thăm dò rõ ràng, ngay cả Úc Vân Từ cũng đã hiểu. Hóa ra lần này Ninh vương đến nhà, mục đích cũng không đơn giản. Cái gì mà đến thưởng tranh, rõ ràng chính là đến dò xét căn nguyên của Hầu phủ.

Một mặt muốn làm rõ Hầu gia có thể không bị lôi kéo, một mặt khác là muốn thăm dò địa vị của mình ở trong suy nghĩ của Hầu gia. Nàng rất cảm tạ Hầu gia, cho dù là mình dính ánh sáng của Đình Sinh.

Nhưng Hầu gia có thể hết sức bảo vệ, khiến nàng càng có cảm giác an toàn. Ở thời gian không gian xa lạ, nàng chung quy không trợ trợ một mình.

“Điện hạ là hoàng tử, thiên hạ vạn dân đều kính ngưỡng.”

Giày của Ninh vương dời về sau một bước, tránh đi cảm khác uy hiếp làm hắn ta khó chịu.

Cảnh Tu Huyền thu kiếm lại, tra kiếm vào vỏ, sau đó niêm kếm cho Tả Tam ở một bên. Sát khí vừa mất đi, tất cả sự giương cung bạt kiếm rất nhanh đã tan đi không còn một mảnh.

Ninh vương xoay người, hơi cúi đầu, nói với Úc Vân Từ và Khuông Đình Sinh: “Hôm nay lời nói của bản vương hơi tùy ý, còn xin Cảnh phu nhân và Khuông công tử chớ để trong lòng.”

Hai người vội vàng hành lễ, nói không dám.

Cảnh Tu Huyền nghiêm mặt: “Điện hạ, thần tiên ngài xuất phủ.”

“Đa tạ Cẩm An hầu.” Ninh vương mở cây quạt ra, lắc lư, khôi phục lại dáng vẻ tùy tính phong lưu.

Bọn họ vừa đi, Khuông Đình Sinh đi vào tạm biệt Cẩm Nhi. Trước đó Cẩm Nhi vẫn luôn ở trong phòng không ra ngoài, tuổi của cậu tuy nhỏ nhưng cũng biết chuyện xảy ra bên ngoài không phải một đứa trẻ như cậu có thể ra ngoài nhìn.

“Đình Sinh ca ca... sau này huynh phải thường xuyên đến thăm Cẩm Nhi.”

Khuông Đình Sinh gật đầu, sờ tóc của cậu, từ biệt Úc Vân Từ.

Nàng tiến hẳn ra khỏi viện tử, nhìn bóng dáng hẳn biến mất không thấy nữa. Sau đó xoay người đi về phía viện tử của mình, đang muốn vào phòng, lại thấy cách đó không xa, bóng dáng thon dài kia vòng qua ngọn núi giả, đi về phía nàng bên này.

Sắc mặt của hẳn rất nghiêm túc, môi mím chặt. Cho dù là cách xa cũng có thể cảm giác được luồng khí lạnh người sống chớ đến gần kia. Chỉ trong chốc lát, hẳn đã đến trước mặt của nàng.

Lướt qua bên người nàng, trực tiếp đi vào phòng nàng, nàng vội vàng đi vào theo.

“Hầu gia, hôm nay ta làm không ổn?”

“Không có, vừa rồi Ninh vương ở chỗ nàng ném cái gì, cho ta một bát.”

Nàng sửng sò, suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm. Áp suất của hần thấp như thế, không rắn dạy nàng, ngược lại là đến đòi ăn bánh đúc đậu? Ánh mắt nàng tràn đầy sự nghi hoặc, đứng không nhúc nhích.

“Thế nào? Đến lượt ta thì không còn nữa?” Hần nghiêng mắt qua, liếc nhìn nàng, ánh mắt lạnh giá.

Nàng lấy lại tinh thần, liên tục không ngừng nói: “Có, tất nhiên là có.”

Hít vào một hơi thật dài, đi tới bên ngoài cửa, dặn dò vài tiếng với Thái Thanh. Thái Thanh lập tức chạy về phía phòng bếp như bay, thời gian chưa được một lúc đã mang tới một bát bánh đúc đậu.

Dáng vẻ của bánh đúc đậu cuốn hút, các loại hoa quả cộng thêm sốt hoa hồng màu đỏ thắm.

Hần nhíu mày, hơi có chút ghét bỏ mà nhìn.

Hồi lâu mới xới một muỗng bỏ vào miệng. Chậm rãi nhai nuốt, mặt không cảm xúc, nhìn thấy mà trong lòng người bên cạnh run sợ. Có lẽ cảm thấy mùi vị cũng được, hần ngược lại ăn sạch cả bát.

Nàng nhanh chóng lấy bát đĩa đi, bưng ra bên ngoài đưa cho Thái Thanh, sau đó trở lại trong phòng.

“Nàng cảm thấy Ninh vương làm người như thế nào?” Đôi mắt của hần nhìn qua, lạnh lùng.

“Sợ là có chút giả vờ, tuyệt đối không phải nhìn đơn giản như ngoài mặt.” Nàng cân nhắc mà nói, cẩn thận quan sát sắc mặt của hần.

Thần sắc của hần lạnh lùng, hai chân mở ra mà ngồi, trong lúc vô hình mang theo bá khí. Trong lòng nàng suy xét, nhìn từ lời nói cử chỉ của hần, trước khi xuyên thành nam chính nhất định là một người bề trên.

Chỉ có người bề trên mới có phong thái như vậy, chính là vừa r ỡ quỳ xuống với Ninh vương cũng không thể hao tổn uy nghiêm của hắn.

“Ninh vương do Lương phi sinh ra, Phương Thái hậu và Phương gia đang tuyển phi cho hắn.”

Hắn lạnh nhạt nói, xem nhẹ sự không thoải mái vừa r ỡ trong lòng. Cổ cảm giác xa lạ đó tới cũng nhanh đi cũng nhanh, tựa như đ ò mình cất giấu bị người khác ngấp nghé, khiến hắn suyt chút nữa mất lý trí.

Úc Vân Từ hơi kinh ngạc, trong mắt nàng, Ninh vương vẫn không tính là một nam tử trưởng thành, thế mà đã đến tuổi nói chuyện cưới gả. Vậy thì với kỳ vọng của Phương gia đối với Ninh vương, tuyển phi nhất định cực kỳ thận trọng.

Thứ khiến nàng kinh ngạc hơn chính là thái độ của hắn, rõ ràng hắn xem mình là một bằng hữu, một bằng hữu có thể đàm luận chính sự.

“Ngày kia là ngày mừng thọ của Phương Thái hậu.”

Hắn vừa mới nói xong, người đã đứng dậy.

Thân cao chân dài, cảm giác áp bách tới g ãn, nàng không khỏi cúi đầu nghe theo.

Mấy câu hắn vừa nói, ý tứ n ổi lại chính là Phương Thái hậu sắp đón sinh th ần, Ninh vương sắp tuyển phi. Cho nên tiệc mừng thọ của Phương Thái hậu, nhất định sẽ có mệnh phụ thế gia cùng các cô nương của đích mẫu.

Hơn nữa, với thân phận của nàng bây giờ, chắc chắn là phải tiến cung.

“Đa tạ H ầu gia chỉ điểm.”

Hắn cup mắt xuống, nhìn nàng. Luận tướng mạo, nàng dĩ nhiên là đẹp. Cổ trắng nõn, thân hình mảnh mai phù hợp, Chính là tuổi trẻ như hoa, cộng thêm vẫn tính là thông suốt, quả thật xứng với hai chữ mỹ nhân.

Mỹ nhân như thế, thưởng thức quả thật đẹp hơn tranh.

Hơn nữa hẳn có thể nhìn ra được sự cố gắng của nàng, nàng đang cố gắng biểu hiện tự nhiên. Lời nói cử chỉ đều có chút chú ý, học cái gì cũng vẫn tính là học nhanh.

So với tưởng tượng của hẳn thì thông minh hơn nhiều, không uống phí một chút lòng trắc ẩn ban đầu của hẳn.

“Vẫn không tính là ngọc, có thể nghe được là chỉ điểm.”

“Đều là phương pháp dạy dỗ của H`ai gia, ta vô cùng cảm kích, vô cùng hưởng thụ.”

Nàng hành lễ một cái, tự nhiên nhẹ nhàng.

Lần trước trước khi tiến cung, sau khi vị lão ma ma đó dạy nàng, lúc rảnh rồi nàng liền luyện một lần, nhập gia tùy tục mới là đi đầu cơ bản của sinh tử. Nếu quá đi đứng một mình, sớm muộn gì cũng sẽ rước lấy phiền phức.

Nàng không phải chưa từng nghĩ tới rời khỏi H`ai phủ, sau đó mở cửa hàng làm ăn giống như những nữ chính xuyên sách mà trước kia mình thấy, sống đến mức gió nổi nước lên. Có đi đâu chỉ trong giây lát, nàng đã bỏ ý nghĩ này đi.

Vẫn là chân thật khiêm tốn mà làm người, giữ mạng quang trọng.

Thật ra ở nội trạch H`ai phủ tốt hơn bên ngoài gấp trăm lần, có thể bài Cấm An h`ai phủ này che chở, người bình thường không dám bắt nạt nàng. Hơn nữa nàng lấy được của hồi môn của thân mẫu nguyên chủ, không lo tiền tiêu.

Vậy thì, nàng còn có đi đâu gì không vừa lòng.

Thân mẫu đúng là từng sắp xếp, những miếng ruộng đất kia Phương thị không lấy được nửa phần. Sản phẩm của mười năm nay đều được quản sự

bán đến nơi đặc biệt, trước đó mấy ngày, nàng đã nhận được tất cả ngân phiếu g ần năm vạn lượng.

V ề phần cửa hàng, lúc giao cho Phương thị chính là trống không. Phương thị kinh doanh mười năm, được lợi mười năm, cái khác thì không có nữa.

Hiện tại cửa hàng ở trong tay nàng, bản thân nàng không phải người làm ăn, đã giao cho một quản sự do thân mẫu để lại xử lý, không câu nệ làm nghề nghiệp gì, có thể quay vòng có một chút doanh thu là được.

Cho nên, hiện nay thứ nàng không thiếu nhất là bạc.

“H ầu gia, ta có một chuyện muốn xin ngài giúp một tay. Ta sợ Cẩm Nhi ở trong lớp học bị người ta bắt nạt, định thêm cho nó một tùy tùng biết võ. Không biết nơi nào đó, còn xin H ầu gia báo cho, giá cả dễ thương lượng.”

Nàng có tiền!

Khóe miệng h ắn giật một cái, nữ tử này nói g ần nói xa đều lộ ra tiền nh ều như nước.

Nhưng nàng cứ một mặt vô tội, cũng không cảm thấy chứng tỏ nh ều tiền có gì không ổn. Mặt mày h ắn tr ần xuống, giọng nói lạnh lùng: “Một bộ dáng vẻ con buôn, có chỗ nào giống phu nhân H ầu phủ!”

Nói xong, h ắn phất tay áo một cái, người đã ra khỏi cửa.

Nàng ngờ ngác không biết chuyện gì xảy ra, sao h ắn lại nói mình là con buôn r ồi?

Hơn nửa ngày, nàng mới phản ứng được, hóa ra là dáng vẻ không thiếu tiền của nàng chọc giận h ắn. Cho nên h ắn mới có thể vút lại câu nói đó, xem ra có tiền cũng không thể khoe khoang.

Nàng “Aw” một tiếng nhào lên giường, lăn một vòng.

Trước kia sống khổ cực, hiện tại có tiền rồi vẫn không thể đắc chí một tí, thật là đủ khó chịu. Cũng trách chính mình càng ngày càng tùy ý, ỷ vào việc hấn biết nội tình của mình, ở trước mặt hấn nói chuyện không kiêng nể gì cả.

Nàng âm thầm nhắc nhở bản thân, sau này ngàn vạn không thể lơ là, nói chuyện với hấn cũng nên chú ý nhiều hơn.

Vốn cho rằng hấn rắn dạy mình thì hấn lẽ sẽ không xen vào chuyện của nàng nữa. Nàng còn muốn bảo Thái Thanh đến chỗ người môi giới thăm hỏi, nhìn xem có thể mua được một gã sai vặt biết võ không.

Không nghĩ tới gần đến giờ Dậu, Tả Tam đưa tới một thiếu niên mười hai mươi ba tuổi, thoát nhìn ngắm đen khỏe mạnh, thân thủ nhanh nhẹn.

“Phu nhân, đây là Tiêu Bách, biết võ. Hầu gia lệnh cho thuộc hạ đưa người tới, nghe theo sự sai khiến của phu nhân.”

Nàng đánh giá Tiêu Bách, ánh mắt thiếu niên trong veo, không có tạp chất, không khỏi cảm thấy hài lòng. Vả lại Tiêu Bách nhìn khỏe mạnh, tay chân có lực, nhất định là người luyện võ.

Ánh mắt của Hầu gia nàng vẫn tin được, lập tức liền giữ người lại.

“Thay ta nói lời cảm tạ với Hầu gia.”

Tả Tam đương nhiên đáp lại, sau khi khom mình hành lễ liền rời đi.

Nàng vội vàng lệnh cho Truyện Họa đi tìm Đàn Cẩm đến. Sau khi Đàn Cẩm biết được Tiêu Bách là tùy tùng của mình, còn sẽ đi vào mình thẳng vào học, rất hưng phấn.

Tiêu Bách ra mắt tiểu chủ tử, sau khi nhận chủ liền ở lại trong viện của Đàn Cẩm.

Hôm sau, lúc Cảnh Tề trong giờ học lấy ra một cái bình chuẩn bị đổ về phía Đàn Cẩm, Tiêu Bách tay mắt lanh lẹ. Nhắc cánh tay chặn lại, chiếc

bình kia liền đổ lên người Cảnh Tề

Một tiếng kêu thảm sắc bén vang vọng trong lớp học.

Lâm phu tử nghe tiếng chạy vào lớp học, nhìn thấy trên đầu trên người Cảnh Tề khắp nơi đều là sâu lông đang bò, không khỏi toàn thân run lên. Hắn vừa nhanh chóng hỏi rõ tình hình trước, vừa vội vàng sai người đi bẩm báo Hầu phủ và nhị phòng.

Rất nhanh, Úc Vân Từ lại một lần nữa nhìn thấy nhị lão phu nhân, cùng với Cảnh Tề bị cắn đến mặt mũi tràn đầy nốt sừng đỏ, còn có phụ thân của Cảnh Tề, Cảnh Tu Vũ.

Cảnh Tu Vũ lớn hơn Hầu gia hai tuổi, đứng hàng hai cùng thế hệ, bên trên còn có một vị bà huynh Cảnh Tu Văn. Mặc dù nhị phòng họ Cảnh nhưng lại chia nhà với Hầu phủ. Mặc dù trong tên Cảnh Tu Vũ có võ, nhưng dáng dấp nhã nhặn, rất có dáng vẻ thư sinh.

Đối với hai huynh đệ nhị phòng, Úc Vân Từ đặc biệt nghe qua.

Lão đại Cảnh Tu Văn làm viên quan nhỏ ở Thuận Thiên phủ, là một chức vũ vệ chính bát phẩm. Mà lão nhị Cảnh Tu Vũ thì là một thư sinh, một mực vùi đầu khổ học, hai lỗ tai nghe chuyện ngoài cửa sổ. Thiếu niên hắn ta thành danh, mười ba tuổi liền có được công danh tú tài, mười tám tuổi liền thi đậu cử nhân.

Cho tới bây giờ vẫn là một cử nhân, không còn tiến thêm bước nào nữa.

Nhị lão phu nhân một lòng muốn vượt qua Hầu phủ, ký thác tất cả sự kỳ vọng lên người Cảnh Tu Vũ. Cộng thêm trưởng tôn Cảnh Tề này, đương nhiên là lòng hướng về thứ tử, ngược lại không để ý đến trưởng tử.

Bà ta một phen long trời lở đất mà tâm à thật à réo không ngừng, lớn tiếng gằn thét kêu hạ nhân đưa Cảnh Tề về thay đồ bôi thuốc.

“Tổ mẫu, tôn nhi không vờ!”

Cảnh Tềương bước lên, nhất định phải thấy Đản Cầm xui xẻo mới bằng lòng rời đi.

Nhị lão phu nhân không lay chuyển được nó, để hạ nhân đi lấy thuốc bôi cho nó.

“Cháu dâu, hôm nay bất kể như thế nào người đầu phải cho nhị thẩm một lời giải thích. Không thể bắt nạt người khác như vậy được, người xem Tềca của chúng ta, bị cắn thành cái dạng gì? Nó là đích tôn trưởng tử của Cảnh gia chung ta, nào có thể bị người khác bắt nạt tại lớp học nhà mình thành cái dạng này?”

Vết sưng đỏ do sâu lông đốt, nhìn qua quả thật thấy mà giật mình.

Úc Vân Từ đến lớp học trước nhị lão phu nhân một bước, sau khi nàng vừa đến liền xem xét Cầm Nhi, thấy Cầm Nhi không việc gì. Lại hỏi Tiêu Bách, biết được căn nguyên của sự việc. Nực cười nhị lão phu nhân một bộ dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng như thế, thật sự cho rằng nàng là cái bao mền, ai cũng có thể lừa gạt được nàng.

“Nhị thẩm, ta chỉ hỏi một câu, đám sâu này là ai mang vào lớp?”

Nhị lão phu nhân trừng nàng một cái, đang muốn phản bác, liền thấy Cảnh Tu Vũ đứng dậy.

“Đệ muội, trong sách từng nói hoài bích kỳ tội, bích vô tội*. Sâu là do TềCa mang vào lớp học không sai, không thể bởi vì là do nó mang vào liền đẩy lỗi lầm lên đầu nó được. Nếu không phải hạ nhân của Cầm Nhi lập úc bình, đám sâu kia há có thể ra ngoài hại người. Theo ta thấy, là đệ muội người quản giáo không đúng, dung túng cho ác nô lấn chủ.”

*Hoài bích kỳ tội, bích vô tội: Câu gốc là ‘Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội’: người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Nếu nói sau khi xuyên đến cổ đại nàng không thích người thế nào nhất thì chính là nam tử dáng vẻ phi thường, không ai có thể hơn. Có thể là ấn tượng Thẩm Thiệu Lăng để lại cho nàng quá sâu, dẫn đến nàng đối với thư sinh khác đều không có hảo cảm.

“Nhị bá ca quả nhiên là đọc sách quá nhiều, ngay cả sâu và ngọc bích cũng có thể nói vào thành một. Ngọc giả cao nhã nhường nào, mà thứ Tề Ca mang theo là sâu. Hơn nữa lúc ấy trong lớp học các học sinh khác đều ở đó, sự việc từ đầu đến cuối đều là tận mắt nhìn thấy. Rõ ràng là TềCa muốn đổ bình sâu về phía Cẩm Nhi của chúng ta, bị Tiêu Bách ngăn cản. Tiêu Bách trung thành bảo vệ chủ, ta không chỉ không phạt, còn phải trọng trọng thưởng. TềCa sinh lòng muốn hại người, không nghĩ ngược lại bị chính mình hại. Xin hỏi, đến cùng là ai sai ai đúng?”

Nhị lão phu nhân nào có không biết sâu lòng là do trường tôn của mình mang đến lớp học, nhưng nếu không phải hạ nhân tên Tiêu Bách kia nhiều chuyện, hiện tại người chịu khổ là sao xui xẻo khắc phụ khắc mẫu kia.

“Cháu dâu, người cũng không thể đổ oan cho TềCa của chúng ta. TềCa của chúng ta ngày thường biết lễ nhất, Lâm phu tử biết. Không tin, người hỏi Lâm phu tử xem.”

Tay bà ta vừa chỉ, chỉ về phía Lâm phu tử.

Lâm phu tử xấu hổ cười một tiếng, nhìn trái phải mà nói khác: “Chuyện hôm nay, văn sinh không tận mắt nhìn thấy, còn xin lão phu nhân thứ lỗi.”

Úc Vân Từ cười lạnh một tiếng: “Nhị thẩm, chúng ta tùy việc mà xét. TềCa biết lễ cũng được, không biết lễ cũng được, không quá liên quan đến chuyện ngày hôm nay. Người tốt người xấu, không thể vơ đũa cả nắm, thường thường đều trong một ý nghĩ. Tại sao nhị thẩm không hỏi học sinh khác xem, bọn nó phần lớn đều nhìn thấy chuyện xảy ra.”

Toàn bộ học sinh khác đều ở đây, ước chừng khoảng mười đứa, cao thấp mập ốm đều có.

Nghe vậy, toàn bộ cúi đầu.

Trước kia, bọn nó đâu xem Cảnh Tề như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Thế như gần đây trưởng bối trong nhà đâu dạn dè, bảo bọn nó bám lấy biểu thiếu gia Hầu phủ, tuyệt đối đừng đắc tội với người ta.

“Các người nói chuyện đi! Câm hết rồi à!”

Cảnh Tề rống lên, mắt lộ ra vẻ hung ác.

Chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi, lại có sự tàn bạo như vậy, Úc Vân Từ ở trong lòng lắc đầu.

Bị nó rống một tiếng như thế, những đứa trẻ kia cúi đầu nhìn quanh, người nhìn ta, ta nhìn người, đâu không lên tiếng.

Nhị lão phu nhân âm thầm tức giận, trong lòng hiểu rõ những người này tất cả đều là cỏ đầu tướng. Trước kia từng đứa bám lấy TềCa của bọn họ, bây giờ e sợ tên tuổi của Hầu phủ, đã dao động.

“Các người và TềCa luôn luôn thân thiết. Cảnh Hữu, người nói, hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Bà ta gọi tên một đứa trẻ, đứa trẻ đó vẫn luôn đi theo Cảnh Tề

Cảnh Hữu là dòng bên của Cảnh gia, cả nhà đều dựa vào sự giúp đỡ trong tộc mà sống. Nó sợ hãi ngẩng đầu lên, không nghĩ tới nhìn thấy ánh mắt mang ý cười của Úc Vân Từ, bị dọa sợ đến mức lập tức cúi đầu, hai vai bắt đầu run rẩy. Nó nhớ rõ mẫu thân đã nói, bảo nó bắt đầu cách xa Tề thiếu gia, phải giao hảo với Đan Cẩm thiếu gia.

“Ta...” Tay nó xoắn lấy vạt áo, ừm ừ: “Nhìn thấy... Cảnh Tề thiếu gia... đồ cái bình về phía... Đan Cẩm thiếu gia trước...”

“Mắt người mù à!”

Cảnh Tề bất chấp sự đau nhói trên mặt trên người, tiến lên đuổi thẳng cẳng cho một đạp, đá Cảnh Hữu ngã trên mặt đất.

Cảnh Hữu không dám đứng lên, vùi đầu.

Đàn Cầm đi qua, kéo nó mấy cái, nó đầu tiên là không nhúc nhích, sau đó thấy Đàn Cầm thật lòng kéo nó mới đứng dậy theo. Lặng lẽ mà lui đến phía sau bọn trẻ, cảm kích nhìn Đàn Cầm một cái.

Úc Vân Từ đứng dậy, thu lại ý cười, nhìn lão phu nhân: “Đây chính là biết lễ mà nhị thẩm nói, ngay trước mặt trưởng bối phu tử mà cũng có thể đạp ngã huynh đệ trong tộc xuống đất. Người như vậy, xứng với hai chữ biết lễ sao? Nếu là như vậy, chỉ sợ người hành hung bên đường cũng có thể được xưng là hiên giả.”

“Người...” Cảnh Tu Vũ giống như là bị vũ nhục cực lớn, sắc mặt xanh trắng: “Phụ nhân cu ồng vọng!”

“Ta đây kêu là cu ồng vọng, con của người tay dấm chân đá huynh đệ đ ồng tộc thì gọi là biết lễ? Ta thấy đầu óc nhị bá ca quả thật là rất không dùng được, chẳng trách nhiều năm qua vẫn luôn dừng bước ở hai chữ cử nhân, không có thành tích nữa. Nhưng hóa ra là đầu óc đã mục nát, không phân biệt được đúng sai, mắt mù tâm mù!”

Cảnh Tu Vũ tức giận đến giậm chân, chỉ về phía nàng, ngón tay giận đến phát run: “Người... miệng lưỡi bất kính với trưởng bối, ta phải bảo tam đệ hưu người!”

Chương 50

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ thật sự là lười nhìn hấn ta, nam nhân như vậy, nói hấn ta đọc sách đến choáng váng đầu là cất nhắc hấn ta. Thật không biết cái công danh cử nhân kia làm thế nào mà có được, nói không chừng còn là dùng tiền mua.

Nàng ngược lại muốn xem xem, Hầu gia có thể bởi vì chuyện này mà hừu nàng hay không.

Có lẽ sự khinh miệt trong ánh mắt nàng càng thêm đậm thối Cảnh Tu Vũ, sắc mặt trắng xanh của hấn ta đã trở nên xanh xám, vút lại một lời hung ác, nổi giận ùng ùng rời đi.

“Cháu dâu!” Nhị lão phu nhân tức giận hô một tiếng, làm kinh động đến bọn nhỏ bên cạnh đều run lên một cái.

“Nhị thẩm, một đường huynh không cùng chi như nhị bá ca, thế mà lòng dạ hiểm độc đến mức muốn Hầu gia hừu ta. Ta hiện tại lại hiểu ra tại sao TềCa lại được nuôi đến ương ngạnh ngang ngược như thế, hóa ra là thượng bất chính hạ tắc loạn. Chuyện hôm nay, dừng ở đây, nếu nhị thẩm còn muốn hung hăng càn quấy, muốn lừa gạt ra, vậy thì ta không sợ việc xấu trong nhà truyền ra ngoài.

Nói xong, nàng gọi Đản Cẩm đến bên cạnh, rời khỏi lớp học.

Nhị lão phu nhân lạnh cả khuôn mặt, kéo Cảnh Tề, giận ùng ùng tiếc vào Hầu phủ theo, đi thẳng đến viện tử của Hầu gia.

Cảnh Tu Vũ đã đến trước một bước, đang ở trong thư phòng, không còn sự khí phách lúc đầu khi đối diện với người khác, bị ánh mắt lạnh lùng của Cảnh Tu Huy ền quét qua, không hiểu sao mà cảm thấy chột dạ.

Nhưng nghĩ đến dáng vẻ phụ nhân kia không hiểu cấp bậc lễ nghĩa bất kính với hần ta, hần ta lại cảm thấy hùng hèn.

“Tam đệ, đệ muội thật sự là rất không có giáo dưỡng. Lại có thể bất kính với thâm mẫu của đệ, trong lời nói với nhị ca ta đây tất cả đều là khinh thường. Phụ nhân không hề như thế, chẳng phải là làm bại hoại gia phong của Cảnh gia chúng ta sao... theo ta thấy, không bằng hưu bỏ...”

Mấy chữ cuối cùng yếu ớt như muỗi vo ve, Cảnh Tu Vũ cảm thấy da đầu da đầu đang run lên, nhiều lời nữa đã nuốt hết vào bụng, không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Ánh mắt tam đệ quá đáng sợ rồi!

Cảnh Tu Huyền mặt không cảm xúc, đôi mắt như sao lạnh sâu không thấy đáy. Sự sắc bén giữa hàng lông mày như lưỡi đao, gần như vốn lạnh tri người bảo hần hưu thê.

Ngược lại thật sự càng ngày càng không biết đi đâu, vậy mà chạy đến trước mặt hần bảo hần hưu thê!

Hai chữ hưu thê, hần chưa từng nghĩ tới. Trước kia cũng chỉ cho là nuôi một người rảnh rỗi, tùy nàng chơi đùa. Hiện tại nàng đối với hần mà nói, đã không còn là một người ngoài không quan trọng.

Nhưng rốt cuộc là cái gì, hần vẫn chưa nghĩ ra rõ ràng. Chính bởi vì như thế, nghe thấy có người khuyên hần hưu thê, hần chỉ cảm thấy trong lòng vọt lên ngọn lửa vô danh.

“Nhị đường ca, huynh nói cái gì ta nghe không rõ, lặp lại lần nữa!”

Giọng điệu sắc bén, làm cho người ta sợ hãi.

Cảnh Tu Vũ nào dám lặp lại lần nữa, trong lòng không cam tâm, bờ môi ấp úng.

“Có gì không dám nói, hôm nay nhị thẩm liền lên mặt một lần. Hầu gia, không phải nhị thẩm muốn chia rẽ phu thê các con. Mà là cháu dâu cực kỳ quá quắt, lúc trước không rõ ràng với biểu ca của nàng ta. Sau đó lại đuổi mẫu nữ di phu nhân đi, trở mặt với nhà mẹ đẻ của mình. Hiện tại ngay cả đích trưởng tôn của nhị phòng chúng ta cũng không để vào mắt, luôn miệng nói TềCa của chúng ta... chính là nhị thẩm ta đây, trong lòng nàng ta, chỉ sợ ngay cả hạ nhân cũng không bằng, muốn dạy đời là dạy, muốn quát tháo là quát... ta sống đến ngần này tuổi rồi, còn chưa từng nhục nhã như ngày hôm nay...”

Nhị lão phu nhân vừa nói vừa kéo Cảnh Tề đi vào. Cố ý kéo Cảnh Tề tới phí trước, để Cảnh Tu Huyền nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Cảnh Tề.

Những nốt sưng đỏ màu ngày càng đậm kia, hiện lên đầy mặt.

Cảnh Tu Huyền nheo mắt lại, nhìn tổ tôn ba đời trước mặt.

Hồi lâu, môi mỏng phun ra một chữ.

“Cút!”

Sắc mặt nhị lão phu nhân thay đổi, Cảnh Tu Vũ trừng lớn mắt.

Bọn họ đã nghĩ tới vô số khả năng, chỉ là không nghĩ tới Cảnh Tu Huyền không hỏi câu nào, trực tiếp cho bọn họ một chữ cút.

“Hầu gia... chẳng lẽ con bị nữ tử kia mê hoặc váng đầu rồi, lại trở nên mất hết tính người. Ta là nhị thẩm của con đây, là trưởng bối của con, sao con có thể bảo ta cút...”

Nhị lão phu nhân nói xong, nhìn chiêu thức là muốn khóc rống một trận.

Cảnh Tu Huyền không kiên nhẫn nhíu mày lại: “Cùng một chữ, ta không muốn nói lần thứ hai. Nếu không đi, ta liền cho người đến kéo các người đi!”

“Tam đệ... có phải người bị ma quỷ ám r ã không. Phụ nhân kia có gì tốt, bất trình bất hi ền, nàng ta chỉ biết làm bại hoại thanh danh H ầu phủ, khiến người hồ thẹn theo!” Cảnh Tu Vũ nói, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Chuyện của H ầu phủ chúng ta không cần các người quan tâm, chuyện hôm nay cho dù không hỏi, ta cũng biết lỗi là ở các người. Nếu như các người không biết thời thế, vậy thì sau này đừng trách H ầu phủ mặc kệ các người.”

Trong lòng nhị lão phu nhân giật mình, H ầu gia có ý gì? Chẳng lẽ lại cố ý dùng chuyện này làm cái cớ, nhân cơ hội triệt để thoát khỏi nhị phòng bọn họ. Bà ta thật sự tính sai r ã, sao có thể để bọn chúng bắt được nhược điểm?

“H ầu gia, chuyện ở lớp học đầu là trò đùa giỡn giữa bọn trẻ, nhị thẩm cũng không để trong lòng. Chỉ là giận cháu dâu không để nhị thẩm ta đây vào mắt, nàng ta bất kính trưởng bối, đây là vấn đề về giáo dưỡng. Nói nhỏ, chính là khiến người ta chỉ trích. Nói lớn, sẽ gây họa tới con cháu của H ầu phủ. Nhị thẩm quan tâm con, nếu trong lòng con có tính toán, nhị thẩm li ền yên tâm r ã.”

Cảnh Tu Vũ nghe ra ý trong lời nói của mẫu thân nhà mình, vội vàng kéo lấy Cảnh T ề, li ền muốn cáo từ.

“Chậm đã.”

Cảnh Tu Huy ền từ sau bàn đứng lên, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Ta không hy vọng có bất kỳ người nào nhúng tay vào chuyện nhà ta, các người nhớ kỹ, là bất kỳ kẻ nào! Đương nhiên cũng không hy vọng có bất kỳ kẻ nào nói xấu nói xấu thê tử của ta, bất luận là ai!”

Nhị lão phu nhân bị sát khí trong lời nói của hắn làm cả kinh đến run sợ, nào còn dám nhi ều lời thêm nữa chữ, vội vàng đáp lại một tiếng, bước nhanh ra khỏi thư phòng.

Không nói đến tổ tôn nhị phòng quay về bàn tính thế nào, chính là nói từ sau khi đám bọn họ rời đi, một chữ trong sách Cảnh Tu Huyền cũng đọc không sao. Sau một khắc đồng hồ, hẳn cuối cùng ném sách trên bàn một cái, gọi Tả Tứ đi vào.

“Đi mời phu nhân đến.”

Tả Tứ nhận được mệnh lệnh, truyền đạt đến viện tử của Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ mới vừa nói chuyện với Cẩm Nhi, trấn an cậu bé. Nàng biết Cảnh Tu Vũ và nhị lão phu nhân đều đã đi tìm Hâu gia, cũng biết bọn họ muốn bảo Hâu gia hưu bỏ mình.

Trong lòng nàng đã nghĩ tới, nàng không có khả năng làm phu thê hữu danh vô thực cả một đời với Hâu gia. Hâu gia tạm thời nhìn không ra có suy nghĩ gì khác, nhưng nếu có một ngày hẳn thích nữ tử nào đó, vậy thì nàng nhất định sẽ nhường ngôi.

Thật ra Hâu gia bất kể là tướng mạo hay là nhân phẩm, đều không được chọn. Nếu thật sự là trượng phu của nàng, nàng vô cùng nguyện ý. Nhưng nàng không cưỡng cầu, nếu như Hâu gia thật sự hưu bỏ nàng, nàng cũng có thể sống tiếp.

Đương nhiên, nàng sẽ không quay về phủ tướng quân. Cũng may nàng còn có nhà ngoại tổ, nàng cũng không tin, nếu nàng quỳ cầu xin Quốc công phủ, Quốc công phủ còn có thể ngẩng đầu không để ý đến?

Chỉ cần Quốc công phủ có thể bảo vệ sự an nguy của nàng, nàng bằng lòng một mình sống qua ngày. Nàng có tiền có cửa hàng còn có ruộng đất, có chỗ nào không sống nổi? Nếu như muốn sống cuộc sống có phu có tử, có lẽ còn có thể kén rể tới cửa.

Nghĩ như vậy, trong lòng đã nắm chắc, nàng tiến vào thư phòng.

“Hâu gia.”

Bóng dáng nàng vừa xuất hiện, trái tim vừa rồi có hơi rối loạn của Cảnh Tu Huy liền bình tĩnh trở lại.

“Nàng nói lại một lần sự việc ngày hôm nay.”

Nàng theo lời, thật lòng bẩm báo chuyện xảy ra trong lớp học, cuối cùng, nói: “Hầu gia, ngài phải tin ta, ta cũng không nói lời gì quá đáng, chỉ là giận nhĩ thậm quá bao che khuyết điểm, rõ ràng là Cảnh Tề có ý muốn hại người trước, cứ nhất định phải nói là lỗi của Cẩm Nhi. Nếu như Hầu gia ngài tin vào lời nói một bên của nhĩ bá ca muốn hưu ta, ta quyết không oán hận...”

Hắn lẳng lặng nghe, chẳng biết tại sao trong lòng không thoải mái. Phải, hắn nguyện ý nhìn thấy dáng vẻ nữ tử này hùng hồn trước mặt người khác chứ không phải là dáng vẻ ép dạ cầu toàn như bây giờ.

“Nàng chỉ có một chút khí thế ấy? Trước kia không phải là dám nâng kiếm giết người sao? Nàng phải nhớ rõ ở Hầu phủ này, ngoại trừ ta, nàng tôn quý nhất. Những người khác thích để ý thì để ý, không muốn để ý thì bảo bọn họ cút!”

Nàng mở to mắt, không thể tin được mình đã nghe được những gì.

Ý của hắn là, sau này nàng ở Hầu phủ có thể nghênh ngang mà đi, nhĩ phòng gì đó, nàng muốn cho bọn họ mặt mũi thì cho, không muốn thì lúc nào cũng có thể bảo bọn họ cút đi?

Là ý này sao?

“Hầu gia, bọn họ rốt cuộc cũng là trưởng...”

Hắn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt liếc nhìn nàng: “Trưởng bởi cái gì? Già mà không kính, không biết tự trọng!”

Nàng cười lên, hắng giọng một cái: “Hầu gia, ngài nói đúng. Theo ta thấy thủ vệ của Hầu phủ còn cần phải tăng cường, làm sao người nào cũng có thể vào được?”

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua ý cười: “Nàng muốn thế nào?”

“Ta không muốn nhìn thấy bọn họ một chút nào, nếu không phải sợ người khác nói ta bất kính trường bối, ta vốn dĩ không muốn phản ứng lại bọn họ. Nếu không, chúng ta chặn Nguyệt Đông môn liên thông kia đi. Lại mở một cửa nhỏ ra vào ở tường viện gần lớp học, ngài thấy thế nào?”

“Nàng xem rồi làm đi.”

Nàng cao hứng đến mức suýt chút nữa nhảy căng lên, trong lòng nhảy nhót, nam nhân này thật ra rất hợp với tâm ý nàng.

Chỉ là đáng tiếc, nam nhân đẹp trai lại quả quyết như vậy không thuộc về mình. Vừa nghĩ tới tương lai có thể có một ngày, nàng phải nhường ngôi cho người khác, trong lòng nàng liền chua xót.

Cảnh Tu Huyền vẫn nhìn nàng, đương nhiên không bỏ qua sự bu ãn bã ủ rũ chợt lóe lên trên mặt nàng.

Mày kiếm của hắn nhíu lại, chẳng lẽ nàng đối với chuyện này vẫn không hài lòng?

“Nàng còn có những chuyện khác?”

“À... không có.” Nàng một lần nữa lên tinh thần, cảm thấy mình quá tham lam. Trước kia một lòng muốn giữ mạng, bây giờ giữ được mạng rồi, lại bắt đầu muốn nhiều thứ hơn.

“Ra ngoài đi.”

Nàng cúi đầu cáo từ, rời khỏi thư phòng.

Đôi mắt hắn lập tức trầm xuống, nữ tử này có tâm sự!

Trước kia nàng là người như thế nào, sống ở đâu, đâu có người thân gì, có từng gả cho ai? Những vấn đề này toàn bộ dâng lên trong lòng hắn, đè ép tới mức hắn có chút bực mình.

Một lúc lâu, hắn thở ra một hơi khí tr ần thật dài. Đứng dậy, để sách trên bàn lên kệ sách, lại từ bên trái kệ sách rút ra một quyển sách khác, chậm rãi lật xem.

Ngày hôm sau, trời lờ mờ sáng Úc Vân Từ đã lên đường tiến cung.

Phương Thái hậu muốn đón sinh th ần, nhóm mệnh phụ trong kinh đ ầu phải tiến cung chúc thọ bà.

Bây giờ Úc Vân Từ mới biết, H ầu gia vốn dĩ không xin phong cáo mệnh cho nàng, điều bộ trước đó của nguyên chủ, nếu nàng là H ầu gia, nàng cũng sẽ không đi xin phong.

Không có cái danh cáo mệnh, nhưng nàng vẫn là phu nhân H ầu phủ.

Chọn tới chọn lui, mặc vào một thân váy hoa vạt áo màu đỏ th ắm trang trọng nhất, lại phối thêm một bộ trang sức h ồng ngọc. Trang đi ềm đơn giản nh àn nhạt tao nhã, phối thêm váy áo trang sức, đúng quy đúng củ.

Xe ngựa của H ầu phủ chạy vào ngự đạo, phía trước đã có mười mấy cỗ xe ngựa xếp hàng. Tất cả nhóm mệnh phụ đ ầu xuống xe ngựa ở nơi cách cửa cung nửa dặm, lại theo phẩm cấp cao thấp mà tiến cung theo thứ tự.

Cửa cung còn đóng, các phu nhân đ ầu đang chờ, hai ba người thấp giọng thì th ần.

Úc Vân Từ rất nhanh đã nhìn thấy Phạm thị và Liễu thị Thành Băng Lan cùng với Thành Ngọc Anh ở phía trước, lại nhìn những phu nhân khác, bên người cũng có các cô nương chưa xuất giá đi theo.

Ví dụ như Trình bát bên cạnh phu nhân Trình Tư mã.

Trình bát xa xa nhìn sang, từ trong lỗ mũi h ừ một tiếng, nhướng mắt nhìn v ề phía nàng.

Nàng mỉm cười, đi v ề phía Phạm thị. Phạm thị cũng nhìn thấy nàng, vẫy tay v ề phía nàng. Sau khi nàng đến gần, Phạm thị li ền bắt đ ầu giới

thiệu với các phu nhân đang nói chuyện.

Phu nhân kia là nhi tức của Tạ Thái phó, Tạ đại phu nhân, bên cạnh là một mỹ phụ dáng dấp giống mình đến mấy phần, trong lòng nàng đoán, chẳng lẽ là vị Tứ di mà nàng chưa từng gặp.

Sau khi nàng hành lễ với Tạ đại phu nhân liền nghe Phạm thị nói: “Vị này là Tứ di của con, không biết con còn nhớ không?”

“Vân Từ bái kiến Tứ di.”

Khuê danh của Tạ thiếu phu nhân là Thuấn Hoa, nhìn qua chính là một nữ tử dịu dàng. Trên mặt nàng ấy mang theo nụ cười mỉm cười, giọng điệu thân mật nói: “Đây chính là Từ muội, dáng dấp đúng là của người Thành gia chúng ta. Không chỉ giống đại tỷ, cũng giống An phi nương nương, chính là cũng giống như nữ nhi.”

Phạm thị cười lên, ánh mắt từ ái: “Còn không phải sao, mấy tỷ muội các con cũng giống ta.”

“Quả thật cũng giống ông bà thông gia, bà thông gia năm đó là mỹ nhân nổi danh trong kinh đấy.” Tạ đại phu nhân cười nói, trong lời nói lộ ra sự tùy ý, có lẽ quan hệ với Phạm thị vô cùng tốt.

Thành Ngọc anh nhẹ giọng gọi biểu tỷ, Úc Vân Từ cười với nàng ấy một tiếng, đúng lúc nhìn thấy ý mỉa mai trong mắt Thành Băng Lan.

Đang nói chuyện, cửa cung chậm rãi mở ra, bên trong có một hàng thái giám cung nữ đi ra, đứng ở cổng. Ti Lễ thái giám bắt đầu gọi tên, gọi đến tên phủ nào, người đó liền đi vào.

Thành Quốc công phủ địa vị cao, đương nhiên là xếp vào nhóm trước.

Sau khi tiến vào cửa cung, tự có cung nữ dẫn các nàng tới cung điện của Phương Thái hậu. Lần thứ hai Úc Vân Từ tiến cung, ngược lại không quá căng thẳng. Cúi đầu nhìn đường, quả thật là đi về phía nơi đó của Phương Thái hậu, lần lượt yên tâm.

Trong cung điện của Phương Thái hậu, khắp nơi treo đầy lụa mỏng bay bổng, trông rất đẹp mắt.

Phạm thị và Trình phu nhân phía trước đều nhíu mày một cái, tuy Phương Thái hậu là Thái hậu, lúc tiên đế còn sống bà vẫn luôn là phi thiếp, theo quy định thì không thể dùng màu đỏ.

Chính là tiệc mừng thọ năm ngoái, chọn lụa mỏng trang trí đều là màu đỏ thắm gần với màu đỏ tươi.

Úc Vân Từ đi theo phía sau mẹ chồng nàng dâu Tạ thị tiến đến, liền được các cung nữ đưa đến vị trí của mình. Vị trí của nàng và Tạ đại phu nhân gần nhau, Tạ đại phu nhân gật đầu ra hiệu với nàng.

Mà Thành Thuấn Hoa chỉ là tôn tức của nhà Thái phó, đương nhiên thân phận không cao lắm, được sắp xếp cùng Thành Băng Lan ở chỗ các cô nương.

Phương Thái hậu mừng thọ, đương nhiên không thể thiếu người của Phương gia. Quảng Xương hầu phu nhân mang theo nữ nhi Phương Điềm Tuyết của mình cùng tới, Phương thị mang theo Úc Sương Thanh.

Phương thị nhìn một vòng, nhìn thấy Úc Vân Từ, ánh mắt dường như rất vui vẻ.

“Từ muội... mẫu thân nhiều ngày không thấy con, vô cùng nhớ, con gầy đi rồi...”

Trong lời nói đầu là sự quan tâm của mẹ hiền, bàn về kỹ thuật diễn xuất thì Phương thị có thể xưng là cấp ảnh hậu. Úc Vân Từ nghĩ, cố gắng làm ra dáng vẻ vui vẻ: “Vân Từ cũng đã nhiều ngày không thấy mẫu thân, gần đây mẫu thân tốt chứ?”

“Mọi chuyện mẫu thân đều tốt, chỉ là lo lắng con ở Hầu phủ, không biết con sống có quen không?”

“Từ muội muội, muội thật là độc ác... mẩu thân mấy ngày này thường lấy nước mắt rửa mặt. Muội bởi vì một vài việc riêng mà xa cách chúng ta, muội có biết, mẩu thân khó chịu nhường nào...”

Úc Sương Thanh nói, hốc mắt phấp phồng, lông mày nhăn nhó.

Tạ đại phu nhân thân nhiên nói: “Úc đại tiểu thư, hôm nay là tiệc mừng thọ của Phương Thái hậu, người khóc suốt suốt, chỉ sợ cản trở không khí vui mừng của Thái hậu nương nương.”

Trên mặt Úc Sương Thanh cứng đờ, ánh mắt chú ý xung quanh, thấy đã bắt đầu có người nhìn về phía bên này, vội vàng làm bộ như chỉnh sửa trang dung.

Phương thị cũng thay đổi vẻ mặt, kéo tay Úc Vân Từ nói: “Mẩu thân chỉ lo lắng cho con, nếu con có thời gian, thường quay về cho mẩu thân xem xem. Khuê phòng của con, mẩu thân vẫn luôn cho người quét dọn, chỉ đợi con về ở.”

Người khác có lẽ nghe không hiểu lời nói của bà ta, nhưng Úc Vân Từ lại nghe thấy rõ ràng. Phương thị đây là không hết lòng gian, còn muốn nàng rời khỏi Hậu phủ.

“Ta biết mẩu thân lo lắng, mẩu thân yên tâm, ta nhất định cùng Hậu gia phu thê ân ái, hòa thuận vui vẻ.”

Trong lời nói của hai người có sự sắc bén, thâm ý trong ánh mắt chỉ có hai bên hiểu rõ.

Quảng Xương hậu phu nhân bên kia đang vậy tay, Phương thị liền rời đi. Úc Sương Thanh và Phương Diễm Tuyết đi sang một bên khác, ở chung với các cô nương khác.

Sau khi nhóm mệnh phụ đến đông đủ, nhóm cung phi lần lượt tới, lại là một phen hàn huyên, người thân gặp nhau.

Cuối cùng Phương Thái hậu dưới sự nâng đỡ của Hoàng hậu, ra khỏi nội điện, ngồi ở trên.

Thành Thái hậu tất nhiên sẽ không xuất hiện, bà và Phương Thái hậu hai người vua không gặp vua, đã là bí mật công khai. Nơi có Thành Thái hậu thì nhất định không có Phương Thái hậu, ngược lại cũng thế.

Tiệc mừng thọ bắt đầu, sau lễ nhạc chính là ca múa, lúc ca múa tạm nghỉ, không biết phi tử nào đề nghị thay đổi phương thức chúc thọ mới.

Là ném hoa truyền đi, hoa đến tay người nào, người đó liền hiến nghệ chúc thọ Thái hậu. Bất kể là đánh đàn hay là ngâm thơ, chỉ cần là ý chúc thọ là được. Hành động này dụng ý rõ ràng, xem ra Phương Thái hậu quả thật có ý tuyên ý cho Ninh vương.

Các cô nương bên kia nghe xong, lòng người bắt đầu thấp thỏm.

Trình bát nhếch miệng, thấp giọng nói khẽ một tiếng: “Nhàm chán.”

Thành Băng Lan nghe được, tròn mắt đảo hai lần: “Trình bát tiểu thư ngại nhàm chán, nếu tìm chút niềm vui thì sẽ không nhàm chán nữa.”

“Niềm vui gì?” Trình bát hỏi.

Thành Băng Lan cười không nói.

Đề nghị của phi tử kia rất nhanh đã được sự đồng ý của Thái hậu, tiếng trống nhạc vang lên, liền có một người đứng chỗ cao ném hoa. Nhìn tư thái ném hoa, rõ ràng là hướng về phía các cô nương chưa xuất giá kia.

Cô nương đầu tiên bị cầu hoa chọn trúng biểu diễn đánh đàn, tiếng đàn du dương, uyển chuyển dễ nghe, ẩn chứa dòng nước xa xăm, vĩnh viễn không dừng, ngân ý trường thọ. Cô nương thứ hai lựa chọn làm thơ, lấy tiên hạc làm đề, làm một bài thơ trường thọ.

Úc Vân Từ thàn kêu may mà không cần mình biểu diễn đánh đàn làm thơ gì, bằng không sẽ rất mất mặt.

Nào biết vừa yên tâm, tiếng trống nhạc dừng lại, hoa c`ầu bị ném ra thật vừa khéo rơi vào trong ngực nàng.

Nàng nhìn c`ầu hoa màu đỏ tươi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Bên kia khoe miệng Thành Băng Lan lộ ra một nụ cười lạnh, nhẹ giọng nói với Trình bát: “Người xem, việc vui đến r`ồi!”

Chương 51

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thành Băng Lan vốn cho rằng, Trình bát nhớ thương Cảnh Tu Huyền, đối với Úc Vân Từ hẳn là hận thấu xương, muốn dấn vào chỗ chết cho thống khoái. Nào biết nàng ta vừa nói xong liền nhận được ánh mắt cực kỳ khinh bỉ của Trình bát.

Ngay cả Thành Thuấn Hoa cũng quăng tới ánh mắt không đồng ý với nàng ta.

Sắc mặt nàng ta thay đổi, giữa lông mày càng lộ vẻ hung ác nham hiểm.

“Thành thất tiểu thư muốn thấy cháu gái mình xui xẻo, thật đúng là lòng dạ thâm độc. Người khác không phải thường nói người tu đạo có lòng nhân từ sao, theo bản tiểu thư thấy, Thành thất tiểu thư chỉ sợ là tu vu đạo nhỉ.”

Thành Băng Lan nghe được chữ đạo, lộ ra một nụ cười quỷ dị, nhìn về phía Trình bát: “Trình bát tiểu thư tò mò như vậy, hôm khác ta tất nhiên sẽ để Trình bát tiểu thư nhìn thật kỹ, cái gì là nữ đạo.”

Người ngoài tưởng rằng tu đạo rời xa thế tục, thanh tâm quả dục. Người tu đạo đều là cao nhân thế ngoại, đó là do bọn họ không biết sự dơ bẩn trong đạo quán.

Những thủ đoạn dơ bẩn không chịu nổi đó, trong mắt nàng ta tất cả đều là ánh sáng thù hận, đầu ngón tay bấm vào trong thịt.

Thật muốn khiến người đáng ghét nếm thử mùi vị tu đạo, để bọn họ đều biết mình ở nơi bẩn thỉu như thế mười năm, sống như thế nào.

Nhất là người đó...

Nếu nàng không động vào người đó được, tr ỡ ra cháu gái gương mặt tương tự cũng không tệ. Nghĩ đến hình ảnh đó, nàng ta nhếch miệng, sắc mặt càng ngày càng quý dị.

Nàng ta cúi đầu, người ngoài không nhìn thấy rõ nét mặt của nàng ta.

Trình bát không tự chủ mà cau mày, thân thể dờn sang bên cạnh. Vị Thành thất tiểu thư này nói chuyện thật là làm cho người ta không thoải mái, âm dương quái khí, tản ra hơi thở kỳ dị n òng đậm.

“Hừ, bát tự của bản tiểu thư rất tốt, mới không muốn học nữ đạo gì.”

Thành Băng Lan ngẩng đầu lên đối diện, nở nụ cười, sắc mặt bình thản.

Lông mày của Trình bát nhíu lại sâu hơn, quay đầu không nhìn nàng ta nữa.

Những người khác đầu nhìn về phía người đón được c ầu hoa, thấy là một vị phu nhân trẻ tuổi, có người thấp giọng hỏi thăm. Vừa nghe được là Cẩm An h ầu phu nhân, đầu lộ ra ý cười ý tứ sâu xa.

Úc Vân Từ chậm rãi đứng dậy, trong lòng xoay chuyển cực nhanh, đi đến chính giữa quỳ xuống: “Th ần phụ chúc Thái hậu nương nương thọ tử Nam Sơn, sống lâu trăm tuổi, phúc thọ diên niên.”

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, không biết trong h òlô của nàng bán loại thuốc gì.

“Cẩm An h ầu phu nhân không nghe rõ quy củ?” Phương Thái hậu nhàn nhạt hỏi, ánh mắt không kiên nhẫn.

“Cũng không phải là th ần phụ không hiểu quy củ, mà là th ần phụ ngu dốt, c ần kỳ thư họa dốt đặc cán mai.”

Lời của nàng vừa nói ra, trong điện xôn xao.

Thân là phu nhân H ầu phủ, nhà mẹ đẻ là Uy Vũ tướng quân phủ. Làm sao có thể không có một chút tài nghệ nào? Lời này nói cho ai nghe, người

đó sẽ trở thành trò cười.

Trong lòng Lương phi vui mừng, không uổng công bà ta phí tâm tư bày ra. Bởi vì chuyện trang sức kia, bà ta mất mặt lớn như vậy. Đối với kẻ đầu têu trước mặt, thứ bà ta muốn chính là đối phương cũng mất mặt.

Nha đầu chết tiệt này không biết tài nghệ, bà ta đã sớm biết.

“Không biết gì cả?” Đáy mắt Phương Thái hậu nổi lên vẻ giận dữ: “Quả nhiên là rất to gan, chẳng lẽ là cố ý quấy rối tiệc mừng thọ của ai gia?”

Úc Vân Từ hạ thấp thân thể, cung kính trả lời: “Thần phụ không phải cố ý hủy đi nhã hứng của Thái hậu, mà là thần phụ từ nhỏ mất đi nơi ỷ lại, không có người dạy bảo, đến mức tài hèn học ít, không có tài học có thể lấy ra được.”

Nàng khiến mi tâm của Phương Thái hậu giật một cái, lửa giận miễn cưỡng mà nhịn xuống.

Hay cho một cái miệng khéo!

Nhưng bà vẫn không thể truy hỏi, chỉ ghen lửa giận trong lòng, càng cháy càng mạnh.

Phạm thị đầu tiên là nhú mày, sau đó khuôn mặt hiện lên sắc thái ưu sầu, tay che ngực, bi thống mà thấp giọng nói: “Đứa trẻ đáng thương...”

Có người kịp phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía Úc Vân Từ liền mang theo sự đồng tình, ánh mắt nhìn Phương thị liền mang theo sự không bình thường. Úc Vân Từ cúi đầu, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra sự bi thương không lời của nàng.

Khuôn mặt Phương Thái hậu hơi đen đi, lạnh giọng: “Nếu như vậy thì người miễn đi, đứng dậy đi.”

Úc Vân Từ tạ ân xong đứng dậy, quay về chỗ ngồi của mình.

Tay của Tạ đại phu nhân đưa qua, vỗ vỗ nàng, lấy đó làm an ủi. Nàng ngẩng đầu lên, cay đắng cười một tiếng: “Ta không sao, chỉ là nhớ tới thân mẫu, hơi cảm khái.”

“Khô cho người r ồi.”

Giọng của Tạ đại phu nhân không lớn, đủ cho Phương thị nghe không xa nghe thấy.

Phương thị mặt không đổi sắc, bàn tay trong tay áo hận không thể tiến lên xé nát nha đầu chết tiệt kia. Thật sự là nghĩ không ra, nha đầu chết tiệt kia lại có thể giả vờ nhiều năm như vậy.

Trống nhạc lại nổi lên, sau đó c ầu hoa kia không còn ném về phía các phu nhân nữa.

Các cô nương ban đầu Phương Thái hậu có ý đầu được điếm đến, trong lòng người của Phương gia nắm chắc. Lương phi vẫn rất không hài lòng, thật ra để bà ta nói, đích trưởng tôn nữ của Thành Quốc công phủ rất thích hợp.

Chỉ là cô mẫu không muốn, nói gì cũng không muốn nhiễm nửa giọt huyết mạch của Thành thị.

Sau khi tiếng trống nhạc dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng “Bệ hạ giá lâm”, tất cả mọi người ở trong điện đứng dậy quỳ xuống đất, cung nghênh thánh giá. Phương Thái hậu là thân mẫu của bệ hạ, thân mẫu mừng thọ, ông ta nhất định sẽ tới.

Úc Vân Từ đã sớm nghĩ đến Hoàng đế sẽ xuất hiện, lại một lần nữa cảm thấy tiến cung quá phiền phức. Quỳ tới quỳ lui, đón tới đón lui không dứt.

Chính Khang Đế nghe đến bên người Phương Thái hậu, nhìn qua giống như mẫu hiền tử hiếu.

Hoàng đế cũng không dễ làm, Úc Vân Từ nghĩ, có chút đồng tình với bệ hạ. Kẹp ở giữa thân mẫu và dưỡng mẫu, nếu không có chút thủ đoạn, nào có thể thuận lợi mọi bề.

Trong cung chính là không bao giờ thiếu diễn kịch, từ thiên tử cho tới cung nhân nô tài, từng người một đều là cao thủ diễn kịch.

Không lâu sau, mấy vị Vương gia đến chúc thọ. Những cô nương từng nhận hoa kia đều có tâm tư, nhìn vị Ninh vương đứng ở vị trí thứ hai. Đáng đáp Ninh vương vốn tuấn mỹ, hôm nay cảm y ngọc quan, tăng thêm phong thái.

Người đi đầu là Thái tử Triệu Lâm, mười tám tuổi. Năm ngoái đã đại hôn, cưới cháu gái ruột của Hoàng hậu. Đứng phía dưới Ninh vương chính là Hàn vương Triệu Vinh, cũng là con do Trình Hoàng hậu sinh ra, năm nay vừa tròn mười bốn.

Tứ hoàng tử Triệu Dịch là nhi tử của Lệ tần, vừa lúc mười tuổi, đứng trước ngũ hoàng tử Triệu Hiến.

Mấy vị hoàng tử đến chúc thọ, Phương Thái hậu tất nhiên là ý cười tràn đầy. Sau khi chúc thọ, Chính Khang Đế liền dẫn các hoàng tử rời đi. Tiễn viện cũng đồng thời mở tiệc mừng thọ, người được mời tiệc là các văn võ bá quan.

Chính Khang Đế vừa đi, tiệc mừng thọ gần đến hồi kết.

Khuôn mặt Phương Thái hậu lộ vẻ mệt mỏi, Trình Hoàng hậu liền đỡ bà về nội điện, đám người trong điện dưới sự dẫn dắt của nhóm cung nhân, bắt đầu có thứ tự mà xuất cung.

Thừa dịp này, An phi nói với Phạm thị và Liễu thị mấy câu, Thành Băng Lan cũng ở bên cạnh.

Úc Vân Từ không tiến lên, nhìn từ góc độ của nàng, có thể nhìn thấy hận ý trong mắt Thành Băng Lan. Hận ý đó không còn che giấu nữa, thậm

chí lúc phát hiện ra nàng đang nhìn, nàng ta còn khiêu khích miệt thị mà cười một tiếng.

Đối với vị tiểu di này, nàng thật sự là dự định đứng xa mà trông.

“Vân Từ người mau tới đây, mau tới bái kiến An phi nương nương.”

Nghe thấy tiếng nói của đối phương, nàng ở trong lòng khinh bỉ, thuận theo đi qua, hành lễ với An phi.

Ở khoảng cách không ai nhìn thấy, Phạm thị dùng ánh mắt cảnh cáo Thành Băng Lan. Thành Băng Lan một bộ dáng vẻ làm sai chuyện, cúi đầu, thật ra bên miệng hiện ra nụ cười lạnh.

Canh giờ không chờ ai, nói hai câu, đoàn người Phạm thị liền rời khỏi điện, An phi cũng rời đi theo.

Úc Vân Từ cùng mẹ chờ nàng dâu Tạ thị gần như rời cung cùng lúc, không nghĩ tới ở cửa cung, Trình bát hờn y liệt mã đang chờ nàng. Xe ngựa của Trình phủ đã đi, Trình bát xem ra là muốn tự mình cưỡi ngựa về.

“Họ Úc, ta có lời nói với người.”

Nghe được giọng nói của Trình bát, nàng bất đắc dĩ dừng lại động tác lên xe ngựa.

Trong nháy mắt, ngựa của Trình bát đã đi đến trước mặt.

Trình bát từ trên cao nhìn xuống nàng, mang theo sự đờng đĩnh: “Bản tiểu thư có lòng tốt nhắc nhở người, tiểu di kia của người không phải thứ tốt gì, người cần thận đề phòng một chút.”

Nàng không nghĩ tới Trình bát sẽ nói chuyện này, còn có chút bất ngờ.

“Ta biết là người ngu ngốc, hừ, cũng là ta có lòng tốt mới có thể nhắc nhở người. Nếu không đâu óc người chậm hiểu, bị người ta tính kế, chết thế nào cũng không biết.”

Trình bát vung roi lên, móng ngựa giơ lên, rất nhanh tung bụi mà đi.

Úc Vân Từ cúi đầu cười một tiếng, cô nương này, tâm thật đúng là không xấu.

Thành Thuấn Hoa đi tới, thấy trên mặt nàng mang ý cười, nàng ấy giống như thổi phào nhẹ nhõm: “Con không có việc gì là tốt, tính tình Trình bát đường hoàng, ta sợ nàng ấy sẽ gây sự với con.”

“Mặc dù tính tình Trình bát tiểu thư không khiến người ta thích nhưng tâm địa không xấu.”

Câu trả lời của nàng khiến Thành Thuấn Hoa rất hoảng hốt, rốt cuộc cũng không tính là quen biết nên cũng không nói gì nữa. Chỉ cười cười, nói mấy câu khách sáo, chỉ mời nàng sau này đến phủ Thái phó làm khách các loại.

Sau khi nói lời tạm biệt, hai người đầu tự ngựa, chạy lên đường lớn.

Sau đó đi ra ngoài là mẫu nữ Phương thị, Úc Sương Thanh tức đến giậm chân: “Mẫu thân, nha đầu chết tiệt kia càng ngày càng làm càn, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt. Mẫu thân... nữ nhi không muốn nhìn thấy đáng về đặc ý tùy tiện đó nữa!”

Phương thị vuốt ve tóc nàng ta: “Con yên tâm, nó không đặc ý được bao lâu đâu.”

Trong lòng Úc Sương Thanh hơi được an ủi, nghĩ đến chuyện chung thân của mình, lại tâm phiền ý loạn. Chung Sơn bá phủ bên kia mỗi ngày thúc giục hôn sự, hận không thể để nàng ta lập tức gả đến.

Ngô ngũ công tử kia càng không biết đi đâu, thế mà ba ngày hai lần đến phủ bá phủ, cũng không biết là dùng cách gì, lại dỗ dành được Thăng Ca, trở thành hảo hữu với huynh ấy.

Lần này, càng có lý do cuốn lấy không tha mà tới cửa.

Nàng ta không cam tâm, hôn sự có thể kéo dài liền kéo.

Hy vọng mẫu thân đừng để nàng ta đợi quá lâu!

Quảng Xương bá phu nhân nhìn qua xe ngựa đi xa, nói với Phương Diễm Tuyết bên cạnh: “Ai có thể nghĩ tới, nha đầu kia ngược lại được may mắn. Tiều cô con sợ là tức giận đến hộc máu, nhìn người đầu đã gầy đi một vòng.”

Tâu tử và tiều cô tử, từ trước đến nay đều không hợp nhau.

Lúc Quảng Xương bá phu nhân gả vào Phương gia, Phương Thái hậu vẫn chỉ là một tần của tiên đế. Gia thế của Phương gia không rõ ràng, vì hôn sự của tiều cô tử, bà suýt chút nữa trở mặt với bà bà.

Bà không đồng ý với cách làm của bà bà, cái gì mà thà làm thiếp của thế gia chứ không làm thê của thứ dân. Hoàn toàn dạy hư cô nương gia, tiều cô tử chính là chịu sự ảnh hưởng của bà bà, vì phú quý mà cam nguyện vào phủ tướng quân làm thiếp.

Tùy rằng khi đó đại cô tử là tần, nói trắng ra thì vẫn là thiếp.

Suy nghĩ của bà bà khiến cho người ta không dám khen tặng. Cho nên sau khi bà sinh ra nữ nhi thì không dám để nữ nhi thân cận với bà bà, cũng không muốn để nữ nhi thân cận với một nhà của tiều cô tử.

Phương Diễm Tuyết thuở nhỏ chịu sự dạy bảo của mẫu thân, rất chướng mắt diễn xuất của Phương thị, có đi đâu ngại vì bọn họ là thân thích của mình nên cũng không nói thêm gì.

Trước mặt người ngoài, nàng nguyện ý làm ra dáng vẻ thân cận với Úc Sương Thanh. Một khi không có người ngoài, nàng ước gì càng cách xa càng tốt.

Bên kia mẫu nữ Phương thị nói thầm, Quảng Xương hầu phu nhân lắc đầu, kéo nữ nhi của mình đi vào xe ngựa.

Phương thị thấy tâu tử đầu chưa chào hỏi đã tự động rời đi, sắc mặt càng thêm khó coi. Bà ta bắt đầu oán giận lên nhà mẹ đẻ, từ sau khi bà ta phù chính càng không ngừng trợ giúp cho nhà mẹ đẻ. Nào có biết một khi có chuyện, người nhà mẹ đẻ li ền lẫn tránh xa xa, làm cho người ta ghê lòng. Bà ta tr ần mặt, cũng cùng Úc Sương Thanh lên xe ngựa.

Rất nhanh xe ngựa dừng lại lần lượt rời đi, trước cửa cung lại khôi phục sự yên lặng trước kia.

Khoảng nửa canh giờ sau, cửa cung một bên khác mở ra, đám quan chức chúc thọ ở ti ền điện nối đuôi nhau mà ra.

Người đi đầu chính là một nam tử ăn mặc kiêu võ tướng, tuổi đã sáu mươi, chính là Đại Tư mã Trình Thế Vạn. Bởi vì tập võ, Trình Thế Vạn nhìn giống như là người hơn bốn mươi, thân hình cao lớn, tinh thần phấn chấn.

Ông dừng bước lại, giống như đang chờ người, chờ Cảnh Tu Huyền đi đến trước mặt, ông gọi h ản lại.

“Cẩm An hầu g ần đây có thời gian không, lão phu nghe nói kiếm pháp Khuông gia của người càng ngày càng tinh tiến, muốn cùng người luận bàn một chút.”

Đại Tư mã Trình Thế Vạn từng là gia tướng của Khuông gia, việc này mọi người đều biết. Nếu không phải gia đình của Khuông gia g ần như chết hết, lại không có người đứng đầu thì chỉ sợ Trình Thế Vạn cũng không vượt lên được.

Tất cả quan viên đều dừng bước lại, muốn nghe Cảnh Tu Huyền đáp như thế nào.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền bình tĩnh, thần thái lãnh đạm, nghe vậy chỉ hơi cúi đầu: “Hạ quan cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đám người hít vào một hơi, th ần nghĩ Cẩm An hầu có chút cu ồng vọng, lại dám đón lấy sự khiêu chiến của Đại Tư mã. Có thể Trình Thế

Vạn cũng không nghĩ tới đối phương sẽ tùy tiện đồng ý như thế mà không trì hoãn lấy lòng một phen, trên mặt có chút không nhịn được.

“Như thế, vậy lão phu liền chọn thời gian, người xem năm ngày sau thế nào.”

“Hạ quan không có ý kiến.”

“Được, lão phu liền chờ H`âu gia.” Trình Thế Vạn vung tay, nhanh chân rời đi.

Quan viên còn sót lại chậm rãi rời khỏi, chỉ còn lại một mình Cảnh Tu Huy`ên dừng ở tại chỗ. Hắn nhìn qua bóng dáng đó ở phía trước đám người, đôi mắt chậm rãi nheo lại.

Tả Tam dắt ngựa tới, thấp giọng hỏi thăm: “H`âu gia, ngài thế nào rồi?”

“Không sao.” Hắn nhận lấy dây cương, xoay người lên ngựa.

Roi vung lên, tuấn mã tung bốn vó, lao vụt mà đi.

Rất nhanh đã đuổi kịp xe ngựa của H`âu phủ, lại thả chậm tốc độ, đi theo bên phải xe ngựa.

Úc Vân Từ nghe thấy tiếng của phu xe, vén một góc màn cửa sổ lên, liền thấy tuấn mã màu đỏ thẫm bên cạnh xe ngựa, ánh mắt dời lên trên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt r`u thấp kia, sâu không thấy đáy.

Vậy mà lại là H`âu gia!

Nàng hạ màn xe xuống, trong lòng xẹt qua một chút vui vẻ.

Xe ngựa dừng lại ở trước một tửu lâu, nàng vịn tay Thải Thanh đi xuống, nhìn thấy nam tử đứng trước cửa. Một thân quan phục vải gấm hoa văn màu son, đai lưng n`ền đen chỉ thêu đỏ, uy nghiêm lạnh lùng.

“H`âu gia, chúng ta đây là...”

“Ăn cơm.”

Hai chữ đơn giản, lại làm cho nàng cao hứng trở lại.

Tuy nói cung yển sang trọng, thế nhưng gần như không ai động đũa. Nàng đói bụng tiến cung, lại đói bụng xuất cung, thật sự là vô cùng chịu tội.

Lên tới nhã gian ở lầu hai, tiểu nhị tiến đến hỏi thăm món.

Cảnh Tu Huyền nhìn về phía nàng, nàng cũng không biết gọi gì, cỡ đại cũng không có thực đơn.

Tiểu nhị kia nhìn ra nàng không thường ăn cơm ở bên ngoài, nhanh chóng thuận miệng báo ra một đồng tên món ăn, nàng không nhớ được một món nào, cầu cứu nhìn qua nam nhân đối diện.

Khóe miệng Cảnh Tu Huyền khẽ động, thấp giọng nói ra mấy cái tên.

Tiểu nhị rất nhanh rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Góc trái của lầu có một quán trà. Ở giữa quán trà dựng một cái sân khấu, nơi đó có người kể chuyện, đang tâm tình kích động mà kể. Âm thanh từ cửa sổ bay vào, mặc dù không nghe thấy rõ ràng, lại mơ hồ có thể đoán ra là câu chuyện của vị chiến thần Khuông gia kia.

Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng nhìn nhau.

Nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên, đành háng một cái nói: “Hầu gia, ngài nói xem vị tổ tiên kia của Khuông gia thật sự lợi hại như vậy sao?”

Lông mày của Cảnh Tu Huyền nhướng lên, con ngươi sâu thẳm.

“Có lẽ không hẳn là vậy, là người thì sẽ có khuyết điểm, sao có thể đánh đùng với thần.”

“Ngài nói đúng, người đời quả thật quá thần hóa ông ấy rồi. Mặc dù thần hóa có chút nói quá, nhưng ông ấy vẫn làm cho người ta vô cùng khâm phục. Một người có thể vứt bỏ cái tôi, làm trọn đại nghĩa, nên nhận được sự tôn kính của thế nhân.”

Người như vậy mặc dù không nhiều nhưng lại từng tồn tại. Trong lịch sử, danh tướng lòng trung dạ nghĩa nhiều không kể xiết, nàng nghe được nhiều, tất nhiên là tin tưởng. Để tay lên ngực tự hỏi, không vụ lợi như thế, nàng không làm được.

Chính bởi vì bản thân mình không làm được liền càng thêm bội phục người có thể làm được.

“Nàng thật sự nghĩ như vậy?”

“Đương nhiên, ta rất kính nể ông ấy.”

Hắn nghiêm túc nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch, cong lên một đường cong hoàn mỹ.

Trong mắt nàng lộ ra sự kinh diễm, đợi đến lúc nhìn kỹ thì hắn đã khôi phục lại như thường.

Chương 52

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không lâu sau, đồ ăn liền lên đủ, nàng nhìn qua, có một món thịt viên, tương tự với món trước kia nàng đóng gói. Không biết là trùng hợp hay là hẳn có lòng.

Nàng nhớ rõ món ăn đó, sau khi đóng gói về đều bị nàng ăn hết.

Vị thịt thơm thuần, đường gân mềm giòn, rất là ngon.

Bọn họ đều tự mình bắt đầu dùng cơm, ăn không nói, cho nên không có ai nói chuyện.

Mắt hắn hơi nâng lên, nhìn đôi đĩa đối diện vươn về phía thịt viên đầu tiên, đáy mắt xẹt qua một chút ý cười không dễ nhận ra. Nàng cũng cẩn thận quan sát động tác của hắn, thấy mắt hắn không nâng lên bắt đầu ăn cơm, trong lòng rõ ràng.

Xem ra, không chỉ nhóm mệnh phụ hậu cung, ngay cả triều thần tì nữ triều cũng ăn không đủ no. Thật không biết mỗi lần cung yến, tác dụng của nhóm ngự trù Ngự thiện phòng bận rộn nửa ngày kia ở nơi nào.

Nhã gian ở sát đường, không tính là rất yên tĩnh. Bên ngoài tiếng của người kể chuyện đứt quãng truyền vào, giọng nói sục sôi, chỗ xúc động hình như có nghẹn ngào.

“... Vào trời đông giá rét, gió lạnh thấu xương, nước đóng thành băng. Khuông Trường Phong thân trúng mấy chục tên bắn lén, trường kiếm đỡ người, sừng sững không ngã. Đợi đến lúc các tướng sĩ tầm liệm cho hắn, máu đã đông lại, tên bắn lén rút ra, là từng khối máu thịt...”

Theo lời kể tình cảm dạt dào của người kể chuyện, nàng bỏ não hình ảnh đó, lập tức khẩu vị hoàn toàn không còn nữa.

Mà nam nhân đối diện, động tác không ngừng, vẫn ưu nhã mà ăn như cũ. Dường như không mấy may chịu sự ảnh hưởng từ tình tiết do người kể chuyện miêu tả, ngon miệng như thường.

Xem ra nam tử tập võ nhìn quen máu chảy bị thương, nhưng nàng vừa nghĩ tới tình cảnh máu thịt be bét, không chỉ không đói bụng nữa mà trong lòng cũng rầu rĩ theo.

Nàng gác đĩa lại, uống một ngụm nước trà, cố gắng làm nhạt đi sự ngọt ngào trong lòng.

Mắt hắn khẽ nâng lên, nhìn thoáng qua chén nhỏ trước mặt nàng. Cơm gạo tẻ trong chén vẫn chưa dùng đến một phần tư, hắn nhớ rõ sức ăn trước kia của nàng, tuyệt đối không chỉ chừng này.

“Đồ ăn không hợp khẩu vị?”

Nàng lắc đầu: “Không phải, chỉ là nghe được sự tích của Võ thần, trong lòng xúc động.”

Hắn rũ con ngươi xuống, đưa bạc kẹp trong ngón tay thon dài, ngón trỏ của hắn dường như hơi động một cái, sau đó gác đĩa lại, mắt nhìn qua nàng.

“Hắn đã chết, bất luận người khác nói thảm cỡ nào, đối với hắn mà nói đã sớm không trải nghiệm được.”

“Ngài nói không sai, sau khi ông ấy chết còn có được một cái danh hào Võ thần, cũng coi như là chết có giá trị.”

Vinh hạnh đặc biệt sau khi chết?

Ai mà thèm!

Ánh mắt hắn run lên, vượt qua đỉnh đầu nàng, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Ngoài cửa sổ mặt trời chói chang trên không trung, mắt thấy sắp vào thu rồi mà mặt trời vẫn nóng rát.

Người chết làm sao có thể thấy lại mặt trời?

Đáng với không đáng, chỉ dựa vào một cái danh hiệu, lấy gì định luận?

Úc Vân Từ cảm thấy lúc ăn cơm nói đê tài này, cho dù khẩu vị tốt thì cũng sẽ mất đi. Đang đợi nói sang một vài vấn đề khác, liền thấy hắn đã đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Nàng nhìn đũa trên bàn gần như chưa động nhiều, có chút tiếc hận. Nhỏ giọng dặn dò Truyện Họa canh giữ ngoài cửa, để nàng ấy đi tìm tiêu nhị đóng gói đũa mang về.

Hắn thân cao chân dài, rất nhanh đã đi xuống khỏi lầu hai.

Sau khi nàng ra cửa, chỉ có thể thấy tuấn mã đỏ thẫm đi xa, cùng với tư thế oai hùng hiên ngang trên lưng ngựa. Phóng tầm mắt nhìn là phố xá có chút huyền ảo, người đi đường như dẹt cửi.

Hai bên đường tửu lâu cửa hàng san sát nhau, tửu kỳ tung bay.

Tiếng cười nói, tiếng gào thét bên tai không dứt. Mà bóng lưng của hắn lại cô đơn lạnh lùng như thế, như thanh kiếm rơi vào lùm cỏ, im hơi lặng tiếng, rất nhanh liền biến mất trong đám người.

Sóng mắt của nàng đảo một cái, nhìn thấy ở góc trái tửu lâu, người kể chuyện trong quán trà đã dừng lại nghỉ giữa giờ. Các vị khác uống trà thưởng thức trà nước, chậm rãi ăn điểm tâm nhỏ, thỉnh thoảng nghị luận vài câu.

Nàng nghe, đầu là sự kính nể đối với Võ thần.

Đáng tiếc, bách tính vẫn còn nhớ rõ dấu vết công lao vĩ đại của tổ tiên Khuông gia, nhưng chỉ có thể hâm nóng lại câu chuyện của người Khuông gia từ trong miệng người kể chuyện. Quả thật đời sau của Khuông gia thì chưa có người nhắc tới.

Bọn họ sống ở tổng kinh, lại giống như gia tộc lính đời, ở trong nhà không ra ngoài, không giao thiệp với người khác.

Nàng thu tằm mắt lại, Thái Thanh và Truỵện Họa đi theo sau lưng, muốn đỡ nàng lên xe ngựa.

Trong trà lâu đối diện có ba thư sinh đi ra, thanh sam khăn vấn đầu giống như nhau, nhưng vẻ mặt không giống nhau. Một người u ám, một người trên mặt mang theo sự kiêu ngạo, mà một người khác lại ánh mắt lấp lóe, dường như cố ý lấy lòng hai người khác.

Vị thư sinh kiêu ngạo đi đầu kia là Úc Toàn Thắng, có thể là nhìn thấy nàng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên mất tự nhiên.

Bên trái Úc Toàn Thắng chính là Ngô Trọng Lâm, Ngô Trọng Lâm hết sức lấy lòng hắn, mở miệng là một tiếng Úc công tử. Mà thư sinh bên phải thì là Thẩm Thiệu Lăng đại thương mới khởi.

Sắc mặt Thẩm Thiệu Lăng âm trầm, xa xa nhìn nàng, ánh mắt như rắn, khiến cho người ta không rét mà run.

Lần trước, Cẩm An hầu lấy Hồng di nương ra áp chết hắn ta, khiến hắn ta không thể không tạm thời hư tình giả ý, nhận định Lục cô nương. Lục gia ba ngày hai bận qua thúc giục, giục hắn ta sớm ngày cưới Lục Hoàn Bội.

Một nữ tử xuất thân thấp hèn, trong lòng còn có người khác, hắn ta chẳng thềm ngó tới.

Hai ngày trước, Hồng di nương chết rồi.

Cảnh Tu Huyền muốn uy hiếp hắn ta nữa thì cũng đã mất đi cái cơ.

Hắn ta rũ mí mắt, nhìn chăm chăm hai tay. Hắn ta nhớ rõ lúc đôi tay này bóp chết nữ tử trong lòng run rẩy kịch liệt đến mức nào, người khác đầu cho là Hồng di nương làm lầm lẫn là bởi vì tranh giành tình cảm.

Tranh giành tình cảm không thành, liền một khóc hai nháo ba thất cô, cuối cùng thật sự treo cổ chết rồi.

Không ai biết, là hắn ta bóp chết nàng ấy, sau đó liền lựa trắng vào. Hắn ta không thể bị bất cứ kẻ nào uy hiếp, nếu ai cản trở con đường của hắn ta, hắn ta liền diệt trừ người đó!

Hai người bên cạnh đều không chú ý tới sắc mặt của hắn ta.

Ngô Trọng Lâm thuận theo ánh mắt của Úc Toàn Thắng, cũng nhìn thấy Úc Vân Từ, trong mắt xẹt qua vẻ kinh diễm. Úc đại tiểu thư là mỹ nhân, so với vị phu nhân này thì vẫn kém một đoạn.

Úc Vân Từ liếc bọn họ một cái, liền tiến vào xe ngựa.

“Vị kia là...”

“Nhị tử của ta.” Úc Toàn Thắng nói, nhấc chân liền đi.

Ngô Trọng Lâm lập tức xua tan một chút tâm tư vừa rồi, Cẩm An hầu phu nhân, hắn cũng không dám chọc. Quan trọng là không dám đi trêu chọc Cẩm An hầu, ánh mắt của hắn lấp lóe, đuổi theo Úc Toàn Thắng và Thẩm Thiệu Lăng.

Úc Vân Từ ngồi trong xe ngựa, nghĩ đến người vừa rồi mình nhìn thấy, đau đầu xoa mi tâm một cái. Mạng của họ Thẩm thật đúng là lớn, bị thương nặng như vậy, lúc này mới bao lâu đã ra ngoài nhảy nhót.

Từ ánh mắt của hắn ta nhìn ra được, hắn ta không cam lòng.

Sớm biết vậy thì đã đâm hắn liệt nửa người, để hắn ta không thể đi ra ngoài lác lư nữa.

“Phu nhân, người làm sao vậy?” Thái Thanh lo lắng hỏi, liền muốn xoa bóp cho nàng.

Nàng xua tay: “Không cần, chỉ là vừa rồi có chút đau đầu.”

Thải Thanh thu tay lại, thấp giọng bảo người đánh xe lái chậm một chút.

Xe ngựa một đường không ngừng, đi thẳng đến cửa H ầu phủ. Thải Thanh dìu nàng xuống xe ngựa, ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy Đàn Cẩm chờ ở cổng. Cậu bé nhìn thấy nàng, ánh mắt sáng lên, chạy tới.

“Cữu mẫu.”

Cậu bé đứng trước mặt nàng, có hình có dáng mà hành lễ một cái.

Nàng ng ồi xuống, cùng cậu nhìn thẳng: “Sau lại chạy ra ngoài r ấ?”

“Cẩm Nhi muốn đến đón cữu mẫu h ầu phủ.” Cậu bé nói, hơi có chút băn khoăn: “Trước kia... mẫu thân cũng như vậy... mỗi ngày đứng ở cổng chờ phụ thân...”

Giọng nói của cậu rất thấp, bao hàm ý tưởng niệm. Trong lòng nàng như nhũn ra, mặc dù không biết đôi phu thê kia là người như thế nào, nhưng nàng biết, bọn họ nhất định là rất ân ái.

Đ ồng thời cũng rất yêu đứa trẻ duy nhất của bọn họ.

Nếu phụ mẫu của cậu vẫn còn, cậu làm sao lại ăn nhờ ở đậu, còn chịu sự tha mai của Đỗ thị. Trong sách, có thể từ xưa tới nay chưa từng có ai quan tâm đến cậu, đến mức sau khi lớn lên cậu có tính tình như thế.

“Cẩm Nhi có thể tới đón, cữu mẫu rất vui.”

Nàng đứng dậy, dắt tay cậu, cậu ngựa đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng trong.

Trên đường đi, nàng tỉ mỉ hỏi cậu về chuyện hôm nay ở lớp học. Từ lần trước sau khi chịu nhiều thua thiệt, Cảnh T ềngoài mặt ngoan ngoãn không ít. Cộng thêm còn có Tiêu Bách che chở, không ai dám lỗ mãng nữa.

Giọng nói cậu bé mềm mại, hỏi gì đáp nấy. Cậu đã trưởng thành hơn rất nhiều so với đứa trẻ trước kia nàng nhìn thấy, nói chuyện cũng có chút

giống như ông cụ non. Nghe tiếng con trẻ thì thẫn, khiến tâm tình người ta vui vẻ.

Một chút ngọt ngạt trong lòng trước đó, bất tri bất giác đã tản đi đến mức sáng trong.

Còn chưa đi đến viện tử đã thấy Khuông Đình Sinh đi về phía bên này.

Thiếu niên như ngọc, tuấn tú như trúc.

Có lẽ là vừa luyện kiếm xong, trên mặt còn có hơi nước. Tóc trước trán có chút ẩm ướt, có lẽ là chải lại từ đầu, búi tóc buộc cao, cẩn thận tỉ mỉ.

Đàn Cẩm nhìn thấy hắn, trong mắt tất cả đều là sự vui sướng, quay đầu ngược nhìn nàng: “Cữu mẫu, Cẩm Nhi muốn đi tìm Đình Sinh ca ca.”

Nàng mỉm cười gật đầu, Cẩm Nhi nhận được sự đồng ý của nàng, chạy về phía thiếu niên. Khuông Đình Sinh đứng đó bất động, nhìn cậu bé chạy tới, hạ thấp người.

Cẩm Nhi tức khắc tiến vào trong ngực hắn.

Cách không xa, Úc Vân Từ có thể thấy rõ Đình Sinh nhú mày một cái, dường như cực kỳ đau. Nhưng hắn không nói một lời, vui vẻ ôm Cẩm Nhi.

“Cẩm Nhi.” Nàng gọi, đi đến trước mặt.

“Sau này chạy chậm một chút, chớ có đụng vào người khác.” Nàng cúi đầu, kéo Cẩm Nhi qua, lại nói với Khuông Đình Sinh: “Có phải bị đụng vào chỗ nào rồi không, có cần bôi một chút thuốc không?”

Khuôn mặt Khuông Đình Sinh đỏ lên, vội nói: “Sư mẫu, Đình Sinh không có việc gì. Cẩm Nhi cũng không đụng làm con đau, là con vừa mới luyện kiếm, luyện đến cánh tay có chút xót. Vốn định ôm đệ ấy một chút, tiếc rằng lực bất tòng tâm.”

Cẩm Nhi nghe xong, lập tức đong đưa cái đầu nhỏ: “Đình Sinh ca ca, Cẩm Nhi không cần ôm.”

Bàn tay hơi nhỏ nhắn thon dài của thiếu niên sờ đầu cậu: “Cẩm Nhi thật là ngoan.”

Úc Vân Từ có chút đau lòng, Đình Sinh ngày ngày khổ luyện, không dám có chút lơ lửng. Cũng bởi vì hắn là nam đỉnh duy nhất của Khuông gia, gánh vác tất cả sự kỳ vọng của nữ nhân Khuông gia.

“Nếu luyện mệt rồi, không bằng đến viện tử của Cẩm Nhi, ăn chút gì đó nghỉ ngơi một chút.”

“Đình Sinh ca ca, mấy con sâu đó lại lớn lên rồi, Cẩm Nhi dẫn huynh đi xem.”

Ánh mắt Khuông Đình Sinh nhu hòa, gật đầu: “Vậy Đình Sinh liền làm phiên rồi.”

Thiếu niên biết lễ, người lại tuấn mỹ, còn rất hiền lành. Nàng càng nhìn càng thích, đồ ăn thừa xách về không thể chiêu đãi người ta, bảo Truyện Họa mang đi chia ăn với mấy người khác.

Sau đó lệnh cho Thái Thanh đi phòng bếp, nhìn xem còn có đồ ăn gì, bất kể là cái gì đều mang tới. Thái Thanh lĩnh mệnh, chạy chậm rời đi.

Đàn Cẩm rất cao hứng, cậu thích Đình Sinh ca ca. Thế nhưng Đình Sinh ca ca bề bộn nhiều việc, cậu không dám làm phiền.

Úc Vân Từ nhìn thấy dáng vẻ của cậu bé, không khỏi cúi đầu, duỗi ngón tay ra điểm nhẹ lên trán cậu một cái. Ánh mắt cứng chiu, vẻ mặt dịu dàng. Góc nghiêng của nàng rất đẹp, lúc này nhìn rất dịu dàng.

Ánh mắt Khuông Đình Sinh âm trầm, tay đè ở chỗ ngực, có chút đau đớn. Không khỏi cau mày, hơi có vẻ ảo não.

Vẻ mặt của hắn bị Úc Vân Từ lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy, nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ Cẩm Nhi thật sự đụng làm Đình Sinh rồi. Đình Sinh vì không để nàng trách cứ Cẩm Nhi cho nên mới giấu giếm.

Trong lòng nàng nắm chắc, mang theo bọn họ đi vào viện tử của Cẩm Nhi.

Rất nhanh, Thái Thanh liền mang đồ ăn tới.

Dương quản sự dưới bếp có lòng, vẫn luôn để lại cơm, hâm nóng trên lò. Nàng và Hài gia đã dùng cơm ở bên ngoài, những đồ ăn này vừa vặn cho Đình Sinh và Cẩm Nhi. Cẩm Nhi đã ăn rồi, Đình Sinh cũng đã dùng qua cơm trưa.

Chẳng qua mới luyện kiếm một canh giờ, trong bụng quả thật có chút đói.

Đàn Cẩm cùng hẳn, hai người dùng một chút.

Sau khi cơm nước xong, Đàn Cẩm liền kéo hẳn đi xem sâu lông. Ba con sâu lông đều còn sống, Khuông Đình Sinh ngạc nhiên hết lần này đến lần khác, không ai nghĩ tới, côn trùng như vậy cũng có thể nuôi sống.

“Đình Sinh ca ca, cứ mẫu nói chờ đến lúc trời lạnh vào thu, sâu sẽ kết kén.”

“Sự mẫu biết thật là nhiều.”

Nam hài một nam một nhỏ nói chuyện, Úc Vân Từ lặng lẽ đi ra ngoài, dặn dò Thái Thanh một phen. Rất nhanh Thái Thanh đã mang đồ đến, đưa tới tay của nàng.

Nàng một lần nữa vào phòng, nhìn hai người còn đang nói chuyện kia. Đầu là Cẩm Nhi đang nói, nói hôm nay đã bẻ hai cây lá cây, còn chỉ cho Đình Sinh nhìn chỗ sâu lông đã ăn qua.

Khuông Đình Sinh nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu.

Nhìn thấy nàng, vội vàng đứng dậy.

“Cầm cái này đi.”

Nàng đưa lọ sứ cho hắn, ánh mắt hắn lộ ra sự nghi hoặc: “Sư mẫu, đây là cái gì?”

“Thuốc tiêu sừng, bất kể là luyện kiếm hay là va đập đầu dùng được.”

Khuông Đình Sinh nhìn chằm chằm lọ sứ trong tay, trong lòng phức tạp, bên tai chẳng hiểu sao mà bắt đầu đỏ lên. Suy nghĩ một chút, nhận lọ sứ, sát sao nắm trong lòng bàn tay: “Đa tạ sư mẫu.”

Nàng mỉm cười, ánh mắt trù mến.

Mất thấy đến giờ Thân, Khuông Đình Sinh cáo từ. Nàng đưa hắn ra khỏi viện tử, sau đó mất tiến hắn rời đi. Tư thế đi đường của thiếu niên có chút giống Hâu gia, không hổ là một tay Hâu gia dạy dỗ.

Hâu gia cái gì cũng tốt, chỉ là EQ quá thấp. Nếu là nam tử khác, cùng người khác đi ăn, nào có tự mình đi trước, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng.

Huống chi nàng còn là một nữ tử, hơn nữa là thê tử trên danh nghĩa của hắn.

Với cái tính không hiểu phong tình này của hắn, nói không chừng sau này sẽ F.A.

Cũng không biết sau này nữ tử như thế nào có thể lọt vào mắt hắn, nàng thật muốn nhìn xem có một ngày nam tử lạnh lùng nghiêm nghị kia hóa thân thành ngón tay mềm.

Ở góc tường, một lùm phong lan mọc tươi tốt.

Khóe miệng nàng dâng lên một nụ cười khô, ngày mà nàng có thể nhìn thấy nam tử sắt đá trở nên nhu tình cũng là lúc nàng rời đi.

Quay đầu nhìn viện tử của mình, trong lòng dâng lên sự luyến tiếc. Là con người thì đâu có lúc như chú chim non, nàng xuyên qua đến đây, nơi quen thuộc nhất chính là Hâu phủ, người quen thuộc nhất chính là Hâu gia.

Nếu như rời đi, vậy thì...

Liên tục ba ngày, nàng đều không nhìn thấy nam nhân đó nữa. Trong lúc đó nàng nhận được lời nhắn của phủ tướng quân, nói là Úc Sương Thanh phải đi nạp trưng*, mời nàng đến lúc đó qua phủ.

*Nạp trưng: Phong tục hôn nhân cổ đại của người Hán.

Nàng đương nhiên không muốn đi.

Thế nhưng trong mắt người ngoài, nàng là cô nương Úc gia. Cho dù đã xuất gia thì cũng không có đạo lý không về nhà mẹ đẻ. Nếu nàng thật sự không đi, chỉ sợ sẽ đúng ý muốn của Phương thị, tự nhiên có ngàn vạn câu chửi bới nàng đang chờ đợi.

Nàng tựa trên giường, buồn bực ngán ngẩm gõ ván giường, từng cái một.

Cuộc sống cổ đại thật ra rất vô vị, ràng buộc nhiều, hạng mục giải trí cũng rất ít. Cẩm Nhi đến lớp học, nàng lại không có người có thể nói chuyện được. Hôm nay sách nên xem đã xem xong hết, chữ cũng luyện được vài trang.

Thời gian còn lại, ngoại trừ ngâm người thì chính là ngâm người.

Hình như... nàng đã ba ngày không nhìn thấy H`âu gia...

Nếu không, đi thỉnh giáo H`âu gia, hỏi ý kiến của hắn một chút...

Nghĩ tới đây, nàng lập tức xuống giường xỏ giày, tâm tình lại có chút vui vẻ.

Tả Tứ không cản nàng, ngay cả thông truyền cũng không có đã mời nàng vào viện tử. Nàng thầm nghĩ, có lẽ là ở chỗ H`âu gia, mình vẫn có đặc quyền?

Tới gần võ đài, nàng dừng lại dưới gốc cây.

Trong võ đài cũng không có người khác, một mình thiếu niên luyện kiếm, lông mày của hắn vẫn luôn nhíu lại. Thỉnh thoảng, hắn dùng tay đè chặt ngực, ánh mắt không kiên nhẫn còn có chút chán ghét.

Chẳng lẽ lần trước Cẩm Nhi đụng hắn không nhẹ, sao mà mấy ngày trôi qua cũng không thấy khỏi?

Nàng nghĩ, từ dưới gốc cây đi tới.

Nhìn thấy nàng, Khuông Đình Sinh bị kinh hãi, vội vàng đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc.

“Sư mẫu.”

“Đình Sinh, con nói thật với sư mẫu, có phải lần trước Cẩm Nhi đụng con bị thương không?”

Hắn nhếch môi không nói, trong lòng bản thân chỉ biết ảo não, không để ý có người tiến đến. Động tác vừa rồi hắn là bị sư mẫu nhìn thấy, hắn bắt đầu cảm thù cơ thể của mình, vì sao hắn phải có sự phiền não như vậy?

“Không liên quan đến Cẩm Nhi, là lúc con luyện kiếm không cẩn thận.” Hắn thở sâu lấy hơi, giả vờ làm dáng vẻ đi êm nhiên như không có việc gì.

Nàng lại không tin, luyện kiếm sao lại làm ngực bị thương, rõ ràng là chỗ lần trước Cẩm Nhi đụng vào.

“Sư mẫu biết con thiện tâm, sợ ta trách Cẩm Nhi. Thế như vết thương của con không thể kéo dài, nếu không mời đại phu xem thử, lại kê một vài đơn thuốc, có lẽ sẽ tốt hơn so với tự mình bôi thuốc.”

Vừa nghe lời của nàng, Khuông Đình Sinh vô cùng biến sắc.

“Không cần! Sư mẫu, thật sự không cần! Đình Sinh không sao...” Nói xong hắn hành lễ một cái: “Một canh giờ Đình Sinh luyện tập hôm nay đã hết, phải đi thay y phục, xin sư mẫu thứ lỗi.”

Hắn đưa thanh kiếm về giá binh khí, đi về phía một gian phòng khác.

Lông mày thanh tú của nàng khẽ nhăn lại, cảm thấy cử chỉ của hắn có chút quái dị. Nàng đã nói sẽ không trách cứ Cẩm Nhi, vì sao hắn vẫn không muốn xem đại phu. Nhìn từ biểu hiện của hắn, nếu nói là giấu bệnh sợ thuốc thì cũng không giống.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ hắn có bệnh không tiện nói ra, ví dụ như vệt tim. Sợ nàng lo lắng, cho nên không muốn thẳng thắn.

Tay của nàng không tự chủ mà sờ đến lồng ngực mình, chỗ đó mềm mại cao ngất, dậy thì nổi lên tốt đẹp. Bản thân nàng không có lớn như vậy, thân thể hiện tại không chỉ đáng đẹp, tư thái cũng động lòng người. Trước sau lỡ lỡ, có thể xưng là hoàn mỹ.

Trước kia, nàng từng hâm mộ người khác. Cùng trải qua nỗi đau của dậy thì, vì sao nàng lớn lên lại nhỏ hơn người khác?

Đợi đã, đau nhức dậy thì...

Trong đầu nàng dường như có ánh sáng xẹt qua, ngược mắt nhìn qua gian phòng kia, rơi vào trần tư.

Cảnh Tu Huyền từ thư phòng đi ra, liền thấy nữ nhân ngây người trong võ đài. Nàng một thân váy áo màu hồng đào, tay áo rủ, thắt đai lưng. Tư thái mỹ lệ, thướt tha động lòng người.

Bàn tay nhỏ trắng như ngọc kia đang vượt chỗ hở ra trước ngực, dường như còn xoa hai cái. Vạt áo màu hồng phấp phấp nhìn lại theo động tác của nàng, có chút hương diễm.

Ban ngày ban mặt, hành vi không biết chừng mực ý tứ như thế, nếu bị người khác nhìn thấy...

Ánh mắt hắn ảm đạm, sắc mặt trầm xuống theo.

Nữ nhân này, quả nhiên là...

Thích ăn đòn!

Chương 53

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ đắm chìm trong suy nghĩ của mình, càng nghĩ càng cảm thấy Đình Sinh có lẽ là thân nữ nhi. Khuông gia vốn xuống dốc đến mức giống như gia tộc lánh đời, nếu ngay cả nam đình đứng đầu lập hộ cũng không còn, tương lai phải đi đâu về đâu.

Trong lòng, nàng hy vọng mình đoán sai.

Đình Sinh chỉ là dáng dấp quá tuấn mỹ, đến mức khiến cho mình có suy đoán như vậy.

Nàng thở ra một hơi thật dài, bỗng nhiên cảm thấy có luồng khí lạnh, dựng hết lỗ chân lông. Quay đầu nhìn lại, nam nhân thân thể như ngọc đang đứng cách nàng ba bước, mặt mày bình tĩnh, lạnh như băng mà nhìn nàng.

“Hầu gia...”

“Cái dáng vẻ này của nàng, còn ra thể thống gì!”

Dáng vẻ nàng thế nào?

“Ta...” Nàng bị hét đến mức có chút ngơ ngác, không phải là chỉ đứng ngây ngốc một hồi trong võ đài sao, không phải là Hầu gia cảm thấy nữ nhân vậy bản nơi tập võ chứ.

Nếu là như vậy, thật là đủ chủ nghĩa của đại nam nhân.

Nàng tức tối mà nghĩ, rũ thấp mắt, nhìn thấy bàn tay mình còn đặt trước ngực. Trong đầu “Ầm” một tiếng, hình như có âm thanh gì đó nổ ra.

Muốn chết rồi!

Vừa rồi nàng luôn phủ tay lên ngực, nếu nàng nhớ không sai, nàng nắm chặt không thả, còn xoa nhẹ hai lần. Chẳng lẽ... động tác bất nhã như thế bị Hầu gia nhìn thấy, cho nên mới nói nàng không ra thể thống gì?

Cảnh Tu Huyền rũ mắt nhìn nàng, thấy nàng đầu tiên là cúi đầu, sau đó nhanh chóng để tay xuôi bên người. Từ ánh mắt hắn nhìn lại, cái cổ trắng nõn của nàng cũng bắt đầu phấp phồng, kéo thẳng đến chỗ vạt áo.

Bởi vì cúi đầu, phần cao ngất trước ngực càng no đủ hơn, giống như một quả không lồ chín muồi hơi trĩu xuống.

Cho dù chưa từng có nữ nhân, hắn cũng không phải là thiếu niên hoàn toàn không biết gì cả. Lúc trước những lời thô tục mà đám thủ hạ quân lính kia nói, cùng với tiếng lả lướt truyền ra từ các trại quân kỹ được bố trí trong quân, khiến hắn biết rõ những chuyện sau khi tắt đèn của nam nữ.

Nữ nhân đối với hắn mà nói, xưa nay đều là phiền phức. Hắn không muốn việc tư ràng buộc, hắn nguyện ý toàn tâm toàn lực nghiên cứu võ học, phát huy kiếm pháp của Khuông gia.

Trong ấn tượng của hắn, không có một nữ tử nào giống như nàng, rõ ràng là nhìn chỗ nào cũng không xuất sắc, lại có thể khiến cho hắn hết lần này đến lần khác phá lệ giúp đỡ.

Có lẽ là hắn sống ngày tháng thái bình quá lâu rồi, người cũng mềm lòng theo.

Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn lạnh lẽo.

Úc Vân Từ còn đang chờ lời răn dạy kế tiếp của hắn, thế như hễ lâu cũng không nghe thấy một chữ. Nàng không dám ngẩng đầu, áp suất của Hầu gia quả thật trầm thấp lạnh lùng, lạnh đến mức đầu nàng đều sắp rủ vào trong vạt áo rồi.

Vốn cho rằng hắn tức giận như vậy, mắng một trận là chuyện trốn không thoát.

Ai bảo nàng ban ngày ban mặt mà sờ ngực chứ?

Nhìn xem đây đây là chuyện gì, ngực của bản thân nàng, đây còn không phải là muốn sờ lúc nào là sờ lúc đó. Nhưng nàng vừa vặn sờ ở trong võ đài, kết quả còn bị hấn bắt tại trận.

Ông trời có thể thấy được, lúc riêng tư nàng đâu chưa sờ qua đâu!

Lần này, không biết trong lòng hấn, mình biến thành người như thế nào? Ai ngờ nàng còn đang ảo não, đôi giày trước mắt đã động r ồi. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy bóng lưng hấn rời đi.

Hấn thế mà lại không nói gì?

Trong lòng nàng thở phào một hơi, di chuyển đôi giày hoa văn, muốn rời khỏi viện tử.

“Nàng muốn đi đâu, đi theo đây!” Đầu hấn không quay lại, nhanh chân đi về phía thư phòng.

Phía sau lưng nam nhân này mọc mắt hay sao? Nàng buồn bực bĩu môi, nhận mệnh đuổi theo hấn.

Sau khi tiến vào thư phòng, liền thấy hấn đứng bên cửa sổ, toàn thân tản ra hơi thở người sống chớ tới gần. Nàng đứng cách một trượng có hơn, nhẹ nhàng kêu một tiếng H ầu gia.

Hấn quay đầu lại, nhìn nàng. Ánh mắt sâu xa lại chăm chú.

Nữ tử này có điểm nào đặc biệt đâu? Ngoại trừ thân thế khác thường một chút thì không có sở trường gì. Vì sao có thể dễ dàng động đến tâm tình của hấn, khiến hấn một hai lần mềm lòng.

“Nàng tới làm gì?”

Hấn lạnh lùng hỏi, lúc này nàng mới nhớ tới mục đích mình đến tìm hấn.

“Là như thế này... phủ tướng quân đưa lời nhắn đến cho ta, nói ngày đó lễ nạp trượng của Úc Sương Thanh, hi vọng ta đi...”

“Bản thân nàng nghĩ như thế nào?”

Hắn hỏi nàng, đi về trước hai bước, cách nàng thêm gần. Gần đến mức có thể ngửi thấy hương thơm trên người nàng, nhàn nhạt, cũng không nồng đậm. Luận về tinh xảo, nàng hiển nhiên kém hơn rất nhiều quý nữ trong kinh.

Có thể là do tính tình, hoặc là thói quen sinh hoạt lúc trước của nàng. Hắn phát hiện ra nàng cũng không thích thoa phấn vẽ mày, cũng không thích đeo ngọc bội đầy người, trang sức quý giá.

Vô cùng đơn giản, nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ta... không muốn đi lắm, lại sợ người khác nói ta bất hiếu...”

Hắn hừ lạnh, rốt cuộc vẫn tính là có chút thông minh, hơi có chút chủ kiến.

“Cái danh bất hiếu quan trọng, hay là cái danh bất trinh quan trọng?”

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn. Không sai, mẫu nữ Phương thị sẽ không cam lòng, nhất định sẽ có thủ đoạn khác. Nàng cũng cùng nghĩ tới, lại không nghĩ rằng hắn nói thẳng như vậy.

“Hầu gia, trong lòng ta hiểu rõ rồi, đến ngày đó ta liền cáo bệnh không đi.”

Hắn “Ừ” một tiếng, đi đến bên cạnh bàn, trực tiếp trải giấy tuyền trắng ra, bày bút mực, ra hiệu cho nàng qua đây: “Viết hai chữ xem xem.”

Nàng đi qua, trong lòng biết hắn là đang kiểm tra mình. Mặc kệ cái gì mà xấu mặt hay không xấu mặt, dù sao thì ở trước mặt hắn, thứ nàng bày ra đều là mặt xấu nhất.

Ngẩng đầu nhìn thấy tranh chữ trên tường, nàng dựa theo đó nâng bút bắt đầu viết. Tuy nói đã nghiên cứu chữ bút lông một khoảng thời gian, nhưng rời khỏi bảng chữ mẫu, chữ của nàng vẫn còn có chút thảm thương không nở nhìn.

Lông mày của hắn đầu tiên là hơi nhíu, sau đó thì càng nhíu càng chặt.

Một chữ cuối cùng kết thúc, lông mày của hắn nhíu thành nút.

“Đây chính là kết quả luyện chữ của nàng?”

“Hầu gia, ta đã cố gắng rồi. Ngài yên tâm, ta sẽ càng thêm chịu khó cố gắng, nhất định có thể khiến ngài hài lòng!” Nàng có chút chột dạ, lại không muốn làm hắn thất vọng. Thế là uốn ngực cam đoan, giống như trước kia trước mặt thầy cô.

Bọn họ cách nhau rất gần, lúc nàng uốn ngực, chỗ đó càng thêm nổi lên.

Con ngươi của hắn ảm đạm, trong cổ không tự chủ được mà lặn một cái.

“Luyện thêm một canh giờ!”

Vứt lại câu nói này, đầu hắn không quay lại mà ra khỏi thư phòng.

Trong thư phòng chỉ còn lại Úc Vân Từ ngây ngốc ở lại, hồi lâu mới phản ứng được. Nam nhân này thật là... lại có thể nghiêm khắc hơn lão sư. Bảo nàng luyện thêm một canh giờ, có thể thấy được ý bất mãn dường nào đối với chữ của nàng.

Nàng nhận mệnh một lần nữa trải ra một tờ giấy tuyền, thầm nghĩ hắn càng nghiêm khắc chính là đối với nàng càng tốt. Người khác nào có sợ nàng xấu mặt, chỉ có hắn, sợ nàng bị người ta nhìn ra chút gì đó mới có thể đôn đốc nàng như thế.

Cảnh Tu Huyền ở bên ngoài thư phòng không khỏi thẫn thẫn một tiếng, trực tiếp đi đến trước giá binh khí ở võ đài, rút ra một thanh trường kiếm, nhanh chóng bắt đầu múa võ. Trong lúc nhất thời, kiếm và bóng người như hai con rồng quấn lấy nhau, chọt xuống biển, chọt phá mây.

Sau khi Khuông Đình Sinh thay y phục, ngẩng trong phòng hồi lâu, chờ sau khi tâm trạng bình phục mới ra ngoài.

Vừa ra ngoài liền nhìn thấy sư phụ đang luyện kiếm một mình. Kiếm pháp của sư phụ cao thâm từng chiêu thức đều mang theo bá khí phá vỡ bầu trời. Hắn đứng sang một bên, bắt đầu học khoa tay múa chân.

Một bộ kiếm pháp qua đi, Cảnh Tu Kiếm thu kiếm.

Chút rung động trong lòng kia đã tản đi, quả nhiên mọi thứ hỗn loạn trên thế gian, chỉ có tĩnh tâm tập võ có thể phá vỡ.

Hơi thở của hắn không gấp, thái dương hơi ướt, vẫy tay về phía Khuông Đình Sinh: “Người luyện một lần!”

Khuông Đình Sinh lập tức rút kiếm, trở mình bắt đầu múa võ.

Luyện xong, hắn nhàn nhạt khen một câu: “Cũng không tệ lắm!”

Lời này khiến Khuông Đình Sinh mừng đến mức quét sạch sự u ám trước đó, sư phụ chưa từng khen mình, hôm nay là lần đầu. Hắn không thể kém người khác, cho dù... hắn cũng nhất định phải mạnh hơn người khác!

Thiếu niên âm thầm hạ quyết tâm, thu kiếm cúi đầu.

Cảnh Tu Huyền dặn dò hắn vài câu mẫu chốt liền quay người rời đi.

Khuông Đình Sinh tự mình suy nghĩ một hồi, cũng đi ra khỏi viện tử.

Úc Vân Từ trong thư phòng còn đang luyện chữ, sau nửa canh giờ tay nàng mềm mại như, không khỏi dừng bút lại, vung tay. Sự mềm mại bên tay phải chưa dịu đi, bên tay trái nàng vừa xoa bóp vừa bắt đầu quan sát thư phòng.

Bên cạnh giá sách là một cái bình phong, trên tấm bình phong thêu tranh sơn thủy mặc, ý cảnh tịch mịch.

Nàng đứng dậy, hoạt động thân thể một chút, đi đến trước tấm bình phong. Lơ đãng nhìn thấy sau tấm bình phong, hình như có một thế giới khác. Vòng đầu qua nhìn một cái, đằng sau có bàn có ghế dựa, còn có một cái giường hẹp, xem ra là chỗ nghỉ ngơi của H`âu gia.

Nàng đi qua, giống như ma xui quỷ khiến nằm lên giường. Nhắm mắt lại, nghĩ đến dáng vẻ nam nhân ngủ trên đây, không khỏi có chút mừng thầm khó hiểu. Sự mừng thầm chẳng hiểu ra sao này khiến tim nàng đập rộn lên, muốn dừng mà không được.

Dúi đầu vào giữa gối, ngửi thấy mùi hương tương tự trên người hắn, còn có mùi sách khắp phòng, nàng đột nhiên cảm thấy an tâm, vậy mà bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, cửa thư phòng đẩy ra.

Cảnh Tu Huyền đầu tiên là nhìn thấy giấy tuyền phủ trên mặt bàn, trên giấy tuyền viết đầy chữ, bút đặt một bên, mực nét bút đã khô. Bỗng nhiên mày kiếm của hắn khẽ chau lại, nhìn chăm chăm bức bình phong kia, như có đi đầu suy nghĩ.

Bước chân không khỏi thả nhẹ, đi đến phía sau tấm bình phong.

Quả nhiên, nữ nhân kia đang nằm trên giường hắn ngủ say sưa.

Nàng mặc váy áo, mặt nửa vùi ở giữa gối, đôi môi đỏ hơi bĩu, hơi thở đều đều.

Hắn lẳng lặng đứng ở đó, nhìn một hồi. Sau đó quay người, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Một giấc ngủ này của Úc Vân Từ trọn một canh giờ, chờ sau khi tỉnh lại, nàng mờ mịt mà chớp mắt, không biết đang ở nơi nào. Hơn nửa canh giờ mới hồi tưởng lại, nơi đây là thư phòng của H`âu gia.

Đầu óc vừa tỉnh táo, người liền từ trên giường nhảy dựng lên.

Nàng thật sự là quá tùy ý, sao có thể ngủ trong thư phòng của H`ai gia? Nếu H`ai gia nhìn thấy, còn không phải sẽ răn dạy mình. Nàng vội vàng chỉnh sửa búi tóc váy áo, vòng ra ngoài bình phong.

Vừa thấy trong thư phòng không có một ai, nàng thở dài một hơi, giấy tuyên mình luyện chữ vẫn phủ lên như thế, ngay cả bút cũng không động.

Có lẽ là H`ai gia chưa quay lại, nàng nghĩ, tính toán canh giờ hẳn quy định đã hết. Thu dọn bàn đọc sách đơn giản một chút, sau đó rời khỏi thư phòng.

Tay còn có chút xót, nàng vừa đi vừa xoa.

Tả Tứ giữ cửa thấy nàng ra, vội vàng hành lễ. Nhìn thấy động tác của nàng, trong lòng buồn bực, phu nhân ở trong thư phòng của H`ai gia lâu như vậy, sao đi ra còn bóp tay?

Đầu óc hẳn ta co lại, không khỏi nghĩ đến chuyện gì đó khó lường... vội vàng dừng lại, việc riêng của H`ai gia không phải một người làm thủ hạ như hẳn ta có thể tùy ý phỏng đoán.

Chỉ là tuổi tác của H`ai gia không nhỏ, quả thật nên có một nữ nhân.

Phu nhân và H`ai gia ở cùng nhau, chẳng lẽ dùng tay....

Khóe miệng hẳn ta co rút một cái, cảm thấy suy nghĩ của mình không tôn trọng H`ai gia, vội vàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đen mặt đứng ngay thẳng.

Úc Vân Từ vốn dĩ cho rằng, luyện chữ ở thư phòng của H`ai gia, có lẽ cũng chỉ có một lần. Nào nghĩ đến, H`ai gia định ra quy củ cho nàng, để nàng mỗi ngày đến thư phòng hẳn luyện chữ một canh giờ.

Trong lòng nàng kêu thảm, nằm trên giường không muốn đứng dậy.

Có không tình nguyện hơn đi chẳng nữa thì mỗi ngày cũng bần lòng vững dạ mà qua đó. Cũng may hẳn cũng cho nàng tự do, lúc nàng luyện chữ liền rời khỏi thư phòng. Mà sau khi nàng luyện được một canh giờ liền tự động rời đi.

Đến ngày Úc Sương Thanh nạp trưng, nàng phái người tặng hạ lệ và đưa lời nhắn, đại ý là thân thể nàng khó chịu, không muốn đi xúc phạm không khí vui mừng.

Phủ tướng quân bên kia thế mà cũng không nói thêm gì, Phương thị còn sai người mang thuốc bổ đến, nói là để nàng dưỡng thân cho tốt, làm ra đầy đủ tư thái từ mẫu hộ nữ.

Mỗi ngày ra vào viện tử của Hài gia, đương nhiên là có thể thường xuyên đụng phải Đình Sinh. Chuyện đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, bất kể đình sinh là nam hay nữ đều không do nàng nói.

Nếu Đình Sinh thật sự là thân nữ nhi, vậy thì mục đích của Khuông gia rõ ràng. Đình Sinh đã gánh vác quá nhiều, nàng không nên đánh đổ lòng tin và sự kiêu ngạo mà hẳn b ả dưỡng ra từ nhỏ.

Mỗi khi nhìn thấy thiếu niên đồ m òhôi như mưa kia, nàng càng thêm thương tiếc.

Một ngày, sau khi luyện kiếm xong Đình Sinh gọi nàng lại.

“Sư mẫu, có thể mượn một bước nói chuyện không.”

Nàng nhìn thư phòng của Hài gia, mỗi ngày vào lúc này, Hài gia đều tặng lại thư phòng cho nàng. Nàng chỉ chỉ, Đình Sinh hiểu ý, cùng nàng đi vào.

Sắc mặt của thiếu niên nghiêm túc hơn thường ngày, giống như đã hạ một quyết tâm nào đó rất lớn.

Nàng nhìn hẳn, nở nụ cười: “Có lời gì cứ nói đi, nơi này không có người khác.”

Đình Sinh gật gật đầu, chậm rãi cúi đầu: “Cẩm Nhi đã từng nói, nói sư mẫu người giỏi quan sát, có thể nhìn ra rất nhiều manh mối mà người khác không nhìn ra.”

Trong lời nói của thiếu niên có hàm ý, nàng đã hiểu rõ hẳn muốn nói cái gì.

Nói thật, Đình Sinh xem nàng là người đáng tin cậy, nàng rất cao hứng.

“Thật ra mọi người đã đánh giá cao ta rồi, ta giỏi quan sát không sai, nhưng rất nhiều chuyện lại không phải là kết quả do ta quan sát ra. Ví dụ như kiến chúa ong chúa, đó là người khác nói cho biết.”

Nàng nhắc đến kiến chúa ong chúa, Khuông Đình Sinh liền biết nàng biết rõ mình muốn nói gì.

Hắn đang đánh cược, sự phiên não không có ai để thổ lộ đó, ngay cả mẫu thân hắn cũng không thể. Hắn không chỉ cần có một người lắng nghe, còn cần một người có thể nói rõ sự bày mưu tính kế của hắn.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có sư mẫu.

“Cách nhìn của sư mẫu độc đáo, Đình Sinh thật sự có một chuyện hoang mang vô cùng, không biết sư mẫu có thể giúp con giải thích nghi hoặc hay không?”

Nàng cười, không trả lời vấn đề của hắn, mà là kể chuyện. Nàng kể câu chuyện Hoa Mộc Lan thay cha tòng quân, từ việc Hoa Mộc Lan nữ giả nam tiến vào quân doanh, sau đó lập được chiến công, công thành lui thân.

Chưa hết, nàng nói: “Rất nhiều chuyện không phải nữ tử không thể làm, mà là có quá nhiều sự ràng buộc. Thế gian này đối với nữ tử quá khắc nghiệt, hơi không lưu ý liền sẽ vạn kiếp bất phục. Trước khi bản thân mạnh mẽ thì nhất định phải khiêm tốn làm việc. Thật sự chờ có một ngày, con đứng ở vị trí cao, đối mặt với sự chất vấn của người khác, con có thể có sức mạnh để bác bỏ.”

Khuông Đình Sinh vẫn luôn trậ̀n mặc lắng nghe, cúi chào với nàng một cái thật sâu.

“Lời dạy bảo của sư mẫu, Đình Sinh ghi nhớ trong lòng. Sư mẫu, con còn có một thắc mắc, Hoa Mộc Lan thân ở trong quân nhiều năm, làm như thế nào để giấu giếm thân phận?”

Nói đến chuyện này, Úc Vân Từ tự nhiên phương pháp của người cổ đại có nhiều hơn.

Nàng nhướn mày, hạ giọng nói: “Một chữ, giấu! Phải giấu dáng người, chỉ có giấu kỹ thì người khác mới nhìn không ra.”

Khuông Đình Sinh gật đầu, đây là biện pháp duy nhất, thế nhưng hấn sợ, sợ bị người khác nhìn ra manh mối. Thậm chí không tiếc thoa thuốc tiêu sưng ở nơi đó, hy vọng nó đừng lớn lên nữa.

“Ta nói giấu đương nhiên không phải là một mực quấn chặt, con có thể có cách khác, ví dụ như làm một vài áo lót cứng rắn mặc lên người, còn có đệm rộng vai, lót cho eo thô thêm. Đây đều là cách tương đối dễ làm, không dễ xử lý nhất là yết hầu của nam tử, thực sự không làm được, chỉ có y phục có vạt áo cao.

Nàng nói, Khuông Đình Sinh lắng nghe.

“Sư mẫu, có cách nào để bọn chúng đừng lớn lên nữa không.” Ánh mắt hấn rơi vào trước ngực nàng, nếu như trưởng thành thành dáng vẻ này của sư mẫu, vậy thì cho dù giấu hơn nữa, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Nàng thuận theo ánh mắt hấn nhìn thấy ngực mình.

“Bản tính không thể áp chết, một mực áp chết sẽ chỉ ảnh hưởng đến thân thể của mình. Lỡ như một ngày nào đó con muốn xuất giá sinh con, dáng dấp quá bằng phẳng, không chỉ trượng phu không thích, ngay cả con cái cũng chịu khổ theo.”

Khuông Đình Sinh mở to miệng, quả thật không tin được những gì mình nghe thấy.

Hắn còn có thể thành thân sinh con, còn có cái gì mà trượng phu vừa ý, con cái gì đó...

Úc Vân Từ vừa nhìn đã biết hắn chưa từng nghĩ tới, có lẽ tín niệm duy nhất của hắn chính là làm rạng rỡ Khuông gia. Vì Khuông gia, hắn nguyện ý cả đời làm nam nhân, thay Khuông gia canh giữ.

“Đương nhiên, chờ đến khi người khác đều ngưỡng mộ con, con muốn làm gì thì làm cái đó. Nếu con ích kỷ một chút, có thể làm bộ có thể thiệp, kiếm ra một đũa con nuôi. Chờ đến khi con nuôi lớn lên, con liền có thể công thành lui thân, biến mất khỏi Kinh thành, sống cuộc sống mình muốn.”

Lời như vậy, từ trước đến nay chưa từng có ai nói, mắt Khuông Đình Sinh càng mở càng lớn. Trong đầu giống như có một thanh kiếm sắc bén, bổ ra tất cả nhận biết của hắn.

“Con... không thể... nếu như thế, là tội khi quân! Toàn bộ Khuông gia đều sẽ bị liên lụy...” Hắn nỉ non, lắc đầu.

Nàng im lặng, Đình Sinh nói không sai. Đây là cổ đại hoàng quyền lớn hơn trời, một tội khi quân, có thể đủ để một gia tộc biến mất trong một đêm.

Thế nhưng thiếu niên trước mắt non nớt như thế, cuộc đời của hắn vừa mới bắt đầu, chẳng lẽ phải tiêu diệt đi mọi thứ của bản thân, vĩnh viễn sống trong thân phận hư cấu.

Không, nhất định còn có cách!

Bỗng nhiên, trong đầu nàng đột nhiên thông suốt, nói: “Khuông gia các con lại có một Võ thần, Võ thần vì hộ quốc mà chết. Hắn không đành lòng thấy Khuông gia không có người kế tục như thế, cho nên báo mộng cho

mẫu thân con, để bà ấy xem con như nam tử mà nuôi dưỡng thành người, mãi đến khi Khuông gia đông sơn tái khởi.”

Hai mắt Khuông Đình Sinh tỏa sáng.

Hắn phát hiện ra, bất kể là chuyện phiền não cỡ nào, ở trong miệng sư mẫu đều dễ giải quyết như vậy.

Xem ra, hắn thẳng thắn với sư mẫu thật sự là làm đúng rồi.

“Đa tạ sư mẫu, mặc dù không biết có thể thực hiện hay không, nhưng nếu Khuông gia thật sự có một ngày thịnh vượng trở lại, con nhất định sẽ lấy tầng thúc tổ phụ của con ra. Lấy lý do ông ấy báo mộng, thỉnh cầu bệ hạ tha thứ cho Khuông gia.”

Uất khí nơi hai đầu lông mày của thiếu niên tản đi, dung nhan tuấn mỹ, trời quang trăng sáng.

“Ừm, sư mẫu chờ ngày đó. Chờ tầng thúc tổ phụ của con một lần nữa báo mộng, con liền có thể khôi phục thân phận.”

Khuông Đình Sinh nghe hiểu lời của nàng, cảm kích cười một tiếng.

Bên ngoài, nam tử đứng yên ánh mắt u ám.

Người tập võ tai thính mắt tinh, các giác quan của hắn nhạy bén hơn người bình thường, lời của hai người ở bên trong, bị hắn nghe không sót một chữ nào.

Đầu tiên là chấn kinh, tự trách, sau đó nhớ tới lời đồn đại năm đó.

Năm đó đại chât tử và nhị chât tử lần lượt bị sét đánh ở Sùng Lĩnh quan, đại chât tử bỏ mình, nhị chât tử bản thân bị trọng thương. Người hữu tâm liền tung tin đồn nhảm, nói Khuông gia chém giết quá nặng, cho nên gặp phải sự khiển trách của trời.

Lời đồn đại tuy đã được ngăn chặn, nhưng lại là một cây gai trong lòng hắn.

Nếu như nhóm chất nhi bị sét đánh là do người làm, vậy thì không t ờn tại chuyện trời phạt. Cho dù Khuông gia đã mất đi nam đỉnh thì cũng vẫn sẽ có người làm về vang Khuông gia.

Quả đấm siết chặt của hấn mở ra, lại nắm lại, lại mở ra. Lặp lại như thế, cuối cùng cũng thoải mái. Bất kể là cô nương kén rể hay là nhận làm con thừa tự, tóm lại là có cách.

Chỉ là lời nữ tử kia nói...

Bên môi hấn nổi lên một vết ý cười.

Báo mộng?

Hấn sao?

Chương 54

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người trong thư phòng vẫn không biết lời của bọn họ nói đã bị người ta nghe thấy rồi, Úc Vân Từ vẫn đang đưa ra chủ ý cho Đình Sinh. Nếu như muốn tránh qua tội khi quân thì báo mộng là một biện pháp. Phương pháp này dù sao cũng là lời nói vô căn cứ, nếu như đế vương không tin thì chỉ sợ là hoàn toàn ngược lại.

Cho nên, quan trọng nhất là thái độ của cấp trên.

“Thật ra vẫn còn một cách...” Nàng chần chờ, đè ép giọng nói thấp hơn, gần từng chữ một: “Công phò trợ vua.”

Trong lòng Khuông Đình Sinh run lên, con người đột nhiên rụt lại.

Công phò trợ vua?

Không sai, một cái công lao phò trợ vua đã đủ để triệt tiêu tất cả khuyết điểm. Nếu hắn là thân tín của đế vương đời sau, hơn nữa lại từng dẫn lời về việc báo mộng của thúc tử phụ thì cho dù là đến lúc đó để lộ thân phận nữ tử của mình cũng không có ai dám xen vào.

Cảnh Tu Huyền ở bên ngoài thư phòng đôi mắt chìm xuống, nữ nhân này, thật sự là cái gì cũng dám nói!

Hắn đẩy cửa thư phòng ra rồi lại trở tay dùng sức đóng lại.

“Oành”

Úc Vân Từ và Khuông Đình Sinh kinh hãi, nhất là Khuông Đình Sinh, trong chốc lát mồ hôi lạnh chảy ròng, mặt như màu đất. Trái tim càng không ngừng chìm xuống, người đã quỳ xuống. Hắn ta biết, sự phụ có lẽ đã nghe thấy rõ ràng rồi.

“Sư phụ...”

Trái tim hắn ta giống như bị xé rách, xé đến mức máu tươi chảy đẫm đũa, đau đến thấu xương. Hắn ta sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của sư phụ!

Từ nhỏ đến lớn, hắn ta là nam đinh duy nhất của Khuông gia, người nhà đối với mình tha thiết kỳ vọng, sư phụ cũng là vì báo ơn dạy kiếm pháp của Khuông gia mà đối với mình dốc lòng dạy dỗ.

Hiện tại sư phụ biết mình... không biết sẽ thất vọng cỡ nào.

Nói đến thất vọng, Cảnh Tu Huyền đương nhiên là có.

Thiếu niên quỳ trước mặt, hắn từng ký thác kỳ vọng. Hắn cho rằng, mặc dù Khuông gia sa sút nhưng rốt cuộc cũng còn một đời huyết mạch. Chỉ cần hắn dốc lòng dạy bảo, sau khi Đình Sinh trưởng thành thành tài, chắc chắn sẽ đưa Khuông gia ra khỏi vũng bùn. Lại thành hôn sinh con, Khuông gia nhất định có thể chậm rãi một lần nữa vực dậy.

Đình Sinh là hạt giống tập võ tốt, thật sự là đáng tiếc...

“Hầu gia... chàng chớ nên trách Đình Sinh, là ta nhiều chuyện.” Úc Vân Từ nhìn sắc mặt hắn, đen đến nhỏ mực. Sợ hắn tức giận mà một chưởng đánh bay Đình Sinh.

Cỗ nhân coi trọng hương hỏa cỡ nào, không phải là nàng không biết.

Ánh mắt lạnh lạnh của Cảnh Tu Huyền dừng lại trên mặt nàng, khuôn mặt nghiêm túc không nhìn ra được tâm tình gợn sóng gì, nhưng gợn sóng nơi đáy mắt của hắn nói cho nàng biết, hắn không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.

“Người đi ra ngoài!” Hắn nói với Đình Sinh.

Đình Sinh kinh ngạc ngẩng đầu, sư phụ không nói một câu, có phải là thật sự thất vọng về hắn ta rồi không? Ngay cả lời chỉ trích cũng chẳng

thèm nói, có lẽ là muốn từ bỏ mình rồi.

Ánh mắt thiếu niên tràn đầy tổn thương, quật cường quỳ dưới đất không dậy giống như con thú nhỏ. Vì sao? Vì sao hắn ta phải là thân nữ nhi? Hai tay của hắn ta nắm thành quyền nện trên mặt đất, cố nén nước mắt.

Úc Vân Từ nhìn thấy mà không đành, Đình Sinh vốn sống vất vả, nếu như Hầu gia không bao dung hắn, tương lai hắn phải làm sao?

“Hầu gia... nữ tử cũng không phải là không bằng nam tử, Đình Sinh cũng có thể làm cho Khuông gia vinh quang.”

Lời này của nàng vừa ra khỏi miệng liền thấy ánh mắt Hầu gia lạnh hơn.

“Người về trước đi, việc này đừng nhắc lại nữa. Người phải nhớ kỹ, người là nam đinh duy nhất của Khuông gia!”

Giọng nói của hắn không cao nhưng lại có khí phách.

Trong hốc mắt của Đình Sinh chứa đầy nước mắt, sư phụ không hề từ bỏ hắn. Sư phụ vẫn nhận hắn là nam nhi Khuông gia, hắn nhất định phải càng thêm chịu khó, không phụ khổ tâm của sư phụ.

Hắn nằm rạp người dập đầu ba cái, sau đó đứng dậy, lại khom lưng thật sâu hành đại lễ rồi ngẩng đầu đi ra khỏi thư phòng.

Trong thư phòng chỉ còn lại phụ thê hai người, trái tim nhấc cao của Úc Vân Từ một lần nữa rơi xuống. May là Hầu gia hiểu lý lẽ, cũng không bởi vì Đình Sinh là thân nữ nhi là có chỗ phân biệt đối xử.

“Hầu gia, chàng thật là tiến bộ.”

Nàng cười lấy lòng, cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của hắn.

Hắn lạnh lùng hừ một cái, ánh mắt nhàn nhạt liếc tới. Nữ nhân này ngược lại biết lấy lòng người, nếu như vừa rồi hắn răn dạy Đình Sinh,

không nhận Đình Sinh làm đò đệ nữa thì không biết nàng sẽ có lời gì chờ đợi mình.

Lời của nàng mặc dù khác người, hơi kinh thế hãi tục nhưng vẫn coi như là biện pháp tốt.

Chỉ là nàng không có ý đề phòng người khác chút nào, hôm nay đối mặt với Đình Sinh, nàng nói những lời này cũng không sợ. Nếu tương lai đụng phải một người không biết gốc rễ, nàng mềm lòng, miệng liề n nói ra lời kinh thế cỡ này thì khó đảm bảo sẽ không họa từ miệng mà ra.

Ánh mắt của hắn làm lòng nàng run lên, nụ cười trên mặt đều sắp cứng lại rồi: “Hầu gia, chàng khát không?”

“...”

“Hầu gia, chàng có đói bụng không, ta đi làm một ít thức ăn đến cho chàng?”

Dáng vẻ của nàng như vậy ngược lại đã lấy lòng được hắn, hắn chậm rãi đi đến trước ghế bành, quyết đoán ng ẩ xuống.

“Được, nàng tự mình làm.”

Có được lời đáp lại của hắn, nàng vui vô cùng, không chú ý đến ba chữ tự mình làm kia.

“Được, Hầu gia chàng chờ một lát.”

Nàng cố nén xúc động tông cửa xông ra ngoài, ra về trấn định tự nhiên đi ra ngoài. Vừa ra khỏi thư phòng nàng liề n chạy chậm, chạy một đường ra khỏi viện tử mới chậm rãi hít thở.

Thải Thanh đi theo phía sau nàng, không biết vì sao phu nhân nhà mình phải chạy?

“Phu nhân... người làm sao vậy?”

Nàng khẽ thở hển hển, xua tay: “Không sao, đi, chúng ta đến phòng bếp.”

Dương quản sự của phòng bếp thấy nàng xuất hiện thì rất kinh ngạc. Phu nhân chưa từng đặt chân đến phòng bếp, đâu là để Thái Thanh cô nương đến truyền lời, hôm nay sao lại đến? Bà ta bước lên phía trước hành lễ, để những người khác của phòng bếp đi ra bái kiến phu nhân.

Kêu gọi bảy tám người đi ra, trong miệng đồng thời hô bái kiến phu nhân.

“Các người đều đi làm việc đi.” Nàng mỉm cười xua tay, lệnh cho Dương quản sự ở lại.

“Phu nhân có gì dặn dò?”

Nàng dùng khăn che môi ho nhẹ một tiếng: “Dương quản sự, hôm nay ta muốn tự mình làm mấy món ăn, không biết H`ầu gia có kiêng cử gì không?”

Dương thị nghe xong liền biết phu nhân muốn lấy lòng H`ầu gia, muốn đích thân chuẩn bị bữa ăn.

“H`ầu phu nhân, H`ầu gia cũng không có ăn kiêng gì cả.”

Hắn ngược lại để h`ầu hạ, nàng thầm nghĩ, gật đầu với Dương thị: “Nếu đã như vậy thì hôm nay có nguyên liệu nấu ăn tươi mới nào? Ta xem xem chút nữa có thể làm được những gì.”

Dương thị vội vàng giới thiệu, còn nói ra món ăn vốn dĩ phải chuẩn bị.

Úc Vân Từ rất hài lòng, Dương thị làm người có ánh mắt, nàng thân là chủ tử bớt việc được rất nhiều. Nàng nhìn rau quả tươi ngon mọng nước trong sọt, lại nhìn thấy hoa quả khô đã ngâm tốt cùng với cá sống trong thùng nước, trong lòng nắm chắc.

Cá được nuôi trong thùng nước là cá quế, con cá này vốn dĩ hấp là tốt nhất.

Nhưng nếu H`au gia đã không ăn kiêng, nàng chuẩn bị làm một món canh cá.

Canh cá không khó làm, nàng hỏi thăm Dương thị gia vị đang có, phát hiện ra không có ớt. Nàng th`am nghĩ đáng tiếc, thế là đổi canh cá thành canh chua cá.

Bọn hạ nhân xử lý cá xong thì cắt thành lát mỏng, đ`ồ ăn kèm cũng có người chuẩn bị.

Nói là nàng là, thật ra cũng không cần nàng ra tay. Người cần muôi chính là Dương thị, nàng chỉ ở bên cạnh nhắc nhở cách làm, Dương thị li`ền ng`ham hiểu, làm không thiếu bước nào.

Chuẩn bị tất cả ba món ăn, xương sườn xào nấm hương, tôm rêu xanh bóc vỏ, ngoài ra còn thêm một món đậu hũ chưng thịt. Cùng canh chua cá đưa đến viện tử của H`au gia.

Trong tay Cảnh Tu Huy`en cần sách, không xem được nửa chữ.

Một tay h`ấn che ở chỗ ngực, vì sao nhịp tim mình đập nhanh như vậy? Ngay cả li`ền đầu tiên lên chiến trường thuở thiếu thời h`ấn cũng chưa từng chờ đợi như vậy.

Nữ tử kia trước sau như một có biện pháp mới lạ, không biết là sẽ làm ra món ăn như thế nào?

Phòng bếp đã chuẩn bị xong đ`ồ ăn, Dương thị dẫn hạ nhân đi vào viện, bày biện đ`ồ ăn xong li`ền rời khỏi phòng bên.

Úc Vân Từ đến thư phòng thông báo cho H`au gia, nàng hít sâu hai cái, bóp gương mặt, lộ ra ý cười, nhẹ nhàng gõ cửa. Nghe thấy bên trong truyền ra hai chữ đi vào tr`ần th`ấp, nàng li`ền đẩy cửa đi vào.

Sau khi đi vào nàg cúi đầu ngoan ngoãn, nói khẽ: “Hầu gia, đồ ăn đã được chuẩn bị xong rồi, mời chàng dùng bữa.”

Hắn đặt sách xuống, đứng dậy rời ghế.

Lúc đi ngang qua bên người nàg, hắn dừng lại một chút rồi lại nhấc chân đi ra ngoài.

Nàg vội vàng đuổi lên theo, theo hắn cùng nhau đi vào phòng bên.

Vừa tiến vào phòng bên liền có thể ngửi thấy một mùi chua chua. Hắn nhướng mày, nhìn thấy canh cá kỳ lạ kia. Vị chua chính là phát ra từ trong canh, chẳng lẽ là nàg làm đồ giấm?

“Hầu gia, chàng có cần gấp thức ăn không?”

Nếu đã muốn lấy lòng hắn thì phải chu đáo. Chỉ cần hắn không bực vì vậy mà phân biệt đối xử với Đình Sinh, nàg nguyện ý khom lưng khiêm tốn, dùng hết phương pháp dỗ cho hắn vui vẻ.

Hắn ừ một tiếng, nàg liền lập tức đến bên người hắn.

Ngửi được mùi chua, trong miệng không tự chủ được mà tiết nước bọt, nàg không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Tiếng động không lớn nhưng hắn lại nghe thấy rõ ràng, khóe miệng hơi giương lên, đáy mắt không tự chủ liền mang theo ý cười. Hắn chỉ vào chỗ ngồi đối diện: “Không cần gấp thức ăn, nàg cũng ăn một chút đi.”

Chuyện này liền có chút thụ sủng nhược kinh rồi, nàg kinh ngạc, nhìn sắc mặt hắn không giống như là tức giận. Thậm chí đến trước đó hắn nói Đình Sinh vẫn là nam đỉnh duy nhất của Khuông gia, có lẽ là đã chấp nhận thân phận của Đình Sinh.

Nàg vừa nghĩ vừa ngồi đối diện hắn.

Chỉ thấy hắn múc canh chua cá đầu tiên, vẻ mặt bình tĩnh ăn một miếng. Đuôi lông mày của hắn khẽ giương lên, mặc dù cách làm có chút kỳ

lạ nhưng cũng may hương vị còn được.

Thấy hắn cũng không có vẻ mặt gì khác, nàng hoàn toàn yên tâm, cùng hắn dùng bữa.

Lại nói bên kia sau khi Khuông Đình Sinh rời khỏi Hâu phủ thì nỗi lòng cuộn cuộn, mọi loại cảm xúc giấu trong lòng chỉ muốn tiết ra. Hắn chưa trở về Khuông gia, tuy nói căn nhà đó gần đây có hơi người nhưng vẫn ép cho hắn không thở nổi.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều hiểu rõ trách nhiệm của mình.

Khi còn bé thì không hiểu, lớn hơn một chút nữa thì biết được thân phận thật sự của mình. Hắn đã từng không chỉ có một lần thống hận, sợ hãi. Bởi vì mình là thân nữ nhi, hắn càng thêm kiêu căng bản thân, sợ có một chút không ổn để người ta nhìn ra manh mối.

Không có ai biết, khi lần đầu tiên nghe thấy chuyện con kiến lấy mẫu làm đầu, hắn rung động cỡ nào.

Sự xung kích đó chưa từng có trong đời hắn. Lúc trời tối người yên, hắn từng nghĩ tới, nếu như con người lấy mẫu làm đầu thì có phải là hắn sẽ không phiên não nữa như thế hay không.

Hôm nay, sư mẫu nói cho hắn biết, nữ tử chưa chắc là không bằng nam tử.

Lời như vậy trước kia hắn chưa từng nghe tới. Bỗng nhiên nghe được làm lòng hắn kích động một cách kỳ lạ, hắn muốn chứng minh với người đời, việc nam tử có thể làm được thì nữ tử cũng có thể.

Hắn ngẩng trên lưng ngựa, đi chẳng có mục đích, giống như con thú bị nhốt. Bỗng nhiên không biết nghĩ đến đi đâu, hắn quay đầu ngựa lại đi thẳng ra khỏi thành.

Trong một cửa hàng ven đường, Hiên vương đang chọn đồ, lơ đãng thoáng nhìn thấy bóng hình hắn, hắn ta vội vàng thả đồ trong tay xuống,

ng ỡ vào xe ngựa lệnh cho người đánh xe đi theo sau.

Khuông Đình Sinh một đường ra khỏi thành, sau khi ra khỏi thành, hấn giục ngựa chạy như điên, càng chạy càng lệch, cuối cùng cũng đến một chỗ dưới chân núi.

Hấn lật người nhảy xuống ngựa, nhìn qua núi xanh cao ngất, duỗi hai tay ra kêu gào.

Âm thanh quanh quẩn trong núi, hù dọa chim thú trong rừng.

Tâm tình kích động tràn đầy trong lòng hấn, hấn không biết mình muốn làm gì. Trong đầu hấn từng lần từng lần một nhớ lại lời sư mẫu đã nói, chỉ có thân ở vị trí cao mới có thể thích làm gì thì làm.

Có thứ gì đó tích tụ trong trái tim hấn, càng tích càng cao. Hấn giống như chim bay trong rừng, muốn phá vỡ hàng rào nặng nề, phóng thẳng lên bầu trời, tự do bay lượn.

Hấn ngẩng đầu, nhìn những con chim kinh hãi bay đi kia. Không biết năm nào tháng nào, hấn mới có thể như bọn chúng, không có sự gò bó, không có sự ràng buộc.

Cái gào to qua đi, hấn cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Sư mẫu nói không sai, cho dù thân là nữ nhi thì hấn cũng có thể trở thành niềm kiêu ngạo của Khuông gia.

Tiếng vó ngựa truy ền đến, hấn cau mày nhìn lại theo tiếng vang.

Đường núi chật hẹp, xe ngựa không có cách nào đi qua. Thế là Triệu Hiến bỏ lại xe ngựa, một mình một ngựa lên núi.

Khuông Đình Sinh nhắm mắt lại, lời sư mẫu nói lại phun lên trong đầu hấn. Công phò trợ vua? Nếu như hấn muốn công phò trợ vua thì Thái tử chắc chắn không phải là nhân tuyển tốt.

Hi ền vương là sư đệ của hấn, luôn qua lại thân thiết với hấn.

Mặc dù Hiên vương đứng thứ năm nhưng chuyện của thiên gia, chưa đến một khắc cuối cùng thì vĩnh viễn không biết kết cục.

Hắn nắm tay thật chặt, trong lòng đưa ra một loại quyết tâm nào đó.

Triệu Hiên đã gần đến trước mặt, hắn ta nhảy xuống ngựa.

“Sur huynh, sao huynh lại một mình chạy đến nơi vắng vẻ thế này?”

“Ở Kinh thành buồn bức, muốn đi ra ngoài hít thở không khí.” Khuông Đình Sinh nói, đã khôi phục lại dáng vẻ thanh lãnh thường ngày.

Triệu Hiên thấy hắn không sao thì bắt đầu ngắm nhìn xung quanh, thấy trong núi cây cối xanh tươi, người ở đây ít, hắn ta không khỏi tán thành: “Sur huynh ngược lại biết chọn chỗ, nơi đây thanh tĩnh, là một chỗ tĩnh tâm hiếm có.”

Khuông Đình Sinh không biết mình chạy đến nơi nào, vừa rồi chỉ lo chạy, căn bản không phân biệt phương hướng. Xem ra, hắn là đã cách Kinh thành mấy chục dặm đường.

Hai người đang muốn trở về thì thấy trong biết có mấy người chẳng biết đi tới từ lúc nào.

Người tới đầu ăn mặc đạo gia, người đi đầu là một đạo sĩ trung niên mặt trắng có râu, nhìn thấy hai người thì hai mắt phát sáng. Phất trần trên tay vung lên, trên mặt tích tụ vẻ từ bi.

Bọn họ bị tiếng gào thét vừa rồi của Khuông Đình Sinh đưa tới, vốn dĩ muốn đi ra quát tháo, nào có nghĩ đến là hai tiểu ca tuấn tú động lòng người như thế.

Người lớn hơn mặc y phục bình thường, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Xem ra là biết chút công phu quyền cước, nhưng tướng mạo thật sự quá tuấn mỹ, làm cho lòng người ngứa ngáy. Người nhỏ hơn mặc dù ăn mặc không tầm thường nhưng lại không giống con cháu thế gia quý tộc, có lẽ là công tử nhà phú hộ.

Trong lòng đạo sĩ trung niên đã nắm chắc, khuôn mặt lộ ra vẻ hiên lành.

“Hai vị tiểu cư sĩ sao lại chạy đến đây? Bên đạo Thiện Thủy tán nhân, là đạo gia của Ngọc Trinh quán trong núi. Các tiểu cư sĩ nếu đã đi nhầm vào nơi của bản quán, tức là người hữu duyên, không bằng đến quán ng ửi một chút?”

Ngọc Trinh quán?

Triệu Hiến nhớ mang máng cái tên này, hình như đạo quán mà trước kia tiểu di của Quốc công phủ sống nhờ tên là Ngọc Trinh quán. Hắn ta không khỏi sinh lòng hảo cảm, lập tức trả lời: “Nếu đã như vậy thì chúng ta liền đi thấp nén hương đi.”

Khuông Đình Sinh đương nhiên không có dị nghị, hắn đã dự định sau này sẽ đi theo sư đệ của mình, nghe theo mệnh lệnh là đi ều nên làm.

Ánh mắt Thiện Thủy tán nhân hiện lên vẻ khác thường, dẫn bọn họ lên núi.

Đường núi bí mật, nếu không phải có người khác dẫn đi thì bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến trong núi này có một đạo quán.

Khuông Đình Sinh bởi vì tập võ nên mặc trang phục màu đậm bình thường, kiêu dáng đơn giản cũng không mạ vàng thêu thùa. Triệu Hiến là bởi vì đi dạo phố, không muốn làm người khác chú ý nên cũng ăn mặc rất bình thường.

Cộng thêm bên cạnh bọn họ không có hạ nhân, cho nên các đạo sĩ không nhìn ra thân phận của bọn họ.

Thiện Thủy tán nhân đi phía trước, hai đạo sĩ cuối cùng dắt ngựa của bọn họ.

“Không biết hai vị tiểu cư sĩ là người nơi nào, tới đây làm gì?”

Khuông Đình Sinh nhìn Triệu Hiến một cái, Triệu Hiến mặc thường phục đơn giản, chắc chắn là không muốn người khác biết thân phận vương gia của hắn ta. Thế là hắn nhân tiện nói: “Ta và hắn là sư huynh đệ, ở Kinh thành bá sự học nghệ. Hôm nay có thời gian rảnh rỗi nên ra khỏi thành chơi, không nghĩ lại đi nhàn vào núi này.”

Thiện Thủy tán nhân giờ phút trề lên, nói một câu thần tiên vô lượng.

Thật ra trong lòng ông ta tính toán ra, hóa ra là hai người ngoài Kinh. Ở Kinh thành học nghệ, tất không phải là nhà hiển quý gì. Ngược lại là hàng tốt đưa tới cửa, hôm nay thật sự là gặp may.

Đường núi gập ghềnh, bậc đá xanh quanh co khúc khuỷu, ước chừng đi gần nửa canh giờ mới đến Ngọc Trinh quán mà Thiện Thủy tán nhân nói. Ngọc Trinh quán không coi là nhỏ, được xây dựng bên sườn núi, thanh tĩnh u nhã.

Người tu hành ở đạo quán không phân biệt nam nữ, bọn họ nhìn một vị nữ đạo sĩ đi tới cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Nguyên Thanh sư tỷ.”

Triệu Hiến nghe thấy xưng hô của Thiện Thủy tán nhân thì nhìn nữ đạo sĩ thêm một chút.

Vừa nhìn liề không khỏi nhíu mày.

Vị nữ đạo sĩ này là sư phụ của tiểu di, sao lại là dáng vẻ ăn mặc không trang trọng như thế. Đạo bào ngược lại vừa khít, cũng bởi vì quá vừa nên lộ ra tư thái thướt tha, hơi có vẻ ngả ngớn. Còn có trên mặt thoa phấn quá dày, vẽ mày họa mắt, so với nữ tử trong Kinh thì còn diễm lệ hơn.

Khuông Đình Sinh cũng nhíu mày theo, trong ấn tượng của hắn, mặc dù trong đạo quán nam nữ lộn xộn nhưng cũng không tùy ý như Ngọc Trinh quán này.

Phần lớn đạo nhân và tiên cô sống cách vách ngăn, qua lại cũng sẽ chú ý tránh hiềm nghi.

Thiện Thủy tán nhân kia thấy bọn họ nổi lên nghi ngờ thì vội nháy mắt với tiên cô Nguyên Thành. Tiên cô Nguyên Thành hiểu ý, phong tình vạn chủng mà cười một tiếng, lách vào căn phòng phía sau.

Hương hỏa đạo quá nhìn không vượng, nhưng đạo nhân qua lại từng người sắc mặt hồng nhuận, vừa nhìn chính là không lo áo cơm. Chính là một vài sắp xếp của đạo quán nhìn đầu là đồ mới, không có chút vẻ rách nát nào.

Nếu không phải nhảy ra một tiểu di thì Triệu Hiến cũng không biết bên ngoài kinh còn có một đạo quán thế này. Có đi đâu, nơi đây thanh tịnh, cách xa dân cư, ngược lại vẫn coi như là một nơi chốn tốt thanh tâm tu hành.

“Hai vị tiểu cư sĩ, hai người đi theo bần đạo.”

Thiện Thủy tán nhân gọi bọn họ đi đến bảo điện bên cạnh. Trong điện thờ phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên bàn thờ bày biện trái cây, trong lư hương có đốt hương.

Mỗi người bọn họ nhận lấy nhang Thiện Thủy tán nhân đưa tới, châm lửa trên đèn, cắm vào trong lư hương, mùi nhang tràn ngập.

Khuông Đình Sinh cẩn thận ngửi một chút, cảm thấy mùi này có chút kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy ý cười kỳ lạ trên mặt Thiện Thủy tán nhân. Nụ cười đó làm cho người ta rất không thoải mái, mang theo sự dâm tà.

Hắn thềm nghi không tốt, đầu bắt đầu choáng váng. Quay đầu nhìn, Triệu Hiến đã có chút đứng không vững, hắn đỡ Triệu Hiến muốn xông ra khỏi bảo điện.

Lúc này, cửa bảo điện từ bên ngoài đóng lại, Thiện Thủy tán nhân cười càng ngày càng kỳ quái, đi về phía bọn họ.

Trong cánh cửa nhỏ trong điện có một nữ tử đi ra, chính là vị Nguyên Thanh tiên cô kia.

Khuông Đình Sinh tập võ từ nhỏ, am hiểu phương pháp hấp khí thổ nạp, hít phải khói mê ít hơn một chút. Hắn gắng chống đỡ, từ bên hông rút nhuyễn kiếm ra: “Các người to gan, có biết ta là ai, có biết hắn là ai không!”

Thiện Thủy tán nhân cười dâm: “Các người còn có thể là ai, đương nhiên là tiểu tâm can của bần đạo. Bần đạo vừa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người, ba hồn bảy vía đều bay ra ngoài.”

Khuông Đình Sinh vốn choáng đầ, nghe vậy thì trong lòng trở nên hung ác.

Cái này là tán nhân tu đạo cái gì, rõ ràng là cầ thú. Nếu như hắn thật sự rơi vào tay đối phương, chỉ sợ không riêng gì thân phận bị vạch trần, hơn nữa còn sẽ....

Chuyện dơ bẩn như thế hắn nghĩ cũng không dám nghĩ!

“Sự đệ thật sự là có phúc lớn, hai chú chim non này nhìn vào ngược lại thật làm cho lòng người ngứa ngáy. Đáng tiếc là chưa lớn được mấy tuổi, nếu không sự tử ta cũng có thể ném thử sự tươi mới.”

Nguyên Thanh tiên cô nói xong liếm môi một hầ, trong mắt hiện lên hoa đào, phóng một cái mị nhãn về phía Khuông Đình Sinh.

Đầ Khuông Đình Sinh vô cùng choáng váng, hiện nay bọn chúng đã động thủ rầ, nếu như tỏ rõ thân phận thì chỉ sợ bọn chúng ngược lại sẽ nổi lên sát tâm. Hắn nhìn Triệu Hiến đã ngất đi, đã làm xong dự định liề mạng một trận.

Thật sự không địch lại thì chỉ có một con đường chết. Hắn đặt Triệu Hiến ở bên cạnh, tay cầ nhuyễn kiếm, cắt rách tay mình.

Cơn đau đột kích, hấn tỉnh táo một chút, trong lòng biết càng kéo dài lâu càng bất lợi. Hấn hít hơi, dùng toàn lực vung kiếm, chém về phía hai người. Hai người không nghĩ tới hấn còn khí lực, vội vàng gọi đồng bọn.

Cửa điện vừa mở, mấy người xông tới, tất cả đều thân mang đạo bào, có nam có nữ. Không khí trong lành tràn vào, hấn không còn choáng như vậy nữa. Những đạo nhân này bình thường xa hoa dâm dăng, chỉ lo ăn uống hưởng lạc, nào có phải là đối thủ của hấn.

Trong quán có mười vị đạo nhân, bốn nữ sáu nam, toàn bộ xông lên.

Hấn vung kiếm xung quanh, trong lúc đánh nhau, dây buộc tóc lỏng ra, tóc đen ào ạt rơi xuống, càng có vẻ dung mạo khuynh thành. Thiệt Thủy tán nhân kia nhìn đến ngây người, mặt hàng hảo hạng như thế, thế mà lại không thể lập tức hưởng dụng, ông ta hận đến đấm ngực dậm chân.

Vốn cho rằng mỹ nhân chỉ có chút chiêu thức, không nghĩ tới nhìn người gầy yếu lại là người luyện võ chân chính.

Nguyên Thanh tiên cô chợt nhìn Khuông Đình Sinh thả tóc ra, kinh ngạc hô lên: “Đây... chẳng lẽ là một giống cái.”

Khuông Đình Sinh nghe xong thì thần nghĩ không tốt, trên mặt mang theo sát khí nặng nề.

Những người này, không thể giữ lại một người nào!

Chương 55

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đôi mắt của Thiên Thủy tán nhân bắn ra ánh sáng phóng đấng, ông ta thích đờng tử mỹ mạo nhưng càng thích ấu nữ có nhan sắc nhu mì xinh đẹp. Thiếu niên này không bàn đến đực hay cái cũng được lòng ông ta nhất.

Một khối thịt mỡ như vậy tới tay, ngàn vạn không thể chạy được!

“Đóng cửa lại!”

Ông ta hét lớn một tiếng, một đạo sĩ nghe lệnh tiến lên đóng cửa.

Các đạo sĩ đầu đã dùng thuốc, mê hương không có tác dụng với bọn họ. Nhưng đối với Khuông Đình Sinh và Triệu Hiến thì lại khác, nếu như cửa đóng lại, hương khí không tản đi được thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ ngất đi.

Khuông Đình Sinh nhanh chóng nhìn Triệu Hiến ở trong góc, dường như Triệu Hiến cũng tỉnh táo được một chút, hấn lắc đầu đứng dậy nhưng dáng vẻ lại vô lực, hồi lâu mãi không dậy được. Thật không dễ gì mới đứng lên, rất nhanh lại mềm oặt đi.

Mấy đạo sĩ quấn tới, Khuông Đình Sinh hung ác, nhân lúc cửa chưa đóng lại mà xông ra ngoài giống như mũi tên.

Vừa đến ngoài điện, đầu óc hấn dần dần tỉnh táo. Cũng không phải là hấn cố ý bỏ lại Triệu Hiến mà ở tình hình vừa rồi, nếu như hấn ra ngoài thì chỉ sợ hấn và Hiến vương, không một ai trốn thoát được.

Mấy đạo sĩ tiên cô đi thấy hấn ra ngoài thì đều đi ra theo bao vây hấn.

“Mỹ nhân, người đừng có giãy giụa. Bất kể người là nam hay nữ, chỉ cần vào đạo của chúng ta, cùng bần đạo song tu thì bần đạo đảm bảo người

ngày ngày sung sướng giống như thần tiên, mỗi ngày mong đợi cùng bần đạo thành tiên.” Thiện Thủy tán nhân dâm tà cười, từng bước một đến gần hắn.

Mấy đạo sĩ còn lại chẳng biết từ lúc nào mà trong tay có thêm binh khí, hiện lên thế bực đánh.

“Tiểu gia ta đường đường là nam nhi, há có thể chịu sỉ nhục như vậy!”

Khuông Đình Sinh nói xong thì chậm rãi đê khí, vung nhuyễn kiếm đâm thẳng hướng về phía một đạo sĩ gần nhất.

Cửa bảo điện mở ra, Triệu Hiên ở bên trong chậm rãi khôi phục lại sức lực, vịn tường đứng lên. Vừa rồi hắn nghe thấy tiếng kinh ngạc thốt lên của Nguyên Thanh tiên cô, trong lòng nghi ngờ.

Không kịp ngẫm nghĩ thì đã nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài, hắn vội vàng đi ra.

Bởi vì thân thể còn có chút như nhũn ra mà suýt nữa té ngã, vừa nghĩ tới sư huynh một mình chiến đấu, lòng hắn nóng như lửa đốt.

Hắn xông ra ngoài điện, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài thì kinh ngạc.

Khuông Đình Sinh chậm rãi quay đầu, mặt không biểu tình.

Thiếu niên mười một tuổi, khó phân nam nữ. Tóc đen tán loạn trên vai, da thịt trắng như ngọc, mặt mũi xuất trần. Chỉ một cái thoáng nhìn đó mà giống như kinh hồng*. Rất nhanh hắn đã quay đầu đi, từng chiêu kiếm chỉ vào các đạo sĩ, thân hình lướt nhanh như gió, biến ảo vô tận.

*Kinh hồng: Dùng để miêu tả vẻ đẹp của con người.

Theo cái đâm hung ác của hắn, một đạo sĩ hét lên rồi ngã gục, máu nơi ngực phun ra ngoài. Những người khác dường như bị cố định lại, trong lúc nhất thời đều không dám đến gần.

Trong tay Khuông Đình Sinh là trường kiếm nhỏ máu.

Thiếu niên của lúc này giống như Tu La trở về từ Địa Ngục, tuấn mỹ vô tình.

Trái tim của Triệu Hiến giống như bị thứ gì đó đánh trúng, loại vẻ đẹp rung động lòng người này khiến hắn thật lâu không lấy lại được tinh thần, trong mắt của hắn chỉ có người tuyệt mỹ xuất trần kia.

Tuổi của hắn còn nhỏ, không biết loại tâm tình này có ý nghĩa như thế nào.

“Đệ còn nhìn cái gì, mau lên đi!”

Khuông Đình Sinh thấy Triệu Hiến đang ngăn người thì vội vàng quát. Một tiếng rống này đã gọi hồn của Triệu Hiến về. Hắn vội vàng quơ lấy thanh kiếm mà đạo sĩ đã chết kia vút xuống, cùng Khuông Đình Sinh đứng dựa lưng vào nhau.

Bốn tiên cô rõ ràng đã bị kinh hãi, hét lên chói tai, bối rối bỏ chạy phân tán khắp nơi.

“Một người cũng không thể đi được!”

Khuông Đình Sinh quát r ồi lại tung ra sát chiêu. Chiêu nào của hắn cũng tàn nhẫn, hai nhát đã đâm chết một đạo sĩ khác. Các đạo nhân còn lại thấy tình thế không ổn thì cũng muốn trốn xuống núi.

Nguyên Thanh tiên cô kia đã chạy tới phía sau, muốn chạy trốn từ sau núi.

Thiện Thủy tán nhân với dáng vẻ phóng dăng trở nên hung tàn, ông ta thật sự không ngờ tới hai mỹ nhân khó giải quyết như thế. Nếu như sớm biết bọn họ có công phu rất cao thì ông ta sẽ không dùng mê hương bình thường mà dùng biện pháp vẹn toàn hơn để thuận lợi.

Triệu Hiến đã đuổi kịp mấy tiên cô, ra tay lưu loát, chiêu nào cũng mất mạng. Ngoại trừ Nguyên Thanh tiên cô, mấy người còn lại đều trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn.

“Công tử, nô gia thật sự là bị ép...” Nguyên Thanh tiên cô nhìn thấy tử trạng của mấy đờng bọn thì kinh hồn táng đảm, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Bà ta nặn ra hai giọt nước mắt, làm ra vẻ nói: “Công tử, nô gia vốn là nữ tử trong sạch, bất đắc dĩ bị những đạo sĩ này cướp lên núi...”

“Xì!”

Triệu Hiến phun một ngụm nước bọt, thiết thòi cho bà ta có mặt mũi nói cái gì mà bị cướp lên núi. Bà ta rõ ràng chính là tiên cô có tên có tuổi, làm sao lại biến thành dân phụ bị cướp đoạt trắng trợn, thật sự xem hấn tuổi còn nhỏ để qua mặt hay sao.

“Hay cho một phụ nhân không cần mặt mũi, người và Thiện Thủy tán nhân kia rõ ràng là cùng một bọn. Các người cấu kết với nhau làm việc xấu, bình thường nhất định đã làm không ít chuyện không có tính người, hôm nay bản... công tử sẽ vì dân trừ hại!”

Nói xong hấn giơ kiếm trong tay lên.

Nguyên Thanh vừa tránh né vừa thẫn hần. Hấn tiểu tử vắt mũi chưa sạch này quá nhỏ tuổi, vẫn không hiểu phong tình. Nếu như đụng phải nam tử thành niên, bà ta chỉ cần uyển chuyển than thở thì nam tử chắc chắn sẽ thương hương tiếc ngọc, thả cho bà ta một con đường sống.

“Công tử, nô gia thật sự không nói lung tung, nô gia thật sự bị ép.”

Trông mắt bà ta đảo loạn cả lên, nhìn về phía một bên khác.

Bên kia, Khuông Đình Sinh lại giải quyết hết ba đạo sĩ, chỉ còn thừa lại Thiện Thủy tán nhân. Thiện Thủy tán nhân đã không để ý đến sắc đẹp gì nữa, một lòng chỉ muốn mạng sống.

Ông ta thấy không ổn thì vung chân chạy.

Còn chưa chạy đến một căn phòng ở phía sau thì đã bị Khuông Đình Sinh đuổi kịp tới đâm từ sau lưng một nhát xuyên tim.

Nguyên Thanh tiên cô nhìn đến mức sắp rách cả mí mắt, trên mặt đất là một đám nằm ngổn ngang, sáu đạo sĩ ba tiên cô toàn bộ mất mạng.

Khuông Đình Sinh mang theo kiếm đứng ở bên trong, mũi kiếm còn đang nhỏ máu. Đây là lần đầu tiên hắn giết người, thoáng cái đã giết sáu người. Nếu như những người này không chết thì người chết chính là mình.

Thiếu niên cắn chặt hàm răng, nơi hồ khâu* đau nhức.

*Hồ khâu: Kẽ giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ.

Ánh mắt sắc bén quét qua, nhìn thấy Triệu Hiễn và Nguyên Thanh tiên cô.

Triệu Hiễn phút chốc do dự bởi vì tiên cô này là sư phụ của tiểu di, nếu như hắn giết chết bà ta thì chỉ sợ chỗ ngoại tổ mẫu không dễ khai báo. Nhưng nghĩ đến phong cách của đạo quán này, hắn lại có chút không chắc chắn được có phải tiểu di lớn lên ở chỗ này hay không.

Nguyên Thanh nhìn ra được sự chần chừ của hắn thì khóc càng ngày càng thống khổ: “Công tử... nô gia thật sự không nói dối. Nô gia thật sự bị cưỡng bức lên núi, Thiện Thủy tán nhân kia vô cùng độc ác, dùng tính mệnh của người nhà nô gia để uy hiếp, nô gia không thể không nghe theo...”

“Nói bậy!” Khuông Đình Sinh đi tới: “Người là một đạo cô mà tự xưng nô gia cái gì? Giúp người xấu làm đi ều ác, vậy bản thanh danh của Đạo gia. Còn không biết xấu hổ mà kêu oan, để ta đưa người đến chỗ Diêm Vương gia, để ngài ấy định đoạt xem!”

“Chậm đã... cô...”

Chữ nương kia chưa ra khỏi miệng thì kiếm đã đâm vào lòng ngực bà ta. Khuông Đình Sinh rút kiếm lại, bà ta lên tiếng ngã xuống đất, tắt thở bỏ mình.

“Người như vậy đáng chết!”

Khuông Đình Sinh thu kiếm, lạnh lùng thốt.

“Không sai!” Triệu Hiến gật đầu, nếu không phải sư huynh tỉnh táo thì hẳn đường đường là Vương gia sẽ biến thành đồ chơi của đám dâm đ*o. Mặc dù tuổi hẳn không lớn lắm nhưng lòng người khó dò. Thân là Hoàng tử, hẳn biết tất cả những việc xấu xa khủng khiếp trên thế gia.

Hoàng gia là vô tình nhất, hẳn không có ý muốn hại người nhưng nhất định phải có lòng đề phòng người khác.

Tóc của Khuông Đình Sinh vẫn tản ra, trên mặt đầu là sự xơ xác tiêu đi đầu. Dung nhan như băng tuyết, môi đỏ mím chặt, đẹp đến mức chấn động lòng người khiến cho người ta trầm luân.

Triệu Hiến nhìn mà có chút ngẩn ngơ, thì thào: “Sư huynh thật là đẹp, chẳng trách sẽ có người ngộ nhận huynh là nữ tử.”

Một câu ngược lại khiến Khuông Đình Sinh thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc nói: “Ta chính là nam nhi chân chính, sau này điện hạ không được nói như vậy.”

“Ồ.” Triệu Hiến đáp lời, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Thế nhưng vừa nghĩ tới mình và sư huynh cùng nhau thanh trừng một đạo quán như vậy, hẳn lại có chút cao hứng. Mình lần đầu tiên tự mình giải quyết nguy cơ, lần đầu tiên giết người đầu là cùng làm với sư huynh.

Hắn và sư huynh, nhất định sẽ luôn ở cùng nhau.

Khuông Đình Sinh xé một sợi dây vải từ vạt áo bào buộc tóc lên.

Núi rừng tĩnh lặng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim hót. Hai người đang muốn rời đi thì bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng kêu cứu, sắc mặt của Khuông Đình Sinh cứng lại, hẳn cẩn thận lắng nghe. Triệu Hiến nghiêm mặt theo, cùng hắn đi tìm theo tiếng.

Âm thanh kia truyền tới từ một căn phòng phía sau cùng đạo quán, sau khi đẩy cửa ra thì không có một ai.

Căn phòng này giống như một phòng khách, bên trong đó đầy đủ mọi thứ như bàn giường chiếu. Trên bàn còn có đồ ăn chưa bỏ đi, tuy là canh thừa cơm nguội nhưng lại có thể nhìn ra được dầu mỡ rất nhiều.

Một đĩa trong số đó còn có một miếng thịt kho tàu có vẻ bóng loáng. Có chén rượu chưa uống cạn, tản ra mùi rượu.

“Thùng thùng”

Dường như có người đang đập vào găng giường, kèm theo tiếng kêu cứu.

Hai người liếc nhìn nhau rồi đến gần cái giường kia. Khuông Đình Sinh vén chăn lên một cái để lộ ra ván giường. Phía dưới ván giường có một thiếu nữ bị trói, quần áo lộn xộn để lộ ra mảng lớn da thịt trắng trẻo, trên mặt còn có dấu xanh tím.

Hắn nhanh chóng quay đầu, Triệu Hiến cũng nghiêng người đi.

Có lẽ là đạo sĩ trong phòng rất gấp nên chỉ qua loa nhét nữ tử vào găng giường, cũng không bịt miệng nàng. Nếu không thì bọn họ cũng sẽ không nghe thấy tiếng kêu cứu của nàng rồi phát hiện ra nơi này.

Suy nghĩ kỹ càng lại, ngay cả bọn họ mà những dâm đồ kia cũng dám ra tay thì có thể thấy được bình thường hay làm như thế, đạo quán còn có người khác bị làm mê choáng cũng chẳng có gì lạ.

“Cầu hai vị công tử mau cứu tiểu nữ, các người yên tâm, tiểu nữ tất sẽ không ỷ lại... tiểu nữ lọt vào trong tay kẻ ác, mất hết danh tiết, chỉ cầu giữ được một mạng, sau này Thanh Đăng Cổ Phật...”

Nữ tử kia nói xong thì cúi đầu khóc sục sùi.

Khuôn Đình Sinh lại kéo xuống một tấm vải, che kín hai mắt rồi quay người mở trói cho nữ tử kia, miệng nói đặc tội.

Nữ tử được cứu thì chỉnh sửa lại váy áo rồi nhẹ giọng nói: “Công tử, lại có thể lấy tấm vải xuống rồi.”

Hắn làm theo lời, lúc này mới dám chính diện nhìn thẳng vào nữ tử, Triệu Hiến cũng đồng thời quay người, hỏi: “Người là người nơi nào, sao lại rơi vào tay những người này?”

Trông nữ tử không lớn tuổi lắm, tướng mạo thanh lệ. Nàng chải hai búi tóc, nhì đầu nhất cũng chưa quá mười lăm tuổi. Nghe vậy thì nước mắt thành chuỗi lăn xuống, cắn môi: “Bẩm tiểu công tử, tiểu nữ họ Vệ tên Thanh Anh, là người trong Kinh, gia phụ chính là Biên tu của Hàn lâm viện.”

“Vệ Biên tu?” Triệu Hiến nhíu mày, đây không phải là người nghị thân với tiểu di sao?

Thành Băng Lan đã hai mươi lăm tuổi, tuy là người chưa gả nhưng tuổi tác quả thật hơi lớn. Muốn gả cho nam tử chưa thành gia thì rất không có khả năng, chỉ có thể lựa chọn làm kế thất của người khác.

Phạm thị chọn trái chọn phải rồi nhìn trúng Vệ Biên tu. Vợ cả của Vệ Biên tu mất sớm, dưới gối chỉ có một nữ nhi. Thành Băng Lan gả đi tuy là kế mẫu nhưng không có con riêng.

Hơn nữa Vệ Biên tu trên không có phụ mẫu, trong nhà thanh tĩn. Vì vậy, Phạm thị nguyện ý gả nữ nhi đi.

Triệu Hiến cảm thấy hoài nghi, trên mặt lại không để lộ ra.

“Sao người lại một thân một mình lên núi?” Người tra hỏi chính là Khuông Đình Sinh.

Vệ Thanh Anh cười khở một tiếng: “Thật không dám giấu giếm, tiểu nữ vốn đã hẹn đi cùng người ta, ai ngờ người kia đột nhiên có việc, tiểu nữ đành phải một mình lên núi. Không biết nha hoàn cùng ta đi vào...”

Nàng nói xong thì nước mắt một lần nữa trượt xuống.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị công tử, không thể báo đáp, Thanh Anh nguyện xuống tóc làm ni cô, ngày đêm cầu phúc cho hai vị ân nhân.”

Nữ tử mất đi danh tiết, ngoại trừ chết thì chỉ có thể xuất gia.

Khuông Đình Sinh yên lặng nhìn nàng: “Vệ cô nương, kẻ ác trong đạo quán đã bị ta và sư đệ diệt khẩu, thế gian lại không có ai biết việc cô nương gặp phải, cô nương có thể về nhà. Chuyện sau này thì sau này lại nghĩ cách giải quyết.”

Vệ Thanh Anh lệ rơi đầy mặt, nghe vậy thì lắc đầu: “Thiên hạ đâu là bức tường thoáng gió, có lẽ có thể giấu giếm được người khác nhưng người hại ta...”

“Ta và sư đệ sẽ làm chứng thay cô nương, nói chúng ta cứu được cô nương ở trong núi, cô nương lạc đường.”

“Có thể sao?” Vệ Thanh Anh ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn gật đầu nhìn thoáng qua Triệu Hiên. Triệu Hiên mang vẻ mặt nghiêm nghị gật đầu theo.

“Đa tạ hai vị ân công!”

Vệ Thanh Anh quỳ xuống, khóc không thành tiếng. Từ nhỏ mất đi chỗ dựa, nàng sống nương tựa vào phụ thân mà lớn lên. Trong nhà nàng là đại tiểu thư, trông coi hạ nhân bà tử, mặc dù bổng lộc của phụ thân không nhiều nhưng tốt xấu gì cũng không lo áo cơm.

Sự thay đổi đến chính là vào khoảng thời gian trước, Thành Quốc công phủ nhìn trúng phụ thân, muốn gả Thành thất tiểu thư đến.

Phụ thân ở trong tình thế khó xử, lấy việc nhà có ấu nữ làm lý do, không đồng ý.

Thành thất tiểu thư không ngần ngại chút nào mà liên tục lấy lòng mình. Nàng nghĩ, mấy năm nữa mình cũng phải xuất giá rồi, để lại một mình phụ thân không có người tri kỷ ở bên cạnh, chung quy cũng đáng thương.

Nàng có lòng qua lại thân thiết với Thành thất tiểu thư, trao đổi lui tới.

Phụ thân thấy nàng thoải mái thì có chút suy nghĩ.

Thành thất tiểu thư nói cho nàng biết chùa Ngọc Trinh ở ngoài Kinh có hương hỏa cực linh. Chỉ cần cầu xin thì chắc chắn sẽ linh nghiệm. Nàng nghĩ đến thân thể phụ thân gần đây có chút khó chịu nên muốn đi cầu bình an.

Thế là đã hẹn cùng đối phương đến chùa Ngọc Trinh quán. Trước khi lên đường, Thành thất tiểu thư không thoát thân được, nàng đành phải mang theo nhau đầu lên núi.

Ai mà nghĩ đến, Ngọc Trinh quán lại là nơi che giấu chuyện xấu.

Thành thất tiểu thư vẫn luôn được nuôi dưỡng ở trong đó, làm sao có thể không biết được?

Nàng mất trinh là chuyện nhỏ, không thể xuất giá cũng được nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn phụ thân cưới một nữ tử có tâm tư ác độc như thế. Nàng nhất định phải ngăn cản Thành thất gả vào nhà, đề phòng nàng ta gây tai họa cho Vệ gia bọn họ.

“Tiện tay mà thôi, nếu sau này cô nương có chuyện khó xử thì đến Khuông gia tìm ta.”

Khuông Đình Sinh vốn là người lạnh lùng, hắn nói ra lời này, không nói đến Vệ Thanh Anh giết mình mà chính Triệu Hiệu cũng cảm thấy bất ngờ. Thứ Vệ Thanh Anh giết mình là thân phận của hắn, đã sớm nghe nói thiếu gia của Khuông gia có tướng mạo xuất sắc, không nghĩ tới lại tuấn mỹ như thế. Thứ Triệu Hiến bất ngờ chính là sư huynh xưa nay không phải là người nhiều chuyện, sao lại nhìn Vệ Thanh Anh với ánh mắt khác.

“Đa tạ Khuông công tử.”

Triệu Hiến không để lộ thân phận nhưng với sự thông minh của Vệ Thanh Anh thì nàng đã đoán ra được thân phận của hắn. Khuông công tử làm người lạnh lùng, ở Kinh thành cũng không có hảo hữu, duy chỉ kết bạn với một người rất sâu đậm.

Đó chính là Hiên vương.

Nàng rất bình tĩnh, nhìn thoáng qua Triệu Hiến, trong lòng nổi trống.

Thành thất là tiêu di của Hiên vương, Hiên vương có biết không?

Triệu Hiến giống như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, nói: “Người yên tâm, chuyện hôm nay bản vương sẽ không đề cập với bất kỳ người nào.”

Hắn tỏ rõ thân phận lại đưa ra lời hứa, Vệ Thanh Anh yên lòng. Nghĩ đến chuyện mình gặp phải, tâm tình sa sút, nàng cúi thấp đầu. Đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì đó, nàng vội la lên: “Điện hạ, Khuông công tử, hôm qua ta mơ hồ nghe thấy bọn chúng nói chuyện, hình như trong chùa còn cất giấu những người khác.”

Ánh mắt Khuông Đình Sinh lạnh lẽo, hắn biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

“Cô nương có biết những người kia bị giấu ở nơi nào không?”

Vệ Thanh Anh lắc đầu: “Ta bị mê choáng, nghe thấy không rõ lắm, hình như là địa cung gì đó.”

Địa cung?

Khuông Đình Sinh và Triệu Hiến trao đổi ánh mắt: “Chúng ta chia ra đi tìm.”

Ở cửa đạo quán, mấy thị vệ bước nhanh tới, vừa nhìn thấy thi thể đạo sĩ nằm dưới đất thì trong lòng căng thẳng. Điện hạ có khi nào xảy ra chuyện

gì không?

Nếu như điện hạ có chuyện thì cho dù bọn họ đên mạng cũng không thể chuộc tội được.

Triệu Hiến nghe thấy có người gọi, nhận ra giọng của thị vệ mình, hấn ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Sư huynh, để bọn họ cùng nhau tìm đi.”

Khuông Đình Sinh gật đầu, ba người đi ra ngoài.

Bọn thị vệ nhìn thấy Triệu Hiến hoàn hảo không chút tổn hại thì từng người một thở phào nhẹ nhõm. Họ quỳ trên mặt đất: “Chúng thuộc hạ tới chậm, xin điện hạ thứ lỗi.”

Triệu Hiến lạnh mặt, chuyện hôm nay không trách bọn họ được. Là hấn không dẫn người đi ra ngoài, lại nhất thời nóng lòng ra khỏi thành.

“Các người đứng dậy trước đi, nhanh chóng hỗ trợ tìm xem, trong đạo quán còn có ám đạo mật thất gì đó.”

Bọn thị vệ nghe lệnh, chia ra bắt đầu tìm.

Vệ Thanh Anh ở cùng với bọn họ cũng hỗ trợ tìm kiếm.

Rất nhanh, một người thị vệ phát hiện ra một căn phòng có mật đạo. Trông dáng vẻ căn phòng đó là nơi ở của Thiệu Thủy tán nhân, đời chiếc tủ đi là lộ ra một cánh cửa ng ầm.

Thị vệ dẫn đầu, đi từ cửa ng ầm xuống dưới, những người khác đi theo.

Còn chưa tới đáy thì đã thấy phía trước có ánh sáng, còn có tiếng người.

“Chân nhân...”

Một nữ tử chỉ mặc lụa mỏng, bên trong mặc yếm đỏ chạy vội tới. Nhìn thấy bọn họ, nàng ta hét lên một tiếng, xoay người chạy về

Bọn họ đi vào theo thì nhìn thấy bên trong có một cái động khác.

Phòng tối rất lớn, chẳng trách lại gọi là địa cung. Từng cái giường lớn được màn lụa bao bọc ngăn cách giống như từng phòng ở màu đỏ. Trong mỗi phòng đều có người, năm nữ tử đều quần áo rách như nhau.

“Các người là ai?” Vị nữ tử xuất hiện đầu tiên kia run giọng hỏi.

“Ta đang muốn hỏi các người, các người là ai?”

Nữ tử kia ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Chúng ta là đạo lữ của chân nhân, cùng chân nhân song tu, tương lai sẽ đắc đạo thành tiên.”

“Ngu muội!”

Khuông Đình Sinh hét lên, những nữ tử này rõ ràng chính là bị Thiên Thủy tán nhân mê hoặc, cam nguyện làm đờ chơi của ông ta. Người tu đạo không thiện tâm độ người, ngược lại trong lòng còn có ý muốn hại người, tồn tại trong đạo quán mà còn dám vọng tưởng thành tiên?

“Các người lén xông vào địa cung, chân nhân biết chắc chắn sẽ trừng phạt đám các người.” Một nữ tử khác trách cứ bọn họ, bày ra tư thái kiêu mị.

“Đi!”

Khuông Đình Sinh nói xong thì dẫn đầu rời đi.

Mấy nữ tử này, thích đi thì đi.

Năm nữ tử chần chừ đi theo, một mực đi theo bọn họ ra khỏi địa cung, nhìn thấy bên ngoài sáng ngời thì đều đưa tay che mắt. Xem ra thời gian bọn họ ở trong địa cung cũng không ngắn.

“Các người rốt cuộc là ai? Chân nhân đâu?”

Khuông Đình Sinh không để ý tới bọn họ, đi ra bên ngoài phòng thì đột nhiên dừng bước.

Không đúng!

Người bị giam giữ trong địa cung là cam tâm tình nguyện, vậy thì những người liêu chết không theo thì đi đâu? Thiện Thủy tán nhân thích thiếu nam thiếu nữ, người bị cưỡng ép bắt tới bị giam ở đâu?

Hắn hơi híp mắt lại, nói với đám thị vệ của Triệu Hiến: “Các người cẩn thận tìm tiếp, nơi đây không phải chỉ có một mật thất.”

Những thị vệ kia nhìn Triệu Hiến một cái, thấy Triệu Hiến gật đầu thì nhận lệnh phân tán ra đi tìm.

Chương 56

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy nữ tử kia rõ ràng là không hề chú ý đến y phục, các nàng ấy thấy không có ai quan tâm bèn lén lút chạy về phía trước. Không lâu sau thì nghe thấy tiếng thét chói tai thê lương của các nàng ấy.

Khuông Đình Sinh nhếch khóe miệng nở nụ cười lạnh, bọn họ nhìn thấy cũng tốt, chân nhân gì chứ? Chẳng qua là một người chết thôi!

Người bản thủ kinh khủng như thế mà còn muốn thành tiên, thật là nực cười! Không biết bọn họ nhìn thấy Thiên Thủy tán nhân đột tử trên mặt đất thì còn tin chuyện ma quỷ song tu thành tiên nữa không?

Động tác của nhóm thị vệ rất nhanh, theo sự cẩn thận của bọn họ tìm kiếm từng phòng, quả thật tìm được bốn thiếu niên mười mấy tuổi. Ba nam một nữ, đều là dáng dấp mảnh khảnh trẻ con, ánh mắt hoảng sợ, thân thể e dè, run như cầy sấy.

Mặt khác còn tìm được một người bị trói ở gian phòng chứa củi, là một cô nương mười mấy tuổi mặc trang phục nha hoàn, tướng mạo bình thường, dáng người khỏe mạnh.

"Tiểu thư!"

Nha đầu kia lão đảo chạy đến, trong lúc đó còn ngã một cái rồi bò dậy chạy tiếp, hồi lâu mới đến trước mặt Vệ Thanh Anh.

"Tiểu Tang, người có sao không?" Vệ Thanh Anh nhận ra người này, đỡ nàng ấy lên.

Nha đầu tên Tiểu Tang lắc đầu, nhìn thấy tiểu thư không sao thì trong lòng mới xem như an tâm.

Hôm qua nàng ấy và tiểu thư đang ở trong quán điện thấp hương, không biết làm sao lại hôn mê bất tỉnh. Đợi đến khi nàng ấy tỉnh lại thì phát hiện bản thân bị trói ở trong một phòng củi, mà tiểu thư thì không thấy bóng dáng.

Nàng ấy muốn kêu cứu, tiếc rằng miệng bị bịt chặt.

Từ hôm qua đến bây giờ, nàng ấy không có một giọt nước nào. Bên ngoài phòng củi không có người trông coi, thỉnh thoảng nàng ấy nghe được có người đang nói chuyện, hình như là nói tướng mạo nàng ấy thô kệch, thật sự là không chịu nổi, còn nói phải bán nàng ấy đi xa xa.

Trái tim nàng ấy siết chặt từng cơn, tiểu thư có tướng mạo thanh lệ, không biết những người này đã đưa tiểu thư đi nơi nào?

Mãi cho đến vừa rồi, những thị vệ kia tìm được nàng ấy. Lúc này gặp được tiểu thư, nàng ấy không khỏi khóc lên. Oán bản thân sơ suất, hận kẻ gian lớn mật, lại dám có ý đồ bắt chính ở trong đạo quán.

Cả đêm nàng ấy chưa được cõm nước gì vào bụng, môi còn nứt ra. Vừa khóc một cái là trong môi hiện lên tơ máu, nhìn qua có chút thâm thắm.

Triệu Hiến đưa mắt ra hiệu với một người thị vệ, thị vệ lấy ra một túi nước đưa tới trước mặt Tiểu Tang. Tiểu Tang cảm kích nhận lấy, uống nửa túi, cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Vệ Thanh Anh thấp giọng nói cảm ơn với Triệu Hiến.

Mặc dù nàng đã ăn một chút nhưng những gì đã gặp phải trong một đêm... Nghĩ như vậy, thân hình có chút đứng không vững. Không khỏi đau thương từ đó, hận không thể khóc rống một trận nhưng vẫn phải mạnh mẽ chịu đựng. Nàng chỉ có thể cắn chặt môi, bu ãn bã đứng đó.

"Đừng khóc, tiểu thư các người không có chuyện gì. Hai người ta và sư đệ trong núi gặp được Vệ tiểu thư chạy ra từ đạo quán trong núi, nàng ấy ngoại trừ váy áo bị nhánh cây rạch rách thì cũng không có lo ngại. Những đạo sĩ tu hành kia lén lút làm chuyện xấu xa, thiên lý khó dung!"

Khuông Đình Sinh hơi hợt nói, mấy câu đã làm sáng tỏ sự trong sạch của nàng.

Nàng đưa tới ánh mắt cảm kích, thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói lời nào, đại ân của Khuông công tử, nàng không thể báo đáp. Nếu như tương lai có một ngày Khuông công tử cần đến nàng, dù là xông pha khói lửa, nàng cũng nguyện ý.

"Tiểu thư không có việc gì là được rồi, nếu không thì Tiểu Tang..." Tiểu Tang nói xong, rớt cuộc cũng dừng khóc. Nhìn khắp bốn phía, không nhìn thấy một đạo sĩ nào, nàng ấy kinh ngạc hỏi: "Tiểu thư, chẳng lẽ là đạo sĩ trong đạo quán hại người?"

Vệ Thanh Anh gạt đầu, ánh mắt nặng nề

Tiểu Tang hiểu được, chửi thề một tiếng: "Mấy tiên súc sinh đáng chết, cũng không sợ đức Phật trách cứ, khiến bọn chúng sau khi chết đi vào địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Lúc này, mấy nữ tử ban nãy đi đến phía trước lão đảo chạy về Từng người mang mặt mày biến sắc, trên mặt trắng bệch. Chân nhân nằm trên mặt đất, sau lưng là một mảng máu đỏ, nhìn qua đã chết lâu rồi.

Nếu chân nhân đã chết rồi thì bọn họ làm sao bây giờ?

Tiểu Tang vừa nhìn thấy y phục bọn họ mặc thì không khỏi nhú mày, ngăn cản trước người Vệ Thanh Anh: "Các người là ai? Sao lại ăn mặc mất thuần phong như vậy?"

Mấy nữ tử kia không để ý đến Tiểu Tang, ánh mắt nhìn thẳng về phía Khuông Đình Sinh và Triệu Hiến.

"Các người thật to gan, dám đến đạo quán hành hung, còn giết chân nhân của bọn ta... Các người tạm chờ đấy, đức Phật sẽ không bỏ qua cho các người, nhất định sẽ nghiêm trị các người, báo thù thay chân nhân!"

Người nói lời này chính là nữ nhân được phát hiện đầu tiên ở trong địa cung, nàng ta dường như là nữ tử đứng đầu.

"Chân nhân? Ưống cho các người cũng nói ra được, một cái dâm đ*o. Chiếm núi làm vua, còn xây dựng địa cung, lừa gạt những nữ tử như các người. Khiến các người cam tâm tình nguyện trở thành đồ chơi của hắn, dạng người này nếu như đức Phật mà biết, chắc chắn sẽ nghiêm trị!"

Khuông Đình Sinh lạnh nhạt nói, ánh mắt chưa nhìn bọn họ nhiều thêm một chút.

Nhóm thị vệ đã lục soát xong toàn bộ đạo quán, tất cả tập hợp lại đây đứng ở phía sau Triển Hiên. Sắc mặt Triển Hiên nghiêm túc chưa từng có, ánh mắt nhìn về phía sư huynh giống như đang trưng cầu ý kiến của hắn.

Khuông Đình Sinh gọi mấy đứa trẻ đi ra sau khi được tìm kiếm đi lên trước, hỏi từng người một. Thiếu nữ trong số đó là người dân bên ngoài Kinh thành, ở phiên chợ lạc mất người nhà, bị lừa bán đến trong Kinh, Thiện Thủy tán nhân mua được nàng từ trong tay người khác.

Mà ba thiếu niên khác, toàn bộ đều là cô nhi không có nhà để về.

Bởi vì tướng mạo không tầm thường, bị Thiện Thủy tán nhân phát hiện để ý, lừa gạt vào trong đạo quán.

Thiện Thủy tán nhân yêu thích sắc đẹp nhưng lại có chút tâm cơ. Những người trong Kinh, ông ta không dám động vào. Hôm nay nếu như không phải Khuông Đình Sinh thật sự có mỹ mạo, cộng thêm ông ta dò xét biết được bọn họ không phải là nhân sĩ trong Kinh. Chỉ sợ cho ông mượn một nghìn lá gan thì cũng không dám nổi tâm tư với bọn họ.

Chỉ trách ông ta dục vọng huân tâm, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng.

Thiếu nữ kia một mực cúi đầu, trong lòng biết rõ những chuyện gặp phải mấy ngày gần đây có ý nghĩa thế nào. Không thể quay về nhà nữa, không thể để người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói lời ra lời vào.

Lại nói, gia cảnh nàng bần hàn, cho dù trở về cũng sẽ không có tiền đồ gì tốt đẹp.

Dáng dấp bản thân đẹp, ở mười tám dặm quê hương đầu nổi danh. Lão gia phú hộ trên thị trấn còn muốn nạp nàng làm thiếp, nếu không phải phu nhân nhà kia không đồng ý thì chỉ sợ hiện tại nàng đã ở trong đại trạch ăn sung mặc sướng rồi.

Hai vị công tử trước mặt đầu là quý nhân, nếu như có thể đi theo bọn họ thì làm gì cũng tốt hơn trở về.

Mặc dù nàng không còn trinh tiết nhưng nàng còn có mỹ mạo. Hơn nữa nạp thiếp là nạp sắc, cái khác chắc hẳn nam nhân bọn họ sẽ không quá để ý. Quả phụ bên trong thôn của nàng cũng có thể được lão gia nhà giàu có nhìn trúng, hưởng chi nàng trẻ tuổi như vậy.

Công tử trước mặt trông thật sự rất đẹp, nếu như nàng có thể đi theo hẳn, bầu bạn với hẳn lâu dài. Chờ đến mấy năm sau, công tử muốn thu làm thiếp, nàng là người có khả năng nhất.

Nghĩ như vậy, nàng ta sinh lòng mơ ước.

Nàng ta quỳ gối trước mặt Khuông Đình Sinh, dập đầu ba cái: "Đại ân của ân công, tiểu nữ không thể báo đáp, nguyện kiếp này làm trâu làm ngựa báo đáp đại nghĩa của ân công."

Mà cho dù nàng ta có thật lòng báo đáp hay không thì Khuông Đình Sinh cũng không thể thu nhận nàng ta được.

Khuông Đình Sinh ngược lại không nói gì, sắc mặt Triệu Hiền lập tức thay đổi.

Hắn thấy phiền nhất là người khác quấy rầy sư huynh, tính tình sư huynh lạnh nhạt, nếu như bên cạnh có thêm một nha đầu như vậy thì không biết người khác sẽ nói sư huynh thế nào. Còn nữa, hắn vừa nghĩ đến nha đầu này có lẽ còn có tâm tư khác với sư huynh, cả người liếc khó chịu.

"Mấy người các người, nếu như thật sự không có chỗ ở thì bản vương có thể sắp xếp."

Thiếu nữ quỳ đang quỳ trên đất kia vừa nghe thấy hẳn tự xưng bản vương thì kinh ngạc đến sắc mặt trắng bệch. Nàng ta ngấp ngừng mím môi, vị tiêu công tử này là Vương gia? Như vậy vị công tử trước mặt này là ai?

Trái tim nàng ta đập "Thình thịch", nàng ta cúi thấp người, liên tục dập đầu.

"Các người có bằng lòng đi theo bản vương hay không?" Triệu Hiên mặc dù tuổi không lớn nhưng một khi lấy thân phận ra, trong lúc không hay không biết đã mang theo khí thế vương giả.

Ba thiếu niên kia vừa nghe xong thì nào có không muốn. Bọn họ vốn là người trôi dạt khắp nơi, lại bị đâm đ*o kia... Nếu như lưu lạc phố phường, ai biết được sẽ còn có vận rủi gì chờ bọn họ.

Bọn họ tuy nhỏ nhưng cũng biết trong Kinh có mấy quán bán sắc nhỏ. Nếu như còn có người khác có lòng ngấp ghé tướng mạo bọn họ thì chỉ sợ vận mệnh bọn họ sau này sẽ càng khó khăn.

Nghe được lời chiêu mộ của Triệu Hiên, mấy người vội vàng quỳ xuống, trong miệng gọi chủ tử.

Chỉ có thiếu nữ kia còn đang do dự. Nàng ta là nữ tử, cuộc sống thị vệ gì đó, nàng ta không muốn làm. Nếu làm, nàng ta cũng nguyện ý làm một nha đầu, hầu hạ công tử.

"Không bằng người theo ta đi, trong nhà ta đang cần người." Vệ Thanh Anh nhìn Khuông Đình Sinh lạnh mặt, nói với nữ tử kia.

"Cái này..." Thiếu nữ chần chừ, hầu hạ cô nương nào có tốt như hầu hạ công tử.

Tâm tư của nàng ta được viết hết lên mặt, Khuông Đình Sinh không khỏi sầm mặt.

Triệu Hiến hừ lạnh: "Chuyện của mấy người chủ tử, nào cho phép người kén cá chọn canh? Nếu như người không nguyện ý, bản vương ngược lại có thể phái người đưa người trở về nhà."

"Không... Anh Nhi nguyện ý."

"Tiểu thư nhà chúng ta khuê danh có chữ Anh, nếu như người bằng lòng ở lại Vệ phủ của chúng ta, tên không thể phạm vào kiêng kị của tiểu thư." Ánh mắt Tiêu Tang có chút sắc bén, cô nương tên Anh Nhi này nhìn qua không thành thật. Tiểu thư giải vây cho Khuông công tử, nếu không thì ai sẽ đề ý tới nàng ta.

Anh Nhi uất ức mà cúi đầu.

Tất cả mọi người lạnh mặt, sắc mặt Vệ Thanh Anh cũng khó coi: "Nếu như người bằng lòng đi theo ta, vậy gọi là Hương Nhi đi."

Anh Nhi nghĩ hồi lâu, đáng thương đáp lại: "Vậy... ta gọi là Hương Nhi đi."

"Ta cái gì? Người phải tự xưng là nô tì." Tiêu Tang đang uốn nắn nàng ta, nàng ta bỗng nhiên ngừng đầu, đáng thương nhìn Khuông Đình Sinh rồi tủi thân đáp lời.

"Vương gia, nô gia cũng nguyện ý đi theo ngài." Một vị nữ tử trong năm người bên kia mang thân thể mềm mại muốn tiến lên trước.

Nàng ta nghĩ ngược lại cũng tốt, nếu như tiểu công tử này là Vương gia thì đó chính là con trai của bệ hạ. Nàng ta chỉ cần vào Vương phủ, về sau tự sẽ kết bạn với những quan lại quyền quý khác.

Chân nhân đã chết, dẫu sao nàng ta cũng phải lo nghĩ cho chính mình.

Mắt Triệu Hiến lạnh lẽo, đờ đờ sát khí nhìn nữ tử không biết sống chết này. Nàng ta tự cho mình là đúng cái gì? Một nữ tử thấp hèn lại còn dám có ý nghĩ xấu.

Hắn chưa lên tiếng, nhóm thị vệ sau lưng đã đặt tay trên chuôi kiếm. Chỉ đợi Vương gia hạ lệnh một tiếng là kết liễu tính mạng nữ tử không biết sống chết này.

"Chúng ta đều là người yêu của chân nhân, sao có thể rơi vào trong vòng trăn, làm dơ bản tiên danh của đạo nhân được?" Người nghiêm khắc quát lên chính là nữ tử đứng đầu, nói xong nàng ta tiến lên phía trước, kéo nữ tử quỳ gối trước mặt Triệu Hiên lên.

"Chân nhân hẳn là đã đắc đạo thành tiên, thân là đạo lữ của hắn, chúng ta tất nhiên sẽ đi theo!"

Nàng ta tự cho là đúng mà mạnh mẽ nói, nếu không phải trên người là sa mỏng nhẹ đến trong suốt, hoa trên cái yếm bên trong đều có thể nhìn thấy rõ ràng thì chỉ sợ Khuông Đình Sinh cũng muốn tin nàng ta và Thiên Thủy tán nhân là đạo lữ chân chính tìm tiên hồi đạo.

"Các người cứ tự nhiên." Hắn lạnh lùng nói, liếc mắt nhìn Triệu Hiên.

Một đoàn người muốn rời núi, chỉ làm cho nữ tử trước đó muốn đi theo gấp đến độ giậm chân.

Bên ngoài bảo điện, mây thi thể vẫn nằm ngổn ngang lộn xộn, dẫn tới không ít ruồi trâu trong núi, bay loạn vu vu vây quanh. Trên mặt đất là vết máu loang lổ cùng với bụi bặm hòa lẫn với nhau, đã khô cạn thành màu đỏ tím.

"Điện hạ, cần dọn dẹp sạch sẽ không?"

Một người thị vệ hỏi Triệu Hiên, ý tứ dọn dẹp sạch sẽ rất đơn giản, chính là hủy thi diệt tích, đốt cháy vùi lấp tại chỗ.

"Không, mang về trong Kinh, giao cho Thuận Thiên phủ, tội danh lấy danh tu đạo, hành nghề sorn phỉ, để Thuận Thiên phủ ghi lại bản án." Triệu Hiên dặn dò xong thì nhìn về phía Khuông Đình Sinh.

Khuông Đình Sinh gạt đầu, thoáng cái đã diệt toàn bộ đạo quán, nào có thể che đậy được.

"Điện hạ anh minh."

Triệu Hiến nghe được sự tán thành của hắn, vẻ mặt nghiêm túc có chút không giữ được. Rốt cuộc vẫn là thiếu niên chín tuổi, nhận được sự tán thưởng của sư huynh, trên mặt lộ ra một chút hưng phấn.

Những thị vệ kia nhận mệnh, bắt đầu thu dọn thi thể.

Năm người phía sau chạy ra, lại là nữ tử cầ m đầu kia không biết tìm được kiếm từ nơi nào mà đang đuổi giết mấy người khác.

"Công tử, mau cứu nô gia..."

Nữ tử trước đó muốn đi theo Triệu Hiến nói xong liền muốn xông tới.

"Các người vi phạm đạo nghĩa, chân nhân..." Nữ tử cầ m đầu quay đầu nhìn thấy Thiện Thủy tán nhân chết trên mặt đất thì vút kiếm xuống chạy đến. Có lẽ thật sự có chút tình cảm, vậy mà lại riu rít khóc lên.

Nữ tử chạy đến trước mặt Triệu Hiến bị các thị vệ ngăn lại.

Bọn họ khác với các thiếu niên thiếu nữ được cứu ra, bọn họ là cam tâm tình nguyện đi theo Thiện Thủy tán nhân, cam tâm tình nguyện trở thành đồ chơi của ông ta. Người như vậy, không ai muốn dính dáng tới.

"Dẫn bọn họ theo, đưa đến Thuận Thiên phủ."

Một câu nói của Triệu Hiến đã quyết định vận mệnh của các nàng ta. Về phần đến Thuận Thiên phủ, Phủ doãn hỏi như thế nào, xử trí như thế nào cũng không liên quan gì đến bọn họ.

Mấy nữ tử vừa nghe phải đến quan nha thì bắt đầu lùi về sau.

Các thị vệ nào cho phép, thoáng cái đã khống chế được bọn họ, trói chung với nhau. Chuẩn bị đưa đến nha môn Thuận Thiên phủ cùng với

mười thi thế.

Mặc cho bọn họ gào khóc như thế nào, một đoàn người xuống núi đầu mắt điếc tai ngơ.

Sau khi xuống núi, tiến vào đường lớn, Vệ Thanh Anh liền chào từ biệt bọn họ. Khuông Đình Sinh và Triệu Hiên trở mình lên ngựa, rất nhanh đã biết mất trong ánh chiều tà.

Thiếu niên như ngọc, tư thế hiên ngang.

Hai con tuấn mã, một đỏ một trắng, bổ sung lẫn nhau.

Vệ Thanh Anh ngấm nhìn bóng hình bọn họ phía xa xa, lại hốt hoảng nảy sinh ảo giác. Cảm thấy hai người bọn họ thật sự rất xứng, tựa như trời đất tạo nên vậy. Một người mặc đồ đen, một người mặc đồ trắng, đen trắng vốn là hai màu sắc của trời đất nhưng lại bổ trợ cho nhau.

"Tiểu thư, chúng ta trở về thôi." Tiểu Tang nhìn hai thị vệ mà Vương gia để lại hộ tống bọn họ, thầm nghĩ Vương gia thật là thận trọng.

Nha đầu đổi tên thành Hương Nhi kia đi theo bọn họ đến Vệ phủ, Vệ Biên tu vẫn cho rằng nữ nhi đi đến đạo quán ở một đêm, không có chút hoài nghi nào.

Vệ Thanh Anh nhìn thấy phụ thân đi êm nhiên như không có việc gì, trong lòng có chút chua xót, có chút tủi thân, cuối cùng cũng không nói gì, nàng nặn ra ý cười gọi một tiếng phụ thân.

"Anh Nhi trở về rồi, một đường có thuận lợi không? Vị này là...?"

Vệ Biên tu ba mươi tư tuổi, một thân khí chất nho nhã, nhìn qua giống như nam tử hai mươi bảy hai mươi tám. Vóc người ông cao gầy, tướng mạo nhã nhặn, chẳng trách Phạm thị có thể liếc mắt một cái đã chọn trúng ông.

Hương Nhi đã biết chuyện đời, vừa mới bỏ lỡ công tử tôn quý, bây giờ nhìn thấy Vệ Biên tu trẻ tuổi như vậy thì không khỏi thay đổi chủ ý: "Nô tỳ Hương Nhi, gặp qua lão gia."

"Hương Nhi?" Vệ Biên tu cau mày, nhìn về phía nữ nhi của mình.

Khuôn mặt Vệ Thanh Anh như sương lạnh, nếu như không phải vì giải vây cho Khuông công tử thì nàng nào có nguyện ý mang Hương Nhi này về. Thế nhưng để một Hương Nhi không sạch sẽ như vậy khinh nhờn ân công, nàng không làm được.

"Đây là người nữ nhi cứu được trên đường, nữ nhi thương nàng ta không có nhà về cho nên đưa về nhà. Tiểu Tang, người mang Hương Nhi xuống dưới, để Vương ma ma sắp xếp công việc."

Tiểu Tang nhìn Hương Nhi đã sớm không vừa mắt, liếc mắt nhìn đối phương: "Đi thôi."

Hương Nhi lưu luyến không rời đi theo xuống dưới, càng không ngừng quay đầu nhìn Vệ Biên Tu.

Chân mày Vệ Biên Tu nhíu chặt hơn, thiếu nữ mà nữ nhi cứu sao có thể không quy củ như thế. Anh Nhi chung quy cũng đơn thuần, mặc dù ở trong nhà xem như là tài giỏi nhưng một khi đi vào trần thế thì vẫn chưa đủ khôn khéo.

"Anh Nhi, Hương Nhi này không ổn, sớm nên tiễn đi mới được."

"Nữ nhi biết, trước tiên không vội. Phụ thân, Anh Nhi có hơi mệt mỏi..."

Vệ Biên tu thấy tinh thần nàng quả thực có chút không tốt lắm, vội nói: "Vậy con nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi, Thành thất tiểu thư không thể đi với con, còn cố ý đến nhận lỗi với phụ thân. Con, đứa nhỏ này, sao muốn ở trong quán một ngày cũng không nói rõ với vi phụ, hại vi phụ lo lắng không thôi. Nếu không phải Thành thất tiểu thư nói rõ, vi phụ suýt chút nữa đã ra khỏi thành đi tìm con rồi."

Vệ Thanh Anh nghe được phụ thân nói như thế thì sự chua xót cùng tui thân vừa rồi hoàn toàn bay mất. Tay nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, mơ hồ nổi lên mùi máu tanh.

Thì ra là thế.

Nàng nói mà, bản thân một đêm chưa về, sao phụ thân có thể an tâm ở trong nhà không có chút vội vàng. Hóa ra là Thành thất giờ trò quỷ!

Thành thất ngại mình vướng víu, vậy mà muốn dùng thủ đoạn âm độc như thế giết chết mình. Nàng cứ không để cho đối phương toại nguyện đấy, sợ dĩ nàng không xấu hổ giận dữ tự sát, còn muốn sống ở thế gian chính là muốn ngăn cản âm mưu của Thành thất được như ý.

"Phụ thân, thật ra chuyến này của nữ nhi có chút trắc trở."

"Trắc trở cái gì?" Vệ Biên tu quan sát nữ nhi từ trên xuống dưới, kinh sợ hỏi.

Vệ Thanh Anh cố nén nước mắt, chỉ vào thư phòng, sau khi cùng phụ thân đi vào thì đóng cửa. Nói chuyện trong chùa cho phụ thân nghe, đương nhiên là giấu chuyện bản thân gặp phải, chỉ nói mình vùng vẫy chạy ra, gặp được Khuông công tử và Hiên vương điện hạ.

"Phụ thân, nếu như nữ nhi nhớ không sai, Thành thất tiểu thư trước đây vẫn luôn được nuôi dưỡng ở Ngọc Trinh quán. Hơn nữa cũng là nàng ta đề nghị đến Ngọc Trinh quán dâng hương, nếu không thì nữ nhi cũng không biết đạo quán kia ở nơi nào. Người nói xem, sự dở bản trong đạo quá, rốt cuộc nàng ta có biết không?"

Khuôn mặt Vệ Biên tu vốn nhã nhặn đã giận tái đi, ông thật sự không biết nữ nhi chỉ là lên núi dâng hương lại còn có thể gặp nạn. Nếu như Anh Nhi có chuyện bất trắc, ông làm sao có thể giải thích với người vợ cả đã qua đời.

Rốt cuộc có phải Thành thất tiểu thư có chủ đích hay không...

Ông có chút dao động, nếu nhất định nói Thành thất tiểu thư không biết một chút nào, ông cũng không thể thuyết phục mình tin tưởng.

Nếu như nói Thành thất tiểu thư là biết chuyện, không nói đến chuyện nàng ta ở trong chùa thì phẩm chất của nàng ta cũng đáng bị nghi ngờ. Ban đầu mình từ hôn chính là lấy Anh Nhi làm lý do, chẳng lẽ Thành thất bởi vậy mà mới sinh lòng oán hận cho nên muốn làm hại Anh Nhi.

Suýt chút nữa mình đã hại chết nữ nhi!

"Anh Nhi, con yên tâm, bất luận có phải nàng ta đã biết hay không thì vi phụ đều quyết tâm không cưới nữa!"

Ông sinh lòng áy náy, đưa ra quyết định.

Vệ Thanh Anh lập tức rơi nước mắt, không để ý quy củ được học từ nhỏ mà chọt nhào vào lòng phụ thân, lớn tiếng khóc lên.

Vệ Biên tu cho rằng nàng bị dọa sợ, ông do dự hồi lâu rồi duỗi tay ra phủ lên lưng nàng: "Anh Nhi đừng sợ, có phụ thân ở đây. Phụ thân nhất định sẽ không để Anh Nhi của ta chịu một chút uất ức nào."

Tiếng khóc của nàng càng lớn hơn, ruột gan như đứt từng khúc.

Thành thất... đã hủy hoại nàng!

Nàng nhất định không thể bỏ qua cho đối phương, nàng phải khiến Thành thất trả một cái giá mà nàng ta nên có!

Chương 57

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thành Thất lúc này, mặc đạo phục, nghiêng người dựa vào giường nhỏ mềm mại. Trong phòng không có ai, nàng trang điểm tinh xảo, từ đầu tới cuối khoe miệng cười treo một nụ cười.

Vẻ mặt hơi tà tứ, lẳng lơ.

Trên giường có một cái bàn nhỏ. Trên bàn nhỏ đặt một bộ dụng cụ trà. Ngón tay sơn màu của nàng từ từ chơi đùa với bộ dụng cụ trà. Trong chốc lát, mùi hương trà bay khắp bốn phía, khiến người khác sáng khoái tâm thần, tinh thần tập trung.

Sau hai lần trà, nàng cầm một chén chậm rãi đưa lên môi, nhắm mắt lại ngửi, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

Đột nhiên, cánh cửa bị đẩy vào từ bên ngoài. Một mình Phạm thị trưng ra bộ mặt âm trầm đi đến. Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, trước mắt bà đen lại, ăn mặc như vậy nào giống với người tu đạo.

Đạo bào không giống đạo bào, bó ngực quá chặt. Nàng nghiêng người dựa vào giường, tô mày vẽ mắt, nhìn cực kỳ lẳng lơ quyến rũ. Dáng vẻ này khiến cho Phạm thị lập tức tin lời nói Ngọc Trinh quán kia là nơi dâm loạn.

Mặc dù chuyện của Ngọc Trinh quán đã được báo lên Thuận Thiên Phủ nhưng nguyên nhân thực sự bên trong đã bị đè ép không cho truy vấn ra ngoài, chỉ nói đạo sĩ trong quán chiếm núi làm vua, phạm tội cướp của, bị Hiên Vương điện hạ đánh bại.

“Nương, sao người lại đến đây?” Thành Băng Lan ngẩng thẳng lưng, rót cho bà một chén trà, hai tay cầm tách trà đưa qua.

Phạm thị từ đầu đến cuối vẫn không tin mình đã đưa nữ nhi vào cái nơi dâm đĩng kia. Ban đầu lựa chọn Ngọc Trinh quán là bởi vì nơi này nằm

khuất, lại cách kinh đô không xa.

Ai mà nghĩ đến đó là một nơi bần thiêu như vậy.

Mấy năm gần đây, nữ nhi có...

"Hôm nay Thuận Thiên phủ phá một vụ án. Nghe nói có một đạo quán bên ngoài kinh thành dưới danh nghĩa tu hành nhưng thật ra là làm sơn phi. Người trong đạo quán chặn đường cướp của, không ngờ đụng phải Hiên vương điện hạ, vì vậy tất cả đạo sĩ bị bắt ngay tại chỗ."

Bà cầm lấy tách trà Thành Băng Lan đưa qua, ngồi xuống đối diện.

Mắt Thành Băng Lan sáng lên, sau đó đờng tử nàng co rút lại.

Tất cả đều đã chết?

Những người đó đều đã chết. Thiện Thủy tán nhân, Nguyên Thanh tiên cô, chẳng lẽ bọn họ thật sự đều bị giết? Rốt cuộc ông trời cũng có mắt, bọn họ chết thật tốt, chết mới tốt!

Phạm thị nhìn chằm chằm nàng, không bỏ lỡ sự thay đổi biểu cảm nào trên gương mặt của nàng, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Con biết mẫu thân nói là đạo quán nào sao?"

Nụ cười của Thành Băng Lan càng sâu, đôi mắt nhìn thẳng vào bà, khóe miệng hiện lên sự mỉa mai. Một lúc lâu sau, ánh mắt dời đi chỗ khác, mày nhíu lên, sắc mặt trở nên rất kỳ quái.

"Nữ nhi nào biết, mẫu thân không muốn nói cho nữ nhi, vậy đạo quán kia đúng lúc là Ngọc Trinh quán hả?"

"Đúng vậy." Trái tim Phạm thị nặng nề, giọng nói không lưu loát, cực kỳ áy náy.

"Vậy mẫu thân đến nói chuyện này với nữ nhi, không phải là muốn hỏi, lúc nữ nhi ở trong đạo quán có phải đã thông đồng làm bậy với bọn họ

không, đúng không?" Giọng điệu của Thành Băng Lan có chút sắc bén, nghe chói tai.

Phạm thị gật đầu lia lịa. Mặc dù bà không muốn nghe câu trả lời tàn khốc nhưng mà chuyện đã đi đến nước này, bà nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Nếu không hiểu rõ sự thật, bà làm sao ứng phó được?

Thành Băng Lan im lặng một lúc rồi đột nhiên cười lớn. Cười đến nỗi trong mắt nàng có hơi ẩm, nước mắt rưng rưng. Rất lâu sau nàng mới ngừng cười, trong đôi mắt đẫm lệ mơ hồ hiện lên sự hận thù: "Lúc mẫu thân gửi nữ nhi lên núi, chẳng lẽ không nghe ngóng rõ ràng sao? Ngọc Trinh quán là đạo giáo gì. Nữ nhi cho rằng mẫu thân vẫn luôn rõ ràng?"

"Con... Lúc đó rất gấp, mẫu thân vẫn chưa nghe ngóng kỹ càng... Chẳng lẽ là con..."

"Con làm sao? Mẫu thân nói xem!" Thành Băng Lan thay đổi sắc mặt, nhìn bà cười, vẻ mặt giễu cợt.

Lúc đầu để dọn đường cho đại tỷ, mẫu thân thật sự đã dùng bất cứ thủ đoạn nào. Ngay cả hỏi cũng không hỏi rõ ràng, đưa nàng lên Ngọc Trinh Quán. Tại sao? Nàng là nữ nhi con vợ cả của Thành gia, tại sao lại bị người nhà tùy thời vứt bỏ?

Sau khi bước vào đạo quán, thật sự là kêu trời không thấu, gọi đất chẳng hay. Vì để che giấu tai mắt của người ngoài, mẫu thân đưa nàng qua tay mấy người mới đưa được nàng lên đó. Đạo sĩ trong đạo quán không biết thân phận thật sự của nàng.

Ban đầu bọn họ có chút kiêng kỵ nàng. Về sau thấy không có ai đến thăm nàng mới bắt đầu từ từ can rỗi.

Một ngày nọ, nàng vô tình phá vỡ chuyện xấu của Thiên Thủy và Nguyên Thanh.

Không ngờ vì để nàng phải giữ bí mật mà không tiếc hạ thuốc nàng.

Mặc dù bọn họ có chút cố kỵ không làm đến bước cuối cùng nhưng Thiện Thủy làm người rất kính tởm, có đủ mọi cách để chơi nữ tử. Sau khi nàng tỉnh dậy thì gạo đã nấu thành cơm.

Nàng từng âm ỉ, thậm chí suýt nữa tiết lộ thân phận, nhưng lại bị Nguyên Thanh nói một câu có thể khiến cho nàng biến mất im hơi lặng tiếng hù dọa. Nàng biết Nguyên Thanh không nói chơi. Nàng đã từng tận mắt nhìn thấy kết cục cuối cùng của những nữ tử không phục tùng sự thao túng Thiện Thủy tán nhân, không bị chôn vùi trong rừng già thì cũng bị bán đến vùng đất hoang vắng man rợ.

Không ai có thể cứu nàng, nàng chỉ có thể khuất phục dâm uy của bọn họ.

Kể từ đó, nàng bị bọn họ đưa xuống vực sâu. Mười năm nay, nhìn thấy đủ loại chuyện dơ dáy bẩn thỉu, nhưng lại từ từ tìm ra được con đường, dần dần có thể hưởng thụ.

Nhưng sâu thẳm trong trái tim nàng, sự giáo dục mà nàng nhận được từ khi còn nhỏ đã nói với nàng rằng mọi thứ trong đạo quán này đều là những chuyện mà người đời không thể nào cho phép được. Nàng vừa trăn trở luân trong khoái hoạt, vừa phỉ nhổ bản thân.

Đồng thời, nàng càng ngày càng hận cái gọi là người nhà. Nếu không phải bọn họ mơ mộng phú quý ngấp trời, không tiếc lừa dối giấu giếm, nàng cũng sẽ không luân lạc đến tình cảnh như thế này.

Phạm thị ghen ngào, bà thân là mẫu thân, làm sao mở miệng để hỏi vấn đề kia?

Người trước mặt là nữ nhi nhỏ của bà, tất nhiên bà càng thêm thương yêu. Nếu không phải năm đó nguy cấp, thì làm sao bà có thể đưa nữ nhi đến đạo quán? Nhìn nữ nhi đã xa cách nhiều năm, cảm thấy thật xa lạ.

Kể từ khi nữ nhi được đón trở về, tính tình có chút tùy hứng, bà có thể nhìn.

Bây giờ nhìn dáng vẻ cử chỉ như vậy, nào giống khuê tú thế gia?

Về phần giống cái gì, bà khinh thường nhắc đến.

"Băng Lan, con nói cho mẫu thân biết, tất cả những tội ác của Ngọc Trinh quán kia, con không biết..."

"Haha... Haha... Mẫu thân, người thật là ngây thơ!" Thành Băng Lan cười phá lên, tiếng cười sắc bén.

Lúc này, mẫu thân vẫn đang tự lừa mình dối mình.

"Mẫu thân, con thật sự không biết cái gì là vào nhà cướp bóc... Nhưng mà chuyện khác..." Nàng cố ý kéo dài giọng điệu. Gương mặt trở nên âm ngoan vắn vẹo khiến Phạm thị sợ hãi, cơ thịt trên mặt bắt đầu co giật.

"Chuyện khác?"

Phạm thị thì thào. Mặc dù Hiên vương điện hạ nói năng mơ hồ, nhưng bà có thể nghe hiểu. Cái gọi là đạo quán, ẩn dưới lớp tu hành thành đạo là lén lút làm chuyện nam đạo nữ xưng.

"Băng Lan, con..."

"Đương nhiên con biết những chuyện khác. Nhờ phúc của người, mà nhiều năm như vậy, con sống không bằng chết! Người nói xem, con không nên hận sao? Con có nên để cho những người cản trở con... Cũng ném thử mùi vị như vậy không?"

Nói xong, nàng che mặt, bật khóc.

Tiếng khóc đau thương ai oán.

Lúc này Phạm thị còn bị bộ dạng của nàng dọa sợ, bây giờ nhìn bộ dạng khóc lóc của nàng thì lại đau lòng không thôi. Suy cho cùng cũng là nữ nhi thân sinh ruột của bà. Biết được chuyện nàng ở trong đạo quán... Là do chính tay bà gây ra, Phạm thị làm sao không áy náy cho được?

"Cô nương ngốc nghếch của mẫu thân... Tại sao con không nói với mẫu thân?"

Nếu Băng Lan nói chuyện này với bà lúc nàng vừa mới trở về nhà, bà sẽ có cách giải quyết chuyện này. Băng Lan chỉ muốn hạnh phúc trong một thời gian, không quan tâm, cho nên chuyện xấu của mình mới bị phơi bày ra ngoài.

Mặc dù được che giấu với bên ngoài, bên phía Thuận Thiên phủ cũng sẽ không rêu rao. Nhưng mà thế gia trong kinh có bao nhiêu nhân mạch, làm gì có chuyện thăm dò không ra. Đến lúc đó, sự trong sạch của Băng Lan nhất định sẽ bị nghi ngờ.

"Nói cho người?" Băng Lan ngẩng đầu, trên mặt đầu là nước mắt, nhưng dưới đáy mắt lại không có một chút thương tâm. Nàng nở nụ cười kỳ quái, khiến người nhìn vào sờn cả tóc gáy.

"Làm sao con có thể nói cho người biết? Người ném con vào cái nơi dơ dáy bẩn thỉu kia không một lời hỏi thăm, chỉ chăm lo cho đại tử. Vì đại tử, người xem con chưa từng tồn tại. Làm sao con có thể tin tưởng liệu người có bỏ rơi con thêm một lần nữa hay không?"

Phạm thị bị nàng hỏi, trái tim càng ngày càng đau xót, miệng ấp a ấp úng, nhưng không thể phản bác lại dù chỉ một lời.

Chuyện xảy ra lúc đó, bà thật sự không suy nghĩ cẩn thận chu toàn. Nếu lên kế hoạch sớm, bà nhất định sẽ tìm cho Băng Lan một nơi ẩn nấp tin cậy. Nhiều năm như vậy, vì sợ mọi người nghi ngờ, bà không dám đến thăm nữ nhi.

Bà đã nợ con gái một lần, nhất định sẽ không có lần thứ hai!

"Băng Lan, là mẫu thân có lỗi với con. Con yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không để liên lụy đến danh tiếng của con. Mẫu thân nhất định sẽ chọn một nhà tốt cho con, để cho con nở mày nở mặt gả cho người ta. Vì vậy con không thể tiếp tục gặt nương nữa. Con rốt cuộc có...?"

".... Bọn họ xem như có chút cố kỵ, không có lấy đi sự trong trắng của nữ nhi..."

"Được, không có là tốt rồi. Trong lòng mẫu thân có tính toán. Chuyện của Ngọc Trinh quán sẽ không kéo đến trên đầu con."

"Nương..."

Thành Bạng Lan giống như rất cảm động, ôm chầm lấy Phạm thị khóc lóc thảm thiết.

Chuyện của Ngọc Trinh quán ít nhiều đã trôi qua. Người quan tâm đầu có ấn tượng với cái tên này. Cùng lúc đó người của chính phủ cũng ra mặt bác bỏ tin đồn.

Thất cô nương nhà bọn họ từ nhỏ thực sự đã được nuôi dưỡng trong đạo quán, nhưng đạo quán đó ở Giang Nam xa xôi, gọi là Ngọc Thanh quán. Lúc thất cô nương tu hành, sư phụ không gọi là Nguyên Thanh tiên cô, mà gọi là Nguyên Tinh tiên cô.

Có lẽ là tên có chút giống nhau, cho nên dễ làm cho người ta nhầm lẫn.

Lời giải thích của Thành Quốc công phủ hợp tình hợp lý, thậm chí còn nghe nói sư phụ Nguyên Trinh của thất cô nương sẽ đến kinh thành. Kể từ đó, mọi người đều tin tưởng, không nghi ngờ nữa chuyện của Ngọc Trinh quán liên quan đến Thành thất nữa.

Khi tin tức truyền đến tai Vệ Thanh Anh, nàng "Hừ" nhẹ một tiếng. Mặc dù đã sớm biết với thế lực của Thành Quốc công phủ thì sao có thể để chuyện này kéo đến trên đầu Thành thất được.

Vì vậy, nàng thà tình nguyện nuốt nước đắng cũng không đến Thuận Thiên phủ chỉ chứng Thành thất.

Một là vì danh tiếng của nàng, hai là bởi vì nàng biết rằng với địa vị hiện tại của nàng, nàng không có cách nào chống lại Quốc công phủ trăm năm được.

Nhưng đi đâu mà nàng không nghĩ đến là Thành Quốc công phủ lại có thủ đoạn như vậy, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã tìm được cách che mắt hoàn hảo như vậy.

Nàng sững sờ nhìn khung thêu hoa trên tay, lúc này quá kích động đâm vào ngón tay. Giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay chảy ra, dính vào lớp vải trắng tinh m ềm mại.

"Tiểu thư, Thành thất tiểu thư đến bái phỏng." Tiểu Tang chạy từ bên ngoài đi vào, thở h ồng hộc.

Nàng ta vẫn còn mặt mũi đến sao?

Vệ Thanh Anh đặt khung thêu hoa trong tay xuống, lạnh lùng nói: "Mời nàng ta vào."

Tiểu Tang muốn nói gì đó lại thôi. Mặc dù là a hoàn nhưng lại có tình cảm chủ tớ sâu nặng với tiểu thư nhà nàng. Chuyện lần trước đi vào đạo quán quả nhiên là do Thành thất tiểu thư giật dây.

Tiểu thư suýt chút nữa gặp nạn, tất cả là do Thành thất tiểu thư ban tặng.

Nàng ấy tức giận đi ra ngoài. Một lúc sau thì dẫn Thành Băng Lan vào.

"Thanh Anh, ta nghe nói lần trước người đến đạo quán suýt chút nữa xảy ra chuyện... Ta rất lo lắng, người sao rồi? Có bị thương hay không?" Gương mặt của Thành Băng Lan tràn đ ầy sự lo lắng, quan tâm nhìn Vệ Thanh Anh từ trên xuống dưới.

Vệ Thanh Anh hơi cười: "Ta không sao. Nương của ta ở trên trời đang nhìn, vẫn luôn bảo vệ ta, sẽ không để cho kẻ tiểu nhân làm hại tôi."

"Người không sao là tốt rồi. Người không biết đâu, lúc ta vừa nghe Ngọc Trinh quán là nơi như vậy, buổi tối lo lắng không ngủ được, ăn cũng không ngon, chỉ sợ người gặp chuyện không may. Như vậy thì ta đáng trách chết mất."

Ánh mắt Thành Băng Lan lóe lên, muốn nhìn thấy gì đó trên gương mặt của Vệ Thanh Anh. Nhưng mà gương mặt Vệ Thanh Anh vẫn như thường, thật giống như chưa từng gặp qua cảnh ngộ gì...

Mệnh của nàng ta thật tốt, vậy mà có thể thoát khỏi tay của Thiên Thủy tán nhân, được Hiên vương điện hạ cứu. Tại sao năm đó nàng kêu trời không thấu, gọi đất không hay, không có người nào đến cứu nàng đúng lúc?

Nhưng hề là người nào có mệnh tốt, nàng đều ghét!

"Đều trách ta vẫn luôn một lòng muốn quan hệ tốt với người. Nghe người ta nói hương khói ở Ngọc Trinh quán rất linh nghiệm, cho nên mới vội vàng nói cho người biết. Nếu người thật sự có chuyện gì, ta không biết phải giải thích với phụ thân của người như thế nào nữa."

Vệ Thanh Anh lộ ra vẻ mặt hơi nghi ngờ, khó hiểu nói: "Vì sao Thành thất cô nương lại phải giải thích với phụ thân của ta?"

Sắc mặt Thành thất trầm xuống nhưng phục hồi lại bình thường rất nhanh, lộ ra vẻ then thùng. Ánh mắt đưa tình, muốn nói gì đó lại thôi, nhưng lại thỏa đáng cúi đầu, giống như bông hoa gục đầu.

Nếu không phải Vệ Thanh Anh không biết bộ mặt thật của nàng ta, thì đã bị vẻ ngoài của nàng ta lừa gạt.

Trong lòng có chút khinh thường. Thành thất lớn lên trong đạo quán bản thủ, nhất định học được rất nhiều thủ đoạn dụ dỗ đàn ông, chỉ là ở trước mặt nàng mới lộ ra vẻ tội nghiệp.

Thành Thất cúi đầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Nàng vừa nhìn thấy Vệ Biên tu đi đến đây. Nói thật, mặc dù chức quan của Vệ Biên tu không cao, nhưng tướng mạo dễ nhìn. Những nam tử khác hoặc là tuổi quá lớn, hoặc là con cái dưới gối quá nhiều.

Duy chỉ có Vệ Biên tu, nếu không phải có nữ nhi, thì có thể gọi là hoàn hảo.

Vệ Biên tu không đi vào. Vệ Thanh Anh cũng nhìn thấy, vội vàng đứng lên, lớn tiếng nói: "Phụ thân, trong phòng nữ nhi có khách. Xin người tránh đi."

Nụ cười trên môi Thành thất đông cứng lại, âm trầm ngẩng đầu lên, nhìn nam tử lẽ ra nên đi vào quả nhiên quay người lại, rời đi mà không thèm quay đầu nhìn lại.

"Thành thất tiểu thư, xin tiểu thư lượng thứ. Phụ thân của ta là nam tử. Nếu để ông ấy đi vào thì thật không thích hợp. Có thể tiểu thư không biết, phụ thân của ta có tình cảm sâu đậm với mẫu thân ta. Vì sợ mẫu thân của ta dưới hoàng tuyền không thích, cũng sợ ta bị tử thân cho nên nhiều năm nay vẫn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn. "

"Phụ thân người đang trong độ tuổi tráng niên, bên cạnh lại không có người chăm sóc, chẳng lẽ người nhẫn tâm như vậy sao?"

Vệ Thanh Anh lộ ra vẻ đau khổ, lắc đầu: "Đương nhiên là không nhẫn tâm. Lúc trước, ta đã nghĩ đến chuyện nếu có một ngày ta gả ra ngoài, trong nhà chỉ có một mình phụ thân, ông sẽ cô đơn biết bao. Cho nên đã thuyết phục ông ấy tái hôn kế mẫu. Ông ấy bị ta quấy rầy không có cách nào, có chút động tâm. Ai biết rằng ta lên núi thấp hương gặp chuyện không may, phụ thân tự trách bản thân, cảm thấy ông thiếu chút nữa làm trái lời hứa nên mới gặp chuyện không may. Kể từ đó, cho dù ta có nói gì, phụ thân cũng tuyệt đối không tái hôn nữa."

Nói xong nàng còn nhàn nhạt thở dài.

Thành Thất liếc mắt, nhìn nàng, nàng rũ mắt, giống như thật sự rất thương tâm.

Không ngờ cái người chết tám trăm năm kia rồi vẫn còn chiếm trọn trái tim của Vệ Biên tu. Tại sao nàng không gặp được một nam tử si tình như vậy?

"Có câu nói, bất hiếu có 3 loại, bất hiếu lớn nhất là không có hậu duệ nối dõi. Vệ gia mấy người chỉ có cô là cô nương duy nhất. Nói khó nghe một chút, sớm muộn gì người cũng sẽ gả cho người khác. Người thật sự có thể trơ mắt nhìn Vệ gia tuyệt hậu sao? Sau khi người gả cho người ta, nhà mẹ đẻ không có huynh đệ, nếu có chuyện gì, người phải dựa vào ai?"

Vệ Thanh Anh ngẩng đầu nhìn nàng ta.

"Tại sao phải xuất giá? Vệ gia chỉ có một cô nương là ta. Hương khói tất nhiên là truyền lại cho ta."

Thành Băng Lan nghe vậy, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, cười lạnh: "Cô nương Vệ gia muốn chọn người ở rể?"

Vệ Thanh Anh có chút xấu hổ, gật gật đầu.

"Nếu đã như vậy, ta chúc Vệ tiểu thư tìm được một lang quân như ý."

Thành Băng Lan nói xong, lạnh lùng đứng lên, cũng không nói lời từ biệt mà rời đi.

Vệ Thanh Anh ngẩng đầu bất động, cũng không đi tiễn.

Thành Băng Lan đi ra khỏi viện, không trực tiếp đi ra khỏi phủ, mà rẽ vào một góc, đi về nơi ở của Vệ Biên tu.

Vệ phủ không lớn, chỉ có tiền viện hậu viện. Vệ Thanh Anh ở hậu viện, Vệ Biên tu ở tiền viện. Thành Băng Lan đi qua, biết rõ phòng của Vệ Biên tu ở đâu.

Nàng ta bước đi vội vàng, trên miệng vẫn ngậm ý cười không giải thích được.

Tùy tùng của Vệ Biên tu đã nhìn thấy nàng ta từ xa, vội vàng bẩm báo với đại nhân nhà mình. Vệ Biên tu nhìn qua cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Thành Băng Lan đang vội vàng đi tới.

Nữ tử này...

Ông vừa nhớ lại lời nàng ta nói lúc nãy với nữ nhi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Một nữ tử lớn lên ở nơi bản thủ như thế, nhất định chuyện gì cũng có thể làm ra. Ngộ nhớ nàng ta vu oan cho ông, chẳng phải là ông có một trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được hay sao?

Nghĩ đến đây, ông liền vội vàng đi ra ngoài. Mặc kệ Thành Băng Lan gọi ra sao, ông cũng điên cuồng chạy ra khỏi phủ.

Thành Băng Lan tức giận giậm chân. Hắn xem nàng là cái gì, là thú dữ hả?

"Vệ đại nhân... Ta có chuyện muốn nói với ngài..."

"Thành thất tiêu thư, Vệ mỗ là nam tử, không muốn làm hại thanh danh của tiêu thư." Vệ Biên tu đi ra ngoài cửa, mới dám trả lời nàng ta.

Nàng ta cũng đi theo ra khỏi phủ, đau lòng muốn chết nhìn ông. Luận về tướng mạo, Thành Băng Lan tự cho là mình xinh đẹp, cộng thêm vẻ quyến rũ toát ra trong lúc vô tình, nam tử bình thường khó có thể cầm lòng được.

"Vệ đại nhân, Băng Lan có thể vứt đi sự thận trọng của nữ nhi, tại sao ngài lại xem ta như mãnh thú mà trốn chạy?"

Vệ Biên tu hành lễ, đoạn chính nói: "Vệ mỗ từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền, biết giữa nam nữ phải thận trọng dè dặt. Tình cảm của Thành tiêu thư, thứ cho Vệ mỗ không thể nhận. Năm xưa Vệ mỗ gia cảnh bần hàn, hoàn toàn dựa vào phu nhân đã mất tính toán chi li, xoay sở được lộ phí đường đi thi. Sau khi làm quan đã từng thề cả đời này sẽ không phụ nàng ấy. Ai mà biết nàng ấy làm lưng vất vả, lâu ngày sinh bệnh, sớm đi trước một bước. Dưới Hoàng Tuy ền, nàng ấy vẫn đang chờ Vệ mỗ. Hai ngày trước còn báo mộng, tức giận khiển trách Vệ mỗ không chăm sóc tốt cho nữ nhi. Sau khi tỉnh dậy cảm thấy cực kỳ tự trách. Lại một lần nữa thề không phụ nàng ấy, mãi mãi không tái giá! "

"Hay lắm!" Một nam tử qua đường vỗ tay: "Vệ đại nhân tình sâu nghĩa nặng, khiến cho ta thật bội phục."

Nam tử võ tay chính là Mạnh đại nhân của Thuận Thiên phủ doãn.

Thành Bạng Lan nhận ra Mạnh đại nhân, vội vàng bày ra bộ dạng thương tâm, lưu luyến không rời ng ỡ vào kiệu. Thật sự trong lòng nàng ta rất hận, hận không thể giết chết tất cả những người chướng mắt.

Chuyện xảy ra ở cửa Vệ phủ đầu được người có tâm nghe thấy, có người còn bắt chước học nói theo nữa. Chưa đến một ngày, Úc Vân Từ ở trong H ầu phủ cũng nghe thấy.

Nàng th ần bất lực, mượn cớ báo mộng không phải chỉ có một mình nàng dự đoán được. Quả nhiên thiên hạ không thiếu người thông minh. Xem ra chuyện của Đình Sinh phải tính toán kỹ lưỡng hơn mới được.

Mặc dù không biết chi tiết tỉ mỉ chuyện xảy ra ở Ngọc Trinh quán, nhưng khi nghe nói các đạo sĩ ở Ngọc Trinh quán làm chuyện bất chính, nàng không hề ngạc nhiên một chút nào. Có thể dưỡng ra một Thành thất có tính tình như vậy, tất nhiên không phải là nơi tốt.

V ề phần Thành Quốc công phủ nói Thành thất được nuôi dưỡng ở Ngọc Thanh quán tại Giang Nam, nửa chữ nàng cũng không tin.

Lúc này, nàng đang đứng ở trong viện của H ầu gia, trên tay bưng một bát canh ngọt, nhìn Đình Sinh đang luyện kiếm.

Sau khi Đình Sinh thổ lộ tâm tình với nàng, rõ ràng đã sáng sủa lên một chút. Thiếu niên thì nên có tinh th ần của một thiếu niên, suốt ngày nghiêm túc già dặn, trong lòng phủ đầy bóng tối. Làm sao ánh mặt trời có thể chiếu vào được?

Ăn đ ồngọt tâm trạng sẽ tốt hơn một chút cho nên nàng chuẩn bị canh ngọt, chờ Đình Sinh nghỉ ngơi là có thể dùng.

Khuôn Đình Sinh đã nhìn thấy nàng, luyện xong một bộ kiếm pháp thì thu kiếm lại.

"Sư mẫu... Sao người lại đến đưa đồ ăn, việc này cứ giao cho hạ nhân làm là được rồi."

"Cầm Nhi đi học. Ta ở trong phòng ngoại trừ ngủ thì chính là ngày người, ban ngày có chút buồn chán."

Khuôn Đình Sinh biết lời nàng nói không phải là thật. Trong lòng cảm động tình cảm chân thành của nàng. Cũng may mà có sư mẫu. Gần đây hẳn cảm thấy tảng đá đè chặt trong lòng không còn nặng nề như trước nữa.

Hắn thậm chí còn thực sự tin rằng cho dù hắn có khôi phục lại thân nữ nhi thì đó cũng là niềm kiêu hãnh của Khuông gia.

Hắn cầm lấy chén canh ngọt, đứng đó uống cái ực.

Không ngờ vào lúc này, ngoài cửa viện có một người đi vào. Cây cối hai bên rợp bóng, dưới tán cây lốm đốm ánh sáng. Ánh sáng chiếu lên thân ảnh của hắn, lúc sáng lúc tối. Hắn mặc một thân cẩm bào sẫm màu, đôi ủng sa tanh đen. Bước chân mạnh mẽ đi đến gần, hiện ra một gương mặt lạnh lùng.

Cảnh Tu Huyền không đến gần là đã nhìn thấy hai người kia.

Hai người đứng đối diện nhau, một người đang mỉm cười, một người cúi đầu ăn. Nữ tử xinh đẹp, thiếu niên anh tuấn.

Mắt hắn không tự chủ nheo lại. Khi nhìn thấy bát canh trên tay người thiếu niên, ánh mắt lạnh lùng của hắn giống như gió lạnh mùa đông thổi qua nữ tử đang đứng phía trước hành lễ.

"Hầu gia/ Sư phụ..."

Rất tốt, bọn họ vẫn còn biết hắn là phu quân, là sư phụ!

Gương mặt hắn lạnh lùng, lướt qua nàng.

Giống như khí lạnh từ bốn phương tám hướng nổi lên, nàng không khỏi rùng mình.

Nhìn bóng người cao to rắn chắc kia, âm thầm nghĩ.

Hắn đang tức giận sao?

Chương 58

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong lúc suy nghĩ, bóng dáng thon dài vượt qua nàng, hơi dừng lại bên cạnh Khuông Đình Sinh.

Ánh mắt lạnh buốt kia nhìn chăm chăm vào chiếc bát giữa không trung trong tay thiếu niên, trong chén là hạt trái cây đủ các loại, còn có bánh trôi gạo nếp màu trắng. Trông thơm ngon trơn bóng, màu sắc tươi tắn lại muốn ăn.

Có đi đâu trong giây lát, thân hình của hắn nhẹ nhàng di chuyển, người đã rời đi hơn hai trượng.

Úc Vân Từ thầm nghĩ, Hừ gia đây là có ý gì?

Miệng thì nói không thêm để ý đến thân phận của Khuông Đình Sinh, vì sao phải dùng mặt lạnh đối đãi? Chẳng lẽ hắn không biết bạo lực lạnh đối với một thiếu niên tâm tính chưa trưởng thành là sự đả kích mang tính hủy diệt nhất sao?

Trước kia nàng còn tưởng rằng hắn là người hiếm có, có thể vứt bỏ thành kiến nam nữ, chấp nhận thân phận của Đình Sinh, không nghĩ tới thực chất bên trong vẫn để ý.

“Đình Sinh, sư phụ con... con đừng để trong lòng, dù sao cũng không thể trách cứ bản thân.”

Khuông Đình Sinh có chút mờ mịt nhìn nàng, giống như là không hiểu rõ lời nàng nói.

Từ lúc bóc trần thân phận hôm đó, hắn quả thật sợ sư phụ sẽ vứt bỏ mình. Gần đây luyện công càng ngày càng chịu khó, cũng may sư phụ trước sau như một, đối với chuyện ngày đó đều không nhắc đến nữa chứ.

Thế nhưng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, vừa rồi hắn dường như đã cảm nhận được oán khí của sư phụ.

Không sai, là oán khí, nhất là ánh mắt lúc nhìn chiếc bát trong tay mình, rõ ràng là ẩn chứa sự u oán. Hắn cúi đầu nhìn chiếc chén trong tay, hình như vừa rồi sư phụ chính là nhìn nó.

Hắn nghĩ, có phải sư mẫu hiểu lầm cái gì rồi không.

“Sư mẫu... con cảm thấy sư phụ... hình như là đối rồi.”

Cái gì?

Nàng có chút mờ mịt, Hầu gia đối rồi?

Bởi vì đối, cho nên áp suất thấp. Chuyện này hình như nói cũng nghe được, nàng trầm tư, trong lúc vô tình ánh mắt nhìn về phía trong chén của Khuôn Đình Sinh. Trong thoáng chốc, nàng giống như đã hiểu ra được.

Đồng thời cũng rất không hiểu, không rõ đường đường là một Hầu gia, nếu như đối thì vì sao không cho hạ nhân chuẩn bị đồ ăn thức uống, ngược lại là nhăn mặt với nàng.

Khuôn Đình Sinh thở dài một cách thật trầm, hắn có chút cạn lời. Một người thấu đáo thông tuệ như sư mẫu, sao lại không nhìn ra được tâm tư chân chính của sư phụ.

Sư phụ rõ ràng là thấy sư mẫu đối với mình yêu mến có thừa, có lẽ trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

“Sư mẫu, chi bằng người đi chuẩn bị một chút đồ ăn cho sư phụ?”

Úc Vân Từ giống như là đột nhiên tỉnh ngộ, “Ừ” một tiếng đáp lại, nàng khẽ nhăn đôi mày thanh tú lại, nghĩ mãi mà không ra, cúi đầu đi ra khỏi sân, bước thẳng đến phòng bếp.

Chè được nấu không tính là ít, nàng một lần nữa lấy thêm một chén rồi đưa đến thư phòng của Cảnh Tu Huyền.

Trong viện, Khuông Đình Sinh đã không ở đó nữa.

Khẽ gõ cửa hai cái, bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp. Nàng đẩy cửa đi vào, thấy nam tử kia ngồi phía sau bàn, đôi mắt chưa nâng lên, chăm chú vào binh thư trong tay.

“Hầu gia... hôm nay ta đã nấu một chút chè, chàng có muốn nếm thử không?”

Nam nhân cup mắt xem sách, vẻ mặt lạnh lùng, đối với nàng mắt điếc tai ngơ. Nàng cẩn thận nhìn biểu cảm của hắn, thâm nghĩ quả nhiên, hắn đúng là tức giận rồi.

Nàng nặn ra nụ cười, đặt chè lên bàn: “Hầu gia, chè này là do ta tự mình làm, giải khát bổ phổi là tốt nhất, chàng có thể nếm mà nếm thử một chút không?”

Nói dứt lời mới thấy mắt hắn rời khỏi binh thư, đầu tiên là chuyển qua trên mặt nàng. Nàng cố gắng triển khai nét mặt tươi cười, ý cười mở rộng, mặt mũi tràn đầy sự lấy lòng.

Sau đó hắn dời mắt xuống, nhìn chằm chằm vào chén chè kia, lại chỉ nhìn, không hề động.

Trong lòng nàng không chắc chắn, hơi lạnh mạnh mẽ chạy lên người. Dáng vẻ tức giận của nam nhân này quá lạnh lẽo, áp suất quá thấp, nàng có chút không chịu nổi. Nếu như cơn giận của hắn thật sự là do mình thì đây chính là vô cùng không ổn.

“Hầu gia, chàng đang xem binh thư à? Có phải ta khuấy rây chàng rồi không?”

Mắt hắn híp lại, nữ nhân này chỉ dựa vào trang bìa hắn lật ra mà có thể nhìn ra binh thư, có thể thấy được là gần đây còn biết được thêm mấy chữ. Chỉ là không biết đọc sách có phải giống như tập viết không, tiến bộ rất ít.

Cả ngày nhảy nhót tung bưng, toàn để ý đến những việc khác, ngược lại xao nhãng việc chính.

Sự tốt đẹp của nàng đối với người khác không mang theo mưu đồ.

Thế nhưng nàng không biết, miệng lưỡi người đời đáng sợ, người khác không biết thân phận của Đình Sinh. Sẽ chỉ nói nàng là một sư mẫu, suốt ngày dây dưa với đồ đệ nhỏ tuổi. Thời gian lâu dài, tự nhiên sẽ truyền ra lời ong tiếng ve.

“Đình Sinh là nam nhi.”

Một câu đơn giản, giống như khai sáng, trong nháy mắt khiến nàng tỉnh táo. Hắn nói không sai, trong mắt người ngoài, Đình Sinh là nam tử. Tuy nàng là sư mẫu nhưng cũng là nữ tử trẻ tuổi.

Nếu là người có tâm tư dơ bẩn, cố ý bóp méo quan hệ của bọn họ...

“Hồi gia, đa tạ chàng đã nhắc nhở. Ta biết là không ổn, lần sau nếu như ta lại muốn đưa đồ ăn đến cho Đình Sinh, nhất định sẽ đưa đến chỗ chàng trước, mượn danh của chàng, như thế người khác sẽ không nói này nói nọ.”

Khuôn mặt hắn lập tức tối đi.

Hóa ra hắn còn phải hưởng ánh sáng của đồ đệ mình!

Đa đâu nàng tê rần, không biết nói sai câu nào, vì sao khí chất của hắn thay đổi lớn, trở nên rét lạnh hơn vừa nãy?

“Hồi gia...”

“Ra ngoài!”

Giọng nói lạnh lùng, giống như lưỡi nhìn nàng thêm một cái, hắn một lần nữa nâng sách lên, không nhắc mí mắt.

Rốt cuộc nàng đã chọc giận hấn chỗ nào, khiến hấn nạt như thế? Ở tri ều đại xa lạ này, chỉ có hấn là người có thể giúp nàng. Hấn dù sao cũng không thể không quan tâm đến nàng, không thể đưa nàng về phủ tướng quân, dù sao cũng phải đảm bảo cho nàng ăn ngon uống say ở cố đại, an ổn làm một vị quý phu nhân cố đại.

Không có hấn che chở, dù nàng có gia tài bạc triệu thì cũng sợ không coi giữ được.

“H ầu gia, ta đã làm gì khiến chàng tức giận? Chàng nói ra, ta nhất định sẽ thay đổi, đổi đến khi nào chàng hài lòng mới thôi...” Nàng trông mong mà nhìn hấn, giống như con thú nhỏ bị người ta vứt bỏ, còn suýt nữa vẫy đuôi r ồi.

Hấn không biết cơn giận vừa r ồi của mình vì sao lại nổi lên, nhìn dáng vẻ của nàng, trái tim hấn không khỏi mềm nhũn. Nàng cũng không làm gì sai, có lẽ gần đây tâm thần mình có chút không tập trung.

“Không có gì, nàng đi ra ngoài trước đi.”

Giọng điệu của hấn rõ ràng đã mềm mại hơn rất nhiều, trong lòng nàng đại an. Trơn tru rời khỏi thư phòng của hấn, trước khi đi còn nhấn nhở hấn phải ăn chè, sau khi ra cửa thì còn chu đáo giúp hấn đóng cửa lại.

Làm hấn vui lòng như vậy, kiêu gì hấn cũng sẽ bảo bọc cho nàng nhỉ. Nàng nghĩ vậy, bước chân trở nên nhẹ nhàng.

Hỏi qua Tả Tứ giữ cửa, biết được Đình Sinh đã rời đi r ồi.

Tả Tứ người đen, đầu óc lại nhanh nhạy. Hấn thấy phu nhân có chút nhanh nhạy, nghĩ thầm chẳng lẽ phu nhân cảm thấy nhàm chán? Nếu không, sao lại ngày ngày đến tìm Khuông thiếu gia.

“Phu nhân, dưới núi giá ở góc phía Tây của vườn, hoa quỳnh đã kết nụ r ồi, thuộc hạ đoán có lẽ tối nay sẽ nở.”

Ánh mắt của nàng sáng lên, hoa quỳnh (琼花) tức là hoa đàm (曇花).

Hoa quỳnh nở ban đêm xinh đẹp, nàng chưa từng thấy tận mắt, không khỏi động lòng. Thật sự không nghĩ tới, trông Tả Tứ mặt thì đen nhưng trong lòng lại sáng tỏ.

“Đa tạ người đã nhắc nhở.”

Nàng cười nói cảm ơn, Tả Tứ nào dám nhận, hấn ngu ngơ gái đầu, có chút ngượng ngùng mà cười cười.

Trên đường về, nàng cố ý đi vòng đến chỗ núi giả. Quả nhiên nhìn thấy hoa quỳnh mà Tả Tứ nói, lá cây xanh lục, nhành hoa thật dài, ở đầu nhành hoa là nụ hoa phình lên.

Gốc hoa quỳnh này được trồng vô cùng tuyệt diệu, giống như là khảm vào trong núi giả.

Nhìn mức độ đầy đặn của nụ hoa, tối nay hấn là sẽ nở.

Quay về trong viện, Đàn Cẩm đã tan học, tiểu tử nói hơi nhiều. Bô lô ba la mà kể lại những chuyện xảy ra trong học đường một lần.

Nàng mỉm cười nghe, thỉnh thoảng hỏi hai câu.

Cảnh Tề của nhị phòng có lẽ là đã bị sâu lông làm cho sợ rỗi, gần đây lại an phận. Từ lời nói của Cẩm Nhi, dường như qua lại gần gũi với đứa trẻ tên là Cảnh Hựu.

Cảnh Hựu là đứa trẻ hôm đó đứng ra làm chứng, nàng không muốn nghĩ phức tạp về trẻ con. Dặn dò Cẩm Nhi vài câu rỗi để cho bọn trẻ tự mình nhận định.

Thời gian qua lâu, sẽ tự nhìn thấy lòng người.

Cùng Đàn Cẩm dùng qua bữa tối, nàng đề nghị đi xem hoa quỳnh. Đàn Cẩm không biết cái gì là hoa quỳnh, nàng kiên nhẫn giải thích. Nghe xong là đóa hoa vào ban đêm mới có thể nở, tiểu tử tràn đầy sự tò mò.

Lúc này tháng nóng nhất mùa hè đã qua, thời tiết chậm rãi chuyển lạnh. Ban đêm nhiều sương, nàng lệnh cho Cao thị phủ thêm áo choàng mỏng cho Cẩm Nhi, bản thân mình cũng bao bọc kín kẽ.

Bên cạnh ngọn núi giả đã được xếp cái bàn. Trên ghế có nệm êm, trên bàn bày biện mứt, hạt dưa và nước trà.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, Thái Thanh châm lửa cho ngọn nến trên bàn. Trên cây gần đó treo đèn lồng đỏ chói, chiếu ra ánh sáng mờ lung trong đêm thanh tịnh và đẹp đẽ như thế.

Úc Vân Từ xem như đã biết vì sao người xưa thường lấy hoa làm tiệc, mục đích chủ yếu đương nhiên không phải là ngắm hoa. Mà là cổ đại thiếu thốn giải trí, chỉ là chuyện rất nhỏ thôi cũng có thể xem như là cái có tụ hội.

Ngắm hoa quỳnh mà thôi, nào là bày bàn ghế, nào là treo đèn lồng, có thể nói là đi đầu động binh lược.

Tối nay không có trăng sao, tiếng côn trùng kêu nổi lên bốn phía.

Theo bóng đêm dần dần sâu, hơi lạnh chậm rãi đánh tới. Đàn Cẩm trọn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào nụ hoa quỳnh kia: “Cứu mẫu, khi nào bọn chúng sẽ nở?”

“Đoán chừng là trước nửa đêm.”

Đàn Cẩm dùng sức gật đầu, mắt không rời đi.

Úc Vân Từ yêu thương sờ đầu cậu, nói khẽ: “Không cần nhìn chăm chăm vào chúng đâu.”

“Cẩm Nhi sợ bỏ lỡ.”

“Sẽ không bỏ lỡ, chỉ cần bọn chúng khẽ động thì chúng ta sẽ nhìn thấy thôi.”

Lúc này Đàn Cẩm mới động đậy mắt, có thể là có chút xót nên chớp hai cái. Nàng không khỏi mỉm cười, ra hiệu cho cậu dựa vào ghế rồi dịu dàng đắp cái chăn mỏng lên cho cậu.

Thái Thanh và Truyền Họa đứng bên cạnh nàng, Cao thị và Hỉ Lạc cũng ở đó.

Chờ đợi chung quy cũng có chút nhàm chán, nàng hắng giọng một cái rồi nói: “Quê hương của Hỉ Lạc có chuyện lý thú gì không?”

Hỉ Lạc không nghĩ phu nhân sẽ hỏi đến mình, vội vàng đi lên trước thì bị nàng ngăn lại: “Không cần câu nệ, chúng ta cứ tùy ý trò chuyện. Không bằng các người nói một chút chuyện lý thú mà bản thân mình biết đi, chúng ta góp chuyện vui.”

“Vâng, phu nhân.”

Mấy người đáp lời, Hỉ Lạc ngẩng đầu lên, nói đến một vài chuyện ở quê.

Rất nhanh, Thái Thanh và Truyền Họa cùng Cao thị đều gia nhập vào. Mọi người người một câu ta một câu, mặc dù không có gì hiếm lạ, không có gì ngoài mấy chuyện như nam nhân tài giỏi trong thôn sẵn được mảnh thú, hoặc là gia đình nào đó có rấn vào nhà trong đêm. Nhưng nàng nghe đến say sưa ngon lành, trong đầu không ngừng phác họa ra bức tranh phong thổ như thế.

Đàn Cẩm còn nhỏ, có chút không chịu được.

Cái miệng nhỏ mở ra, ngáp liền mấy cái. Có lẽ là sợ nàng thất vọng nên cậu còn đang ra sức cố nén.

Giờ Hợi đã qua, còn quỳnh vẫn không có ý muốn nở. Nàng lệnh cho Cao thị và Hỉ Lạc đưa Đàn Cẩm về phủ, mình thì lại chờ thêm một lát. Ngày tốt cảnh đẹp như thế, bóng đêm say lòng người, nếu như đi ngủ sớm thì chẳng phải là phụ lòng?

Nàng đứng dậy, đi qua đi lại hoạt động tay chân.

Gió mát chầm chậm, lướt qua mặt mang theo sương.

Đột nhiên giống như trong lòng có cảm giác, nàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng dáng màu đen. Bóng đen ở trong màn đêm, không thấy rõ khuôn mặt.

Nàng lại biết, người ấy là ai.

“Hài gia...”

Trong lúc khẽ lẫm bẫm thì bóng đen kia đến gần.

Dưới sự chiếu sáng của đèn đuốc, hiện ra khuôn mặt lạnh lùng.

“Đêm khuya nhiều sương, vì sao còn ở trong vườn?” Hần hỏi, nhìn bàn ghế đã bày ra và đèn lồng đã treo lên. Ánh mắt âm u thâm thúy, vẻ mặt lạnh lùng khó dò.

“Hài gia, ta đang ngắm hoa.” Nàng nói, chỉ vào gốc hoa quỳnh kia.

“Ồi...”

Nàng kinh ngạc thốt lên, nhanh chóng chạy đến trước hoa, chỉ thấy đài hoa bọc bên ngoài nụ hoa kia chậm rãi tách ra, dùng sức uốn ra sau giống như cây kim dài. Nàng ngửi xồm xuống, mũi có thể ngửi được mùi thơm ngát của hoa quỳnh.

Chẳng biết lúc nào Cảnh Tu Huyền đã đứng sau lưng nàng, thân thể thon dài hơi nghiêng về phía trước, cách nàng rất gần.

Hai người Thái Thanh và Truyền Họa tránh ra xa, chỉ dám chú ý tới các chủ tử, không dám bước lên trước cùng phu nhân ngắm hoa.

Nụ hoa giống như thiếu nữ nhẹ nhàng ngủ say, chậm rãi tỉnh lại từ trong mộng. Nó giãn thân thể, tung ra từng lớp vũ y, để lộ ra một mặt xinh đẹp nhất.

“Chàng xem, nó nở rồi!”

Nàng quay đầu, vui vẻ ngửa mặt lên.

Ngũ quan góc cạnh rõ ràng của nam nhân càng ngày càng tuấn mỹ, khuôn mặt lạnh lùng được ánh đèn nhuộm thành màu ấm nhu hòa. Trong tầm mắt của hắn tất cả đều là dung nhan vui sướng của nàng, làm nổi bật lên hoa quỳnh trắng nõn, có thể xưng là hoa nhường nguyệt thẹn.

Vải gấm màu đen giống như màn trời, treo cao cao. Không có trăng sáng, không có ánh sao, nhìn không thấy một tia sáng. Nếu không phải trên cây có đèn lồng, trên bàn có ánh nến, tối nay là một buổi đêm không thể bình thường hơn.

Giống như những đêm tối ở Sùng Lĩnh quan, hắn ngẩng đầu đưa mắt chỉ có thể nhìn thấy một mảng đen kịt.

Đóa hoa trắng nõn kia còn đang cố gắng xòe ra, giống như có thứ gì đó phá vỡ ra ngoài từ trong lòng hắn, chậm rãi mọc ra nhánh mềm. Loại tình cảm xa lạ này làm hắn có chút không biết làm sao, ánh mắt đông lạnh.

Mùi mấy nụ hoa trên một gốc hoa quỳnh, đã nở tám cái.

Tám đóa hoa lớn giống như từng tinh linh xinh đẹp, lẳng lẳng mở rộng dáng người mỹ lệ.

Chân của Úc Vân Từ hơi tê, nghĩ đến hắn là sẽ không có nụ hoa khác nở ra nữa. Nàng chống người dậy, muốn đứng lên. Ai ngờ ngẩng lên thì thấy thân hình bất ổn, ngã về phía bên cạnh.

Thân thể nghiêng lệch được cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy, gần như là theo bản năng, Cảnh Tu Huyền đã đỡ lấy nàng.

Hai tay hiện lên xu thế bao bọc, vây lấy nàng ở trong ngực.

Môi của nàng lướt qua y phục hắn, trong mũi đều là mùi của hắn. Trong chớp mắt, nàng giống như nghe được tiếng hoa nở. Bông hoa đó nở ra

trong đầu nàng, từng đóa từng đóa, tầng tầng thay phiên, rất đầy đủ để tạo nên biển hoa, rực rỡ chói lọi.

“Đa tạ H`ầu gia.”

Tay của hắn buông ra, hắn khẽ ho một tiếng: “Đêm lạnh, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong, hắn lưu loát xoay người, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Nàng có chút phi`ền muộn, trong lòng có từng chút mất mát. Hắn ngược lại đi dứt khoát, quả nhiên là không hiểu phong tình chút nào, chẳng trách đã hai mươi mấy r`ồi vẫn không có một h`ồng nhan tri kỷ.

Đ`ồng thời thấp thoáng có chút mừng thầm, có lẽ mình vẫn còn cơ hội.

“Phu nhân.”

Thái Thanh tiến lên, kéo nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình về hiện thực.

Nàng ở trong lòng phỉ nhổ mình một cái, vừa mới trải qua cuộc sống an ổn được mấy ngày là nghĩ này nghĩ kia. Nhưng mà... nam tử như H`ầu gia, bảo người ta không động tâm thì có lẽ hơi khó.

Mình từ thế giới khác xuyên qua, có khi nào giống như hoa quỳnh, vừa nở đã tàn không?

Nếu thật sự như thế thì tình yêu đầu là yêu c`ài xa vời. Chẳng bằng giữ vững trái tim, làm một qu`ần chúng cố đại.

Một đêm suy nghĩ lung tung, tỉnh nhưng không phải tỉnh giống như mơ mơ màng màng, không ngủ yên.

Hôm sau lúc thức dậy, mắt nàng sưng vù, sắc mặt có chút tái nhợt. Thái Thanh thấy thì cẩn thận hỏi thăm. Nàng chỉ nói ban đêm ngắm hoa hơi

hung phấn, cho nên mất ngủ, lệnh cho Thái Thanh bôi chút son phấn cho nàng.

Trang điểm thỏa đáng, sau khi dùng bữa sáng xong, nàng bu òn bực ngán ngẩm dựa vào trên giường êm. Trong lòng có chút vắng vẻ, muốn tóm lấy thứ gì đó cũng không dám có hành động.

Nàng yếu ớt thở dài một hơi, nằm xuống.

Truyện Họa đi vào, vẻ mặt tức giận: “Phu nhân... cứu thiếu gia... ở cửa ra vào...”

Cứu thiếu gia?

Trong lúc đầu óc nặng nề, nàng hồi lâu mới hiểu được là đang nói Úc Toàn Thắng. Suy nghĩ hỗn độn vừa rồi hoàn toàn tản đi, chỉ còn lại trái tim siết chặt nhấc lên. Phải, nguyên chủ có nhiều phiền phức còn chưa được dọn dẹp sạch sẽ như vậy, vì sao nàng lại gió bu òn trăng thu?

“Hắn có nói tới làm gì không?”

“Nô tỳ không biết... hình như cứu thiếu gia... đã uống rượu...”

Hóa ra là đã uống rượu rồi chạy tới trước mặt nàng làm khùng làm điên, nàng lạnh mặt, mang theo các nha đầu đi ra khỏi viện. Nếu không phải cố kỵ đến thanh danh thì những người của phủ tướng quân, nàng không muốn để ý đến một ai cả.

Thế mà thứ khó cắt đứt nhất ở cổ đại chính là huyết thống tình thân.

Người thân đáng chết này!

Úc Toàn Thắng quả thật đã uống nhiều rượu rồi, chính xác mà nói là đã uống rượu hoa cả một đêm. Lúc này gã dựa vào cửa của Hậu phủ, liếc mắt, dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Úc Vân Từ đi ra ngoài vừa thấy thì chau mày.

Tên đệ đệ được lợi này mấy lần trước rõ ràng là đáng về thư sinh, tuy có chút lỗ bịch nhưng một mực dùng đáng về thanh cao gặp người ta. Sao mà một khoảng thời gian không thấy đã trở nên giống như thiếu gia ăn chơi r ỡ?

“Úc Vân Từ... hức... người thật đúng là to gan. Tưởng rằng đã gả vào Hầu phủ r ỡ là bình chân như vại, đặc ý vênh váo... hức... ngay cả đại tể cũng dám bắt nạt, thật sự là sống không có kiên nhẫn...”

“Các người là người chết sao? Sao có thể để mặc cho thiếu gia uống nhiều rượu như vậy, còn không mau dìu hắn về phủ nghỉ ngơi!”

Nàng hét lên với hai tên tùy tùng trốn ở một bên, hai tên đó mới l ềm ề đi qua. Không dám đến gần, thấp giọng khuyên Úc Toàn Thắng trở về.

“Việc của bốn thiếu gia cần mấy tên nô tài các người quan tâm à... các người... cút cho ta...”

Úc Toàn Thắng xua tay, thoáng cái tiến lên bắt lấy nàng.

“Bốn thiếu gia nói cho người biết, biết đi đâu thì mau đưa đ ờ không nên có được về nhà mẹ đẻ. Nếu không... sau này người ở Hầu phủ bị uất ức cũng đừng trách đệ đệ nhà mẹ đẻ là ta đây khoanh tay đứng nhìn...”

“Đây là lời nói của một người làm đệ đệ đối với tể tể đã xuất giá sao? Mẫn thân trong nhà chính là dạy dỗ người như vậy, không biết lớn nhỏ, đáng dấp pha gia chi tử. Ở trước mặt ta xưng thiếu gia cái gì, có chút phép tắc nào không?”

Nàng nói, không có nửa câu nhắc đến việc dìu Úc Toàn Thắng vào phủ. Dù sao nàng cũng không sao cả, có mất thể diện thì cũng là phủ tướng quân mất.

“Úc Vân Từ... hức... người nhìn đáng về người xem, lo to gào thét, giống như đàn bà đánh đá. Người nói toàn thân người từ trên xuống dưới có điểm nào xứng làm phu nhân Hầu phủ, người thật sự cho rằng Cảnh Hầu gia sẽ làm chỗ dựa cho người à... tỉnh lại đi. Hắn chính là đ ờ vong ân

phụ nghĩa, rõ ràng là phủ tướng quân chúng ta có ơn với hấn, hấn lại lấy oán báo ơn, thậm chí ngay cả nhạc phụ của mình mà cũng dám vạch tội. Người như hấn, người còn trông cậy vào hấn à... ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn trở về, nhận lỗi với đại tể đi... quỳ gối trước mặt mẫu thân tạ tội, cầu sự lượng thứ của bọn họ..."

"Úc thiếu gia, nếu như ta nhớ rõ không sai thì năm đó người có ơn với Hầu phủ là mẫu thân ruột của ta, nguyên phu nhân của tướng quân. Sao lại thành phủ tướng quân rồi? Một nhi tử con kế thất như người, bất kính với tể tử con của đích mẫu, còn dám ở Hầu phủ nói lời lộng lẫm bảo ta tặng của hồi môn của mẫu thân ruột cho các người, người lấy mặt mũi ở đâu? Sách thánh hiền người đọc tất cả đều cho chó ăn rồi sao?"

Úc Toàn Thắng bị nàng rống lên, chệnh choáng giống như có chút tỉnh táo, khuôn mặt trướng lên đỏ bừng.

Không biết từ đâu có một nam tử chạy đến, tiến lên đỡ lấy hấn, càng không ngừng nói xin lỗi nàng.

"Xin lỗi Cảnh phu nhân, Úc thiếu gia uống hơi nhiều... tiểu sinh dìu hấn về ngay."

Nàng nheo mắt lại, nhận ra nam tử này, chính là vị Ngô công tử đính hôn với Úc Sương Thanh.

Chuyện này ngược lại có chút thú vị rồi!

Dáng vẻ bây giờ của Úc Toàn Thắng, nàng gần như có thể khẳng định là bị người ta cố ý làm hư. Còn người đó là ai, đương nhiên là vị Ngô công tử trước mặt này.

Nàng nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của bọn họ, trong lòng suy nghĩ.

Vị hôn phu này của Úc Sương Thanh, thật đúng là chọn tốt!

Chương 59

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Toàn Thắng bị Ngô Trọng Lâm kéo đi, bước chân nhẹ hẫng trở về phủ tướng quân.

Bầu không khí trong phủ trầm thấp, hai người mới vào cửa thùy hoa đã thấy Úc Sương Thanh ăn mặc và trang điểm tỉ mỉ, mặt mày vui mừng rạng rỡ, nhìn giống như muốn ra ngoài.

Vừa nhìn thấy bộ dạng hai người, sắc mặt nàng ta thay đổi trong nháy mắt, lập tức sầm xuống.

“Thắng Ca Nhi, ta nghe người trong viện đệ nói cả một đêm đệ không về, rốt cuộc là đi đâu hả?”

Mùi phấn son trộn lẫn mùi rượu trên người Úc Toàn Thắng xộc vào mũi nàng ta, nàng ta nhíu mày, nhìn Ngô Trọng Lâm bằng ánh mắt không có ý tốt. Cái người sa cơ thất thế này, cả ngày không làm việc đàng hoàng, lại thường xuyên xuất hiện trước mặt nàng ta làm người ta phiền đến chết.

Ngô Trọng Lâm hơi khom người, cười lấy lòng, “Úc đại tiểu thư đang muốn ra ngoài sao?”

Úc Sương Thanh không nhìn thẳng hắn, nghĩ đến tương lai phải gả cho hắn thì trong lòng tràn đầy tức giận. Hắn lại còn không tự giác, không biết dùng cách gì mà dụ được Thắng Ca Nhi xoay quanh mình, để mặc hắn ngày ngày chạy đến phủ tướng quân.

“Ta muốn đi đâu, Ngô công tử cũng muốn quản sao?”

“Tiểu sinh không dám.” Ngô Trọng Lâm vội cúi đầu, cũng không nhìn nàng ta thêm nữa.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, xem như hấn thức thời. Bước chân đi lướt qua người bọn họ không hề ngừng lại. Theo làn gió thơm lướt qua, Ngô Trọng Lâm hít một hơi thật sâu. Mùi hương trên người tiểu thư khuê các dễ chịu hơn loại phấn son tục tĩu trên người nữ tử kỹ viện nhĩ ừ, vừa thanh lịch tao nhã lại thêm phần hồ hững dửng dưng.

Cũng không biết tương lai về tay mình, có phải cũng có nhiều thú vui tao nhã hơn những nữ tử phong trần kia hay không?

Cho dù bây giờ các nàng ta ngang ngược như thế nào, cuối cùng còn không phải là ngoan ngoãn vào cửa Ngô gia nhà hấn hay sao. Hấn cũng không tin, về sau thành người của hấn, nàng ta còn dám cau mặt cau mày với mình nữa!

Úc Sương Thanh mặt mày lạnh tanh, mang theo nha hoàn ra ngoài, ng ỡ kiêu đi thẳng tới con phố náo nhiệt nhất kinh thành. Hai ngày trước, nàng ta đã hẹn với Phương Di ền Tuyết, muốn tới Trân Lung Các chọn đồ trang sức.

Phương Di ền Tuyết tới sớm hơn nàng ta một chút, biểu cảm lạnh nhạt.

Nếu không phải e ngại quan hệ biểu tử biểu muội, nàng ấy thật sự không muốn đến cuộc hẹn với Úc Sương Thanh. Hai lần trước đối phương mời, nàng ấy đều tìm cớ từ chối. Nhưng mọi việc không thể cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, Úc Sương Thanh mời đến lần thứ ba, dù thế nào nàng ấy cũng không thể từ chối nữa.

Mẫu thân từng nói, cô nhỏ tâm địa xấu xa, vị biểu tử này giống cô nhỏ nhất, nhìn có vẻ được dạy dỗ không tệ nhưng thật ra rất giống cô nhỏ, trong bụng toàn là ý nghĩ xiêu vẹo, không chính đáng.

Hơn nữa vụ việc ần ỉ xảy ra ở phủ tướng quân vào khoảng thời gian trước, tuy đã bị đè xuống, nhưng chuyện trên ngực biểu tử có nốt ru ỗ son vẫn luôn lan truyền trong miệng mấy người dơ dáy bản thủ.

Mỗi lần nghe được, nàng đều mặt đỏ tai hồng, hận không thể phủ sạch quan hệ.

Úc Sương Thanh quen cửa quen nẻo đi vào, lập tức lên lầu hai.

Phương Diễm Tuyết thu hồi suy nghĩ, tiến ra đón.

Trần Lung Các là cửa hàng trang sức châu báu lớn nhất kinh thành, hề là những phu nhân và tiểu thư có mặt mũi thì đều thích kết bạn tới các trung* để chọn đồ trang sức vừa ý.

* Gian, tầng ở vị trí chính giữa, trung tâm

Tỷ muội Úc Sương Thanh và Phương Diễm Tuyết là khách quen của các trung, một người là đích nữ phủ tướng quân, một người là đích nữ hầu phủ, bàn về thân phận đều xem như quý nữ.

Nhưng thời gian gần đây, Úc Sương Thanh ít ra ngoài, đã rất lâu không tới đây đi dạo. Chưởng quầy các trung thấy nàng ta vào cửa, ánh mắt lóe lên một cái.

Ngay cả hai vị phu nhân ở hai bên kia lầu cũng nhìn nhau, hiểu ý dời ánh mắt đi.

“Diễm Tuyết biểu muội.”

Úc Sương Thanh đến gần Phương Diễm Tuyết, thân thiết khoác cánh tay đối phương. Sự bực tức khi gặp phải Ngô Trọng Lâm lúc ra ngoài dần bị đè xuống.

Phương Diễm Tuyết im hơi lặng tiếng rút cánh tay ra, ngón tay chỉ về phía quầy hàng cách đó không xa. “Biểu tỷ, nghe chưởng quầy nói gần đây mới chế tạo ra một số món trang sức, chúng ta qua xem một chút đi.”

Úc Sương Thanh lập tức bị ánh sáng trong quầy ở các trung thu hút, bỏ lỡ sự miễn cưỡng chột lóe lên trong ánh mắt đối phương.

Đồ trang sức trong Trần Lung Các luôn tinh xảo đẹp đẽ, phủ tướng quân và phủ Quảng Xương Hầu đều không được xem là nhà có căn cơ sâu

rộng. Hai biểu tở mọi thường tới các trung đạo, nhưng chủ yếu là xem thì nhiều mà mua thì ít.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt Úc Sương Thanh dán chặt vào một cái hộp gấm khắc hoa, trên tấm vải nhung đen bên trong hộp bày một bộ trang sức bằng hồng ngọc. Tạo hình tinh xảo, chạm khắc bằng vàng sáng lấp lánh, cùng với đá quý đắt đỏ trơn bóng sáng ngời.

Nàng ta chợt nảy sinh suy nghĩ, nếu nhà đầu chết tiệt kia không mang của hồi môn đi, có lẽ nàng ta còn có thể cắn răng bảo chưởng quỹ gói lại cho mình.

Hiện giờ, cho dù như thế nào cũng không mở miệng được.

Càng nghĩ, trong lòng càng khó chịu. Dựa vào đâu mà chuyện tốt trong thiên hạ đầu để một mình nhà đầu chết tiệt đó chiếm hết chứ?

“Chưởng quỹ, gói bộ trang sức này cho ta!”

Theo giọng nói vang lên, chỉ thấy chưởng quỹ vội cười mỉm hành lễ, ra lệnh cho tiểu nhị cất bộ trang sức bằng hồng ngọc đi.

Úc Sương Thanh quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Trình Khởi La trong bộ đồ đồ đầy kiêu ngạo.

Một tay Trình Khởi La còn cầm roi ngựa, váy áo đỏ thắm, chân đi giày cưới ngựa cổ cao. Dáng vẻ hăng hái cộng thêm vài phần ngạo nghễ thách thức, khóe mắt nàng ta hơi xếch lên, như là tùy ý mua một món đồ chơi nhỏ ở trên đường.

Chi tiêu mạnh tay như vậy làm Úc Sương Thanh đỏ mắt, trong lòng càng thêm oán hận.

Phương Diễm Tuyết nhìn thấy thì hành lễ, cười nói: “Hôm nay thật trùng hợp, không ngờ gặp được Trình Bát tiểu thư ở đây.”

“Đúng là trùng hợp.”

Trình Bát ngẩng đầu, dường như cũng không muốn lôi kéo làm quen với các nàng.

Người trong kinh đầu biết, không riêng gì hai nhà Phương - Thành không hợp nhau, thật ra hai nhà Phương - Trình cũng không hợp nhau. Tính tình Trình Bát thẳng thắn, không biết che giấu, thấy các nàng tất nhiên sẽ không thân thiết.

Phương Diễm Tuyết cũng không tức giận, tính khí Trình Bát vẫn luôn như vậy, đã nhìn quen từ lâu rồi.

Nhưng Úc Sương Thanh thì khác, lúc trước khi phủ tướng quân bọn họ còn yên bình, bởi vì tình cảm giữa phụ thân và Trình gia, Trình Bát đối xử với nàng ta vẫn xem như khá tốt.

Hay là Trình Bát bởi vì những chuyện đó... Cho nên mới coi thường mình?

Không được, nàng ta không thể trở mặt nhìn chuyện như vậy xảy ra!

“Trình Bát tiểu thư, cô thích màu đỏ, bộ trang sức hồng ngọc này cực kỳ hợp với cô.”

Trình Bát nghe được lời nàng ta nói thì hừ nhẹ một tiếng, “Đó là đương nhiên, ta không thể so được với Úc cô nương tự mang hồng châu...”

Úc Sương Thanh lập tức biến sắc mặt, nàng ta không ngờ rằng Trình Bát sẽ nói như vậy. Cái gì mà hồng châu, còn không phải là ám chỉ nốt ruồi son trên người nàng ta sao. Sao lại như vậy? Trình Bát sao có thể làm nhục mình, không hề nể mặt chút nào như vậy?

Trước kia, tuy Trình Bát không thích nàng ta, nhưng tốt xấu gì cũng cho mấy phần mặt mũi. Trong kinh cũng không thiếu người nhiều chuyện, chuyên ngỗ lê đôi mách, nhất là tâm tư của Trình Bát đối với Cảnh An Hài.

Từ lâu đã có người nói chuyện nàng ta vẫn luôn mơ ước Cảnh An H`au, không tiếc hãm hại chính muội muội ruột mình cho Trình Bát.

Đối với bất kỳ nữ tử nào mơ ước Cảnh An H`au, Trình Bát đều không thể có sắc mặt tốt, đặc biệt còn là Úc Sương Thanh có hành vi khiến người ta khinh thường như vậy.

“Trình Bát tiêu thư, Sương Thanh vẫn luôn kính trọng cô, tại sao cô.....”

“Tại sao ta như vậy hả? Tính tình bản tiêu thư ngay thẳng, trong mắt không chấp nhận được nửa hạt cát, không ưa nhất là nhìn người khác giở thủ đoạn, thật sự coi người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc hết sao? Nếu ta là Úc cô nương thì đã xấu hổ tới mức đóng cửa không ra ngoài từ lâu rồi, nào có chuyện còn dám rêu rao khắp nơi, không biết liêm sỉ mà ra cửa lấc lư chứ.”

Lúc này tiêu nhị đã gói xong đồ trang sức, hai tay trình lên.

Trình Bát nhận lấy, bỏ lại một câu ghi vào sổ của phủ Tư Mã, người đã phóng khoáng ra cửa.

Để lại Úc Sương Thanh vừa xấu hổ vừa giận dữ và Phương Di`em Tuyết mặt đ`ay gượng gạo, hai vị phu nhân vốn chỉ xem náo nhiệt bắt đầu thì th`ần to nhỏ, chỉ chỉ trở trở về phía các nàng.

Phương Di`em Tuyết kéo Úc Sương Thanh, nhỏ giọng nói: “Biểu tỳ, chúng ta trở về thôi.”

Úc Sương Thanh hất tay nàng ấy ra, “Làm sao? Muội cũng chê ta làm mất mặt muội hả?”

“Không phải vậy, chuyện đó không phải lỗi do tỳ, đều là Ngũ công tử phủ Chung Sơn Bá sau khi uống rượu say lỡ lời. Cũng may tương lai tỳ sẽ gả cho hắn, trái lại cũng không cần để ý quá mức.”

“Sao ta có thể không để ý cho được?” Úc Sương Thanh quát lên, liếc thấy chướng quây và tiểu nhị của cửa hàng bèn nuốt mấy câu oán hận đang sinh sôi nảy nở đầy trong lòng xuống.

Nàng ta che mặt, chạy như điên ra ngoài.

Sau khi ngõ vào trong cỗ kiệu, vội vàng lệnh cho kiệu phu nhanh chóng về phủ.

Không ngờ lại đụng ngay Ngô Trọng Lâm ở cửa. Tất cả oán hận đều xông thẳng lên đầu, nàng ta chẳng màng gì nữa mà phần nộ hét vào mặt hắn.

“Sao người không biết đi đâu thế hả? Người cho rằng ngày ngày lì lợm la liếm bám lấy Úc gia chúng ta là ta có thể gả cho người sao? Người cũng không nghĩ cho kỹ mà xem, Ngô gia các người là thân phận gì, Úc gia chúng ta là thân phận gì, người lại mơ mộng hão huyền, muốn ta gả vào Bá phủ, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Đáy mắt Ngô Trọng Lâm vụt qua tia tàn nhẫn, trên mặt lại là vẻ nhục nhã xấu hổ.

“Úc đại tiểu thư, tiểu sinh biết cô oan ức. Cô yên tâm, nếu tiểu sinh đã huỷ hoại trong sạch của cô thì nhất định sẽ phụ trách đến cùng với cô. Ngoài tiểu sinh ra, phóng mắt nhìn khắp kinh thành, chẳng lẽ còn người bằng lòng cưới cô làm vợ sao?”

Hắn hạ thấp tư thế, nhưng Úc Sương Thanh lại nghe được sự giễu cợt trong giọng nói của hắn.

“Người nói năng bậy bạ! Cho dù là đánh thân, ta cũng sẽ không gả cho người!”

Nàng ta không kiềm được cơn giận, bực tức đi vào phủ.

Không ngờ rằng hắn đột nhiên vươn một chân, nàng ta không kịp thu chân, lập tức ngã xuống đất.

“Úc đại tiểu thư, cô có bị thương không?”

Ngô Trọng Lâm vội vàng đỡ lấy, nói nhỏ bên tai nàng ta, “Cô thật sự coi mình là thánh nữ thiên tiên hả, ăn mày khắp kinh thành này đều biết trên ngực cô có nốt ruồi son. Nếu không phải ta thương hại cô, chỉ sợ cô mỗi ngày đều phải lăn lộn trên đồng cỏ khô với đám người đê tiện hèn mạt đó rồi. Đến lúc đó, một thân da thịt này của cô, cho dù tắm thế nào cũng không sạch được...”

Sắc mặt nàng ta trắng bệch, nhìn thấy sự tàn nhẫn không hề che giấu trên khóe miệng hắn thì lập tức rùng mình.

Mà hắn, sau khi đỡ nàng ta dậy, sắc mặt đã thay đổi, tất cả đều là vẻ đau lòng.

“Cô có bị đập vào chỗ nào không?”

“Không... không.” Úc Sương Thanh cố hết sức tránh khỏi hắn, hoảng loạn chạy thẳng vào phủ.

Tim đập “thình thịch”, vừa tức vừa sợ.

Nàng ta không thể gả cho nam nhân như vậy!

Nàng ta chạy thẳng đến viện của Phương thị, Phương thị đang dạy dỗ Úc Toàn Thắng. Lời nói kịch liệt gay gắt, cơn giận không hề nhẹ.

Úc Toàn Thắng say rượu chưa tỉnh, nửa nằm trên ghế trong tư thế bất nhã, ợ hơi rượu chẳng ra thể thống gì. Mắt lơ đãng, không còn vẻ sáng trong sạch sẽ trong quá khứ.

Hai huyệt của Phương thị nhảy “Thình thịch”, bộ dạng này của Thắng Ca Nhi, không cần nghĩ cũng biết gần đây không ít lần lưu luyến mấy chốn trăng hoa.

Vì để cho nhi tử có thể có tiền đồ, bà ta không muốn Thắng Ca Nhi đi theo tướng quân múa đao múa kiếm, một lòng chờ mong Thắng Ca Nhi có

thể đi con đường khoa cử nhập sĩ. Ai biết chỉ sơ sẩy một thời gian ngắn mà hấn đã dính vào mấy thói hư tật xấu.

“Mẫu thân, người nói đủ chưa, nói đủ rồi thì nhi tử phải đi về nghỉ ngơi... Ợ...”

Phương thị bị bộ dạng bây giờ của Úc Toàn Thắng chọc giận đến ngã ngửa, nhưng người trước mặt lại không tỉnh táo, cho dù có mắng thế mắng nữa thì hấn cũng không nghe lọt. Cứ như đặt trái tim bà ta vào lò lửa nung, tức đến mức sinh đau.

“Nương...”

Úc Sương Thanh đi vào, chưa nói được gì đã rơi lệ trước.

Phương thị vỗ trán, bà ta tạo nghiệt cái gì chứ!

Vốn cuộc sống đang yên đang lành sao lại biến thành như vậy?

Nữ nhi dịu dàng phóng khoáng, có lần nào ra ngoài mà người khác không khen ngợi. Bà ta một lòng muốn gả nữ nhi vào nhà cao cửa rộng, ai ngờ tính trăm ngàn kế, cuối cùng lại phải gả vào phủ Chung Sơn Bá sa cơ thất thế.

Còn có nhi tử của bà ta, bà ta không muốn nhi tử trở thành vũ phu* giống như tướng quân nên khăng khăng để hấn đọc sách. Thắng Ca Nhi xem như biết phấn đấu, cũng có chút tiếng tăm trong học đường.

* Chỉ con nhà võ, những người thô lỗ chỉ biết chém giết.

Lúc này mới được mấy ngày mà đã học đấm con nhà giàu nhậu nhẹt chơi bời, còn đi dạo kỹ viện.

Con cái không được lòng, tướng quân cũng xa cách bà ta. Bà ta cũng không nhớ rõ đã bao nhiêu ngày tướng quân không bước vào phòng bà ta, mấy con hồly tinh kia, lúc trước còn xem như an phận. Gần đây không

biết sao lại dám ngang nhiên đối chọi với bà ta, giữ tướng quân ở lại qua đêm.

Úc Sương Thanh không biết những bức tức trong bụng Phương thị, chỉ cảm thấy hôm nay mình đã chịu nhục nhã quá lớn, những oán hận tràn đầy trong lòng cần được xoa dịu ngay lập tức.

“Chuyện người đờng ý với nữ nhi khi nào có thể thành? Nữ nhi một ngày cũng không muốn nhìn thấy sự xem thường của người khác, nghe được sự chế nhạo trong sáng ngoài tối của người khác nữa...”

“Con lại nghe được cái gì?”

Sắc mặt Phương thị thay đổi mấy lần, giọng điệu bất giác bén nhọn hơn. Lại liếc mắt nhìn Úc Toàn Thắng nằm liệt trên ghế, cả người xiêu vẹo không nhúc nhích. Nhìn kỹ một cái, không ngờ người đã ngủ rồi, lại còn ngáy khò khò.

Cử chỉ thô tục như vậy, cứ như hai người khác nhau hoàn toàn so với trước kia.

“Nương... Đều do Thắng Ca Nhi. Người nhìn nó đi, cái tốt không học, đàng này lại muốn cả ngày lẫn lộn một chỗ với Ngô Trọng Lâm... Nương, Ngô gia chính là ổ sói hang hổ, nữ nhi tuyệt đối không thể gả!”

Giữa chân mày Phương thị đau nhói, sao bà ta không biết Ngô gia lại bại cơ chứ.

Đâu biết rằng Ngô Ngũ công tử nhìn thì thành thật, nhưng hóa ra lại là đầu sỏ dạy hư nhi tử mình. Đều do gần đây bà ta một lòng một dạ đổ lên người tướng quân, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mấy di nương kia nên mới bỏ quên việc dạy dỗ nhi tử.

“Mấy người các người đỡ thiều gia về đi.”

Bà ta gọi bà tử nha hoàn, đau xót nhìn nhi tử người đầy mùi rượu đang ngủ thiếp đi.

Mấy bà tử và nha hoàn đờng loạt dùng sức, nâng Úc Toàn Thắng dậy. Úc Toàn Thắng mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn thấy nha đầu đang đỡ hẳn thì lấm bầm không hài lòng, “Kêu mama của các người tới đây... Sao lại cho gia chơi... Máy thứ xấu xí này chứ...”

Sắc mặt Phương thị u ám đến dọa người.

Bọn hạ nhân không dám chậm trễ, vội đỡ Úc Toàn Thắng ra khỏi phòng.

Cũng khó trách Úc Toàn Thắng không hài lòng, Phương thị vẫn luôn cực kỳ đẽphòng người. Nha hoàn và bà tử được chọn đầu là những người có dáng vẻ cực kỳ bình thường, chính là sợ ngộ nhỡ có người toan tính trèo cao, ý vào có nhan sắc bò lên giường Úc Lượng.

“Nương, không phải người nói có cách sao? Nữ nhi không thể chờ thêm nữa, chờ thêm nữa chỉ có thể gả vào Ngô gia thôi. Người không biết, nha đầu chết tiết kia không hề xảy ra chuyện gì cả, nghe nói đang làm chủ, lo liệu mọi việc trong Hầi phủ, ngay cả Hầi gia cũng hết lòng thuận theo nàng ta. Nương... Con không cam lòng, dựa vào đâu mà nàng ta có thể sống tốt như vậy, mà nữ nhi chỉ có thể trốn tránh không dám ra cửa?”

Úc Sương Thanh vừa nói vừa chảy những giọt nước mắt căm thù.

Trong lòng Phương thị cũng không dễ chịu, bà ta bị Thành thị đè ép nữ nhĩ năm như vậy. Từ sau khi được phù chính*, trong lòng bà ta đã có một chấp niệm. Đó chính là nữ nhĩ của bà ta nhất định phải giẫm lên nữ nhĩ của Thành thị để đứng ở vị trí cao.

* Phù chính: từ thiếp nâng lên làm vợ

Hễ là đờ của nha đầu chết tiết kia thì sau này đầu là của Thanh Tỷ Nhi.

Cho dù hiện giờ kế hoạch xảy ra biến cố, Thanh Tỷ Nhi không thể thay thế, bà ta cũng không thể dễ dàng để cho nữ nhĩ của nữ nhân đã chết kia được trải qua ngày lành tháng tốt.

Đúng vào lúc này, có bà tử chạy vào, khẽ nói nhỏ bên tai bà ta mấy câu. Sắc mặt bà ta thay đổi cực lớn, lạnh giọng hỏi: “Thật sự không nghe lầm?”

“Hoàn toàn chính xác, nô tỳ nghe thấy rõ ràng ạ.”

“Được, được lắm! Tướng quân thật sự không làm ta thất vọng!” Bà ta lẩm bẩm, ánh mắt dần trở nên hung ác, như thể hạ quyết tâm gì đó, chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Sau khi bà tử đi, Úc Sương Thanh vội hỏi.

Chuyện gì?

Mặt Phương thị lộ vẻ trào phúng, gần đây tướng quân hàng đêm sung sướng, bây giờ lại dám nghỉ ngơi ở trong phòng Sở di nương giữa ban ngày ban mặt. Còn nhân lúc rượu say nói cái gì mà chỉ cần Sở di nương có thể sinh thứ tử thì sẽ lập tức nâng làm bình thê.

Úc Lượng thật sự coi bà ta là người chết rồi sao!

Còn muốn có con, hấn cả đời này cũng đừng nghĩ!

“Mẫu thân không có việc gì, con yên tâm, cho dù con không gả được cho Cảnh Hâu gia, thì nha đầu chết tiết kia cũng đừng nghĩ có thể an an ổn ổn làm Hâu phu nhân.”

Lời nói của bà ta tạm thời xoa dịu Úc Sương Thanh.

Sau khi Úc Sương Thanh đi, bà ta nhìn chăm chăm bộ ấm chén trà trên bàn, trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Qua khoảng hơn nửa canh giờ, bà ta mới chậm rãi đứng dậy, ngồi trước gương trang điểm, cẩn thận trang điểm sau đó ra ngoài.

Vào giờ Hợi một khắc ban đêm, Úc Lượng đang vui vẻ với thiệp thất bỗng nhiên nằm liệt, sùi bọt mép ngã vào trên người Sở di nương. Đến khi

đại phu chạy tới, tuy cứu được người, nhưng miệng mũi lại méo xệch, không nói được tiếng nào.

Triệu chứng như vậy cực kỳ giống trúng gió.

Phương thị giận dữ, sai người dùng côn đánh chết Sở di nương ngay tại chỗ.

Sau khi tiễn đại phu, bà ta một mình trông nom Úc Lượng. Úc Lượng mở to hai mắt, trong miệng lẩm bẫm, không thoát ra được nửa chữ rõ ràng. Nhưng trong ánh mắt ông có sợ hãi, có lửa giận, còn có nghi ngờ.

“Tướng quân, đầu là thiếp thân không tốt, để cho ngài bị Sở thị làm hại. Thiếp thân thật sự không ngờ rằng, nàng ta vì tranh sủng mà ngang nhiên hạ dược hồ lang cho ngài. Ngài yên tâm, thiếp thân đã cho loạn côn đánh chết nàng ta, ngài cứ yên tâm dưỡng bệnh đi.”

“Ô... Ô...”

Úc Lượng sốt ruột, tuy cơ thể ông không thể cử động được nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo.

Người khác không biết nhưng ông biết hết. Đêm đó trước khi tới phòng Sở di nương, Phương thị từng đưa canh sâm tới. Lúc ấy ông cho rằng Phương thị cố tình lấy lòng nên đương nhiên uống hết sạch bát canh.

Phương thị còn rộng lượng khuyên nhủ ông chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc vất vả.

Trong lòng ông đặc ý, thấy bà ta khom lưng cúi đầu thì càng cảm thấy nữ nhân không thể quá nuông chi ầu.

Tối nay không biết là do ông tâm trạng tốt, hay là canh sâm quả thật đại bổ, tóm lại ông và Sở di nương trên giường rất thỏa mãn sung sướng. Mãi đến khi ông càng đánh càng hăng, hoàn toàn không dừng được, ông mới cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng cơ thể lại không chịu nổi, vẫn luôn đòi hỏi một cách điên cuồng.

Trong lòng ông biết có điểm khác thường, đầu óc sung huyết rồi lập tức hôn mê.

Sau khi tỉnh lại, ông đã biến thành bộ dạng hiện giờ, người không thể cử động, miệng không thể nói. Nhìn Phương thị ngồi ở mép giường, không rõ tại sao lại cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Ông là loại đần độn không thông minh, nhưng cũng không phải thằng ngu. Ngoài chén canh sâm kia ta, ông không tìm thấy điểm khả nghi thứ hai.

“Ô... Ô...”

“Tướng quân, thiếp thân biết ngài khó chịu. Nhưng dù khó chịu đi nữa thì ngài cũng phải nhịn. Ngài không thể chết được, nếu ngài chết, Thanh Tử Nhi sẽ phải giữ đạo hiếu ba năm. Hết ba năm mùa hoa, con bé còn có thể tìm được người nào tốt sao. Còn có Thắng Ca Nhi, sang năm sẽ có kết quả, bị ngài làm chậm trễ, tất sẽ bỏ lỡ cơ hội niên thiếu thành danh. Cho nên, tướng quân thật sự không thể chết được!”

Úc Lượng càng sợ hãi, lúc Phương thị nói những lời này thì giọng điệu bình tĩnh, không hề có đau buồn bi thương.

Phụ nhân này... Lòng dạ lại độc ác như thế...

“Tướng quân, thiếp thân tự nguyện ủy thân làm thiếp. Nhiều năm qua, vẫn luôn coi tướng quân ngài là trời. Vì tướng quân, thiếp thân chịu đựng sự giày vò của Thành tử tử, không biết lén chảy nước mắt bao nhiêu lần. Thiếp thân nghĩ, chỉ cần tướng quân thương thiếp thân, thiếp thân tuy chịu nhiều đau khổ hơn nữa cũng đáng giá.”

Phương thị không nhìn hắn, như là rơi vào chuyện cũ, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

“Thiếp thân không chỉ một lần tự an ủi mình, sự yêu chiều của tướng quân ngài đối với thiếp thân dù cả đời này cũng sẽ không thay đổi. Vì ngài, những thứ bất nạt hành hạ đó tính là gì chứ. Nhưng tại sao? Tại sao ngài phải tin vào lời người khác nói mà nghi ngờ sự trong sạch của thiếp thân, ngoại trừ ngài, trong lòng thiếp thân không chứa nổi bất kỳ người nào. Ngài có biết, mấy ngày nay, mỗi ngày ngài ngủ đêm ở trong phòng các di nương, thiếp thân đã chịu đựng như thế nào không? Trai tim thiếp thân đang nhỏ máu, lòng dạ như bị lãng trì, máu tươi tuôn chảy...”

“Ô... Ô...”

Phương thị thấy ông lắc đầu, vội đến mức mồ hôi chảy đầy đầu thì cười dịu dàng. Bà ta nhẹ nhàng rút khăn tay ra, tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán giúp ông, “Ngài xem ngài này, vội cái gì chứ? Sau này thiếp thân ngày ngày ở bên ngài, không đi đâu cả.”

Úc Lượng dùng sức nâng chân lên, tiếc rằng không thể rời khỏi người, hoàn toàn không dậy được.

Ông tròn trừng mắt, nhìn chằm chằm bà ta, còn bà ta thì cười dịu dàng.

“Tướng quân, có phải ngài đói bụng không, thiếp thân sẽ đích thân đi chuẩn bị đồ ăn cho ngài.”

Nói xong, bà ta tao nhã ra cửa, trước khi đi hơi hơi mỉm cười với ông. Sau khi ra ngoài, sắc mặt bà ta lập tức trở nên bi thương, căn dặn đám hạ nhân hết lòng hầu hạ tướng quân.

“Nương, cha sao rồi?” Úc Sương Thanh canh ngoài cửa vội vàng tiến lên hỏi.

“Cha con không sao, chỉ là sau này không thể ra ngoài nữa...”

Không thể ra ngoài nữa, đó chính là không đứng dậy nổi...

Úc Sương Thanh nghĩ, hơi có chút tiếc nuối. Nếu phụ thân chết, vậy nàng ta có thể lấy tiếng giữ đạo hiếu, ba năm không bàn chuyện cưới hỏi.

Nói không chừng phủ Chung Sơn Bá không muốn chờ, sẽ chủ động từ hôn.

Phương thị cup mắt, giọng khàn khàn, “Phụ thân con đổ bệnh, thân là nữ nhi đã xuất giá, theo lý phải trở về hầu bệnh*.”

* Hầu bệnh = thị tật: có nghĩa là con gái hầu hạ, chăm sóc bố mẹ lúc ốm đau

Mắt Úc Sương Thanh sáng lên, trong lòng mừng như điên.

Chương 60

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ đã gặp được người báo tin, người báo tin đương nhiên sẽ không nói Úc Lượng là Mã Thượng Phong. Chỉ nói sau khi say thì đột nhiên trúng gió, người đã tê liệt nằm trên giường.

Thân là nữ nhi, nàng có quan hệ không thân thế nào với nhà mẹ đẻ đi chăng nữa thì cha ruột đột nhiên bệnh nặng, nàng lại gả ở Kinh Thành, trừ phi có lý do to bằng trời, nếu không nhất định phải về nhà ngoại thăm bệnh.

Chỉ là tuổi tác của Úc Lượng cũng không lớn, theo lý thuyết thì đang độ tráng niên. Hai lần trước gặp, một người có vóc dáng khỏe mạnh làm sao lại vô duyên vô cớ trúng gió? Trong lòng nàng nghi hoặc, đuổi người đưa tin đi rồi trực tiếp đi đến viện của Hải gia.

Cảnh Tu Huyền không ở đó, ngay cả Đình Sinh cũng không.

Cái phủ Tướng quân đó, nàng không muốn đi chút nào. Hải gia lại không ở đây, ngay cả người để lấy ý kiến nàng cũng không có. Âm thầm cân nhắc, chi bằng lại bảo bị bệnh.

Chỉ là cha ruột bệnh nặng trên giường, nàng mượn cớ ốm không đi. Người biết chuyện có lẽ sẽ hiểu, người không rõ tình hình chắc chắn sẽ trách cứ nàng. Ở cổ đại, bị up cho cái mũ bất hiếu thì sau này nàng đừng hòng đứng trước mặt người khác.

Nàng đi đi lại lại trên võ đài, nhiều lần suy nghĩ đối sách.

“Cảnh phu nhân, tỷ đang làm gì vậy?”

Một giọng nói thanh thúy vang lên, Hiên Vương đã đứng trước mặt nàng.

Nàng vội vàng hành lễ, miệng nói xin thứ tội.

Lần trước tạm biệt, nàng đã nhiều ngày không gặp Hiên Vương. Hiên Vương ngược lại rất thân thiết, đối với người biểu tỳ này, chẳng biết tại sao hẳn kiêu gì cũng sẽ không ý thức được mà muốn gần gũi. Cộng thêm chủ ý nàng đưa ra trước đó, để hẳn lấy lòng sư huynh.

Không biết là sư huynh nhìn trúng ong mật, hay là gần đây những vật mới lạ mà hẳn vợ vét khiến sư huynh mở rộng tầm mắt. Tóm lại, hẳn phát hiện ra tâm tình của sư huynh dường như càng ngày càng tốt, đối với hẳn cũng trở nên thân thiết.

“Hôm nay Hâu gia không ở đây, bản vương tới thật sự là không khéo.”

“Hâu gia có nhiều việc, vẫn xin vương gia thứ lỗi.”

“Là bản vương tới đột ngột, không phải lỗi của Cảnh Hâu gia. Chén bữa lần trước đã dùng ở chỗ Cảnh phu nhân, bản vương vẫn luôn nhớ mãi không quên.”

Nàng vội vàng khiêm tốn nói: “Một chút đồ ăn thô鄙, nhờ có sự không chê của vương gia ngài.”

Hiên Vương cười không nói, thiếu niên tuấn tú, có tư thế như ngọc trúc. Chỉ là thường phục đơn giản cũng khó che giấu được quý khí toàn thân của hẳn.

Nàng không đợi được sự hưởng ứng của đối phương, ngược mắt nhìn lại. Chỉ thấy thiếu niên trông mong nhìn mình, đầu óc không khỏi co lại. Không phải là Hiên Vương điện hạ đang chờ mình mời chứ? Tuy nói việc trở ngại giữa nam nữ nàng không để trong lòng lắm, dù sao Hiên Vương cũng chỉ mới là thằng nhóc chín tuổi.

Lại nói hôm nay nàng thật sự không rảnh, người báo tin của phủ Tướng quân nói đến mức nguy cấp như vậy, thân là nữ nhi, nếu nàng kéo dài không đi, chung quy là bất hiếu.

Trong lúc tình thế khó xử, nàng đột nhiên có chủ ý.

“Sợ là còn phải đợi vài canh giờ nữa H`ầu gia mới có thể trở về điện hạ thứ tội, th`ần phụ vừa mới nhận được tin báo từ nhà mẹ đẻ, nói th`ần phụ của th`ần phụ đột nhiên trúng gió, người đã không nói được nữa...”

Hi`ền Vương nhướng mày, trịnh trọng nói: “Úc Tướng quân là trụ cột quốc gia, ông ấy bệnh nặng trên giường, bản vương nên tới cửa thăm viếng. Chọn ngày không bằng gặp ngày, bản vương sẽ cùng Cảnh phu nhân đến phủ Tướng quân.”

“...”

Hi`ền Vương điện hạ thật sự là hợp với tâm ý của nàng.

Nàng vốn sợ mẫu nữ Phương thị thừa cơ giở trò quỷ, nếu như có Hi`ền Vương điện hạ đi theo thì dù cho bọn họ mấy lá gian, chỉ sợ họ cũng không dám có hành động.

Đợi nàng sửa soạn ổn thỏa, lúc cùng Hi`ền Vương ra cửa, chẳng ngờ lại chạm mặt Ninh Vương điện hạ đang đong đưa cây quạt đi dạo đến cổng H`ầu phủ.

So với Hi`ền Vương khiêm tốn, Ninh Vương điện hạ có thể nói là khoa trương. Sợ người khác không biết hắn có tiền, trên cầm bào dùng chỉ vàng thêu đóa hoa đào lớn, trên cây quạt trong tay cũng có hình vẽ hoa đào nở rộ.

Đôi mắt hoa đào của hắn mang theo ý cười, cây quạt hoa đào lắc lư vui vẻ, hắn mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn bốn chữ Cẩm An H`ầu phủ, không dám tin nói: “Bản vương chẳng qua là tùy ý đi dạo một chút, không ngờ lại đi đến cổng H`ầu phủ...”

Đây thật sự là khéo đến không thể khéo hơn.

Trong lòng nàng thấy buồn cười, mấy vương gia này một hai người đầu ăn no rửng mỡ. Nào có ai tùy tiện đi dạo là có thể đi đến cổng H`ầu

phủ, Ninh Vương điện hạ giấu đầu lòi đuôi.

Trong lòng nói xấu, nàng cung kính khom người hành lễ.

Ninh Vương thấy bọn họ kết giao đi ra ngoài, hấn hỏi nguyên do một chút, biết được Úc Lượng tê liệt nằm trên giường thì cũng rất kinh ngạc.

Hấn trầm tư hồi lâu rồi đong đưa cây quạt nói: “Nói đến thì Úc Tướng quân còn là thân thích của bản vương, bản vương đã biết được ông ấy bệnh nặng, dù sao cũng không có đạo lý không thăm bệnh.”

Thế là, hai người đi biến thành ba người đi.

Úc Vân Từ kẹp ở giữa cảm thấy có chút kỳ dị, nhất là sự liếc ngang liếc dọc giữa hai huynh đệ bọn họ, nhìn huynh cung kính đệ khiêm tốn, thật ra thì như có vô số ánh đao bóng kiếm vô hình.

Nàng cố gắng duy trì sự bình tĩnh, âm thầm nghĩ có hai vị Đại Phật này trấn giữa, an toàn của nàng càng có sự bảo đảm.

Mẹ con Phương thị nhìn thấy ba người bọn họ tới cửa thì đầu vô cùng ngoài ý muốn. Phương thị rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt, Úc Sương Thanh lại là biểu cảm thay đổi lớn, nghi ngờ không thôi mà nhìn nàng, sắc mặt đã không thể dùng từ trắng bệch để hình dung.

Úc Vân Từ thu hết biểu cảm của Úc Sương Thanh vào mắt, Phương thị quá cay độc, tâm cơ phải sâu hơn Úc Sương Thanh. Nàng muốn nhìn ra được mảnh khóc từ trên mặt Phương thị thì chỉ sợ là tương đối khó.

Nhưng Úc Sương Thanh thì lại khác, Úc Sương Thanh hận nàng, sự thù hận khó tan, trên mặt không tự chủ được đã để lộ ra.

Hai vị vương gia đến nhà, Phương thị tất nhiên là cảm ơn đội đức một phen. Sau đó khua chiêng gõ trống sắp xếp mọi người chuẩn bị, dù sao cũng không thể thất lễ với các vương gia.

“Úc phu nhân không cần đa lễ, bản vương nghe nói Úc đại nhân đột nhiên phát bệnh nặng nên cố ý tới cửa thăm hỏi. Không biết bây giờ Úc đại nhân tốt chưa?”

Khuôn mặt Phương thị lộ vẻ buồn bã, bà ta cúi đầu: “Bẩm điện hạ, Tướng quân nhà ta sợ là sau này không thể ra trận giết địch, nên đáp triều đình được nữa... mời hai vị điện hạ đi theo thân phụ...”

Xa xa đưa mắt ra hiệu với Úc Sương Thanh, Úc Sương Thanh liền vội vã kéo Úc Vân Từ: “Từ muội muội, muội có thể trở về thật sự là quá tốt rồi. Ta và mẫu thân đều nhớ muội, muội tạm chờ hai vị điện hạ đi ra rồi hãy đi thăm hỏi phụ thân.”

Úc Sương Thanh lôi kéo nàng với sức lực rất lớn, nàng tránh thoát nói: “Đại tỷ, phụ thân bệnh nặng, lòng ta gấp như lửa đốt, nửa khắc cũng không thể chờ được. Chắc hẳn hai vị vương gia sẽ thương cảm cho ta sốt ruột, nhất định sẽ ân chuẩn cho ta vào cùng.”

“Không sai, lòng hiếu thuận của Cảnh phu nhân, bản vương rất cảm động, chi rường đi vào cùng đi.”

Hiền Vương vừa mới nói xong thì Ninh Vương gật đầu theo.

Đôi mắt hoa đào hẹp dài nhướng lên, nhìn mẹ con Phương thị một cái thật sâu. Tuy Phương thị là tiểu di của hắn nhưng từ trước đến nay hắn ít qua lại với phủ Tướng quân, ấn tượng đối với tiểu di này cũng không tốt.

Phương thị đâu thể cản nữa, đành phải thả cho Úc Vân Từ đi qua.

Mấy người tiến vào phòng của Úc Lượng, chỉ cảm thấy khắp phòng là mùi thuốc, nồng nặc đến mức khiến cho người ta gần như không thở nổi.

Ninh Vương và Hiền Vương không thay đổi vẻ mặt, lo lắng hỏi thăm bệnh tình của Úc Lượng. Úc Vân Từ âm thầm tán thưởng. Mặc kệ bản thân người hoàng gia thế nào thì giáo dưỡng về lễ nghi ngoài mặt thật sự làm cho người ta không tìm ra được chút sai lầm nào.

Úc Lượng nhìn thấy người tới, trong miệng còn lên tiếng um um.

Hôm qua còn là Đại Tướng quân khỏe như vâm, oai phong lẫm liệt, giọng nói như chuông đồng, thân hình như núi. Bây giờ đã mềm thành như một con côn trùng nằm trên giường, vô cùng đáng thương. Dù là người tâm lạnh như sắt cũng sẽ thổn thức hai tiếng.

Phương thị ở gần bên giường nhất, bà ta khom người nghẹn ngào nói nhỏ: “Tướng quân, Ninh Vương và Hiên Vương điện hạ tới thăm ngài, còn có Từ muội cũng tới.”

Úc Lượng trừng mắt đến mức con ngươi sắp nhảy ra khỏi hốc mắt, ngón tay cứng ngắc đến mức ngay cả ga giường cũng không nắm chặt được. Trong lòng ông ta rất gấp, ánh mắt chuyển từ trên mặt Ninh Vương qua Hiên Vương, lại cố định lại trên người Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ thương tâm khóc ròng, cũng không nhìn ông ta.

Ông ta có thể có hôm nay, có lẽ là báo ứng của ông trời. Ai bảo ông ta yêu thiếp diệt thế, lại chẳng quan tâm đến nữ nhi mà vợ cả để lại. Nếu không phải ông ta coi thường thì sao nguyên chủ lại bị Phương thị nuôi dưỡng thành tính tình như thế? Làm sao lại chết tha hương khi tuổi còn trẻ?

Đối với nam nhân này, nàng không đùng cảm nổi chút nào.

“Úc Tướng quân đột nhiên phát bệnh, có mời Thái y xem qua chưa?”
Ninh Vương bình tĩnh hỏi, lông mày nhíu chặt.

Phương thị bi thương lắc đầu: “Thần phụ không dám làm phiên Thái y, ngược lại đã mời đại phu quen biết nhìn qua, nói Tướng quân phát bệnh là do có người cố ý hành động...”

Ánh mắt Ninh Vương lóe lên, hần nói với thị vệ ở ngoài cửa: “Đi mời Thái y.”

Nghe thấy ngoài cửa có người động ý, còn có tiếng bước chân rời đi. Phương thị đứng dậy, yếu ớt hành lễ.

Ninh Vương xua tay, ra hiệu cho bà ta đứng dậy.

Trong phòng ngoại trừ tiếng ưm ưm của Úc Lượng thì chỉ có tiếng nước nở của Úc Vân Từ.

Ninh Vương và Hiên Vương nói vài câu khách sáo, dặn dò ông ta tĩnh dưỡng thân thể cho tốt rồi ra ngoài. Úc Vân Từ đi theo, chỉ lo gạt lệ, thật sự là một nữ nhi có hiếu đau buồn đến mức không có cách nào mở miệng được.

Nhìn thấy bọn họ đều sắp rời đi, tiếng ưm ưm của Úc Lượng lớn hơn. Tiếc thành tiếng không thành lời, người bên cạnh cho rằng ông ta đột nhiên gặp sự biến đổi lớn, nhất thời không thể nào chấp nhận được.

Tiếng khóc của Phương thị lớn dần: “Tướng quân, thiếp thân biết ngài khó chịu... đều do thiếp thân không tốt, gần đây chỉ lo hôn sự của Thanh tỷ, không để ý đến ngài. Khiến cho tiện tỳ kia có thể nhân cơ hội, lại dùng loại thuốc mạnh quyến rũ Tướng quân ngày ngày ở trong phòng nàng ta, mới gây nên sai lầm lớn của ngày hôm nay...”

Lời này rõ ràng là nói cho Hiên Vương và Ninh Vương đã đi ra ngoài nghe.

Úc Vân Từ ngược lại nhìn ra được có chút không đúng, ví dụ như sự cầu khẩn trong mắt Úc Lượng và sự phẫn nộ của Phương thị, Có đi đâu chuyện của phu thê bọn họ, bất kể là chớ cần chớ hay là làm tổn thương lẫn nhau thì nàng đều vô cùng vui vẻ.

Ninh Vương và Hiên Vương tất nhiên là phải chờ sau khi Thái y tới chẩn trị mới có thể rời đi, bọn họ được sắp xếp ngồi trong phòng trước. Úc Vân Từ là nữ quyến, lại là cô nãi nãi của phủ Tướng quân, đương nhiên sẽ không ngồi cùng bọn họ.

Nhưng nàng cũng không dám đi lung tung, ai biết mẹ con Phương thị có tâm tư gì.

Thế là nàng kiên trì muốn ở lại trong phòng Úc Lượng, không đi đâu cả. Truyền Họa bên người đi sát phía sau, sắc mặt căng cứng. Truyền Họa không lạnh lợi như Thái Thanh nhưng thắng ở sức lực lớn.

Ngoại trừ Truyền Họa, nàng còn mang theo Tả Tứ được để lại ở Hầ phủ. Lúc này Tả Tứ canh giữ ở ngoài viện, đợi lệnh bất cứ lúc nào. Nàng đã ước định với Tả Tứ, để Truyền Họa thỉnh thoảng ra ngoài lộ diện.

Nếu như quá một khắc đồng hồ mà chưa từng xuất hiện thì bảo hẳn nhanh chóng hành động.

“Um... ô...”

Úc Lượng kìm nén đến khuôn mặt đỏ bừng, luôn thở hổn hển. Tiếc rằng thân bất do kỷ, thật không dễ gì mới giơ tay lên được lại vô lực rũ xuống.

Nàng không nói một lời mà nhìn, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Phụ thân, ông muốn nói cái gì? Ông yên tâm, mẫu thân ái mộ ông, bất kể ông biến thành dáng vẻ gì thì bà ta đâu sẽ dốc lòng chăm sóc, không rời không bỏ. Dù sao hai người cũng ân ái có thừa, cả Kinh Thành đều biết.”

“Um... um...”

Úc Lượng sốt sắng, dùng sức muốn nâng người dậy.

Nàng tiến lên, nhẹ nhàng đè ông ta lại, ánh mắt nhìn thẳng vào ông ta.

“Người đời thường nói nhân quả báo ứng, phụ thân đột nhiên phát bệnh, không biết đã trờng nhân gì mới có quả như vậy? Đã là quả mà mình cầu thì nên nhận lấy.”

Úc Lượng dừng lại bất động, miệng cũng không kêu lung tung nữa, ông ta trừng hai mắt, nhìn nàng chằm chằm.

“Phụ thân có gì nhìn ta như thế? Chẳng lẽ ta nói không đúng? Vừa rồi lúc ta vào phủ, nhìn thấy biểu cửu bận trước bận sau, hỗ trợ mẫu thân quản lý tiền viện. Mẫu thân đến cùng cũng là một phụ nhân, chuyện xuất đầu lộ diện chỉ có thể giao cho người khác đi làm. Cũng là Thắng ca không biết cố gắng, nghe nói hôm qua còn uống rượu hoa, đến bây giờ vẫn ngủ chưa dậy.”

Giọng nói nàng rất thấp, không nghe ra được tâm tình gì.

Chỉ làm Úc Lượng tức giận đến mức thở càng nặng nề, khuôn mặt kìm nén đến trướng đỏ.

“Phụ thân... ông đây là lại làm sao vậy? Ông không thể tức giận nữa đâu, nếu như lại tức đến ngắt đi thì chỉ sợ khó tỉnh lại đấy. Phủ Tướng quân lớn như vậy, một mình mẫu thân trông coi cô tịch cỡ nào, không thể thiếu việc muốn tìm người biết nóng biết lạnh ở bên cạnh, ở đây an hưởng tuổi già.”

Ngực Úc Lượng phập phồng, hai mắt đỏ bừng nhắm lại, trong miệng phát ra một chữ ưm.

Chữ này cũng không khó để nghe hiểu, là một chữ cút.

Nàng mỉm cười, không để ý chút nào. Ninh Vương và Hiên Vương còn đang ở trong phủ, dù Phương thị có to gan đến đâu thì cũng không dám đùa giỡn mánh khóe gì vào thời điểm này.

Phòng không lớn, nàng bắt đầu đi loanh quanh, không bỏ sót bình phong và ngăn tủ, xem xét toàn bộ một lần, ngược lại không có nơi nào có thể nghi ngờ.

Úc Lượng mở mắt ra, nhìn thấy hành vi của nàng thì tức giận mang theo nghi hoặc.

Nàng quay đầu nhìn về phía ông ta: “Có phải ông cảm thấy rất tò mò vì sao ta phải cẩn thận như vậy không, thật sự là một lần bị rấn cắn mười năm sợ dây thừng. Nếu không phải ta thông minh thì chỉ sợ bây giờ cỏ trên mộ

đầu cao hơn người r ồi, nào còn có thể đến thăm phụ thân. Đáng tiếc ông sống với bà ta nhiều năm, lại không thấy rõ lòng dạ rắn rết dưới bề ngoài đẹp đẽ của bà ta. Rơi vào tình cảnh thế này, ông cũng không tính là oan uổng.”

Úc Lượng kinh hãi, lại bắt đầu lên tiếng ưm ưm.

“Ông đừng dành chút sức lực đi, bà ta không giết chết ông, ông nên cảm tạ là mình còn tác dụng. Nếu như ta nghĩ không sai, bà ta sợ người vừa chết, con cái của mình phải giữ đạo hiếu, làm chậm trễ hôn sự và tiền đ ồ một cách vô ích. Nếu không, lúc này ông đã sớm đến âm tào địa phủ báo danh r ồi, nào còn có thể thấy được vẻ xinh đẹp của bà ta. Đáng tiếc... hoa nhường nguyệt thẹn như thế, ông lại không có phúc hưởng thụ, không biết người nào sẽ được lợi...”

Âm lượng của nàng không lớn, lại vô cùng châm chọc.

Úc Lượng lại thở nặng nề, suýt chút nữa ngất đi.

Nàng dừng đi lại, ng ồi trên ghế. Xem ra, Phương thị bận rộn chiêu đãi hai vị vương gia, mà Úc Sương Thanh hẳn là đã đi tiến hành sắp xếp gì đó. Vì vậy, mẹ con hai người họ để nàng ở chỗ này.

“Nếu không phải niệm tình cha con, chỉ sợ ta cũng sẽ không muốn nói với ông lời như vậy. Nhưng ta thực sự không đành lòng để ông làm quỷ hồ đồ, cũng coi như đã dốc hết lòng hiếu thảo của người làm con.”

Nói xong những lời này, bất kể Úc Lượng gọi ưm ưm thế nào, nàng cũng không nói thêm gì nữa.

Chờ lúc Thái y đến, một lần nữa xem mạch cho Úc Lượng, kết luận cho ra giống như lời Phương thị nói. Là vì trợ hứng trên giường, đã uống loại thuốc mạnh, lượng thuốc quá lớn đến mức trúng gió.

Cũng may cứu chữa kịp thời, giữ được tính mạng.

Thái y đã xem bệnh, Ninh Vương và Hiên Vương đương nhiên sẽ không ở lại thêm. An ủi dặn dò vài câu rồi muốn cáo từ.

Phương thị đi ra cùng, nước mắt trên mặt còn đó, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn cung tiễn hai người. Sắc mặt bà ta tái nhợt, dáng vẻ cố gắng bình tĩnh làm cho người ta không đành lòng. Nếu không phải biết được tính tình chân chính của bà ta thì chỉ sợ ai cũng sẽ cho rằng bà ta là nữ tử hiên lương.

Úc Vân Từ không muốn ở lâu, cùng hai vị điện hạ cáo từ.

“Từ muội, muội lâu không về nhà, sao lại vội rời đi vậy?” Úc Sương Thanh nói xong đã tiến lên kéo nàng.

“Trước đó lúc nhận tin báo trong nhà, Hâu gia cũng không ở trong phủ. Lòng ta gấp như lửa đốt, không kịp dặn dò cái gì đã ra ngoài. Thứ cho ta trở về sắp xếp cẩn thận rồi lại cùng Hâu gia đi thăm phụ thân.”

Nàng bình tĩnh tránh khỏi Úc Sương Thanh, tâm tư của hai mẹ con này không thể dùng mức độ bình thường để miêu tả được.

“Chi bằng con ở lại đi, Hâu phủ bên kia, mẫu thân lại phái người đi nói.” Giọng thiệu Phương thị thiết tha, diễn xuất mẹ hiên. Một tay dùng khăn đè khóe mắt, dựa vào cửa bà tử bên cạnh, giống như cạn hết sức lực, vô cùng mệt mỏi.

Nếu như là nữ nhi bình thường, nhìn thấy mẫu thân nhà mẹ đẻ như thế, chắc chắn sẽ ở lại hỗ trợ.

Nhưng nàng và Phương thị, thực sự không được gọi là mẹ con, ngay cả người thân bình thường cũng chưa nói tới, nói là kẻ thù còn tạm được. Giữa kẻ thù, ngoại trừ âm mưu hãm hại, nàng không nghĩ ra được còn có qua lại gì khác.

“Mặc dù phụ thân không nói được nhưng trông tinh thần vẫn ổn. Mẫu thân, trong Hâu phủ còn có nhiều việc, nữ nhi thật sự không yên lòng, đợi sắp xếp cẩn thận rồi lại tới vấn an phụ thân, người thấy được không?”

“Hức... mẫu thân biết con có nhiều việc, thế nhưng phụ nhân con đột nhiên biến thành như vậy, trong lòng mẫu thân... thôi được, con là nữ nhi đã xuất giá, sao có thể ngủ lại nhà mẹ đẻ được, là mẫu thân làm khó...”

Phương thị khóc, như muốn ngất đi.

“Từ muội muội, sao muội nhẫn tâm như thế? Chẳng lẽ sau khi gả đi, muội thật sự xa lạ với nhà mẹ đẻ? Trong nhà bị thay đổi bất ngờ như vậy, ta và mẫu thân hoang mang lo sợ, mong rằng muội muội không so đo hiềm khích lúc trước mà giúp đỡ...”

Hai mẹ con này muốn ép nàng ở lại, vậy thì nàng càng không ở lại.

“Mẫu thân, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu. Thật sự tin đồn vào khoảng thời gian trước khiến Hâu gia rất bất mãn, chàng nói phủ Tướng quân chúng ta trong nhà hỗn loạn, không biết tránh hiềm nghi. Lại để mặc cho ngoại nam ra vào, nếu không phải như thế thì người khác cũng sẽ không nói lời ong tiếng ve về nữ nhi và Thẩm biểu ca. Nếu hôm nay nữ nhi ngủ lại, ngày mai lại truyền ra tin gì đó...”

Ninh Vương bỗng nhiên nhướng mày, suy nghĩ mà nhìn nàng.

Nàng cúi thấp đầu, trông xinh đẹp yếu đuối. Nếu không phải hai vị vương gia ở đây thì chỉ sợ nàng đã sớm ngẩng đầu uốn ngược, mắng cho mẹ con Phương thị máu chó đầy đầu.

Tâm địa của hai mẹ con này độc ác đến nước này, nàng dám khẳng định, Úc Lượng sẽ nằm tê liệt trên giường. Ngoại trừ nguyên nhân khác, còn có một nguyên nhân là nhất định phải ép nàng về phủ Tướng quân.

Bọn họ định rút củi dưới đáy nồi, được ăn cả ngã về không.

Cho nên dù hai vị điện hạ ở đây, bọn họ cũng phải kiên trì giữ mình ở lại qua đêm.

Sắc mặt Phương thị thay đổi một chút, bà ta không nghĩ tới nha đầu chết tiệt này dám nói như thế, Lại có thể vạch trần chuyện của mình trước

mặt hai vị vương gia.

Nếu hôm nay không thể giữ nha đầu chết tiệt đó ở lại thì lần sau không có cơ hội nữa.

Bà ta cúi đầu rơi lệ, thật ra là nhanh chóng tính toán.

Trong lòng Úc Sương Thanh căng thẳng, nếu như thả nha đầu chết tiệt kia đi thì tất cả kế hoạch đầu uổng phí hết. Lòng người nịnh bợ, Thâm biểu ca là cỏ đầu tường, nếu không phải mẫu thân hứa cho số tiền lớn thì chỉ sợ lần này hẳn sẽ không phối hợp.

Đợi đến lần sau thì không biết lại có biến cố ý.

“Từ muội muội... muội thật là độc ác! Muội chỉ lo nhà chồng, chẳng lẽ ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không cần sao?”

Tiếng nức nở của Úc Vân Từ lớn dần, nhà mẹ đẻ gì? Nếu không phải ngại có người ở đây, nàng thật sự đánh vào miệng Úc Sương Thanh hai cái. Có người nhà mẹ đẻ nào trăm phương ngàn kế muốn hãm hại cô nương đã xuất giá?

“Vậy... Ta ở lại đây vậy. Nếu như Hâu gia tức giận, trong cơn tức giận mà bỏ ta... ta...”

Ai mà không biết diễn kịch chứ.

Nàng đã nói sự việc nghiêm trọng như vậy rồi, nếu ngủ lại sẽ bị Hâu phủ vứt bỏ. Nếu thật sự là người chú ý chút mặt mũi thì bất kể như thế nào cũng sẽ không ép nàng ở lại.

Nhưng Úc Sương Thanh đã không quan tâm nữa, nghe vậy thì mừng rỡ, muốn tới kéo nàng.

Phương thị sững sờ, giống như là bị dọa rồi.

“Khoan đã.” Hiên Vương lên tiếng: “Bệnh tình của Úc Tướng quân đã ổn, Cảnh phu nhân chỉ về phủ một chuyến trước rồi lại tới thăm cũng

không muộn. Nếu thật sự bởi vì ngủ lại nhà mẹ đẻ mà làm hại phu thê bọn họ bất hòa, mỗi người đi một ngã thì chẳng phải là có lỗi à.”

“Đúng vậy, chi bằng để Cảnh phu nhân về trước đi, đợi nói rõ nguyên do với Hầu gia rồi hai phu thê cùng đến nhà thì càng có vẻ có hiếu hơn.”

Ninh Vương phụ họa theo, trong lòng Úc Vân Từ mừng rỡ.

Lần này, nhìn xem mẹ con Phương thị có cần mặt mũi hay không.

Úc Sương Thanh không muốn buông tay, Phương thị đã cân nhắc xong, thấp giọng nói: “Là thân phụ nghĩ lần rồi, chỉ muốn giữ Từ muội ở lại, làm người đáng tin cậy cho mình. Không nghĩ tới hiện tại nó là phụ nữ của Cảnh gia, tất nhiên phải lấy Cảnh gia làm đầu.”

“Từ muội, con không trách mẩu thân chứ?”

“Không trách.”

“Vậy thì, cáo từ.”

Ninh Vương nhắc chân trước, đi đằng trước.

Hiền Vương không yên lòng, nhìn Úc Vân Từ rời đi theo thì mới không nhanh không chậm mà đi trước nàng một bước.

Ra khỏi phủ tướng quân thì tự mình tách ra.

Lúc nàng đang muốn lên xe ngựa thì Ninh Vương trùng hợp đi ngang qua bên cạnh xe ngựa.

Đôi mắt hoa đào chớp chớp, hấn dùng cây quạt che khẩu khẩu hình, hạ giọng nói: “Hôm nay bản vương giúp đỡ, Cảnh phu nhân muốn báo đáp ân tình thế nào?”

Hấn đứng gần, gần đến mức có thể người thấy mùi sơn phấn rõ ràng trên người hấn. Không biết là dính từ đâu, kỳ lạ là không gay mũi, cũng không khó ngửi. Thậm chí là thanh nhã hợp lòng người, rất nhẹ nhàng trong trẻo.

Rõ ràng là Hiên Vương mở miệng hỗ trợ trước, hẳn chẳng qua là phụ họa theo. Bây giờ quy hết ân tình lên người mình, thật sự là có chút không biết xấu hổ. Lời này, đương nhiên nàng không thể nói ra được.

“Thần phụ cảm tạ điện hạ, thật sự không biết hối báo như thế nào. Nếu không, thần phụ dập đầu cho điện hạ?”

Môi Ninh Vương nhếch lên, trong đôi mắt hoa đào hiện lên ánh sáng sắc bén.

Phụ nhân này, quả nhiên là người tinh ranh.

Hắn thu quạt xếp lại, nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái: “Cái đầu thông minh như vậy, nếu như dập đầu bị rách thì bản vương sẽ đau lòng.”

“...”

Tên dê xồm, dám đùa giỡn với thê tử của thần tử!

Trong lòng nàng mắng lấy, trên mặt là vẻ ngờ ngác.

Ninh Vương lại chớp mắt một cái, đôi mắt hoa đào cười lên, hẳn tiêu sái rời đi.

Nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm, thần nghĩ Ninh Vương thật sự là... rõ ràng là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nhất định phải giả làm đáng vẻ ăn chơi. Con rồng cháu phượng của trời, không có một ai bắt lo.

Hiên Vương bên kia trùng hợp nhìn sang, ánh mắt nghi hoặc, khi nào thì nhị hoàng huynh và Cảnh phụ nhân có giao tình tốt vậy?

Hắn đi tới, lo âu hỏi: “Cảnh phụ nhân... tỷ không sao chứ?”

Nàng bất đắc dĩ thở dài, khuôn mặt lộ vẻ mờ mịt: “Thần phụ không có việc gì, chỉ là thần phủ quá ngu dốt, lại nghe không hiểu lời của Ninh Vương điện hạ.”

“Nghe không hiểu là tốt nhất, Cảnh phu nhân không cần để trong lòng.”
Hiền Vương nói xong thì giống như tiểu đại nhân, chấp tay sau lưng rời đi.

Con cháu hoàng gia, tất cả đều là người thành tinh.

Nàng cảm khái, nhanh chóng tiến vào xe ngựa.

Chương 61

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xe ngựa bắt đầu chạy, không ngờ lại bị người ta ngăn lại nửa đường.

Nàng không biết nên giận hay cười, dường như người xưa vô cùng thích chặn xe ngựa, hoặc có lẽ là vận may của nàng vô cùng tốt. Phàm là ng ỡ xe ngựa đi ra ngoài thì nhất định sẽ bị người ta chặn lại ở trên đường.

Lần này là ai đây?

Giọng nói của Tả Tứ truyền đến, lại là Lục Hoàn Bội vốn đã lâu không nghĩ đến.

Theo lý thuyết, mẹ con Đỗ thị hiện tại nên ở tại Lục gia bên ngoài Kinh. Cho dù đã quyết định hôn sự với Thẩm Thiệu Lăng thì cũng nên ở Lục gia đợi gả, sao lại còn lắc lư trong Kinh Thành, chẳng lẽ vẫn chưa chết tâm với Hầu phủ?

Truyền Họa đã vén rèm đi ra ngoài, hỏi thăm đơn giản.

Úc Vân Từ ở trong xe ngựa nghe thấy giọng nói của Lục Hoàn Bội, hóa ra là tới vì của h ỡ môn. Hầu gia từng hứa cho mẹ con Đỗ thị một bộ của h ỡ môn, Lục Hoàn Bội muốn đến đòi của h ỡ môn.

“Biểu tâu, Hoàn Bội ghi nhớ sự trở ngại giữa nam nữ nên không muốn đến nhà gặp biểu ca. Cũng là hôm nay vừa khéo, có thể gặp được biểu tâu ở đây...”

Trong lòng nàng cười nhạt, trở ngại nam nữ cái gì, Lục Hoàn Bội nói câu này thật sự là buồn cười đến rụng răng. Một biểu muội trăm phương ngàn kế muốn bò lên giường, còn dám đồng dục nói đến cấp bậc lễ nghĩa gì đó.

Sợ là trước đó đã bị H`ai gia làm mất mặt, ngại thể diện đi vào H`ai phủ cho nên mới cố ý chặn nàng.

“Việc này ta đã biết, bây giờ người cho ta biết nơi ở, đến lúc đó ta phái người đưa qua.”

“Không dám làm phiền biểu tâu phái người, Hoàn Bội nhất định tự mình đi lấy.”

Úc Vân Từ không tranh luận quá nhiều với nàng ta về việc này, sau khi Truy`en Họa đi vào thì lệnh cho người đánh xe tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc quay về H`ai phủ, Cảnh Tu Huy`en vẫn chưa về Ngược lại là Đình Sinh mang theo mấy thị vệ đang muốn đi ra ngoài, thấy nàng trở về nguyên vẹn thì như trút được gánh nặng.

Trong lòng nàng cảm động, Đình Sinh như vậy rõ ràng là đến phủ Tướng quân đón mình. Thấy nàng trở về an toàn, hấn xua tay với mấy thị vệ, đám thị vệ tản ra, tự quay về vị trí của mình.

“Sư mẫu, sư phụ tạm thời ra khỏi Kinh, phải mấy ngày nữa mới có thể về được.”

H`ai gia rời Kinh, chuyện lớn như vậy sao nàng không biết?

Nàng không khỏi cảm thấy có chút cay đắng, H`ai gia quả thật không cần phải giải thích với nàng. Nàng không phải thể tử chân chính của đối phương, hấn đi ra ngoài giải quyết công việc, sao lại nói tỉ mỉ về hành trình với nàng chứ.

Đình Sinh thấy sắc mặt nàng, nói: “H`ai là sư phụ sợ sư mẫu lo lắng cho nên mới giấu giếm không nói. Đạo tặc ở Ngọc Trinh quán ngoài ô Kinh Thành đóng vai thành đại sĩ, làm hại một phương. Bệ hạ tức giận, lệnh cho các huyện ngoài Kinh tra rõ rừng núi nơi đó. Không ngờ quả nhiên phát hiện ra tung tích của giặc núi ở hẻm Hồ Vu, cách Kinh Thành hai trăm dặm. Sư phụ chính là phụng chỉ ra khỏi Kinh tiêu diệt, chỉ sợ phải vài ngày mới có thể về Kinh.”

Thì ra là thế.

Nàng chỉ nói thái bình thịnh thế, không ngờ hai trăm dặm ngoài Kinh Thành cũng có thể có giặc núi làm hại. Có thể thấy được ở cổ đại nguy cơ trùng trùng, một nữ tử như nàng, nếu một mình sinh tồn ở bên ngoài thì sợ là cực kỳ gian nan.

Cũng thôi, chủ dự định làm quỳ chân chúng, vẫn là vui mình trong nhà giàu có thì hơn. Ngồi xem gấm vóc mưa gió trong Kinh, hưởng thụ sự yên vui của thế giới khác vậy.

Hầu gia không ở nhà, phủ Tướng quân bên kia dù sao cũng phải tìm một biện pháp thỏa đáng.

Không thể đi đến phủ Tướng quân nữa, hôm nay có hai vị vương gia là Ninh Vương và Hiên Vương làm đảm bảo, nàng mới có thể thuận lợi thoát thân. Nếu như chỉ có một mình nàng thì chỉ sợ chắc chắn Phương thị sẽ không nể mặt mũi, bất kể như thế nào cũng phải ép nàng ở lại.

Vừa nghĩ tới tính toán của đối phương, nàng vừa sợ lại phần nộ.

Cảm giác nguy cơ lúc vừa xuyên qua một lần nữa ngoi đầu lên, nhất là khi Hầu gia không ở bên cạnh, nàng đột nhiên cảm thấy không có chỗ để dựa vào. Mặc dù nam nhân đó có tính tình lạnh lẽo buồn tẻ nhưng trong lúc vô tình đã trở thành người đáng tin cậy của nàng.

Sau khi đưa tiễn Đình Sinh, nàng liền quay về phòng thay đổi quần áo màu trắng, đóng cửa không ra ngoài.

Trong đêm, Thái Thanh mời đại phu, cả đêm đại phu bị gọi vào Hầu phủ ba lần. Bọn hạ nhân đều biết, phu nhân nhà mình bởi vì chuyện Tướng quân bệnh nặng mà đau lòng đến ốm đau không dậy nổi.

Ngày hôm sau, phủ Tướng quân không có động tĩnh.

Ngày thứ ba, Đỗ thị và Lục Hoàn Bội đến nhà, nàng không dậy. Bộ của hầu tử môn kia đã sớm được chuẩn bị, trải qua tay của quản gia Hầu phủ, tất

cả quy chế đều dựa theo thân phận của Lục Hoàn Bội.

Mẹ con Đỗ thị muốn đến thăm bệnh, bị Truy ền Họa cản lại Hai ngày trước nàng giả vờ sốt cao phát bệnh, bây giờ lấy việc sau cơn sốt nổi ban gió trên da có thể truy ền nhiễm cho người khác làm lý do, ngăn cản tất cả những người muốn đến nhà.

Nhưng cũng không ngăn được Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan là trưởng bối của nàng, lại mang theo lời hỏi thăm của Thành Quốc công phủ, xông vào phòng của nàng.

Hai người ng ồi nói chuyện cách màn che.

Thành Băng Lan hỏi thăm vài câu r ồi muốn đứng dậy vén rèm lên.

“Thất di, cả người con đều nổi ban gió, nếu như truy ền đến trên người của người thì Vân Từ có lỗi lớn r ồi.”

“Không có việc gì, ta nghiên cứu đại kinh từ nhỏ, sinh trưởng trong núi, tất nhiên đã học được không ít phương pháp kỳ diệu trị bệnh cứu người từ sư phụ. Chứng bệnh bình thường không làm khó được ta, ngược lại còn có thể kê đơn thuốc cho con, để con sớm khỏi hẳn.”

Nói đến mức này, nếu như nàng lại ngăn cản thì chỉ sợ cũng không nói được. Nàng dứt khoát mặc cho đối phương vén rèm lên, cố tình xấu hổ cúi đầu.

Dù là cúi đầu thì mẩn đỏ trên cổ cũng đã khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Thành Băng Lan nheo mắt lại, nha đầu chết tiệt kia thế mà không phải giả vờ.

Úc Vân Từ đề phòng mẹ con Phương thị, làm sao có thể làm giả lừa gạt người được. Mẩn đỏ trên người đương nhiên đều là thật, lại không phải là ban gió có thể lây nhiễm.

Nàng rất cảm tạ sự chuyên nghiệp của mình, khiến nàng rất tùy ý là có thể tìm được mấy loại cỏ dại khiến người ta dị ứng ở trong việc. Pha trộn giã nát thành nước, bôi lên trên da thịt lộ ra ngoài là có được hiệu quả như lúc này.

Nhất là trên mặt, phủ kín mẩn hồng hồng, thành từng mảng, khiến cho người ta nhìn mà tê cả da đầu. Thành Băng Lan ban đầu bị dáng vẻ của nàng làm giật mình, sau đó thì vui mừng.

Khuôn mặt như vậy, sẽ thối nát!

“Thất di, người thật sự có cách chữa khỏi ban gió cho con sao?” Úc Vân Từ hỏi, trên mặt tràn đầy mong đợi.

Thành Băng Lan đâu có biết trị, cho dù có thể trị thì cũng sẽ không chữa trị cho nàng. Trong lòng ước gì mặt nàng mãi mãi không khỏi, tốt nhất là thối đến chảy mủ, không thể quyến rũ nam nhân được nữa.

“Cái này... thật sự là có chút nghiêm trọng, chỉ sợ thất di bất lực.”

“Con biết ngay mà...” Úc Vân Từ khổ sở cúi đầu, giọng điệu thương cảm: “Cái ban gió này không nổi vào lúc nào mà cứ phải nổi vào mấy ngày gần đây. Phụ thân con... nhưng mà dáng vẻ con bây giờ sao có thể đi ra ngoài gặp ai được?”

Thành Băng Lan giả bộ an ủi nàng vài câu rồi vội vàng rời đi, dáng vẻ sợ bị nàng lây nhiễm.

Nàng cong khóe miệng, mẩn đỏ trên mặt trông càng khủng bố hơn. Phản ứng của Thành Băng Lan ngược lại khiến nàng có dự định mới, vốn nàng chỉ muốn chặn miệng của mẹ con Phương thị.

Bây giờ xem ra, nếu như muốn bịt mồm thì chi bằng mượn miệng của người khác.

Sau đó người thăm bệnh nàng đầu miễn cưỡng tiếp kiến, để những người khác truyền lời đi. Nàng cũng không tin, bây giờ nàng có bộ dạng

này, Phương thị sẽ còn khăng khăng yêu cầu nàng đến phủ Tướng quân hầu bệnh.

Thật ra người đến thăm bệnh cũng không nhiều, một là vì nàng không có bạn bè, thứ hai là bản thân Hầu gia từ trước đến nay lẻ loi lạnh lùng, độc lai độc vãng, cũng không có bạn tốt gì.

Người có thể đến nhà thăm viếng đầu ngại vì xã giao, có qua có lại mà thôi.

Điều làm nàng không tưởng tượng được là, Trình bát thế mà lại tới cửa.

Tuy mặt mũi Trình bát tràn đầy sự ghét bỏ, nhưng không giống như những người khác sau khi thấy rõ mặt mũi nàng thì chỉ sợ tránh không kịp. Ngược lại rất hứng thú mà vây quanh nàng nhìn, trong miệng chặc chặc hai tiếng.

“May mà Cảnh Hầu gia không ở nhà, nếu không nhìn thấy diện mạo này của người... chặc...”

“Lời ấy của Trình bát tiêu thư sai rồi, thời trẻ qua mau, cho dù không nổi ban gió thì dung nhan cũng sẽ già đi không đủ kiên nhẫn để nhìn. Đến lúc đó sẽ tự có nhan sắc tươi sáng hơn. Nếu thật sự là nam tử yêu sắc, chung quy ngày hẳn ghét bỏ người chẳng qua là sớm muộn mà thôi.”

Trình bát trợn to mắt: “Người ngược lại thật rộng lượng.”

“Ta chỉ là không muốn làm bản thân ghen chết thôi.”

Trình bát ngó vào cái ghế ở gần nàng nhất, càng không ngừng đánh giá nàng: “Thật ra... nhìn kỹ thì cũng không xấu xí đến thế...”

Nàng không nhịn được mà cười lên, hóa ra Trình bát tiêu thư đang an ủi nàng. Cách an ủi như vậy thật đúng là độc ác: “Đương nhiên... ta vốn trời sinh quyền rũ, nổi mấy cái mụn đỏ thì tính là gì. Sau mười ngày nửa tháng, ta lại là một đại mỹ nhân.”

“Da mặt thật là dày.”

Trình bát khinh thường nhưng không mở miệng châm chọc: “Người bệnh như vậy cũng tốt, tránh cho phải đến phủ Tướng quân bị khinh bỉ. Chỉ sợ người không biết, kẻ mẫu kia ở nhà mẹ để người gần đây nhảy nhót tung bưng, theo ta thấy, khó tránh khỏi lại đang ỷ nghĩ xấu gì đó.”

Úc Vân Từ rất bất ngờ, trông Trình bát tùy tiện, không nghĩ tới có thể nhìn ra được bản chất của sự việc. Ngay cả việc Phương thị muốn giở trò xấu cũng có thể nhìn ra được, quả thật không thể khinh thường.

“Đa tạ Trình bát tiểu thư đã cho biết.”

“Được, có thể có được một lời hay của người, chuyến này của ta cũng không tính là đến uổng phí. Người yên tâm, mặc dù ta ái mộ Cảnh Hài gia nhưng lại khinh thường việc lén lút giở thủ đoạn tranh đoạt. Ta chỉ hận mình không đủ dũng khí, không thể quấn quýt chặt lấy, khiến hắn đừng ý lấy ta làm thê tử.”

Quấn quýt chặt lấy?

Cô nương này thật sự là nói ra được, Úc Vân Từ có chút đồng cảm với Hài gia. EQ của Hài gia thấp không sai, nhưng bị một nữ tử có tính tình cương liệt như vậy dây dưa, chỉ sợ là phiền muộn không thôi nhĩ.

Chẳng trách tránh như nước lũ thú dữ.

Sau khi Trình bát rời đi, Hài phủ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, mẹ con Phương thị tức giận đến mức suýt chút nữa cắn nát răng ngà. Nha đầu chết tiệt kia quả nhiên ranh ma, cố ý đến nhà cũng hai vị vương gia, hại bọn họ không thể ép ở lại được.

Sau khi bất đắc dĩ thả cho về thì lại truy vấn ra chuyện nó đột nhiên nổi ban gió.

Tất cả người đến H ầu phủ đều có thể chứng minh, nó đúng là toàn thân nổi ban gió. Bản thân cho dù không cam tâm đi nữa thì cũng bó tay hết cách. Nếu không nước bọt của những người ng ồi lê đôi mách trong Kinh cũng có thể dim họ chết đuối.

Chẳng lẽ, thật sự để nha đầu chết tiệt kia cười trộm sau lưng?

Không, không được!

Nhất định là còn có biện pháp khác.

Phương thị s ần mặt lại, đi tới đi lui trong phòng Úc Lượng. Úc Lượng lên tiếng ưm ưm, bà ta không kiên nhẫn mà nhíu mày, để bà tử tiến lên xem xét.

Úc Lượng hối hận muốn chết, Từ muội nói đúng, Phương thị làm thiệp cho ông ta chính là có mưu đồ.

Bây giờ ông ta vô dụng, Phương thị nào còn có dáng vẻ chăm sóc cẩn thận. Có thể lại để cho Từ muội nói đúng rồi, sợ dĩ ông ta còn có thể thờ là bởi vì ông ta còn có tác dụng.

Bà tử kia hành động thô lỗ, trên tay đều là vết chai s ần, không chỉ làm cho ông ta không thoải mái. Hơn nữa sau khi giúp ông ta đi tiểu thì ngay cả quần cũng không kéo đàng hoàng đã vội vàng ra ngoài rửa hũ.

Ông ta mở to mắt, nhìn đỉnh màn.

Trong đầu bất giác xuất hiện dáng vẻ của Thành thị, Thành thị là quý nữ thế gia chân chính. Dáng dấp mỹ mạo, làm người đoan trang. Khi đó ông ta vẫn là một võ tướng chưa có căn cơ, biết được Thành Quốc công phủ cố ý gả đích trưởng nữ cho thì ông ta đã mừng đến mức mấy đêm không chợp mắt.

Nữ tử như Thành thị, là người ông ta nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Xem như có chút lạnh nhạt, ông ta nghĩ chỉ cần thật lòng đối đãi, dù đối phương có lòng dạ sắt đá thì cũng sẽ được ông ta ủ ấm.

Thế nhưng ông ta sai rồi, Thành thị không chỉ có ý chí sắt đá, nàng ấy hoàn toàn là người vô tâm. Bất kể mình làm như thế nào thì cũng chỉ có thể nhìn thấy sự ghét bỏ trong mắt nàng ấy.

Mà Phương thị không như vậy, ánh mắt Phương thị nhìn ông ta lộ ra sự cẩn thận tỉ mỉ, đáy mắt đều là vẻ ngưng mộ, tất cả đều là sự tôn kính.

Trước mặt Phương thị, ông ta mới nhận ra mình là một nam nhân. Sau khi Phương thị vào cửa, ông ta cả ngày ở trong phòng bà ta, Thành thị cũng không có bất mãn gì.

Thậm chí Phương thị mang thai trước, sinh hạ ra Thanh tử thì Thành thị vẫn thờ ơ như cũ.

Ông ta tuyệt đối không ngờ rằng, nữ tử mà mình thật lòng đối đãi lại thật sự rắp tâm hại người, chỉ vì ham muốn sự phú quý của ông ta cho nên mới nguyện ý ủy thân làm thiếp. Nếu thật sự là như thế thì có phải là lại bị Từ muội nói đúng rồi không, ông ta không chỉ nuôi nữ nhân thay người khác mà còn nuôi nhi tử thay người khác.

Mắt ông ta đỏ bừng, hận đến ứ máu.

Không biết Phương thị nghĩ tới đi đâu gì, người đã đi ra khỏi phòng.

Hôm sau, ở cổng Hậu phủ có một người tới tự xưng là thần y, nói là có thể trị hết tất cả những chứng bệnh kỳ lạ. Úc Vân Từ nghe được Thái Thanh đến báo, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Thần y cái gì, rõ ràng là thăm dò được nàng đã nổi ban gió. Nhưng phàm là nữ tử thích chưng diện thì hẳn là sẽ sốt ruột nóng nảy, hận không thể khiến ban gió biến mất trong vòng một đêm.

Những người lừa đảo này nghe tin mà hành động, chẳng qua là muốn kiếm chút tiền bạc thôi.

Nàng ung dung thản nhiên, ng ỡ không nhúc nhích.

Tuy Thái Thanh và Truy ền Họa là nha đ ầu của nàng nhưng lại không biết mẩn đỏ trên người là do nàng tự làm ra. Thấy mẩn đỏ ngày ngày đ ầu ở đó, không có dấu hiệu biến mất thì hai người bối rối.

Nhưng thật ra là nàng chỉ sợ mẩn đỏ tan đi, hàng đ êm đ ầu bôi lại nước cỏ một l ần.

“Phu nhân, th ần y kia nói rất thật, ban gió của người ông ta nhất đ ịnh có thể trị đ ược.”

“Sợ là lừa gạt thôi, không phải đ ại phu đã kê đ ơn à, nói nhi ều thì nửa tháng, ít thì ba năm ngày là có thể tiêu tan. Các người đ ừng nóng vội, th ần y gì đó kia không rõ lai lịch, nào có thể tùy tiện tin tưởng đ ược.”

Thái Thanh cảm thấy nàng nói có chút đ ạo lý nên không nhắc lại nữa.

Ai ngờ vừa qua buổi trưa thì Trình bát hùng hồ tới cửa, đi theo phía sau là Thái y trong cung. Thái y đó xem qua mẩn đỏ của nàng, nói là bị dính cỏ độc mới có thể dẫn đến ban gió, đ ồng thời kê mấy đ ơn thuốc.

Thuốc đó đ ương nhiên Úc Vân Từ sẽ không uống, ngược lại có chút bất ngờ với sự nhiệt tình của Trình bát.

Nói đến mời Thái y, H ải phủ cũng có thể mời đ ược. Nhưng nàng vốn cũng không phải thật sự sinh bệnh, đ ương nhiên sẽ không tự tìm phi ền phức.

Trình bát không biết là bị trúng gió gì, từ sau khi mời Thái y thì ngày ngày đến phủ quan sát mẩn đỏ trên mặt nàng. Mắt thấy mẩn đỏ không chỉ không ít đi, ngược lại càng ngày càng nhi ều thì không khỏi mắng Thái y vài câu.

“Có lẽ là đ ược tính vẫn chưa phát tác, uống thuốc thêm hai ngày là nhất đ ịnh có thể hết đ ược.”

Đối với sự nhiệt tình của Trình bát, nàng có chút không chống đỡ được.

“Trình bát tiểu thư, ta rất cảm kích ý tốt của người. Chút bệnh nhẹ, không nhọc người thấp thỏm như vậy...”

“Người có ý gì?” Trình bát bỗng nhiên đứng lên: “Có phải người cảm thấy ta xen vào việc của người khác không? Ta cho người biết, chuyện mà Trình Khởi La ta muốn xen vào thì nhất định phải quản đến cùng. Người nổi mẩn đỏ, sau này sẽ là chuyện của ta.”

Nói gì vậy trời, nàng có chút cạn lời.

Trình bát quả nhiên nói được thì làm được, mấy ngày ngắn ngủi, mấy đại phu nổi tiếng trong Kinh đều đến xem bệnh cho nàng. Nàng thật sự có chút bất đắc dĩ, hận không thể cản Trình bát ở bên ngoài.

Mắt thấy mẩn đỏ trên mặt nàng không tiêu tan, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Trình bát có chút đứng ng ỡ không yên, không biết nàng ấy nghe được tin tức từ nơi nào, nói trong thành có vị th ần y, nhất định phải lôi kéo nàng đi ra ngoài.

“Trình bát tiểu thư... ta chân thành ghi nhớ ý tốt của người...”

“Ghi nhớ cũng vô dụng, nhất định phải đi xem bệnh. Vị th ần y kia rất ra vẻ, không dễ đến xem bệnh tại nhà, người tranh thủ thời gian sửa soạn, cùng ta đi xem bệnh.”

Úc Vân Từ không lay chuyển được nàng ấy, trong lòng biết cô nương này không có ý đồ gì xấu. Hơn nữa gần đây nàng giả bệnh ngày ngày ở trong phòng, quả thật có chút bức bối.

Dứt khoát đồng ý với nàng ấy, ra ngoài đi lại cũng tốt.

Trình bát thấy nàng đồng ý thì sốt sắng cùng nàng đi ra ngoài. Nói th ần y kia có tính tình kỳ quái, muốn bệnh nhân tự mình thỉnh c ầu, không cho phép người không có phận sự tới cửa.

Úc Vân Từ nghe nàng ấy nói như vậy thì càng không muốn đi ra ngoài.

Ai ngờ Trình bát trở mình lên ngựa, lại dùng một tay nhấc nàng lên đặt trước người. nếu không phải Trình bát là nữ tử thì bọn họ thật giống như một đôi phu thê đi chơi.

Nàng và H ầu gia đều chưa từng có cảnh như vậy, nghĩ đến nam nhân kia, tâm tình của nàng không khỏi buồn vô cớ.

Thần y mà Trình bát nói tới cũng không có ở trong thành mà là ở dưới một ngọn núi ngoài thành. Sớm biết ở ngoài Kinh thì nàng không nên nghe theo Trình bát.

Nàng mơ hồ có chút hối hận, Trình bát giục ngựa chạy như bay, vào lúc nàng suýt nữa nôn ra thì cuối cùng cũng tới.

Dưới chân núi, mấy gian nhà tranh được vây trong hàng rào. Trên hàng rào nở đầy hoa kim ngân, một cái cửa trúc thấp bé khép hờ, trong viện có một tiểu dược đ ồng đang phơi thảo dược.

Trình bát tiến lên gõ cửa, tiểu dược đ ồng nhìn thấy bọn họ thì hướng vào bên trong gọi một tiếng.

Rất nhanh đã có một thanh niên đi ra, thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt chính trực, nhìn thấy bọn họ thì rất nhiệt tình.

Trong lòng Úc Vân Từ nói thầm, không phải thần y đều là ông lão râu bạc trắng, lại vô cùng thanh cao sao? Sao người thanh niên này nhìn thấy các nàng lại như nhìn thấy bạc trắng bóng, ánh mắt suýt nữa tỏa ánh sáng.

“Người chính là thần y?”

Trình bát nhíu mày lại, có chút không tin mà hỏi.

“Bẩm hai vị tiểu thư, tiểu nhân là đại đệ tử của thần y. Sư phụ nhà ta đi vân du r ồi, nếu như hai người có chứng bệnh gì thì cứ việc nói ra.”

Khẩu khí còn không nhỏ.

Úc Vân Từ hào phóng để lộ mạng che mặt, thanh niên kia đầu tiên là giật mình. Không nghĩ tới nữ tử trông giống quý phu nhân thế này mà khuôn mặt lại khó ưa như thế.

“Tiểu sư phụ người xem, bệnh sỏi này của ta là chuyện gì vậy?”

Thanh niên kia thu hồi sự ghét bỏ, nghiêm túc nhìn lại.

“Phu nhân, thứ cho tiểu nhân nói thẳng, may mà người tới đây, nếu không gương mặt này của người xem như bị hủy rồi.”

“Thật sao?” Trình bát kinh ngạc thốt lên, lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn nàng: “Ta đã nói người phải đi xem thần y đi, bằng không, mang theo gương mặt nát, ta xem người sau này làm sao mà nhận được sự ái mộ của Hài gia.”

Thanh niên vui mừng trong bụng, hóa ra là một Hài phu nhân, thật sự là con dê béo.

Úc Vân Từ giả làm dáng vẻ hết hoảng, vội hỏi: “Vậy phải làm sao đây?”

“Phu nhân chớ có sốt ruột, có tiểu nhân ở đây, nhất định cam đoan phu nhân người một lần nữa khôi phục dung mạo.”

“Vậy là tốt rồi, có phải là tốn rất nhiều bạc không?”

Một Hài phu nhân sao lại tầm thường như thế, chỉ nghĩ đến vàng bạc. Đôi mắt thanh niên lộ vẻ xem thường, gã vẫn là lần đầu nhìn thấy quý phu nhân không quan tâm đến mặt mình, ngược lại quan tâm đến bạc.

Trình bát cũng trừng trừng mắt theo.

“Người không cần lo lắng về bạc, bản tiểu thư trả thay người.”

Thanh niên đưa bọn họ vào phòng, dặn dò tiểu dược đừng kia đi nấu thuốc gì đó. Bọn họ ngồi trong phòng, xung quanh chất đầy thảo dược,

nàng bắt đầu có chút hứng thú mà phân biệt xem những thảo dược kia đều là cái gì.

Trong lúc lơ đãng, nàng nhìn thấy căn phòng sát vách.

“Tiểu sư phụ, gian phòng bên kia có người r ồi sao?”

“Là có bệnh nhân, hôm nay tới.”

Nàng gật gật đầu, không hỏi nữa.

Sau khi tiểu dược đ ồng rời khỏi đây thì lại có một tiểu dược đ ồng đi vào, bụng nước trà tới cho bọn họ, sau đó rời đi không nói một lời.

Trình bát có chút bất mãn, hừ lạnh liên tục: “Mấy người nhà quê này, nếu không phải có chút y thuật, bản tiểu thư không quất chúng mấy roi thì không được.”

“Cây tài khinh người, nếu là thần y thì đương nhiên có bản lĩnh để kiêu ngạo.”

“Người ngược lại là tính tình khoan dung.”

Trình bát lẩm bẫm vài tiếng, rót nước trà cho hai người. Chỉ thấy nàng ấy ngửa cổ một cái, một chén nước trà li ền vào bụng. Úc Vân Từ bật cười lắc đầu, chỉ nhấp mấy ngụm

Một lát sau, Trình bát đột nhiên ngã xuống đất.

Nàng th ần nghĩ không tốt, cảm giác choáng váng đánh tới, th ần mắng mình chủ quan.

Lúc tiểu dược đ ồng một lần nữa đi vào thì bên trong đã không còn ai.

Cậu ta cau mày, vội hỏi dược đ ồng đưa trà kia, dược đ ồng đưa trà dọn dẹp đ ềuống trà, bất mãn nói: “Hai vị nữ tử kia ghét bỏ y thuật của đại sư huynh, nói là muốn về Kinh. Hừ... uống cho trà ngon của chúng ta...”

Thanh niên nghe nói bọn họ không từ mà biệt thì đau lòng cho mớ bạc sắp tới tay, sắc mặt không khỏi tái xanh, gã cầm hận nói: “Phụ nhân không biết tốt xấu!”

Chương 62

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phía sau giá thuốc, Trình Bát nằm trên mặt đất, đã rơi vào hôn mê bất tỉnh. Úc Vân Từ liều mạng véo vào bắp đùi của mình, mùi cam thảo và long não còn sót lại trong miệng khiến nàng dần dần khôi phục lại sự tỉnh táo.

Trước đó khi cảm thấy mình sắp ngất đi, nàng đột nhiên nhớ đến loại dược thảo nàng vô tình nhận ra trước đây. Gần như không cần suy nghĩ, nàng không chút do dự nắm lấy cam thảo và long nhãn nhét vào trong miệng. Cho dù hương vị đắng ngắt kỳ quái đến đâu đi chăng nữa cũng cố gắng nhai nát ra mùi vị, cũng may nhờ có hai thứ này, nàng mới không hoàn toàn hôn mê.

Trình Bát uống hết một chén trà đây nên đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Nàng phải cố gắng hết sức mới kéo được Trình Bát ra sau giá thuốc, có thể trốn được lúc nào hay lúc ấy, dưới tình thế cấp bách, nàng không thể nghĩ ra được kế sách tốt hơn. Những lời nói của ba người trong lòng đều lọt vào tai nàng, nghe ý tứ của bọn họ, có lẽ tên thanh niên và tiểu dược đờng không hề hay biết chuyện xảy ra hôm nay, người hãm hại nàng chắc hẳn là tên dược đờng đưa trà kia.

Không biết hẳn ta bị người khác thu mua hay đó là hành động của chính hẳn ta.

Nói xong câu nói kia, người thanh niên nổi giận đùng đùng sai bảo tiểu dược đờng đổ bỏ số nước thuốc đã chuẩn bị. Tiền bạc vốn tưởng rằng đã đến tay mình bây giờ thậm chí còn không thấy bóng dáng đâu cả, hẳn ta không nhận được nhỏ giọng oán giận mấy câu, sắc mặt giận dữ rời khỏi phòng.

Tên được đ ồng đưa trà đó đi theo ra ngoài, không hề giúp đỡ mà thay vào đó là đi về phía chu ồng ngựa, lén lút thả con ngựa mà Trình Bát đã cưỡi lên núi. Con ngựa không hiểu tại sao lại bị được đ ồng kia xua đuổi, “lộc cộc” bỏ chạy.

Trong lòng tên được đ ồng vô cùng hài lòng, một trăm lượng bạc này vào tay mà không tốn bao nhiêu công sức.

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn ta vờ như không có việc gì đi giúp tiểu được đ ồng làm việc.

Lúc này, Úc Vân Từ ở trong phòng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, lúc này nàng chỉ nhấp mấy ngụm trà, bây giờ cam thảo và long não đã bắt đầu phát huy tác dụng, nàng không còn cảm giác choáng váng nữa.

Nàng nhìn Trình Bát vẫn còn đang bất tỉnh nhân sự và suy nghĩ đến chuyện hôm nay. Nếu có người rắp tâm hại nàng thì trước mắt nàng vẫn chưa thể hiện thân. Ai biết đối phương là ai và có phải vẫn đang núp trong bóng tối không?

Hơn nữa, còn có Trình Bát.

Nếu một mình nàng đào tẩu, bỏ mặc Trình Bát, đến lúc đó sẽ khó ăn nói.

Mọi chuyện cho đến bây giờ, ngay cả động cũng không dám động.

Hiện giờ, nàng chỉ có thể hi vọng Trình Bát nhanh chóng tỉnh lại, với thân thủ và thân phận của Trình Bát, cho dù hai người bọn họ xông thẳng ra ngoài thì cũng có hơn một nửa cơ hội chiến thắng.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, lại cầm lấy long não và cam thảo đang dưới sống mũi Trình Bát, không ngừng thay đổi chúng.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Trình Bát vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nàng càng lo lắng.

Nơi này vô cùng thanh tĩnh, bởi vì chi phí xem bệnh của thần y cực cao nên bách tính bình thường không đến đây để khám bệnh, cả người nàg căng thẳng, không bỏ sót bất cứ động tĩnh gì.

Nàng nghe thấy tiếng mở cửa ở căn phòng bên cạnh, hình như là người bệnh nọ ló đầu ra ngoài, sau đó lại nghe thấy giọng nói của một phụ nhân gọi dược đờng kia lại, ngay sau đó giọng nói của dược đờng vang lên, hình như đang bước vào căn phòng đó.

Chỉ trong chớp mắt nàng đã hiểu rõ thân phận của phụ nhân kia.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, nàng nghe thấy tiếng bước chân đang vội vã đi về phía căn phòng của các nàng, hình như là phụ nhân và tên dược đờng kia.

Vị dược đờng kia vừa đẩy cửa ra vừa nhỏ giọng lầm bầm nói: “Không thể nào, với số thuốc kia, đừng nói là hai tiểu cô nương mà ngay cả mười nam tử cường tráng cũng phải ngã xuống. Ta đã xem xét cẩn thận rồi, một cốc hết sạch, một cốc chỉ mới uống mấy ngụm, các nàng chắc chắn đã trúng kế, không thể tự mình chạy trốn được.”

“Thực sự tiểu sư phụ đã nhìn kỹ? Không phải đang lừa tiền nô gia đấy chứ?”

Thoả thuận của hai người bọn họ là tên dược đờng kia bỏ thuốc chuốc mê các nàng, thả ngựa trong chuồng đi thì sẽ nhận được một trăm lượng bạc, những chuyện còn lại hẳn ta không cần phải để ý đến, tất cả sẽ do phụ nhân đích thân xử lý.

Lúc này thấy phụ nhân đang nghi ngờ mình, sắc mặt của tên dược đờng kia đương nhiên không dễ coi lắm. Hẳn ta cho rằng phụ nhân rõ ràng đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng không đề cập đến chuyện không nhìn thấy người mà nghĩ đến một trăm lượng bạc đã mất kia.

Sắc mặt hẳn ta bất mãn, nhưng vẫn không cãi cộ trách móc, sau khi vào nhà lập tức đóng cửa lại.

“Sao ta có thể lừa gạt phu nhân được? Các nàng căn bản không thể rời đi, hơn nữa con ngựa kia là do ta đích thân thả đi, nếu các nàng tâu thoát thì không có khả năng vớt ngựa mặc kệ được.”

Người phụ nhân kia thoát nhìn gần bốn mươi tuổi, mặc dù khá chú trọng về cách ăn mặc nhưng lớp trang điểm trên mặt quá đậm, để lộ hơi thở thô lỗ cộc cằn.

Đôi mắt sắc sảo của bà ta liếc nhìn xung quanh, nhanh chóng quét đến bên giá thuốc.

Úc Vân Từ nín thở, từ trong khe hở bên dưới giá thuốc nhìn thấy đôi giày bằng gấm màu đỏ kia đang đi về phía này, nàng vội vàng thuận thế ngã xuống bên cạnh Trình Bát.

Phụ nhân kia ló đầu nhìn vào, đôi môi đỏ hồng nhếch lên nở một nụ cười.

“Tiểu sư phụ nói không sai, các nàng thực sự không chạy trốn.

Nghe thấy bà ta nói vậy, được đồng gia cũng vươn đầu về phía trước nhìn xem thì thấy hai vị cô nương đang nằm trên mặt đất, thoát nhìn có vẻ đã hôn mê bất tỉnh, hắn ta thở phào nhẹ nhõm, một trăm lượng bạc kia cuối cùng cũng được bảo vệ.

“Phu nhân, phải làm sao bây giờ?”

“Nô gia tự có chủ ý.” Phụ nhân kia nói rồi liếc nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ: “Ngài đi trước ngăn cản hai vị sư phụ khác lại, ta sẽ có cách chuyển người đi.”

Được đồng gia gật gật đầu, đưa tay cầm lấy một trăm lượng bạc bà ta đưa đến, mừng khắp khởi nhanh chóng rời đi.

Phụ nhân kia đi ra ngoài cửa vỗ tay một cái, một nam tử trung niên lập tức bước ra từ căn phòng bên cạnh, lưng hùng eo hổ, thân thể cường tráng, mặt mũi đầy dữ tợn, thoát nhìn cũng không phải là người hiền lành gì.

“Ma ma, hàng đã ngã xuống chưa?”

Trong lòng Úc Vân Từ sợ hãi, nghe thấy giọng nói của nam nhân này, chắc chắn là một người khoẻ mạnh.

Rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

Phụ nhân khẽ gật đầu, hất cằm lên, bĩu môi về phía giá thuốc.

Nam nhân cường tráng kia hiểu ý, đi vòng ra phía sau giá thuốc, nhìn thấy hai nữ tử nằm trên mặt đất, trong mắt hắn ta loé lên một thứ ánh sáng kỳ quái. Nhìn dáng vẻ, đương nhiên Trình Bát không bằng Úc Vân Từ.

Hắn ta vội vã bước đến, một phen giật khăn che mặt trên mặt Úc Vân Từ xuống, sau đó lập tức sợ đến mức lùi về phía sau một bước.

“Chu Toàn, người còn lèm ề gì nữa, nhanh lên đi! Nếu để lỡ chuyện của lão nương, cẩn thận da của người đó.”

Gã nam nhân cường tráng tên là Chu Toàn kia run lên một cái, vội vàng nâng Trình Bát lên chạy vụt ra ngoài rồi nhanh chóng quay trở lại khiêng Úc Vân Từ đến chiếc xe ngựa ở gốc cây bên ngoài.

Phụ nhân đi theo ngẩng vào xe ngựa, Chu Toàn lên trước đánh xe.

Chiếc xe ngựa xóc nảy, Úc Vân Từ bị lắc lư đến mức cảm thấy hơi khó chịu, hơn nữa còn phải cố gắng giả vờ như đang bất tỉnh nhân sự.

Mùi son phấn trên người phụ nhân này rất nồng nặc, nếu nam tử kia đã kêu là ma ma, vậy thì bà ta chắc hẳn là tú bà ở chốn làng chơi, chuyên kinh doanh da thịt.

Nàng không tin một y quán sẽ làm ra loại chuyện mua bán này, hơn nữa nghe cuộc nói chuyện của mấy người, có lẽ tên dợc đờng kia đã bị phụ nhân này mua chuộc, cho nên mới trở thành đờng loã của bọn họ.

Môi trường ở thời cổ đại này đầy rẫy những nguy hiểm xung quanh, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng sẽ trở thành miếng thịt trên thớt của

người khác.

Lúc trước nàng đã biết cô đại có tiên nhân nhảy, đánh ăn mày gì đó, nàng còn tưởng rằng chỉ cần là thái bình thịnh thế, hơn nữa còn ở dưới chân thiên tử thì sẽ không có những chuyện như vậy xảy ra, nhưng không ngờ lần đầu tiên nàng rời khỏi kinh thành đã đụng phải chuyện thế này.

Trình Bát vẫn đang bất tỉnh, chỉ dựa vào một mình nàng không thể đối phó được tú bà và nam nhân cường tráng kia.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ phải ngồi đây chờ chết, mặt kệ bọn họ đưa các nàng đến một nơi không biết tên? Nàng không ngừng suy nghĩ, trong lòng cực kỳ mong chờ Trình Bát nhanh chóng tỉnh lại, với công phu của Trình Bát, nói không chừng các nàng còn có thể thoát thân.

Nhưng không như mong muốn, chiếc xe ngựa đi một đoạn đường thì ngừng lại.

Hình như có người tiếp ứng, phụ nhân dẫn dò hai người kia đưa bọn họ trở về, đồng thời căn dặn bọn họ làm việc nhất định phải kín đáo, tuyệt đối không thể để người của phủ Tư Mã phát hiện.

Trong lòng Úc Vân Từ chùng xuống, xem ra đây không phải là một chuyện tình cờ, mà là có người cố ý lên kế hoạch, mục đích chính là nàng. Chuyển rời khỏi kinh thành này của mình theo lý mà nói chỉ là quyết định nhất thời, đi đâu không tình cờ duy nhất chính là Trình Bát, Trình Bát kiên quyết đưa nàng rời khỏi kinh thành, có phải đang cố ý không?

Nếu vậy, Trình Bát đóng vai trò gì trong chuyện này, có phải cũng là đồng lõa với bọn họ không?

Nhưng ngay sau đó, nàng đã phủ định suy nghĩ như vậy. Mặc dù Trình Bát yêu thích Hậu gia, tuy rằng làm việc lỗ mãng nhưng chắc chắn không phải là người sẽ làm những thủ đoạn hạ lưu thế này.

Kể từ khi xuyên không cho đến nay, có rất nhiều người muốn nàng chết.

Nào là Phương thị, nào là Thẩm Thiệu Lăng, thậm chí là vị thất di của Quốc Công phủ gì đó, tất cả đều có động cơ hãm hại nàng. Trong số đó Phương thị là người hận nàng thấu xương, việc này có phải cũng là do Phương thị mua chuộc người khác làm không?

Nếu là Phương thị làm thì đó sẽ là thời giải thích hợp tình hợp lý nhất cho việc thả Trình Bát đi. Người mà Phương thị căm hận là mình, Trình Bát là tiểu thư phủ Tư Mã, đối phương không dám đắc tội cho nên mới lén lút đưa trở về.

Nàng phải làm gì đây? Làm thế nào mới có thể thoát thân đây?

Xe ngựa xóc nảy như điên, xem ra vẫn đang ở trên con đường thôn quê nào đó, hố to hố nhỏ lổm chổm, hơn nữa không hề có tiếng người, cho nên Úc Vân Từ đoán bọn họ chắc chắn không phải trở về kinh thành mà là cách kinh thành càng lúc càng xa.

Chẳng lẽ bọn họ muốn đưa nàng đến một nơi khác?

Thông tin ở thời kỳ cổ đại này kém phát triển, nếu nàng thực sự bị bọn họ bắt đến một nơi nào đó bên ngoài kinh thành, chỉ e cả đời này nàng sẽ không thể trở về được nữa, thậm chí cho đến khi chết cũng không thể nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa.

Úc Vân Từ càng ngày càng lo lắng, trong đầu nghĩ đến vô số khả năng, cho dù khả năng nào đi nữa cũng không phải là kết quả nàng muốn nhìn thấy. Nhưng đừng nói là nam nhân cường tráng bên ngoài, mà ngay cả phụ nhân trong xe ngựa, nàng cũng chưa chắc đã đối phó được.

Chẳng lẽ đi một vòng quanh lâu như vậy, cuối cùng nàng vẫn gặp phải kết cục như nguyên chủ? Thậm chí còn tệ hơn nguyên chủ?

Không biết đã qua bao lâu, lâu đến mức nàng có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu, trong lòng biết màn đêm đã buông xuống.

Chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại, người phụ nhân vén rèm lên hỏi:
“Chu Toàn, người muốn làm gì?”

“Ma ma, tiểu nhân muốn đi tiêu.”

“Người lười đờ cút đái cũng nhiều.”

Nói rồi, phụ nhân liếc nhìn Úc Vân Từ vẫn đang hôn mê sâu một cái, cảm thấy mình cũng hơi mắc tiêu, bà ta hét lên với Chu Toàn: “Người chờ lão nương một chút, lão nương cùng đi.”

Chu Toàn cười he he, trơ cái mặt ra đứng bên ngoài cửa xe ngựa, đỡ bà ta xuống xe ngựa, lại còn nhân cơ hội sờ soạng tay bà ta một phen. Bà ta cả giận nói: “Càng ngày càng lớn mật, lão nương thấy người không muốn sống nữa rồi.”

“Ma ma chớ tức giận, chẳng phải là vì lâu rồi tiểu nhân chưa được khai trai sao, thêm ăn nhanh lắm. Hôm nay ma ma và tiểu nhân đóng giả thành phu thê, tiểu nhân suýt chút nữa đã tưởng thật...”

“Nếu người muốn khai trai thì người đang nằm trên xe ngựa cũng được, sau khi đến nơi, lão nương sẽ để cho người thoải mái sung sướng.”

Chu Toàn nghĩ đến khuôn mặt nổi đầy mụn đỏ của Úc Vân Từ, cả người không khỏi nổi da gà: “Ma ma chớ đùa, tiểu phụ nhân kia quá xấu xí, đến cả cái miệng đó tiểu nhân cũng không thể xuống tay được.”

“Hừ, người còn kén chọn. Nếu những vết mụn đỏ trên mặt nàng ta biến mất thì sẽ là một đại mỹ nhân đấy, đâu còn đến lượt người.” Nói rồi, người phụ nhân và Chu Toàn đi xa.

Cũng không biết Chu Toàn nói gì mà nụ cười của bà ta bắt đầu trở nên phóng đáng, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Úc Vân Từ xoay người, rón rén trượt xuống xe ngựa.

Xung quanh tối đen như mực, ánh sáng duy nhất cách đó không xa, chắc hẳn là vị trí của phụ nhân và nam nhân cường tráng kia, ở đó vang lên tiếng động, hình như là âm thanh thâu hoan của nam nữ.

Nàng không dám chạy theo đường lớn, không chút nghĩ ngợi lập tức đâm đầu vào rừng cây bên cạnh. Cũng may lúc này đôi nam nữ kia đang chìm đắm trong hoan ái, nếu không ở một nơi hoang vu yên tĩnh như thế này, sao có thể không nghe thấy âm thanh nàng gạt nhánh cây?

Đưa tay không thể thấy được năm ngón, nàng không nhìn rõ dưới chân, cũng không nhìn thấy con đường phía trước, cây cối cào xước lên khuôn mặt, lên người nàng, bỏng rát. Nhưng trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là nhất định không thể bị bọn họ bắt trở lại.

Chạy chưa đầy một khắc đồng hồ thì nàng đã nghe thấy tiếng ngạc nhiên hét lên của tú bà và những lời uy hiếp đe dọa của bọn họ, buộc nàng phải lộ diện.

“Đã nói người lười đờ cút đái cũng nhiều, người đi tiểu làm gì chứ? Năm ngàn lượng bạc sắp đến tay lại cứ thế bay mất, người nhanh chóng đi tìm cho lão nương, nếu không tìm thấy thì lão nương sẽ lột sạch da của người.”

Người phụ nhân tức giận gằn lên, tên nam tử cường tráng kia mang theo đèn lồng bắt đầu tìm kiếm trước sau.

Úc Vân Từ mặc kệ tất cả cắm đầu chạy về phía trước, căn bản không dám quay đầu nhìn lại. Thần kinh của nàng ở trong trạng thái khẩn trương cao độ, tiếng ma sát sột soạt của nhánh cây và quần áo cũng khiến nàng có cảm giác như đang có ai đó đuổi theo mình ở phía sau.

Khát vọng sống khiến nàng quên đi nỗi sợ hãi, liều mạng chạy về phía trước, không thèm ngó ngang đến những vết thương bị nhánh cây cào xước. Thế núi không được coi là quá cao, có lẽ là vì người cổ đại đều dùng củi lửa, người vào núi đốn củi khá nhiều cho nên mặc dù cây cối khá rậm rạp nhưng vẫn có thể lách người qua.

Không biết đã chạy trong bao lâu, mắt thấy trước mặt đã không còn cây cối che chắn, nàng không thể nhìn thấy con đường phía trước, bầu trời đêm nay không đẹp lắm, không một chút ánh sao.

Nàng nằm rạp trên mặt đất, sờ sờ những tảng đá cứng rắn dưới chân.

Xem ra nàng đã đến một nơi trống trải.

Vênh tai lên lắng nghe, ngoại trừ tiếng gió, cũng không có ai đuổi theo.

Nàng ng ồi dưới đất, cả người g ần như mềm nhũn.

Phải làm sao bây giờ?

Liệu bọn họ có tìm được nàng không? Có phải nàng sẽ phải ngây ngốc ở lại đây r ồi đêm r ồi sau đó xuống núi c ầu cứu? Ngộ nhỡ bọn họ vẫn đang canh giữ ở trên đường, chờ nàng tự chui đầu vào lưới thì sao?

Trong khoảnh khắc này, nàng chỉ cảm thấy mờ mịt và bất lực.

Cái xuyên không đáng chết này!

Nàng đứng dậy, trực giác nói cho nàng biết mình đang ở trên đỉnh của một ngọn núi hoặc là đỉnh chóp của đ ồi thấp. Nhìn xuống dưới, phía xa xa vẫn còn một có chút đèn đuốc đang chuyển động, chắc hẳn là tú bà và nam tử cường hãn kia.

Bọn họ không h ề từ bỏ việc tìm kiếm, người phụ nhân mắng mỗ ầm ĩ: “Năm ngàn lượng bạc, người còn không mau tìm cho lão nương! Nàng ta đã uống thuốc mê, cho dù chạy cũng không thể chạy được xa.”

Đối với bọn họ mà nói, Úc Vân Tử chỉ là một nữ tử trong thâm trạch, ở đây hai bên là núi rừng, một phụ nhân sống trong hậu viện thế gia nào dám chạy quá xa, chắc chắn là đang nấp ở một nơi nào đó, lần trốn không dám lộ diện.

Gia chủ kia đã đưa một ngàn lượng ti ền đặt cọc, nói là sau khi mọi chuyện xong xuôi sẽ trả nốt bốn ngàn lượng còn lại. Bây giờ không thấy

người, làm sao bà ta có thể lấy được số tiền còn lại.

Bầu trời không trăng, Úc Vân Từ không thể ước tính canh giờ.

Hai người kia sẽ không hết hy vọng, cho dù nàng chờ đến hừng đông đi chăng nữa, chỉ cần quay lại, chắc chắn là tự chui đầu vào lưới. Hơn nữa, nàng sợ, sợ có tiền có thể sai khiến quý thần. Hai người kia sẽ tìm thêm người giúp đỡ, nếu lục soát toàn bộ ngọn núi thì nàng sẽ khó thoát khỏi tai kiếp này.

Cùng lắm thì chết một lần.

Còn có đi đâu gì có thể khiến người ta sợ hãi hơn việc rơi vào tay bọn họ sao?

Nàng đã quyết tâm liều mạng, tự cổ vũ bản thân, lau đầu đi vào khu rừng trước mặt.

Hình như là đường xuống núi, một lát sau lại biến thành đường lên núi. Sau khi vượt qua một ngọn núi nữa, sắc trời bắt đầu chuyển sang màu xám trắng, lại leo lên một đỉnh núi khác, nàng nhìn thấy phía xa xa có thêm mấy ngọn đèn đuốc.

Quả nhiên hai người kia đã tìm thêm người giúp đỡ, cũng may nàng đưa ra quyết định thật nhanh.

Nhìn con đường phía trước, lại là một dải núi cao kéo dài, không thể nào nhìn thấy điểm cuối.

Không biết phía cuối ngọn núi này là đâu?

Nàng mờ mịt nhìn xung quanh, giống như giữa bao la trời đất này chỉ còn một mình nàng. Dưới bầu trời, cây cối tĩnh lặng, trong lòng nàng tràn ngập nỗi thê lương vô tận, tựa như một con thú nhỏ bị người khác vứt bỏ, không biết nơi nào là chỗ nương tựa.

Một phụ nhân, biến mất một ngày một đêm, đi đâu này có nghĩa là gì đây?

Nàng cúi đầu cười khờ, vốn tưởng rằng H`âu phủ sẽ là bến cảng tránh gió của nàng, nhưng có vẻ như nàng đã yên tâm quá sớm. Sau chuyện này, ngay cả khi H`âu gia còn giữ nàng lại thì có lẽ nàng cũng sẽ bị nước bọt của người khác dìm cho chết đuối.

Chi bằng cứ dứt khoát giống như cá nhập biển cả, lang bạt nơi thế giới cổ đại này một phen.

Nhưng trời đất bao la, nàng phải đi đâu? Cuộc sống trong thời kỳ cổ đại khó khăn như vậy, trên người nàng không có bất cứ tài sản gì, lại không có thân phận hộ tịch, có thể dung thân ở đâu đây, hơn nữa phải làm gì để kiếm sống? Nàng miên man suy nghĩ, trong đầu loạn thành một mảnh.

Cuối cùng lại cảm thấy hơi nhụt chí, trong lòng trào dâng cảm giác vô lực.

Sắc trời dần dần trở nên sáng sủa hơn, nàng đã có thể nhìn rõ mọi thứ. Sau một đêm bôn ba, không chỉ cả người mệt mỏi đến cực hạn mà bụng cũng theo đó vang lên âm thanh ùng ục.

Nàng lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì nghề nghiệp của mình, nó cho phép nàng phân biệt được mấy loại cỏ dại có thể ăn.

Cỏ dại đắng chát, miễn cưỡng nhai, khó mà nuốt xuống.

Nhưng để sinh tồn, nàng không quan tâm đến quá nhiều. Có đồ ăn đã tốt lắm rồi, còn kén chọn gì nữa?

Tiếp tục lên đường, dọc theo đường đi nàng phát hiện ra hai loại quả dại có thể ăn, lần lượt là nho dại và quả lên chân gà. Nho dại thoạt nhìn có màu đen, nhưng khi cho vào trong miệng vẫn rất chua.

Nhất là khi nàng đang đói bụng, trong dạ dày vốn đã tiết ra quá nhiều axit, bây giờ lại ăn đồ chỉ càng khiến nàng cảm thấy chua hơn mà thôi.

Còn quả lê chân gà gì đó bây giờ vẫn chưa đến lúc chín nên ăn vào có hơi chát miệng, nàng dứt khoát từ bỏ, chỉ ăn nho dại mà thôi.

Nho dại tuy chua nhưng hương vị lại đậm đà hơn cỏ dại gấp trăm lần, ngoài ra nàng còn phát hiện một số phân và nước tiểu của động vật, càng cảm thấy may mắn vì đêm qua mình đã bình an vô sự. Nếu đụng phải thú dữ gì đó, chỉ e cái mạng nhỏ này không chết ở bên ngoài thì cũng phải giao nộp trong núi rừng này.

Đi tiếp cho đến tận trưa, mắt thấy trời đã giữa trưa, nàng thực sự đã mệt đến mức không thể gắng gượng được nữa.

Âm thầm đoán già đoán non, có lẽ mấy người kia sẽ không đuổi theo nữa, có lẽ bọn họ không thể nào ngờ được rằng một phụ nhân như nàng lại dám leo qua hai ngọn đồi vào ban đêm.

Nàng thực sự rất mệt, mệt đến mức hai chân giống như đeo chì.

Nàng tìm một cái cây thấp bé nào đó rồi cố gắng hết sức trèo lên, sau đó nằm sấp xuống một cành cây vững chãi nghỉ ngơi, đồng thời còn tìm thêm mấy cọng cỏ phượng hoàng treo trên đầu cành để đuổi rắn.

Giấc ngủ này thực sự không ngon chút nào.

Nàng vừa lo lắng sẽ có dã thú vừa lo lắng sẽ ngã từ trên cây xuống.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, qua kẽ cây, nhìn thấy mặt trời đã ngã về phía tây, Úc Vân Từ vội vàng đứng dậy. Không biết dãy núi này kéo dài đến đâu, nếu hôm nay nàng vẫn không thể đi ra ngoài, e rằng buổi tối sẽ phải ở lại trong núi rừng một lần nữa.

Miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nàng lại bắt đầu lên đường.

Không biết đã đi được bao lâu, mặt trời đã lặn về phía tây.

Bầu trời xa xăm được chiếu rọi bởi những đám mây đỏ rực, trong rừng cây dần dần trở nên u tối, càng lúc càng lạnh.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn những tán cây cao lớn, xem ra đêm nay không thể rời khỏi núi được rồi. Hôm qua là may mắn, nhưng hôm nay thì khó nói. Nếu đã phải ở qua đêm thì những thứ nên chuẩn bị vẫn phải chuẩn bị.

Không thể nghỉ ngơi trên mặt đất được, chỉ có thể ở bên trên mặt đất.

Nàng tìm tới tìm lui, phát hiện cành cây của hai cây giao nhau, ở giữa giống như một cái sàn được bắc lên. Chỉ cần đặt mấy nhánh cây nhỏ ở trên đó rồi rải lên một lớp cỏ khô, chắc hẳn sẽ là một chỗ trú ẩn lý tưởng.

Nghĩ đến lập tức làm liền.

Nàng bắt đầu nhặt nhạnh nhánh cây bằng cách bẻ gãy những cành cây bụi thấp bé.

Trong lúc bận rộn, nàng đã quên bất bản thân đang ở đâu và quên phải cảnh giác đi đâu gì.

Ngay khi nàng vừa mới chui ra khỏi một bụi cây thì đã cảm nhận được một luồng gió mạnh ập đến, sau đó nàng bị người ta đè ngã nhào xuống đất. Trong đầu vừa mới hiện lên hai chữ “xong rồi” thì sống mũi đã ngửi thấy hơi thở quen thuộc của nam nhân.

Là hắn!

Trong lòng nàng vui mừng khôn khiết.

Gần như trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi băn khoăn và bất lực trước đó của nàng đều tan thành mây khói, nàng không nhịn được muốn khóc, hốc mắt lập tức đỏ bừng, nước mắt chực trào.

Cảnh Tu Huyền cảm thấy người bên dưới có gì đó không đúng lắm, cơ thể mảnh khảnh này sao có thể là Hồ nhị gia cao to lực lưỡng?

Hắn nhìn kỹ hơn, nhận ra là nữ tử, hơn nữa còn có phần quen thuộc.

Cảnh Tu Huyền chống người dậy, lật người bên dưới lại, đối mặt với hai mắt ửng hồng của Úc Vân Từ.

Nữ tử này... Sao lại trở thành dáng vẻ quý quái này?

Hơn nữa không hiểu tại sao lại xuất hiện ở đây.

Úc Vân Từ lúc này, mặc dù những nốt mẩn đỏ trên mặt đã biến mất đi một ít nhưng nhìn vào vẫn vô cùng đáng sợ, cộng thêm một ngày một đêm đi đường, khuôn mặt bị nhánh cây cào ra mấy dấu vết mờ nhạt.

Mái tóc tán loạn, trên mặt lấm tẩm vết bẩn.

Chỉ có một đôi mắt, đôi mắt xinh đẹp ửng hồng mang theo ánh lệ, lấp lánh trong suốt nhìn chăm chăm vào hắn.

Hai hàng lông mày hắn nhíu chặt hơn nữa, lạnh giọng hỏi:

“Sao nàng lại ở đây?”

Chương 63

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong tay hắn cần một thanh chủy thủ sáng loáng sắc bén, bởi vì sức lực không thể dừng lại được, đồng thời còn nhận ra nàng không phải là Hồ nhị gia nên thanh chủy thủ kia đâm xuyên vào mặt đất nên cạnh nàng, đâm sâu hơn một nửa.

Úc Vân Từ hít mũi một hơi, cố kìm nén nước mắt, lúc này nàng cảm thấy bản thân như được sống lại một lần nữa, tất cả những chạt vật giầy giữa trước đó đều được câu hỏi của hắn vỗ về xoa dịu xuống.

Nam nhân trước mắt vẫn lạnh lùng anh tuấn như vậy, trong mắt hắn không có sự chán ghét, chỉ có sự kinh ngạc.

“Hầu gia, ngài đứng lên trước đi.” Giọng nói của nàng hơi run rẩy, mang theo tiếng nức nở nghẹn ngào.

Lúc này Cảnh Tu Huy vẫn mới chú ý đến tư thế của bọn họ, hắn cảm thấy hơi mất tự nhiên, đang định chống người đứng dậy, không ngờ lại chạm đến vết thương nơi chân, khẽ nhíu mày một cái.

Hắn buông nàng ta, ngã bệt xuống đất, một tay rút thanh chủy thủ ra, cắm vào trong vỏ một cách tự nhiên.

Úc Vân Từ đứng dậy, đang muốn hỏi hắn nghĩ mình là ai thì đột nhiên nhìn thấy miếng vải đang băng bó quanh bắp chân của hắn.

“Hầu gia, ngài bị thương rồi?”

Nghe Đình Sinh nói Hầu gia đi tiêu diệt tên thổ phỉ ở eo núi Hồ Vu gì đó, chẳng lẽ bây giờ nàng đang ở trong địa phận của eo núi Hồ Vu? Nhưng tại sao Hầu gia lại một thân một mình ở trong núi rừng, hơn nữa còn bị thương?

“Lúc ngã xuống từ trên đỉnh núi xuống, không cẩn thận nên bị một tảng đá đập bị thương.”

Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói, trước đó trong lúc hắn và Hồ nhị giao đấu với nhau trên sườn núi, mắt thấy hắn đang chiếm thế thượng phong, nhưng xét về địa hình, hắn lại không biết rõ eo núi Hồ Vu bằng Hồ nhị nên khi rơi xuống vách núi, Hồ Nhị đã túm chặt lấy hắn.

Hai người đồng thời rơi xuống vách núi.

Trên vách núi dựng đứng có rất nhiều tảng đá chênh vênh, lúc lăn xuống, tảng đá cũng theo đó bay tứ tung, hắn bị một khối đá đập trúng, cũng may không tổn thương đến xương cốt, nếu không...

Lúc đó có quá nhiều đá, hắn và Hồ Nhị gia bị tách ra.

Hắn không nhìn thấy đối phương ở nơi sườn núi mình rơi xuống, sợ đối phương phát hiện chân mình bị thương rồi nhân cơ hội tấn công, thế nên đã trốn đi trước, lúc này mới bôi kim sang được rồi băng bó vết thương một cách qua quýt.

Vì thế hắn mới nghĩ Úc Vân Từ đang ở trong bụi cây là Hồ Nhị gia.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn trở nên u ám, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới.

“Nàng vẫn chưa trả lời ta, tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Nàng rũ mắt xuống, ngẩng xuống bên cạnh hắn: “Một lời khó nói hết, có kể ra, chỉ sự ngài cũng không tin.”

Hắn khẽ nhíu mày lại, ra hiệu cho nàng nói tiếp. Úc Vân Từ kể lại toàn bộ câu chuyện, bắt đầu từ lúc Úc Lượng bại liệt ngã xuống vào mấy ngày trước, đến khi nàng giả bệnh để tránh tai họa, tiếp đến là chuyện nàng chạy trốn vào khu rừng và lúc này muốn dựng một chỗ nghỉ ngơi để ngủ.

Trải qua những chuyện như vậy, cho dù là một nam nhân gặp phải chỉ e cũng sẽ hoảng hốt sợ hãi, huống chi nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối. Hắn lại nghiêm túc đánh giá nàng một lần nữa, tràn ngập sự tìm tòi nghiên cứu.

Rốt cuộc trước kia nàng là ai?

Và cả vị thần y trong ngôi nhà tranh dưới núi bên ngoài kinh thành mà nàng đề cập đến nữa...

“Nàng nói vị thần y kia không ở nhà, chỉ có ba vị đồ đệ ở đó?”

“Đúng vậy.” Nàng chải chuốt lại từng sợi tóc hơi rối bời, bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy rùng mình, trong lòng sợ hãi không thôi. Nếu không phải may mắn hai người kia muốn đi tiêu, chỉ e nàng sẽ không có bất cứ cơ hội chạy thoát nào.

Hai hàng chân mày của Cảnh Tu Huyền càng nhíu chặt hơn nữa, tạo thành một chữ Xuyên. Người thần y mà nàng nhắc đến chắc chắn là Liễu Tân, con người Liễu Tân này tham tiền ham của nhưng cũng có quy tắc riêng thu tiền riêng của mình, chưa bao giờ lừa gạt ức hiếp nữ nhân, trẻ em và dân nghèo. Nhất định là tên đồ đệ kia nảy sinh ý xấu, vì tiền bạc không ngại nổi giáo cho giặc.

“Việc này ta đã biết rồi, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nàng.”

“Vâng.”

Hắn nói được chắc chắn sẽ làm được, Úc Vân Từ cảm thấy yên tâm hơn một chút. Bây giờ nàng đang ở cùng một chỗ với Cảnh Tu Huyền, cho dù trở về kinh thành đi nữa thì cũng không có ai dám chất vấn sự trong sạch của nàng, đến lúc đó chỉ cần nói nàng nhớ tướng công, một mình đến đây tìm Hài gia là được rồi.

Những người khác biết chuyện cùng lắm cũng chỉ nói nàng cả gan làm loạn chứ không có bất cứ lời dị nghị nào khác.

Trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút, xem ra nàng không cần phải rời khỏi H ầu phủ và lang bạt bên ngoài nữa rồi. Còn số đ ồngcưỡi muốn đòi lại kia, trước đó nàng còn âm thầm cảm thấy đáng tiếc, nhưng bây giờ không cần phải từ bỏ nữa rồi.

H ầu c ần thanh chuỷ thủ kia chặt một thân cây nhỏ, chặt bỏ trên dưới làm thành một chiếc nạng để chống đỡ đứng lên. Nếu không nhìn kỹ, người ngoài căn bản không thể nhận ra trên chân h ầu có vết thương.

“H ầu gia, ngài muốn đi đâu?”

Nàng vội vàng đứng dậy theo, tiến lên đỡ lấy h ầu, Cảnh Tu Huy ền cũng không khước từ, để mặc tay nàng nắm lấy cánh tay h ầu. Trong lòng nàng âm thầm mừng rỡ, xem ra H ầu gia cũng không bài xích với mình.

Đi ầu mà Cảnh Tu Huy ền đang lo lắng chính là Hồ Nhị, không nhìn thấy tung tích của đối phương, không biết đối phương còn sống hay đã chết, từ đ ầu đến cuối trong lòng h ầu vẫn không thể nhẹ nhõm được. Trước đó chỉ có một mình, h ầu vẫn có thể đối phó được, nhưng bây giờ lại có thêm nàng ở bên cạnh.

Nếu như Hồ Nhị gia đang ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó để chờ cơ hội tấn công thì chỉ e hai người bọn họ đ ều khó có thể tránh thoát.

Bây giờ h ầu chỉ hi vọng nhưng tảng đó không chỉ đập trúng mình mà còn đập trúng cả Hồ Nhị.

Khi hai người bọn họ đi đến trước đ ầy vực với những tảng đá lộn xộn kia, nàng mới hoảng hốt hiểu rõ suy nghĩ của h ầu. Với kiểu đ ềphòng này, có phải không chỉ có một mình h ầu rơi xuống vách núi mà còn cả bọn thổ phỉ eo núi Hồ Vu hay không?

“H ầu gia, ngài đang tìm người sao?”

H ầu gật gật đ ầu, nhìn về phía đỉnh núi.

“Nếu người kia và ngài cùng rơi xuống từ một vị trí giống nhau thì có lẽ phạm vi rơi xuống mặt đất sẽ không vượt quá một dặm. Trừ phi hẳn ta có thể từ mình rời đi, nếu không chúng ta cứ tìm kiếm xung quanh xem, chắc chắn có thể tìm được hẳn ta.”

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy ánh mắt của hẳn trở nên thâm trầm, hai người bắt đầu tìm kiếm.

Đột nhiên, nàng phát hiện ra vết máu trên một tảng đá cách đó không xa, bèn hỏi: “Hồi gia, đây là vết máu của ngài sao?”

Cảnh Tu Huyền nghiêng đầu, chậm rãi đi về phía đó rồi nghiêm túc đánh giá vết máu kia, sau đó hẳn còn phát hiện trên mặt đất có vết máu tương tự, vết máu dường như đứt quãng kéo dài đến tận cửa một hang động.

Hẳn ngăn nàng lại.

“Nàng trốn trước đi, nếu ta chưa ra ngoài, nàng cũng không được đi ra.”

Nàng gật gật đầu, nếu mình đi theo thì thực sự là một gánh nặng cho hẳn, vì thế nàng bèn trốn vào một lùm cây bụi cách đó khá xa, cẩn thận che giấu cơ thể mình.

Thấy nàng đã ẩn nấp kỹ càng, lúc này Cảnh Tu Huyền mới lấy thanh chủ thủ kia ra, siết chặt nó trong tay. Thân thủ hẳn cực kỳ nhanh nhẹn, nếu không phải biết rõ trên chân hẳn có vết thương, chỉ e nàng cũng không thể nhận ra rằng hẳn đã nhẹ nhàng kéo lê cái chân kia.

Trái tim Úc Vân Từ như muốn nhảy lên tận cổ họng, mặc dù Cảnh Tu Huyền không nói cho nàng biết người cùng rơi xuống với hẳn là ai, nhưng chỉ dựa vào dáng vẻ giống như lâm đại địch của hẳn, nàng vẫn có thể đoán ra đối phương chắc hẳn là một người sở hữu thân thủ bất phàm.

Bóng dáng của hẳn biến mất trong sơn động, nàng nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, ngay sau đó hình như có tiếng đánh nhau, từ đầu đến cuối

nàng không hề nghe thấy âm thanh của H`ai gia.

Phải làm sao bây giờ?

T`ầm mắt của nàng dừng lại trên đồng đá kia, nàng rón rén đi về phía đó, chọn một hòn đá mỏng và sắc bén nhất rồi cầm trong tay ước lượng, cảm thấy hình như có thể sử dụng.

Lúc đến gần cửa hang, nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của H`ai gia.

Nếu trên đùi h`ai có vết thương thì chắc hẳn trên người trên thổ phỉ kia cũng sẽ bị thương, hai kẻ bị thương đánh nhau, không biết tình hình bên trong như thế nào rồi.

Nàng dựa sát người bên ngoài miệng hang động, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong, chỉ nghe thấy một giọng nam thở hổn hển, giống như đang kìm nén sự đau đớn: “Họ Cảnh, đây sẽ là nơi chôn thây của người.”

Sau đó là tiếng rên rỉ trầm thấp của H`ai gia: “Ai sống ai chết còn chưa chắc chắn, bây giờ kết luận hơi sớm rồi đấy!”

Xem ra hai người này ngang tài ngang sức với nhau.

Nhưng cũng không thể chờ thêm được nữa!

Nghĩ đến đây, nàng rón rén áp sát vào cửa hang động nhích vào, ánh sáng trong hang động không quá sáng nhưng cũng đủ để nàng nhìn thấy rõ. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, hai người trong hang động đang vật lộn với nhau.

Bọn họ chế trụ tay chân của đối phương, không ai có thể nhúc nhích.

Điều khiến nàng cảm thấy may mắn hơn nữa là H`ai gia đang đối mặt với cửa hang, còn gã nam tử khoẻ mạnh kia lại đang đưa lưng về phía nàng.

Nàng căng thẳng đến mức nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt Cảnh Tu Huyền nheo lại một cách nguy hiểm, ra hiệu cho nàng nhanh chóng đi ra

ngoài. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nắm chặt hòn đá trong tay.

Có lẽ là đã chú ý đến đờ vật trong tay nàng, ánh mắt hần loé lên một cái, sau đó đau đớn hét lên một tiếng, lớn tiếng nói: “Hỗ Nhị, ngươi là kẻ chuyên đi gây họa, làm ra những chuyện táng tận lương tâm, nếu không phải ta thu phục thì ắt sẽ có trời thu phục.”

“Ha ha, tên tiểu tử họ Cảnh kia, gia gia đây vẫn chưa đến lượt ngươi giáo huấn, cái gì mà trời thu phục chứ, ở toàn bộ trấn Thạch Môn này, gia gia đây chính là trời. Nếu ngươi thức thời thì hãy nhanh chóng buông gia gia ra, có lẽ ta còn có thể giữ cho ngươi toàn thân.”

“Khẩu khí lớn thật! Dám đối đầu với tri ầu đình, không còn nghi ngờ gì nữa chính là tự tìm đường chết!”

“Tri ầu đình gì chứ, tất cả đều là một đám phế vật, nếu lão tử không phải bị ép buộc thì sao có thể lên núi làm cướp?”

“Tội trạng của ngươi là làm những chuyện không có tính người, giết hại bách tính một phương.”

“Đó đều là bọn họ đáng đời.”

Hỗ Nhị gia trở nên kích động, sắc mặt càng lúc càng trở nên điên cuồng. Úc Vân Từ đã nhìn thấy thời cơ tốt nhất, nhanh chóng tấn công, giơ tảng đá lên nặng nề đập xuống.

Tảng đá sắc bén đổ ập xuống chiếc đầu mỏng manh, Hỗ Nhị gia chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang nhào về phía mình, hần ta quay đầu lại định hét lên một tiếng, nhưng không ngờ tảng đá đã rơi trúng đầu hần ta, máu tươi ngay lập tức chảy ồạt ra từ giữa.

Khuôn mặt vốn đang kiêu ngạo ngang ngược không ngừng chảy máu.

Úc Vân Từ sợ hãi lùi về phía sau một bước, Cảnh Tu Huyền nhân cơ hội thoát thân rồi đâm mấy nhát dao vào người Hỗ Nhị gia.

Đôi mắt Hồ Nhị gia trừng lớn như chuông đồng, hai bàn tay như đang muốn nắm chặt.

Cuối cùng hắn ta ngã phịch xuống đất, tắt thở bỏ mình, tảng đá kia vẫn còn mắc kẹt ở trong đầu hắn, máu tươi chảy đầm đìa.

Cảnh Tu Huyền thăm dò hơi thở của hắn ta, đợi một lát nữa rồi lại thăm dò tiếp, sau khi chắc chắn hắn ta đã chết hoàn toàn, hắn mới ra hiệu cho nàng bước đến.

Chân tay nàng lạnh buốt, cơ thể giống như bị đóng chặt, không thể nhúc nhích.

Giết chết một người như vậy là đi đầu mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến trong suốt hai mươi mấy năm qua, sau khi xuyên qua, nàng quả thực đã có ý định giết chết Thẩm Thiệu Lăng nhưng lại không thành công.

Bây giờ phải trở mắt nhìn một người chết ngay trước mắt mình.

“Đến đây nào!”

Nữ tử này thực sự đã bị dọa sợ!

Nhưng nàng càng bị dọa, hắn lại càng không thể cho nàng thời gian để ngăn người. Cảnh Tu Huyền nhin đau, muốn tự mình đứng dậy, nhưng tấm vải băng bó quanh miệng vết thương đã bị xé nát, vết thương giống như đã bị người nào đó kéo ra, da thịt lẫn lộn bên ngoài, máu thịt be bét.

Trong một trận chiến sinh tử, làm sao có chỗ cho sự nhân từ?

Nếu đã gọi là tấn công vào điểm yếu của đối thủ, Hồ Nhị gia sao có thể buông tha cho vết thương trên đùi hắn?

Tiếng rên rỉ trầm thấp của hắn đánh thức nàng, sau khi nhìn thấy vết thương máu thịt be bét trên đùi hắn, nàng bắt đầu có phản ứng.

“Hồi gia...”

Nàng bước lên phía trước, không nhìn đến dáng vẻ chết thảm của nam tử trên mặt đất, đỡ lấy Cảnh Tu Huy ền. Cả người Cảnh Tu Huy ền nghiêng về phía nàng, chống đỡ đứng dậy. Hai người dìu đỡ lẫn nhau rời khỏi hang động.

Chờ đến khi đi đến vùng đất trống trải, Cảnh Tu Huy ền mới ra hiệu cho nàng dừng lại, hấn lấy từ trong lồng ngực ra một bình thuốc trị vết thương do kim loại gây ra, rắc lên miệng vết thương, sau đó xé một mảnh vải từ vạt áo, quấn quanh vết thương.

Nhìn vết thương này của hấn, chỉ e không thể khá hơn trong ngày một ngày hai.

Nàng suy nghĩ một chút, tầm mắt bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Nàng hiểu đôi chút về thuộc tính đại khái của rất nhiều loại thực vật, nhưng không thể coi là thông thạo, đặc biệt là về phương diện dược tính.

Nhưng nàng vẫn có thể nhớ rõ một số thực vật có tác dụng cầm máu tiêu sưng, ví dụ như hai cây kế cách đó không xa.

Quần áo Cảnh Tu Huy ền rách tả tơi, trên người có rất nhiều vết máu. Mặc dù vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi nhưng hấn vốn dĩ đã bị thương, cộng thêm cuộc chiến ác liệt vừa nãy, cả người hấn đã vô cùng mệt mỏi, rã rời.

Mà dáng vẻ của nàng lại càng chật vật không thể chịu nổi hơn nữa.

Khuôn mặt nổi đầy mẩn ngứa đỏ bừng trước đó bây giờ không chỉ bần thỉu mà còn trắng bệch, cộng thêm quần áo bị xé rách khá nhiều, thoạt nhìn trông khá thảm hại.

Hai người dìu đỡ lẫn nhau, từng bước từng bước dịch chuyển về phía trước.

“Hầu gia, sao ngài lại ở đây một mình?”

Theo lý mà nói, hấn đến đây để tiêu diệt thổ phỉ, bên cạnh chắc chắn sẽ mang theo thuộc hạ. Còn người trong sơn động lúc này trông rất giống thủ lĩnh của đám thổ phỉ, hai người đều là thủ lĩnh của cả hai bên, sao lại tự mình đọ sức?

Hấn hừ lạnh một tiếng, con người Hồ Nhị cực kỳ tự phụ kiêu ngạo, hấn ta lại dám hạ chiến thư với hấn. Nếu xét về đơn đả độc đấu, hấn tự nhận mình chưa bao giờ gặp đối thủ, với những người như Hồ Nhị thì nên áp chết nhuệ khí của hấn ta.

“Hồ Nhị đưa ra chiến thư.”

Ngụ ý là, hấn chẳng qua cũng chỉ là chấp nhận thách thức mà thôi. Úc Vân Từ suýt chút nữa đã trợn mắt trắng, xem ra không có nam nhân nào là không hiếu thắng, cho dù thoạt nhìn Hâu gia trầm ổn như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn cản được khí phách nhiệt huyết trong xương cốt.

Nàng nhớ đến những chuyện trước đó mình đã làm, nói: “Hâu gia, chúng ta phải qua đêm ở đâu đây?”

Hấn nheo mắt lại, liếc nhìn cây cối xung quanh. Bản thân hấn như thế nào không quan trọng, cho dù là ở trên cái cây nào thì hấn cũng có thể tạm bợ cho qua là được, nhưng nàng là một nữ nhân, hơn nữa đã phải đi đường không ngừng nghỉ, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

“Ta đã tìm được một nơi rất tốt, đang chuẩn bị dựng lều trên chỗ đó.”

Nói rồi, nàng dẫn hấn đến vị trí mà mình đã nhìn trúng, trên cành cây đã được rải một lớp nhánh cây và cỏ dại, một mảnh xanh mướt, giống như một chiếc giường lớn.

Đầu óc của nàng thực sự rất tài tình, chỗ này cách xa mặt đất, thực sự là một nơi qua đêm lý tưởng.

“Cũng được.”

Nói rồi, hắn ng ồi dựa vào thân cây.

Còn nàng đứng đó, nhìn lên bầu trời. Có lẽ sắc trời sẽ nhanh tối s ầm xuống thôi, bọn họ không những phải sắp xếp chỗ ở mà bữa tối vẫn chưa có. Nàng đã một ngày một đêm không được ăn uống bình thường, thoạt nhìn hắn cũng cần phải bổ sung thể lực.

“H ầu gia, ngài cứ ở đây nghỉ ngơi, ta đi nhờ một ít cỏ dại để rải lớp đệm dày hơn một chút nữa.”

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền nhìn chăm chăm vào nàng, kh ẽ gật đầu.

Nàng vội vã bắt tay vào làm việc, vừa thu nhặt những đám cỏ dại m ềm mại vừa tìm kiếm thứ gì đó có thể ăn. Trong núi có một số loại rau dại của thể ăn được, nhưng không thể nấu chín, nàng thực sự không muốn ăn mấy thứ đắng chát đi nữa.

Vì thế, nàng đã buông tha cho số rau dại đắng chát kia, bắt đầu tập trung vào việc tìm kiếm quả dại.

Đi qua đi lại, hình như nàng vừa nghe thấy tiếng nước, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Vạch lùm cây ra, trước mắt đột nhiên trống trải, khe nước này không hẹp lắm, cây cối mọc tràn lan bên mép nước, vừa nhìn lướt qua một cái đã thấy mấy loại rau dại có thể ăn được.

Các loại rau dại mọc bên mép nước tươi non hơn rất nhiều so với rau rừng trên núi.

Nàng không vội vàng hái rau dại trước mà là ng ồi x ồm bên con suối, phản chiếu bóng dáng của mình trên mặt nước. Trong nước phản chiếu dáng vẻ hiện tại của nàng, mặc dù không thấy rõ lắm nhưng chắc chắn không thể coi là đẹp mắt.

Nàng vốc một vốc nước, rửa mặt sạch sẽ, đ ồng thời còn cẩn thận lau sạch mấy vết bẩn trên tay.

Đột nhiên, nàng giống như phát hiện ra điếu gì đó, chỉ thiếu nước chưa nhảy dựng lên.

Nước sôi cực kỳ trong vắt yên tĩnh, cho nên nàng có thể nhìn thấy rõ ràng con cá đang bơi đi bơi lại trong nước. Con cá không lớn lắm, có lẽ chỉ to bằng đầu ngón tay, nhưng cho dù nhỏ như thế nào đi nữa thì cũng là thịt, nàng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, bụng dạ vô thức kêu lên.

Trong tay nàng không có dụng cụ, hầu gia lại bị thương nặng như vậy.

Đầu óc nàng nhanh chóng xoay chuyển, lập tức nghĩ đến thanh chủ thủ trên người Hầu gia, thế là nàng vội vàng đứng lên, trở về theo con đường cũ.

Thấy chuyện này nàng trở về tay không, Cảnh Tu Huyền hơi ngạc nhiên.

“Hầu gia, ta phát hiện ra nguồn nước, trong nước còn có cá!”

Nàng vui vẻ nói, thậm chí còn dùng tay ước lượng kích thước của con cá, vết mẩn đỏ trên khuôn mặt nàng cũng bắt đầu bay lên cùng với biểu cảm vui sướng của nàng, đôi mắt nàng sáng tựa vì sao, để lộ sức sống mãnh liệt vô hạn.

Ngay cả với vẻ ngoài xấu xí như vậy, hẳn cũng có thể ngờ ngạc nhìn ra được vẻ đẹp trong đó.

Chẳng lẽ là do chảy máu quá nhiều nên đầu óc cũng bắt đầu hồ đồ ư?

Hắn tựa người vào gốc cây, một chân cong lên, chân kia để ngang, ánh mắt u ám sâu không thấy đáy. Giữa trời đất vạn vật, trong con người hắn chỉ chứa đựng nữ tử trước mắt, nàng vui sướng nhưng lại không thể che giấu được sự mệt mỏi trên khuôn mặt, hoá ra lại sinh động như vậy.

“Nàng muốn bắt chúng bằng cách nào?”

Nói đến đây, nàng càng thêm phấn khích.

“Chuyện này đành phải làm phiền H ầu gia r ồi, ta muốn một nhánh cây cứng cáp rắn chắc, cả hai đ ầu đ ều phải vót nhọn hoắt, sắc bén như đao.”

H ầu hiểu rõ ý của nàng, ra hiệu cho nàng đến đây đỡ mình.

Nàng hiểu ý, lập tức đỡ h ầu dậy, nhìn h ầu dùng thanh chuỷ thủ kia chặt một nhánh cây xuống, chẳng mấy chốc đã vót thành hình dáng mà nàng muốn. Hai đ ầu nhánh cây đ ều vô cùng sắc bén, có hình dạng giống như mũi tên.

“H ầu gia, ngài chờ một chút, ta đi bắt cá.”

H ầu im lặng, lại ng ồi xuống tựa vào gốc cây một l ần nữa, nhìn theo bóng lưng nhẹ nhàng nhanh nhẹn chạy đi xa của nàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười mà ngay cả chính h ầu cũng không phát hiện ra.

Nữ nhân này... Thật thú vị!

Tựa như không có bất cứ khó khăn nào có thể quật ngã nàng, nếu đổi lại là một phụ nhân bình thường, chỉ e, nếu không phải không ngừng khóc lóc thì cũng đã sớm bị dọa ngất đi, đâu còn có thể suy nghĩ xem nên kiếm thức ăn bằng cách nào, giải quyết chỗ nghỉ đêm như thế nào.

Úc Vân Từ nhảy nhanh bên dòng suối nhỏ, vén tay áo lên, hằm hè xoa xoa tay.

Nàng đứng bên mép nước, trên một tảng đá, nhìn những con cá kia bơi qua bơi lại, nhánh cây trong tay không ngừng chuyển động, tìm được đúng góc độ r ồi đâm mạnh xuống nước.

Đàn cá chạy tán loạn, trên nhánh cây rỗng tuếch.

Cho dù lý thuyết phong phú đến đâu đi nữa, nếu không thực hành thu ần thực thì tất cả đ ều vô ích.

Thử đi thử lại mấy l ần cuối cùng cũng thành công, nhìn thấy con cá tươi sống vung vẩy đuôi trên cành cây nhọn hoắt, nàng không nhịn được

vui vẻ bật cười thành tiếng, dùng cỏ mịn xỏ xuyên qua mang quá rồi đặt sang một bên.

Làm theo cách đó thêm mấy lần nữa, nàng xiên được bảy tám con cá.

Cá trong suối nước không nhiều lắm, sắc trời dần dần tối sầm lại, con cá lưng xanh rất khó có thể phân biệt được trong nước, nàng nhìn đến hoa mắt, một lúc lâu sau vẫn không thể xiên được con nào nữa cả, vì thế dứt khoát thu tay lại.

Nàng nhét nhánh cây vào trong bụi cỏ để lần sau có thể trực tiếp lấy dùng, sau đó làm sạch cá ngay tại chỗ, loại bỏ nội tạng bên trong, dùng cỏ xuyên qua mang cá một lần sau.

Sau khi thu thập mọi thứ sạch sẽ xong xuôi, nàng tiện tay hái một ít rau dại bên mép nước, cẩn lấy hai xiên cá, thong thả đi trở về.

Lúc này sắc trời cũng đã tối dần nhưng lại không thể ngăn cản được tâm trạng tốt đẹp của nàng, bận rộn với công việc nên nàng đã quên đi nỗi sợ hãi khi lần đầu tiên giết người, hơn nữa cố gắng không nghĩ đến, chuyện này cũng không đáng sợ lắm.

Bước chân nàng trở nên nhẹ nhàng, vô thức ngâm nga bài hát lúc nào không hay biết.

Cảnh Tu Huyền nhắm mắt nằm xuống, lắng nghe tiếng hát vang vọng từ phía xa, khoé miệng vẫn luôn thấp thoáng ý cười. Nàng thực sự rất biết thích ứng trong mọi hoàn cảnh, dưới tình cảnh này còn có thể nhàn nhã ung dung như vậy.

Nhưng ngẫm lại cũng không có gì bất ngờ, nếu có một trải nghiệm kỳ như vậy, cho dù gặp phải chuyện gì đi chăng nữa cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Chẳng phải hẳn cũng như thế sao?

Trong bụi cỏ bên cạnh vang lên động tĩnh rất nhẹ, hắn nhìn chăm chăm vào đó, chậm rãi rút ra một con dao nhỏ rồi phóng về phía phát ra tiếng động kia. Trong tai có thể nghe thấy tiếng dao đâm vào da thịt, thực sự đã đâm trúng thứ gì đó.

Hắn vịn gốc cây đứng dậy, chống gậy đi đến bụi cây bên cạnh, dùng cây gậy đẩy cành cây cỏ dại ra, một con thỏ rừng màu xám bất ngờ đập vào tầm mắt.

Chỉ mới đi được mấy bước nhưng miệng vết thương trên đùi đã đau đớn tựa như xuyên thấu tim.

Lúc này, khi Hồ Nhị xé toạc vết thương của hắn, rõ ràng là một mất một còn.

Cảnh Tu Huyền đuổi cây gậy dài khều con thỏ rừng ra, lại từng bước từng bước lết trở về ngã xuống gốc cây một lần nữa, rút con dao ra, lau sạch máu trên bộ lông con thỏ rồi bỏ vào vỏ cất kỹ.

Sau khi làm xong những chuyện này, hắn lại dùng cây gậy tùy tiện gom một ít lá khô cành khô, nhóm một đống lửa.

Ngọn lửa bập bùng lên xuống, tiếng hát thong thả văng vẳng bên tai, dần dần đến gần.

Hắn nhếch khoé miệng lên, trong mắt thấp thoáng ý cười.

Chương 64

Tải ebook: dtv-ebook.com

Còn chưa đến gần, Úc Vân Từ đã nhìn thấy ánh lửa, nàng sững sốt trong chốc lát, sau đó bật cười, bản thân mình chỉ một lòng nghĩ đến chuyện kiếm gì đó để ăn mà quên mất rằng ngay cả khi có cả, nếu không có lửa thì cũng không thể nấu chín.

Hình như người xưa mỗi lần đi ra ngoài đều mang theo cây châm lửa trong người, cũng may hẳn mang theo cây châm lửa, chỉ cần có lửa thì có thể nấu chín thức ăn.

Đáng tiếc không có mấy thứ như nĩa gì đó, nếu không còn có thể nấu chút rau dại và nấu nước uống, mặc dù nước trong khe suối trong vắt nhưng nàng vẫn không dám uống.

Cũng may nàng vẫn luôn ăn rau dại quả dại nên sẽ có một lượng nước nhất định.

Cảnh Tu Huyền nghe thấy tiếng bước chân, chậm rãi mở mắt ra, khi nhìn thấy số ca trong tay nàng, hẳn thực sự cảm thấy bất ngờ. Cá trong nước rất khó bắt, nếu không phải là một cao thủ có kinh nghiệm lâu năm thì không thể nào xiên được bọn chúng trong nước được.

Rốt cuộc nàng còn biết thứ gì khác nữa?

Trước đây nàng là người như thế nào?

Một khi suy nghĩ này vừa loé lên thì sẽ không thể tìm xuống được nữa, hẳn cảm thấy mình cần phải biết rõ lai lịch của nàng, không phải bởi vì hiếu kỳ mà là vì suy nghĩ mãnh liệt ở sâu trong lòng.

“Hầu gia, ngài nhìn xem này.”

Nàng giơ xiên cá lên, lắc lư vài lần, sắc mặt hơi đắc ý.

Đợi đến khi nhìn thấy con thỏ rừng bên chân hắt, nàng vui vẻ thốt lên một tiếng. Trước đó nàng còn lo lắng số lượng cá không đủ cá, có con thỏ rừng này, cho dù như thế nào đi nữa cũng đủ.

Nàng tiện tay treo xâu cá ở trên cành thập, nhắc con thỏ kia lên, rồi đưa tay về phía hắt: “Hầu gia, mượn thanh chủ thủ của ngài dùng một chút.”

Cảnh Tu Huyền rũ mắt xuống: “Chủ thủ bản.”

Nàng lập tức hiểu rõ, thanh chủ thủ kia được dùng để giết người, nếu dùng nó để xử lý đồ ăn thì quả thực hơi ghê tởm. Ngay khi nàng đang nghĩ xem nên phải xử lý con thỏ này như thế nào thì đã thấy hắt đưa cho một con dao mỏng.

Lưỡi dao cực mỏng, nhỏ dài, thoát nhìn vô cùng sắc bén.

Nàng cẩn thận cầm lấy, xách theo con thỏ đi đến bên khe suối nhỏ, lột da loại bỏ nội tạng. Thực ra nàng chưa bao giờ làm những việc như thế này, mua gà mua vịt gì cũng đều đã được làm sạch.

Cũng may con dao rất sắc, không hề tổn sức xử lý.

Sau khi rửa sạch sẽ, nàng trở về, tiện đường còn bứt một nắm ngải cứu.

Cảnh Tu Huyền đã làm xong giá nướng, thậm chí còn xử lý các nhánh cây để nướng cá nướng thỏ, thấy nàng trở về, hắt liền đưa cho nàng, Úc Vân Từ lập tức hiểu ý, xâu cá lên giá nướng được dựng bằng những nhánh cây, đồng thời chuyển đồng lửa xuống dưới giá.

Con thỏ khó xử lý hơn một chút, sau khi xuyên qua người nó, nàng đặt sang một bên, để dành sau cùng.

Trong lúc nàng đang làm việc, hắt cũng ngồi bên cạnh quan sát cẩn thận.

“Lúc trước nàng thường xuyên ngủ ngoài trời sao?”

“Không, nhưng thấy nhiều nên biết một chút.”

Nàng tùy tiện trả lời, đồng thời trong lòng cũng tự nhủ rằng nếu bây giờ hẳn hỏi về quá khứ trước kia của nàng, nàng sẽ kể lại đúng sự thật. Lược bỏ những thứ kỳ quái không nói, cuộc sống sinh hoạt bình thường có thể nói được, mấy thứ công nghệ cao kia, không phải nàng không muốn nói mà là sợ hẳn không hiểu.

“Thấy ở đâu?”

“Trong sách, chỗ ta sống, cho dù là nam hay nữ đều được đi học như nhau.”

Trong mắt hẳn loé lên sự kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại.

“Nữ tử cũng có thể đi học, học thứ gì?”

Nàng đã chuẩn bị lửa than xong, tiện thể ngồi xuống bên cạnh, thỉnh thoảng lại lật qua lại lật xiên nướng cá, mùi thơm của cá nướng nhanh chóng xộc vào sống mũi, đáng tiếc không có gia vị, nếu không sẽ càng thơm hơn nữa.

“Nam tử học cái gì thì nữ tử sẽ học cái đó, ví dụ như y thuật, xây nhà, thậm chí là hành quân đánh trận, nam tử và nữ tử đều có thể học được. Chỉ cần ngài muốn học thì có thể học được những thứ mình muốn biết.”

Hành quân đánh trận?

Hẳn nhíu mày, chẳng trách nàng lại tỏ vẻ bình thản trước chuyện của Đình Sinh như vậy, hoá ra tận sâu trong xương cốt nàng chưa bao giờ cho rằng nữ tử phải thấp kém hơn nam tử.

Vậy nàng đã học được những gì?

“Nàng học cái gì?”

Nói đến đến, Úc Vân Từ cảm thấy hơi xấu hổ. Trước đây mỗi lần đi phỏng vấn xin việc, khi được hỏi về nguyên ngành đã học, nàng đều cảm

thấy hơi thiếu tự tin. Nhưng bây giờ, nàng lại rất biết ơn chuyên ngành của mình, nếu không hai này nay nàng thực sự không thể trụ được.

“Ta ư, học về thực vật... Chính là tìm hiểu đặc tính của một số loài hoa cây cỏ.”

Không biết hắn có nghe hiểu hay không, dù sao nàng cũng thấy hắn đang ngẫm nghĩ gì đó, chắc là hiểu được.

Cá đã được nướng chín, trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì thịt cá đã bắt đầu tỏa ra mùi khét, nàng lấy xiên cá đã được nướng xong xuống, đưa đến trước mặt Cảnh Tu Huyền, hắn đưa tay ra nhận lấy, sau đó nàng cầm lấy một xiên khác từ trên giá nướng xuống.

Hắn nhìn chằm chằm vào xiên cá trong tay, mặc dù có vài chỗ khi cháy xém nhưng tổng thể cũng không tệ.

Người thấy mùi thơm của cá, lúc này hắn mới cảm thấy bụng đói cồn cào, nữ tử kia vẫn còn đang chăm chú lật xiên cá trong tay, ánh lửa phản chiếu lên khuôn mặt nàng.

Những nốt mẩn đỏ trên mặt đã phai nhạt đi rất nhiều, búi tóc rối bù toàn bộ trước đó đã được chỉnh sửa lại một lần nữa, chỉ hờ hững buộc ra sau đầu, để lộ vầng trán trơn bóng.

Hai hàng lông mi dài của nàng không ngừng nhấp nháy, hắn thậm chí còn có thể thấy rõ lông tơ li ti trên mặt nàng.

Không hiểu tại sao trái tim hắn lại bị cuốn vào trong đó, giống như ngã xuống vực sâu vạn trượng, ấm áp tươi sáng khiến người ta cam tâm tình nguyện bị cầm tù trong đó. Loại tình cảm này đến quá bất ngờ và mãnh liệt, thậm chí còn bắt đầu gào thét phi nhanh.

“Hầu gia, sao ngài còn chưa ăn cá?”

Nàng nghiêng đầu nghi hoặc hỏi, hình như xiên cá trong tay cũng nướng xong rồi, nàng nhẹ nhàng gỡ xuống, đưa đến bên lỗ mũi, hít mùi

thơm một hơi thật sâu.

Đôi môi đỏ mọng khẽ chu ra, không ngừng thổi nguội.

Cảnh Tu Huyền nhìn thấy động tác này của nàng, không hiểu tại sao yết hầu lại hơi chuyển động lên xuống một chút, một khát vọng xa lạ dâng lên từ bụng dưới, hẳn vội vàng kìm nén xuống, giả vờ như không có việc gì ăn cá.

Thấy hẳn bắt đầu ăn cá, Úc Vân Từ đặt con thỏ đã xiên sẵn lên giá nướng, còn bản thân mình cầm xiên cá nướng ngẩng sang một bên. Nàng đói bụng dữ dội đến mức ngoại trừ mùi thơm của thịt cá non mềm ra thì không còn nghĩ thấy bất cứ mùi vị nào khác, bây giờ ăn vào lại ngon miệng lạ thường, ăn sạch bốn con cá, bụng cũng đã no được bốn phần.

Sau khi ăn xong, nàng nhìn chằm chằm vào số rau dại vừa hái, cảm thấy hơi sần nảo.

Không có đồ nấu, chỉ có thể ăn sống.

“Nếu có một chiếc nồi sắt, chút muối và gia vị thì thật tốt biết bao.”

Nàng cảm thán một tiếng, tiện tay cầm lấy một quả dại rồi đưa đến trước mặt hẳn: “Hầu gia, ngài ăn không?”

Cảnh Tu Huyền có vẻ ngờ ngác trong chốc lát, sau đó đưa tay ra cầm lấy, thấy nàng chậm rãi ăn, hẳn cũng học theo dáng vẻ của nàng ăn từng chút từng chút một. Quả dại dù tươi đến đâu đi nữa vẫn quá chua.

Hai người im lặng ăn quả dại, mỗi người một quả.

Con thỏ bị nướng đến mức không ngừng bốc lên dầu mỡ và phát ra âm thanh xèo xèo, nàng lại đổi một mặt khác, để nó chín từ từ, nếu có gia vị hay gì đó đi cùng, con thỏ này chắc chắn sẽ rất thơm ngon.

Nghĩ đến đây, nàng nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt của hắn loé lên, ngửa đầu tựa vào gốc cây nhìn đôi tay mảnh khảnh thỉnh thoảng lật qua lật lại con thỏ, trái tim chậm rãi lắng xuống.

Đối với hắn mà nói việc qua đêm nơi hoang dã đã là chuyện thường tình.

Nhưng lại chưa bao giờ khiến hắn cảm thấy ấm áp và vui mừng giống như bây giờ.

Mùi thơm thịt thỏ càng lúc càng nồng đậm, bắt đầu toả ra mùi dầu cháy xem, nàng gỡ con thỏ xuống, nhẹ nhàng thổi vào một chỗ rỗ xé một miếng, bỏ vào trong miệng nhai nuốt.

Rất thơm.

Và đã chín rỗ.

“Hài gia, đã nướng xong.”

Nàng đặt con thỏ trên lên phiến lá, đặt trước mặt hắn.

Cảnh Tu Huyền lại rút con dao mỏng kia ra một lần nữa, chậm rãi cắt thịt nhỏ, ngón tay hắn thon dài rắn rỏi, đốt ngón tay rõ ràng, cắt thành từng miếng từng miếng.

Xem ra hắn đã làm những chuyện như thế này rất nhiều lần, nàng nghĩ, bởi vì động tác của hắn cực kỳ thành thục.

Sau khi cắt thịt xong, hai người bắt đầu lặng lẽ ăn, thịt thỏ dù thơm đi nữa nhưng vẫn có chút khiếm khuyết, trong lòng nàng lại cảm thán một lần nữa, nếu có muối và gia vị thì tốt rỗ.

Rừng sâu yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng kêu của những loài chim và thú không biết tên, Úc Vân Từ hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến chuyện có Cảnh Tu Huyền bên cạnh mình, hơn nữa còn có lửa, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Đêm nay trời vẫn không trăng không sao, không thể nào phân biệt được canh giờ hiện tại.

Sau khi ăn xong, nàng dọn dẹp một chút rồi chôn xương cá và xương thỏ ở một nơi cách xa bọn họ.

Một ngày một đêm một nhọc cuối cùng cũng đã kết thúc, đến bây giờ nàng mới cảm thấy nhẹ nhõm thư thả, Úc Vân Từ không nhịn được che mặt ngáp một tiếng, nhìn giương cây đã được rải lá sẵn, rất muốn nằm lên đó.

“Hầu gia, hay là... Chúng ta đi ngủ sớm đi?”

Nàng vừa mới dứt lời đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, sao nghe như một nữ tử đang cầu hoan vậy?

“Ý của ta là, chúng ta đã mệt mỏi cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hắn không trả lời, không biết là vì ánh lửa quá sáng hay chỉ là ảo giác của nàng, nàng vẫn luôn cảm thấy trong đôi mắt tĩnh mịch của hắn lại không ngừng tỏa ra ánh sáng rực rỡ của những vì sao.

“Ừ.”

Một lúc lâu nhau, hắn mới nhả ra một chữ, nhắm mắt dựa vào gốc cây.

Úc Vân Từ thầm nghĩ chắc hắn mình bị hoa mắt, nàng gạt bỏ một phần trong đồng lửa, sau đó bỏ lá ngải cứu đã hái trước đó lên trên, lá ngải cứu ẩm ướt không thể cháy được, nếu đặt trên đồng lửa hun, dần dần sẽ tỏa ra mùi hương.

Trên núi có rất nhiều muỗi, mặc dù bây giờ trời đã lạnh dần nhưng vẫn có không ít côn trùng bay xung quanh đồng lửa.

Sau khi làm xong những chuyện này, nàng cảm thấy cũng không còn gì nữa, thế là thuận thực leo lên giương cây, nằm ở trên đó, mặc dù đã được

phủ một lớp cỏ dại cực dày nhưng vẫn không thể coi là thoải mái dễ chịu được.

Nhưng thế này vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc ngủ trên mặt đất. Hương thơm của cỏ xanh nhanh cây không ngừng quanh quẩn quanh người, cộng thêm mùi hương của lá ngải cứu, nàng còn treo cỏ phượng hoàng xung quanh giường lá để phòng ngừa rắn bò lên.

Nàng hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Cảnh Tu Huyền vẫn còn dựa nằm trên mặt đất. Sắc mặt hắn trông có vẻ rất bình thản, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ, cho dù thoạt nhìn hơi nhếch nhác nhưng khí chất bá đạo trong xương cốt vẫn còn đó, thậm chí còn mang theo chút vô lại lưu manh.

Hắn vẫn đang bị thương trên đùi, vết thương nặng như vậy, nếu cả đêm phải ngủ trên mặt đất, e là sẽ bị lạnh.

“Hầu gia... Hay là... Ngài cũng lên đây ngủ đi?”

Hắn mở mắt ra, nhìn thẳng về phía này.

Nàng biết một nữ tử nói ra những lời này thì sẽ như thế nào không?”

“Hầu gia, ta không có ý khác, lúc ở bên ngoài, đôi khi đừng quá quan tâm đến cấp bậc lễ nghĩa, trên người ngài đang bị thương, nếu ngủ trên mặt đất sẽ bị nhiễm lạnh, cơ thể ngài sẽ không thể chịu nổi.”

“Vậy thì... Đắc tội rồi.”

Cảnh Tu Huyền chống đỡ người đứng dậy, mặc dù trên đùi bị thương nhưng bản lĩnh vẫn còn đó, nhìn dáng vẻ dễ dàng leo lên của hắn, nếu không phải cái chân kia từ đầu đến cuối vẫn luôn bông lộng thì e rằng đến cả nàng cũng không nhìn ra được vết thương của hắn.

Chiếc giường lá không được coi là lớn nhưng vẫn đủ để chứa hai người.

Nàng nằm nghiêng lại, nhường vị trí bên ngoài cho Cảnh Tu Huyền. Khi cơ thể cao lớn của hắn nằm xuống, nàng có thể cảm nhận rõ ràng chiếc giường lá lún xuống, đồng thời hơi thở của nàng cũng bắt đầu trở nên ngừng tẻ, trái tim không tự chủ được đập loạn nhịp.

Chết mất thôi!

Bản thân mình mặt đỏ tim đập, rõ ràng là người thiếu nữ rung động xuân tình.

Được rồi, nàng thừa nhận, H`ai gia thực sự rất xuất sắc, có đủ lý do để nàng động lòng. Nhất là khi nàng cảm thấy bất lực nhất lại gặp được hắn như một điếu kỳ diệu, trong khoảnh khắc đó, nàng kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Nhưng nàng không phải là người cổ đại thực thụ, nàng thà làm một H`ai phu nhân hữu danh vô thực còn hơn là giống như những vị phu nhân danh môn thế gia khác, phải trở mặt nhìn phu quân mình nạp thiếp sinh con lại còn phải miễn cưỡng gượng cười.

Nàng không có được sự rộng lượng đó, cho nên dứt khoát trở thành qu`ai chúng, chỉ lo cho bản thân mình.

Nhưng...

Cuối cùng vẫn cảm thấy hơi cô đơn, nghĩ đến đây, nàng yếu ớt thở dài một hơi.

“Tại sao lại thở dài?”

“Không có chuyện gì cả, chỉ là cảm thấy hơi mệt mỗi khi phải đối mặt với những chuyện xảy ra liên tục như vậy.”

Nếu nàng có người nào đó có thể dựa vào, có phải sẽ không cần mệt mỏi như vậy không?

Nghĩ đến chuyện này, người đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng chính là Hài gia. Hài gia đã hơn hai mươi mấy tuổi nhưng bên cạnh không có nữ nhân nào, đừng nói đến thiếp thất di nương mà ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có. Một nam nhân như vậy liệu có thể một mực chung thủy với một nữ nhân và không hai lòng hay không?

Nàng cảm thấy cần phải để hẳn hiểu rõ về khái niệm này một chút, nếu hẳn đồng ý, vậy có phải nàng có thể...

“Hài gia, trong những ngày này ta vẫn luôn cảm nhận được sự săn sóc ân tâm của ngài, nguyện khắc sâu trong lòng. Nếu mai sau ngài có người trong lòng, ta sẵn sàng thoái vị nhường ngôi, chỉ mong đến lúc đó Hài gia có thể niệm chút tình cũ, bảo vệ ta chu toàn.”

Nghe thấy những lời tâm sự thành thật như vậy, không hiểu tại sao Cảnh Tu Huyền lại cảm thấy hơi tức giận.

Nàng có ý gì?

Chẳng lẽ nàng vẫn có ý định rời khỏi Hài phủ, tự lập môn hộ?

“Đây không phải là quê hương của nàng, nữ tử muốn tự lực cánh sinh là một chuyện vô cùng khó khăn. Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn ở đây một ngày thì ngày đó sẽ bảo vệ nàng. Về phần những chuyện khác, nàng không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Trong lòng nàng vui mừng khôn xiết, ý của hẳn là cho dù hai người bọn họ có phải là phu thê thực sự hay không thì hẳn cũng sẽ che chở nàng sao?

“Đại ân của Hài gia ta không dám nói lời cảm tạ, chỉ là nơi ta sống trước kia đầu là một phu một thê, không có thêm người nào khác. Vì thế, ta không dám gặt bừa, cũng không quen với việc việc nam nhân tam thê tứ thiếp. Hài gia có ân với ta, ta không thể chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà chiếm lấy vị trí chính thê của ngài, ảnh hưởng đến cuộc sống của ngài...”

Sắc mặt hẳn trầm xuống, không hiểu tại sao khi nghe thấy những lời này, hẳn lại cảm thấy khó chịu thế này, cái gì gọi là ảnh hưởng đến cuộc

sống của hắn?

“Một phu một thê? Vậy nàng...”

Có phải trước đó nàng đã có trượng phu, cho nên mới cố gắng vạch rõ ranh giới với hắn hết lần này đến lần khác? Nếu thực sự là như vậy... Nghĩ đến cảnh tượng nàng cũng sẽ cùng giường chung gối với nam nhân khác, hắn không thể kìm nén được sự phẫn nộ trong lòng.

Dáng vẻ của nam nhân đó sẽ như thế nào đây?

Nàng cũng sửng sốt, một lúc lâu sau mới hiểu ra rằng hắn đang hỏi đến quá khứ của mình, nàng không nhịn được bật cười thành tiếng, thực ra nàng cũng rất muốn có một người đầu ấp tay gối, chỉ tiếc trong cuộc sống bộn bề này, làm sao có thời gian nghĩ đến chuyện đó?

Hơn nữa không chỉ có phụ nữ thực dụng mà đàn ông cũng vậy, ở thời hiện đại, ngoài trừ ngoại hình của nàng khá nổi bật ra thì nàng thực sự không có gì nữa cả.

Không công việc, không gia thế.

Nếu thực sự nói đến chuyện cưới gả thì chỉ có người khác chọn phần của nàng, nàng không muốn tình yêu bị thối đời vấy bẩn, cũng chưa gặp được người có thể khiến mình rung động nhưng chưa từng nghĩ đến những chuyện đó.

Bây giờ lại đột nhiên bị hỏi đến vấn đề này, hơn nữa còn là một nam tử cổ đại, cảm thấy hơi vi diệu.

“Không có, ta chưa từng thành thân.”

Nghe thấy câu trả lời của nàng, lửa giận chùng chất trong lòng ngực Cảnh Tu Huy ần lập tức tan biến, kéo theo đó là một cảm giác mừng thầm.

“Nếu đã như vậy, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng sẽ luôn là phu nhân chính thất của Hầu phủ.”

Giọng điệu của hắn có vẻ nhàn nhạt nhưng thực ra trong lòng đang bùng lên từng ngọn lửa, ngọn lửa ấy càng ngày càng mạnh, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh lách tách, các tia lửa nổ tung, tại lại thành những chùm pháo hoa rực rỡ.

Úc Từ Vân nghiêng người đưa lưng về phía hắn, một tay đặt lên ngực, trong đầu không ngừng suy nghĩ về câu nói của hắn. Có phải cũng giống như những gì nàng đang nghĩ không? Nam nhân này sẽ không có nữ nhân khác, nếu nàng vẫn luôn là hậu phủ phu nhân thì bên cạnh hắn cũng chỉ có một mình nàng?

Trái tim đập loạn xạ, xen lẫn chút ngọt ngào nhè nhẹ.

Điều này có nghĩa là gì?

Hai người đồng thời im lặng, không mở miệng nói chuyện nữa.

Nàng vẫn đang đắm chìm trong những suy nghĩ của mình, âm thầm cảm thán thiên thời địa lợi, giữa trời đất bao la không một bóng người, nếu diễn một màn phong hoa tuyết nguyệt thì sẽ sao nhỉ? Đáng tiếc, trên người nàng đang nổi phát ban khắp người, Hậu gia cũng bị thương.

Đừng suy nghĩ đến chuyện này thì hơn.

Đêm dài người tĩnh, những con cú đêm cũng đã trở về tổ của chúng, núi rừng yên lặng, khi hơi thở của người bên cạnh dần dần trở nên đều đặn, Cảnh Tu Huyền nhẹ nhàng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Sau đó hắn lấy từ trong ngực ra một thứ gì đó, ngay sau đó, một chùm pháo sáng nổ tung trên bầu trời.

Chưa đầy một khắc đồng hồ sau, nơi vách núi, hai bóng đen từ từ leo xuống vách đá dựng đứng dọc theo chiếc dây leo đã được quấn sẵn, đợi đến khi xuống đáy vực, bọn họ phát ra một tiếng huýt sáo.

Cảnh Tu Huyền đáp lại, người đã leo xuống chiếc giường lá.

Tả Tam và một người thị vệ khác quỳ trên mặt đất: “Hầu gia, chúng thuộc hạ đến chậm.”

‘Hỗ Nhị đã chết, ở trong sơn động dưới đáy vực.’”

Tả tam vui mừng khôn xiết: “Vậy thì tốt qua, đám râu ria còn lại dễ dàng xử lý rồi, Hầu gia...”

Hắn ta nhanh chóng dừng lại, bởi vì hắn ta nhìn thấy vết thương nơi chân của Cảnh Tu Huyền: “Hầu gia, ngài bị thương rồi? Để thuộc hạ công ngài.”

Cảnh Tu Huyền xua tay một cái, ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc giường lá: “Tạm thời không cần vội, người lập tức trở về kinh một chuyến, thông báo cho hạ nhân trong phủ, nhân tiện lấy một ít quần áo và các vật dụng thường ngày của phu nhân đến đây.”

Phu nhân?

Đầu óc Tả Tam choáng váng, chẳng phải bọn họ đang đi đối phó với thổ phỉ sao? Tại sao lại liên quan đến phu nhân? Hơn nữa tại sao hắn ta lại không biết chuyện phu nhân đã đến trấn Thạch Môn?”

Ánh mắt hắn ta vô thức liếc nhìn về phía chiếc giường lá cổ quái kia, hình như có người trên đó.

Chẳng lẽ là phu nhân đang ngủ ở đó sao? Phu nhân đến đây từ lúc nào vậy? Tại sao lại ở đây?

Tả Tam chỉ cảm thấy trong đầu mình tràn ngập sự tò mò và nghi ngờ, nhưng cũng không dám hé răng hỏi một chữ, cúi đầu nhận lệnh rời đi.

Đợi đến khi đám thuộc hạ rời đi, Cảnh Tu Huyền lại leo lên chiếc giường lá một lần nữa, nhìn nữ nhân đang ngủ say sưa, ánh mắt dịu dàng. Hắn chậm rãi nắm xuống, vô thức dịch chuyển đến gần nàng hơn nữa.

Nghe thấy hơi thở của nàng, hắn nhắm mắt lại thả lỏng.

“A... A...”

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng r ã ng ã bật dậy, không ngừng thở hổn hển.

Trái tim Cảnh Tu Huyền thất lại, vô thức ng ã dậy ôm lấy nàng: “Có chuyện gì vậy, gặp ác mộng r ã sao?”

Không sai, đúng là nàng đã gặp ác mộng, ban ngày né tránh không muốn nghĩ đến, nhưng đêm về không tránh khỏi mơ thấy cái chết của Hồ Nhị gia, rõ m ùn một ngay trước mắt, vô cùng thâm thúy.

“H ãi gia... Ta mơ thấy mình giết người... Đáng vẻ của người kia rất đáng sợ.”

“Đừng nghĩ nữa, nàng phải biết rằng nếu không phải nàng quyết định dứt khoát, chỉ e người chết thâm sẽ là ta và nàng, trong cuộc chiến sinh tử, không thể phân biệt đúng sai.”

Giọng nói hấn khàn khàn, nhưng lại mang theo sức mạnh trấn an lòng người.

Nàng ổn định tinh thần lại, H ãi gia nói không sai, hoặc là đối phương chết, hoặc là bọn họ chết. Sống chết chỉ xảy ra trong tích tắc, nếu nàng không giết chết người ta thì ngay lập tức sẽ biến thành vong hồn dưới lưỡi dao của bọn họ.

“Nhưng, ta vẫn sợ...”

“Nàng thử ngẫm lại xem, nếu quay trở lại một lần nữa, nàng sẽ làm gì?”

Nàng ngẫm nghĩ một chút, nếu nam tử kia chiếm thế thượng phong, chỉ e người chết sẽ là H ãi gia và mình, nếu làm lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy.

“Ta... Vẫn sẽ làm như vậy.”

“Không sai, nếu đã không còn sự lựa chọn nào khác thì cần gì phải sợ hãi. Hơn nữa, nàng chỉ đánh ngất hắn ta, người giết chết hắn ta là ta, không phải là nàng.”

Thật sao?

Người giết chết nam nhân kia là H ầu gia, không phải là nàng? Quả thực nàng nhớ rõ H ầu gia đã đâm người kia mấy nhát, nghĩ đến đây, cảm giác tội lỗi trong lòng nàng vơi đi một chút.

Nàng không phải là người cố đại thực sự, ngay cả khi nam nhân kia tội ác tày trời, nàng cũng không thể yên tâm thoải mái, trong lòng không có bất cứ gánh nặng tâm lý nào sau khi giết một người như vậy.

“Ngủ đi, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Hắn an ủi nàng, nhìn nàng nằm xuống một lần nữa.

“H ầu gia, ta sợ... Ngài có thể ôm ta được không?”

Nàng lôi kéo quần áo của hắn, dáng vẻ đáng thương, nước mắt lưng tròng động lòng người.

Cái gì là dè dặt? Cái gì là cấp bậc lễ nghĩa? Tất cả đều hãy đi gặp quỷ đi! Nàng chỉ biết, bây giờ mình đang rất cần một vòng tay mạnh mẽ và đáng tin cậy, có thể xoa dịu nỗi sợ hãi của nàng, có thể mang đến cho nàng cảm giác an toàn.

Hắn hơi do dự, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Úc Vân Từ ngửi thấy mùi hương trên người hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn của hắn, cho dù trên quần áo còn lưu lại mùi máu tươi nhưng nàng vẫn cảm thấy rất yên tâm.

Cảm nhận được cánh tay rắn chắc của hắn và bàn tay rộng lớn đang vỗ nhẹ vào phần lưng của nàng, trong lúc mơ mơ màng màng, nàng dường như đã đưa ra một quyết định.

Vòng tay ấm áp và vững chãi như vậy, nàng sẽ không bao giờ buông ra nữa!

Chương 65

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một đêm ngon giấc, Úc Vân Từ mở mắt ra thì nhìn thấy rừng cây và bầu trời qua kẽ hở tán cây, nàng sửng sốt một lúc lâu rồi mới giật mình nhớ lại mình đang ở chỗ nào.

Hình như đêm qua nàng gặp ác mộng, hầu gia còn ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Nàng vội vàng nhìn sang bên cạnh, không còn một ai.

Lúc này nàng mới chú ý đến trên người mình không biết đã được đắp một chiếc chăn mỏng từ lúc nào. Chiếc chăn kia làm bằng gấm, thêu hình Uyên ương hí liên quen thuộc, trông cực kỳ quen mắt, rất giống chiếc chăn mình thường dùng trong Hầu phủ.

Những bộ quần áo được xếp gọn gàng đặt trên giường cũng là quần áo nàng thường mặc.

Nàng ông chăn ngủ dậy liếc nhìn xung quanh, người kia đang dựa vào một gốc cây đại thụ cách đó không xa. Quần áo trên người cũng đã được thay, y phục tối màu, búi tóc buộc cao, khuôn mặt anh tuấn thâm trầm.

Sáng sớm trong rừng nói có sương mù nhàn nhạt, những giọt nước li ti đọng lại trên lá cây.

Vẻ mặt hần hờ hững, giống như đang nhìn về phương xa, sau khi nghe thấy động tĩnh, hần quay đầu nhìn lại.

“Dậy rồi sao?”

“Ừm.”

Vết mẩn đỏ trên mặt Úc Vân Từ gờn như đã mờ hẳn đi, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể phát hiện ra được. Nhìn từ xa, làn da nàng trắng như tuyết, mền mại non nớt tựa như mỡ đông, hơn nữa vừa mới thức giấc, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ càng làm tăng thêm vẻ đẹp biếng nhác của nàng.

Ánh mắt Cảnh Tu Huy ền u ám sâu thẳm, thấy vậy nàng lại vô thức rũ mắt xuống.

Tầm mắt vô tình liếc xuống dưới giường lá thì nhìn thấy chiếc n ỉ sắt hôm qua nàng còn nhắc đến và một ít chai chai lọ lọ, bên trong chắc hẳn là dầu muối tương dấm, bên cạnh còn có mấy chiếc giỏ trúc chứa gạo, thịt và đồ ăn.

Đây là?

Chẳng lẽ bọn họ còn ở đây thêm một thời gian nữa sao?

Nếu y phục của nàng có thể xuất hiện, có thêm chăn mền, chính tỏ thuộc hạ của H ầu gia đã tìm đến, nếu người cứu viện đã đến, tại sao H ầu gia vẫn chưa xuống núi?

Nàng nhìn đồng quần áo được xếp ngay ngắn chỉnh tề, suốt mấy ngày giày vò mệt mỏi qua lại, trên người cảm thấy hơi khó chịu, cần phải tắm nước nóng khẩn cấp. Nhưng đi ều kiện có hạn, không những không thể tắm được mà còn biết thay quần áo ở đâu đây?

Mặc dù dường như nàng đã đưa ra quyết định nhưng vẫn luôn nhớ rằng hẳn là nam nhân cổ đại, nếu nàng quá khác người, chỉ e hẳn sẽ cho rằng mình là một người lỗ mãng.

Nàng ng ồi dậy leo xuống giường, liếc nhìn chiếc n ỉ sắt trên đất, bên cạnh chiếc n ỉ sắt còn có một bình gốm, có vẻ như vẫn còn đang bốc hơi nước mù mịt.

“H ầu gia, có phải ngài đã cho người thông báo cho đám người Thái Thanh v ết tung tích của ta không?”

Thực chất đây là một câu hỏi thừa thãi, ngay cả quần áo cũng đã được đưa đến đây rồi, sao có thể không thông báo với người trong phủ.

Về mặt Cảnh Tu Huyền lạnh lùng, ừ một tiếng rồi chỉ vào bình gốm trên mặt đất: “Bên trong có cháo nóng, nàng ăn một chút đi.”

Bên cạnh bình gốm còn có một chiếc giỏ trúc đựng bát đũa bên trong. Chẳng lẽ hẳn đã cho người dọn hết đồ đạc trong nhà đến đây sao, nhìn dáng vẻ này, chỉ e sẽ phải ở lại đây thêm mười ngày nửa tháng nữa.

Nàng gật gật đầu, đi đến bên dòng suối nhỏ rửa mặt chải đầu, những con cá dưới nước đang tung tăng bơi lội, nếu không có người đến tiếp tế, những con cá này sẽ trở thành thức ăn trong bụng nàng.

“May cho các người đấy.”

Sau khi rửa mặt xong, nàng quay trở lại.

Cảnh Tu Huyền đã ngồi bên cạnh bình gốm, nhìn thấy nàng đi đến, hẳn giúp nàng múc thêm một chén nữa.

Sau khi ăn cháo xong, nàng ngập ngừng nói ra chuyện mình muốn thay quần áo. Mặc dù trong khu rừng này không còn người nào khác, nhưng bảo nàng thay quần áo giữa thanh thiên bạch nhật, nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

“Hồi gia, ngài có thể giúp ta canh chừng không?”

“Được.”

Sau khi tìm được một nơi có thể coi là khá khuất, ba mặt đều là bụi cây, một mặt là cỏ dại, nàng trốn vào giữa, nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy áo rách rưới, quần áo ma sát vào nhau phát ra âm thanh “sột soạt”.

Cách đó không xa, bóng người cao lớn đang đưa lưng về phía nàng không hề nhúc nhích.

Nhưng nếu nhìn kỹ, chắc chắn sẽ phát hiện vành tai hấn ngay lập tức đỏ bừng.

Sau khi thay quần áo xong, cả hai quay trở về Nàng đỡ lấy Cảnh Tu Huyền, trên đường đi hỏi thăm dự định của hấn: “Hầu gia, chúng ta còn phải ở lại đây bao lâu nữa?”

“Ở đây không tốt sao?” Hấn không trả lời mà hỏi lại.

“Không phải, Hầu gia còn có việc lớn phải làm, nếu mấy ngày không xuất hiện, chỉ e sẽ ảnh hưởng đến chuyện cần làm của ngài.”

“Không cần phải lo lắng.”

Nói xong, ánh mắt của hấn dần dần nổi lên sát khí, những thủ lĩnh khác trên núi người nào người nấy đều có tâm tư khác nhau nhưng cũng không khó đối phó. Điều đó phụ thuộc vào việc những điều kiện mà hấn đưa ra có hấp dẫn, có đáng để bọn họ quy hàng hay không thôi.

Bằng cách này, việc đàm phán không phải là chuyện ngày một ngày hai, hấn đã dặn dò Tả Tam phải làm như thế nào, việc còn lại là yên lặng chờ xem diễn biến tiếp theo. Vết thương trên đùi của hấn không ảnh hưởng đến xương cốt nên chỉ cần đi dưỡng vài ngày là có thể leo lên vách đá kia được.

Sau khi trở lại giường lá, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc, lấy số thịt sẽ dùng để nấu bữa trưa ra và cần bát đũa đã dùng trước đó đi đến bên bờ suối, bắt đầu chậm rãi rửa sạch.

Lúc nàng đang rửa bát, tất cả những con cá kia đều tập trung về phía này.

Non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, nhìn dãy núi xanh biếc, cây cối tươi tốt, lại cúi đầu nhìn làn nước suối trong vắt, đàn cá chơi đùa, nàng vô thức bật cười thành tiếng, tâm trạng thật tốt.

Hầu gia muốn ở lại trong núi này thêm hai ngày, không biết là vô tình hay cố ý?

Mặc dù vết thương trên đùi hắn vẫn chưa lành lại, nhưng nếu thực sự muốn rời đi, chắc hắn có thể nhờ thuộc hạ giúp đỡ. Nhưng hắn thà chờ vết thương tốt lên, cũng muốn ở lại trong núi, có phải là muốn riêng tư ở bên cạnh nàng không?

Nghĩ đến đây, gò má nàng bắt đầu nóng lên, trong nước phản chiếu dáng vẻ của nàng, nàng khẽ phì nhổ một tiếng. Hay cho một nữ nhân không biết xấu hổ, bản thân đang mơ tưởng đến người khác rồi lại còn ở đây tự đa tình, cho rằng hầu gia cũng giống như mình sao?

Nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại, Cảnh Tu Huyền là phu quân của mình, không cần biết là trên danh nghĩa hay là thực sự, nếu nàng đã quyết định không buông tha cho hắn thì hắn cũng đừng mong chạy thoát khỏi lòng bàn tay nàng.

Muốn nắm giữ trái tim của nam nhân, trước hết phải nắm giữ dạ dày của hắn.

Trong đầu đang suy nghĩ miên man nhưng động tác rửa bát trên tay cũng không hề chậm lại. Úc Vân Từ soi mình trên mặt nước, bắt đầu nhìn trái nhìn phải, tấm gương bằng nước không rõ lắm nên không thể kết luận những nốt mẩn đỏ trên mặt đã biến mất hay chưa?

Nhìn vào cánh tay, vẫn còn một ít.

Nàng không khỏi tiếc nuối lắc đầu, nếu nàng không bị nổi mẩn đỏ gì đó, chân của Hầu gia không bị thương, hai người bọn họ nhàn nhã sống trong núi mấy ngày, sống một cuộc sống chỉ ước ước chừng chẳng màng thần tiên, như thế sẽ lãng mạn biết bao nhiêu?

Thực tế lại là hai người bọn họ làm tổ trong núi rừng, không có quần quýt kiêu diễm mà chỉ có một ngày ba bữa, củ gạo dầu muối. Bữa trưa là cơm gạo tẻ cùng với hai món ăn kèm, một đĩa thịt kho tàu và một đĩa dầu vừng trộn rau dại, vô cùng đơn giản nhưng lại rất hoang dã.

Lúc đầu nàng còn lo lắng trong thời tiết nóng nực như thế này, thi thể nam nhân trong sơn động kia sẽ bị thối rữa, nhưng sau đó lại biết được từ trong miệng Hầu gia rằng thi thể của hắn ta đã bị đưa đi! Hồ Nhị là đại đương gia của núi Hồ Vu, nếu không nhìn thấy thi thể thì những thủ lĩnh khác trong núi sẽ không tin.

Sau khi ăn cơm xong, sắc trời vẫn còn sớm.

Hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau trong chốc lát, không chỉ hơi xấu hổ mà còn có chút không được tự nhiên. Đương nhiên người mắt tự nhiên không phải là nàng, nàng sợ hắn sẽ bối rối. Còn về bản thân mình, nếu đã quyết định không buông tha cho hắn thì tất nhiên nhìn mãi cũng không chán.

Trên đùi hắn đang bị thương, không nên đi lại nhiều.

“Hầu gia, chúng ta trò chuyện đi.”

“Được!”

Cảnh Tu Huyền vẫn ngồi dưới gốc cây, nhưng là trên tấm đệm.

“Hầu gia, ngài bắt đầu tập võ vào năm mấy tuổi?”

Đây quả thực là một chủ đề nhảm nhí, sau khi hỏi xong, ngay cả nàng cũng hơi khinh bỉ chính mình. Cũng may da mặt nàng dày, hơn nữa còn muốn hiểu rõ hơn về hắn nên đã cố gắng làm ra vẻ tò mò.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn chậm rãi quét về phía này.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói rõ từng câu từng chữ: “Năm bốn tuổi, ta bắt đầu đứng tấn, sáu tuổi đã học được trọn bộ kiếm pháp, tám tuổi đã có thể quật ngã một nam tử trưởng thành có võ công. Năm mười hai tuổi có thể lấy một địch bốn, mười tám tuổi thành công vang dội... Cho đến bây giờ rất khó gặp phải địch thủ ngang tài ngang sức. Nàng còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Không... Không có.”

Nàng thất bại cúi đầu xuống, nam nhân này chính là một kẻ huỷ diệt đê tài.

Nghe hắn miêu tả, trải nghiệm trưởng thành này thực sự không giống một công tử H ầu phủ chút nào, trước đó nàng đã nghi ngờ hắn nhưng cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Cho dù hắn là ai đi chăng nữa, những gì nàng nhìn thấy đều là Cảnh Tu Huy ền của hiện tại, ngoại tình và tính cách đều thượng thừa, về phần Cảnh Tu Huy ền của cuốn sách kia, không liên quan gì đến nàng cả.

Chỉ là tính tình lạnh nhạt của hắn không thú vị như vậy, nàng muốn tóm được trái tim người này, việc n ững n ịu qu ấ n qu ýt si mê đầu vô ích, thôi thì cứ dứt khoát thể hiện trực tiếp, nàng không tin, mấy từ “lâu ngày sinh tình” này không có ý nghĩa gì.

Nghĩ như vậy, cho nên sau khi chìm vào giấc ngủ, nàng giả vờ như bị gặp ác mộng rồi tỉnh giấc.

“H ầu gia... Ta vẫn rất sợ, hay là... Ngài ôm ta đi.”

Giọng nói trầm thấp nhu mì cực kỳ phù hợp với vẻ mặt sợ hãi của nàng, trong đêm đen yên tĩnh cực kỳ khiến người ta đau lòng. Nếu không phải từ nhỏ hắn đã quen với thở n ạp khí công, có thể phán đoán được trạng thái của một người thông qua tiếng hít thở thì có lẽ hắn đã bị nàng lừa gạt rồi cũng nên.

N ữ nhân này...

Ánh mắt hắn dần dần tối s ầm lại, nhưng cũng không vạch trần Úc Vân Từ mà là thuận theo ý nàng ôm nàng vào lòng.

Trong lòng nàng thầm mừng rỡ, vùi đầu vào trong lồng ngực hắn, vẻ mặt mãn nguyện, đôi môi khẽ cong lên, mỉm cười giống như một con mèo

ăn vụng thành công. Nàng cũng không tin, nếu hai người ngày nào cũng dính với nhau, hẳn sẽ không động lòng phàm.

Cứ thế trong ba ngày liên tiếp, nàng đâu dùng biện pháp tương tự để được hẳn ôm ngủ.

Mãi đến ngày thứ tư, khi miệng vết thương của hắn bắt đầu kết vảy, bọn họ với quyết định rời đi. Tả Tam và một người thị vệ khác đi xuống, giúp đỡ bọn họ cùng leo lên đỉnh núi, sau đó lặng lẽ trở lại nơi đóng quân dưới chân núi.

Ngoài dự đoán của nàng chính là Thái Thanh cũng được đưa đến đây, chủ tớ gặp nhau, đương nhiên là phải trò chuyện một phen.

“Phu nhân, lần này ngài... Khiến nô tỳ sợ chết r ồi.”

Thái Thanh nghĩ lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi, ngày hôm đó sau khi phu nhân và Trình bát tiểu thư đi ra ngoài, mãi cho đến trời tối mịt vẫn không thấy trở về, mí mắt nàng ta không ngừng giật giật, cuối cùng cũng không nhin được nữa, bèn đi đến phủ Đại Tư Mã.

Người gác cổng ở cửa hông của phủ Tư Mã bày ra vẻ mặt mất kiên nhẫn, suýt chút nữa đã đuổi nàng ra ngoài.

Sau đó cuối cùng cũng đợi được Trình Bát tiểu thư về nhà, cả người Trình Bát tiểu thư hơi ngờ ngác, giống như vừa mới tỉnh lại từ một quán trọ cách phủ Tư Mã không xa.

Nàng ta th ần nghĩ không xong r ồi, vội vàng hỏi thăm tung tích của phu nhân nhà mình.

Trình Bát tiểu thư quanh co ấp úng một lúc lâu vẫn không nói ra được, sắc mặt cực kỳ xấu.

Nàng ta trở mắt nhìn Trình Bát tiểu thư nổi giận đùng đùng thúc ngựa rời phủ, còn bản thân mình lại giống như người mất hồn, chậm rãi bước từng bước trở về H ầu phủ.

Phu nhân vô cớ mất tích, nàng ta không những không thể để lộ ra ngoài mà còn phải giấu diếm thật kỹ, nếu để truy ền ra ngoài, cho dù phu nhân trở về thì cũng không thể làm người được nữa.

Thải Thanh suy đi nghĩ lại, bởi vì sợ xảy ra chuyện lớn nên nàng ta đã nói chuyện phu nhân mất tích cho Tả Tứ nghe, sau khi nghe xong, Tả Tứ lập tức đi ra ngoài ngay trong đêm đó, còn nàng ta thức trắng một đêm, trong lòng cầu nguyện phu nhân nhất định phải bình an.

Ngày hôm sau, Trình Bát tiểu thư đến phủ với hốc mắt đầy tơ máu, nói rằng vẫn chưa tìm được phu nhân.

Sau đó, nàng ta nghe Trình Bát tiểu thư nói cái gì mà lật tung ngôi nhà tranh bên ngoài kinh thành, bắt tất cả những người bên trong lại, ép hỏi tung tích của phu nhân.

Trình Bát tiểu thư còn nói gì mà muốn đưa bọn họ đến Thuận Thiên phủ, để người của Thuận Thiên phủ đi ầu tra rõ việc này.

Nàng ta vội vàng ngăn cản lại, nói chờ thêm một chút nữa, nếu làm lớn chuyện này lên thì thanh danh của phu nhân chắc chắn sẽ bị huỷ hoại.

Cũng may ngay trong đêm đó, Tả Tam và Tả Tứ cùng nhau h ồi phủ vào nửa đêm, nàng ta mới biết phu nhân đang ở một chỗ với H ầu gia.

Sau khi nghe xong những lời nói của Thải Thanh, Úc Vân Từ hoàn toàn cạn lời với con người Trình Bát. Tâm tư của Trình Bát thực sự không xấu, nhưng tính tình lỗ mãng, lần này mình mạng lớn, nếu đổi lại là người khác, chỉ e đã trúng phải cạm bẫy của mấy kẻ ác kia.

Hơn nữa, trước đó nàng tỏ ra hờ hững lạnh nhạt với H ầu gia là vì Trình Bát th ầm mến nam nhân này. Nhưng bây giờ thì khác, nàng đã quyết định hạ gục nam nhân kia, bất cứ nữ nhân nào có ý đ ờ xen vào đều là kẻ địch của nàng.

Cho nên, đối với Trình Bát, sau này nàng sẽ tránh càng xa càng tốt.

“Phu nhân, ngài đến gặp H ầu gia mà cũng không thông báo trước cho bọn nô tỳ, khiến nô tỳ phải lo lắng một phen.”

“Chuyện này có lý do riêng, không kịp thông báo cho các người.”

Nguyên nhân cụ thể trong đó nàng đương nhiên sẽ không nói cho Thái Thanh nghe. Thái Thanh là một người thông minh, cũng không nói thêm nhiều nữa. Vội vàng thu xếp cho người chuẩn bị nước nóng, sau đó nàng cuối cùng cũng được ngâm mình tắm rửa trong nước nóng, thay một bộ quần áo sạch sẽ, cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Sau khi tắm xong, nàng ngồi ở trên giường, uống nước trà.

Chỗ ở tạm thời đương nhiên không được tốt lắm, nghe nói đây là tổ trạch của một hộ gia đình lớn trên trấn, đặc biệt quét dọn sạch sẽ cho H ầu gia.

Trấn Thạch Môn này không lớn lắm, nằm dưới quyền quản lý của huyện Tiến Phụng. Mặc dù huyện Tiến Phụng chỉ cách kinh thành khoảng chừng hai trăm dặm nhưng trong thời kỳ cổ đại, hai trăm dặm này đã là sự khác biệt rất lớn, không thể so sánh nổi với kinh thành.

Bộ hạ phải Cẩm An hầu đến đây tiêu diệt thổ phỉ, tất cả các phú hộ thân hào nông thôn trong vòng một trăm dặm của huyện Tiến Phụng sau khi nghe tin lập tức hành động. Trong những ngày đầu tiên, ngày nào cũng có người cầu kiến, nhưng Cảnh Tu Huyền không gặp bất cứ người nào cả.

Thấy cách thức này không hiệu quả, bọn họ lại nghĩ đến những chiêu trò khác.

Còn không phải sao, khi Thái Thanh bưng đĩa trái cây đến, sắc mặt hơi khó coi.

“Phu nhân, những người này đúng là chẳng ra gì cả, không biết bọn họ từ đâu nghe ngóng được chuyện H ầu gia đã trở về, mấy cô nương ăn mặc diêm dúa lòe loẹt kia đều không ngừng đi qua đi lại ngoài cửa.”

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Úc Vân Từ buông chén trà xuống, đi đến bên cửa sổ.

Quả nhiên, có bốn cô nương đang luân quần quanh cửa sân, ăn mặc xinh đẹp rạng rỡ, dung mạo thoát nhìn cũng có chút sắc đẹp, ánh mắt ẩn chứa nỗi niềm thâm kín dáo dác nhìn xung quanh, lo lắng nhìn chăm chăm vào cửa lớn.

Các nàng đây là...?

Vội vàng đến để làm thiệp của H`âu gia?

Chuyện này không thể được, H`âu gia đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng nguyện ý thì nàng vĩnh viễn sẽ là H`âu phủ phu nhân, chỉ cần nàng vẫn là H`âu phủ phu nhân, hẳn sẽ không thể nạp thiệp.

Mấy nữ tử kia chỉ đi loanh quanh, không dám tự tiện bước vào.

Lúc này, một vị cô nương áo xanh được trái đỡ phải hộ đi đến, theo sau bên cạnh nàng ta là mấy nha hoàn và ma ma, thoát nhìn cực kỳ này nọ, nhìn thấy nàng ta, tất cả nữ tử kia đều né sang một bên.

Cô nương áo xanh kia là hòn ngọc quý trên tay Lưu huyện lệnh của huyện Tiến Phụ, tên là Bảo Trân. Trên khắp cả huyện thành này, nàng ta là cô nương tôn quý nhất, đương nhiên còn cao quý hơn rất nhiều lần so với các nữ nhi của thân hào nông thôn gì đó bên ngoài.

Lưu Bảo Lưu hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo ngẩng đầu lên rồi trực tiếp đi vào viện tử.

“H`âu gia, Bảo Trân cầu kiến.” Nàng ta uyển chuyển cúi người xuống, đứng bên ngoài căn phòng.

Úc Vân Từ cười lạnh một tiếng, bảo Thái Thanh mời người vào đây.

Lưu Bảo Trân vừa nhìn thấy Thái Thanh, rõ ràng sửng sờ trong chốc lát, phụ thân nàng ta đã nói rồi, H`âu gia là một người ngay thẳng chính

trực, ở phủ ngoại trừ chính thất phu nhân không được sủng ái ra thì không còn bất cứ người nào khác.

Nha đầu này là ai?

“Vị cô nương này, phu nhân chúng ta cho mời.”

“Phu nhân của các người là ai?” Giọng điệu của Lưu Bảo Trân không khỏi trở nên sắc nhọn, ngăn chặn dự cảm không tốt trong lòng.

Thải Thanh sao có thể bày ra sắc mặt tốt với nàng ta, tức giận nói: “Đây là nơi ở của H`ầu gia chúng ta, người nói xem phu nhân của chúng ta là ai?”

Lưu Bảo Trân ngay lập tức mất đi khí thế, mặc dù có chút trở tay không kịp nhưng nếu H`ầu phu nhân đã đến đây, vừa khéo có thể gặp một lần, nghe nói thanh danh của H`ầu phu nhân cũng không tốt lắm nên không được H`ầu gia coi trọng.

Nhưng nếu nàng ta mới bước vào cửa H`ầu phủ, đầu tiên phải thông qua cửa ải của vị phu nhân này.

Nghĩ đến đây, nàng ta đoán trang đi theo Thải Thanh vào nhà.

Vừa mới bước vào nhà, nàng ta đã nhìn thấy một nữ tử đang ngồi ở trên giường, đôi mắt long lánh ánh nước, hàng mi thanh tú, dung mạo xinh đẹp, trên người mặc một chiếc váy dài với vạt áo đan chéo màu tím, ống tay áo hình hoa b`ầu dục, vòng eo chưa đầy một nắm tay khiến b`ầu ngực phía trước càng thêm đầy đặn.

Hai hàng lông mi dài kia khẽ run lên, giống như đang nhìn chăm chăm vào chén trà sứ thanh hoa trong tay.

Mười ngón tay mảnh khảnh, thoát nhìn yếu ớt không xương.

Lưu Bảo Trân nghĩ rằng nếu là một nữ tử không được sủng ái thì chắc chắn trên dung mạo sẽ có khuyết điểm. Không ngờ Cẩm An h`ầu phu nhân

thực sự là người mỹ nhân hiếm thấy này, trong lúc nhất thời hơi sững sờ một chút.

Úc Vân Từ nhìn như hồ hững ngược mắt nhìn lên, liếc mắt nhìn về phía Lưu Bảo Trân.

Lưu Bảo Trân là nữ nhi nhà huyện lệnh, đương nhiên cách ăn mặc không tệ. Nhưng so với nhóm quý nữ trong kinh, nàng ta không hề đáng chú ý chút nào. Cộng thêm khí chất và phong vận đều chênh lệch rất lớn, chưa kể tướng mạo cũng chỉ có thể coi là trên mức trung bình.

“Vị này là?”

“Tiểu nữ là cô nương của huyện lệnh huyện Tiến Phụng, khuê danh Bảo Trân.”

“Nữ nhi nhà Lưu huyện lệnh? Nếu như ta nghe không nhầm thì người đến tìm H ầu gia?”

Một cô nương gia, giữa ban ngày ban mặt lại đi tìm nam nhân, ở trong thời cổ đại này có thể nói là một hành động to gan lớn mật. Úc Vân Từ nhìn thoáng qua ngoài cửa, ở đó vẫn còn có mấy nữ tử đang thò đầu ra nhìn.

Người ta thường nói nữ tử cổ đại đều thận trọng, dè dặt, rốt cuộc có đúng không đây?

Chẳng lẽ những quy củ dưới chân thiên tử càng lúc càng nghiêm ngặt, còn bên ngoài kinh thành lại tùy tiện hơn một chút.

“Đúng vậy... Tiểu nữ phụng mệnh gia phụ đến đây thỉnh an H ầu gia.”

Úc Vân Từ khẽ mỉm cười, nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt: “Lưu huyện lệnh thực sự rất biết quy củ, thế mà lại phái nữ nhi của mình đi mời H ầu gia? Người trở về chuyển lời với lệnh tôn rằng H ầu gia đang chuyên làm việc, nếu kẻ nào dám nhân cơ hội quấy r ầy thì tất cả phải xét xử theo tội cản trở Hoàng mệnh.”

Lưu Bảo Trân bị những lời nói của nàng làm cho hoảng hốt, đôi môi mấp máy, có chút muốn phản bác nhưng khi nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng thâm trầm của nàng và dung mạo kiêu diễm khiến người người ao ước kia, nàng ta đành phải trầm thấp đáp ứng.

“Thải Thanh, tiễn khách!”

Nàng ra lệnh một tiếng, Thải Thanh lập tức không khách khí mời Lưu Bảo Trân đi ra ngoài.

Lúc đi vào Lưu Bảo Trân sục sôi tinh thần chiến đấu, sau đó lại ủ rũ rời khỏi nơi này, thấy vậy, mấy nữ tử bên ngoài cửa viện âm thầm lấy làm kỳ lạ, phải biết rằng trong lòng các nàng, Lưu Bảo Trân chính là cô nương có quyên có thế nhất trong huyện, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải mỉm cười chào đón.

“Lưu tiểu thư... Ngài có thể nhìn thấy Hài phu nhân rồi sao?”

“Tất cả giải tán đi, phu nhân quy củ nghiêm ngặt, cẩn thận ngài ấy hỏi tội các người.”

Lưu Bảo Trân hù dọa mấy người bọn họ, bản thân trực tiếp lên kiêu rồi đi.

Đám nữ tử kia hơi không tin vào tà thuật, vẫn không chịu rời đi, gia cảnh của các nàng cũng không tệ lắm, ngoại hình cũng ổn, bình thường có thể nhìn thấy huyện lệnh công tử cũng đã cảm thấy đó là một thiếu gia không tầm thường.

Bây giờ một vị Hài gia đến đây, đối với các nàng mà nói chính là một quy nhân cao vời vợi không thể chạm đến.

Hơn nữa quý nhân lại không chỉ chức cao trẻ tuổi mà tướng mạo cũng cực kỳ xuất chúng.

Với xuất thân của mình, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến vị trí chính thể của quý nhân, ngay cả di nương có danh phận như thiếp thất cũng không

dám, chỉ muốn được H ầu gia thu nạp làm thiếp, sau này sinh được một đứa con sẽ cất nhắc lên làm di nương.

Úc Vân Từ đang hơi nổi nóng ở trong phòng, gọi Tả Tam đến, biết H ầu gia vừa mới trở về thay quần áo xong đã vội vàng đi ra ngoài.

Nàng vừa lo lắng cho vết thương của hấn vừa cảm thấy nam nhân này rất biết gọi đào hoa, một khi nổi tức giận không có chỗ phát tiết, nàng ra lệnh cho Tả Tam đuổi toàn bộ nữ tử bên ngoài cổng đi.

Tả Tam lưng hùm vai gấu, dáng người cao lớn, sắc mặt đen nhánh, hấn ta vừa xuất hiện, chỉ mở miệng gọi một tiếng, mấy vị cô nương đã bị dọa cho chạy tán loạn, suýt chút nữa đã rơi mất đôi giày thêu.

Khi cửa sân trở nên yên tĩnh, nổi tức giận của Úc Vân Từ mới hoà hoãn đôi chút.

Đợi đến khi Cảnh Tu Huyền trở về thì trời đã tối mịt, nàng đang trần trọc nằm trên một chiếc giường chạm trổ hoa văn xa lạ.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng, nàng vội vàng giả vờ như đang ngủ. Cảnh Tu Huyền rửa mặt đơn giản, rón rén lên giường, nằm xuống bên cạnh, tập trung lắng nghe hơi thở của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nàng đột nhiên cảm thấy hơi vô nghĩa, bản thân mình gánh cạo đầu một đầu gánh nóng, ai biết hấn nghĩ như thế nào?

(*Thợ cạo đầu trong dân gian đại đa số gánh đòn gánh, một đầu là chậu lửa, bên trên để chậu nước nóng, trên chậu treo tấm kính; còn đầu kia là chiếc ghế nhỏ có học hình chữ nhật, trong học để dao cạo, kéo, lược, dưới học có thùng nước.)

Ngày ngày giả vờ gặp ác mộng, hấn mới miễn cưỡng ôm một chút.

Nếu không giả vờ, có phải hấn sẽ né tránh mình không?

Cũng là do nàng trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, quên mất rằng bây giờ bọn họ không còn ở trong núi nữa, sau khi trở về, hắn cũng không đến phòng khác nghỉ ngơi nữa mà cùng ngủ trên một chiếc giường với nàng, hành động này có thể đã nói rõ tất cả.

Nàng nghiêng người vào phía trong, một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Hắn chần chờ đưa tay ra, ôm nàng vào lòng.

Nàng lập tức vùi đầu vào lồng ngực hắn, giống như đang làm nũng cọ cọ lên quần áo của hắn, gửi thấy hơi thở lạnh lạnh trên người hắn, nhất thời giống như mở cờ trong bụng.

Chương 66

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong bóng tối, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, cảm nhận được cơ thể mềm mại yêu kiều của nàng đang dựa sát đến gần, trong đáy mắt vốn dĩ đã thâm trầm có xu hướng mây đen chập thành núi, tựa như sắp có mưa to gió lớn.

Cánh tay cứng rắn không khỏi siết chặt, hận không thể khảm nàng vào trong cơ thể mình, hắn tựa cầm lên tóc nàng, trong hơi thở tràn ngập mùi hương trên người nàng.

Hương thơm kia không ngừng xộc vào sống mũi, trêu chọc hắn khiến cả người hắn căng cứng, chống lại sự thay đổi đột ngột trong cơ thể hắn giống như đang đối mặt với kẻ thù, cơn sóng tình xa lạ đang dâng trào với khí thế dữ dội đến mức như muốn ngập đầu.

Nàng vùi đầu vào lòng ngực hắn, chỉ cảm thấy tiếng tim đập mạnh mẽ càng lúc càng nhanh, giống như tiếng trống trận vang lên xung quanh, dồn dập hết đợt này đến đợt khác, hùng hồn mạnh mẽ.

Hai người bọn họ dính sát vào nhau, nàng có thể cảm nhận được sự thay đổi trên người nam nhân.

Thực sự rất đáng tiếc.

Mặc dù những vết mẩn đỏ trên người đã khỏi nhưng trên đùi hắn lại có vết thương, hơn nữa còn đang sống nhờ trong nhà người khác. Nếu không với một đêm đẹp như thế này, sao có thể cô phụ? Ngay cả khi hắn có thể tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghĩa, người trong lòng mà vẫn không loạn, chỉ sợ ngay cả nàng cũng sẽ hoá thân thành sói, phản công đánh đến.

Nàng thoả mãn thở dài một tiếng an ủi, không chỉ thất vọng vì vết thương trên người hắn mà còn tức giận khen thưởng nhân phẩm của hắn.

Nàng âm thầm lên kế hoạch, sau khi trở về đầu phủ, chờ vết thương nơi chân hẳn lành lại, nàng sẽ... À ừ, kiểu như thế này.

Cảnh Tu Huyền không biết người trong lòng đang suy nghĩ gì, hơi thở hẳn đã trở nên hỗn loạn, không thể tập trung tinh thần để đi phân biệt xem nàng đã thực sự ngủ thiếp đi hay chưa. Dáng người nàng lả lướt tinh tế, mềm mại thơm nức, khiến người khác phải đứng núi này trông núi nọ.

Bàn tay thon dài vô thức xoa xoa tấm lưng mịn màng của nàng rồi trượt đến bên hông, nơi đó lộ ra một mảnh da, vừa mới tiếp xúc với da thịt trơn bóng, bàn tay hẳn giống như bị lửa đốt, vội vàng rút tay về.

Cảnh Tu Huyền cố gắng kìm nén cơn sóng triêu suất chút nữa phá vỡ bờ đê, hít thở một hơi thật sâu, bàn tay vuốt ve lưng nàng một lần nữa, từng chút từng chút, cực kỳ có quy luật.

Úc Vân Từ nằm trong lòng ngực hẳn nhếch khóe miệng lên, xem ra không chỉ có mình rung động mà hẳn cũng vậy. Lúc trước nàng còn tưởng rằng hẳn không thích mình, xem ra nam nhân này cũng có cảm giác với nàng. Hẳn khổ sở nhận nhận như vậy là vì vết thương trên đùi sao?

Nếu thực sự là vậy, nàng có thể giúp đỡ hẳn.

Bàn tay nhỏ bé giống như đang vô thức dạo chơi rồi trượt đến chỗ kia của hẳn, giả vờ mơ hồ ân ái: “Cái gì thế này? Cấn khó chịu quá.”

Cảnh Tu Huyền chỉ cảm thấy cơn sóng triêu vừa mới bị kìm xuống lại bắt đầu nhanh chóng kêu gào, giống như muốn phá đê mà ra, không đợi hẳn hoà hoãn tinh thần lại, bàn tay nhỏ bé mang theo lửa nóng kia đã luồn vào trong.

Toàn bộ kìm nén trước đó lập tức sụp đổ, hẳn để mặc làn sóng thủy triêu kia phá vỡ tất cả, cuốn trôi trái tim đã khô cạn mấy chục năm của hẳn, những chỗ nó lướt qua, vạn vật hồi sinh, tràn đầy sức sống.

Khi thì ý loạn, khi thì tình mê, hẳn rên rỉ, đè ném khoái cảm cực hạn kia xuống, còn nàng lại một mực vùi đầu vào trước ngực hẳn, trong đầu thì

ngĩ, cho dù là kích thước, hình dáng hay độ bền bỉ, nàng đều rất hài lòng.

Xem ra hạnh phúc sau này có thể đảm bảo được rồi.

Nam nhân này thực tuỷ biết vị, vừa mới lắng xuống chưa đầy nửa canh giờ đã nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng làm tiếp một lần nữa. Cả hai người đều trầm mê trong tình ý dâng trào, lẫn lộn đến hơn nửa giờ D`ần mà hấn vẫn còn chưa đã ngứa.

Đôi tay nàng d`ần d`ần bủn rủn bất lực, riu rít cầu xin tha, hấn mới ôm nàng không nhúc nhích nữa, hai người ôm chặt lấy nhau ngủ một giấc thật sâu.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, phần giường bên cạnh đã không còn một ai nữa.

Căn nhà này cũng không lớn lắm, thuộc kiểu hai lối vào, phòng ở ngay phía sau hậu viện, nếu ở trong kinh thành thì nó chỉ là một viện tử của người bình thường, nhưng trong trấn Thạch Môn này, đã là một nơi ở cực kỳ nở mày nở mặt.

Ngay khi nàng đang muốn gọi Thải Thanh bước vào thì lại mơ hồ nghe thấy hình như có tiếng người ở tìên thính. Chăm chú lắng nghe, Úc Vân Từ nghe thấy giọng nói của H`ai gia, nhớ đến đủ kiểu lẫn lộn vào đêm qua, dường như nàng vẫn có thể nghe thấy hơi thở kia. Úc Vân Từ đưa tay đến gần mũi khẽ ngửi, trong lòng không khỏi trào dâng một đợt sóng dập dờn.

Ngay khi tâm trí nàng đang rời rạc phân tán thì lại bị tiếng động bên ngoài kéo mạch suy nghĩ trở về.

Nơi tìên thính còn vang lên một giọng nói khác, cũng là nam tử, nghe thấy giọng nói có vẻ là một người khoảng chừng bốn mươi tuổi.

Nàng đứng lên, mặc quần áo, lúc này mới kéo chiếc chuông lục lạc ở đầu giường.

Thải Thanh nhanh chóng bước vào phòng, trong tay bưng một chiếc chậu gỗ, nàng ta đặt chậu gỗ trên kệ sơn đỏ rồi tiến lên hầu hạ nàng rửa mặt và trang điểm chải đầu.

“Hầu gia đang nói chuyện với ai bên ngoài vậy?”

Thải Thanh đang chải chuốt mái tóc của nàng bằng chiếc lược dày mảnh mỏng, nàng ta nhỏ giọng trả lời: “Nô tỳ nghe người khác gọi hần là Liễu thần y.”

Thần y?

Nàng không có ấn tượng tốt về hai chữ này cho lắm, nếu không phải Trình Bát nghe nói có một vị thần y gì đó thì nàng ta cũng sẽ không dẫn nàng rời khỏi kinh thành, dưới sự tính kế của tên đệ tử của gã thần y, nàng suýt chút nữa đã gặp bất trắc.

Hai chữ thần y này bây giờ chẳng khác nào một đám ô hợp thông đồng với kẻ xấu làm bậy, sát hại người khác vì tiền tài.

“Thần y đến từ đâu?”

“Chuyện này nô tỳ cũng không rõ lắm, nhưng hình như hần ta và Hầu gia rất quen thuộc với nhau, nhưng ta nghe Tả đại ca nói có vẻ như hần đã phạm phải lỗi gì đó, đang quỳ xin Hầu gia tha thứ.”

Thải Thanh vừa trả lời vừa giúp nàng búi xong mái tóc. Nàng không thích mang đầy đủ trang sức trên đầu, lúc rời khỏi kinh thành chỉ có một chiếc trâm ngọc nhỏ nên phụ nhân và gã nam tử kia không hề chú ý đến, nếu không chắc chắn đã lấy đi.

Khuôn mặt của nàng được phản chiếu trong gương, xứng đáng với bốn chữ hoa dung nguyệt mạo.

Những chiếc trâm khắc hoa bằng đá quý gắn tua rua màu vàng lần lượt cài hai bên trên búi tóc, là do Thải Thanh mang đến.

Sau khi thu thập xong xuôi, nàng dẫn theo Thái Thanh đi đến tiển đình, Hầu gia đang ngồi trên ghế, trên người mặc cẩm bào màu xanh đen, nơi ống tay áo và vạt áo có thêu hoa văn hình đám mây, vừa nghĩ đến chuyện đêm qua, nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

Một nam tử trung niên mặc áo xanh đang quỳ ở giữa đình đường, vẻ ngoài thuộc dạng trung bình, đang bày ra vẻ mặt hối hận. Sau khi nàng đi vào, ánh mắt của nam tử trung niên kia dường như nhìn thoáng qua người nàng, ánh mắt kia có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng nhiều hơn tất cả vẫn là sự sắc bén khôn khéo, vừa nhìn đã biết là một người tinh thông lối đời.

Búi tóc cao cao buộc trên đầu, dáng người có chút gầy gò, có phần nhỏ nhắn.

Đây chính là vị Liễu thân y kia, nàng nghĩ, thoạt nhìn có vẻ không giống là người xấu. Nếu đã quen biết với Hầu gia, có lẽ không phải là người xấu đâu, nghĩ đến đây, thành kiến trong lòng nàng cũng giảm đi một chút.

Liễu Thân đã từng nghe Tả Tam nhắc đến rằng phu nhân đang ở trong trấn Thạch Môn. Trong lòng thầm nghĩ vị nữ tử này có thể ra vào nơi ở của Hầu gia, hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp như vậy, chắc chắn chính là phu nhân.

“Liễu Thân bái kiến phu nhân, nghe nói mấy ngày trước phu nhân bị hoảng sợ ở trong ngôi nhà tranh bên ngoài kinh thành, ta cảm nhận thật hổ thẹn.”

Bản thân mình suýt chút nữa đã bị tính kế, hắn ta hổ thẹn cái gì?

Nhưng ngay sau đó nàng lập tức hiểu được, hoá ra sự phụ trong miệng thanh niên kia chính là người đang ở trước mắt này, một chút hảo cảm vừa mới dâng lên trong lòng nàng lập tức tan biến không còn một mảnh.

Có một tên đồ đệ như thế, sự phụ sao có thể tốt hơn được?

“Người chính là vị thân y kia?”

“Tại hạ không dám đảm nhận hai chữ thần y, người đòi quá khen, không dám nhận.”

Liễu Tân trả lời, càng cúi người thấp hơn nữa.

Hắn ta cảm thấy giật mình, thần thái của Hâu phu nhân thực sự quá đỉnh, bất chước giống đến bảy phần dáng vẻ của Hâu gia, trái tim hắn ta không khỏi treo lên, thần mẫn mấy tên đồ đệ vô dụng kia.

Nhất là nhị đồ đệ, hoàn toàn là một gã ngu ngốc.

Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý, đây là những gì hắn ta đã dạy cho đồ đệ, nhưng ai ngờ nhị đồ đệ lại bị tiền bạc làm cho mờ mắt, dám làm trái lời dạy của hắn ta, kiếm tiền bạc bất chính.

Suýt chút nữa đã khiến Hâu phu nhân rơi vào tay kẻ xấu, nếu không phải nàng thông minh nhanh nhẹn thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi, chỉ sợ bây giờ hắn ta sẽ phải lấy cái chết tạ tội ở trước mặt Hâu gia.

Úc Vân Từ không còn hoà nhã nữa, liếc mắt nhìn về phía Cảnh Tu Huyền.

Cảnh Tu Huyền nheo mắt lại, nghiêm nghị nhìn về phía Liễu thần y. Đa đầu Liễu thần y run lên hết đợt này đến đợt khác, xem ra phu nhân rất được Hâu gia yêu thích, hoá ra những lời giải thích hối lỗi trước đó của mình xem ra chẳng có ích gì.

Rõ ràng thái độ của Hâu gia vẫn còn bất mãn, hắn ta phải nhận được sự thông cảm của Hâu phu nhân thì sắc mặt của Hâu gia mới trở nên tốt hơn.

Có trời mới biết, khi hắn ta vừa mới nhận được bức thư do Bồ câu đưa đến, đọc được chuyện nhị đồ đệ của mình tự tìm đường chết cấu kết với người ngoài mưu hại Hâu phu nhân, hắn ta đã bị dọa đến hồn bay phách tán, thậm chí còn không kịp thay quần áo đã trắng đêm không ngủ chạy đến trấn Thạch Môn, sợ một khi Hâu gia tức giận thì sau này mình đừng mong kiếm sống trên con đường này nữa.

“Phu nhân, tất cả đều là lỗi của tại hạ, là tại hạ quản giáo không nghiêm nên mới để tên nghiệt đồ kia không ngại làm ra những chuyện táng tận lương tâm vì tiền tài. Ngài yên tâm, tên nghiệt đồ kia sống hay chết, tất cả đều do phu nhân xử trí.”

Lúc đầu ba sư huynh đệ trong ngôi nhà tranh kia bị Trình Bát cho người dẫn đi, muốn giao cho Thuận Thiên phủ, sau này bị Thái Thanh ngăn cản lại, sau khi Tả Tứ quay về, hắn ta dựa theo dặn dò của Hâu gia bắt cả ba người đến đây.

Sau khi biết được Úc Vân Từ đang ở chỗ của Hâu gia, Trình Bát nghĩ mãi cũng không thể hiểu được. Nàng ta liên tục truy hỏi, Tả Tứ đương nhiên sẽ không giải thích gì với nàng ta, chỉ nói là hắn ta luôn trốn trong bóng tối, có thể cứu phu nhân ra bất cứ lúc nào, sao đó đưa phu nhân đến chỗ Hâu gia, còn việc muốn dẫn mấy người này đi cũng là ý của Hâu gia.

Hôm đó sau khi tỉnh dậy từ trong quán trọ, Trình Bát vội vàng hỏi có phải hắn ta đưa nàng ta đến khách sạn hay không?

Tả Tứ ngửa mặt lên nhìn trời, không trả lời.

Trình Bát lập tức cho rằng hắn ta làm việc tốt không muốn để lại tên tuổi, bèn cảm tạ hắn ta một phen, còn hứa hẹn một đồng lợi ích. Tả Tứ không dám trả lời, đành nghị đưa ba người kia đi, Trình Bát không hề ngăn cản, để mặt hắn ta đưa người đi.

Sau khi ba người kia bị đưa đến trấn Thạch Môn, bọn họ vẫn luôn bị giam giữ ở một chỗ.

Hôm qua Cảnh Tu Huyền đã từng thăm vấn bọn họ, đại đồ đệ và tiểu đồ đệ của thần y thực sự không hề hay biết mọi chuyện, là nhị đồ đệ tham lam một trăm lượng bạc nên đã nghe theo lời dặn dò của một vị Chu phu nhân bỏ thuốc mê khiến Úc Vân Từ và Trình Bát hôn mê bất tỉnh.

Những chuyện khác nhị đồ đệ hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí ngay cả thân phận của phu nhân kia cũng không biết.

Trước đó sau khi nghe Úc Vân Từ kể lại chuyện gì đã xảy ra, Cảnh Tu Huy ền biết được phụ nhân kia chính là một tú bà, còn gã nam tử kia cũng có tên tuổi, họ Chu tên Toàn. Có thân phận có tên tuổi, chuyện tìm người không hề khó chút nào.

Hai người kia là tú bà và hộ vệ của Di Tình viện của một con ngõ son phấn trong kinh thành, trời vừa sập tối, con ngõ son phấn này đã thấp đèn rực rỡ, nghênh đón tiền đưa, là một động tiêu tiền lớn nhất trong thành. Nhưng vị trí của Di Tình viện trong con ngõ này lại không được tốt lắm, ở một hơi cuối con hẻm.

Hơn nữa tú bà kia vốn dĩ là một kỹ nữ của một kỹ viện khác trong phường nên chỗ dựa phía sau không lớn lắm, số lượng các cô nương có thể tuyển được cũng có hạn, đồng thời không có quá nhiều tiền mua lại các nữ tử nhan sắc thượng thừa, chuyện làm ăn cực kỳ ảm đạm.

Điều này có thể giải thích được tại sao bọn họ lại vì năm ngàn lượng bạc mà bí quá hoá liều như vậy.

Theo lời khai của tú bà kia, bà ta bị ma quỷ nhập vào nên mới đồng ý với đối phương, đối phương uỷ thác cho một vị khách quen đến đưa tiền, vị khách quen kia chỉ là một nam tử lao động bình thường trong thành.

Lúc đầu bà ta cũng không tin, nhưng vị nam tử kia nói mình chỉ là người trung gian, đồng thời lấy ra một ngàn lượng bạc, bà ta lập tức động lòng.

Cảnh Tu Huy ền dựa theo lời khai của bà ta đi tìm gã nam tử kia, nào ngờ hai ngày trước gã hán tử kia uống rượu quá nhiều vào đêm khuya nên đã ngã xuống sông hộ thành chết đuối.

Chuyện giết người diệt khẩu rõ ràng như thế này thực sự khiến người khác kinh thường.

Hẳn phải người đi đầu ta, khi con sống, người này có một bằng hữu thân thiết, cả hai người bọn họ đều là chân cu li chạy vặt bên sông hộ thành, tên bằng hữu kia có một tỷ tỷ, là hạ nhân của Sử gia.

Sử gia và Quảng Xương hầu là thân thích, lão phu nhân của hai nhà là hai tỷ muội.

Mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng Cảnh Tu Huyền đã có thể xác định ai chính là người đứng sau chuyện này.

Hắn ra lệnh cho Tả Tam thả đại đệ tử và tiểu đệ tử của thần y về nhà, chỉ giam giữ nhị đệ đệ. Liễu Tân vừa đến trấn Thạch Môn, đúng lúc hắn không có nhà, thế là Liễu Tân vừa nhìn thấy nhị đệ đệ của mình đã đánh cho hắn ta một trận ác liệt.

Thầy thuốc không những không cứu người mà còn hại người khiến người khác khiếp sợ.

Tên nhị đệ đệ kia bị đánh đến co quắp, cả người nhão thành bùn, tứ chi đẹo dật, xem ra sau này đừng nghĩ đến chuyện đứng lên được nữa.

“Giao cho ta xử trí? Nếu ta giết hắn, người không đau lòng sao?” Nàng lạnh lùng hỏi, tìm một chỗ nào đó ngồi xuống.

Trong lòng Liễu Tân giật mình hoảng hốt, phu nhân quả không hổ là thế tử Hầu gia, vừa mới mở miệng đã nói ra những lời bá đạo như vậy. Nhưng hắn ta không hề đau lòng, nhị đệ đệ dám nhổ râu ở bên miệng hổ, nên phải nhận sự trừng phạt của Hầu gia và phu nhân.

“Mặc cho phu nhân xử trí, nếu hắn đã dám nổi lên ý xấu, cho dù phu nhân không xử lý, tại hạ cũng sẽ không tha thứ cho hắn.”

Nàng hừ một tiếng, ánh mắt xoay chuyển từ trên người Liễu Tân đến chỗ của Hầu gia. Nếu thần y đã ở đây, đi đâu đó có nghĩa là Hầu gia đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vềphần được đồng hạ thuốc mê kia, không cần nàng ra tay, Hầu gia sẽ thay nàng xử lý.

“Hai phu thê giả kia cũng đã bị bắt.” Cảnh Tu Huyền nhìn thấy ánh mắt liếc nhìn về phía này của nàng, nhàn nhạt mở miệng, hắn nhướn mày, ra

hiệu cho Liễu Tân ra ngoài.

Liễu Tân nghĩ đến tình trạng thể thảm của hai người kia, nhẫn nhịn không lau lau cái trán đẫm mồ hôi lạnh, cúi người lui ra ngoài.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn ta, một thân y nhưng lại hiểu được cách tùy mặt gửi lời hơn cả những người lẫn lộn trong thói đời, chẳng trách sẽ nuôi dưỡng một người đờ đệ coi tiền như mạng như vậy, nghĩ đến đây, nàng hoàn toàn không có chút thiện cảm với tên Liễu Tân này.

“Đã bắt được hai người kia rồi sao? Bọn họ có khai ra người đứng sau không?”

Nàng hỏi, nhưng thực ra trong lòng đã có thể xác định người giết dây phía sau chắc chắn chính là Phương thị. Ngoài trừ Phương thị ra, nàng thực sự không thể nghĩ ra còn ai sẽ dùng phương pháp bản thủ như vậy để tiêu diệt mình.

Thấy hắn im lặng không nói gì, nàng tự giễu cười một tiếng: “Thực ra cho dù bọn họ không nói, ta cũng biết là ai.”

Nàng chỉ hận, Phương thị là mẫu thân trên danh nghĩa của nàng, cho dù nàng xuất phát từ lý do nào đi chăng nữa, việc đối đầu với nhà mẹ đẻ sẽ khiến nàng bị chỉ trích trong thời cổ đại hiếu nghĩa lớn hơn trời này.

Rốt cuộc nàng phải làm thế nào mới có thể danh chính ngôn thuận thoát khỏi gia đình của nguyên chủ đây?

“Hầu gia, ngài nói xem nếu ta đoạn tuyệt quan hệ với Úc gia, liệu có khả thi không?”

Ánh mắt không nhìn ra vui buồn của hắn trực tiếp nhìn chăm chăm vào nàng, trên mặt nàng không hề che giấu sự chán ghét, cho dù ai có một người mẫu kế như Phương thị đi nữa, có lẽ cũng sẽ ăn ngủ không yên.

Hơn nữa thời đại này có quá nhiều trói buộc với nữ tử, dù sao cũng không thể so sánh được với nơi nàng từng sống.

Nếu trong lòng nàng cảm thấy bất mãn, liệu nàng có đột ngột rời đi không?

Không hiểu tại sao Cảnh Tu Huy ền lại bắt đầu sợ hãi, không thể nào tưởng tượng được một ngày nào đó sau khi tỉnh lại, nữ tử bên cạnh lại biến thành kẻ ngốc như trước kia, nghe lời Phương thị răm rắp!

Không, sẽ không có ngày đó đâu!

Hắn phủ nhận trong lòng, bản thân mình trùng sinh lâu như vậy, hắn đã sống một cuộc sống tốt đẹp hơn trước.

“Không thể được! Người đời không biết tội nghiệt của bọn họ nên sẽ chỉ trích nàng bất hiếu, một khi dính dáng đến hai chữ bất hiếu, sau này nàng sẽ khó đặt chân trong kinh thành này.

Ánh mắt nàng trở nên âm đạm, trong lòng biết rõ đáp án này nhưng vẫn không nhin được ảo não.

Cho dù hai người kia khai ra Phương thị, Phương thị chắc chắn sẽ không thừa nhận, nói không chừng còn sẽ cắn ngược lại một miếng. Ngoài ra, nhờ củ cải còn phải mang bùn, đến lúc đó thanh danh mình cũng không được tốt đẹp lắm.

Thanh danh, thanh danh, chỉ vì hai chữ thanh danh, nữ tử phải chấp nhận tất cả bất công.

Hơn nữa, ngay cả khi Úc gia suy tàn, chỉ e người đầu tiên bị vướng vào chính là nữ nhi đã gả ra ngoài là nàng đây, thoát không được, tránh không xong, kì ầu nhà mẹ đẻ này thực sự khiến người ta buồn nôn.

Cảnh Tu Huy ền đứng lên, ng ồi xuống bên cạnh nàng.

Ánh mắt hắn trở nên khó lượng, nguy hiểm nheo lại: “Thực ra cũng không phải hoàn toàn không có cách, nếu muốn bắt trọn một mẻ thì cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Người chết sẽ là người yên tĩnh nhất, không quấy rầy người khác, cũng sẽ không có cơ hội hai người.

Trái tim nàng run lên, chạm vào ánh mắt đen nhánh của hắn.

Ngón tay thon dài phủ lên bả vai nàng: “Những chuyện bản thủ như thế này không cần phu nhân phải động thủ, có phu quân là được rồi.”

Nàng ngây ngô đáp lại, đi đâu đâu tiên kịp phản ứng lại trong đầu chính là mình đã bị đùa giỡn, nam nhân này đang chạm vào tay nàng. Phản ứng thứ hai chính là nam nhân của nàng quá hung dữ, hắn vừa chiếm tiện nghi của nàng vừa mở miệng nói chuyện giết người.

Rõ ràng nàng phải nên sợ hãi, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại trào dâng một chút ngọt ngào.

Trong thời gian và không gian dị thế này, có một người giúp mình che gió cản mưa, loại bỏ mọi khó khăn, giúp nàng quét sạch mọi phiền phức, vấy máu cản đường, nàng còn có gì phải sợ hãi nữa?

Nàng trở tay cầm lấy bàn tay hắn, tay còn phải phủ lên, nắm chặt.

“Hầu gia, hạnh phúc sau này của ta toàn bộ đều nhờ vào ngài cả.” Trong câu nói này ẩn chứa hàm ý, nàng còn nháy mắt một cái, thâm ý trong đó không cần nói cũng biết.

Ánh mắt của hắn tối sầm lại, người phụ nữ này... Thực sự là càng ngày càng to gan.

“Khụ khụ...” Liễu Tân lúng túng đứng trước cửa, da mặt giật giật một cái. Ai có thể tưởng tượng được rằng Hầu gia- Một người luôn nói năng thận trọng nghiêm túc lại có tình ý miên man với phu nhân của mình trong lúc riêng tư như vậy chứ.

Bản thân hắn ta thực sự không có ý nhìn thấy mà là đột nhiên nghĩ ra một cách lấy công chuộc tội, nhất thời kích động, không chút nghĩ ngợi đã lập tức xông vào.

Hắn ta tiến thối lưỡng nan, đâm lao phải theo lao nên đành phải ho khan một tiếng, không ngoài ý muốn, hắn ta nhận được ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như đao của H`âu gia bắn thẳng về phía mình, chỗ đó lạnh như băng, suýt chút nữa đã không thể đứng vững.

Nhưng H`âu phu nhân thì lại ngược lại, bị người khác nhìn thấy, nàng vẫn thản nhiên rút tay về, sắc mặt không hề thay đổi, quay đầu nhìn lại.

“H`âu gia, phu nhân, hai người kia không chịu nhận tội, nhưng tại hạ vẫn có một cách.”

Liễu Tân tưởng rằng tú bà và gã nam nhân cao lớn kia thà chết cũng không nhận tội, cho nên đến tận bây giờ H`âu gia vẫn chưa biết người đã hại phu nhân là ai.

“Cách gì?”

Người mở miệng hỏi là Úc Vân Từ, nàng thầm nghĩ chẳng lẽ có vật linh tinh kỳ diệu gì đó sao, nếu thực sự có thứ đó như vậy, nàng cũng muốn tận mắt nhìn thấy một chút.

“Cũng không phải là cách gì, mà chỉ là một mảnh khoé nho nhỏ. Tại hạ đã nghiên cứu y thuật suốt mấy chục năm qua, và tình cờ đi đâu chế ra được một loại nước thuốc có thể khiến tâm trí con người rối loạn, hỏi bất cứ đi đâu gì cũng nói ra sự thật. Sau này tại hạ nghĩ thứ thuốc này quá độc hại nên chưa từng thử lại.”

Quả nhiên có thứ đó như vậy!

Nàng ng`ời thẳng người dậy, sau không lúc suy nghĩ đã nảy ra một chủ ý.

“Không biết thần y còn có thể đi đâu chế ra loại thuốc này nữa không và có thể đưa cho ta một chút?”

Liễu Tân sao có thể không đồng ý, hắn ta vốn đang định lấy công chuộc tội, sau khi nghe vậy trong lòng vui mừng khôn xiết, liên tục gật đầu đáp

ứng.

Cảnh Tu Huyền từ đầu đến cuối đầu không mở miệng.

Liễu Tân nhìn thoáng qua H`âu gia đang bày ra sắc mặt nghiêm túc, lại nhìn về phía phu nhân với dung nhan xinh đẹp mỹ lệ, hẳn ta th`ần nghĩ, vạn vật trên thế gian này, quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Rõ ràng H`âu gia đang nghe theo phu nhân, xem ra địa vị của phu nhân ở trong lòng H`âu gia thực sự không nhẹ chút nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng hẳn ta không ngừng cân nhắc, vẻ mặt càng thêm cung kính, đưa mắt ra hiệu cáo tử r`ồi đi đi đầu chế loại thuốc khiến người ta nói thật kia.

“Ngài nói xem, trên đời này thực sự có loại nước thuốc th`ần kỳ như vậy sao?”

Sau khi Liễu Tân rời đi, Úc Vân Từ hỏi nam nhân vẫn luôn xụ mặt xuống.

Cảnh Tu Huyền nhìn bàn tay được nàng nắm chặt trước đó của mình, cảm thấy hơi thất vọng mất mát, bàn tay kia nhỏ nhắn mềm mại không xương, làn da non mịn, hẳn vẫn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm qua, chính đôi tay nhỏ bé này đã mang đến cho mình cảm giác như bao giờ có.

“Mặc dù Liễu Tân là người thích ti`ền, có thói quen vơ vét của cải dưới danh nghĩa hành nghề y, thường làm ra những hành vi khiến người ta không thích nhưng tính cách lại có phần nghĩa khí, cộng thêm y thuật thực sự không t`âm thường.”

Có thể nhận được một câu không t`âm thường của hẳn, có lẽ tên th`ần y kia cũng danh bất hư truyền.

Nếu đã như vậy thì nàng yên tâm r`ồi.

Bên ngoài cửa viện bỗng nhiên vang lên tiếng cười duyên khe khẽ, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, vô thức nhìn về phía Cảnh Tu Huyền. Chẳng lẽ mấy vị nữ tử hôm qua vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tạo ra cuộc gặp mặt tình cờ với Hầu gia một lần nữa?

Cảnh Tu Huyền cũng nghe thấy tiếng cười của nữ tử, sắc mặt tối sầm lại.

“Tả Tam, người bên ngoài là ai vậy?”

Tả Tam canh giữ bên ngoài viện, cung kính đáp: “Bẩm Hầu gia, các nàng là nữ nhi của Trương Thiện Nhân trong huyện, muội muội của ông chủ Ngô, nữ nhi của trưởng trấn Thạch Môn và nữ nhi của Lý viên ngoại.”

Thực sự đã làm khó cho Tả Tam, hẳn ta có thể nói rõ lai lịch của các nàng, đi đâu này cho thấy khoảng thời gian này các nàng đã quanh quẩn bên ngoài viện không ít lần.

“Đây là trọng địa của khâm sai tra án, sao có thể mặc người không phận sự làm ầm! Nếu có người tiếp tục lỗ mãng, tất cả đều bắt giam cho ta!”

Các nữ tử bên ngoài nghe thấy giọng nói của hắn, đầu tiên là trong lòng vui mừng khôn xiết, ngay sau đó lại nghe thấy âm thanh khiển trách không chút nể nang của nam nhân, người nào người nấy đều xấu hổ đến mức mặt đỏ đến tận mang tai.

Không đợi Tả Tam chạy ra đuổi người, tất cả đã che mặt rời đi.

Bên ngoài viện lập tức trở nên yên tĩnh, Úc Vân Từ mím môi cười một tiếng. Nữ tử dây dưa với nam tử, thân làm thê tử, cho dù là về mặt tình cảm hay lý trí đi chăng nữa, hiệu quả thường sẽ rất nhỏ.

Hướng chi là thời cổ đại tam thê tứ thiếp.

Cho nên, chỉ cần nam nhân có thái độ nghiêm túc, những nữ tử kia thấy không có cơ hội để tranh thủ sẽ tự biết khó mà lui.

Hắn có thể giác ngộ ra đi ầu này, nàng rất hài lòng.

“Hầu gia uy vũ!”

Nàng đặt tay lên cằm, chống trên mặt bàn, ngửa mặt lên nhìn hắn. Sắc mặt của hắn cực kỳ nghiêm túc, góc nghiêng anh tuấn, ngũ quan tựa như chạm khắc, góc cạnh rõ ràng, dáng người hoàn mỹ.

Nam nhân như vậy, muốn địa vị có địa vị, muốn quy ền thế có quy ền thế, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn năng lực có năng lực, hơn nữa lại còn trẻ tuổi anh tuấn, giữ mình trong sạch.

Cho dù đặt ở thời hiện đại, cũng là một đối tượng đốt đèn l ồng cũng khó tìm.

Xem ra, nàng đã gặp may nhất được bảo vật!

Có lẽ là do ánh mắt của nàng si mê quá mức, hắn liếc mắt một cái: “Nhìn gì vậy?”

Ng ỡ không ra ng ỡ, hoàn toàn không có chút dè dặt thận trọng của một nữ nhi, nhưng không hiểu tại sao lại có thể hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của hắn, khiến hắn tr ầm mê trong đó, không thể nào tự kiềm chế?

Cảnh Tu Huyền vừa dứt lời, nàng đã đưa tay lôi kéo tay hắn, cười hì hì một tiếng: “Hầu gia, ta sai r ỡ, ta biết sai nhưng ta sẽ không sửa sai. Ai bảo Hầu gia ngài ngọc thụ lâm phong, phong thần tuấn lãng khiến người ta nhìn không rời mắt thế này!”

“Nói hươu nói vượn!”

Hắn khẽ quát, cố gắng tr ầm mặt.

Nàng liếc nhìn vành tai ngay lập tức đỏ bừng của hắn, khẽ mỉm cười.

Chương 67

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phu nhân phủ Cẩm An hầu đi đến trấn Thạch Môn, người của những nhà có mặt mũi bên huyện Tiến Phụng đều nhận được tin tức. Lúc trước khi Hầu gia đi một mình, các nữ quyến dù muốn tiến lên vấn an, cũng sợ lễ giáo nam nữ khác biệt nên không dám tiến lên.

Nam nhân bàn công việc với nhau, ngay cả Lưu đại nhân cũng không dám nhắc đến việc riêng. Nhất là Cảnh Tu Huyền làm người nghiêm túc, ăn nói có ý tứ, Quan viên ở địa phương dù muốn nịnh bợ thì cũng khổ vì không có cửa.

Hôm qua Lưu Bảo Trân bị uất ức, sau khi trở về thì tất nhiên là báo oán với mẫu thân mình một phen, nói gần nói xa đều là chửi bới Úc Vân Từ. Lưu phu nhân Thủy thị vốn là nữ tử trong Kinh, cũng biết được không ít chuyện trong Kinh.

Chức quan của phụ thân Thủy thị không cao, là chức quan ngũ phẩm nhân rồi. Bà là thứ nữ trong nhà, năm đó Lưu đại nhân vào Kinh đi thi, Thủy thị bắt rở ở dưới bảng thông báo, gả thứ nữ cho Lưu đại nhân xuất thân nghèo khó.

Lưu đại nhân cưới Thủy thị, đích trưởng nữ của Thủy gia lại gả cho Mạnh đại nhân của Thuận Thiên Phủ doãn. Mạnh đại nhân là cháu trai của Đại tư mã, bởi vì quan hệ này mà ông mới bị đưa ra ngoài tới huyện Tiến Phụng cách Kinh Thành không xa.

Thủy thị vẫn luôn tự xưng là nữ tử trong Kinh, ở trong toàn bộ huyện Tiến Phụng đều đứng nhất. Sự giáo dục của bà ta đối với nữ nhi Lưu Bảo Trân luôn tương tự với trong Kinh, ganh đua so sánh với mấy biểu tỳ của Lưu Bảo Trân. Đi đâu bất đắc dĩ chính là Thủy thị vốn xuất thân thứ nữ, đích nữ trong nhà ai cũng được gả đến nơi tốt hơn bà ta. Cho dù có lòng

cao hơn trời thì cũng chỉ có thể than thở không thể sinh ra từ bụng của đích mẫu.

Nhưng bà ta không cam lòng, sự phồn hoa trong Kinh lúc nào cũng xuất hiện trong mộng, nhớ mãi không quên.

Bà ta vẫn muốn để nữ nhi gả vào trong Kinh, thế nhưng Lưu đại nhân chỉ là tiểu quan thất phẩm, ba đời tổ tiên cũng nghèo rớt mùng tơi. Với gia thế của Lưu gia bọn họ, cho dù muốn trèo lên nhà bình thường trong Kinh cũng khó.

Bên chỗ đích mẫu từ trước đến nay đều không muốn nhìn thấy bà ta. Qua lại đều là chuyện ngoài mặt, nếu không phải phụ quân của bà ta còn có chút tác dụng thì chỉ sợ ngay cả cửa nhà mẹ đẻ cũng không trèo lên được.

Huống chi, trước kia bà ta là thứ nữ, bạn bè khi còn là thiếu nữ cũng cùng là con thứ. Mỗi người đều gả cho những người không được để ý, rất nhiều người đều gả ra ngoài Kinh, mấy năm gần đây qua lại không nhiều.

Vừa nghe nói Cẩm An hầu đi đến trấn Thạch Môn, sao có thể không khiến bà ta động lòng được.

“Con của ta chớ giận, nếu Hầu phu nhân ở đây thì chúng ta không có đạo lý không đi bá kiến. Con yên tâm, nam tử trong thế gian nào có ai không nạp thiếp, mẫu thân tự có cách thuyết phục Hầu phu nhân đồng ý cho con vào cửa.”

Theo Thủy thị, nếu như Cẩm An hầu phu nhân là người thông minh thì sẽ biết với thân phận của Hầu gia, sau này bên cạnh tất nhiên sẽ có thiếp thất. So với nạp nữ nhi của những nhà trong Kinh thì còn không bằng lựa chọn cô nương nhà tiểu quan của bọn họ.

Một là dễ nắm bắt, hai là còn có thể bồi dưỡng tâm phúc.

Thủy thị nghĩ đẹp lắm, vội liên lạc mấy nhà giàu có mặt mũi, tự mình mang theo nữ nhi một lần nữa đến cửa của Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhìn đoàn người mênh mông cuộn cuộn thì chỉ cảm thấy phiêu muộn không thôi. Nàng còn muốn nhân lúc ở bên ngoài Kinh mà tự do một chút, cố gắng bồi dưỡng chút tình cảm với Hài gia.

Ai ngờ những nữ nhân này, thật đúng là không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Sau khi mời người ta đi vào, đám người Thủy thị nhìn thấy rõ dung mạo của nàng thì đều bị kinh hãi. Lưu Bảo Trân vốn đã ghen ghét với tướng mạo tốt của nàng, trở về chỉ nhắc với Thủy thị là nàng vô lễ ngạo mạn thế nào, không hề đề cập tới tướng mạo của nàng lấy nửa câu.

Vì vậy, trong tưởng tượng của Thủy thị, một Hài phu nhân ngạo mạn nghe nói còn không được sủng ái nhất định là có dung mạo tạm được. Cũng chỉ ủy vào xuất thân, có chỗ dựa vào Quốc công phủ và phủ Tướng quân mới có thể gả vào Cẩm An hầu phủ.

Ai có thể nghĩ tới Hài phu nhân lại có khuôn mặt như hoa sen như vậy, tựa như thần tiên. Y phục trang sức đơn giản lại không hề che đậy quý khí tự nhiên của nàng chút nào, đáng vẻ uyển chuyển yêu kiều. Nữ nhi ở trước mặt nàng bị làm cho ảm đạm phai mờ, quê mùa cục mịch. Càng khởi nói tới mấy vị cô nương khác, vừa so sánh hai bên thì quả thật là xấu xí thô tục.

Không chỉ trong lòng Thủy thị không vững vàng, các phu nhân khác đi theo tới đều đánh trống trong lòng. Cưới vợ thì cưới người hiền, nạp thiếp thì nạp người có nhan sắc. Nếu như thiếp thất không sánh nổi với nhan sắc của chính thất thì làm sao có thể trông cậy vào việc nhận được sự sủng ái của nam nhân đây?

Úc Vân Từ thu hết toàn bộ biểu cảm của bọn họ vào trong mắt, tất cả những người này đến dò xét về mình, thuận tiện chào hàng nữ nhi nhà mình. Nàng không rõ, gả vào một nhà nghèo làm chính thất thật sự kém hơn việc vào nhà vọng tộc làm thiếp sao?

Chẳng lẽ những người này cho rằng nữ nhi của mình có thể vào hậu trạch của nhà giàu làm thiếp thất là có thể điều dưỡng được nhà mẹ đẻ à? Nói

lời khó nghe, thiệp thất chẳng qua là đờ chơi có thể tùy ý bán ra ngoài, cho dù có được sung hơn nữa thì còn có thể vượt qua được phu nhân chính thất sao.

Ý nghĩ của những người này thật sự khiến cho người ta khó hiểu.

Thủy thị tự nhận là hiểu nhiều về chuyện trong Kinh, so sánh lời đồn truyền miệng với nữ tử trước mặt, phát hiện ra làm thế nào cũng không khớp.

Không phải nói là hành vi không đứng đắn, suýt nữa bị Hâu gia bỏ sao? Không phải nói là làm người cay nghiệt, bất kính với mẹ kế à?

Sao lại có dáng vẻ mọi chuyện suôn sẻ, mặt hiện hoa đào như thế?

Các phu nhân ở đây đều là người từng trải, nào có không nhìn ra được dáng vẻ của một nữ tử được trọng phu sung ái. Hâu phu nhân mang khuôn mặt được cưng chiều mặn mà, vừa nhìn là biết rất được Hâu gia yêu thương.

Trái tim Thủy thị bắt đầu buồn bực, bởi vì bản thân là thứ nữ nên thứ bà ta ghét nhất trong đời chính là nữ tử xuất thân tốt lại tốt số. Ví dụ như đích trưởng tử của bà ta, ví dụ như Hâu phu nhân trước mắt.

Mấy vị phu nhân a dua nịnh hót nói một tràng, thấy Úc Vân Từ từ đầu đến cuối đều thản nhiên, vừa không chủ động tra hỏi nhưng cũng không tùy ý nói chuyện theo bọn họ.

Trong lòng bọn họ càng ngày càng không chắc chắn, nếu nói Hâu phu nhân không rõ mục đích chuyến này của bọn họ vậy thì không đúng. Nữ nhân nhạy cảm đối với chuyện này nhất, chỉ nhìn một cái thôi là có thể nhìn ra được manh mối. Có phải chính bởi vì Hâu phu nhân biết suy nghĩ của bọn họ, ngầm tức giận nên mới không tiếp bọn họ hay không.

Các phụ nhân bên ngoài Kinh không giống với các phu nhân từng có giáo dục tốt trong Kinh. Lượn quanh một vòng, thấy vẫn không đạt được mục đích, bọn họ không khỏi phập phồng không yên.

Đối với bọn họ mà nói, cơ hội lần này ngàn năm khó gặp.

Bỏ qua lần này, muốn gặp quý nhân nữa thì không biết đến ngày tháng năm nào.

Một vị phu nhân có khuôn mặt hơi đen quyết tâm liều mạng, bắt đầu có ý riêng mà nói lời vây quanh Lưu phu nhân. Tán thưởng Lưu phu nhân hiên lành, là nội trợ hiên của Lưu Huyện lệnh, tháng trước còn nạp một phòng thiếp thất xinh đẹp cho Lưu Huyện lệnh.

Còn nói cái gì mà làm nữ tử như Lưu phu nhân, không đổ kỵ không ghen tuông, hiên lành rộng lượng, là nữ tử mẫu mực.

Úc Vân Từ nhấp nước trà, trong lòng bu ãn cười.

Với tư sắc của mấy vị cô nương này, đặt ở nơi nhỏ này đã coi như là không tệ. Thế nhưng ở Kinh Thành thì nàng dám nói, có nha đầu của vài nhà còn có dáng dấp tốt hơn bọn họ.

Trong mấy người thì Lưu Bảo Trân là xuất sắc nhất. Bất kể là ăn mặc hay là gia thế tướng mạo. Nhưng dưới cái nhìn của nàng thì tư sắc chỉ thường thôi.

“Lưu phu nhân đúng là hiên lành, chắc hẳn cũng là một người đích mẫu hiên hậu.”

Nàng lạnh nhạt nói, không ngờ lại nhìn thấy Lưu phu nhân thay đổi sắc mặt. Trên mặt của mấy vị phu nhân khác cũng đặc sắc, có người nào trong huyện Tiến Phụng không biết Lưu đại nhân sợ vợ, tư sắc của thiếp thất đầu cực kỳ bình thường.

Vừa rồi phu nhân mặt đen kia nói mỹ thiếp gì đó chẳng qua là một nữ tử nô tịch có chút nhan sắc. Hai thiếp thất còn lại của Lưu đại nhân thì là nha đầu h ồi môn của Lưu phu nhân.

Về phần con thứ, một đứa cũng không có.

Từ vẻ mặt mấy người thì Úc Vân Từ đã có thể đoán ra được đại khái sự việc. Vị Lưu phu nhân này ngoài mặt thì rộng lượng, thật ra ở hậu trạch hẳn là không chế vô cùng nghiêm khắc.

Thứ mình không muốn thì đừng cho người ta. Vị phu nhân Huyện lệnh này thật sự khiến người ta cạn lời.

“Hầu gia của chúng ta luôn bận rộn công vụ, ta có lòng muốn đặt mua thiệp thất cho ngài ấy nhưng lại sợ không hợp tâm ý của ngài ấy, tự nhiên khiến ngài ấy không vui. Nếu như Hầu gia nhìn trúng nữ tử nào, ta nhất định không nói hai lời, lập tức dọn phòng sắp xếp, nâng nạng ta vào cửa.”

Nàng ngược lại rất muốn lấy ra khí thế của người hiện đại, nói thế nào thì ở nơi này nàng chỉ có thủ tiết, không có đạo lý hầu chung một chõng với người khác.

Nhưng đây là cổ đại, so với việc làm ô uế thanh danh của mình thì còn không bằng ném phiến phức cho người gây ra phiến toái. Những người này nghe được nàng tỏ thái độ như thế thì chắc chắn sẽ đến chỗ Hầu gia bỏ công sức, nàng ngẩng yên chờ bọn họ thất bại tan tác đi về

Nếu thật sự Hầu gia muốn hưởng phúc của người khác, hừ... nàng không tiếp!

Quả nhiên, mấy vị phu nhân có được lời từ nàng thì cáo từ rời đi. Mỗi người đều tận tâm chỉ bảo nữ nhi của mình một phen, đại ý là tìm cách lọt vào mắt Hầu gia.

Chỉ cần Hầu gia nhìn trúng thì chỗ Hầu phu nhân dễ nói chuyện rồi.

Lưu Bảo Trân giương cằm lên, rất không cam lòng: “Mẫu thân, có phải nàng ta lừa gạt chúng ta không. Có phu nhân nhà ai không tự mình nạp thiệp cho trượng phu chứ, sao đến lượt nàng ta thì phải cần Hầu gia nguyện ý trước...”

“Cô nương gốc nhà con, như vậy chẳng phải là càng tốt à. Con nói xem lấy lòng nam nhân dễ hơn hay lấy lòng chủ mẫu dễ hơn? Hầu gia là

nam tử, chỉ cần là nam tử thì đâu không thay đổi được bản tính... con nghe mẫu thân nói...”

Thủy thị lại gần tai nữ nhi, thấp giọng nói một hồi như thế, chỉ nói đến mức Lưu Bảo Trân đỏ mặt tới mang tai, trong lòng là lửa nóng.

“Mẫu thân... như vậy có thể được không?”

“Có gì mà không thể được.” Thủy thị đắc ý hừ một cái, nghĩ đến mấy năm trước có một nữ tử, dùng cách giống như vậy dụ dỗ lão gia, lão gia không để ý đến sự phản đối của bà ta mà khăng khăng nạp nữ tử kia vào cửa.

Cũng may bà ta giữ được bình tĩnh, chờ sự tò mò mới lạ của lão gia qua đi, bà ta lại tìm cơ hội bắt lỗi nữ tử kia, dẫn đi bán.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thủy thị trở nên phức tạp.

Trên mặt Lưu Bảo Trân là ánh nắng chiêu đỏ bay đầy, nếu như thật sự có thể một lần thành công, sau này nàng ta có thể vào Cẩm An hầu phủ. Hầu gia là nhân tài như vậy, nàng ta tất nhiên là vô cùng bằng lòng.

Sắc mặt Thủy thị có chút không tốt, bà ta mạnh mẽ xốc lại tinh thần khích lệ nữ nhi vài câu.

Lưu Bảo Trân không chú ý tới sắc mặt của bà ta, quay về phòng mình, một lần nữa chưng diện tỉ mỉ. Hẹn nửa canh giờ sau ngẩng kiệu ra ngoài.

Cảnh Tu Huyền đang ở sườn núi của Hồ Vu hạ, phía sau là một đám thị vệ. Đứng đối diện chính là mấy vị quản gia của trại Hồ Vu, ai ai cũng hung hãn dũng mãnh.

Từ khi Hồ Nhị chết, khí thế của mấy người quản gia bèn xui đi. Một khi lòng người không đủ thì sẽ dễ tự mình có tính toán nhỏ nhặt. Điều kiện mà triều đình cho thật sự làm người ta động lòng, lần này mấy người chính là đàm phán với Cảnh Tu Huyền, muốn tranh thủ thêm chút lợi ích.

Cảnh Tu Huyền lạnh mặt, lợi ích thì không thể cho nữa.

Nếu không phải bây giờ trên chân hắn có vết thương thì nhị quản gia có giọng nói lớn nhất kia lúc này đã bị hắn ra tay đánh cho nằm gục r ồi, xem ai còn dám cò kè mặc cả.

Giằng co h ồi lâu, mấy vị quản gia của trại Hồ Vu thấy hắn không lay động chút nào thì hơi nhụt chí. Thật ra lợi ích đã đủ nhiều r ồi, chẳng qua là lòng người tham lam mà thôi.

Mắt thấy Cảnh Tu Huyền muốn phất tay áo rời đi, nhị quản gia vội nói lời đẹp lòng.

Lúc này, Lưu Bảo Trân ng ồi kiêu tới, vừa đáp đất là thật sự chạy về phía Cảnh Tu Huyền bên kia.

Nàng ta trang điểm đẹp đẽ, ánh mắt ẩn tình thích hợp thỏa đáng. Nàng ta mang theo sự vội vàng tràn đ ầy trong lòng, giống như nữ nhân giận hờn vì nhiều ngày không gặp tình lang mà chạy về phía Cảnh Tu Huyền.

Đuôi mắt Cảnh Tu Huyền quét qua, hắn chau mày.

“H ầu gia...”

Giọng nói yêu kiều mềm mại như chim oanh hót, âm cuối kéo rất dài, nàng ta che mặt chạy vội tới.

Thân hình Cảnh Tu Huyền khẽ động, người đã tránh đi ba bước. Lưu Bảo Trân kia mang trái tim đập dữ dội, chạy vội thẳng tới đối diện, va vào trong ngực của nhị quản gia. Nhị quản gia đầu tiên là sững sờ, sau đó thì ôm nàng ta thật chặt, sắc mặt vui mừng.

Cảm thấy có chút không đúng, Lưu Bảo Trân hoảng sợ ngừng đ ầu thì thấy khuôn mặt chữ điền tràn đ ầy sự dữ tợn của nhị quản gia, bị dọa h ồi phi phách tán ngay tại chỗ.

“A!”

Nàng ta lên tiếng thét chói tai, bắt đầu giãy giụa.

Nhị quản gia đã nhìn ra được là H`âu gia không có ý với nàng ta, nếu không mỹ nhân xông vào lòng cũng sẽ không né qua một bên. Sơn phỉ như bọn họ biết rõ ràng những gia đình giàu có trong huyện trấn, nào có không nhận ra Lưu Bảo Trân.

Nhân lúc Lưu Bảo Trân giãy giụa, hấn ôm thớm mạnh mấy cái.

Râu cằm đâm vào khiến Lưu Bảo Trân ngây ra như phỗng, khi kịp phản ứng thì xấu hổ giận dữ muốn chết. Điêu càng làm cho nàng ta sụp đổ chính là sự lạnh lùng không đếm xỉa đến trên khuôn mặt của nam tử thân thể như ngọc ở cách đó không xa.

“A!!”

Nàng ta một lần nữa hét ầm lên, thế nhưng không giãy ra khỏi nhị quản gia được, trong lúc nhất thời cũng có cả suy nghĩ muốn tự tử.

“Chúc mừng nhị quản gia!”

Mấy người quản gia phía sau nhìn ra được cách thức, vội vàng chúc mừng liên thanh. Nhị quản gia cười ha ha: “H`âu gia, đi đâu kiện trước đó ta đã đồng ý hết, mong rằng H`âu gia nể mặt đến uống rượu mừng của ta và Lưu tiểu thư.”

“Đó là đương nhiên, chúc mừng!”

Cảnh Tu Huyền lạnh nhạt nói, nhắc chân muốn đi.

Lưu Bảo Trân tuyệt vọng hô to: “H`âu gia, tiểu nữ đến tìm H`âu gia, xin ngài thương tiếc...”

Lời nói còn lại bị người ta ngăn chặn. Về mặt nhị quản gia hung ác, hấn ta che miệng của nàng ta lại rồi khiêng lên trại núi, ném vào trong phòng. Mặc kệ nàng ta khóc lóc, hấn ta lột quần áo rồi đè lên giường lớn.

Chỗ Thủy thị nhận được tin, khi chạy đến thì ván đã đóng thuy`ên rồi.

Đáng thương cho Lưu Bảo Trân búi tóc tán loạn, khoe miệng bị rách, thắm ra tơ máu. Nàng ta bọc chân mền co lại, ánh mắt đờ đẫn trống rỗng. Mà nhị quản gia thì không chút hoang mang mặc quần áo vào, chào hỏi Thủy thị, miệng gọi nhạc mẫu.

Hai mắt Thủy thị tối đen, bà ta suýt nữa đã hôn mê.

Là chiêu mà bà ta chỉ cho nữ nhi, nói là chỉ cần tỏ tình với nam tử trước mặt mọi người, lại có tiếp xúc da thịt thì sẽ không bị nam tử từ chối.

Sao bà ta có thể ngờ tới, hành động lần này lại hại nữ nhi.

Hài gia thật sự là lòng dạ độc ác!

Nhị quản gia gì đây này, vừa thấy lớn tuổi không nói, xuất thân không tốt như thế, đáng dấp còn dọa người như vậy. Trân Nhi số khổ của bà ta, sau này phải làm thế nào đây?

Bà ta gọi mấy tiếng, Lưu Bảo Trân cũng không có phản ứng.

Trong lòng đau đớn như phanh thây xé xác, bắt đầu lên tiếng đau khổ.

Nhị quản gia trừng mắt lạnh lùng nhìn, lớn tiếng nói: “Có phải nhạc mẫu chướng mắt tiêu tể không, nếu đã như vậy thì đưa hái xanh không ngọt, mối hôn sự này coi như thôi vậy, vẫn xin nhạc mẫu đưa nữ nhi về đi.”

Thủy thị hấn ta chặn họng, suýt nữa ngộp thở.

Hấn ta còn biết là mình chướng mắt hấn ta? Nếu thật sự tự biết mình biết ta như vậy, sao lại đối với Trân Nhi... rõ ràng là hành vi thổ phỉ, được lợi còn muốn bắt chẹt bà ta.

Bà ta chậm rãi lấy lại hơi thở, chịu đựng sự đau lòng mà nói vài lời hữu ích.

Bất kể bà ta có muốn hay không thì hôn sự của Lưu Bảo Trân và nhị quản gia này đều đã là kết cục đã định rồi.

Sau khi Úc Vân Từ nhận được thiệp cưới mà Lưu phủ đưa tới thì nâng khuôn mặt tuấn tú của nam nhân bên cạnh, hôn mạnh một cái. Vẫn là nam nhân này bỏ công bỏ sức, một lần hành động đã làm kinh sợ tất cả mọi người.

Ánh mắt của Cảnh Tu Huyền tối đi, hắn không nói một lời mà ôm nàng đi vào phòng.

Một phen giày vò, tay của nàng gần như cũng không nhấc lên được nữa. Nàng âm thầm cầu nguyện cho chân của Hải gia nhanh khỏi, bọn họ rời khỏi trấn Thạch Môn này nhanh một chút, nếu không tay của nàng sợ là sẽ tàn phế mất.

Lưu Bảo Trân khóc sụt sùi cho nhị quân gia, nghe nói vào ngày thành thân còn tự sát, là Thủy thị phát hiện sớm, kịp thời cứu được. Thiên kim nhà Huyện lệnh còn vậy huống chi là những cô nương khác trong huyện Tiến Phụng.

Những cô nương kia vốn muốn hành động, sau khi nghe được chuyện Lưu Bảo Trân gặp phải thì ai ai cũng cảm thấy bất an, từng người một đánh trống lui quân. Cũng không dám mơ đẹp vào nhà giàu quyền quý nữa, an phận ở trong nhà.

Úc Vân Từ phái người tặng một phần lễ đến Lưu phủ, chuyện khác thì không để ý tới nữa.

Vài ngày sau, chuyện Hồ Vu hạ được giải quyết xong toàn bộ, phu thê cùng nhau ngõ xe ngựa, khiêm tốn rời khỏi trấn Thạch Môn.

Sau khi trở lại trong Kinh, Cảnh Tu Huyền không ngừng không nghỉ mà vào cung phục mệnh. Mà Úc Vân Từ đi vào viện thì chỉ thấy một tiểu tử chạy tới, đâm vào trong lòng nàng.

Đôi mắt Đàn Cẩm đỏ bừng: “Cữu mẫu...”

Cậu còn tưởng rằng cữu mẫu không quay về nữa.

“Có phải Cẩm Nhi nhớ cữu mẫu không, cữu mẫu cũng rất nhớ Cẩm Nhi đó.” Nàng ng ỡ xồm xuống, cùng cậu nhìn thẳng vào nhau r ỡ nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, cảm nhận được thân thể run rẩy của tiểu tử này.

“Cẩm Nhi rất nhớ cữu mẫu.”

Nhớ lảm nhảm, Đản Cẩm ở trong lòng nói. Cậu sợ, sợ cữu mẫu giống phụ mẫu, đi một chuyến xa nhà là không trở lại nữa.

Mũi nàng ê ẩm, nàng ôm cậu thật chặt, mấy ngày không gặp mà cậu dường như đã g ầy đi r ỡ. Thịt mà trước đó vắt vả lấm mới có được lại teo g ầy hết r ỡ.

“Con ngoan, con phải nhớ kỹ, cữu mẫu mãi mãi không thể nào vứt bỏ con được. Nếu như cữu mẫu muốn đi thì nhất định sẽ đưa con đi theo.”

Đây là lời hứa của nàng.

Đản Cẩm nhỏ giọng “Vâng” một tiếng, có chút ngưng ngưng ngừng đầu lên từ trong ngực nàng. Nàng dùng khăn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cậu r ỡ dặt tay cậu cùng nhau đi vào phòng.

Sau khi về nhà, nàng ôm cậu ng ỡ trên giường, hỏi tỉ mỉ chuyện mấy ngày nay, bao g ồm cả việc ở học đường đã xảy ra chuyện gì, còn có đã ăn gì. Đản Cẩm trả lời từng vấn đề một, g ầy đây Cảnh T ề có ý đ ồ hại cậu hai lần đều bị Tiêu Bách chặn lại.

Cậu không nói chuyện này, vẫn là do Hỷ Nhạc nói.

Dấu đỏ trên mặt Hỷ Nhạc đã tiêu tan g ầy hết, có lẽ là sốt ruột bảo vệ chủ, trong lời nói đều là sự bất mãn đối với nhị phòng. Còn nói lão phu nhân của nhị phòng đã mấy lần muốn vào, đều bị người gác cổng ngăn lại.

Ánh mắt Úc Vân Từ lóe lên, người bên nhị phòng chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì đó, cho rằng mình không về được nữa? Cho nên Cảnh T ề cảm thấy Cẩm Nhi không có ai bảo vệ, lại trở thành người bắt nạt.

Đôi phương còn muốn đến H ầu phủ, chẳng lẽ là muốn làm ti ền, thuận tiện lấy đ ồ đi?

Xem ra lão phu nhân của nhị phòng vẫn không ghi nhớ!

Đàn Cẩm ng ồi ngoan ngoãn, đôi mắt ướt sũng, cái miệng nhỏ mím lại, cố nén không rơi nước mắt nữa. Nàng nhìn đến mức khó chịu, ôm cậu nói chuyện h ồi lâu, mãi đến khi đỡ cậu ngủ r ồi mới xem như là yên tâm.

Lông mi của tiểu tử ẩm ướt, dưới mắt lại có bóng xanh nhàn nhạt. Có phải mấy ngày mình chưa về, mỗi ngày thằng bé đều lo lắng không? Nghĩ như vậy, bàn tay nàng dịu dàng vuốt ve tóc cậu, trong lòng thêm sự trù mến.

Sau khi Đàn Cẩm ngủ say, nàng mới rón rén rời đi.

Sau khi tắm rửa thay y phục, nàng ng ồi trên giường êm uống trà. Tất cả tựa như lại quay về trước kia. Trong hơi mờ mịn của nước trà, nàng luôn nhiều lần nghĩ đến, H ầu gia có còn ngủ lại trong phòng mình nữa không.

Vết thương trên đùi hẳn đã g ần như khỏi hẳn r ồi, nếu như thật sự làm thì hẳn là có thể.

Tối nay có phải là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ không?

“Phu nhân.”

Truyện Họa thấp giọng gọi, kéo mạch suy nghĩ của nàng về

“Chuyện gì vậy?” Nàng ngẩng mặt lên, đặt cái chén trong tay xuống.

“Trình bát... tiểu thư tới.”

Trình bát? Nàng ấy tới làm gì?

Không lâu sau, Trình bát hùng hổ đi vào, vẫn là một thân áo đỏ như cũ, giống như một ngọn lửa.

“Người không sao chứ? Làm ta lo lắng chết mất, người không biết đâu, mấy ngày gần đây ta ăn không ngon ngủ không yên, vẫn luôn không an tâm.” Trình bát tựa như quen thuộc mà ngồi vào bên cạnh nàng, nhìn trái nhìn phải, thấy nàng bình yên vô sự thì cuối cùng mới vỗ ngực, giống như là yên tâm rồi.

“Đã làm phiền Trình bát tiểu thư nhớ nhưng, mọi việc ta đều tốt.”

Trình bát trừng mắt: “Sao người lại biến thành như vậy? Có phải người đang trách ta không, trách ta không nên đưa người ra khỏi Kinh đi xem thần y gì đó? Ta là vì tốt cho người, thần y đó quả thật có y thuật cao minh, chính là tên đồ đệ kia nổi lên lòng xấu xa.”

Úc Vân Từ cảm thấy có chút áp lực, tư duy của Trình bát nàng không hiểu được. Xem ra nàng và Trình bát vốn cũng không nên dùng phương thức ở chung của bạn bè.

“Không có, lòng tốt của Trình bát tiểu thư, ta đã cảm kích rồi.”

“Người nhìn người xem, nói chuyện quái gở, xem ra vẫn đang trách ta. Thị vệ trung thành kia của người vẫn luôn âm thầm bảo vệ người, nói đến thì ta còn phải cảm tạ người đấy.”

Ai với ai vậy?

Trong lòng Úc Vân Từ nghi ngờ, trên mặt không để lộ ra.

“Có phải hần tên Tả Tứ không, ta đã hỏi thăm rõ ràng rồi. Ông cứu mạng không thể không báo, hôm nay ngoại trừ tới thăm người thì ta còn đến cảm tạ hần. Người không biết đâu, gần đây hần ngày ngày trốn tránh ta, cứ không nhận tạ lễ của ta. Trình Khởi La ta cũng không phải người vong ân phụ nghĩa, ân tình của ân nhân cứu mạng, ta đâu thể nào không báo đáp được?”

Hóa ra là Tả Tứ, hần là chuyện hôm đó Hầu gia đã ngầm đồng ý với cách nói là Tả Tứ cứu bọn họ. Nói như vậy là hợp lý nhất, đổi thành bất kỳ một lý do thoái thác nào khác cũng có chút khó tự bào chữa.

“Người quả thật không cần để trong lòng, hẳn là người của Hải phủ chúng ta, tận tâm chính là bổn phận của mình.”

Ý trong lời nói là, người Tả Tứ muốn cứu là nàng, cứu Trình bát chẳng qua là thuận tiện. Nàng hy vọng Trình bát có thể nghe hiểu được, đáng tiếc là không như mong muốn, Trình bát vốn không nghe được ý trong lời của nàng.

“Như vậy sao được, bất kể là hẳn có dụng ý gì thì việc đã cứu ta là sự thật không có cách nào thay đổi được.”

Nàng đau đầu, cái dáng vẻ khó chơi này của Trình bát thật sự có chút làm người ta phiền lòng: “Tuy ta là chủ tử của hẳn nhưng việc riêng của hẳn ta không có cách nào quyết định được, chỉ bằng người tự đi tìm hẳn đi.”

Trình bát vừa nghe được thì miệng dẫu lên: “Nếu ta có thể gặp được hẳn thì tốt rồi, hẳn ngày ngày trốn tránh ta...”

Đầu càng đau hơn, nàng đờ cái trán lại, gọi Truyền Họa tới.

“Người đưa Trình bát tiểu thư đi gặp Tả Tứ, cứ nói là ta dặn dò, bảo Tả Tứ nhận lấy đồ của Trình bát tiểu thư. Từ về sau, ân tình thanh toán xong.”

“Như vậy sao được?” Trình bát lại kêu lên: “Hẳn là ân nhân của ta, đây chính là ân cứu mạng, sao có thể là thứ mà một chút đồ là có thể trả hết nợ được?”

Úc Vân Từ có chút nổi nóng, người muốn trả ơn là nàng ta, bây giờ còn nói ít đồ không tính, rốt cuộc nàng ta muốn thế nào đây? Chẳng lẽ còn lấy chuyện này để đến Hải phủ tiếp, có thể mặc cho nàng ta tự do ra vào hay sao?

“Vậy người nói xem thế nào? Cái này không được, cái kia cũng không được, nếu ân cứu mạng lớn hơn trời thì người cứ lấy thân báo đáp là được rồi!”

Nàng g ần như là gào lên, dù là ai thì cũng nhìn ra được nàng đang nén lửa giận. Nếu không phải n ể mặt đối phương thì nàng có thể đuổi c ố ra ngoài ngay tại chỗ r ồi.

Một tiếng r ồng này đã hoàn toàn trấn áp đối phương. Trình bát mở miệng h ồi lâu, ngu ngơ nhìn qua nàng.

Thật lâu sau thì thấp giọng thì thào: “Đây ngược lại là một ý kiến hay...”

Chương 68

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ nhẫn nhịn sự xúc động muốn trợn trắng mắt, xoa trán.

Đối với lời nói chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra vừa rồi, trong lòng nàng mơ hồ có chút hối hận. Nàng thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của vị đại tiểu thư này, cái gì gọi là ý kiến hay? Một người là thị vệ của Hầu phủ, một người là tiểu thư của phủ Đại tư mã, hai người khác nhau một trời một vực, đâu thể có khả năng?

Không phải trong lòng nàng vẫn còn thành kiến, mà là hoàn cảnh ở cổ đại là như thế.

Nếu như Trình bát thật sự nghe theo lời nàng, muốn lấy thân báo đáp Tả Tứ thì chỉ sợ bên phủ Đại tư mã không đồng ý. Đến lúc đó với tính tình của Trình bát thì chắc chắn sẽ ần ỉ, hai bên đều không được sống yên ổn, nghĩ thôi cũng khiến người ta đau đầu.

“Trình bát tiểu thư, vừa rồi ta chẳng qua là nói nhảm thôi, người dù sao cũng không thể để trong lòng được.”

“Vì sao không thể? Ta cảm thấy người nói có lý, ơn cứu mạng, lấy thân báo đáp. Tả Tứ đã cứu mạng ta, vậy ta lấy thân báo đáp thì có gì sai đâu? Từ xưa hiệp nghĩa chi sĩ, đều là nhất ngôn cửu đỉnh, Trình Khởi La ta không phải hạng người chê nghèo yêu giàu, sẽ không xem thường xuất thân của hần.”

Với dáng vẻ hào hùng vạn trường của Trình bát, Úc Vân Từ chỉ cảm thấy đầu mình đau dữ dội.

“Trình bát tiểu thư, người nghe ta nói. Tả Tứ là thị vệ Hầu phủ chúng ta, hần nghe lệnh bảo vệ an nguy của ta. Hôm đó chúng ta cùng nhau gặp nạn, hần cứu ta, thuận tiện cứu người thôi, chưa nói tới ơn cứu mạng gì đó.”

Nàng chân thành nhìn Trình bát, đã mặc kệ nói thẳng hay không. Nếu nói không thẳng thì chỉ sợ Trình bát hoàn toàn nghe không hiểu.

Hiển nhiên, Trình bát nghe hiểu nhưng lại không hiểu ý: “Nói thì nói thế, nhưng hắn đã cứu ta lại là sự thật không có cách nào thay đổi được.”

Nàng thật sự muốn đập mở sọ não của Trình bát ra xem bên trong đó chứa những cái gì. Nhà ai lại nuôi ra đứa trẻ lì lợm như thế, làm phụ mẫu không phải ngày ngày phát cáu à.

Cô nương như vậy, đừng nói là cổ đại, ở hiện đại cũng là người làm cho người ta đau đầu.

Vẫn hiểu hết lý lẽ nhưng còn cố chấp vào lý lẽ của mình.

Tả Tứ là một thị vệ, không phải hạ nhân mà nàng khinh thường. Thật sự ở cổ đại chia rõ ràng giai cấp, câu chuyện đại tiểu thư lưu luyện gia đình gì đó thì xem thoải bản còn tạm được.

Nàng cũng có thể tưởng tượng ra được, nếu phủ Đại tư mã biết được đối tượng mà nữ nhi nhà mình lấy thân báo đáp là một hạ nhân thì sẽ tức giận tới mức nào. Đến lúc đó Tả Tứ nên làm gì đây?

“Trình bát tiểu thư, chuyện nam nữ, nếu như người tình ta nguyện thì mới có thể xưng là câu chuyện mọi người ca tụng. Tả Tứ cứu được người không sai, nếu hắn vốn không có ý tứ khác thì cách trả ơn của người sẽ chỉ làm hắn phiền não.”

“Vì sao? Ta là tiểu thư của phủ Đại tư mã đấy, chẳng lẽ còn khiến hắn uất ức à?”

Trình bát trách móc, gương cầm lên, có chút không thể tán đồng với nàng.

Nàng hận không thể dùng một chưởng đánh người này ra ngoài, cuối cùng cũng có thể hiểu được nguyên nhân trước kia H ầu gia nhìn thấy Trình

bát là bỏ chạy. Khi đó nàng còn tưởng rằng EQ của H`ầu gia thấp, không biết làm sao để từ chối nữ tử.

Lại không nghĩ tới là tính tình Trình bát quá bướng bỉnh, H`ầu gia không muốn lãng phí nước miếng, còn dẫn tới lửa giận đầy bụng.

Nàng “vù” một cái đứng lên: “Vừa rồi người nói báo ơn, nếu Tả Tứ vốn không có ý đó, người cứ nhất định phải lấy thân báo đáp thì chẳng phải là làm khó hắn à? Hoặc là việc này bị phụ mẫu người biết, th`ầm cho rằng Tả Tứ trèo cao thì chẳng phải là Tả Tứ bị oan chết à. Người cho là mình đang báo ơn, thế nhưng ân nhân của người bởi vậy mà chịu nhiều đau khổ, người nói xem đây vẫn gọi là báo ơn à? Nói là lấy oán trả ơn còn tạm được.”

Trình bát bị nàng nói đến mức sùng sốt: “Vậy người nói xem, ta phải làm sao đây?”

“Làm sao đây? Đương nhiên là lấy suy nghĩ của ân nhân làm chuẩn.”

Nàng nói xong, cuối cùng cũng không nhịn được nữa là trợn trắng mắt rõ ràng. Chiếc giày thối Trình bát này, người nào đụng tới là người đó bực mình, nàng thật sự không muốn đối phương gây tai họa cho Tả Tứ.

“Ồ, ồ” Trình bát đáp lời, trong lòng buồn bực. Sao sự việc lại biến thành thế này, tại sao mình phải nghe họ Úc nói chứ? Nàng ấy mở miệng, muốn phản bác lại cảm thấy nàng nói rất có lý.

Úc Vân Từ hạ hỏa được một chút thì nói với Truy`ên Họa đã đi vào: “Người đưa Trình bát tiêu thư đi tìm Tả Tứ, cứ nói Trình bát tiêu thư nhớ mãi không quên ân tình của hắn, đưa chút tạ lễ trò chuyện bày tỏ tâm ý.”

“Đúng, trò chuyện bày tỏ tâm ý.” Trình bát phụ họa, lơ đãng nhìn thấy ánh mắt Úc Vân Từ liếc tới thì ngậm miệng lại.

Sau khi Truy`ên Họa mang theo Trình bát rời đi, Úc Vân Từ uống cạn một chén nước trà, sự buồn bực ch`ặn trong lòng mới xem như là tiêu tan đi

một chút. Thần nói lần sau Trình bát lại đến thăm, mình mượn có bệnh không gặp hay là nói thẳng không ở trong phủ?

Nếu không, nhiều lần ứng phó như vậy nàng cảm thấy mệt tâm lắm.

Lại nói Trình bát ở bên kia gặp được Tả Tứ, cuối cùng cũng không nhịn được, vẫn nhắc đến chuyện lấy thân báo đáp, chỉ dọa cho Tả Tứ sợ đến mức ngay cả tạ lễ cũng rơi mất.

Cũng không lo ngại, người đã chạy mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Người quay lại đây, ta chỉ nói một chút thôi, không cưỡng ép, không cưỡng ép...”

Trình bát hô hào, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Họ Úc nói đúng, Tả Tứ chẳng hề nhận lấy tình ý của mình.

Truyền Họa ở bên cạnh đã kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm, quý nữ có thể gia như Trình bát, đừng nói đến gặp, cho dù nghe nàng cũng chưa từng nghe nói tới.

Đáng thương cho Tả Tứ sợ Trình bát khăng khăng tìm hấn ra nên đã trốn vào trong nhà xí.

Ngửi mùi thối của nhà xí, thần nói mình thật sự không may mắn, sao lại chọc vào một cô nương khó chơi như thế. Nếu như là cô nương nhà bình thường thì cũng thôi, nhưng đối phương có xuất thân quá cao, ngay cả nghĩ hấn cũng không dám nghĩ đến.

Trình bát ủ rũ cúi đầu rời đi, ngay cả chỗ Úc Vân Từ cũng không đến tạm biệt. Úc Vân Từ sẽ không so đo với nàng ấy, ước gì nàng ấy nhanh đi về.

Truyền Họa quay lại, nói ra chuyện đã xảy ra. Úc Vân Từ lại một lần nữa cảm thấy cạn lời.

Trình gia rốt cuộc có gia phong kiêu gì, sao lại nuôi ra được nữ tử như Trình bát? Trước kia khi tiến cung nhìn thấy Trình Hoàng hậu, đó là người đoan trang phóng khoáng, vừa nhìn chính là tiêu thư khuê các tiêu chuẩn.

Lại nhìn Trình bát, ngày ngày đi lang thang ở bên ngoài, tính tình hoang dại đến mức chỉ thiết chút nữa là đánh nhau ẩu đả r ối.

Nàng xoa xoa huyết thái dương, dựa vào trên giường êm. Vốn dĩ bản thân còn chờ mong đêm động phòng hoa chúc tối nay với H ầu gia, bị Trình bát ần ỉ, tất cả kỉ ầu diễm ầu tan thành mây khói, chỉ còn lại cảm giác bất lực nhàn nhạt.

Không biết khi nào thì H ầu gia quay về đây?

Lúc này Cảnh Tu Huyền đã diện thánh xong xuất cung, không ngờ gặp được Đại tư mã Trình Thế Vạn ở cửa cung. Trình Thế Vạn đi ra từ cửa cung ở một bên khác, ở đó bình thường ngoài thần mệnh phụ được gọi vào hậu cung thì mới đi.

Khỏi cần nói, hẳn là Trình Thế Vạn đã gặp Trình Hoàng hậu.

Trước đó hai người đã hẹn một trận đấu võ, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà vẫn luôn gác lại.

“L ần này Cảnh H ầu gia đã lập công lớn, long nhan bệ hạ cực kỳ vui mừng, lão phu cũng cảm thấy an ủi. Nhớ năm đó, kiếm pháp của Khuông gia quét ngang Thịnh Kinh, Ngũ gia uy phong tới mức nào. Thiếu niên thành danh, thiên hạ có ai không biết.”

Võ Thần Khuông Trường Phong xếp hàng thứ năm ở đời của ông ta, người ta xưng là Ngũ gia.

Cảnh Tu Huyền híp mắt lại, ánh mắt tối đi: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, ông và ta luận bàn võ học, sao không chọn hôm nay luôn. Không biết Đại tư mã nghĩ thế nào?”

Trình Thế Vạn vuốt chòm râu ngắn một chút, ánh sáng nơi đáy mắt hiện lên: “Rất tốt, lão phu đang có ý này.”

Vềphần sântỷ võ, suy nghĩ của hai người tình cờ trùng hợp, đều là nhà thờ Võ Thần ở Thành Bắc. Nhà thờ Võ Thần được xây cực lớn, ở đại điện chính giữa thờ chân dung của Võ Thần.

Chân dung sinh động, là một vị nam tử cứng rắn tuấn lãng, dáng vẻ khoảng chừng ba mươi tuổi. Nam tử mặc một thân chiến giáp, tay cầm trường kiếm, mắt hồ uy nghiêm, làm cho người ta kính sợ.

Phía sau nhà thờ là một mảnh đất trống lớn, xung quanh là tường vây cao một trượng.

Bọn họ đi thẳng từ cửa cung đến tận đây, dọc đường đã kinh động rất nhiều người. Khi hai người đến thì phía sau là một đám người đi theo, đều là quan viên huân quý. Từng người một mang biểu cảm nghiêm túc, bỏ lại đám bách tính nhiều chuyện ở xa xa phía sau.

Trình Thế Vạn quét mắt nhìn một vòng đám quan viên đi theo tới, hướng vềphía Cảnh Tu Huyền chấp tay.

“Lần này ngươi và ta luận bàn, dứt bỏ thân phận và tạp niệm, chỉ bàn về võ học. Năm đó Ngũ gia không chỉ từng một lần khuyên bảo tay, võ học không có đỉnh cao. Chỉ có không kiêu không ngạo, tĩnh tâm khổ luyện mới có thể thành. Mấy chục năm nay, lão phu vẫn luôn ghi nhớ lời dạy bảo của Ngũ gia, không dám lười biếng. Hôm nay ở trước nhà thờ của Ngũ gia, lão phu phải chứng minh với Ngũ gia, không phụ sự dạy bảo của ông ấy.”

Nói một phen đến sục sôi, ông ta nhìn vềphía từ đường cúng bái chân dung ở phía trước, ánh mắt phức tạp.

Thật ra người Ngũ gia xem trọng cũng không phải là ông ta mà là một vị gia tướng khác. Ông vẫn luôn không phục, dựa vào cái gì mà Ngũ gia coi thường mình chứ. Ông chính là muốn để người đời nhìn thấy, cho dù không có Khuông gia, không có Ngũ gia, mình cũng có thể trở nên nổi bật, địa vị cực cao.

Không biết Ngũ gia có nhìn thấy không?

Đợi lát nữa, ông ta sẽ khiến Ngũ gia một lần nữa hối hận vì sự coi thường trước kia. Ông muốn đánh bại người thừa kế kiếm pháp Khuông gia trước nhà thờ của Ngũ gia, một lần nữa chứng minh với Ngũ gia năng lực của mình.

Quan viên ở bên trên bắt đầu thấp giọng nói chuyện, có người nhắc đến vết thương trên đùi của Cảnh Tu Huyền, bên có người đứng ra phản bác nói tuổi tác của Đại tư mã đã cao, mà Cảnh Tu Huyền thì trẻ trung khỏe mạnh.

Một bên già cả, một bên trẻ tuổi, người trẻ tuổi có vết thương trên đùi thì mới xem như là công bằng.

Khuông gia lấy kiếm pháp để vang danh thiên hạ, cho nên binh khí hai người chọn dùng đầu là kiếm.

Hành lễ với nhau xong, cuộc tỷ thí bắt đầu.

Rất nhanh, theo sự tăng tốc trong kiếm thuật của bọn họ, người vây quanh chỉ nhìn thấy ánh sáng sắc bén của kiếm, từng cơn thoáng hiện. Bóng dáng quần lấy nhau chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải, làm cho người ta hoa mắt.

Bất giác đã qua gần một canh giờ, mắt thấy mặt trời đã bắt đầu lặn về Tây mà hai người vẫn chưa phân được thắng bại.

Theo người ngoài thấy, Đại tư mã đã trải qua trăm trận chiến, tất nhiên là chiếm ưu thế.

Nhưng Trình Thế Vạn càng ngày càng kinh hãi, ông ta từng nghe nói Cảnh Hưu gia đã học được cái tinh túy trong kiếm pháp của Khuông gia, nhưng công phu nhân chính thì ông ta vẫn chưa từng lĩnh giáo, còn cho là người khác nghe nhầm đồn bậy, thôi phờng suy đoán.

Sau một phen đo sức mới biết danh bất hư truyền, thậm chí là không nói ra được sự chân thực.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, sao có thể dùng kiếm pháp đến mức xuất thần nhập hóa như thế?

Ông đã được chứng kiến kiếm pháp của Ngũ gia, đã đạt tới đỉnh cao. Mà người trẻ tuổi trước mắt có thân thủ còn tinh tiến hơn Ngũ gia, sao có thể không khiến ông ta kinh hãi cho được.

Bốn mươi năm nay, một ngày tự hỏi ông ta cũng chưa từng dừng lại, luôn khổ luyện kiếm pháp. Thế nhưng từng chiêu của đối phương ép sát, ông ta phát hiện ra đã có chút không còn sức đánh trả.

Võ học của thế gian hiếm có người tài, ông ta chỉ từng nghe nói đến Ngũ gia, Rất rõ ràng, Cảnh Hài gia cũng như vậy.

Kiểm pháp của ông ta dần dần bắt đầu lộn xộn, rất nhanh dưới một lần giao hợp, ông ta không thể tiếp được chiêu thuật của đối phương, rơi vào thế bất lợi.

Người vây xem chỉ thấy bóng dáng của hai người dừng lại, mà kiếm của Cảnh Tu Huyền chỉ về phía Đại tư mã, chỉ vền vện một khoảng cách nữa là đã có thể đâm trúng chỗ yếu ở trước ngực của Đại tư mã.

Có người kinh ngạc thốt lên, tràn đầy vẻ không thể tin được.

Sao có thể chứ, Đại tư mã đã trải qua trăm trận chiến sao lại bại bởi Cẩm An Hài lớn lên trong nhung lụa. Tuy nói Cẩm An Hài luôn luyện tập kiếm pháp của Khuông gia nhưng Đại tư mã là do một tay Võ Thần dạy dỗ, theo lý mà nói, mười Cẩm An Hài cũng không là đối thủ của Đại tư mã.

Thế nhưng bây giờ bọn họ lại nhìn thấy rõ ràng, Đại tư mã thua rồi.

Cẩm An Hài thắng, lại thắng một cách trông như rất dễ dàng.

“Ông thua rồi.”

Cảnh Tu Huyền thu kiếm lại, nhanh chóng tra vào cỏ, nhàn nhạt vút lại một câu.

Ngực của Trình Thế Vạn chập trùng dữ dội, không sai, ông ta thua rồi. Trước nhà thờ của Ngũ gia, ông ta thua thất bại thảm hại. Vì sao, một hậu bối thế mà lại có thể đánh bại mình?

Nếu như lúc này thân ở chiến trường thì mình đã xuống tuổi vàng rồi. Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của ông ta hay không, tiêu tử họ Cảnh dường như hoàn toàn không để mình vào trong mắt.

Ánh mắt như vậy, nhẹ nhàng, lười biếng.

Giống như Ngũ gia!

Trong lòng ông ta giật mình, nhìn thấy bóng dáng rời đi của đối phương thì cả người phát lạnh. Không chỉ ánh mắt, ngay cả tư thế bước đi cũng rất giống Ngũ gia. Ông bắt đầu hoa mắt, tựa như nhìn thấy Ngũ gia.

Không, Ngũ gia đã chết rồi!

Đã chết bốn mươi năm rồi!

Lại ổn định con người, rõ ràng vẫn là Cảnh tiêu tử đó, ở đâu ra Ngũ gia gì.

“Cứu cứu (phụ thân).” Mạnh đại nhân và lão đại Trình gia đi nhanh tới trước đỡ ông ta dậy.

Ông lắc đầu, cảm thán: “Lão phu thật sự già rồi, hậu sinh khả úy!”

“Thân thể của phụ thân còn cực kỳ cường tráng, chẳng qua là khoảng thời gian trước đã sinh bệnh cho nên mới...” Trình lão đại nói, vẻ mặt thương tiếc.”

Người bên cạnh nghe được, có người cảm thán theo. Tranh nhau chen lấn nói ra công lao to lớn của Đại tư mã, sợ nói không kịp thì bị người khác cướp mất.

Trình Thế Vạn xua tay áo, ra hiệu cho nhi tử và cháu trai dìu ông ta đến trước nhà thờ.

Ông thắp một nén hương trước chân dung của Võ Thần rồi dập đầu ba cái: “Ngũ gia, hôm nay thuộc hạ đã bại bởi Cảnh Hầu gia, mặc dù bại nhưng lại vui. Vui là vì kiếm pháp của Khuông gia đã có người kế thừa, có Cảnh Hầu gia ở đây, nhất định sẽ phát huy được võ học của Khuông gia. Thuộc hạ hổ thẹn, còn không bằng một người ngoài, Ngũ gia... thuộc hạ thật sự không có mặt mũi nào đi gặp ngài...”

“Cứu cứu, người cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, Cảnh Hầu gia lại đang tráng niên. Tuy nói hấn thắng nhưng cháu trai cho rằng hấn chẳng qua là thắng ở tuổi trẻ.” Mạnh đại nhân an ủi, nhận được sự phụng họa của vài người.

Cảnh Tu Huyền đang đi tới cửa, nghe được âm thanh trong nhà thờ thì lạnh lùng “Xùy” một tiếng.

Nhà thờ dưới ánh chiêu tà có vẻ tịch liêu đến vậy. Trên bầu trời cách đó không xa có con dơi đang bay, bắt đầu tản đi khắp nơi kiếm ăn. Ông trời còn ở đó, mà càn khôn đã chuyển dời.

Nếu không phải hôm nay mình và Trình Thế Vạn tỷ thí ở đây thì thử hỏi trong Kinh còn có ai nhớ tới nơi này. Ai còn nhớ được con cháu Khuông gia đã rơi máu nơi biên quan, ai còn nói một câu bất công cho người Khuông gia?

Cái gì là Thần?

Chẳng qua đều là đám tang long trọng sau khi chết, không cần cũng được.

Hắn cất bước không ngừng, trực tiếp rời đi.

Vàng sáng màu vàng của trời chiêu quay xung quanh hắn, bóng lưng đó rời đi quá thon dài thẳng tắp, làm cho người ta nhìn mà phát khiếp. Bóng

ngiêng lồi kéo lê dài lền qua từ cạnh cửa, d`ần d`ần biến mất không thấy gì nữa.

Một mạch vút bỏ xe ngựa, đi bộ về phủ.

Hắn mang một thân sát khí, mặt lạnh như dao, người ngoài không dám tới gần.

Đi tới H`ầu phủ thì sắc trời đã tối, đèn l`ồng đỏ chót trước cửa phủ sáng lên. Khuôn mặt lạnh lùng sương giá của hắn d`ần dịu đi, sông có khúc, người có lúc.

Thế gian đủ loại, ông trời minh giám.

“H`ầu gia về ồi!”

Thị vệ giữ cửa thấp giọng hô, hành lễ mở cửa.

Hắn cup mắt nhắc nhân, đi mười bậc bước lên. Tả Tam luôn đi theo hắn cách đó không xa, từ đầu đến cuối chưa từng nói một chữ. H`ầu gia đã đánh bại Đại tư mã, sáng sớm ngày mai chắc chắn sẽ truy`ền khắp trong Kinh.

Đám người trong Kinh quen mượn gió bẻ măng, cũng không biết sẽ dẫn tới động tĩn khác thường gì đây?

Bất kể những người kia nói khoác về chiến tích trong quá khứ của Đại tư mã như thế nào, tìm kiếm lý do cho sự thất bại của Đại tư mã như thế nào thì cũng không thể thay đổi sự thật H`ầu gia nhà mình đã thắng Đại tư mã.

Từ nay về sau, bàn về người hạng nhất võ học trong triều không còn là Đại tư mã mà là H`ầu gia của bọn họ.

Bóng dáng thon dài phía trước không quay về viện ban đầu của mình mà là trực tiếp đi về phía viện của phu nhân. Tả Tam ngay lập tức hiểu ý, đi đến viện của H`ầu gia thu dọn một vài đồ dùng thường ngày.

Cảnh Tu Huyền vừa bước vào phòng, Úc Vân Từ đang ngồi trên giường êm suy nghĩ như bị kinh động, suýt nữa nhảy dựng lên. Cho dù là ai vừa nghĩ đến chuyện không thể nói được, nhưng nam tử trong cảnh tượng đó đột nhiên xuất hiện thì đều sẽ hoang mang lúng túng.

“Hầu gia, ngài đã dùng cơm chưa?”

Hắn ngồi xuống, không nói gì.

Nàng vội vàng dặn dò Thái Thanh đi đến phòng bếp làm chút đồ ăn mang tới.

“Hầu gia, trong triều có chuyện gì à?” Nàng nhẹ giọng hỏi, thật sự là sắc mặt hắn quá nghiêm nghị khiến nàng có chút bận tâm.

Hắn không nói, đưa tay kéo nàng qua để nàng ngồi bên cạnh.

“Không sao, chẳng qua là sau khi diện thánh thì tình cờ gặp Đại tư mã, so tài một phen.”

So tài?

Đôi mắt nàng vội vàng nhìn về phía bắp chân hắn, vết thương trên đùi vẫn chưa khỏi hẳn, hắn thế mà còn dám đánh nhau với người ta. Lần trước cũng thế, nếu không phải quyết đấu với Hồ nhị gia thì cũng sẽ không ngã xuống sườn núi.

Bây giờ mới qua mấy ngày mà lại đánh nhau với người ta.

Quả nhiên là...bất lực chết mất.

Hắn nhìn thấy tâm mắt và ánh mắt không đồng ý của nàng thì thản nhiên nói: “Không sao, không bị thương vào xương, đã gần như khỏi hẳn rồi. Huống hồ, ta thắng.”

Hoàn toàn không phải là vấn đề ai thắng ai thua mà là vấn đề nguyên tắc vết thương trên người hắn chưa khỏi hẳn, không thể động thủ được.

“Hầu gia không thương tiếc thân thể của mình như thế thì ta có gì mà đau lòng chứ.”

Nói như nói thế, sự oán trách trong giọng nói của nàng vẫn có thể nghe được. Hắn cảm thấy ấm áp, nắm chặt tay nàng, nhìn thẳng vào nàng giống như muốn nhìn vào nơi sâu trong linh hồn nàng.

“Nàng yên tâm, ta không có việc gì.”

Không dễ gì ông trời có mắt, thay đổi thân phận sống lại một lần, sao hắn có thể không quý trọng tất cả mọi thứ đang có chứ.

Chỉ là Trình Thế Vạn, trong bốn mươi năm sau khi hắn chết lại một đường thăng chức, đến vị trí Đại tư mã. Trước kia hắn không biết nguyên nhân cái chết của nhóm chất nhi là do người ta làm, bây giờ hắn biết rồi thì sao có thể trở mắt nhìn thuộc hạ lúc trước mang ý đồ xấu, giẫm lên máu thịt của con cháu Khuông gia để ăn ngỗng trên cao được.

“Chàng biết là tốt.” Nàng thấp giọng nói, nhìn thấy Thái Thanh đi vào thì rút tay ra.

Sau khi dọn đồ ăn xong, Thái Thanh có ánh mắt mà lui ra ngoài.

Sau khi hồi Kinh Cảnh Tu Huyền vẫn luôn chưa ngừng nghỉ, đầu tiên là gặp vua, sau đó lại tỷ thí một trận với Đại tư mã. Bây giờ sau khi bình ổn tâm tình, hắn phát hiện ra trong bụng đói khát.

Không cần người ta hầu hạ, chỉ có ba món ăn, hắn ăn hai chén cơm gạo tẻ, còn ăn thêm một chén canh.

Úc Vân Từ luôn lẳng lẳng nhìn, chỉ cảm thấy nam nhân này làm cái gì cũng đẹp. Dáng vẻ nghiêm túc lạnh lùng tuấn mỹ, bộ dáng ăn uống cũng ưu nhã như thế.

Quả nhiên là người tình trong mắt biến thành Tây Thi, nàng càng nhìn càng thấy hài lòng.

Sau khi dọn chén đĩa đi, Tả Tam đưa quần áo dụng cụ hằng ngày của hắn tới. Thái Thanh nhận lấy rồi cắm vào trong phòng.

“Phu nhân, Tả Tam đại ca đưa đồ của Hâu gia tới, nô tỳ để ở đâu thì thích hợp?”

Nàng nhìn thoáng qua nam nhân đang ngối, chỉ vào tủ quần áo nói: “Dọn cái ngăn ở giữa ra, để đồ của Hâu gia đi.”

Thái Thanh nhận lệnh, sắp xếp đồ xong thì đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai phu thê, nàng nhìn thấy hắn dường như muốn che giấu cái gì đó, hắn tiện tay cầm một quyển sách, không yên lòng mà xem. Đó là binh thư mà hắn bảo nàng cầm về, nàng đã xem được gần một nửa.

Trong lòng tràn đầy chờ mong, nàng lẳng lẳng nhìn hắn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, trong lúc đó hai người chẳng hề nói một câu nào. Ánh nến bùng cháy, ngọn lửa đang nhảy nhót tựa như lòng của nàng, lửa nóng rát, tựa như lòng của nàng.

Hắn cũng không tốt hơn chỗ nào, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra quyển binh thư kia từ đầu đến cuối đều dừng lại ở tờ nàng xem, hắn cũng không lật qua một tờ nào.

“Hâu gia, mệt mỏi cả ngày rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi sớm thôi.”

“Ừm.” Hắn đặt sách xuống rồi xoay người đi đến phòng tắm rửa.

Nàng cắn môi, chịu đựng không đi vào theo, ngối trên giường êm sau đó lại đứng lên. Nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng tắm, tưởng tượng ra dáng vẻ hắn tắm rửa.

Dáng người như thế...

Không thể nghĩ thêm nữa!

Nàng c ãn lên quyển sách mà h ấ đã đặt xuống, giả vờ xem lại không nhìn vào đ ược nửa chữ.

Từng phút từng giây đ ều là sự gi ầy vò ngọt ngào, một chút động tĩnh cũng là sự tra tấn mong đ ợi. Khó khăn lắm mới tĩnh tâm đ ược một chút, sau khi nhìn thấy h ấ ra ngoài lại cùng cu ồng loạn lên.

Áo ngủ của cô đ ại chưa nói tới kiểu dáng gì.

Qu ần áo tách rời với vạt áo chéo màu trắng đ ơn giản, lại khó che đ ậy sự hào hoa phong nhã của h ấ.

H ấ đi từng bước đến g ần, nhịp tim của nàng tăng tốc từng chút một.

Đ ợi h ấ đi đến trước mặt, lý trí của nàng đã hoàn toàn không còn, trong mắt trong lòng chỉ có nam nhân trước mặt. Nghĩ cũng không nghĩ, hai tay đã vòng lên eo của h ấ.

Ngay lập tức cũng cảm nhận đ ược sự biến hóa của thân thể h ấ, sau đó người bị ôm lấy.

Trên giường, nàng ở dưới, h ấ ở trên.

Không biết là ai bắt đ ầu trước, nàng chỉ cảm thấy giống như đặt mình vào một biển hoa, nơi nàng đến là hoa nở rộ. Loại cảm giác này quá tuyệt vời, nàng thậm chí có thể cảm nhận đ ược mạch đập nhảy lên cùng với tiếng máu trào dâng.

H ấ chui vào trước ngực nàng, bàn tay lớn d ần đi xuống. Theo động tác của h ấ, huyết dịch cả người nàng sôi đến điềm cao nhất, một lu ồng máu nóng giống như sóng tri ều xông ra khỏi cơ thể.

Trái tim nàng siết chặt, mờ mịt nhìn một bàn tay lớn ở trước mắt.

Bàn tay lớn ấy thon dài như trúc, phía trên đó dính lấy vết máu đỏ s ậm.

Mà nhan sắc tuấn mỹ như điêu khắc của h ấ, xanh trắng biến đ ổi, h ấ không dám tin mà nhìn tay mình.

Tiêu r ồi!

Đêm động phòng hoa chúc của nàng, ngày tốt cảnh đẹp của nàng, toàn bộ bị hủy r ồi!

Bà dì đáng chết, sao lại sớm không tới trễ không tới, cứ phải tới vào lúc này chứ. Nàng khóc không ra nước mắt, xấu hổ giận dữ muốn chết, hận không thể để sét đánh một cái đánh chết mình.

Sao nàng lại bị thương như thế, muốn chuyện đó... vì sao lại phải quanh co khúc khuỷu như thế?

“H ầu gia... ta... có thể là nguyệt tín tới r ồi.”

Nói xong câu đó, nàng cũng không dám nhìn mặt hắn. Từ lúc xuyên qua đến nay, nàng chưa từng có nguyệt tín. Có thể là luôn có nhiều việc nên quy luật bị rối loạn.

Bây giờ trong lòng yên ổn cho nên bà dì đi tham gia náo nhiệt theo.

Nàng bên này không dám nhìn thẳng vào hắn, hắn đã bình tĩnh xuống giường rửa tay r ồi lau sạch sẽ.

Máu gì đó, hắn thực sự đã nhìn thấy quá nhiều r ồi.

“C ần gọi người vào không?” Hắn mặc quần áo đàng hoàng, ng ồi bên giường nhẹ giọng hỏi.

Nàng khẽ than một hơi, nguyệt sự ở cổ đại phải dùng cái gì, mình thật sự không biết rõ, vẫn là gọi Thái Thanh vào thì tốt hơn. Nàng để lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng như men từ giữa gối, cắn môi gật đầu, dáng vẻ có chút đáng thương.

Trái tim hắn siết chặt, yết hầu phát khô.

Ngón tay khẽ động, cuối cùng cũng không làm gì, hắn như không có việc gì mà ng ồi ở một bên, nâng quyển binh thư kia lên, chậm rãi lật xem.

Chương 69

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nàng gọi Thái Thanh vào, nói nhỏ vài câu, Thái Thanh bèn hiểu rõ từ đầu đến đuôi sự việc. Nàng ấy không dám ngẩng đầu nhìn nam nhân đang ngồi đọc sách, ngay cả hầu hạ phu nhân nhà mình thay y phục và đổi ga giường đệm chăn cũng nhẹ chân nhẹ tay.

May mà thời đại này có đờ cùng loại bông, Úc Vân Từ ở sau tấm bình phong thấy Thái Thanh lấy ra đai nguyệt sự thì cảm thấy an tâm. Đai nguyệt sự màu đỏ, phía trên đó thêu hoa cỏ, ở giữa đút vải bông hình sợi dài.

Trong miếng bông trắng bao bọc vải bông, mềm mại vừa phải.

Hai chủ tớ bận rộn một hồi, giày vò nửa canh giờ mới xem như một lần nữa ổn thỏa. Khi hai phu thê một lần nữa nằm vào ổ chăn thì đã là giờ Hợi ba khắc.

Trăng non ngoài cửa sổ như lưới câu, ánh nến đã tắt, ánh trăng sáng chiếu vào từ cửa sổ khắc hoa.

Vốn là đêm động phòng trong tưởng tượng của nàng, tiếc rằng bà dì không biết đi đâu như thế, cứ thế mà phá hủy chuyện tốt của nàng. Nàng ngủ ở bên trong, có chút tiếc nuối mà than khẽ một tiếng.

“Sao lại thở dài?”

Trong đêm tối, giọng nói của hắn trong trẻo như ánh trăng, hơi lạnh lại chui vào xương tủy, mang theo hương vị mê người không nói ra được.

“Thở dài đêm xuân nhiều thặng trăn, không thể toại nguyện.”

“Không sao, còn nhiều thời gian mà.”

“...”

Cái từ này được dùng đến mức thật sự làm cho nàng nói không nên lời. Rốt cuộc hẳn có biết ý ngầm của còn nhiều thời gian không? Khóe miệng giật một cái, nàng cảm nhận được một bàn tay lớn đưa qua, ôm nàng.

Nàng thỏa mãn tiến sát vào trong ngực hẳn, hai người chống đầu, ôm nhau ngủ.

Mặt trăng ngoài cửa sổ vụng trộm trốn vào trong tầng mây, trong nháy mắt bị mây đen che kín kẽ. Màu trời đen nhánh lại tối cũng không sánh bằng sắc mặt của Phương thị lúc này.

Nha đầu chết tiệt kia sao còn có thể bình yên vô sự mà trở về?

Ván cờ mà bà ta đã bố trí tỉ mỉ, sao lại có thể bị người ta phá được? Mấy ngày trước đây chỉ có bát tiêu thư của Trình phủ quay về, bà ta còn tưởng rằng chuyện đã thành. Đang mừng thầm, chờ tú bà ở Di Tình viện làm xong việc quay về thì lại hỏi kỹ càng.

A biết được người nên chờ lại không chờ được, lại chờ được tin tức nha đầu kia hồi Kinh. Lại theo người khác nói, nha đầu chết tiệt kia nhớ phu quân nên sốt ruột, vụng trộm đi đến trấn Thạch Môn dưới sự hộ tống của thị vệ.

Tú bà chưa từng xuất hiện, bà ta không có cách nào biết được chuyện xảy ra vào hôm đó.

Vì sao?

Kế hoạch của mình cứ tính sai hết lần này đến lần khác.

“Mẫu thân, nó vậy mà về rồi! Làm sao bây giờ?” Khuôn mặt Úc Sương Thanh tràn đầy sự thù hận, việc giục cưới của Ngô phủ đã làm nàng ta sắp phát điên, vừa nghĩ tới sắc mặt trước một kiêu, sau một kiêu của Ngô Trọng Lâm, nàng ta đã không rét mà run.

Người như vậy, nàng ta không muốn gả cho đâu!

“Mẫu thân, nếu không... có phải họ Ngô chết rồi thì con cũng không cần xuất giá nữa không...” Nàng ta thì thào, ánh mắt từ từ trở nên điên cuồng.

Không sai, chỉ cần họ Ngô vừa chết, hôn ước gì đó toàn bộ đều sẽ hết hiệu lực, Một người chết thì còn có thể cưới nàng ta thế nào được? Nàng ta đường đường là đích trưởng nữ của phủ Tướng quân, không có Ngô công tử thì còn có công tử thế gia khác sẵn lòng cưới.

“Chát!”

Phương thị bị dáng vẻ điên cuồng của nữ nhi làm kinh hãi, không hề nghĩ ngợi mà cho một bạt tai. Úc Sương Thanh che mặt, ánh mắt khôi phục sự rõ ràng, lại lộ ra sự thù hận.

“Mẫu thân, người đánh con?”

“Thanh tử, suy nghĩ vừa rồi, con nghĩ cũng đừng nghĩ nữa...” Phương thị giấu tay vào trong tay áo, nếu không phải vừa rồi mình nhất thời kinh hãi thì cũng sẽ không đánh Thanh tử.

“Vậy con phải làm sao đây? Chờ gả vào Ngô gia à? Chờ bị người sa cơ lỡ vận như vậy làm liên lụy đến chết sao? Mẫu thân, người thật là độc ác! Người nói sẽ giúp nữ nhi tìm lang quân như ý, người nói nữ nhi nhất định sẽ gả vào nhà quyền quý làm quý phu nhân. Nhưng mà người làm được chưa?” Úc Sương Thanh gào thét, nước mắt chảy xuống.

Nàng ta thật sự hận, hận vận mệnh bất công.

Dựa vào cái gì mà khi còn bé nàng ta đã nếm nhiều đau khổ như vậy, mà nha đầu chết tiết kia lại có xuất thân tốt, có mẫu thân danh môn thế gia. Đầu là nữ nhi của phụ thân, nàng ta còn là trưởng tử, lớn nhỏ có thứ tự, đờ của nha đầu chết tiết kia vốn nên đưa hết cho nàng ta mới phải.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất tốt, mắt thấy sự việc sắp thành, nàng ta thậm chí còn nghĩ sau này phải làm thế nào để làm một phu nhân H ầu phủ. Nàng ta nghĩ mãi mà không rõ, sự việc sao lại biến thành dáng vẻ của hôm nay?

Phương thị nhìn nữ nhi đang đau lòng g ần chết, trái tim giống như bị giày xéo. Vì sao? Vì sao bà ta mưu tính đến cuối cùng vẫn phải thua trong tay nữ nhi của Thành thị?

Bà ta không cam lòng!

“Thanh tử, con nghe mẫu thân nói...”

“Con không nghe, có phải mẫu thân lại muốn nói kêu con đợi không... xin hỏi nữ nhi phải đợi tới lúc nào đây? Mẫu thân... con khó chịu quá... vừa nghĩ tới nha đầu chết tiệt kia ở trong H ầu phủ hưởng thụ sự sủng ái của H ầu gia, nữ nhi đã hận không thể giết chết nó!”

Úc Sương Thanh nói xong, che mặt chạy ra ngoài.

“Thanh tử...”

Phương thị ở trong phòng vô lực gọi, cuối cùng chán nản ng ồi xuống.

Úc Sương Thanh vừa chạy vừa lau nước mắt, đối diện đụng phải Úc Toàn Thắng về phủ. Bước chân hần ta bay bổng, được thư đ ồng đ ờ ngã trái ngã phải đi qua. Còn chưa đến g ần là đã thấy mùi rượu đập vào mặt.

Nàng ta lau khô nước mắt, giận dữ mắng mỏ thư đ ồng: “Nô tài đáng chết, người trông coi thiếu gia thế nào vậy, sao lại để thiếu gia uống thành như vậy?”

“Nô tài... không ngăn được thiếu gia, Ngô công tử cứ mời rượu mãi...”

Lại là họ Ngô!

Họ Ngô g ần đây ngày ngày dẫn Thắng ca đi ra ngoài, không phải đi dạo kỹ viện thì chính là uống rượu hoa. Phụ thân bị co quắp nằm trên giường,

mẫu thân mỗi ngày không biết bận rộn cái gì. Không để ý đến Thắng ca, Thắng ca liền ngày ngày cùng họ Ngô lêu lổng.

“Thắng ca! Đệ nhìn xem đệ giống cái gì! Hôm nay có đi đến học đường không?”

“Ồ... cô nương này dáng dấp không tệ, sao lại tức giận như vậy... nào, đệ gia thơm một cái...”

Úc Toàn Thắng hí mắt say lơ đờ, cười hì hì, muốn đưa tay sờ mặt nàng ta. Khuôn mặt tái đi, nàng ta trừng mắt nhìn thư đờng: “Người là người chết à, còn không đỡ thiếu gia về nghỉ ngơi!”

Thư đờng thấp giọng thưa vâng, mạnh mẽ đỡ Úc Toàn Thắng, đi qua từ bên cạnh nàng ta.

Úc Toàn Thắng còn đang kêu to, làm Úc Sương Thanh tức giận đến mức hận không thể tiến lên đá hắn ta hai cái. Nàng ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, một mảng chết chóc. Khi nào thì ngôi nhà mà nàng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo đã biến thành như vậy?

Phụ thân bị liệt, mẫu thân không đáng tin cậy, đệ đệ duy nhất càng ngày càng không nên thân? Nàng ta phải làm sao đây? Như thế nào mới có thể được như mong muốn?

Trong lúc bất giác, nàng ta đã đi đến tiền viện.

Sau khi Úc Lượng bị liệt thì chuyển đến phòng ở tiền viện. Khi Phương thị gặp chuyện không thuận lợi thì sẽ đến phòng ông ta mắng một trận, những lúc còn lại đều chỉ có một bà tử phục dịch.

Bà tử đó đã quen lười biếng, hoàn toàn không ở trong phòng trông coi, không biết lại đi lêu lổng nơi nào.

Khi nàng ta đẩy cửa đi vào thì Úc Lượng đã ngủ r ã. Cho dù ngủ thì ông ta cũng không có sinh lực như ngày xưa. Râu dưới cằm mọc đầy mặt, miệng méo, còn chảy nước bọt.

Từng có lúc, ông ta uy phong như thế.

Trước kia mỗi lần nàng ta đi ra ngoài đều sẽ nhận được rất nhiều ánh mắt hâm mộ. Người khác hâm mộ nàng ta có một người phụ thân làm Đại tướng quân, còn hâm mộ nàng ta có một người mẫu thân dịu dàng, càng hâm mộ phụ mẫu nàng ta ân ái, gia đình hòa thuận.

Mà bây giờ, nàng ta thẹn đến mức không dám ra ngoài, không dám đối mặt với ánh mắt khác thường của nhóm bạn khuê các kia. Bọn họ nhất định sẽ chế nhạo nàng ta có một người phụ thân bị tê liệt, có một người mẫu thân đã từng làm thiệp thất.

Một nam nhân, nếu đã không thể đội trời đạp đất nữa thì cần gì phải sống trên thế gian khiến người ta chế nhạo.

Ma xui quỷ khiến, tay nàng ta bóp lấy cổ Úc Lượng. Trong ánh mắt là sự điên cuồng trước nay chưa từng có, tay không khỏi chậm rãi siết chặt. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, nếu như ông ta chết thì mình có thể giữ đạo hiếu ba năm.

Cho nên, vì tiền đồ của nàng ta, nam nhân vô dụng như thế thì vẫn nên đi chết đi!

Thân thể Úc Lượng mặc dù tê liệt nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Trong giấc mộng, ông ta chỉ cảm thấy có người bóp cổ mình, dần dần khiến ông ta có chút thở không nổi.

Bỗng nhiên mở mắt ra thì thấy khuôn mặt điên cuồng của nữ nhi nhà mình.

“Um... um...”

Úc Sương Thanh giật nảy mình, trong đầu hiện lên suy nghĩ chuyện đã bại lộ thì dứt khoát giết người diệt khẩu. Cái tay kia chồm lên, hai tay dùng sức.

Có lẽ là bản năng cầu sinh đã kích thích Úc Lượng, tay của ông ta vậ mà lại động đậy, thân thể cũng tớn công nằg lên. Ông ta vốn xuất thân võ tướng, sức lực vẫn còn, lập tức đẩy Úc Sương Thanh ra r ấ chốg ng ấ dậ, li ầu mạng thở hỏn hỏn.

“Nghiệt... nữ...”

Cái miệng hơi méo phun ra hai chữ, mặc dù gian nan mơ h ồnhưng lại có thể phân biệt ra được.

Bàn tay ông ta chỉ v ềphía Úc Sương Thanh ngã dưới đất, càng không ngừng lay động. Miệng méo, toàn thân đều đằg run, trong lòng sợ hãi khôn cùng. Nghiệt nữ này, lại dám giết phụ thân!

Những năm này ông ta thật sự là bị phân chó dán vào mắt, sao lại cho rằng Phương thị hi ầnlành, nữ nhi ngoan ngoãn chứ?

Từ muội nói đứg, mình thật sự là mất đui tâm mù, luôn bị hai mẹ con nhà này che đậ. Bây giờ ông ta đã không còn nghi ngờ gì nữa là nhi tử không phải do mình sinh ra, nhất định là nghiệt chủng của Phương thị và Sử Văn Hiên tằg tậ với nhau sinh ra.

“Phụ thân...”

Úc Sương Thanh kinh ngạc thốt lên, không dám tin mà nhìn Úc Lượng đã ng ấ dậ.

Làm sao bây giờ?

“Không... phải... phụ thân ngươi!”

Úc Lượng hao hết sức lực phun ra mấy chữ, lúc này mới phát hiện ra là mình đằg ng ấ. Ông ta không khỏi mừng như điên trong lòng, thử cử động thêm, mặc dù khó khăn nhưng vẫn được.

“Phụ thân, nữ nhi vừa r ấ thấy người giống như không còn hơi thở nên dò xét xem...”

Kiểm tra hơi thở và bóp cổ thì Úc Lượng vẫn phân biệt được, nghiệt nữ này hẳn là cho rằng mình bị liệt, người cũng ngu luôn hay sao? Rõ ràng là nó muốn giết phụ thân mà còn dám ngụy biện!

Úc Lượng dùng sức hất bàn tay đưa qua bắt lấy ông của nàng ta, khó khăn di chuyển ra ngoài phòng. Vừa ra khỏi phòng, không khí tươi mới vào phổi, ông phun ra khí bản bị kìm nén gần đây.

Vì sợ Phương thị hoặc là không làm, đã làm thì sẽ làm cho xong mà muốn giết chết ông ta, ông ta đi từng bước một đi vào trong viện, rống to lên tiếng. Tuy từng ban đầu của ông ta nghe thấy tiếng thì vội vàng chạy tới. Vừa thấy ông ta có thể đi được thì không khỏi vui mừng quá đổi.

“Tướng quân, ngài khỏi rồi! Thật sự là ông trời có mắt!”

Tùy từng vui đến phát khóc, từ sau khi Tướng quân bị bệnh thì hẳn bị giáng chức đi quét chuồng ngựa. Phu nhân không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp cận Tướng quân, thậm chí còn có lời đồn nói phu nhân muốn bán bọn họ đi.

Ngày qua ngày cầu nguyện Tướng quân có thể tốt lên, cả đêm quanh quần bên ngoài viện của Tướng quân.

“Đi...”

Úc Lượng phun ra một chữ, chỉ ra bên ngoài, tùy từng lập tức đỡ ông ta đi ra cửa.

Úc Sương Thanh ở trong phòng lấy lại tinh thần, phía sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, vội vàng đứng lên. Vừa đi ra ngoài phòng không nhìn thấy Úc Lượng, nàng ta thầm nghĩ hỏng việc, chạy như điên đến phòng của Phương thị.

Phương thị còn ngơ ngác đó, mặt trầm đến mức đáng sợ.

“Mẫu thân... phụ thân tỉnh rồi!”

“Cái gì?” Phương thị kinh ngạc thốt lên, lập tức đứng dậy, đột nhiên cảm thấy phản ứng của mình quá khích nên một lần nữa ngã xuống: “Ông ấy tỉnh lại thì có gì lạ, có phải là muốn gặp ta không?”

Úc Sương Thanh bối rối lắc đầu: “Không phải... là phụ thân có thể đứng lên... đi lại...”

Phương thị bắt đầu lo lắng: “Con nói cái gì? Ông ấy đứng lên được?”

“Vâng, hơn nữa đã rời đi rồi.”

Sao có thể như vậy được? Phương thị sững sờ, không phải ông ta bị liệt rồi sao? Sao có thể đứng lên được, còn rời khỏi phủ Tướng quân? Ông ta muốn đi đâu? Rồi cuộc là muốn làm gì?

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Phương thị trắng bệch đến kinh dị.

Thân thể mềm nhũn, một lần nữa ngã ngã trên ghế. Trong miệng bà ta lầm bầm: “Không đâu, sao ông ta lại tốt lên? Không phải đại phu đã nói, ông ta không thể đứng lên được nữa à, quãng đời còn lại cũng sẽ không tốt lên được nữa sao?”

“Mẫu thân, làm sao bây giờ? Phụ thân có giết chúng ta không?”

Phương thị bị câu hỏi của nàng ta làm giật mình, gần đây mình luôn tìm ông ta trút giận, sau khi ông ta tốt lên người đầu tiên sẽ không bỏ qua chính là mình. Làm sao bây giờ?

Hai mẹ con vội vàng hấp tấp đi ra ngoài, biết được từ chỗ người gác cổng là Úc Lượng đã rời đi. Phương thị cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, ngã phịch trên mặt đất, gọi to bảo hạ nhân ra ngoài tìm. Úc Sương Thanh cũng không tốt hơn chỗ nào, ngã lên người Phương thị, hồi lâu không bò dậy nổi.

Tùy tùng kia đỡ Úc Lượng đi lên một chiếc xe ngựa, sau khi Úc Lượng nặn ra hai chữ Hài phủ, tùy tùng hiểu rõ dụng ý của Tướng quân nhà mình. Hắn ta vung roi, xe ngựa chạy tới Hài phủ.

Vừa qua giờ Tý, xe ngựa đã dừng lại ở cổng H`âu phủ.

Tùy tùng tiến lên gõ cửa, người gác cổng của H`âu phủ nghe thấy hấn ta tự giới thiệu thì trong lòng giật mình. Trong nháy mắt bảo một người gác cổng khác đi thông báo đến các chủ tử, một mặt mở cửa thăm dò thực hư.

Nhìn thấy đúng là Úc Lượng thì trong lòng càng thêm giật mình.

Không phải Úc Đại tướng quân bệnh nằm trên giường sao, sao đêm khuya lại đến H`âu phủ?

Người báo tin đó đầu tiên là đi đến viện của H`âu gia, báo sự việc cho Tả Tam biết. Tả Tam tr`ần mặt, nhanh chân đi về phía viện của phu nhân. Hấn nhẹ giọng gọi Thái Thanh trông coi ngoài cửa, nhỏ giọng nói ra việc này.

Thái Thanh đưa người đi vào, Tả Tam ở bên ngoài phòng nặng nề gọi một tiếng H`âu gia.

Cảnh Tu Huy`ên trong phòng phút chốc mở mắt ra, nhìn thoáng qua nữ nhân ngủ say trong ngực, hấn cẩn thận rút cánh tay ra rồi rón rén đứng dậy mặc quần áo.

“Chuyện gì?”

Cảnh Tu Huy`ên mở cửa xuất hiện, hỏi Tả Tam trong viện.

“H`âu gia, Úc Tướng quân tới chơi?”

Úc Lượng? Tới chơi vào lúc này?

Không phải bị liệt à?

Cảnh Tu Huy`ên đề sự nghi hoặc trong lòng xuống, lạnh mặt nhanh chân đi ra khỏi viện, Tả Tam vội vàng đi theo sau. Úc Lượng ở ngoài cửa được tùy tùng đỡ, đã đi vào H`âu phủ, ng`õ trong sảnh của t`iền viện.

Tay chân của Úc Lượng càng không ngừng run lên, không phải ông ta sợ hãi mà là thân thể không khống chế được.

“Nô tài bái kiến H`âu gia.” Tùy tùng nhìn thấy Cảnh Tu Huy`ên đi vào, bước lên phía trước hành lễ.

Cảnh Tu Huy`ên nhìn thấy Úc Lượng đang ng`õ, mắt híp lại: “Úc Tướng quân đêm khuya tới chơi, là có chuyện gì gấp sao?”

Úc Lượng lên tiếng ừm ừm, trong lòng có chút nóng nảy. Càng sốt ruột thì càng không biết bắt đầu nói từ đâu. Miệng vẫn méo, Cảnh Tu Huy`ên miễn cưỡng nghe ra được Phương thị và nghiệt nữ gì đó.

“Úc Tướng quân có lời muốn nói thì chi bằng viết ra đi.”

Tả Tam hiểu ý, lấy bút mực ra. Tay của Úc Lượng còn run, h`õ lâu không biết ra được một chữ hoàn chỉnh. So với nói thì viết vẫn dễ dàng hơn một chút.

Mực bị vấy đi không ít, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, cuối cùng cũng có thể ghi ra được một chữ “Giết”.

Có người muốn giết ông ta?

“Có người muốn giết Úc Tướng quân à? Chẳng lẽ người này là người bên cạnh Tướng quân?”

Úc Lượng cắn răng vang tiếng “Kẽo kẹt”, nhớ tới cảm giác không hít thở được đó, còn có dáng vẻ điên cu`ồng của nghiệt nữ kia, ông ta gật đầu. Viết ra bốn chữ Phương thị và nữ nhi.

Chữ không thành hình nhưng lò` mờ có thể nhận ra được.

“Người muốn giết Úc Tướng quân là thê tử Phương thị của ông và nữ nhi của ông?”

Cảnh Tu Huy`ên hỏi xong, nhìn trên người ông ta còn mặc áo ngủ mỏng manh, trên chân cũng để trần, đại khái có thể đoán ra được chuyện đã xảy

ra. Chẳng trách đêm khuya đến H`ầu phủ, vốn là đang chạy trốn chết.

“Người đi tìm đại phu đến, bắt mạch cho Úc Tướng quân, mặc khác cho người thu dọn phòng khách ở t`iền viện, bố trí ổn thỏa cho Úc Tướng quân.”

Úc Lượng nghe hẳn nói xong thì trong mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Sự sống chết trước mắt, nơi nương tựa mà Úc Lượng có thể nghĩ tới chính là H`ầu phủ. Cái phủ Tướng quân đó, một khắc thôi ông ta cũng không dám ở lâu, sợ đi trễ một bước là sẽ bị mẹ con Phương thị diệt khẩu.

Cảnh Tu Huy`ền dặn dò xong thì rời khỏi t`iền viện.

Úc Vân Từ ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy giường tr`ầm xuống, n`àng l`ầu b`ầu một tiếng r`ồi lăn ra bên ngoài. Một đôi cánh tay như sắt kéo lấy n`àng, một l`ần nữa ôm n`àng vào lòng.

Sáng sớm, n`àng v`ạn eo bẻ cổ, cảm nhận một cơn sóng tri`ều, vội vàng đứng dậy xem xét. Thấy không làm bản ga giường thì nhanh nhẹn thức dậy, gọi Thái Thanh vào.

Thay y phục rửa mặt, ng`õ xuống trang điễm.

“Phu nhân, đêm qua Tướng quân đến nhà.”

Úc Vân Từ lập tức kịp phản ứng là Úc Lượng, kinh ngạc quay đ`ầu: “Sao ông ta lại tới đây?”

“Nô tỳ không biết, nghe nói là được sắp xếp ở phòng khách của t`iền viện. Phu nhân người có muốn đi xem sao không?”

“Phải đi xem một chút.” N`àng nói xong thì quay đ`ầu trở lại, mặc Thái Thanh chải đ`ầu cho n`àng.

Sau khi dùng đ`ờ ăn sáng xong, n`àng mang theo Thái Thanh đi đến t`iền viện. Lên tiếng hỏi hạ nhân của t`iền viện, tìm tới phòng của Úc Lượng.

Úc Lượng đã tỉnh ngủ, đêm qua đại phu đã bắt mạch, nói là ông ta được ông trời chiếu cố mới có thể một lần nữa đứng lên. Bình thường người một khi bị liệt ngã xuống thì không có khả năng đứng lên được nữa.

Khi Úc Vân Từ đi vào, ông ta đang ng ồi dựa vào đầu giường.

“Phụ thân, sao người lại tới đây?”

Úc Lượng vừa nhìn thấy thứ nữ thì cảm xúc kích động.

“Phụ thân, người đừng vội, từ từ nói.”

Úc Lượng đâu có nói được, tùy tùng bên cạnh nói lại một lần những gì mình thấy, lại căn cứ vào chữ viết hôm qua của Tướng quân, nói phu nhân và đại tiểu thư muốn hại Tướng quân.

Úc Vân Từ cả kinh h ồi lâu không nói nên lời, mẹ con Phương thị cũng mạnh mẽ quá đi. Phương thị thì còn có thể hiểu được, dù sao cũng là phu thê, không phải quan hệ máu mủ. Nhưng Úc Sương Thanh là nữ nhi ruột của Úc Lượng, sao có thể ra tay được?

“Phụ thân, bọn họ lại nhẫn tâm như thế à?”

Úc Lượng thống khổ nhắm mắt lại, vừa nghĩ tới những lời chửi rủa kia của Phương thị, còn có tình hình ngày hôm qua. Khi mở mắt thì tất cả đều là ánh sáng thù hận, ông ta nặng nề gật đầu.

“Bọn họ thật sự là lòng dạ độc ác...” Nàng che miệng, vẻ mặt nghĩ mà sợ: “May mà phụ nhân người nhạy bén, nếu không... nữ nhi làm sao có thể biết được oan tình của người? Chỉ sợ người đời còn đang tán thưởng bọn họ...”

Ánh sáng thù hận trong mắt Úc Lượng càng tăng lên, thứ nữ nói đúng. Nếu như mình chết vào đêm qua thì ai có thể biết được?

“Đáng... chết...”

“Bọn họ quả thật đáng chết... Phụ thân người yên tâm ở lại H ầu phủ, nữ nhi nhất định sẽ đòi công đạo cho người. Còn có mẫu thân đáng thương của con, cũng không biết khi còn sống đã từng chịu tội gì?”

Vừa nghe thứ nữ nhắc đến vợ cả, Úc Lượng ngược lại nhớ tới một vài chuyện. Vợ cả đột nhiên bị bệnh, chết cũng đột ngột. Có khi nào... cũng bị Phương thị ra tay thâm độc hay không?

Úc Vân Từ đoán ra được từ sắc mặt của ông ta, cái chết của mẹ đẻ mình có lẽ có ẩn tình khác. Nếu không, trước khi mẹ đẻ chết vì sao không sắp xếp tâm phúc đáng tin bảo vệ nguyên chủ?

Trừ phi là chết đột ngột, không kịp an bài.

Nàng cảm thấy, mình mơ hồ đã đoán được một chút. Phương thị làm người hiểm ác, nếu như chưa diệt trừ thì bản thân ăn ngủ không yên. Không nghĩ tới nàng đang chuẩn bị ra tay thì đã được đưa cho một cơ hội cực tốt như thế, thật sự là trời cao giúp đỡ.

Trấn an Úc Lượng vài câu, nàng mang theo Thái Thanh rời đi.

Trở về phòng của mình, lấy ra phương thuốc mà Liễu thầy y cho, trong lòng đại khái đã có chủ ý. Chờ Cảnh Tu Huyền vừa trở về, hai người bàn bạc, sau đó phu thê chia ra hành động.

Úc Vân Từ dùng nước gừng lau mắt, nước mắt chảy không dừng được, khóc một mạch đến Thuận Thiên phủ, cầm dùi trống gõ vang cái trống to ở bên ngoài.

Mạnh đại nhân từ phía sau nha môn chạy đến, nhìn thấy người mà nha dịch đưa vào thì giật nảy cả mình.

“Cảnh phu nhân, là phu nhân gõ trống?”

“Chính là thiếp thân, thiếp thân Úc thị, hôm nay muốn giải oan cho phụ thân, cáo trạng kẻ mẫu Phương thị và kẻ tử Úc thị Sương Thanh cùng nhau ám hại phụ thân Úc Lượng. Tội trạng một là Phương thị hạ thuốc khiến

phụ thân của thiếp thân bị tê liệt nằm trên giường, tội trạng thứ hai là Úc thị tính toán bóp chết phụ thân nằm liệt trên giường. Phụ thân của thiếp thân vì chạy thoát thân nên trong đêm tìm nơi nương tựa ở Hài phủ. Xin đại nhân tra cho rõ, trả lại công đạo cho phụ thân của thiếp thân!”

Mạnh đại nhân nghe mấy lời nói của nàng thì chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Phương thị luôn hiên lành, làm người dịu dàng, sao lại là một độc phụ như thế?

“Cảnh phu nhân, lời phu nhân nói có phải là thật không?”

“Bẩm đại nhân, thiếp thân không dám nói dối. Nếu như đại nhân không tin, phụ thân của thiếp thân có thể chính miệng làm chứng.”

Nàng vừa nói như thế, không cần thẩm tra là Mạnh đại nhân đã tin rồi.

Úc Lượng và ông là bạn tốt, thân thể luôn khỏe mạnh. Trên việc nữ sắc cũng không ham mê, nhiều năm qua luôn sủng ái Phương thị, trong hậu trạch chỉ có hai thiếp thất, lại hiếm khi đi vào phòng bọn họ.

Hai thiếp thất đó không thể sinh dưỡng, chưa từng tranh thủ tình cảm.

Lúc ấy truyề ra là thiếp thất bỏ loại thuốc như sói như hổ, giữ Úc Lượng lại trong phòng, ông cũng có chút không tin.

Ông vượt chùu râu ngắn, sai người đến phủ Tướng quân đưa mẹ con Phương thị tới.

Phương thị cả đêm hoảng hốt hự hơi, phái người ra ngoài tìm kiếm muốn tìm Tướng quân về. Thế nhưng cả đêm không có kết quả, hạ nhân đi khắp nơi đều không tìm thấy Tướng quân. Trong lòng Úc Sương Thanh cũng run sợ cả đêm, ngay cả mắt cũng không dám nhắm lại.

Phụ thân cả đêm chưa về, rốt cuộc đã đi đâu?

Lỡ như ông ấy ở bên ngoài nói lung tung thì nàng ta phải làm sao bây giờ? Thanh danh của nàng ta có phải sẽ bị hủy sạch không?

Hai mẹ con hoang mang lo sợ, mãi đến khi nha dịch của Thuận Thiên phủ tới cửa. Mắt Phương thị tối sầm lại, tuyệt vọng ngắt đi. Bà tử bên người kêu giọng gọi, vừa ấn huyết nhân trung vừa sai người gọi đại phu.

Đại phu nhanh chóng chạy đến, kê một đơn thuốc.

Sau khi thuốc được sắc xong, bà tử rót thuốc vào miệng Phương thị.

Phương thị ung dung tỉnh lại, nhìn thấy hai nha dịch vẫn còn ở đây thì suýt nữa lại muốn ngắt đi.

“Úc phu nhân, bây giờ bà lại nhất đi, ti chức có chờ thì cũng phải làm việc theo cái chung.” Ý trong lời là, cho dù té xỉu thì có kéo cũng phải kéo tới Thuận Thiên phủ.

“Các người dựa vào cái gì mà muốn dẫn mẫu thân ta đi?” Úc Sương Thanh hô hào, căm tức nhìn bọn họ.

Một nha dịch trong đó miệt thị cười nói: “Dựa vào cái gì? Úc đại tiểu thư không biết rõ sao? Giết cha là tội lớn đấy!”

Úc Sương Thanh nghe xong thì hai mắt khẽ đảo ngắt đi.

Thuốc được sắc vẫn còn, bà tử vội rót cho nàng ta một bát.

Đợi đến khi nàng ta tỉnh lại thì người đã ở nha môn của Thuận Thiên phủ. Hai bên là nha dịch càn gậy, ngẩng ở chính giữa là Mạnh đại nhân với vẻ mặt nghiêm túc. Bên cạnh nàng ta là Úc Vân Từ đang phẫn nộ rơi lệ.

Đầu là do nha đầu đê tiện đáng chết này!

Đầu óc nóng lên, nàng ta nhào tới muốn bóp cổ Úc Vân Từ.

Mạnh đại nhân vội sai người kéo nàng ta ra, đồng thời nhanh chóng hoàn toàn tin tưởng, nữ tử này có thể muốn bóp chết muội muội của mình

ngay công đường thì chuyện giết cha nhất định không sai được.

“Ác nữ to gan, tại sao ngươi muốn giết cha để, mau khai sự thật!”

Kinh đường mộc* vàng lên, thân thể Úc Sương Thanh chấn động, nàng ta ngây ra như phỗng.

*惊堂木: khối gỗ làm cả công đường giật mình hoảng sợ, là khối gỗ thường được quan viên xét xử đập xuống bàn khi tra hỏi hay phán tội phạm nhân.

Chương 70

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước đó trong mắt nàng ta chỉ có nha đầu chết tiệt làm cho người ta ghét kia, hơn nữa vừa tỉnh lại, thần trí chưa tỉnh táo, còn tưởng đang ở trong phủ Tướng quân. Không hề nghĩ ngợi là đã muốn bóp cổ đối phương.

Đột nhiên nghe được tiếng kinh đường mộc, còn có tiếng quát phát ra từ người ngồi phía trên mới biết được đã đến nha môn Thuận Thiên phủ, nàng ta chấn động đến mức tâm thần đều nứt ra. Lại ổn định con người, chỉ thấy nha dịch cầm gậy ở hai bên, áo đen vạt áo đỏ, mặt không cảm xúc.

“Oan uổng quá, đại nhân!”

“Oan uổng...”

Phương thị quát lên theo, rơi lệ chùi khăn: “Xin Mạnh đại nhân tra rõ, phu quân của thiếp thân từ lần trước tê liệt nằm trên giường, tính tình càng ngày càng trở nên cổ quái. Nói một câu không xấu hổ, thế tử không chê trượng phu, thiếp thân biết ông ấy nhất thời chịu không nổi, tâm tình xấu một chút là chuyện khó tránh khỏi. Ngày ngày tận tâm hầu hạ, cho dù có thêm nhiều uất ức hơn nữa cũng chịu được...”

Úc Vân Từ không khỏi bội phục tài tranh cãi của Phương thị, cũng đồng thời bội phục lòng dạ của bà ta. Từ khi vào nha môn đến nay, Phương thị vẫn ở thế yếu, khi nhìn thấy nàng thì ánh mắt mang theo sự khiển trách.

“Từ muội, ta chưa từng trông chờ con xem ta là mẫu thân ruột, nhưng vẫn luôn đối đãi công bằng với con và Thanh tử. Tất cả chi phí chưa từng bạc đãi con, thậm chí có nhiều thứ đầu tăng thêm cho con, chỉ sợ con bị uất ức. Ta thật sự nghĩ không ra, vì sao con phải đối với ta như vậy?”

Ánh mắt khiển trách của Phương thị chuyển đổi thành thương tâm, bà ta che ngực, lung lay sắp đổ.

“Lời đó của mẫu thân sai rồi, của hời môn của mẫu thân ta phong phú, để lại cho ta. Phụ thân của ta là Đại tướng quân, bổng lộc không tẻ. Mẫu thân năm đó là thiếp thất được đưa tới từ cửa nhỏ của phủ Tướng quân, nghe nói ngoại trừ thay giặt quần áo thì lại không có những vật phẩm khác. Đồ ăn ta mặc đều là của mẫu thân ruột và phụ thân của ta, ai sẽ làm ta uất ức? Về phần đồ mà mẫu thân nói tặng thêm cho ta, xin hỏi là đồ gì, vẫn xin nói ra tên, cũng để ta cố gắng nhớ lại một chút.”

Lão bạch liên được lợi còn khoe mẽ, cần của hời môn của mẹ để nguyên chủ, còn có mặt mũi nói nguyên chủ do bà ta nuôi lớn.

Khuôn mặt Phương thị trắng nhợt, hai chữ thiếp thất làm bà ta đau nhói. Lần này không còn có ai che chở bà ta nữa. Nam nhân vốn không cho người khác nhắc đến xuất thân của bà ta không ở nơi này, cũng sẽ không yêu thương bà ta nữa.

Lòng của bà ta đang rỉ máu, móng tay bấm vào trong thịt.

Thế nhưng một chữ bà ta cũng không phản bác được.

Úc Vân Từ không có ý định buông tha cho bà ta, bà ta hút lấy máu của mẹ con nguyên chủ, đã nuôi căng dạ dày rồi, còn trăm phương ngàn kế hại chết nguyên chủ. Phụ nhân rắn rết như thế, cần gì để lại mặt mũi cho bà ta.

“Mẫu thân không nói ra được sao? Cũng khó trách, tất cả đồ ăn đồ mặc đều là của mẫu thân ruột và phụ thân ta. Của hời môn của mẫu thân ruột ta ở trong tay mẫu thân khoảng mười năm, mẫu thân vẫn chưa vớt đủ sao? Có phải vì chưa vớt đủ nên muốn chiếm thành của mình, trăm phương ngàn kế muốn giết chết ta?”

Môi của Phương thị run lên, kể nữ như vậy trước kia bà ta chưa từng thấy.

Nếu như bà ta có thể sớm nhìn ra được thì có phải sẽ không có ngày hôm nay không?

Khuôn mặt Úc Vân Từ lạnh đi, tin rằng một phen vừa rồi đã đủ khiến người khác nhận ra được bộ mặt thật của Phương thị. Lúc này nàng chỉ cần xác định chắc chắn tội danh của Phương thị, hai mẹ con này cũng đừng hòng lấy cái danh người thân để hại mình nữa.

“Đại nhân, từng câu về sự việc trong đơn kiện đều là thật, thiếp thân không dám nói dối. Hiếu nghĩa lớn hơn trời, nếu không phải thực sự không có cách nào thành toàn hiếu đạo, thiếp thân sao lại đối chất với kẻ mấu ở công đường? Thiếp thân chịu chút uất ức không sao, đáng thương cho phụ thân của thiếp thân, đường đường là Uy Vũ Đại tướng quân, chinh chiến sa trường cưỡi ngựa giết địch, uy phong tới mức nào! Không nghĩ tới đang vào độ tráng niên đã phải nằm trên giường... làm nữ nhi của người, mỗi lần nghĩ đến đâu đau đớn đến mức không muốn sống nữa... đại nhân thanh liêm ở trên cao, chắc chắn sẽ trả lại sự trong sạch cho phụ thân của thiếp thân...”

Mạnh đại nhân vượt chòm râu ngắn, phán quyết chuyện của bách tính thì dễ, phán quyết chuyện của những gia đình quyền quý này thì phải mang theo tâm. Lỡ như một khi không tốt, đắc tội người không nên đắc tội, cái chức Phủ doãn này của ông cũng đừng hòng được làm yên ổn.

Chuyện xảy ra và lời đồn vào khoảng thời gian trước thì ông cũng nghe nói tới. Phụ nhân của ông từng đề cập đến cách làm người của Phương thị, nói Phương thị làm người thâm độc, khẩu Phật tâm xà.

Còn thấy không đáng thay cho Thành thị, sinh ra sự đờng tình với Cảnh phu nhân.

“Cảnh phu nhân, trước đó phu nhân nói Úc Tướng quân đã tỉnh, có thể đưa đến công đường đối chất không?”

“Đương nhiên là có thể.”

Mạnh đại nhân ra lệnh cho nha dịch đi mời Úc Lượng, ai ngờ Úc Lượng đã sớm được đưa đến cửa nha môn, chỉ đợi thăng đường.

Phương thị chưa từng nhìn thấy Úc Lượng có thể đứng lên, đột nhiên thấy có người đỡ Úc Lượng đi đến, bị ánh mắt thống hận phun lửa của Úc Lượng ghim lấy, trong lòng bà ta “lộp bộp” một tiếng.

“Tướng quân, ngài đã đi đâu vậy? Thiếp thân cả đêm không ngủ, đầu sắp lo lắng chết r ồi.”

Miệng Úc Lượng thở hển hển, ông ta lên tiếng ưm ưm, nhẫn nhịn h ồi lâu mới ghen ra một chữ cút. Phương thị lạnh tâm một trận, bị tay của Úc Lượng hất lên, ng ồi phịch xuống đất.

Nếu sớm biết tên ma quỷ này còn có một ngày đứng lên được, sao bà ta có thể đến mức không thể giữ bình tĩnh chứ.

Hai mắt bà ta đắm lệ mông lung, sắc mặt vốn đã ti ều tụy, tuyệt vọng mà đau khổ nhìn Úc Lượng, cho dù ai nhìn vào cũng sẽ không hoài nghi tình nghĩa của bà ta đối với Úc Lượng. Úc Lượng có sự dao động trong chớp mắt, nhưng lại nghĩ đến lời chửi rủa không chút kiêng kỵ của phụ nhân này, trái tim li ền trở nên lạnh lẽo cứng rắn.

“Độc... phụ...”

“Tướng quân, sao ngài có thể nói thiếp thân như thế, thiếp thân biết hẳn là ngài đã nghe lời gièm pha của người nào đó, hiểu l ần thiếp thân...”

Phương thị tiến lên, còn muốn đến dìu ông ta, bị tùy tùng bên cạnh chặn lại nên không thuận lợi.

Mạnh đại nhân một l ần nữa đập vang kinh đường mộc, cao giọng hỏi: “Người dưới công đường là Uy Vũ Tướng quân Úc Lượng, Úc đại nhân?”

Úc Lượng h ồi lâu mới gạt ra được một chữ phải, trong lòng cũng không dễ chịu. Mạnh đại nhân là bằng hữu của ông, vốn thường xuyên cùng nhau uống rượu trò chuyện. Mạnh phu nhân làm người mạnh mẽ, là người đàn bà chanh chua trong mắt người khác.

Khi đó Úc Lượng có chút chướng mắt Mạnh phu nhân, cảm thấy Mạnh phu nhân không hiền lành, kém hơn thê tử Phương thị của mình. Phương thị không chỉ có dung mạo xuất sắc hơn Mạnh phu nhân, lại cẩn thận dịu dàng, còn chủ động nạp hai phòng thiếp thất cho ông ta.

Mỗi lần Mạnh đại nhân bị ông ta trêu chọc thì đều sẽ tự giấu, nhà có vợ hung dữ, trong nhà yên tĩnh. Ông ta khịt mũi coi thường, cảm thấy cưới vợ phải cưới người như Phương thị, không chỉ mỹ mạo hiền lành mà mọi chuyện còn lấy ông ta làm trời.

Mặt của ông ta bắt đầu bốc cháy, cũng may da đen, ngược lại nhìn không rõ lắm. Người khác chỉ cho là ông ta nói chuyện tốn sức, kìm nén đến đỏ lên.

“Úc Tướng quân, bản quan hỏi ông, người quỳ dưới công đường là thê tử Phương thị của ngài và đại nữ nhi Úc thị cùng với thứ nữ Cảnh phu nhân?”

Úc Lượng nặn ra một chữ phải, ánh mắt nhìn Phương thị. Phương thị cả đêm chưa ngủ, sắc mặt hơi vàng, cộng thêm tiều tụy lại chưa thoa son phấn. Cũng không còn da trắng xinh đẹp, quyến rũ mê người như trước nữa.

Thậm chí ông ta cảm thấy xương gò má của bà ta hơi cao, hơi có tướng không tốt.

Trong lòng Mạnh đại nhân thôn thức, bạn tốt mà khoảng thời gian trước còn uống rượu với nhau, một thời gian không gặp vậy mà lại biến thành đáng vẻ như vậy. Đi đường cũng phải có người đỡ, miệng mũi có chút méo, nói chuyện cũng không lưu loát.

Úc Lượng của bây giờ, đâu còn giống một Đại tướng quân oai phong lẫm liệt nữa.

“Úc Tướng quân, thứ nữ của ông, Cẩm An hầu phu nhân cáo trạng kẻ thất của ông là Phương thị bỏ thuốc tàn nhẫn hại ông, đại nữ nhi Úc thị của ông vào lúc ông bị liệt có ý đồ bóp chết ông, có việc này không?”

“Không có... đại nhân minh giám, tất cả đều là do nó nói bậy! Thiếp thân và Tướng quân phu thê tình thâm, mắt thấy Tướng quân bị bệnh thì hận không thể chịu khổ thay, sao lại nổi lên tâm địa tàn nhẫn, hại ông ấy trúng gió được... Tướng quân ngài nói đi! Rõ ràng là tiện nhân họ Sở ôm lấy ngài không thả mới làm hại ngài phát bệnh...”

Phương thị nói xong, nước mắt chảy xuống giống như dây xích đùng, vẻ mặt thống khổ, biểu cảm đau thương.

Tay của Úc Lượng vẫn còn run, dùng sức vươn ra, đánh một cái lên mặt Phương thị. Lực tay của nam nhân cho dù đã bị bệnh một khoảng thời gian thì cũng vẫn rất lớn.

Khuôn mặt của Phương thị rất nhanh đã đỏ lên, dấu bàn tay có thể thấy rõ ràng. Bà ta che mặt, không dám tin mà nhìn Úc Lượng, miệng của Úc Lượng méo dữ hơn, ông ta tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy.

“Tiện... nhân...”

“Phụ thân, sao người lại như thế với mẫu thân? Mẫu thân vì người mà cam nguyện làm thiếp, xem Từ muội muội như con ruột. Bà ấy giúp người lo liệu hậu trạch, sinh con dưỡng cái, người dù sao cũng không thể bởi vì người ta cố ý kiếm chuyện mà nổi lên lòng nghi ngờ với bà ấy được.”

Úc Sương Thanh không nói lời nào còn đỡ, vừa nói, ánh mắt của Úc Lượng nhìn qua như con dao róc thịt. Chính là nghiệt nữ này hôm qua còn muốn bóp chết mình, nếu không phải ông trời có mắt thì chỉ sợ bây giờ ông ta chết thế nào cũng không biết.

“Nghiệt... nữ...”

Tay của ông ta run dữ dội hơn, Úc Vân Từ thấy thế thì vội nói: “Đại nhân, phụ thân của thiếp thân mặc dù khó nói thành lời nhưng thần trí rõ ràng. Chuyện mà thiếp thân viết trên đơn kiện, câu nào cũng là thật. Nếu không đại nhân ngài đọc lên, để phụ thân thiếp thân phân biệt. Nếu như đúng thì gạt đầu là được. Nếu lời nói không thật thì lắc đầu.”

Mạnh đại nhân suy nghĩ một chút, theo lý mà nói thì những chuyện này vốn là việc nhà của Úc gia. Nhưng sự việc nghiêm trọng, Cảnh phu nhân kiện lên Thuận Thiên phủ, ông không phán cũng phải phán. Phương pháp này của Cảnh phu nhân rất tốt, có thể thử một lần.

Bên ngoài nha môn đã có không ít người vây quanh.

Bất kể là Cẩm An hầu phủ hay là phủ Uy Vũ Tướng quân, trong mắt bách tính đều là nhà giàu quyền quý cao cao tại thượng. Đột nhiên bóc ra chuyện xấu như thế, trong lòng ai ai cũng ngứa như khi, hận không thể nghe đến cùng.

Suy tư một hồi, Mạnh đại nhân bèn gật đầu đồng ý. Thần trí của Úc Lượng quả thật tinh táo, nếu không phải thật sự có chuyện thì có nam nhân nào sẽ bất lực đến mức tự bóc chuyện xấu trong nhà chứ.

Trợ tá bên cạnh ông lấy đơn kiện ra, lần lượt đọc từng câu, Úc Lượng luôn gật đầu. Về mặt phần nộ, hận không thể đá chết Phương thị.

Phu thê ân ái, chim bướm tình thâm trước kia, hiện tại cũng trở thành trò cười.

“Ha... ha...”

Phương thị bỗng nhiên cười ha hả, sắc mặt mang theo vẻ điên cuồng quỷ dị: “Không sai, toàn bộ đều không sai! Đầu là ta làm, ta không cam tâm! Dựa vào cái gì mà ta hầu hạ ông ta nhiều năm như vậy, luôn ép dặt đầu toàn, ông ta còn sủng hạnh những nữ nhân khác mà cố ý lạnh nhạt với ta! Bàn về dung mạo, ta không kém ai, cũng bởi vì ta xuất thân không cao cho nên chỉ có thể làm thiếp, vì sao chứ?”

Úc Vân Từ âm thầm kêu tốt, cái loại thuốc nói lời thật kia phát tác công dụng đúng lúc lắm.

“Là chính bà tự cam nguyện làm thiếp, không có ai ép bà. Bà ham địa vị phú quý của phủ Tướng quân, không muốn gả vào gia đình nhỏ chịu khổ, sao có thể trách người khác chứ! Đáng ghét là bà không an phận, vào phủ

Tướng quân r ồi còn mơ mộng đến vị trí chính thất phu nhân. Vì để làm chính thất, bà... hại chết mẫu thân ruột của ta...”

Nàng chỉ trích, đau lòng khóc lên.

Khuôn mặt Phương thị lộ vẻ đắc ý, sau khi bị nàng chỉ trích thì không có chút kinh hoảng nào. Ngược lại ánh mắt sáng lên, tựa như nhớ tới chuyện cũ vui vẻ: “Đó là bởi vì nàng ta ngu, mỗi ngày làm tư thế tiểu thư thế gia, bày ra sắc mặt với Tướng quân. Nàng ta đẩy nam nhân đến phòng ta, ta há có đạo lý đẩy ra ngoài lại? Ta chẳng qua là thường xuyên ở trước mặt nàng ta kể vài chuyện yêu thương của Tướng quân đối với ta là nàng ta đã chịu không được, che ngực kêu đau lòng. Động một chút lại mời đại phu, tự mình làm tổn thương thân thể của mình, chết sớm thành ma. Cái chết do nàng ta tự làm ra, sao có thể oán ta được?”

Mạnh đại nhân mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, dáng vẻ hiện tại của Phương thị giống như là không thèm đếm xỉa đến, nói chuyện không quan tâm. Chẳng lẽ là biết mình khó thoát được kiếp này, dứt khoát làm vò mẻ không sợ rơi hay sao?

Ngoại trừ cái này, ông lại không nghĩ ra được những lý do khác.

Nếu như là phụ nhân bình thường, dù cho thật sự đã làm chuyện ác tày trời nhưng vì để không liên lụy đến nhà mẹ đẻ thì dẫu có chết cũng không chịu thừa nhận. Nhất là người còn có con cái như Phương thị, hơn nữa con cái vẫn chưa lập gia đình, càng phải cố kỵ rất nhiều.

“Cho nên, mẫu thân của ta bị bà làm tức chết. Bà chiếm vị trí chính thất của mẫu thân ta, chiếm đoạt của h ồi môn của mẫu thân ta nhiều năm, vì sao còn không biết dừng? Bà đã là phu nhân chính thất của phủ Tướng quân, ta chẳng qua là một nữ nhi đã gả đi, vì sao ngay cả ta bà cũng muốn hại? Ta luôn xem bà là mẫu thân ruột thịt, kính trọng bà có thừa, nếu không phải nhìn thấu được bộ mặt thật của bà thì ta cũng không dám tin người hết lần này đến lần khác mưu hại ta chính là bà...”

Tất cả mọi người nghe được đoạn đối thoại của bọn họ đều hít sâu một hơi.

Bao gồm cả người bên ngoài nha môn, ngay cả một chút âm thanh cũng không dám phát ra, sợ nghe sót cái gì đó. Trong công đường yên tĩnh, bên ngoài công đường lặng ngắt như tờ, đều đang chờ Phương thị trả lời.

Phương thị cười lạnh: “Người muốn oán thì oán là người đầu thai vào bụng của Thành thị, nàng ta chết cũng đã chết rồi, những của hồi môn đó lại không thể mang vào trong quan tài, đương nhiên là phải thuộc về ta hết. Còn người, có điểm nào có thể so sánh với Thanh tử của ta, dựa vào cái gì mà muốn chiếm mỗi nhân duyên tốt như vậy? Nếu người không chết, Thanh tử của ta làm sao có thể gả vào Hầu phủ được, hai mẹ con các người cản đường của chúng ta, đáng đời đều phải chết!”

“Không sai, các người đều đáng chết! Vị trí phu nhân Hầu phủ đó vốn nên do ta làm. Người có tài đức gì mà có thể chiếm vị trí đó không buông. Mẫu thân nói rồi, chỉ cần người chết thì ta chính là phu nhân Hầu phủ, Hầu gia nhất định sẽ sủng ái ta có thừa, giống như phụ mẫu vậy...”

Thuốc của Úc Sương Thanh cũng đã có tác dụng, nàng ta hung tợn trừng mắt nhìn Úc Vân Từ, sau đó trên mặt dâng lên hai khối đỏ ửng, đắm chìm trong phán đoán của mình.

“Các người quả thật là lòng lang dạ thú... cái gì là của các người... thật sự là không biết xấu hổ...”

Mạnh đại nhân cũng có chút nghe không vào được nữa, ông đã làm quan nhiều năm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử không biết liêm sỉ như thế.

Ông vỗ kinh đường mộc: “Phương thị, Úc thị, các người mau khai thật ra, đã hãm hại nguyên phu nhân Tướng quân cùng với Cảnh phu nhân và Úc Tướng quân như thế nào?”

Xem ra Mạnh đại nhân không nhìn ra được sự không thích hợp của mẹ con Phương thị.

Úc Vân Từ rất hài lòng với thuốc của Liễu thần y, mặc dù trông mẹ con Phương thị có chút không đúng nhưng trong mắt người ngoài, bọn họ chính

là đáng vẻ bị người ta bóc lột tình, ngược lại muốn nói cho thống khoái.

Úc Sương Thanh bỏ mặc lời tra hỏi của Mạnh đại nhân, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt nàng ta trở nên hung tàn, nhìn chằm chằm vào Úc Vân Từ.

“Cùng là cô nương của Úc gia, dựa vào cái gì mà người chính là Hầu phu nhân cao cao tại thượng, mà ta thì phải gả cho nên sa cơ thất thế kia của Ngô gia. Ta không cam tâm, phụ thân đã bị liệt, không thể che chở chúng ta nữa mà còn muốn làm liên lụy chúng ta, sao không chết sớm đi? Ông ta vừa chết, ta sẽ phải giữ đạo hiếu ba năm, mối hôn sự kia của Ngô gia cũng có thể mượn cơ hội để từ chối...”

Úc Lượng tức giận đến mức suýt nữa hộc máu, nếu không phải hành động bất tiện thì sẽ sớm dùng một nhát kiếm đâm chết nghiệt nữ này rồi. Cho dù đi đường không được lưu loát thì thân thể vẫn đánh về phía trước.

Hai người đỡ ông ta cũng có ánh mắt, đỡ ông ta đi lên trước, ông ta đá một cái vào người Úc Sương Thanh.

“Nghiệt... nữ...”

Bản án đến mức độ này thì đã không còn cần phải thẩm tra thêm nữa. Mạnh đại nhân lắc đầu, vỗ kinh đường mộc quát: “Phương thị Úc thị, các người đã thừa nhận tội ác, bản quan cũng chỉ có thể làm theo lẽ công bằng, bắt giam các người.”

Ông vừa dùng ánh mắt là lập tức có nha dịch tiến lên bắt người.

“Các người không thể bắt ta, ta là đích muội của Phương Thái hậu, thân di của đương kim Thánh thượng. Ta xem các người ai dám động đến ta, bệ hạ sẽ không buông tha cho một tên nào đâu!”

Nha dịch bị bà ta hù dọa, cùng nhìn về phía Mạnh đại nhân.

Mạnh đại nhân hét lớn một tiếng: “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, bệ hạ anh minh thần võ, há có thể buông tha cho người đã giết hại phụ thân

trượng phu như các người? Bản quan nhận lương bổng của triều đình, trung thành với vua, vì sự an ổn của Kinh Thành, tận chức tận trách thì có tội gì!”

Ông vung tay lên, nha dịch một lần nữa tiến lên.

Cũng không phải ông thật sự không sợ Phương Thái hậu trách cứ mà là ông có chỗ dựa. Ông là cháu trai của Đại tư mã, chính là phe của Thái tử. Phương Thái hậu và Lương phi nương nương vẫn luôn muốn Ninh vương thay thế Thái tử, hai nhà Phương Trình vốn đã có thù oán rất sâu.

Phương thị là cô nãi nãi của Quảng Xương hầu phủ, một cơ hội tốt để chèn ép Phương Thái hậu cùng với Lương phi nương nương và Ninh vương như thế, sao ông có thể bỏ lỡ được.

“Không!” Úc Sương Thanh kêu lên chói tai, giãy giụa muốn chạy ra ngoài: “Ta là đích trưởng nữ của phủ Tướng quân, ta không thể vào nhà lao được. Vào nhà lao thì ta còn có thanh danh gì để nói đây? Hầu gia sẽ nhìn ta thế nào đây? Chàng ấy có ghét bỏ ta, không cưới ta nữa không?”

“Chuyện cho tới bây giờ mà người còn dám nghĩ đến Hầu gia...” Úc Vân Từ thống khổ lắm lắm: “Ta luôn kính trọng người, chính là người thường xuyên đề biểu ca Thâm gia đến cửa, cứ nhất định phải để ta đi cùng, ta đâu chưa từng nghĩ theo hướng lệch lạc. Bây giờ xem ra, từ lúc bắt đầu là người đã muốn hãm hại ta, một kế không thành thì thêm một kế nữa. Bên ngoài truyền lời đồn ta và Thâm biểu ca tặng tịu gì đó, có phải đầu là người truyền đi không?”

Nàng chất vấn xong thì đau lòng nhìn Úc Sương Thanh.

“Không sai, hóa ra người đã sớm nhìn ra được, luôn giả bộ như không biết rõ tình hình, còn cố ý làm ra vẻ có tình với Thâm biểu ca để lừa ta và mẫu thân, người thật sự là có tâm cơ sâu. Nếu không phải người giỏi giả vờ thì đâu thể nào giả đến Hầu phủ được, hiện tại Hầu phu nhân chính là ta!” Úc Sương Thanh căm hận nói, vẻ mặt bắt đầu vắn vẹo.

Đám nha dịch nhìn nhau, nhìn thấy sự khinh thường trong ánh mắt của nhau.

Đại tiểu thư của Úc gia, trong thông tin mà trước kia bọn họ nghe được thì đây chính là một nữ tử có tài có sắc. Làm sao biết được vốn là một người bị ối như thế, ngay cả muội phu của mình mà cũng thòm thèm.

Bách tính vây quanh ở cửa nha môn nghe được rõ ràng âm thanh ở bên trong. Thấy nha dịch muốn bắt giam mẹ con Phương thị thì bắt đầu nghị luận ầm ĩ. Có người nói gì mà độc nhất là lòng dạ đàn bà, Thành thị chết oan uổng, con có người bất bình thay Úc Vân Từ, cảm thấy nàng đáng thương có một người kẻ mẫu độc ác như thế.

Không biết là ai hô lên một câu: “Độc phụ đáng chết, Phương gia nuôi ra nữ nhi như vậy, đạo trời khó dung tha!”

Câu này vừa được hô lên, trong đám người tĩnh mịch chốc lát.

Dù sao Phương Thái hậu cũng là nữ nhi Phương thị, còn mẫu thân ruột thịt của Thánh thượng.

Rất nhanh đã có người hô to theo, ngay sao đó lại có người gia nhập, tiếng ngày càng to. Cuối cùng mọi người đều mang lòng đầy căm phẫn, yêu cầu Mạnh đại nhân xử tử Phương thị.

Phương thị nghe thấy tiếng hô hào thì đột nhiên giật mình một cái, giống như là rùng mình, đầu óc tỉnh táo lại. Lời bà ta đã nói, đương nhiên bà ta nhớ rõ. Cũng bởi vì nhớ rõ nên bà ta mới cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi, khí lạnh thấm ra từ trong xương cốt.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Sao mình có thể vừa bị nha đầu chết tiệt kia kích thích là cái gì cũng dám nói chứ. Lúc ấy trong đầu bà ta cực kỳ phấn khởi, chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt trợn mắt há mồm của nha đầu chết tiệt kia.

Thậm chí sau khi nói xong, trong lòng bà ta còn thoải mái một hồi.

Rốt cuộc là chỗ nào đã xảy ra vấn đề?

Trực giác của bà ta cho thấy là nha đầu chết tiệt kia giờ trò quỷ nhưng lại không nói ra được đối phương rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn gì. Lời là do chính miệng bà ta nói, chỗ nào có thể là giả được.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bà ta phải xong đời như vậy à?

Đám nha địch xô đẩy bà ta đang sững sờ, bà ta ngơ ngác, nước mắt lướt qua khuôn mặt như hạt châu, si dại nhìn qua Úc Lượng. Trên mặt Úc Lượng là vẻ căm hận không thể che giấu hết được, nhìn thấy biểu cảm của bà ta, ông ta lập tức thất thối.

Dáng vẻ lúc này của Phương thị có chút giống với rất nhiều năm trước.

Khi đó, Phương thị vẫn là thiếp thất của ông ta, mỗi lần mình đến phòng bà ta, bà ta đều mang nước mắt rưng rưng nhìn mình nhưng quyết không nói xấu Thành thị, cũng không đề cập đến là mình đã chịu uất ức gì.

Lúc đó mình hăng hái, cảm thấy Thành thị coi thường mình, đối với Phương thị yếu ớt thì yêu thương có thừa. Vừa nhìn thấy dáng vẻ của ái thiếp thì nhận định là Thành thị khắt khe với thiếp thất, càng ngày càng bất mãn với Thành thị.

Bây giờ suy nghĩ một chút thì hận không thể cho mình mấy cái tát.

“Tướng quân, vừa rồi thiếp thân nhất thời nói nhảm... Thiếp thân chỉ là không chịu được... chịu không được ngài đến bây giờ còn nhớ tở tở. Thiếp thân bị oan uổng cũng không sao, chỉ cần bệnh của ngài có thể tốt lên, có thể đứng lên được, cho dù muốn tính mạng của thiếp thân thì thiếp thân cũng không oán trách không hối hận.”

Hay cho một đóa hoa sen trắng!

Da mặt dày như thế, Úc Vân Từ cũng muốn vì bà ta mà vỗ tay khen hay. Lời Phương thị đã nói, không chỉ có Úc Lượng nghe rõ ràng mà mọi người ở đây đều nghe thật sự rõ ràng.

Một câu vì yêu sinh hận là muốn rửa sạch tất cả tội danh, quả thật là si tâm vọng tưởng.

Úc Lượng chỉ thất thần trong thời gian ngắn, ông ta lấy lại tinh thần thì chỉ cảm thấy lửa giận lớn hơn. Độc phụ này còn đang vọng tưởng mê hoặc mình, chẳng lẽ thật sự xem mình là đờ ngu à?

Thành thị không nhìn trúng ông ta, ông ta cảm thấy là chuyện đương nhiên. Nhưng Phương thị vốn là thiếp thất mà cũng muốn trêu đùa ông ta, ông ta cảm thấy đã nhận sự vũ nhục sâu sắc.

Ông ta trợn mắt nhìn, lên tiếng ưm ưm.

Mạnh đại nhân kêu to một câu: “Giải xuống đi.”

Tất cả những gì Phương thị làm đều thành công cốc, trong miệng Úc Sương Thanh còn mắng, mắng Thành thị chết đẹp lắm, mắng Úc Vân Từ và Úc Lượng vì sao không chết đi.

Chữ nào cũng độc ác, vô cùng căm hận.

Mạnh đại nhân thở dài một hơi, đi xuống bậc thang.

“Ông trời có mắt, Tướng quân còn có thể đứng lên được, tự mình vạch trần bộ mặt của độc phụ kia. Bản quan hy vọng Tướng quân có thể khỏi bệnh, tương lai còn có thể cùng nhau ng ửi xuống uống rượu nói chuyện.”

Úc Lượng bị lời ông nói làm cho sắc mặt kích động.

Úc Vân Từ thấy việc đã xong thì nhân cơ hội nói: “Mạnh đại nhân, còn có một việc nữa thiếp thân muốn nói ra thay phụ thân.”

“Còn có chuyện gì?”

Nàng nhìn thoáng qua Úc Lượng, Úc Lượng lộ ra vẻ nghi hoặc nhưng không ngăn cản. Nàng cúi đầu, giọng nói có chút chán nản: “Việc liên quan đến chuyện xấu trong nhà, thiếp thân vốn không muốn nói ra. Nhưng phụ

thân của thiệp thân thật là đáng thương, cả đời đầu sống trong sự lừa gạt của người khác, thân là nữ nhi, thiệp thân thấy không đáng cho ông ấy.”

Mạnh đại nhân hơi xúc động, đồng thời cảm thấy thê tử của mình mạnh mẽ, có gì thì nói cái đó, tính tình còn tốt hơn rất nhiều so với nữ tử dụ dàng gì đó.

Ít nhất, thê tử nhanh miệng sẽ không hại người ở sau lưng.

“Cảnh phu nhân có chuyện thì nói không sao, bản quan là bạn tốt của phụ thân phu nhân, lẽ nên giúp đỡ.”

“Nếu vậy thì thiệp thân không giấu giếm nữa. Việc liên quan đến huyết mạch Úc gia chúng ta, thiệp thân không thể không cẩn thận được.” Nàng vừa nói vừa nhìn thoáng qua Úc Lượng, thấy Úc Lượng không phản đối thì hạ giọng: “Nói đến cũng là một chuyện xấu, đệ đệ Thăng ca của thiệp thân, là nhi tử của Phương thị và biểu huynh bà ta...”

Mạnh đại nhân cả kinh mở to miệng, nhìn về phía Úc Lượng, Úc Lượng đau thương mà gật đầu, tay run càng thêm dữ dội.

“Đã là tử đệ một thời gian, chung quy cũng có chút tình cảm, chi bằng đưa Thăng ca cho Sử gia, xóa tên trên gia phả Úc gia. Nếu phụ thân không phản đối thì việc này phải làm phiên đại nhân làm chứng.”

Úc Lượng lại gật đầu, Mạnh đại nhân hơi trầm tư rồi đồng ý.

Chương 71

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi đám người bọn họ đến phủ Tướng quân, Úc Toàn Thắng vẫn chưa tỉnh, đang ôm chăn mền ngủ quên trời quên đất. Trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng đám hạ nhân bàng hoàng, bọn họ chạy vạy khắp nơi bầm báo.

Có người bắt đầu nổi lên tính toán nhỏ, nhất là đám hạ nhân trong viện của Phương thị và Úc Sương Thanh, loạn tung cả lên. Trong lúc nhất thời, không ai nhớ được trong phủ còn có một vị thiếu gia.

Mạnh đại nhân vừa thở dài vừa lắc đầu, tất cả những gì hôm nay chứng kiến thật sự khiến người ta thổn thức, những hơi thở dài trong một ngày của ông còn nhiều hơn của cả một năm. Úc Lượng được xem như là bạn tốt của ông, bởi vì quan hệ của cứu cứu mà ông và Úc Lượng qua lại thường xuyên, thường uống rượu nói chuyện phiếm với nhau.

Nhìn bạn tốt ngày xưa trong một đêm thê tử không ra thê tử, con cái không ra con cái, còn vô cùng không tốt, đi lại cũng phải có người dìu đỡ, làm sao có thể không khiến ông bùi ngùi mãi thôi, liên tục thở dài.

Úc Lượng đen mặt, Úc Toàn Thắng ở trên giường vẫn chưa biết, còn đắm chìm trong mộng đẹp.

Nếu không phải có chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ Mạnh đại nhân sẽ không nghĩ theo hướng đó. Bây giờ cha con Úc gia đều thừa nhận tên này là do Phương thị và người ta gian dứu đẻ ra, nhìn kỹ thì quả thật giống đại công tử Sử gia kia.

Trong lòng càng ngày càng đờng cảm với Úc Lượng, một nam nhân cưới phải thê tử không hiên đã đủ mất mặt rồi, cộng thêm bất trinh, vậy quả thật là không ngẩng đầu lên được. Sao Úc Lượng có thể không nhìn ra

được ý tứ sâu xa trong mắt bạn già, ông ta cực kỳ ngỡ ngàng, hận không tìm được một cái lỗ chui vào.

Úc Vân Từ sai người đi gọi Úc Toàn Thắng dậy, hạ nhân đó gọi vài tiếng, Úc Toàn Thắng trong lúc nửa tỉnh nửa mê đã mắng vài câu thô tục, tiếp theo đó lại ngã đầu ngủ mất.

Úc Lượng thấy thế thì mặt càng đen hơn, miệng méo dữ hơn. Ông ta lên tiếng ừm ừm, nặn ra một chữ đánh hung dữ. Tiểu nghiệt chủng này chính là minh chứng cho sự hèn nhát của ông ta.

Nếu không phải bây giờ hành động bất tiện thì ông ta hận không thể tự mình tiến lên kết liễu, tránh cho mỗi lần nhìn thấy đầu sẽ nhắc nhở mình mất mùa, xem độc phụ như Phương thị nhàn thành hiên thế.

Còn xem nhi tử của người khác như của báu, yêu thương đủ kiêu.

Úc Vân Từ đưa mắt ra hiệu cho hạ nhân kia, hạ nhân lớn mật, tiến lên đẩy lắc Úc Toàn Thắng.

Úc Toàn Thắng đang nằm mơ mỹ nhân trong ngực, tùy ý dâm loạn, bỗng nhiên lầi các bắt đầu lay động, mỹ nhân thét chói tai bỏ chạy tán loạn. Hắn ta sững sờ ngay tại chỗ, sợ đến mức tè tại chỗ.

Mở mắt ra thì thấy một hạ nhân đang lắc mình, lửa giận lập tức bốc lên.

“Nô tài đáng chết...”

Giọng nói của hắn ta im bật đi, đôi mắt trừng lớn, trong mắt phản chiếu khuôn mặt đen của Úc Lượng và khuôn mặt xanh của Mạnh đại nhân, còn có Úc Vân Từ phía sau bọn họ.

“Phụ thân... Mạnh thế thúc, sao hai người lại ở đây?”

“Sắp đến trưa rồi, người còn chưa dậy, thật sự là có chút không tưởng nổi. Nhanh mặc áo vào, chúng ta ở phòng khách chờ người.” Mạnh đại nhân nói xong thì đi ra ngoài trước.

Người trong phòng đầu đi r ã, trong lòng Úc Toàn Thắng nổi lên linh cảm không tốt.

“Phụ thân ta... sao đứng lên được vậy?”

Hạ nhân chăm sóc kia cúi đầu, không dám nhìn vào khuôn mặt u ám của hắn ta: “Thiếu gia, trong phủ xảy ra chuyện lớn r ã. Phu nhân và đại tiểu thư trước đó đã bị đưa tới Thuận Thiên phủ, chưa trở về Hiện tại Mạnh đại nhân tới cửa, nô tài cảm thấy có chút không đúng...”

“Chuyện khi nào? Mẫu thân ta và đại tỷ bị người của Thuận Thiên phủ đưa đi, vì sao?”

Hạ nhân cúi đầu thấp hơn, g ãn như muốn vùi vào thân thể của mình: “Nô tài nghe người ta nói... phu nhân và đại tiểu thư muốn hại Tướng quân...”

Úc Toàn Thắng ngờ ngẩn, mẫu thân và đại tỷ của hắn ta hại phụ thân? Chuyện đó làm sao có thể?

Trong Kinh có ai không biết phụ mẫu hắn ta ân ái, đại tỷ có học có lễ nghĩa. Bọn họ hại phụ thân? Đây quả thật là chuyện buồn cười nhất mà hắn ta từng nghe. Ánh mắt hắn ta mờ mịt, nhìn xung quanh phòng của mình, chẳng lẽ mình vẫn còn ở trong mộng?

Hai tay hắn ta mở ra, một lần nữa ngã xuống giường.

Hạ nhân cuống lên: “Thiếu gia, Tướng quân và Mạnh đại nhân còn ở trong phòng khách đợi ngài đấy?”

Không phải là mộng!

Hắn ta mở mắt ra, thúc giục hạ nhân nhanh chóng giúp hắn ta mặc quần áo r ã vội vàng hấp tấp chạy tới phòng khách.

Mạnh đại nhân đang uống trà, Úc Lượng với khuôn mặt đen thui ngồi ở bên cạnh. Cũng là Úc gia không có người trong tộc, nếu không chuyện xóa

tên khỏi gia phả sẽ không đơn giản như vậy.

Úc Vân Từ nghiêm mặt, sắc mặt bình thản nhìn không ra vui buồn.

“Sử đại công tử đã tới chưa?” Mạnh đại nhân hỏi, sai người tới cửa xem.

Nếu phải trả lại cốt nhục cho Sử gia thì sao Sử đại công tử có thể không trình diện? Vì vậy, khi bọn họ xuất phát từ nha môn thì đã phái người đến Sử gia thông báo với Sử Văn Hiên rồi.

Sử Văn Hiên không biết rõ tình hình, chỉ biết là biểu muội Phương gia đã xảy ra chuyện, Thuận Thiên Phủ doãn bảo ông ta đến phủ Tướng quân một chuyến. Trong lòng thấp thỏm, gần đây ông ta rất ít đến cửa Úc gia, trên đường đi đã nghĩ đến vô số khả năng.

Nhưng không nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Sau khi Mạnh đại nhân nói Úc Toàn Thắng là nhi tử do ông ta và Phương thị gian díu mà ra, ông ta gần như theo bản năng nhìn qua bên cạnh, không muốn đối mặt với ánh mắt trào phúng của Úc Vân Từ.

Chẳng lẽ đều là do nữ tử này đang giở trò?

“Mạnh đại nhân, mọi thứ đều phải có chứng cứ. Tại hạ và biểu muội Phương thị vẫn luôn thân như huynh muội, không thể nào làm ra được chuyện trái với thiên luân như thế. Không biết là Mạnh đại nhân nghe ai nói, sao có thể nghe cái gì thì là vậy được, tùy ý làm nhục danh tiết của người khác.”

Chuyện xảy ra trong Thuận Thiên phủ không được truyền đi nhanh như vậy, cho nên Sử Văn Hiên vẫn chưa nghe được tin tức gì. Ông ta nhìn một vòng, không thấy Phương thị, trong lòng bắt đầu nói thầm.

Còn có Tướng quân, không phải nằm tê liệt trên giường không có cách nào đứng dậy được sao? Sao lại đột nhiên ngẩng dậy được?

“Úc Tướng quân, những năm này biểu muội đối với ngài thế nào, ngài biết rõ nhất, sao lại tin lời nói một phía của người khác mà đã nghi ngờ sự trong sạch của biểu muội, còn không nhận con ruột?”

Người khác trong lời nói của Sử Văn Hiên đương nhiên là Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ đã dám nói Úc Toàn Thắng là nhi tử của Sử Văn Hiên thì không sợ Sử Văn Hiên giảo biện. Cổ đại không có mấy kiểu giám định ruột thịt, chỉ dựa vào việc Úc Toàn Thắng có tướng mạo giống Sử Văn Hiên, hơn nữa ông ta lại qua lại thân thiết với Phương thị. Nàng dám đoán chắc, trong mười người thì có tám người sẽ tin tưởng bọn họ là cha con ruột thịt.

Sử Văn Hiên dù có nói gãy lưỡi thì cũng không bù lại được miệng lưỡi của mọi người.

Úc Lượng không nói ra được, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt sự phẫn hận của mình.

Mạnh đại nhân vượt râu trâm ngâm: “Sử đại công tử, Úc Tướng quân là người thế nào, hẳn là người biết rõ nhỉ? Thân thể ông ấy khỏe mạnh, sao trong một đêm lại bị liệt như phế nhân? Hôm nay Cảnh phu nhân đã giúp cha cáo trạng Phương thị mưu hại trượng phu, Úc thị giết cha, hai người đã nhận tội ngay công đường. Úc Tướng quân niệm tình cha con, mặc dù không phải ruột thịt nhưng đã nuôi dưỡng nhiều năm, chỉ sợ dưỡng tử không có nhà để về trời dạt khắp nơi, có lòng thành toàn cho tình cảm cha con các người, đây là việc thiện mà người có lòng dạ cực kỳ rộng rãi làm ra. Đổi thành người khác thì chắc chắn sẽ ghi nhớ đại ân của Úc Tướng quân. Còn Sử đại công tử có muốn nhận nhi tử về hay không thì xem suy nghĩ của Sử đại công tử thôi.”

Con người của Sử Văn Hiên bỗng nhiên co rụt lại, thẫn nói chẳng trách.

Phụ nhân ngu xuẩn Phương thị kia, không phải mình đã liên tục khuyên nhủ muội ấy phải nhẫn nại à, lời kéo được Tướng quân mới là lẽ phải. Muội ấy thế mà lại ngốc đến mức tự hủy hoại tương lai, đi mưu hại trượng

phu của mình, quả nhiên là phụ nhân thiên cận, không biết lấy đại cục làm trọng.

Tự tìm đường chết, không đáng để đẽ đẽ tình!

Úc Toàn Thắng mang bước chân phù phiếm đi vào, cũng nghe được đoạn nói chuyện đó của Mạnh đại nhân, chỉ cảm thấy sấm sét oanh tạc.

“Mạnh thế thúc, thúc đang nói gì vậy? Con không phải là nhi tử của phụ thân?”

Hành động của mẹ con Phương thị thì hẳn ta vừa biết được một chút, ngược lại không kinh ngạc quá lớn. Thế như hẳn ta dù sao cũng không nghĩ tới, mình thế mà lại không phải là thiếu gia của Úc phủ.

“Không sai, người là nhi tử của Phương thị và Sử đại công tử, Úc Tướng quân nuôi dưỡng người nhiều năm đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Sau này người sẽ quay về chỗ của phụ thân ruột, bản quan nghĩ hồ đĩ không ăn thịt con, Sử đại công tử sẽ không trở mắt nhìn con ruột lưu lạc ở bên ngoài chứ?”

Sử Văn Hiên chưa từng làm chuyện đó, bảo ông ta nhận Úc Toàn Thắng thế nào đây? Nếu không phải Phương thị ngốc đến mức mưu hại Úc Lượng thì sao lại đến mức bây giờ Úc Lượng một mực chắc chắn Thắng ca không phải con ruột?

Quả nhiên là phụ nhân ngu xuẩn, trước kia thì trông thông minh có tâm cơ, sao gần đây lại nhiều lần ra chiêu hồ đĩ.

“Tướng quân, tại hạ dám chỉ lên trời thề cùng với biểu muội trong sạch, không hề vượt quá giới hạn, Thắng ca chắc chắn là con ruột của ngài. Nếu như có một chữ nói láo, tại hạ nguyện chịu hình phạt lôi hỏa đốt cháy, mãi mãi không thể luân hồi!”

“Ông trời quá bận, nào có thể thấy rõ mỗi một kẻ ác trên thế gian. Nếu như mọi chuyện đều có trời cao làm chủ thì nhân gian nào có nhiều oan

khuất như vậy, các châu các huyện và trong Kinh cần gì phải thiết lập nha môn hình ti, thẩm tra xử lý tình tiết vụ án, giải oan cho người ta?”

Úc Vân Từ vừa mới nói xong, Mạnh đại nhân nhìn sâu vào nàng một cái.

Thứ nữ này của Úc Lượng, trước kia ông hoàn toàn không chú ý tới. Chỉ biết là rất nghe lời Phương thị, xa lánh Thành Quốc công phủ, nhà ngoại thân chính.

Thê tử của mình không chỉ nói nữ nhi này không giống như của Thành thị sinh ra, quá ngu dốt, không sánh bằng một phần mười Thành thị. Bây giờ xem ra lời đồn không thật.

Lời nói cử chỉ này của nàng, bình tĩnh thông dong, rất có ý tứ của Thành thị trước kia.

“Cảnh phu nhân nói không sai, xử án thì có bằng chứng, há dựa vào một lời thề hư ảo mà có thể rửa sạch được tội danh? Sử đại công tử khăng khăng không nhận thân, đó là việc nhà của Sử gia. Hôm nay bản quan thay Úc Tướng quân làm chứng, xóa tên Úc Toàn Thắng khỏi gia phả, sau đó hắn không còn là con cháu của Úc gia nữa.”

Úc Toàn Thắng vẫn luôn mờ mịt, hắn ta thật sự không rõ, sự việc sẽ tới tình trạng như hôm nay?

Hắn ta đường đường là đích tử duy nhất của phủ Tướng quân, sau này tất cả mọi thứ của phủ Tướng quân đều là của một mình hắn ta. Ai ngờ hiện tại lại có người nói cho hắn ta biết, hắn ta không phải là con cháu của Úc gia mà là con của Sử gia, việc này khiến hắn ta làm sao thể chấp nhận được?

“Phụ thân...”

Úc Lượng xoay mặt đi, nhìn hắn ta thêm một cái cũng cảm thấy chướng mắt.

“Sử... công tử, Sử đại công tử mới là phụ thân ruột của ngươi.”

Mạnh đại nhân nhắc nhở xong thì nói tiếp: “Sử đại công tử, ngươi muốn đón nhi tử về hay là không nhận nhi tử thì đều là chuyện của ngươi. Bây giờ Úc phủ còn có việc nhà phải xử lý, không giữ các ngươi thêm nữa.”

Sắc mặt của Sử Văn Hiến thay đổi dần, ông ta mờ mịt nhìn Úc Vân Từ. Úc Vân Từ bình tĩnh nhìn lại ông ta, không có một chút né tránh nào.

Ông ta thật sự là nhiều năm đánh chim ưng bị nhọn mỏ vào mắt, trước kia sao lại không nhìn ra tâm cơ này của nàng?

Nếu bây giờ ông ta dẫn Úc Toàn Thắng đi thì không khác gì chưa đánh đã khai, xác thực tư tình của mình và Phương thị. Nếu như ông ta không đưa Úc Toàn Thắng đi thì chỉ sợ lại phải có thêm một cái tiếng xấu là không nhận cốt nhục máu mủ.

Tiến thoái lưỡng nan, ông ta đã nhiều năm chưa từng có cảm giác tởm như thế.

“Mạnh đại nhân, tại hạ tin tưởng sự việc chắc chắn sẽ có một ngày tra ra được manh mối. Úc Tướng quân bệnh một trận có lẽ đã có chút hốt hoảng, bị người ta xui khiến, thế mà ngay cả ruột thịt cũng không nhận. Tại hạ nói thế nào cũng là biểu cữu của Thắng ca, đứa trẻ này cơm ngon áo đẹp từ nhỏ, chưa từng chịu chút khổ sở nào. Úc Tướng quân hẳn tâm như thế, người làm biểu cữu lại không yên tâm, tại hạ sẽ sắp xếp tốt cho nó, chờ ngày Úc Tướng quân tỉnh táo lại.”

“Sử đại công tử đừng cho rằng dùng lời nói chỉ tốt ở bên ngoài là có thể làm lẫn lộn sự thật, là có thể rửa sạch tội lỗi của mình sao? Phụ thân của ta vô tội biết bao, bị các ông lừa bịp. Ngậm đắng nuốt cay giúp các ông nuôi lớn nhi tử, ông thế mà vẫn muốn một mực dựa vào Úc gia chúng ta. Hẳn là ông còn trông cậy con của ông tương lai có thể kế thừa phủ Tướng quân hay sao?”

Úc Lượng nghe lời nói của Úc Vân Từ thì quả nhiên cảm xúc trở nên kích động.

Không sai, họ Sử không chịu thừa nhận chính là muốn giành lấy tất cả mọi thứ của ông ta!

Đôi nam nữ chó má này, đùa giỡn ông ta nửa đời người, lại còn dám vọng tưởng.

“Cút... đi...” Tay ông ta nắm chặt lấy cái ghế, dùng hết sức lực toàn thân để đứng lên, thở hổn hển, cảm tức nhìn Sử Văn Hiên và Úc Toàn Thắng.

Mạnh đại nhân đứng lên theo, trấn an nói: “Ông không nên tức giận, để bọn họ đi là được.”

Cơn giận của Úc Lượng chưa tan, ông ta hận không thể dùng ánh mắt giết chết Sử Văn Hiên.

Sắc mặt Sử Văn Hiên xanh trắng đan xen, thế mà còn hành lễ với Mạnh đại nhân một cái rồi mới cáo từ. Úc Toàn Thắng nhìn thoáng qua Úc Lượng, thấy giống phương nhìn hắn ta giống như nhìn kẻ thù thì vội vàng chạy đuổi theo Sử Văn Hiên.

Úc Vân Từ âm thầm nhắc nhở mình, Sử Văn Hiên này không phải là người hiền lành, dưới sự tức giận mà còn nhớ phải hành lễ, nhất định là bụng dạ cực kỳ sâu. Một Thẩm Thiệu Lăng là đã làm kinh hồn bạt vía, lại thêm Sử Văn Hiên này, xem ra sau này mình phải đề phòng cẩn thận.

Dưới sự chứng kiến của Mạnh đại nhân, Úc Toàn Thắng bị xóa tên khỏi gia phả Úc gia, đã ghi chép vào chỗ hộ tịch của nha môn.

Đến bây giờ, Úc phủ chỉ còn lại hai cha con Úc Lượng và Úc Vân Từ. Úc Vân Từ đưa ra ý kiến đón Úc Lượng đến Hầu phủ, bị Úc Lượng từ chối. Úc Lượng ở lại phủ Tướng quân, nàng làm chủ bán đi một nhóm hạ nhân, tất cả đều là người trong viện của ba mẹ con Phương thị.

Trước kia Úc phủ có hai vị di nương, người chết là Sở di nương, còn có một vị Đào di nương.

Đào di nương không có dáng dấp tốt bằng Sở di nương, cộng thêm tuổi không còn nhỏ, không có con cái, luôn thành thật với bốn phận mà ở trong phòng của mình, chưa từng đòi sủng.

Khi Úc Vân Từ sắp xếp hạ nhân của phủ Tướng quân thì nhìn thấy bà ấy.

Suy nghĩ một chút, nàng để bà ấy dọn đến tiền viện ở, sau này chăm sóc áo cơm cuộc sống thường ngày của Úc Lượng. Đào di nương ngàn ơn vạn tạ, cảm kích đến mức suýt nữa rơi lệ, vui vẻ tiến lên hầu hạ Úc Lượng.

Úc Lượng lên tiếng ừ ừ, có chút hài lòng với sự sắp xếp của Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ nhớ rõ dáng vẻ uy phong trước kia của ông ta, lại nhìn ông ta bây giờ như vậy thì có chút đờng cảm. Nếu không phải ông ta ái thiếp diệt thế thì sao lại rơi vào kết cục này chứ.

Đờng cảm thì đờng cảm nhưng vẫn không có cảm tình gì. Có thể sắp xếp cuộc sống cho ông ta đã là sự nhân từ lớn nhất của nàng rồi, cái khác thì không thể cho nhiều hơn nữa.

Sau khi trở về hậu phủ, việc đầu tiên nàng làm chính là tắm rửa thay quần áo.

May mà hôm nay là ngày đầu tiên của nguyệt tín, lượng rất ít, nàng vẫn có thể chống đỡ được. Nếu như là ngày ra nhiều thì có đánh chết nàng cũng sẽ không ra khỏi cửa. Khi tắm rửa, nàng tình cờ thoáng nhìn qua vết bẩn trên đai nguyệt sự ở bên cạnh, cảm thấy có chút không đúng.

Màu quá đậm.

Hơn nữa có phải lượng ít quá không?

Trước kia nàng không như vậy, mặc dù lượng không quá nhiều nhưng nhiều hơn bây giờ một chút, màu sắc cũng đỏ hơn một chút. Còn có từ khi nàng xuyên không tới nay mới có kinh một lần, quả thật có chút không bình thường.

Còn nữa với tâm địa độc ác của Phương thị, làm sao lại để nguyên chủ khỏe mạnh lớn lên chứ? Càng nghĩ nàng càng cảm thấy Phương thị đã động tay chân gì đó. Cái căn bản trong sinh tồn của một nữ tử cổ đại là gì?

Là dòng dõi!

Nàng không tin Phương thị để mặc cho nàng gả vào Hầu phủ thì sẽ không chuẩn bị một chút nào. Mặc dù trong sách luôn nhấn mạnh nguyên chủ và Hầu gia chưa viên phòng, nhưng với cách làm người của Phương thị thì nào có không nghĩ tới nữa như.

“Trong Kinh có những người tài về phụ khoa có danh tiếng lớn một chút nào?”

Thái Thanh nghe được câu hỏi của nàng thì nhẹ nhàng lắc đầu: “Nô tỳ không rõ lắm, đợi lát nữa nô tỳ đi hỏi thăm xem.”

Nàng gật đầu: “Hỏi được rồi thì người trực tiếp mời người tới phủ.”

Thái Thanh đáp lời, hầu hạ nàng đứng dậy mặc quần áo.

Vào lúc hoàng hôn, một vị lão đại phu tới cửa. Là Trịnh đại phu của Thiên Kim Đường trong Kinh, Trịnh đại phu là người tài về phụ khoa nổi tiếng nhất trong thành. Thái y trong cung chuyên về phụ khoa có rất nhiều, trong đó có hai vị còn là đệ tử của Trịnh đại phu.

Người bình thường không mời được Trịnh đại phu, sau khi Cảnh Tu Huyền hỏi phủ biết được nguyên do thì tự mình phái người đi mời.

Khi Trịnh đại phu đi vào thì chỉ thấy Cẩm An hầu và phu nhân ngồi cùng nhau, giống như là đang chờ ông.

Úc Vân Từ không vòng vo, ngược lại là Cảnh Tu Huyền có chút không được tự nhiên, nữ nhân này... mặc dù Trịnh đại phu là thầy thuốc, ở trước mặt thầy thuốc thì không cần kiêng kỵ. Nhưng một nữ tử như nàng, dùng ngôn từ trực tiếp, không uyển chuyển chút nào...

Được rồi, không hồ là thê tử của hắn, làm việc nói thẳng, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

Nàng vươn tay để Trịnh đại phu bắt mạch.

Trịnh đại phu thăm dò mạch tượng, trong lòng đã có căn nguyên: “Thân thể của Cảnh phu nhân mất cân bằng từ nhỏ, xác nhận thường ăn đồ lạnh, đến mức thiếu huyết khí, cái lạnh ứ đọng.”

Đó chính là cung hàn rồi.

Úc Vân Từ thàn thở phào một cái, chỉ cần không phải là đồ độc hại gì thì chậm rãi đi điều trị là được.

“Điều trị như thế nào, còn xin Trịnh đại phu kê đơn thuốc.”

“Lão phu ngược lại có một phương thuốc lành, chỉ là Cảnh phu nhân đã có hàn khí trong thời gian dài, không thể nóng vội được. Trong chuyện con cái không thể cưỡng cầu, tất cả tùy duyên. Nếu như đi điều trị thỏa đáng thì đi đâu nên tới tự nhiên sẽ tới thôi.”

Lời này được nói một cách uyển chuyển, gián tiếp nói thân thể nàng không thể mang thai sinh nở.

Nếu là thời gian trước, nàng nghe thấy mình rất khó có thai thì vẫn sẽ không có gợn sóng gì. Hiện tại nàng quyết định chung sống với nam nhân bên cạnh suốt quãng đời còn lại, nếu như dưới gối hai người không có con...

Hắn là người cổ đại, trong chuyện dòng dõi chắc chắn là có cách nhìn truyền thống.

Một vài người gọi là nam sĩ si tình ở cổ đại mà nàng biết, nếu như thế tử không thể sinh đẻ thì bình thường đầu sẽ do thiếp thất thay thế, giữ con bỏ mẹ.

Chuyện như vậy nàng không tiếp nhận được. Nếu như hẳn thật sự vì con cái mà nạp thiếp, như vậy sao thì sao không đừng ở cạnh nhau khi vừa mới bắt đầu.

Nàng đã đưa ra quyết định, hỏi: “Trịnh đại phu, ông có chuyện thì nói thẳng không sao, ta chịu được. Ông cứ nói thẳng cho ta biết, ta còn có thể sinh con hay không?”

Có thể là Trịnh đại phu không nghĩ tới nàng sẽ hỏi một cách ngay thẳng như thế, ánh mắt không tự chủ được mà liếc nhìn về phía Cảnh Tu Huy ền đang im lặng ở một bên.

Ánh mắt Cảnh Tu Huy ền hơi sâu, hẳn nói: “Phu nhân đã muốn hỏi thì ông nói thẳng là được. Không chỉ phu nhân chịu được, bản hầu cũng có thể chịu được.”

Hai phu thê này, đầu không phải là người bình thường.

Trịnh đại phu nghĩ vậy, giọng điệu cố gắng uyển chuyển: “Phu nhân quả thật đã ăn rất nhiều đờ lạnh từ nhỏ, có vài đờ lạnh tương sinh tương khắc, cực kỳ có hại cho thân thể. Cứ thế mãi, thâm hụt khí huyết, liên lụy bào cung, đả thương gốc rễ. Nếu như đi điều trị dựa theo đơn thuốc của lão phu thì có thể có hiệu quả, cải thiện thể chất, không còn tay chân lạnh buốt nữa. Nhưng chuyện con cháu là khó dự đoán nhất, lão phu không dám hứa chắc. Nói thật, lão phu làm nghề y mấy chục năm, chưa bao giờ gặp nữ tử có hàn khí nặng như phu nhân người đây.”

Úc Vân Từ khẽ cười một tiếng, mặc dù trong lòng sớm đã có linh cảm nhưng nghe được kết luận từ người khác, nàng vẫn có chút tiếc nuối.

Trịnh đại phu có danh tiếng lớn, những nữ tử ông tiếp xúc gần như đều là phu nhân có thể diện. Phạm là nữ tử có xuất thân tốt một chút thì có ai không phải được chăm sóc từ nhỏ, quý báu lớn lên.

Cho nên mình như vậy là cực kỳ hiếm thấy.

Phương thị hoàn toàn chưa bao giờ cho nguyên chủ một con đường sống!

Trịnh đại phu thường ra vào những nhà giàu vọng tộc, đã nhìn quen những việc ngấm đố. Phương thị kia ngay cả chuyện giết trượng phu thông dâm còn làm ra được, việc hủy hoại thân thể của nữ nhi vợ cả cũng không lạ.

Chỉ tiếc cho Cảnh phu nhân...

“Trong lòng phu nhân thả lỏng, có lòng trờng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh. Lão phu từng gặp qua không ít người bệnh nặng, chỉ vì ngày ngày vui vẻ mà cuối cùng gặp dữ hóa lành, bình yên sống quãng đời còn lại.”

Úc Vân Từ cảm kích lời khuyên của ông, chuyện ông nói tới ở hiện đại thường nghe thấy được.

Sau khi đưa tiễn Trịnh đại phu, lại ra lệnh cho đám hạ nhân canh giữ ngoài cửa, trong sảnh chỉ có hai phu thê bọn họ. Nàng thẫn thẫn thấy may mắn, hôm đó lúc quan trọng thì bà đi tới, nếu không hai người từng chung đụng da thịt, muốn phân rõ ranh giới thì sẽ không dễ dàng như vậy.

“Hầu gia, lời của đại phu vừa rồi ngài đã biết hết. Nếu ta đã không thể sinh nở thì không dám dây dưa với ngài. Ta nguyện nhường vị trí, tự xin rút lui.”

Nếu là trước ngày hôm qua, nàng cũng không dám tùy tiện nói ra lời này. Nhưng hiện tại Úc gia không có mẹ con Phương thị, không có Úc Toàn Thắng, chỉ có Úc Lượng. Cho dù nàng trở về thì cũng có thể làm chủ Úc gia.

Chuyện thế gian, thứ khó khống chế nhất chính là tình cảm.

Trên lý trí nàng biết mình nên lựa chọn như thế nào nhưng vẫn không thể kiềm chế được mà dâng lên cảm giác thống khổ. Vừa nghĩ tới nàng sẽ phải rời xa nam nhân này, từ đây mỗi người một ngã thì giống như vạn tiễn xuyên tâm.

Trên mặt Cảnh Tu Huyền giận tái đi, trong lòng nàng, mình lại là người bạc tình bạc nghĩa như vậy hay sao?

Dòng dõi gì chứ?

Khuông gia đâu đã tuyệt hậu rỗi, hấn còn quan tâm đến Cảnh gia à? Chẳng lẽ nữ nhân này cảm thấy phiền phức của Úc gia đã được dọn hết rỗi, nàng có đường lui rỗi nên có thể rời khỏi mình không lưu luyến chút nào?

Hừ, nghĩ cũng đừng hòng!

“Nàng muốn rời khỏi H`âu phủ?”

Giọng điệu của hấn lạnh lùng, từng chữ giống như hạt vụn băng đập vào người. Nàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng mài răng, “răng rắc” muốn nhai nát nàng.

Hơn nữa nàng đang nói đến chuyện mình không thể sinh nở, trọng điểm chú ý của hấn có phải là không đúng không?

“H`âu gia, ta không thể sinh...”

“À, vậy thì không sinh.”

Sắc mặt hấn hơi nguôi giận, bắt đầu trở nên hờ hững, hấn liếc xéo nàng.

Nàng hơi nhíu mày, hấn có ý gì vậy? Chẳng lẽ nàng sinh hay không không quan trọng, hấn tự nhiên sẽ tìm người khác sinh, mình chỉ cần bằng lòng ở lại là vẫn có thể là phu nhân H`âu phủ?

Như vậy sao được!

Nàng cũng không muốn biến thành một người ngày ngày tranh giành với những nữ nhân khác, vì một nam nhân mà đánh mất bản thân, cuối cùng biến thành đáng vẻ đáng ghét.

“Hầu gia, có thể ngài không hiểu ý của ta. Ta không thể sinh nở, nếu như ta ở lại, vậy thì có nghĩa Hầu gia ngài cũng không có con cái.”

“Ừm.”

Nàng suýt nữa nghi ngờ là mình nghe nhầm, chữ ừm này tùy ý như vậy. Thật giống như đối với hắn mà nói là một chuyện cực kỳ bình thường, hắn trả lời cũng có vẻ không sao cả.

Thấy nàng ngây người, hắn một lần nữa lên tiếng.

“Được.”

Chương 72

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lư hương mạ vàng khắc hoa trên góc kệ phía tây có sương khói lượn lờ, người ta ngửi vào mà thấy bình tâm. Đèn cầy có đế khắc hoa ở góc khác đang cháy rực, lụa mỏng che đi đèn cầy, ánh đèn vàng cam ấm áp tỏa ra.

Dùng như trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy hơn hai mươi năm mình đã trôi qua của bản thân không chân thật, mùi hương âm thầm di chuyển trong khuê phòng giữa bóng tối, giấc mộng hoang đường vụt qua.

Mà cảnh tượng lúc này có đế đèn lư hương, cửa sổ lớn khắc hoa, Đa Bảo Các cổ kính. Hoàn cảnh có bầu không khí lịch sử dày đặc này mới là chốn nàng sinh sống.

Chính là hắn!

Dù ở thời hiện đại, rất ít nam nhân không đẻ bụng nữ nhân không thể sinh con, huống chi là cổ đại. Hắn đứng ý ở bên cạnh nàng, không đẻ bụng nàng có thể sinh con không, như vậy, nàng còn có gì để do dự.

Lòng nàng như có một dòng suối ấm áp chảy qua, ấm áp thoải mái. Nàng như mừng như giận, đôi mắt ngấn nước, đưa tình nhìn hắn.

Nam nhân vẫn lạnh lùng, thâm trầm không gợn sóng.

“Hầu gia, ngài thật sự không đẻ bụng?”

“Ừm.”

Về chuyện con nối dõi, hắn cũng không ham thích. Có cũng là dẹt hoa trên gối, không thì cũng năm tháng an ổn.

Ánh mắt hắn kiên định, hắn đảo đuôi mắt.

Tim nàng đập loạn, nàng nhìn lại sự mừng rỡ muốn nhào vào ngực hắn, chỉ vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay của hắn. Bàn tay của hắn to hơn, bao bọc bàn tay mềm mại của nàng. Nàng đứng lúc cúi đầu, để lộ cổ trắng nõn, kìêu mỹ động lòng người.

Tình nghĩa đã định, nên có một buổi tối trăng tròn hoa thắm của đôi tình nhân.

Đáng tiếc!

Chỉ có thể nhìn, không làm gì được.

Chờ bà dì vừa đi, nàng nhất định phải thực hiện mong muốn, làm việc ngưng ngừng kia với hắn... Nàng nghĩ đến hình ảnh kia, cảm thấy cơn nóng đánh úp, vội ngừng bản thân.

Dù Trịnh đại phu nói uyển chuyển, nàng cũng có thể nghe ra ý tứ chân chính. Nếu nàng muốn sinh con, chẳng khác gì chờ đợi kỳ tích xảy ra. Nếu nàng không sinh được, chẳng phải tước vị Hầu phủ tiện nghi nhĩ phòng?

Nếu nhĩ phòng thu ân lương, nàng đương nhiên không sao cả. Nhưng với đức hạnh của nhĩ lão phu nhân, còn có anh họ và cháu họ, không ai tốt lành.

Hầu phủ là của Hầu gia, những người đó mơ ước tước vị muốn bọn họ chấp tay nhường Hầu phủ, nàng không muốn.

“Hầu gia, lỡ như... Thiếp nói lỡ như thiếp thật sự không sinh con được. Hầu phủ làm sao bây giờ? Cũng không thể để tước vị rơi vào bên kia được, thiếp cảm thấy không thể không bớt lo nhĩ phòng.”

Hắn đứng lên, hơi nghiêng về phía trước, kéo nàng tới.

“Bọn họ không xứng! Chẳng phải nàng cũng nuôi một đứa?”

Nàng nuôi một đứa?

“Hầu gia... Nói Cẩm Nhi.”

Cảnh Tu Huyền gật đầu, kéo nàng ra cửa, “Ta thấy nàng rất thích đứa trẻ kia, nếu nàng thích, ghi vào danh nghĩa của nàng đi.”

Cách hay!

Cầm Nhi là đứa trẻ ngoan. Nó được nàng nuôi từ nhỏ, tốt hơn con cháu không cùng chi trong tộc. Hơn nữa Cầm Nhi có huyết mạch của Cảnh gia, với nàng mà nói, Cầm Nhi là người thích hợp nhất.

“Cảm ơn H`ai gia.”

Bọn họ sắp ra cửa, hắn đột nhiên nghiêng người, giữ nàng lại, “Nàng muốn cảm tạ ta như thế nào?”

Nàng có thể nhận ra thân thể hắn biến hóa, hơi nóng ập lên hai má hồng hồng, như vừa thoa phấn. Nam nhân này làm việc nhanh nhẹn đến mức làm người ta trở tay không kịp.

Nhưng sao tim nàng đập nhanh như vậy, nàng cảm thấy đáng vẻ cường thế của hắn rất điển trai?

Nàng nũng nịu nhúc nhích, cọ vào hắn, quả nhiên, đôi mắt hắn sâu hơn, thân thể cứng đờ. Hắn đè vào nàng, cả người như bị lửa thiêu, rất nóng.

Thật đáng tiếc!

Nàng lại tiếc nuối, nhận ra có đ`ồ vật nóng bỏng chặn môi nàng, giao triền với nàng. Nàng hưởng ứng, tay tìm kiếm chỗ nóng rục kia.

Hắn bắt lấy tay nàng, rời môi nàng, thanh âm trầm khàn, “Nàng muốn ở chỗ này, ừm?”

Nàng tỉnh táo, nơi này là thánh đường tiên viện, xác thật không ổn.

“VẬY... V`ề thôi.”

Nàng còn chưa kịp nhiều lời, đã bị kéo ra cửa, đến hậu viện.

Trong nữ lao Thuận Thiên Phủ, mẹ con Phương thị bị nhốt ở một gian, nữ quản ngục đẩy họ vào, ra lệnh họ không được khóc kêu. Người vào đại lao, mặc cho tôn quý cỡ nào, cũng chỉ có thể mặc người ta xâu xé.

Nhà giam khác có tiếng khóc tiếng mắng, còn có tiếng cười điên loạn, không dứt bên tai.

“A!”

Giường gỗ được trải rơm rạ, có mấy con sâu không biết tên đang bò tới bò lui. Úc Sương Thanh muốn ng ửi xuống trong chốc lát, vừa thấy chúng, da đầu tê dại, nàng ta nhin không được hét lên.

“La ó cái gì?” Nữ quản ngục không kiên nhẫn đi tới.

“Có... Sâu...”

Quản ngục có chút béo, nghe vậy trợn mắt, “Đừng nói là sâu, rắn và chuột cũng thường thấy, có gì mà ghê gớm, còn tưởng mình vẫn là đại tiểu thư phủ Tướng quân hả...”

Rắn và chuột?

Úc Sương Thanh ớn lạnh, nghĩ đến hai thứ kia, nhìn xung quanh, đứng đó không dám lộn xộn.

Quản ngục càng khinh thường, “Một kẻ dám giết cả cha ruột, còn sợ rắn và chuột, buồn cười không?”

“Sự thật còn chưa được đi ều tra rõ, ta còn là phu nhân phủ Tướng quân, nàng ta vẫn là đại tiểu thư phủ Tướng quân, há để một tiện dân như người đứng đây tùy ý nhục mạ!”

Phương thị đã bình tĩnh. Bà ta cẩn thận ngẫm nghĩ lại chuyện hôm nay, càng nghĩ càng cảm thấy là nha đầu chết tiệt kia dùng quỷ kế. Về nhà ều chết tiệt kia dùng biện pháp gì, động tay vào thời điểm nào, bà ta nghĩ trăm lần cũng không ra.

Quản ngục nhẹ phi một tiếng, cười khẩy nói: “Khẩu khí lớn thật đấy, cái gì mà phu nhân phủ Tướng quân, người làm chuyện táng tận lương tâm như thế, chẳng lẽ còn trông cậy Úc Tướng quân không so đo hiềm khích trước đây? Nói thật cho người biết, Úc gia không chỉ hưu người, tính cả người nữ nhi con trai cùng nhau trừ danh. Còn xóa tên con gái và con trai người tư thông biểu ca sinh ra, cũng nhờ Úc Tướng quân thiện tâm, trả lại cho Sử gia. Người còn có mặt mũi tự xưng là Phu nhân Tướng quân, ta khinh!”

Tuy Phương thị đoán được Úc Lượng không bao che cho bà ta nữa, còn gửi gắm hy vọng vào Thắng ca nhi. Bà ta nghe vậy, sắc mặt đại biến, âm điệu thay đổi, “Người nói gì, tướng quân đưa Thắng ca nhi cho Sử gia? Sử gia nhận r ồi?”

Bà ta th ần c ầu nguyện, dựa vào tâm kế của biểu ca Sử gia, hẳn sẽ có đối sách. Nếu Sử gia thật sự nhận Thắng ca nhi, chẳng phải đã chứng thực chuyện của bà ta và biểu ca.

Biểu ca sẽ không làm thế!

Hắn nhất định sẽ ngăn cản.

“Có người nuôi con trai thay bọn họ, Sử gia vui vẻ còn không kịp, nào có đạo lý không nhận.”

“Người gạt ta!” Thanh âm Phương thị sắc bén, Phương thị bắt lấy cửa nhà tù, li ều mạng lắc cánh cửa.

Quản ngục hừ một tiếng, mặc kệ bà ta, vung cây gậy trong tay để thị uy. Quản ngục thấy Phương thị đờ đẫn, lẩm bẫm nói không có khả năng. Quản ngục khinh thường phi một cái, sau đó đi chỗ khác.

Phương thị không ngừng tự an ủi, biểu ca nhất định có nguyên nhân. Hắn dẫn Thắng ca nhi đi, nghĩa là còn có tính toán khác. Bà ta là cô nãi nãi của Phương gia, đại ca sẽ không mặc kệ bà ta.

Chỉ cần bà ta đánh chết không thừa nhận, tin rằng dù là biểu ca hay là đại ca, nhất định sẽ nghĩ cách cứu bà ta đi ra ngoài. Rồi cuộc một khi mẹ con họ chứng thực tội danh, chuyện đó liên quan đến thanh danh của toàn bộ Phương gia.

Bà ta không cần quan tâm đó là tội gì, chỉ cần có người bịt miệng, ai dám truyền bậy.

Vì thanh danh Phương gia, không chỉ đại ca và đại tâu, còn có Thái Hậu và bệ hạ trong cung, tuyệt đối sẽ không trở mắt nhìn chuyện này xảy ra. Bà ta nghĩ đến đây, hơi an tâm. Bà ta chậm rãi đi đến cạnh giường, ng ấ xuống.

“Nương... Trên đó có sâu.”

Bà ta nhìn nữ nhi kinh hoảng thất thố, có chút thất vọng. Thanh tử nhi quá ích kỷ, chỉ muốn từ chối hôn sự Ngô phủ, có thể ra tay tàn nhẫn với tướng quân.

Như vậy nữ nhi, bà ta cảm thấy sợ hãi. Bà ta có thể không từ thủ đoạn, nhưng hy vọng cả đời nữ nhi trôi chảy, đừng dính vào mấy việc bẩn.

“Không sao, mấy con sâu thôi, không có gì để sợ cả.”

Úc Sương Thanh bĩu môi, vẫn không dám ng ấ xuống.

Quảng Xương H ầi phủ đã nhận được tin tức, trái ngược với Phương thị kỳ vọng. Quảng Xương H ầi phu nhân biết Úc Tướng quân hưu Phương thị, nếu trượng phu chu toàn, đi cứu mẹ con cô n ấ n ấ, vậy sau này họ cũng chỉ có thể được nuôi ở H ầi phủ.

Bà ấ ngăn cản Quảng Xương H ầi, không để ông ấ đi Thuận Thiên Phủ, “H ầi gia, ngài muốn đi cứu cô n ấ n ấ, vậy hưu thiệp đi.”

Phương Di ềm Tuyết ở một bên, hốc mắt h ềng h ềng.

“Phụ thân, tiểu cô làm việc như thế, nữ nhi nào còn mặt mũi gặp người ta.”

Quảng Xương H`ầu sao không biết chuyện nghiêm trọng, nhưng là huynh trưởng, nếu không lộ mặt, sao mà được? H`ấn thấp giọng c`ầu xin, Quảng Xương H`ầu phu nhân không cho.

Lúc này, Phương lão phu nhân ch`ống gậy đi tới, vừa thấy con dâu ngăn cản con trai, không cho con trai đi cứu tiểu nữ nhi, giận sôi máu, “Con dâu, con có ý gì? Ch`ẳng lẽ con trơ mắt nhìn họ chết trong nhà lao?”

“Nương, không phải nữ nhi không thông tình đạt lý, thật sự là tiểu cô hành sự làm người ta tức giận. Con dâu cũng không phải nghĩ cho mình, mà cho thanh danh toàn bộ H`ầu phủ, cùng với thanh danh của tất cả nữ tử.”

“Thanh danh gì? Nó bị người ta hãm hại, các con làm huynh trưởng và tâu tâu, không đi cứu, giải oan cho nó, vậy bộ xương già là ta ngày mai tiến cung, đi xin Thái Hậu nương nương.”

Phương lão phu nhân đã nhắc Phương Thái hậu, Quảng Xương H`ầu phu nhân chỉ cảm thấy hai mắt biến thành màu đen. Mẹ ch`ồng làm người như thế nào, bà ta rất rõ ràng, nếu không cũng sẽ không nuôi được một đứa con gái như vậy.

Đáng tiếc đại tỷ nhi của bà ta, vừa sinh ra đã bị mẹ ch`ồng ôm đi, nuôi thành người thích hư vinh, cực kỳ tự phụ. Dù hiện tại cao quý vì là phi, cũng không được sủng.

Nếu không phải bệ hạ là biểu ca ruột, đại tỷ nhi có Nhị hoàng tử, chỉ sợ đã sớm mất để tâm, bị v`ắng về nơi thâm cung.

Mẹ ch`ồng có kiến thức hạn hẹp, dáng vẻ nhà nghèo, chỉ muốn leo lên phú quý. Bà ta đào tạo một cô nương có kiến thức nông cạn, ấy vậy mà không tự biết, còn tưởng mình thông minh.

Tiểu nữ nhi được sinh ra, mẹ ch`ồng còn muốn ôm đi, bà ta sống chết ngăn cản. Bà ta giảng co mấy ngày, mẹ ch`ồng mới hậm hực cho qua. Sau

đó, mẹ ch ồng không thích Đi ềm Tuyết, ngược lại cực kỳ sủng ái Sương Thanh cô nãi nãi sinh ra.

“Nương, con dâu tin tưởng Thái Hậu nương nương cũng không có khả năng nhìn thanh danh của H ầu phủ chúng ta bị hủy trong một sớm một chiều. Ngài không vì người khác suy nghĩ, cũng phải ngẫm lại cho con cháu Phương gia. Nếu nhà có cô nãi nãi và biểu cô nương như vậy, thế tử làm mai như thế nào? Đi ềm Tuyết còn gả ch ồng như thế nào đây?”

Phương lão phu nhân có chút dao động, chỉ vì bà ta nhắc tới thế tử Phương Thực Quang.

“Các con làm đại ca đại tẩu, cô nãi nãi xảy ra chuyện thì khoanh tay đứng nhìn, không sợ người khác nói xấu?”

Quảng Xương H ầu phu nhân thấy thái độ mẹ ch ồng có chút buông lỏng, dịu giọng, “Nương, con dâu không nói mặc kệ. Chỉ là H ầu gia không nên ra mặt, nữ lao là địa phương nào, đó là nơi một đại nam nhân như chàng ấy nên đi? Con dâu đã sắp xếp xong xuôi, cho người chuẩn bị nữ quản ngục, sẽ không để họ chịu khổ. Về cái khác, con dâu tin có Thái Hậu và bộ hạ làm chủ.”

“Không sai, nương, chuyện là thế đấy.” Quảng Xương H ầu phụ họa, không muốn bị mẹ già trừng mắt nữa.

Ánh mắt Phương lão phu nhân hung ác, bà ta biết con dâu nói có lý, nhưng mình có chút mất mặt. Bà ta thấy con trai tựa hồ đứng ở bên con dâu, tức giận đập cây gậy xuống đất vài cái, nổi giận ùng ùng bỏ đi.

Quảng Xương H ầu phủ vội theo sau đỡ mẫu thân.

“Nương, tổ mẫu có vẻ tức giận, Thái Hậu nương nương có thể trách ngài không?”

Phương Đi ềm Tuyết thay mẫu thân lo lắng, Quảng Xương H ầu phu nhân yêu thương xoa đầu nàng ta, “Sẽ không, Thái Hậu nương nương ở

trong cung nhiều năm, có thể tìm được con đường sống dưới tay Thành Thái hậu, tất nhiên tâm cơ hơn tổ mẫu con.”

Quảng Xương Hầu phu nhân đang an ủi nữ nhi, Phương Thái hậu sẽ làm như thế nào, thật ra bà ta cũng không biết rõ. Dù là Thái Hậu hay cô nãi nãi, thậm chí là đại tỷ nhi, đều bị mẹ chồng nuôi dưỡng. Họ bình thường kiêu ngạo, tham phú quý.

Thế tử còn đỡ hơn, nam nhi không thường ở nội trạch. Nhưng mẹ chồng sủng ái trưởng tôn, tính tình của thế tử cũng có chút không ổn trọng, may mắn bà ta còn có tiểu nữ nhi hiểu chuyện ở bên cạnh.

Hiện tại bà ta chỉ hy vọng đại cô làm Thái hậu nhiều năm, có thể lấy đại cục làm trọng.

Phương Thái hậu ở trong cung nhiều năm, nhìn vấn đề tất nhiên khác lão phu nhân. Phương Thái hậu nhìn Lương phi khóc đỏ mắt, lớn tiếng khiển trách.

“Khóc gì? Cả ngày chỉ biết khóc sụt sướt, gặp chuyện liền khóc, hèn gì bệ hạ không thích đến chỗ của con.”

Lương phi bị bà ta quát, đang đờ đẫn, nhất thời quên khóc. Lương phi phản ứng lại, càng muốn khóc, còn phải chịu đựng, không ngừng khụt khịt. Nàng ta quên mất chuyện mẹ con Phương thị, chỉ còn câu mắng vừa rồi của Phương Thái hậu, nói nàng ta không giữ được bệ hạ.

“Cô mẫu, ngài nói con nên làm gì bây giờ? Bệ hạ không muốn đến chỗ con...”

Phương Thái hậu tức giận, nếu không có bà ta áp chế, chỉ sợ mấy tháng bệ hạ cũng sẽ không bước vào Lộ Hoa cung. Sao chất nữ này không giống mình?

Khi đó bà ta lẻ loi một mình, gia thế lại không tốt, còn không phải vào mắt tiên đế. Tuy nói bà ta là tần, nhưng một tháng tiên đế còn đi chỗ của bà ta một hai lần.

Trình gia thế đại, khó có thể lay động. Hoàng Hậu có Thái Tử và Hàn Vương, địa vị không thể dao động.

Còn Thành gia, An Phi vừa vào cung đã được đế vương sủng ái, Hiên Vương tuy nhỏ, nhưng bệ hạ rất yêu thích.

Hai nhà này đều là kinh địch của Phương thị, nếu chất nữ còn không giữ được tâm của bệ hạ. Trăm năm sau, bà ta đi gặp tiên đế, chỉ sợ phú quý của Phương gia sẽ tận.

Không được!

Con trai là do bà ta sinh, dựa vào cái gì mà phú quý cuối cùng đều tiện nghi người khác.

Hiện tại họ chỉ thiếu một người được hoàng đế sủng ái, nếu Phương gia lại có một cô nương có thể giữ lòng bệ hạ, hơn nữa có mình ở bên cạnh quạt gió thêm củi, bà ta cũng không tin mình là mẹ chồng, còn không bắt được sai lầm của Trình thị.

Đến lúc đó...

“Cô mẫu?”

Lương phi thấy Thái Hậu không nói gì, nhỏ giọng gọi bà ta.

Phương Thái hậu bị nàng ta gọi mà phiên lòng, vung tay, “Con đi về trước, ai gia nghĩ cách đã.”

Lương phi không có cách, chỉ phải cáo lui.

Lại nói Phương thị trong ngục tù chờ người đến cứu, chờ tới chờ lui, chỉ chờ được Mạnh đại nhân. Mạnh đại nhân cầm tờ khai nhận tội để họ ký tên. Họ bị người ta ép, ấn dấu tay hồng ở bên trên.

“Mạnh đại nhân, không thể làm việc tuyệt tình, ông có thể khẳng định thiếp thân không có ngày xoay người?”

Mạnh đại nhân nghiêm mặt nói: “Bản quan làm việc công bằng, không dám nghịch thiên mà trái lương tâm. Úc Tướng quân đã hưu người, người tự giải quyết cho tốt đi.”

Phương thị lại nghe chuyện mình bị hưu, đã rất bình tĩnh. Chuyện như vậy xảy ra, tướng quân không có khả năng bỏ qua cho bà ta. Chỉ tiếc toàn bộ mưu tính nửa đời trước của bà ta hóa thành hư ảo, bà ta thật sự không cam lòng.

“Mạnh đại nhân, nếu ông xử lý công bằng, có thể truyền lời giúp thiếp thân, thiếp thân muốn gặp Quảng Xương H`âu.”

“Thật không dám giấu, người đến nhà lao, bản quan đã phái người thông báo Quảng Xương H`âu phủ. Đến giờ phút này, không một người lộ diện, người còn không rõ?”

Mạnh đại nhân nói xong, lắc đầu. Tự làm bậy, không thể sống. Chỉ trách Phương thị ăn uống quá nhiều, quá tham. Nếu bà ta thật sự an phận hiền tuệ, nào có việc hôm nay?

Nhà chồng phản bội, nhà mẹ đẻ từ đầu chí cuối không lộ diện, Phương thị chạnh lòng. Chuyện tới hiện giờ, bà ta còn có thể trông cậy vào ai? Vì sao đại ca và đại tẩu ng`ũ yên và làm ngo?

Chẳng lẽ bọn họ quên trước kia bà ta trợ cấp nhà mẹ đẻ?

“Mạnh đại nhân, ngài có thể cho đại công tử Sử gia tới gặp ta không?”

Nếu không phải bà ta thật sự không có cách nào, sẽ không yêu cầu gặp Sử biểu ca, nhưng trước mắt Sử biểu ca là người duy nhất bà ta có thể cầu xin.

“Phương thị, bản quan có thể nói cho người biết chuyện tới hiện giờ, người cầu xin ai cũng không có ích, huống chi Sử đại công tử là gian phu của người. Kết cục của người như thế nào, phải coi ý bề trên.”

Lời nói của Mạnh đại nhân có ẩn ý, Phương thị nhanh chóng nghe hiểu.

Phương thị nói cảm tạ, một lần nữa ng ỡ xuống.

Mạnh đại nhân thu tờ khai, trong lòng cảm khái. Phương thị bình tĩnh, xác thật là người tâm cơ, khó trách ng ỡ ổn bảo tọa Phu nhân Tướng quân nhiều năm như vậy, đùa bốn Úc Lượng trong tay.

Ông ấy đi đến cuối hành lang, hơi suy tư, chuẩn bị đi Tư Mã phủ. Trình Thế Vạn chuẩn bị phái người đi mời ông ấy, thấy ông ấy đến, có chút hài lòng.

“Cửu phụ.”

“Đi, trên đường nói tỉ mỉ.”

Trình Thế Vạn và hấn cùng lên xe ngựa, chạy tới hướng hoàng cung.

Đọc đường đi, Mạnh đại nhân nói chuyện xảy ra hôm nay, không giấu giếm. Trình Thế Vạn nghiêm túc nghe, có tính toán.

Nếu đó là người ngoài, án này cũng chấm dứt. Nhưng Phương thị là muội muội ruột của Phương Thái hậu, lại là dì ruột của bệ hạ, bọn họ không dám tùy ý xử trí.

Thánh tâm khó dò, không thể lơ là.

Chính Khang đế triệu kiến bọn họ, bọn họ rời đi, hấn một mình ng ỡ ở đại điện. Mặt nặng nề, hấn không giận tự uy, đôi mắt thâm thúy, khó nói rõ cảm xúc.

Trương Đông Hải khép nép đứng sau, cúi đầu, cụp mắt.

Ngoài đại điện, tiều thái giám xướng báo, nói Thái Hậu giá lâm.

Thái Hậu này không cần nói là Phương Thái hậu.

Phương Thái hậu ở trong cung nhiều năm, tất nhiên có một ít tâm cơ. Phương Thái hậu chẳng mặc phượng bào, mà ăn diện đơn giản, như chuẩn

bị đi ngủ mà bị người ta đánh thức, khoác áo choàng gấm tím đậm thêu chỉ vàng.

“Bệ hạ, ai gia vừa nghe nói Úc phu nhân xảy ra chuyện?”

Chính Khang đế hơi gật đầu, đưa tờ khai Mạnh đại nhân tiến cung mang vào cho bà ta. Bà ta nhận lấy nó, nhanh chóng xem, chỉ cảm thấy ghen trong lòng, không thể trút ra ngoài, cũng không thể nuốt xuống.

Cô em gái kia từ nhỏ cơ linh, sao gần đây càng ngày càng hồ đồ. Đầu tiên nó đưa của hồi môn ma quỷ của Thành thị cho Lương phi, hại Lương phi mất mặt.

Hiện tại nó có thể mưu hại phu quân, còn có nữ nhi kia, to gan thật, cũng dám giết cha. Càng tức hơn là họ thất bại, còn thừa nhận.

“Bệ hạ, này... Có thể nào là bị đánh mà nhận tội không?”

Ánh mắt Chính Khang đế đột nhiên lạnh lẽo, Phương thị là di ruột của hắn, ai dám đánh nhận tội? Tệ ở chỗ Phương thị lập tức nhận tội, rất nhiều người đều nghe được.

Hắn lắc đầu, “Không thể nào.”

Phương Thái hậu rất phiên lòng, chứng cứ vô cùng xác thực, họ chỉ muốn dứt khoát, nếu sự việc thành công thì thôi, cố tình thất bại, bị người ta vạch trần. Kể từ đó, không nói thanh danh bị hủy, toàn bộ nữ tử Phương thị cũng bị liên lụy.

“Bệ hạ, ngài trong bụng ai gia ra, ai gia là nữ tử Phương thị, cho nên thanh danh của Phương gia không thể bị hủy như thế được!”

Về điểm này, Chính Khang đế và Phương Thái hậu nhất trí với nhau. Mặc kệ hắn ngấm chướng mắt nhà ngoại thế nào, cũng phải cho Phương gia thể diện tối cao.

“Vậy mẫu hậu nói làm sao bây giờ?”

Mẹ con Phương thị đã nhận tội, hẳn muốn bao che, cũng không thể xem người thiên hạ ngốc. Huống chi Mạnh Nghĩa thẩm tra xử lí án này, Mạnh Nghĩa là cháu trai ruột nhà ngoại của quốc trượng.

Hắn không qua được cửa ải của bọn họ.

Phương Thái hậu sao không biết, không ngừng tức giận Phương thị được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, còn giận lây Trình gia. Quốc trượng không chỉ có địa vị cao, còn có quyền trọng.

“Bệ hạ, ngài là quân, dù công Trình gia cao, cũng là thần. Kẻ làm thần, nói khó nghe, chỉ là nô tài. Ngài đưa ra quyết định gì, chẳng lẽ phải xem sắc mặt của một tên nô tài?”

Ánh mắt Chính Khang đẽ nặng nề, sắc bén nhìn Phương Thái hậu.

Phương Thái hậu giật mình, đúng là quen mồm, quên con trai là của bà ta, nhưng lại là Thành gia nuôi lớn. Bệ hạ từ trước đến nay không thân cận với bà ta, vừa rồi bà ta còn tham gia bàn chính sự.

“Bệ hạ, tình thế ai gia cấp bách, nói chuyện nhất thời không cân nhắc. Quảng Xương Hầu cẩn trọng mấy năm nay, không dám đi sai nửa bước. Tuy ông ấy không có đại tài, nhưng trung thành và tận tâm. Ngài nhẫn tâm nhìn ông ấy cả đời gian khổ, lại bị người khác liên lụy, rơi vào kết cục bị thiên hạ nhạo báng?”

Sắc mặt Chính Khang đẽ hòa hoãn hơn, ánh mắt hòa hoãn hơn, Phương Thái hậu thở phào. Bà ta đã sinh ra con trai, nhưng do tiên đế và hoàng hậu nuôi dưỡng. Vài năm trước, bà ta vào nhìn thấy bệ hạ lúc niên thiếu, đã thấy sợ hãi, huống chi là hiện tại?

“Trẫm tất nhiên không muốn Phương gia bị người ta lên án, không biết mẫu hậu có kế sách gì hay không?”

Phương Thái hậu có thể có kế sách gì hay, vừa nghe Phương thị xảy ra chuyện, suy nghĩ đầu tiên đã muốn thí tốt. Bà ta chần chờ, lời nói ở bên miệng, bà ta nói không nên lời.

Chuyện này có chút vô tình, nhưng đây là cách tốt nhất trước mắt.

“Bệ hạ, phàm là thế gia vọng tộc, sinh sản quá tươi tốt, sẽ có cành khô lá héo. Ai gia cho rằng đây là thời điểm nên tẩy sạch cành khô, ý ngài thế nào?”

Chính Khang đế không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn bà ta.

“Theo ý mẫu hậu.”

Chương 73

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối với mẹ đẻ, cảm tình của hắn phức tạp. Hắn vừa sinh ra đã được ôm đến gối mẫu hậu, mẫu hậu chẳng giấu hắn. Hắn lớn hơn, từng đi thăm mẹ đẻ, nhưng mỗi lần mẹ đẻ nhìn thấy hắn, không khóc lóc kể lẽ chính là cầ phú quý cho Phương thị.

Thậm chí còn mơ hồ làm hắn và mẫu hậu có khoảng cách.

Thành mẫu hậu xuất thân từ Thành Quốc Công phủ, khi trẻ chính là quý nữ số một số hai trong kinh. Mà Phương mẫu phi là con gái của tiểu quan ngũ phẩm, dù là học thức hay là kiến thức đều kém Thành mẫu hậu quá xa.

Hắn không chỉ một lần nghĩ nếu hắn là con ruột của Thành mẫu hậu, thế thì tốt biết bao nhiêu.

Phương mẫu phi t ần tại chỉ làm hắn phi ền lòng, sau đó hắn lớn dần, lấy việc học làm ưu tiên, không muốn đi thăm bà ta.

Bà ta lúc nào cũng làm bộ ngẫu nhiên gặp hắn, không phải quan tâm hắn ăn mặc, chính là quan tâm hắn béo g ầy, ra về từ mẫu. Khi đó hắn đã thông lỗi đời, thấy bà ta tính kế, càng phi ền chán.

Mười lăm tuổi, hắn được lập làm Thái Tử. Sinh nhật mười sáu tuổi trôi qua, phụ hoàng chuẩn bị chọn thái tử phi cho hắn, khi đó Thành mẫu hậu nhìn trúng chất nữ nhà mẹ đẻ.

Ai ngờ Phương mẫu phi không cam lòng yếu thế, một lòng muốn dời dất nhà mẹ đẻ. Thậm chí Phương mẫu phi còn có ý nghĩ kỳ lạ, muốn hắn đường đường là Thái Tử, đi cưới một cô nương nhà nghèo.

Lúc đó Phương gia đã được phong Hầu, một năm sau khi hắn được lập làm Thái Tử. Nhưng trong cảm nhận của hắn, Phương gia là gia đình bình dân.

Lương phi không xấu, Phương mẫu phi lúc nào cũng triệu nàng ta tiên cung nói chuyện. Mỗi lần hắn gặp biểu muội Phương gia, đáng vẻ muốn nói còn xấu hổ của biểu muội làm hắn không kiên nhẫn, thật sự là chướng mắt hành vi nhà nghèo của Phương gia.

Hắn nể mặt Phương mẫu phi, qua loa đáp lại Lương phi vài câu.

Trong lòng hắn có một nữ tử. Bọn họ cùng lớn lên, tình cảm sâu đậm. Nữ tử kia chính là đại chất nữ nhà mẹ đẻ Thành mẫu hậu, đích trưởng nữ Thành Tịch Nhan của Thành Quốc Công phủ.

Thành Tịch Nhan xinh đẹp, đoan trang rộng rãi, thanh mai trúc mã với hắn. Thành Quốc Công phủ có gia thế hiển hách, rất xứng đôi với hắn. Thành mẫu hậu thấy vậy vui mừng, hắn cho rằng Hoàng Hậu tương lai của mình nhất định là Tịch Nhan.

Ai biết phụ hoàng không thương nghị với Thành mẫu hậu, trực tiếp thế quyết định đích trưởng nữ Trình gia, không bao lâu sau, Tịch Nhan gả cho tên lỗ mãng Úc Lượng.

Mà Úc Lượng còn là một con chó của Trình gia!

Phương mẫu phi náo loạn hồi lâu, phụ hoàng mới để Lương phi tiên Đông Cung, phong làm Lương đệ. Khi đó tâm hắn đã lạnh, mặc cho Phương mẫu phi làm ầm ĩ.

Hắn nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt lạnh lùng.

Phương Thái hậu bị hắn nhìn, càng nhút nhát, vội quan tâm nói: “Bệ hạ bận rộn chính vụ, phải bảo trọng long thể, mẫu hậu không quấy rầy nữa.”

Trương Đông Hải đưa Phương Thái hậu ra điện, Phương Thái hậu hỏi thăm hắn thân thể gần đây của bệ hạ, Trương Đông Hải tất nhiên nói những việc vặt.

“Bà ta hỏi người chuyện gì?” Chính Khang đế lạnh lùng hỏi.

“Hừ, bệ hạ, Thái Hậu nương nương hỏi thân thể của ngài, dặn dò nô tài hần hạ cho tốt.”

“Hừ, người cũng gian xảo thật đấy, chẳng lẽ sợ trăm giận chó đánh mèo?”

Chân Trương Đông Hải mềm nhũn, ông ta quỳ xuống, “Bệ hạ thứ tội, nô tài ăn nói vụng về, nếu không ngài thưởng cho nô tài hai cái tát, để nô tài nhớ lâu hơn?”

Chính Khang để vừa thấy ông ta thế này, cơn tức giận tan một nửa, hần đưa chiếc giày màu vàng, nhẹ đá ông ta một chân, “Tạm tha tên nô tài như người, còn không đứng lên, trăm muốn bãi giá Triêu Nguyệt cung.”

Triêu Nguyệt cung là cung điện của An Phi.

Trương Đông Hải nhanh đứng dậy, chạy ra ngoài. Trương Đông Hải thấp giọng dặn dò thái giám dưới trước có vẻ mặt nghiêm túc, đó là thái giám tổng quản làm người ta sợ hãi.

Chính Khang để đến Triêu Nguyệt cung, An Phi đã đi ngủ.

Tính ngày tháng, hôm nay bệ hạ sẽ ở nơi của Lương phi. Bởi vì chuyện của Phương thị, Chính Khang để tức giận Phương gia, nào đồng ý đi nơi của Lương phi, lại nghe khóc sụt sùi và cầu tình.

An Phi không kịp trang điểm, khoác áo ngoài quỳ ở cửa đại điện nghênh giá.

“Tay ái phi lạnh vậy?” Chính Khang để nắm tay An Phi, cùng cầm tay đi vào điện.

Họ vừa vào nội điện, cung nhân lui ra ngoài, An Phi cởi quần áo cho hần.

“Mùa hạ đã qua, mùa thu nóng, thần tiếp thích lạnh, tham niệm một tia lạnh lẽo, cho nên mặc hơi ít.” An Phi dịu dàng giải thích, động tác trên tay

dịu dàng.

Chính Khang để sủng nịch, “Nàng ấy, như khi còn nhỏ. Trẫm nhớ khi đó vừa đến hè nàng không chịu nổi nóng, mẫu hậu không cho nàng ăn đá bào, nàng trộm đến Đông Cung, chỉ huy cung nhân trong cung trẫm làm một chén lớn cho nàng.”

Hắn nói chuyện cũ, An Phi cười, “Lần đó bệ hạ chịu để thần thiếp liên lụy, cùng bị cô mẫu trách phạt. Ngài che chở thần thiếp, cứ nói là mình cho thần thiếp ăn...”

“Nàng yếu, bao bọc kỹ lưỡng từ nhỏ, nào chịu nổi quỳ. Trẫm là nam tử, nên che chở nàng...”

“Bệ hạ là đại trượng phu, thần thiếp khi đó cảm thấy nam tử trên thế gian, không một ai có thể như bệ hạ. Lúc đó thần thiếp có tâm nguyện, nguyện quăng đời còn lại cùng bệ hạ đồng cam cộng khổ...”

Hai người nhìn nhau, đưa tình mà chẳng nói gì.

“Trẫm sao có thể để nàng chịu khổ? Ở bên trẫm, chỉ có cùng cam.”

“Bệ hạ...”

An Phi cảm động không thôi, hai mắt đẫm lệ ẩn tình, nàng ta tiến sát ngực hắn. Hắn ôm nàng vào phía sau giường to sau bức rèm. Tiếng hít thở yếu ớt của nữ tử vang lên, ý xuân trôi nổi.

Mây tan mưa nghỉ, hai người ôm nhau dựa vào giường. Dưới màn lụa mỏng nhạt màu, rèm châu lấp lánh, còn có mỹ hương tràn ngập, làm người ta đỏ mặt, kìêu diễm ướt át.

“Ái phi như năm đó...”

Chính Khang để cảm thán, không tự chủ được nghĩ tới một nam nhân khác, nam nhân kia là Úc Lượng. Hắn cứng đờ, nhanh chóng khôi phục như thường, không ngừng vỗ về cánh tay bóng loáng của An Phi.

Hắn cứng đờ, không tránh được An Phi cẩn thận.

An Phi rũ mắt, dán môi đỏ trước ngực hắn, nhẹ nói, “Bệ hạ, thần thiếp trước nay chỉ có bệ hạ...”

“Trẫm biết.”

Bên ngoài hình như ồn ào, còn có tiếng khóc của nữ tử, Chính Khang để không khỏi nhú mày.

“Bệ hạ, hạ nhân Lộ Hoa cung tới nói Lương phi nương nương đột nhiên ngất xỉu.”

An Phi lập tức đẩy Chính Khang để, “Bệ hạ, Lương phi tử tử bị bệnh, ngài đi xem đi.”

Theo lý thuyết, bệ hạ hôm nay ở Lộ Hoa cung. Hắn lâm thời nảy lòng tham giá lâm Triêu Nguyệt cung, An Phi làm thế này, hợp tình hợp lý. Chính Khang để lại lạnh mặt, không nói một lời mà nhìn nàng ta.

“Ái phi đang đuổi trẫm?”

Long uy của đế vương làm kẻ khác sợ hãi.

An Phi cắn môi, uất ức, “Thần thiếp nào đuổi bệ hạ, mà là Lương phi...”

Nàng ta như quyết tâm, ôm chặt Chính Khang để, vùi đầu trong lòng ngực hắn, lâu lâu, “Thần thiếp cứ làm người đàn bà ghen tuông một lần, không cho bệ hạ đi đâu cả! Nếu tử ấy bị bệnh, tự đi mời thái y đi.”

Tâm tình Chính Khang để nháy mắt thay đổi, hắn đè nàng ta dưới thân...

Cung nhân Lộ Hoa cung được đáp lại, run sợ đi báo cho chủ tử. Lương phi tức giận đập nát bình sứ trên bàn, thẫn mắng An Phi là hồ ly tinh đầu thai, dù dẫu bệ hạ mất cả hồn.

Lương phi lại mắng Phương thị là yêu tinh hại người, lần trước hại nàng ta mất mặt, lần này còn hại nàng ta mất thanh danh. Nàng ta nuốt không trôi khẩu khí này, lại không có chỗ trút ra. Nàng ta ghen một bụng lửa, hơn nửa đêm không ngủ được.

Mà Chính Khang đế và An Phi ở Triêu Nguyệt cung, một đêm ba lần, lăn lộn đến hơn giờ Tý mới nghỉ ngơi.

Hôm sau, An Phi yếu ớt đứng dậy, muốn hầu hạ Chính Khang đế. An Phi bị Chính Khang đế ngăn lại, hấn bảo nàng ngủ thêm chốc lát. Nàng ta dụi mắt, muốn đứng dậy, một hai phải tự thay quần áo cho hấn.

Chính Khang đế hưởng thụ, thuận miệng nhắc chuyện ngày hôm qua, cũng nói người cáo trạng mẹ con Phương thị là Úc Vân Từ. Hấn còn cố ý vô tình khen Úc Vân Từ một câu, nói nàng rất quyết đoán.

An Phi dừng tay, nhẹ lẩm bẩm, “Làm khó nó nhẩn nhẹn nhiều năm, còn thắng thần như vậy, cũng không biết giống ai?”

“Trẫm thấy nó giống nàng, mạo mỹ lại kiên nhẫn.”

An Phi xấu hổ cười, nhẹ đấm đôi tay trắng như phấn, “Bệ hạ hư quá, nó nào giống thần thiếp, rõ ràng giống bệ hạ. Mưu tính sâu xa, giấu tài ẩn nhẫn không phát, có thể hơn mười năm. Vừa ra tay, nắm chắc thắng lợi.”

Chính Khang đế dao động, bắt tay nàng ta, mắt có ánh sáng khác lạ, “Thật sự giống trẫm?”

An Phi như nói sai, sắc mặt đại biến, cúi đầu, không lên tiếng.

Một bàn tay to nâng cằm nàng ta, nàng ta ngẩng đầu lên. Nàng ta cụp mắt, hàng mi dài rung động. Nàng ta cắn chặt môi anh đào, chỗ bị răng cắn trắng bệch.

Đôi mắt thâm trầm của đế vương nhìn chằm chằm nàng ta.

Rất lâu sau, một giọt lệ xẹt qua hai má nàng ta, ngón tay đeo ngọc ban chỉ nhẹ nhàng lau đi.

“Trẫm sẽ không phụ nàng.”

Chính Khang đế nói xong, ôm nàng vào trong lòng. Nàng ta vô thức bắt lấy long bào, lặng lẽ chảy nước mắt. Nước mắt thấm ướt vạt áo trước của hắn, tản ra thành một mảng nước.

Trương Đông Hải ở bên ngoài ho nhẹ, “Bệ hạ, không còn sớm nữa.”

An Phi bối rối, ngẩng đầu thấy long bào bị mình làm nhăn ướt, lưỡng lự dùng tay lau chỗ kia. Nàng ta không ngừng xin lỗi, hốc mắt còn hơi nước.

Chính Khang đế bắt lấy tay nàng ta, “Một món quần áo mà thôi, ái phi hà tất khấn trương như thế, trẫm đổi cái khác là được.”

“Bệ hạ...”

Thiên ngôn vạn ngữ, tất cả say đắm và ngưỡng mộ đều trong hai chữ này.

Đế vương hưởng thụ, gọi Trương Đông Hải vào, đổi một bộ long bào, bãi giá rời đi.

An Phi chờ dẫn đứng hồi lâu, mới chậm rãi ngồi xuống, vẻ mặt phức tạp nói không nên lời. Sau một lúc lâu, An Phi thở thật dài, không biết là thở dài hay là thở phào.

“Nương nương, suốt đêm qua Phương Thái hậu phái người đi Quảng Xương Hầu phủ truy ân triệu, vừa rồi Quảng Xương Hầu phu nhân cho Phương nhị tiểu thư tiến cung.” Thành ma ma vén rèm tiến vào, thấp giọng bẩm báo.

“Phương gia muốn thương nghị xử trí Phương thị.” An Phi lạnh lùng, mặt mày sớm không còn nhu tình phía trước, thay thế là sắc bén.

“Mặc kệ họ.”

Nàng ta đứng lên, Thành ma ma nhanh h ầu hạ chủ tử rửa mặt chải đầu thay quần áo, trang điểm thỏa đáng, đi thỉnh an Thành Thái hậu.

Nàng ta tới nơi của Thành Thái hậu, Trình Hoàng hậu cũng ở đó.

Kỳ cấm túc của Lương phi đã đủ, Lương phi không ngủ một đêm, hận không thể để sắc trời sớm sáng. Canh giờ vừa đến, nàng ta đứng dậy rửa mặt chải đầu đi Tường Ninh cung. Nàng ta chờ nửa ngày, không thấy An Phi.

Nàng ta nghĩ đến dáng vẻ h ồmị thừa hoan, vò khăn tay nhăn nhúm.

Nàng ta nhìn thấy An Phi hiện thân, dáng vẻ lười biếng, nhất thời như có có mấy chục móng vuốt mèo cào trong lòng, hận không thể tiến lên xé nát gương mặt vĩnh viễn thông dong.

“An Phi muội muội hôm nay tới đủ trễ, để Thái Hậu và Hoàng Hậu chờ một mình muội.”

“Thần thiếp sai, xin Thái Hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương trách phạt.”

Nàng ta trực tiếp nhận sai, không giải biện, không tranh luận. Nàng ta nói từ từ, bình tĩnh thông dong. Trình Hoàng hậu cũng không có cách nào tìm ra sai lầm trong giọng của nàng ta.

Về trách phạt, Thành Thái hậu còn ở đây, Trình Hoàng hậu nào dám đánh mặt mẹ ch ồng.

Còn có Lương phi, ghen tị thích tranh sủng do phía trên có một mẹ ch ồng khác che chở. Dù sai một chút, Trình Hoàng hậu cũng chỉ có thể treo lên cao, nhẹ nhàng nói cho qua.

Người làm dâu kỳ nhất có hai mẹ ch ồng. Con dâu lấy lòng một bên, sẽ đắc tội bên kia. Nếu con dâu muốn mọi bề thuận lợi, chỉ có thể vất vả

mình, không chỉ cố cân bằng, lúc nào cũng phải cười làm lành.

Cũng may Trình Hoàng hậu vào cung nhiều năm, đã sớm có cách.

Hai mẹ chồng đấu với nhau, nàng ta không tham gia, nàng ta lấy lòng hai bên. Đối với An Phi Lương phi, cùng với Nhị hoàng tử hay là Ngũ hoàng tử, nàng ta một mực nhưng hỏi.

Không điếc không câm, không làm được Hoàng Hậu.

Đây là kim chỉ nam mà nàng ta tổng kết được, quán triệt nhiều năm, rất có tác dụng.

Thành Thái hậu bất mãn nhìn thoáng qua Lương phi, nói một câu An Phi hầu hạ bệ hạ vất vả, bỏ qua chuyện tới muộn. Lương phi dù bất mãn, cũng chỉ có thể kiềm chế.

Trình Hoàng hậu thầm nghĩ, Quảng Xương Hầu phu nhân vào cung, Lương phi không đi nơi của Phương Thái hậu, một hai phải tới Thành Thái hậu bên này, đây là có ý gì?

Thật ra Lương phi thật sự không có dụng ý, tức giận An Phi cướp bệ hạ. Hôm qua bệ hạ vốn ở Lộ Hoa cung, dựa vào cái gì mà tiện nghi An Phi?

Về Phương thị, cô mẫu sẽ giải quyết, nếu nàng ta đi, còn bị mẫu thân oán trách.

Mẫu thân từ trước đến nay không thích nàng ta, nàng ta biết. Vì nàng ta được nuôi dưới gối tổ mẫu, cùng mẫu thân ngăn cách, cho nên trong lòng mẫu thân chỉ có Điềm Tuyết.

Điềm Tuyết?

Nàng ta nghe nói hôm nay Điềm Tuyết cũng vào cung, cô mẫu và mẫu thân thương nghị chuyện của tiểu cô, Điềm Tuyết tiến cung làm gì?

Lương phi bỗng nhiên hồi thần, đứng lên, “Thái Hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, hôm nay mẫu thân thân thiệp tiến cung, thân

thiếp cáo lui trước.”

Thành Thái hậu hí mắt, chẳng nhìn nàng ta, tùy ý ừ một tiếng.

Lương phi mặc kệ sự khinh thường của Thành Thái hậu, nhanh tới Thọ An Cung. Nàng ta đi vào nội điện, nhìn thấy sắc mặt Quảng Xương Hài phu nhân không tốt lắm, Điềm Tuyết cúi đầu đứng đó, đặt tay giữa bụng.

“Cô mẫu, mẫu thân.”

Quảng Xương Hài phu nhân đứng dậy hành lễ.

Lương phi gấp gáp, không ngừng nhìn Điềm Tuyết. Phương Điềm Tuyết hôm nay tất nhiên ăn diện tỉ mỉ, thiếu nữ vốn xinh xắn, dù không tô son trét phấn, khuôn mặt trơn mịn cũng làm người xem thấy cảnh đẹp ý vui.

Hai chị em kém nhau tuổi, năm Lương phi tiến cung, Quảng Xương Hài phu nhân mới mang thai con gái nhỏ.

“Nghe nói sáng sớm người đã vô cùng lo lắng đi Tường Ninh cung, sao giờ đến đây?”

Phương Thái hậu bất mãn, Lương phi cũng uất ức.

“Cô mẫu...”

“Được rồi, ai gia không có ý trách tội con.” Phương Thái hậu ngăn nàng ta biện giải, không cần nghĩ cũng biết vì sao nàng ta làm như vậy. Chất nữ này quen tranh giành tình cảm, không biết đại cục.

Luận giáo dưỡng, xác thật kém xa Điềm Tuyết.

Nếu Điềm Tuyết sinh sớm mười mấy năm, như vậy người tiến cung nhất định là Điềm Tuyết, mình liệ̀n không cần vất vả. Bà ta không chỉ phải đấu tranh với họ Thành, còn giụ́p chất nữ có được sủng ái.

Phương Thái hậu càng biểu hiện không thềm để ý, Lương phi càng khó chịu. Cô mẫu không phải thực sự có tâm tư khác, muốn từ bỏ mình? Nàng ta nhìn muội muội, bắt đầu soi mói, Điềm Tuyết tuổi trẻ không phải giả, bệ hạ lại không phải người thích sắc đẹp.

“Mẫu thân, tiểu cô làm sao bây giờ?”

Phương Thái hậu và Quảng Xương Hầu phu nhân vừa rồi đang thương nghị, còn chưa nói tới biện pháp cuối cùng.

“Nó... Không còn là tiểu cô của con nữa...”

Tuy Quảng Xương Hầu phu nhân nghĩ ngàn vạn lần, không muốn nhận cô nãi nãi, chợt nghe Phương Thái hậu nói như thế, vẫn giật mình.

Bà ta là chị dâu, không muốn dính đến phiền phức của cô nãi nãi, về tình cảm có thể tha thứ. Thái Hậu là tỷ tỷ ruột, nói vứt bỏ liền vứt bỏ, nào còn nhớ tình tỷ muội ngày xưa.

Mẹ chồng ích kỷ, mấy cô nương đều giống nhau.

“Nên như vậy, không có đạo lý vì bà ta mà liên lụy toàn bộ Phương gia.” Lương phi nói ra, dáng vẻ như trút được gánh nặng, Quảng Xương Hầu phu nhân nhìn thấy mà càng chạnh lòng.

Phương Thái hậu nhìn Lương phi, chuyển sang Quảng Xương Hầu phu nhân, nói: “Ai gia nhớ Điềm Tuyết đã đủ mười sáu?”

Lương phi lo lắng, nghe mẫu thân đáp, “Một tháng nữa đủ mười sáu.”

“Tuổi này đúng là tuổi thanh xuân, có người thích hợp chưa?”

Tới rồi, Lương phi khẩn trương, khẳng định suy nghĩ về cô mẫu. Cô mẫu chê mình không thể giữ lòng bệ hạ, muốn Điềm Tuyết tiến cung.

“Cô mẫu, lần trước mẫu thân tiến cung có nhắc là đang xem mắt cho Điềm Tuyết, hai nhà rất hài lòng. Đúng không? Mẫu thân.”

Quảng Xương Hầu phu nhân không ngốc, Thái Hậu luôn không quan tâm Diêm Tuyết, đột nhiên hỏi việc hôn nhân, bà ta cảm thấy có chút không đúng. Đại nữ nhi vội vàng chặn lời, còn nói dối, bà ta phản ứng lại.

“Đang xem mắt, chưa gặp nhau.”

Phương Thái hậu lạnh mặt, nhìn Lương phi. Chắt nữ này không thông thạo trong những chuyện khác, vừa liên quan đến tranh sủng, thật ra nhạy bén.

“Nếu chưa được quyết định, cứ tạm gác lại đi.”

Quảng Xương Hầu phu nhân cả kinh, Phương Diêm Tuyết cúi đầu, mím chặt môi.

Lương phi há miệng, đang định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng màu vàng. Nàng ta giật mình, lập tức quỳ xuống đất tiếp giá. Quảng Xương Hầu phu nhân và Phương Diêm Tuyết bị sợ, không kịp nghĩ nữa, cũng quỳ xuống.

Chính Khang đế đảo ánh mắt, như vô ý nói bình thân. Hấn vừa hạ triều, đã bị cung nhân trong cung Phương Thái hậu mời đến đây, nói Thái Hậu có việc cho mời.

Hấn ngỡ xuống, Phương Thái hậu nói cách xử trí Phương thị.

Phương Thái hậu nói xong Phương thị, chuyển đề tài tới Phương Diêm Tuyết, làm Chính Khang đế nhìn sang. “Thì ra là nhị biểu muội, quả nhiên đã cao hơn. Trẫm nhớ rõ nhị biểu muội chỉ lớn hơn Can Nhi vài tháng. Nhoáng cái mười mấy năm, Can Nhi cũng sắp nghị thân.”

Phương Diêm Tuyết thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, dần dần bình phục tâm trạng.

Phương Thái hậu cười, có chút không tự nhiên.

Bệ hạ nhắc tới Ninh Vương, rõ ràng coi Điềm Tuyết là con cháu. Nếu bà ta nhắc Điềm Tuyết tiến cung, chỉ sợ bệ hạ không vui.

Bà ta cũng nói Chính Khang để hôn sự của Ninh Vương Triệu Can.

Lương phi đương nhiên để bụng hôn sự của con trai. Lần trước cô mẫu sinh thần, họ đã xem và chọn được vài người thích hợp. Nhưng dù nàng ta nhắc người nào, hoàng nhi đều ghét bỏ, hiện tại còn chưa định ra.

“Bệ hạ, thần thiếp thấy đích trưởng cô nương của Tín Quốc Công phủ không tồi. Đoan trang hiền thực, cũng hợp với tuổi của Can Nhi.”

Tín Quốc Công phủ tuy đứng hàng thứ tư trong Đại Quốc Công phủ, nhưng nhiều năm gần đây con cháu trong phủ toàn dựa vào tổ ấm, không có thành tựu. So với Thành Quốc Công phủ, gia thế nhỏ hơn.

Nhưng mà Phương Thái hậu không muốn kết thân với Thành Quốc Công phủ, nếu không, Thành Ngọc Anh là người được chọn tốt nhất.

Thật ra có cô nương tuổi tương đương, tỷ như Bát tiêu thư Đại Tư Mã phủ, còn có đích trưởng nữ của Phạm Quốc Công phủ, bất đắc dĩ sai vai vế, vốn không được suy xét.

Đích trưởng nữ Tín Quốc Công phủ là người Phương Thái hậu và Lương phi thương nghị rất nhiều, chính là người được chọn tốt nhất. Bọn họ không ngờ Ninh Vương chê quá xấu, đập tắt lòng nhiệt tình của họ.

Chính Khang để trâm ngâm, “Chuyện này để bàn sau.”

Lương phi sao dám không đồng ý, thấy bệ hạ đứng dậy rời khỏi, vội đi theo đưa hần ra điện.

Tâm tư của Phương Thái hậu bị bệ hạ nhìn thấu, cũng không muốn dây dưa chuyện Phương Điềm Tuyết tiến cung. Bà ta nói vài câu khách sáo, sai người đưa mẹ con Quảng Xương Hài xuất cung.

Mà mẹ con Phương thị chỉ được bọn họ nhắc một câu, không còn ai nhắc tới nữa.

Đáng thương Phương thị còn ở trong tù không ngừng an ủi mình, Thái Hậu và bệ hạ nhất định sẽ không mặc kệ mình. Phương thị mặc cho người khác nói như thế nào, bệ hạ không cho phép có người tùy ý bôi nhọ chuyện liên quan đến danh dự Phương gia.

Đến khi có người đưa thư cắt đứt quan hệ của Phương gia tới.

Bà ta hoàn toàn choáng váng!

Bà ta biết mỗi chữ trên tờ giấy Tuyên Thành, nhưng khi chúng đứng với nhau, bà ta như không quen biết tụi nó, xem hết lần này đến lần khác, sợ mình hoa mắt, hiểu lầm ý của đại ca.

Cuối cùng, Úc Sương Thanh thò qua, thét chói tai.

“Nương, bọn họ có ý gì? Sao họ có thể xóa tên nương khỏi Phương gia?”

Phương thị nghe nữ nhi nói thế, chỉ chậm rãi chậm rãi nhìn qua đó với ánh mắt trống rỗng. Bà ta như sắp khóc, nhưng lại không có một giọt nước mắt nào. Giấy Tuyên Thành rơi xuống, trên đó còn có con dấu hồng chói mắt của Quảng Xương Hầu phủ.

“Này, này, ăn cơm!”

Quản ngục béo đi từ ngoài tới, đặt hai cái chén xuống, mỗi cái chén sứ là cơm gạo lức, bên trên là một mớ dưa muối.

Úc Sương Thanh mở to mắt nhìn hai chén cơm, hận trong lòng. Nàng ta khi nào phải ăn đồ cho heo chó không thèm ăn như thế này, những người này vừa thấy họ thất thế liền chà đạp.

Nàng ta đá cái chén, đồ ăn rơi đầy đất.

Lúc này, Phương thị xoay người, chậm rãi tiến lên, bưng chén cơm không bị đổ. Bà ta ăn từng miếng, hai mắt đăm đăm, bà ta nhai cực chậm, phảng phất nhai thịt tươi, nhìn mà khiếp người.

Úc Sương Thanh bị dáng vẻ của bà ta dọa sợ, không khỏi trốn rất xa, dựa vào một góc.

Bà ta ăn được vài miếng, nhìn nàng ta, rồi cười khúc khích.

Úc Sương Thanh sợ, càng không dám nhúc nhích, “Nương, ngài đừng làm con sợ...”

Phương thị lại cười, buông chén, chỉnh lại mái tóc, vẫy tay với nàng ta, “Lại đây, nương có chuyện muốn nói với con.”

Úc Sương Thanh lắc đầu, liều mạng dựa vào tường, “Nương, nữ nhi còn trẻ, con không muốn chết. Nương... Ngài nhất định phải nghĩ cách, chúng ta nhất định đi ra ngoài.”

“Đứa nhỏ ngốc, chúng ta đương nhiên không chết.”

Úc Lượng còn sống tốt, dựa vào cái gì muốn họ đền mạng. Nhưng bọn họ phải tồn tại như thế nào đây, không muốn sống những ngày tháng ti tiện nữa, còn không bằng chết!

Chỉ là bà ta rất hận, không cam lòng!

Mắt bà ta có hận ý mãnh liệt, bà ta đi đến cửa, nói với tên quản ngục: “Phiền các người truyền lời giúp ta, ta muốn gặp Cảnh An Hầu phu nhân. Các người nói cho nó với, mẹ con với nhau, nên kết thúc rồi.”

Quản ngục béo đang ăn cơm, nghe vậy cười mỉa.

Chương 74

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không ai đáp lại, Phương thị lại nói một lần nữa.

Quản ngục béo gác đũa, thả bàn chân đặt trên ghế dài xuống. Quản ngục béo “Bộp” buông trong tay chén, khinh miệt chếp miệng, dùng ngón tay thô trắng xỉa răng.

Quản ngục béo làm mặt quỷ với mấy tên còn lại, sau đó ngênh ngang đi tới.

“Người nói Cảnh An Hầu phu nhân?”

“Không sai, nó là kế nữ của ta.”

“Ha ha ha...” Quản ngục béo cười, nói với mấy tên còn lại: “Các người nghe xem, bà ta muốn cắt đứt quan hệ mẹ con với Cảnh An Hầu phu nhân, đúng là cười chết người mất thôi.”

Mấy tên khác cũng cười theo, nói đủ mấy lời châm chọc khó nghe.

Gương mặt Phương thị trắng bệch, nhìn qua cũng không tức giận.

Nếu người ta nhìn kỹ tay bà ta, sẽ phát hiện móng tay ngón giữa bị bà ta bẻ gãy, bấm vào lòng bàn tay, chảy máu. Sao bà ta có thể không hận, nhưng ở dưới mái hiên người ta, không thể không cúi đầu.

Bà ta nghiêm túc nhìn tên quản ngục, như muốn nhớ kỹ đối phương.

Nếu ngày kia, bà ta có thể xoay người. Kể đầu tiên bà ta muốn trả thù là quản ngục này, phải làm đối phương quỳ xuống đất để cầu xin, làm đối phương muốn sống không được, muốn chết không xong.

Hiện tại, bà ta chỉ có thể nuốt khẩu khí này, tận lực bình thường.

“Người nói không sai, ta và nàng ta xác thật không có quan hệ gì để cắt đứt. Đúng là như thế, ta mới khuyên người đi truy ền tin, ta nghĩ Cảnh An H ầu phu nhân nhất định rất vui khi nhìn thấy mẹ con chúng ta hiện giờ nghèo túng. Người nói ta càng thăm càng tốt, nói không chừng người còn có thể có ti ền thưởng.”

Quản ngục là một tên tham lam, nghe vậy đảo mắt vài lần, r ầm rì nói mình m ềm lòng, muốn từ bi. Rốt cuộc vẫn là ti ền thưởng mê người, nàng ta thật sự chạy đi H ầu phủ.

Úc Vân Từ nào còn đ ồng ý gặp Phương thị, Phương thị là kẻ chưa tới phút cuối thì chưa bỏ cuộc, ai biết còn ghen ý nghĩ xấu gì hại nàng. Nếu nàng đã làm đối phương rơi xuống vũng bùn, chắc rằng đối phương không có ngày xoay người, nàng hà tất đi gặp bà ta, làm cho bản thân dơ bẩn.

Lỡ như đối phương chưa chìm hẳn, còn hấp hối và giãy giụa. Bà ta một hai phải kéo nàng làm đệm lưng, chẳng phải nàng sẽ chết oan.

“Người v ề ti ền thế nhấn với bà ta, ta và bà ta không phải mẹ con, cũng không có tình cảm gì cả. Bà ta có ngày hôm nay, tất cả đều là bà ta gieo tr ồng nhân quả. Còn có ý trời, ý trời luân h ồi, thiện ác tự báo. Hiện giờ, bà ta đã bị phụ thân ta hưu, không còn là phu nhân Úc gia nữa, ta càng không cần gặp bà ta, bà ta tốt xấu thế nào, cũng chẳng liên quan đến ta.”

Quản ngục kia vâng dạ, không ngừng khom lưng gật đ ầu.

Cuối cùng, Úc Vân Từ ra lệnh Thái Thanh thưởng nàng ta hai đ ồng bạc, nàng ta vui mừng, cười híp mắt. Nàng ta còn ám chỉ Cảnh An H ầu phu nhân rộng lượng, không để bản thân đi tay không.

Úc Vân Từ hiện tại có mười mấy vạn lượng, còn có tất cả trang sức, ruộng đất và cửa hàng, không để tâm chút ti ền đó.

Quản ngục nhận được ti ền công, tất nhiên trở v ề khỏe khoang trước mặt mấy người khác, nói H ầu phủ phú quý như thế nào, Cảnh An H ầu phu nhân như thế nào, thổi ph ồng Úc Vân Từ như thần tiên, là phu nhân có tấm lòng lương thiện nhất thiên hạ.

Úc Sương Thanh vốn mong ngóng trông nha đầu chết tiệt kia tới, không nghĩ tới thứ chờ tới lại là lời này của quản ngục, nghe mà đau cả gan. Bởi vì Úc Sương Thanh không ăn cơm, bụng quặn đau. Quản ngục còn nước miếng tung bay nói lời hay vênh vênh nha đầu chết tiệt kia. Nàng ta hận không thể nói với thiên hạ mọi thứ của nha đầu chết tiệt kia đều là của nàng ta!

Phương thị ng ẩ im, như không nghe thấy.

Đúng là xem thường cô ta!

Nha đầu chết tiệt kia thật sự cho rằng bà ta không xoay người được? Bà ta không nghĩ tới Phương gia lại đoạn tuyệt quan hệ, trong xương cốt của bà ta vẫn là máu của Phương gia.

Phương gia không có khả năng thật sự khoanh tay đứng nhìn, còn có Thái Hậu nương nương, bà ta chính là muội muội ruột của Thái Hậu nương nương.

Dựa theo luật pháp, Phương thị phạm tội thất xuất (bảy loại tội ở thời phong kiến), dâm loạn với kẻ người khác, còn có ý đồ mưu hại trượng phu, cộng thêm một tội. Nữ tử dâm loạn sẽ có hình phạt riêng trước bàn dân, bị cho vào lồng quăng xuống sông, còn có hình phạt là cưỡi lừa gỗ.

Tội mưu hại trượng phu sẽ bị xử trảm. Hai tội cùng bị phạt, Phương thị trốn thế nào cũng chết. Nhưng Phương thị là nữ tử Phương gia, liên quan đến thế diện hoàng gia, không có hình phạt, một ly rượu độc là đủ.

Rượu độc là giả, hai ngày sau, mẹ con Phương thị bị đưa đến phía nam. Họ tỉnh lại ở một căn nhà, biến thành mẹ con goá bụa họ Lý ở thôn nhỏ dưới chân núi.

Úc Sương Thanh mở mắt, thấy mạng nhện to trên xà nhà, còn có một con nhện nâu chân dài, nàng ta hét lên, xoay người ng ẩ dậy.

Phương thị đã tỉnh lại trước, ng ẩ trước cái bàn cũ nát.

“Nương... Đây là nơi nào?” Úc Sương Thanh còn run, sợ hãi không dám nhìn bậy, sợ nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa.

Nàng ta bị người ta ép uống rượu độc, còn sợ hãi, còn tuyệt vọng trước khi hấp hối, rượu đi vào cổ họng, nàng ta muốn nôn cũng không thể nôn. Chỗ tũn tàn như thế, không phải địa phủ thì là nơi nào?

Phương thị lạnh lùng nhìn qua, ngữ khí xót xa, “Nơi này... Đương nhiên là một nơi không ai có thể tìm được chúng ta, nhận ra chúng ta...”

Bà ta nói vậy, họ còn sống?

Úc Sương Thanh có chút vui vẻ, còn trẻ đẹp như thế, sao cam tâm chết sớm? Nàng ta còn nhiều nguyện vọng chưa thực hiện, còn nhiều phú quý chưa hưởng thụ, không nên chết sớm.

“Nương, có phải chúng ta không chết không? Vậy vì sao chúng ta không trở về kinh thành?”

Phương thị nhìn nàng ta với ánh mắt như tên ngọc, cười khẩy nói: “Về kinh thành? Chỉ sợ trong mắt mọi người, chúng ta đã chết. Nếu chúng ta là người chết, tất nhiên không thể xuất hiện nữa. Con yên tâm, một ngày nào đó, chúng ta sẽ trở về. Đến lúc đó, những kẻ nợ chúng ta, nương nhất định đòi lại gấp bội.”

“Không sai.” Úc Sương Thanh oán hận, “Đặc biệt là nha đầu chết tiệt kia, cứ để nó sống thêm mấy ngày thoải mái đi. Cực khổ con phải chịu, nhất định phải đòi lại nó ngàn lần vạn lần.”

“Ôi chao, khẩu khí không nhỏ nhỉ, còn muốn đòi lại ngàn lần vạn lần. Cũng không nhìn xem có bao nhiêu năng lực, khéo mồm khéo miệng thế này còn có thể thở được bao lâu đây?”

Giọng nam đột ngột vang lên, hai mẹ con sợ chết khiếp.

“Người là ai? Vì sao giả thần giả quỷ?” Phương thị cảnh giác nhìn căn nhà, không thấy gì.

Úc Sương Thanh ớn lạnh, chỉ cảm thấy căn nhà này càng ngày càng u ám, như một tấm lưới đen lớn, bao vây họ, làm họ không thoát được.

“Nương, con... Sợ... Có phải có đờ dờ không?”

“Phi, người mới là đờ dờ, biết không? Ta là thần y cứu khổ cứu nạn, được người khác xưng là Bờ Tát sống, nào là thứ dờ bản như người.”

Thanh âm kia lại vang lên, Phương thị nghe hai chữ thần y, cảm thấy đối phương hẳn là chân nhân. Vừa rồi bà ta cũng có hoài nghi, còn tưởng rằng họ đã chết.

“Không biết thần y giá lâm, có gì chỉ giáo?”

“Người đúng là tiện nhân quên nhiều chuyện, thời gian trước người mới hủy hoại thanh danh của ta, nhanh như vậy đã quên. Quả nhiên người làm quá nhiều chuyện ác, nhiều đến chính người cũng không nhớ rõ.”

Phương thị giật mình, bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước.

Thì ra là thần y ở gian nhà tranh.

“Ta bình sinh ngưỡng mộ nhất là người hành y chữa bệnh, sao có thể hủy hoại thanh danh của thần y. Nhất định có hiểu lầm, còn nữa, ta và thần y xưa nay không quen biết nhau, việc này nên nói từ đâu nhỉ?”

Người nọ lạnh lùng cười, hừ một tiếng, “Nếu ta đã tìm người, tất nhiên là đã biết chi tiết của người. Đầu tiên người phái người đóng giả ta ở kinh thành, thấy Cảnh An Hầu phu nhân không mắc mưu, tạm thời từ bỏ. Sau đó người biết Trình Bát tiểu thư đi khắp nơi tìm phương thuốc cổ truyền cho Cảnh An Hầu phu nhân, lại có mưu kế khác, sai người đi khắp nơi rải rác hành tung của ta, cố ý truy tìm tới Trình Bát tiểu thư. Người dẫn họ đến gian nhà tranh, lại sai người giả làm phu thê trà trộn vào gian nhà tranh, mua chuộc nhị đờ đờ của ta, cùng đánh ngất Cảnh An Hầu phu nhân và Trình Bát tiểu thư.”

Phương thị hít thở d òn dập, th ãn y này nói không sai chút nào, giống như nhìn thấy bà ta sắp xếp mọi thứ.

Thanh âm kia tạm dừng, sau đó lại vang lên, ngữ khí càng khinh thường. “Người không thể trêu Trình gia, cũng không muốn xen vào, vì thế sớm dặn dò cặp phu thê giả đưa Trình Bát về. Người cho rằng mưu kế của người không có kẽ hở, ai ngờ Cảnh An H ãu phu nhân cơ trí hơn người, nửa đường chạy thoát. Trình Bát tỉnh lại, việc đầu tiên là đập phá gian nhà tranh của ta, còn bắt ba đ ò đệ của ta. Đến đây, thanh danh của ta bị hủy, người nói xem ta có câu nào oan uổng người không?”

Úc Sương Thanh không biết tình hình cụ thể, vốn không biết Phương thị hành sự như thế nào. Nàng ta nghe xong, trợn mắt há m òm, biết mẫu thân có thủ đoạn, nhưng không nghĩ tới chặt chẽ như thế.

Nếu không phải hai tên kia ngu xuẩn, hiện tại không biết nha đ òu chết tiệt kia bị bán tới nơi nào, sớm là đ ò chơi trong tay nam nhân, nào còn có thể chiếm vị trí cao cao tại thượng là H ãu phu nhân.

“Th ãn y, người bị người khác lừa r òi, chuyện người nói, ta còn chưa nghe qua, có gì nói ta đã làm chúng? Nếu không, người tin ta một lần, ta sẽ tìm kẻ phá thanh danh người, trả lại người trong sạch.”

Người đứng trong bóng tối như nghe được trò cười, cười lớn tiếng, “Trong sạch của ta còn cần một ác phụ tới đòi à? Đúng là một trò cười.”

Phương thị bình tĩnh, nghe kỹ, phát hiện chỗ người kia ẩn thân.

Một nam tử trung niên chậm rãi đi ra cái tủ đen. Nam tử mặc đ ò đen, mang giày bó, ánh mắt lạnh lùng, không giống th ãn y.

Ngược lại như một lưỡi dao dính máu, một kẻ có lòng dạ hiểm độc, kiếm ti ãn dơ bẩn.

“A!”

Úc Sương Thanh lại hét lên, nhận lấy cái tròng mắt lạnh lùng của Phương thị.

Nữ nhi bị mình quá nuông chiều, không làm được chuyện lớn.

Phương thị nặng nề tỉnh lại chẳng nhìn thấy ai. Phương thị đoán người có thể cứu bà ta là Thái Hậu hoặc mẫu thân, tuy căn nhà hơi tàn, nhưng có thể giữ được mạng, sau này tính tiếp.

Hiện tại Phương thị bắt đầu phải nhận suy nghĩ của mình, nếu Thái Hậu và mẫu thân cứu họ, sao nam tử trung niên trước mắt xuất hiện?

Hiển nhiên, trong đó có biến cố.

Phương thị đoán không sai, Thái Hậu bày mưu đặt kế đổi rượu độc, cũng sắp xếp người cứu họ ra.

Chỉ là những người đó sắp xếp hai mẹ con xong, để lại gạo, mì và tiền bạc liền rời đi, mà Liễu thân y đi theo những người khác, trên đường đi không rút dây động rừng.

Phương thị nghĩ đến mẫu chốt, biết người tới không có ý tốt.

Nhưng bà ta tự nhận là người trong thiên hạ đầu vì lợi ích, nghe nói vị này thân y cực kỳ thích tiền, tất nhiên sẽ dao động vì tiền tài.

“Ta không biết gì cả, nhưng nếu thân y nhận định là ta làm, ta hết đường chối cãi, xin thân y ra giá.”

Liễu Tân cười, yêu tiền là thật, nhưng trước nay đầu làm việc nghĩa, không để tâm tiền tài.

“Chỉ sợ người không trả nổi.” Hấn khinh miệt nhìn căn nhà cũ nát, không cần nói cũng biết.

“Ta tạm thời không có bạc, nhưng ta là người Phương gia, ta còn mẫu thân, còn tử tử của ta là Phương Thái hậu. Họ sẽ giúp ta, dù thân y ra giá

bao nhiêu, tính theo thời gian, ta có thể trả nổi. Không biết ý của thầ n y thế nào?”

“Không thế nào cả, theo ta biết, Phương gia đã xoá tên người, người là một người chết, không có giá trị lợi dụng, ở đâu ra tự tin để khẳng định Phương Thái hậu sẽ giúp người. Nếu bà ta chịu giúp người, sao không sửa tên đổi họ cho người, cho người tiền bạc đi chỗ khác hưởng phúc. Mà bà ta vứt mẹ con các người ở khe suối nghèo này, tương lai gả cho đám hán tử làm nông trong núi?”

Phương thị bị hấn hỏi, nghĩ ra chuyện.

Phương thị lạnh cả người, lại cố gắng bình tĩnh.

“Người khác sao có thể hiểu tâm tư Thái Hậu. Không bao lâu sau, ta có thể rời nơi đây, sống một cuộc sống phú quý. Nếu thầ n y không chê, ta nguyện trả số tiền lớn mời thầ n y đi theo, chăm sóc thân thể mẹ con bọn ta.”

Liễu Tân ở chốn giang hồ, nào nhìn không ra Phương thị đang diễn. Nữ nhân này quả nhiên tâm địa độc ác lại không giữ phụ đạo, ám chỉ mình sau này không chỉ có tiền tài, còn có thể trở thành khách của nhà bà ta.

Liễu Tân không phủ nhận Phương thị có sắc đẹp, nhưng ông ấy không phải nam tử tầ n thường, nghe vậy không dao động.

“Cất bàn tính của người đi, người muốn tính kế ta, còn non lắm. Ta không chỉ nghe ra người nói thật hay nói dối, còn có thể làm người khác nói thật đấy. Người hấn đã nếm mùi rồi, không biết còn nhớ không?”

Phương thị sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy ở nha môn.

Khi đó, Phương thị như bị quỷ ám, nói rất dứt khoát. Chẳng lẽ bà ta đã trúng thuốc của tên này, cho nên nam nhân này và nha đầu chết tiệt kia chung một đám với nhau.

Sắc mặt Phương thị âm trầm, bà ta rớt cuộc nghĩ thông suốt nguyên nhân.

“Thì ra là người!”

“Không sai.”

“Nương, hai người đang nói cái gì thế?” Úc Sương Thanh nghe mà như lọt vào trong sương mù, không rõ lời nói sắc bén trong cuộc đối thoại của bọn họ.

Phương thị thâm độc, nặn từng chữ từ kẽ răng, “Hắn là người của nha đầu chết tiệt kia.”

Một câu đơn giản làm Úc Sương Thanh hốt hồn. Nàng ta không biết nội tình ngày ấy Úc Vân Từ chạy thoát, nghe vậy lập tức nghĩ nha đầu chết tiệt kia có thể tránh được một kiếp vì nương chọn sai chỗ.

Sao nương có thể chọn địa bàn của con nha đầu kia, bỏ lỡ cơ hội hiếm có như vậy.

Úc Sương Thanh nhìn Phương thị với ánh mắt oán trách.

Phương thị mặc kệ nữ nhi, biết hôm nay khó xử lý chuyện cho êm đẹp. Người tới không có ý tốt, lại là người của nha đầu chết tiệt kia, không biết sẽ làm gì họ.

“Nếu người đã rõ, sao không dứt khoát đi.”

Liễu Tân vỗ tay, “Dứt khoát! Nếu người là nam tử, thật ra có thủ đoạn quyết đoán hơn đại ca người. Chỉ tiếc nếu người đi chính đạo, sẽ không rơi vào kết cục hôm nay.”

“Hừ, thắng làm vua, thua làm giặc thôi, lại nói, sao người có thể kết luận ta thua. Dù ta thua, người khác cũng không chiếm được chỗ tốt.”

Lời nói của bà ta có thâm ý, còn mang theo tự đắc.

Hai ngày trước Liễu Tân vừa được H`ầu gia cho mời, bắt mạch cho H`ầu phu nhân đem, vừa nghe đã biết bà ta ám chỉ gì. Độc phụ như thế, đúng là uổng công được làm người.

“Người chỉ thân thể của Cảnh An H`ầu phu nhân à, đừng quên, ta là th`ần y, đó không phải hư danh. Không phải nói dối, không có bệnh ta trị không hết, huống chi là chứng âm hàn. Người yên tâm, Cảnh An H`ầu phu nhân tương lai con đàn cháu đống.”

“Người...” Phương thị rớt cuộc thay đổi sắc mặt, thân thể của nha đầu chết tiết kia là át chủ bài cuối cùng của bà ta. Từ nhỏ bà ta đã cho nha đầu chết tiết kia ăn đ`ồ âm hàn, hơn nữa mua chuộc đại phu. Đại phu nói với bà ta sau này nha đầu chết tiết kia muốn sinh con, trừ phi gặp Đại La Kim Tiên.

Úc Sương Thanh nghe hiểu, nhìn Liễu Tân với ánh mắt thâm độc, “Vì sao người phải trị bệnh cho nàng ta? Nàng ta vốn đáng chết! Đ`ồ của nàng ta hẳn là của ta... Tất cả đ`ều là của ta...”

“Chặc chặc, đúng là mẹ nào con nấy, chỉ tiếc con gái ngu hơn mẹ, chỉ học được cách ác độc của người chứ không học được cách tàn nhẫn của người. Tai họa như các người ở lại thế gian, chỉ biết hại người khác. Dù là dân trong thôn sơn cước các người cũng xui tám kiếp. Hôm nay th`ần y ta sẽ thay trời hành đạo, xử lý bọn người!”

Tiếng nói của Liễu Tân vừa dứt, mấy hắc y nhân trong bóng đêm vọt ra.

“A!”

Úc Sương Thanh lại hét lên, rúc vào góc giường, chỉ vào Phương thị nói: “Không liên quan đến ta, tất cả đ`ều là bà ta làm. Oan có đ`ều nợ có chủ, các người tìm bà ta đi, đừng tìm ta!”

Tiếp theo nàng ta lại c`ầu xin Phương thị, “Nương, con gái còn trẻ, con không muốn chết!”

Phương thị như rơi vào động băng, lúc trước, hành động của nhà mẹ đẻ đã làm trái tim bà ta nguội lạnh. Nhưng dù trái tim nguội lạnh cũng không bằng lời này của con gái, từng câu từng chữ như dao đâm vào lòng bà ta làm tim bà ta chết hẳn.

“Ha... Không hồ là con gái của ta. Đáng tiếc Thanh tỷ nhi, con nhất định phải cùng nương lên đường, con đừng sợ, trên đường đến hoàng tuyền, nương sẽ che chở con...”

“Không, con không muốn chết. Muốn chết thì tự nương đi chết đi, đừng liên lụy con!”

Úc Sương Thanh kêu to, muốn tông cửa xông ra.

Bóng đen còn nhanh hơn nàng ta, vọt đến trước nàng ta, giơ con dao, nàng ta ngã xuống đất.

Nơi đây là một tiểu sơn thôn xa xôi vắng lặng, thôn có tổng cộng ba mươi mấy hộ gia đình. Đêm khuya tĩnh lặng, các thôn dân đều tiến vào giấc mộng.

Giấc này người toàn thôn ngủ rất sâu, không có người nghe động tĩnh gì.

Sáng ngày kế tiếp, họ mới phát hiện đêm qua có núi lở.

Nhưng thật ra không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng hai mẹ con vừa dọn tới dưới chân gặp nạn. Núi lở, đá lăn xuống, vừa vịn dừng ở nóc nhà họ, tạo ra một cái hố to.

Hai mẹ con ngủ trên giường, đúng là vị trí đá rơi xuống.

Hai người bị đá đè, sớm tắt thở.

Thôn dân không biết làm thế nào cho phải, thôn trưởng cơ linh, đi vòng vèo tìm được căn nhà. Chưa được một ngày, có mấy người tới thu dọn hai mẹ con kia, chôn qua loa ở sau núi, không có bia mộ.

Phương Thái hậu trong cung biết chuyện của mẹ con Phương thị, niệm hai tiếng a di đà phật.

Xem ra mẹ con muội muội làm quá nhiều chuyện ác, ông trời cũng không nhìn nổi. Bà ta có tâm giữ mạng của họ, họ vẫn bị ông trời xử lý.

Úc Vân Từ không rõ mấy việc bí ẩn này.

Nàng chỉ biết Phương thị và Úc Sương Thanh sợ tội tự sát ở trong tù, lúc đầu còn không tin. Dựa vào cách làm người của Phương thị, Phương thị không giống người tự tử.

Nàng nghi hoặc, qua mấy ngày, trước sau có chút không yên.

“Hầu gia, họ chết thật rồi?”

Cảnh Tu Huyền đứng sau nàng, nhìn nàng luyện chữ, nghe vậy lạnh mặt, “Chuyên tâm luyện chữ.”

“Không phải thiếp đang lo lắng sao, tử tử ruột của Phương thị là Phương Thái hậu, Phương Thái hậu có thể trơ mắt nhìn muội muội bà ta bị xử tử? Thiếp cảm thấy nếu Phương Thái hậu muốn cứu họ, nhất định sẽ dùng cách giả chết. Chàng nghĩ xem, họ không thể trốn tội, lại không thoát nổi, chỉ có thể đổi thân phận để sống tiếp. Nói không chừng, hiện tại họ đang ở một chỗ khác, tiếp tục ăn sung mặc sướng. Sau đó họ âm thầm quan sát chúng ta, nhắm chuẩn thời cơ tới trả thù, cắn chúng ta. Nếu thật như thế, chẳng phải chúng ta khó lòng phòng bị?”

Hắn nheo mắt, cô nương này nghĩ không sai.

Nếu mình không ra tay, chuyện sẽ như nàng nói.

“Người chết sao có thể sống lại!”

Nàng bĩu môi, “Sao không thể sống lại, thay hình đổi dạng thôi, chuyện như vậy cũng không hiếm thấy.”

Hắn rũ mắt, nhìn chằm chằm giấy Tuyên Thành trắng trên bàn, trên đó có hai hàng chữ. Xem ra gần đây cô nương này dùng công, có chút tiến bộ, chữ ngay ngắn hơn trước kia.

“Ta nói người đã chết, không có khả năng sống lại.”

Thanh âm quạnh quẽ, nói năng có khí phách.

Nàng lập tức yên tâm, có thể nghe ra ý trong lời nói của hắn. Dù có người làm Mẹ con Phương thị chết giả, hắn khiến cho chết giả thành chết thật.

“Hầu gia làm việc, thiệp yên tâm.”

Nàng dịu dàng gác bút lông sồi, trong lúc gấp gáp, không cẩn thận dính vào nghiên mực bên cạnh. Nàng không hề nhận ra, xoay người nâng lên mặt nam nhân phía sau, hôn một cái.

Mực nước dính trên mặt hắn, như một nét đứng.

Nàng cúi đầu che miệng cười, ngón út bạch ngọc dính mực đen.

Hắn lập tức hiểu nàng cười trộm gì, lại bị dao động bởi nụ cười của nàng. Lúm đồng tiền như hoa, đẹp không sao tả xiết.

Nàng đột nhiên im bặt, biến mất ở môi răng hắn. Thân thể bị bế lên, đè ở bàn, ngọn tóc đảo qua nghiên mực, càng đen nhánh.

Thiên lôi và địa hỏa, hận không thể tương hợp, huyết quang như tai ương, bất đắc dĩ chặn đường, dọa sợ thiên lôi, địa hỏa cũng tắt lửa.

Bà dì đã tới ba bốn ngày, ăn vạ không chịu đi. Nàng không nhớ rõ khi niên thiếu có thời gian hành kinh dài, nhưng thân thể hiện tại, xem tình huống, có lẽ hết tuần cũng không hết.

Liễu thần y đã kê thuốc cho nàng, hai ngày nay nàng ra nhiều máu đậm màu, vừa thấy liền biết thân thể có bao nhiêu hàn khí.

Từ ngày nàng mở lòng, nam nhân để lộ tính của loài sói. Hắn đang trong tuổi tác đầy nhiệt huyết, thường kéo tay nàng muốn thư giãn. Đáng thương tay nàng tê, không có việc gì làm thì phải không dùng nửa ngày.

Trước mắt nàng còn luyện chữ, viết hai tờ giấy, chỉ sợ nhấc không nổi. Hắn hôn xong, bế nàng ở trên bàn lên. Thân thể căng chặt, có vẻ gương cung bạt kiếm, nàng sao mà không rõ kế tiếp hắn sẽ hành động.

Nàng đáng thương vươn tay, ngón tay còn run.

“Hầu gia, tay thiếp tê.”

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền nguy hiểm thành ảm đạm, hắn thở dài.

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, lần nữa trải giấy Tuyên Thành ở trên bàn.

“Vậy viết một tờ nữa đi.”

Chương 75

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tờ giấy Tuyên Thành này không giống với giấy Úc Vân Từ luyện chữ, nàng luyện chữ giấy đều được cắt xén, lớn nhỏ vừa phải. Mà tờ giấy hấn trải dài bốn thước, chưa được cắt, chiếm hơn nửa cái bàn.

Chân mày nàng giật giật, nàng nghẹn họng nhìn.

Hắn không trả thù?

Nam nhân này còn có thiên chất phúc hắc, rõ ràng đang làm khó nàng. Hắn bắt nàng chọn giữa cái kia và luyện chữ. Đáng thương tay nàng, nếu nói phía trước nàng làm nũng, hiện tại thật sự tê.

Nàng chớp hàng mi dài, mắt như hồ thu, mang theo u oán.

“Hầu gia... Tay thiệp tê thật.”

Ánh mắt hắn càng u ám, yết hầu lên xuống.

“Một khi đã vậy, vậy nghỉ ngơi đi.”

Nghỉ ngơi mà như không nghỉ ngơi, nàng bị hắn mang lên giường. Nếu hắn không lên theo, nàng đúng là tin hắn đang đau lòng mình.

Nàng mặt dày làm nũng, cọt tới cọt lui nói đáng thương.

Hắn bị nàng cọt, suýt không nhịn được, ấn đầu nhỏ không an phận của nàng trong lòng, thanh âm khàn khàn, đẩy hẳn, “Ngủ!”

Nàng mừng thầm, nghe lời vòng lấy eo hắn, ngửi mùi hương trên người hắn, thỏa mãn ngủ.

Nàng mơ màng, âm thầm cảm thấy mình xấu xa.

Sớm tinh mơ, nàng vừa mở mắt, đối diện với ánh mắt sâu thẳm của nam nhân. Lòng nàng vừa động, tay nhỏ tìm kiếm chỗ kia của hắn. Lần này, cuối cùng như ý hắn.

Đến khi hắn rời đi, nàng ng ồi đó, đang nhớ lại dư vị vui mừng vì lưỡng tình tương duyệt.

“Người nhìn chăm chăm tay mình làm gì?”

Trình Bát có chút bất mãn, mình và họ Úc thương lượng, đối phương luôn thất th ần. Từ khi xong việc ở chỗ gian nhà tranh, nàng ấy cảm thấy hổ thẹn với họ Úc, nói chuyện mất ba phần tự tin.

Úc Vân Từ muốn vỗ trán thở dài, thật không rõ rốt cuộc sao lọt mắt vào Trình Bát. Nếu nàng có, nàng đ ồng ý sửa, sửa đến khi Trình Bát không hề tới nữa.

“Luyện chữ lâu, tay có chút tê.”

“Người còn luyện chữ?” Trình Bát nghi hoặc hỏi một câu, bỏ qua chuyện nàng không chuyện. “Người nói Tả Tứ tốt cùng trốn ta cái gì? Ta đã nói chỉ đưa tạ lễ, không nói chuyện khác, hắn vẫn không chịu gặp ta.”

Úc Vân Từ hồi hận ngày đó không suy nghĩ, nói câu lấy thân báo đáp làm Trình Bát rơi vào ma chướng.

“Nếu không, người để tạ lễ ở chỗ ta này, ta giao cho hắn.”

Trình Bát trừng mắt hạnh, “Không được, ân cứu mạng, sao có thể qua loa. Ta phải tự gặp mặt cảm tạ, mới thể hiện thành ý.”

Cô nương này cố chấp như thế, phụ thân mẫu thân nàng có biết không?

Úc Vân Từ cảm thấy thân thể lại nóng nực, chỉ muốn nằm, không làm gì cả. Nàng không rõ vì sao mình phải ở chỗ này nghe Trình Bát nói nhảm.

“Trình Bát tiêu thư, gần đây ngài luôn đến cửa H ầu phủ, không sợ người khác nói xấu? Hay người còn có suy nghĩ với H ầu gia, người bảo

phu nhân chính thất như ta xử lý thế nào đây?”

Trình Bát cứng đờ, Cảnh lần trước H ầu gia và phụ thân luận bàn, phụ thân đã thua.

Tuy không ai nói gì, mọi người đều nói tuổi tác phụ thân cao, thân thể vô dụng, cho nên mới thua Cảnh H ầu gia. Thật ra nàng ấy biết tuy phụ thân đã có tuổi, lại ngày ngày luyện công, tuyệt đối không phải người tuổi già sức yếu.

Nàng ấy nghe những người đó không ngừng tìm lý do cho phụ thân, có chút bực bội.

Không hiểu sao nàng ấy thấy không có mặt mũi đối mặt với phu thê Cảnh Tu Huy ền. Nàng ấy khó khăn thuyết phục mình, lúc này mới có dũng khí tới cửa. Nhưng ái mộ phía trước nàng ấy dành cho Cảnh H ầu gia, không biết vì sao biến mất không còn tăm hơi.

Nàng ấy vẫy tay, “Người yên tâm, ta sẽ không quấn lấy H ầu gia nữa. Không thể ức hiếp thể tử của bạn mình, không thể mơ ước trượng phu của bạn mình, ta hiểu đạo lý này.”

Hoá ra nàng còn phải cảm tạ vì đã làm bạn với Trình Bát, nàng ấy ngại tình cảm, từ bỏ nam nhân mình mơ ước. Khóe miệng Úc Vân Từ giật giật, cuối cùng nàng không nói gì.

Nàng bưng ly, cái ly không phải nước trà bình thường, mà là trà cầu kỳ táo đỏ. Nàng thổi một hơi, uống nửa ly. Trà này ngon miệng, còn bỏ thêm đường đỏ.

Trình Bát nhìn nàng, nhất cử nhất động của nàng đều tự nhiên. Không giống quý nữ thế gia ra vẻ thanh cao, động tác không coi là ưu nhã hoàn mỹ, lại có tùy ý tự tại.

Đúng vậy, chính là tự tại.

Tự tại thanh thản, đẹp mà không tự biết.

Không giống đích trưởng tử của mình, đương kim Hoàng hậu nương nương. Tuy nàng ta hoàn mỹ, lại giả. Nàng cũng không giống Úc Sương Thanh, dáng vẻ kệt cớm, thời khắc bắt chước người khác, dối trá cực điếm.

“Trên mặt ta có hoa, người xem không nháy mắt?”

Úc Vân Từ buông ly trêu chọc, Trình Bát không tự nhiên bung ly trong tay, “Ừ” một hớp lớn.

“Ta sốt ruột thay người, người quá thành thối, nói không chừng có người ở sau lưng hại người. Lần trước ta đã nhắc với người, bảo người cẩn thận Thất di, người có nhớ kỹ không?” Trình Bát nhanh nhẹn, bỗng nhiên nói câu này.

Úc Vân Từ đương nhiên nhớ rõ chuyện đó, không cần người khác nói cũng sẽ đề phòng Thành Băng Lan.

“Ta nói với người, nàng ta muốn gả cho Vệ đại nhân, lại không muốn làm kế mẫu. Gần đây nàng ta mỗi ngày xúi giục người khác tới cửa cầu hôn Vệ tiểu thư. Vệ đại nhân trong tối ngoài sáng nói không muốn cưới nàng ta, nàng ta vẫn làm theo ý mình. Mấu chốt là những kẻ tới cửa cầu hôn không tốt lành gì, miệng còn không sạch sẽ, một hai nói danh tiết Vệ tiểu thư đã bị bẩn. Người nói xem người như vậy, có đáng sợ không?”

Úc Vân Từ gần đây rất khi chú ý chuyện của Thành Quốc Công phủ, trước kia nghe qua Thành Băng Lan muốn nghị thân. Vệ tiểu thư còn không phải là cô nương lần trước Đình Sinh cứu.

Chẳng lẽ chuyện kia còn có ẩn tình?

Tính tình Trình Bát ngay thẳng, nhưng nàng ấy không ngu.

Tốt xấu gì cũng là cô nương của Tư Mã phủ, sao không rõ quanh co của đám thế gia. Tiểu Vệ gia thư xảy ra chuyện, Thành Quốc Công phủ đã thanh minh rằng Thành Băng Lan không được nuôi ở Ngọc Trinh Quan.

Nhưng họ giấu đầu lòi đuôi, lạy ông tôi ở bụi này.

“Vừa rồi ta ở trên đường đi, còn gặp nàng ta. Càng trùng hợp là nàng ta vào trà lâu không lâu, một nam nhân vào theo, người đoán xem là ai?”

Trình Bát hỏi xong, nhướn lông mày nhìn nàng.

Nàng cau mày, Thành Băng Lan quen biết người nào, sao mình biết. Nhưng Trình Bát có ẩn ý, chứng tỏ nam nhân Thành Băng Lan hẹn là người mình biết.

“Ta thật sự đoán không ra.”

Trình Bát càng nhướn lông mày cao, cười đắc ý, “Biết người đoán không ra, người không thể nghĩ ra đâu, nam tử kia là nhị công tử Phương gia.”

Nhị tử công Phương gia, Thẩm Thiệu Lăng?

Nàng đã lâu không nghe người ta nhắc tới người này, cũng đã lâu chưa nghe tin tức về hắn. Lần trước Lục Hoàn Bội tới đòi của hồi môn, nàng còn tưởng hai người đã thành thân.

Nàng không nghĩ tới người này còn nhảy nhót ở bên ngoài, thật sự là tai họa ngàn năm.

Thành Băng Lan và Thẩm Thiệu Lăng, hai người chẳng hề liên quan nhau, sao quen nhau chứ?

Có thể nào là trùng hợp không?

Nàng nhanh chóng phủ nhận suy nghĩ của mình, Thành Băng Lan ghét mình, vốn không che giấu. Tuy nàng không biết đối phương sao có địch ý, nhưng hắn liên quan đến mẫu thân nàng.

Mà ân oán của Thẩm Thiệu Lăng và nàng càng khó nói rõ. Bọn họ nếu có gì giống nhau, đó là không thể thấy nàng sống tốt.

Họ thậm chí hận không thể d ùn nàng vào chỗ chết.

Nàng lo lắng, nhưng cảm kích tin tức của Trình Bát. Nếu không, nàng vốn không nghĩ đến hai người kia sẽ kết đ òng minh.

“Đa tạ người đã nhắc nhở, ta nhớ kỹ r ùi. Cứ tính việc này ta nợ ân tình của người, sau này nếu người muốn nhờ ta, chỉ cần không đụng đến điểm máu chốt của ta, ta nhất định không tiếc mạng sống giúp người.”

Có lẽ là cụm từ không tiếc mạng sống giúp người lấy lòng Trình Bát, Trình Bát cười, “Người nhớ là tốt, bốn tiểu thư thật sự không quen nhìn những chiêu trò hại người khác như thế. Nếu người bị những kẻ đó hại, vị trí H ãu phu nhân bị trống, ta cũng khinh thường đi chiếm.”

Nàng ấy ngẩng cằm, kiêu ngạo như khởng tước.

Giờ khắc này, ánh mắt Úc Vân Từ nhìn Trình Bát rất thương thức.

Nàng ấy không muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của, chứng tỏ người này cực kỳ quang minh lỗi lạc.

Tuy Trình Bát không làm nàng thích, nhưng bản tính không xấu. Tâm tình của nàng với cô nương này rất phức tạp, một bên không thích đối phương quá lỗ mãng thẳng thắn, dễ trêu chọc phi ên phức. Về phương diện khác, nàng lại cảm thấy cô nương không tâm cơ như vậy không nhiều, hiếm có.

Chỉ là lời nói của cô nương này vẫn không làm nàng vui.

Trình Bát không biết cách xem sắc mặt, cho rằng nàng cảm động, không nói nên lời, vì thế lại biểu hiện, hào khí nói: “Người hiện tại là bạn của ta, nếu sau này có kẻ mù nào muốn hại người, đó là đấu với Trình Bát ta. Người chỉ cần báo tên, ta đi đến hang ổ của đối phương, để bọn họ thấy sự lợi hại của ta.”

Úc Vân Từ không nhịn được, có chút buồn cười, lại cảm thấy có chút khoa trương, cuối cùng nhìn nóc nhà, trợn mắt.

Cô nương này học thói nghĩa hiệp từ nơi nào đây, chẳng lẽ cho rằng kinh thành là giang hồ?

“Ta nhận ý tốt của ngươi, nhưng nếu thực sự có người tìm ta phiến phức, Hầu gia sẽ tự ra tay.”

Nàng nhắc tới Cảnh Tu Huyềh, Trình Bát như ếch xanh nhụt chí, chỉ trờng hai mắt. Cảnh Hầu gia có thể đánh bại phụ thân nàng ấy, tất nhiên là cao thủ học võ. Còn nữa, thân phận không thấp, nào có mấy ai mù tời tìm họ Úc phiềh phức chứ.

Hào khí vừa đầu lờng ngực của nàng ấy nháy mắt tụt xuống, chân mày ưu sầu.

Ưu sầu xuất hiện trên mặt Trình Bát, Úc Vân Từ suýt cho rằng mình hoa mắt. Nàng nhìn kỹ, ưu sầu kia còn ở đây, nàng không khỏi thấy kỳ lạ.

Trình Bát lại hăng hái, vung tay, “vụt” đứng lên.

“Không phải Tả Tứ trốn bốn cô nương? Bốn cô nương càng muốn gặp hần một lầh. Ngươi đi cùng ta, ngươi là chủ tử của hần, hần không dám không nghe mệnh lệnh của ngươi.”

Úc Vân Từ cạn lời, vừa rồ nhất định hoa mắt.

Nàng phải giải quyết việc của Trình Bát và Tả Tứ, nếu kéo dài, nói không chừng Trình Bát giống mấy nữ nhân khác, càng không chiếm đượ, càng không theo đườđi đượ mới là thứ tốt, chẳng sợ đốiphương là một đốđng phân.

Đương nhiên, Tả Tứ không phải một đốđng phân. Chẳng qua hần tự hiểu, hơn nữa trước kia đi theo Hầu gia, từng thấy hành vi đũđng mẫh của Trình Bát, nên mới muốn bỏ chạy.

Tả Tứ vừa nghe Trình Bát tới, nhanh đốđi với thị vệ khác.

Hôm nay Tả Tứ vốn canh sân của H`ầu gia, lúc này người canh đã được đổi thành hai thị vệ lạ mắt.

Trình Bát hừ lạnh, lườm hai thị vệ, hỏi: “Các người biết Tả Tứ ở nơi nào không, mau bảo h`ấn tới gặp bốn cô nương. Đây là mệnh lệnh của phu nhân các người, còn không mau đi.”

Úc Vân Từ bất đắc dĩ lên tiếng, bảo một thị vệ trong đó đi gọi Tả Tứ.

Trình Bát càng r`ầm rì, “Vẫn là chính chủ có ích, ta đã tới vài lần, mấy tên này không phản ứng ta.”

Không bao lâu sau, Tả Tứ tới đây.

Tả Tứ cúi đầu rụt vai, không nhìn thẳng Trình Bát.

“Gặp qua phu nhân, gặp qua Trình Bát tiêu thư.”

“Hừ, người còn biết tới gặp ta. Ta hỏi người, vì sao người trốn không chịu gặp ta? Chẳng lẽ ta làm không đúng, một hạ nhân như người cũng phải đi đường vòng?”

Tả Tứ cao to, làn da ngăm đen, nghe vậy mặt càng đen.

“Trình Bát tiêu thư là thiên kim, thuộc hạ là hạ nhân, cứu ngài là chuyện nên làm, chuyện nằm trong chức trách, không dám nhận ân cứu mạng Trình Bát tiêu thư. Còn nữa, tạ lễ ngài đưa quá quý trọng, lại nói tỏ yến gì đó, thuộc hạ là một người thô lỗ, không dùng nổi. Không bằng tiêu thư cắt hai cân thịt bò, đem một bình rượu ngon tới.”

Trình Bát bị Tả Tứ nói, mất khí thế.

Thì ra ân nhân Tả Tứ chê tạ lễ của nàng ấy không hợp khẩu vị, chỉ là hai cân thịt bò và một bình rượu, có phải đơn sơ không? Nào có thể cho thấy nàng ấy trịnh trọng? “Ta xem cứ vậy đi, tặng lễ phải tặng đúng thứ người khác cần. Nếu Tả Tứ đã mở miệng, người làm theo là được, sau này, ai không được nhắc có ân gì không nữa.”

Tả Tứ vui mừng gật đầu.

Trình Bát bất mãn, bĩu môi, bị Úc Vân Từ trừng, cuối cùng không phản bác.

Úc Vân Từ bảo Tả Tứ trở về, kéo Trình Bát, đứng dưới một thân cây, thâm thúy nói: “Người hẳn hiểu gần đây người quậy phá. Tả Tứ là cái nhân, hẳn không có khả năng, cũng không có tự tin quậy phá với người. Nếu người lại ồn ào lấy thân báo ân, nói không chừng sẽ mang đến tai họa cho hẳn. Chuyện là ta dựng lên, khi đó ta lạnh mồm lạnh miệng, nói không lựa lời. Nếu người không thoải mái, cắt đứt quan hệ với ta đi.”

Trình Bát mở to mắt, kiên định lắc đầu.

“Vậy sao được, ta thật vất vả mới có một người bạn, sao có thể vứt bỏ vì việc nam nữ. Ta nghe người nói, không quẩn lấy Tả Tứ nữa.”

Úc Vân Từ yên lòng, cũng may cô nương này không chấp mê bất ngộ.

Trình Bát nhìn hướng Tả Tứ đi xa, thấp giọng lầm bầm, “Nói ra có lẽ người không tin, thật ra ta đã nghĩ ý gả cho một người giống Tả Tứ, không vướng bận. Ta có thể không lưu luyến rời xa phần hoa, sau đó cao bay xa chạy, đi nơi trời cao biển rộng, vui vẻ chốn giang hồ.”

Nàng ấy hoang mang, như đứa trẻ không tìm thấy nhà về.

Úc Vân Từ không cách nào tiếp lời, đang muốn nói gì đó. Nàng ấy quay đầu, lại hoạt bát, “Ta là Bát tiểu thư Tư Mã phủ, tìm nam nhân gì mà không được. Không nói khoác, toàn bộ thế gia công tử trong kinh thành, chỉ cần ta đồng ý, ai không ngoan ngoãn để ta chọn lựa.”

“Đích xác như thế, người phải chọn cho tốt, tìm hiểu nhiều hơn. Ta tin người nhất định có thể chọn ra một nam nhân hài lòng.”

Trình Bát ngẩng đầu, nhướn mày với nàng, cười tự đắc.

Ngẫu nhiên có tiếng ve kêu, thời tiết càng mát mẻ. Dù nóng, cũng là giữa trưa, sớm muộn gì cũng độ chênh lệch giữa nhiệt độ trong ngày.

Lúc này là giờ Ty một khắc, còn không tính là nóng. Chủ tử trong phủ ít, hạ nhân lui tới cũng không nhiều. Nàng và Trình Bát đứng lâu như vậy, cũng chỉ thấy một bà tử đi qua con đường nhỏ cách đó không xa.

“Vẫn là Hầu phủ thanh tĩnh.”

Trình Bát cảm thán, thở thật dài.

Úc Vân Từ lại phát hiện phiên muộn từ tiếng thở dài của nàng ấy, có lẽ Trình Bát cũng không hoạt bát như vẻ ngoài. Nhà nào cũng có cái khó của họ, Tư Mã phủ cũng có rất nhiều thị phi.

Bên ngoài Trình Bát vẻ vang, nhất định nàng ấy cũng có việc buồn rầu.

Rốt cuộc là việc cá nhân, nàng không hỏi.

Lúc này, cửa lớn sân Hầu gia mở từ trong, thiếu niên mặc thanh bào đi ra, đúng là Khuông Đình Sinh.

Ánh mắt Trình Bát sáng lên, nàng ấy nói một tiếng đáng tiếc.

Úc Vân Từ nhếch khóe miệng, thật không biết nên nói gì với cô nương này mới tốt. Chẳng lẽ nàng ấy cảm thấy Đình Sinh là người được chọn, đáng tiếc quá nhỏ.

Mấy người chào hỏi lẫn nhau.

“Khuông thiếu gia vừa luyện công, không biết gần đây luyện kiếm pháp gì?”

“Ta không tinh thông nhiều kiếm pháp, luyện kiếm pháp Khuông gia.”

Khuông Đình Sinh nói xong, nhìn thoáng Úc Vân Từ. Nàng nháy mắt hiểu Đình Sinh có chuyện muốn nói.

Nàng nghiêng người, nói với Trình Bát: “Không phải người muốn đi mua thịt bò và rượu?”

“À, đúng đấy.” Trình Bát nhớ ra, cáo từ với bọn họ.

Nàng nhìn đối phương hấp tấp rời đi, bật cười.

Khuông Đình Sinh cũng nghi hoặc, tiểu thư Trình Bát bá đạo, hành sự ương ngạnh, nổi danh ở kinh thành, sao ngoan ngoãn trước mặt sư mẫu như thế?

Hắn nghĩ đến tính tình sư mẫu, cảm thấy hợp tình hợp lý. Sư mẫu là nữ tử thông minh lại có kiến thức bất phàm, bất luận kẻ nào tới gần cũng không tự chủ thích sư mẫu.

Bóng cây xào xạc, khung cảnh vẫn vắng vẻ như thường.

Gió nhẹ thổi qua, Khuông Đình Sinh ngửi thấy mùi máu. mấy ngày gần đây sư mẫu không ra cửa, chẳng lẽ bị thương?

“Sư mẫu, ngài bị thương?”

“Không có.” Úc Vân Từ khó hiểu, phản ứng lại, nhận ra người tập võ nhạỵ bẻn, không lẽ Đình Sinh ngửi thấy mùi máu trên người nàng, cho nên mới hỏi vậy?

Sắc mặt nàng phức tạp, nàng nghĩ có nên cho Đình Sinh học một tiết sinh lý không. Nàng nghĩ Khuông Đại phu nhân là mẫu thân của Đình Sinh, sau này khẳng định sẽ nói cho hắn biết thứ nữ tử nên có.

Chỉ là nữ tử cổ đại nói chuyện hàm súc, Đình Sinh lại được nuôi như nam nhi, Khuông Đại phu nhân sẽ nói kỹ càng?

“Ta không bị thương, mà là... Kinh nguyệt trong người...”

Khuông Đình Sinh đầu tiên kinh ngạc, tiếp theo phản ứng lại, không tự nhiên đỏ mặt.

“Cô nương sẽ có ngày này, nếu người đột nhiên... Không cần sợ, có thể nói cho mẫu thân người, hoặc tới tìm ta.”

“Đa tạ sư mẫu.”

Đình Sinh hành lễ, từ khi gặp sư mẫu, đối với thân thể biến hóa, hắn đã không ghét và bài xích. Dù hắn nghe hai chữ kinh nguyệt, đã bình tĩnh rất nhiều.

Chuyện nên tới sẽ tới, hắn không tránh né được, chỉ có thể đối mặt.

Nhân sinh gian nan, đâu chỉ một mình hắn gian khổ?

Thiếu niên có chút chán nản, hắn vốn kiêu ngạo, giờ lại có cảm xúc ngược nhau như vậy. Úc Vân Từ biết hắn có việc, nhin không được hỏi, “Gặp phiền phức?”

“Ừm... Xem là vậy, cũng không xem là vậy.” Đình Sinh nghĩ nghĩ, so với tự phiền não, chi bằng nói với sư mẫu. Sư mẫu có kiến thức bất phàm, nói không chừng sẽ đồng ý với suy nghĩ của mình.

“Vệ Hàn Lâm có một cô con gái tên Vệ Thanh Anh, lần trước con và với Hiên Vương xuất kinh, trùng hợp cứu Vệ cô nương ra khỏi Ngọc Trinh Quan. Gần đây kẻ đi Vệ gia cầu hôn không phải kẻ ăn chơi trác táng thì là thứ tử, còn có người bồi nhọ nàng ấy. Con và Vệ cô nương có ân, nếu lúc này cầu hôn, nàng ấy sẽ đồng ý. Chỉ là con không thể cho nàng ấy hạnh phúc, cứ mãi do dự...”

Nàng từng nghe Trình Bát nhắc cái tên này, không nghĩ lại nghe từ Đình Sinh.

Nàng nghe Đình Sinh ngại cách làm lấy ân báo đáp chuyện nghĩa hiệp, Vệ Thanh Anh không biết thân phận chân chính của Đình Sinh, lại muốn báo ân, cho nên mới đồng ý. Nếu tương lai hai người thường xuyên ở chung, đối phương nhìn ra gì, làm sao bây giờ?

“Vậy Vệ cô nương... Nghĩ sao?”

Khuông Đình Sinh cười khở, biết không thể gạt sư mẫu. “Không phải Đình Sinh cố ý giấu sư mẫu, mà có một số việc liên quan đến danh tiết nàng ấy... Tóm lại, Vệ cô nương đừng ý. Con đã nói nàng ấy, dù tương lai có thể kết hôn, cũng là làm phu thê giả. Nếu có một ngày, Vệ cô nương có thể tìm được người mình phó thác chung thân, con nguyện nhận nàng ấy làm nghĩa tử, đưa nàng ấy xuất giá.”

Hắn nói như vậy, Úc Vân Từ còn chuyện không rõ.

Chỉ sợ Vệ cô nương rơi vào tay đạo sĩ Ngọc Trinh Quan, đã mất trong sạch. Tuy chuyện bị che giấu, nhưng vẫn truyền đi ra ngoài. Một cô nương mất trinh, sao có thể gả cho người trong sạch.

Nói không chừng tương lai người khác còn lấy chuyện này ép cho cả đời không dám ngẩng đầu.

Cho nên, Vệ cô nương mới đừng ý Đình Sinh.

Đình Sinh sẽ lớn lên, là con trai duy nhất của Khuông gia, không có khả năng không cưới vợ. Nàng lo lắng Vệ cô nương không biết thân phận chân chính của Đình Sinh, lỡ như tương lai ở lâu với nhau, Đình Sinh lại ưu tú, có thể ngầm thích đối phương không?

“Con có nghĩ tới lòng người dễ thay đổi, lỡ nàng ấy thành chính thê của con, có suy nghĩ khác, làm sao bây giờ?”

Khuông Đình Sinh nghe vậy, cúi đầu trầm tư.

Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định. “Sư mẫu, con chuẩn bị nói cho nàng ấy biết tình hình thực tế. Một là không làm nàng ấy hiểu lầm, thứ hai, sau này nàng ấy có thể che giấu giúp con vài chuyện.”

Tỷ như tương lai hắn có kinh nguyệt, các tỷ tỷ đều xuất giá, nương cũng cao tuổi, hắn lại lấy có gì đi chọn mua vật bên người đây?

Úc Vân Từ im lặng, thân phận của Đình Sinh xác thật phải dùng thủ thuật che mắt mới có thể che giấu.

Nếu Vệ cô nương cam tâm tình nguyện, có thể xem là một biện pháp đẹp cả đôi đường. Rõ ràng là chuyện vẹn cả đôi đường, sao nàng lại thấy nặng nề như thế. Nàng thấy khổ sở cho Đình Sinh gánh vác trọng trách của gia đình, còn có Vệ cô nương chưa được cưới hỏi.

“Thế cũng tốt, con đừng vội thẳng thắn với Vệ cô nương, nếu gần đây rảnh, bảo nàng ấy tới H`âu phủ chơi.”

Lòng người khó dò, nàng chưa gặp Vệ cô nương, thật không yên tâm.

Đình Sinh dù già dặn, nhưng cũng là thiếu niên mười một tuổi. Ở hiện đại, thiếu niên mười một tuổi cũng chưa tốt nghiệp tiểu học, sao có năng lực quyết định chung thân đại sự của mình.

“Chuyện quan trọng, cẩn thận luôn tốt.”

Nàng toàn tâm toàn ý suy xét, Đình Sinh nào không biết ân. Hấn cười, trịnh trọng đề nghị.

Chương 76

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cách ngày, Úc Vân Từ gặp Vệ Thanh Anh. Không phải đối phương đáp ứng lời mời tới cửa, mà họ đồng thời xuất hiện ở Thành Quốc Công phủ. Thành Quốc Công phủ mời họ tham gia hội hoa.

Thành Quốc Công phủ gửi thiệp cho nàng, Phạm thị tự viết. Làm ngoại tôn nữ, nàng tất nhiên không thể từ chối. Hiếu nghĩa lớn hơn trời, chẳng sợ không thích Thành Băng Lan, không muốn nhìn thấy Thành Băng Lan, cũng không thể không đến Thành Quốc Công phủ.

Đầu thu vừa đến, nhành hoa sen đầu tiên của Quốc Công phủ nở rộ. Quốc Công phủ mượn tên hoa làm một hội ngắm hoa, người đề nghị là Thành Băng Lan.

Có lẽ sợ nàng từ chối, Phạm thị tự viết thiệp mời.

Vệ Thanh Anh mặc váy hồng nhạt, búi hai búi tóc. Trang sức trên tóc đơn giản, nàng ấy đeo khuyên tai ngọc xanh lá. Cổ tay giống cổ, không có trang sức dư thừa.

Nàng ấy mỉm cười xinh đẹp, diện mạo tú lệ, rõ ràng nàng ấy vẫn là trẻ con, ánh mắt lại có trầm ổn và u buồn tuổi này không nên có.

Úc Vân Từ nghe Thành Ngọc Anh giới thiệu, thiện ý tươi cười. Nàng ấy cũng đáp lễ, cử chỉ đúng mực.

Nàng nghe nói mấy năm trước nàng ấy bắt đầu giúp Vệ đại nhân quản lý nội trạch, cứng cõi hơn cô nương cùng tuổi. Nếu không nàng ấy cũng không có khả năng xảy ra chuyện như vậy, còn có thể duy trì dáng vẻ hiện tại.

“Ta nghe Đình Sinh nhắc người, có khen ngợi.”

Sắc mặt Thành Ngọc Anh ảm đạm, tên thiếu niên kia như câu chuyện xưa, nghe mà thốn thức. Nhưng Thành Ngọc Anh lại không dám gọi, chôn trong lòng, không thể nhưng nhớ.

Úc Vân Từ quét đuôi mắt sang sắc mặt biểu muội, thở dài. Tình ý của Ngọc Anh cuối cùng đặt nhâm chỗ, Đình Sinh cuối cùng cũng phụ lòng một cô nương trong thiên hạ. Đau dài không bằng đau ngắn, nàng chặt đứt suy nghĩ của nàng ấy. Hy vọng nàng ấy có thể sớm buông bỏ, không tự nhốt mình.

“Hắn còn biết khen người khác?” Thành Ngọc Anh lúng túng, đầy chua xót.

Vệ Thanh Anh ngượng ngùng, còn tính là hào phóng.

“Khuông thiếu gia tán thưởng, Thanh Anh không dám nhận.”

“Người có thể lâm nguy không sợ, chạy ra hang hổ, đủ thấy nhạy bén thông tuệ. Người gặp chuyện bình tĩnh, mặc kẻ khác chửi bới mà mặt không đổi sắc, tâm tính kiên nghị, gánh nổi người khác tán thưởng.”

Vệ Thanh Anh nghe Úc Vân Từ khích lệ, ngược lại có chút chột dạ. Nàng ấy cup mắt, trong lòng thấp thỏm, Khuông thiếu gia và nàng ấy đã thương lượng chuyện đính hôn. Nàng ấy biết Cảnh An Hâu phu nhân là sư mẫu của Khuông thiếu gia. Cảnh An Hâu phu nhân tất nhiên không yên tâm việc hôn sự của Khuông thiếu gia, cho nên mới thử nàng ấy.

Nàng ấy không khỏi cười khổ, chỉ sợ Cảnh An Hâu phu nhân cũng không biết mình và Khuông thiếu gia muốn làm một đôi phu thê giả.

Khuông thiếu gia là ân nhân cứu mạng của nàng ấy, còn giúp nàng ấy che giấu. Nàng ấy vô cùng cảm kích, nghe Khuông thiếu gia nhắc việc hôn sự, càng khiếp sợ. Ngày đó người khác không rõ chuyện Ngọc Trinh Quan, Khuông thiếu gia lại rõ nhất.

Vì sao hắn đề nghị cưới mình?

Chẳng lẽ chỉ vì hấn đờng tình?

Nàng ấy như vậy, đã không thể trong sạch gả chờng. Khuông thiếu gia là ân nhân cứu mạng, nàng ấy càng không đành lòng. Nhưng sâu trong nội tâm, nàng ấy tất nhiên đờng ý ngàn vạn lần. Nếu nàng ấy có thể kết thân với Khuông gia, tất cả lời đờn tự sụp đổ, những người cầu hôn hạ đẳng kia cũng biết khó mà lui.

Nếu nàng ấy thật sự che lương tâm, đi đờng ý, chẳng phải hại ân nhân của mình?

Khuông thiếu gia là người thanh cao, có diện mạo tuấn tú, tiền đờ vô lượng. Nàng ấy chiếm cái danh vị hôn thê của hấn, có bị người khác lên án không?

Nàng ấy lập tức từ chối hấn, hấn lại không tức giận, chỉ bảo nàng ấy ngẫm lại.

Lòng nàng ấy dày vò, Thành Băng Lan tới đưa thiệp mời nàng ấy tham gia hội ngắm hoa. Nàng ấy vò nát tấm thiệp, nàng ấy cần tham gia hội hoa này. Ai bảo Thành Quốc Công phủ có thế to, Vệ gia là gia đình bình dân.

Nàng ấy lấy cánh tay véo đùi, lại nói, nàng ấy còn gì để mất?

Cái gọi là đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, nếu Thành Thất lại dùng ám chiêu, nàng ấy nhất định phụng bõ, kéo đối phương cùng ngã xuống bùn.

Cảnh An Hầu phu nhân trước mắt, khác một trời một vực với người trong lời đờn. Nàng ấy vốn tưởng nhìn thấy một nữ nhân diễm lệ tục tằng, lại không nghĩ là một đóa đờ quỳên thanh nhã trên núi cao.

Ánh mắt phu nhân xem nàng ấy, không có ghét bỏ.

Đáy lòng nàng ấy ấm áp, dù có thế nào, cũng có thể nghe người khác thấp giọng nghị luận trong sạch của nàng ấy.

Nàng ấy có thể nghe ra thâm ý trong lời của Thành Ngọc Anh. Trước khi Cảnh An Hài phu nhân tới, Thành Ngọc Anh chiêu đãi nàng ấy. Trong lúc họ nói chuyện, Thành Ngọc Anh đều tìm hiểu Khuông thiếu gia, đặc biệt để ý chuyện ngày ấy Khuông thiếu gia cứu mình.

Khuông thiếu gia như vậy, nên xứng với thế gia quý nữ như Thành Ngọc Anh.

Nàng ấy nghĩ đến Thành Thất, lại không cam lòng. Thành Ngọc Anh là chất nữ của Thành Thất, có trong ngoài không đồng nhất giống Thành Thất, dưới mỹ lệ dung mạo liệu có phải lại là một trái tim rắn rết không?

Úc Vân Từ dừng ánh mắt ở từng người, hai thiếu nữ rõ ràng có hảo cảm đối Đình Sinh. Chẳng lẽ nàng đang xem tam giác tình yêu của thiếu nam thiếu nữ cổ đại?

Chỉ là tam giác tình yêu này không phải tam giác, ai có thể nghĩ đến Đình Sinh không phải nam nhi.

Úc Vân Từ hàn huyên vài câu, tất nhiên phải đi bái kiến Phạm thị.

Mặt Phạm thị không tốt, con gái của bà ta tuy tách ra rất nhiều năm, bà ta vẫn yêu thương. Chỉ là gần đây Băng Lan xác thật có chút quá mức, suýt gây chuyện lớn.

Hiện giờ bà ta bắt đầu rối rắm, có nên gả Băng Lan ra ngoài không.

Nếu bà ta không gả, Băng Lan hiện tại tính tình kỳ quái, còn không biết sẽ gây ra chuyện gì? Lỡ như Băng Lan gây ra chuyện gièm pha, thanh danh Quốc Công phủ bị hủy mất.

Nếu bà ta gả Băng Lan ra ngoài, rời xa mình không chế, nghiệp chướng kia có thể mặc kệ tất cả, chuyện gì cũng dám làm không?

Đầu bà ta rất đau, bà ta đang khó xử.

Liều thị đang thay ma ma mát xa phần đầu cho Phạm thị.

“Nương, con dâu thấy Băng Lan ăn năn thiệt.”

“Chỉ mong là vậy.”

Phạm thị lẩm bẫm, Băng Lan ở trước mặt nghiêm túc sấm hối. Nàng ta còn nói muốn bắt đầu kết giao quý nữ trong kinh thành, cũng tạo quan hệ tốt với họ.

Lại nói lần trước Từ tử nhi tới, có chút hiểu lầm chưa tháo bỏ, dặn dò mình nhất định phải đưa thiệp mời cho Từ tử nhi.

Bà ta cân nhắc rất nhiều, nhớ tới Băng Lan còn nhỏ, tuy hiếu thắng, bản tính lại tốt.

Nhất định là những ác đạo ở Ngọc Trinh Quan hại Băng Lan đã bại. Hiện giờ những ác đạo đó bị trời phạt, Băng Lan hẳn đi ra sương mù, một lần nữa làm người.

Đây cũng là nguyên nhân bà ta đồng ý giúp nữ nhi làm hội hoa, hy vọng tiệc này xong, người trong kinh thành nhắc lại Băng Lan, sẽ khen nhiều hơn ngờ vực. Bà ta không mong Băng Lan tương lai gả vào nhà cao cửa rộng giúp đỡ Quốc Công phủ, chỉ cần sau này thông thuận, chớ liên lụy nhà mẹ đẻ.

“Nương, Từ tử nhi tới.”

Phạm thị nghe Liễu thị nói vậy, mở mắt ra. Phạm thị miễn cưỡng cười hiên từ, tiếp đón Úc Vân Từ ngồi trước mặt. Úc Vân Từ ngồi ở một bên, tự nhiên nắm tay thành quyển, nhẹ đấm chân cho bà ta.

“Vẫn là Từ tử nhi hiểu chuyện...”

“Vân Từ hiếm khi tới cửa, tất nhiên phải thế. Không so được cữu mẫu và Ngọc Anh muội muội, ngày ngày tỉ mỉ chăm sóc tổ mẫu, so sánh với nhau, Vân Từ hổ thẹn.”

Nàng nói mà làm Liễu thị đỏ mặt, liên tục mắng yêu: “Nương, ngài nghe một chút đi, Từ tử nhi khen đến thế, con dâu không còn chỗ dung thân.”

U ám trên mặt Phạm thị phai nhạt, bà ta cười.

“Nó nói không sai, con hiếu thuận. Ngọc Anh được con dạy rất khá, ta rất vui mừng.”

Bà ta nói vui mừng, mắt lại bị buồn rầu bao phủ, nào có dáng vẻ vui vẻ. Úc Vân Từ buồn bực, hay là Quốc Công phủ xảy ra chuyện?

Thật ra chuyện cũng không xảy ra, nhưng tin tức thế gia linh thông. Phạm thị biết bệ hạ hướng vào Ngọc Anh, muốn ban hôn Ngọc Anh cho Ninh Vương. Không nói Ninh Vương như thế nào, chỉ nói phía trên có Phương Thái hậu và Lương phi, ai dễ đối phó?

Nếu Ngọc Anh thành Ninh Vương phi, với hai đời mẹ chồng khó chơi, sao có thể sống tốt? Cho dù Thành Thái Hậu và An Phi nương nương coi chừng, cũng không thể thời khắc trông chừng Ninh Vương phủ.

Tuy thánh chỉ ban hôn chưa hạ, nhưng bà ta nghe tin tức, hẳn là thánh ý đã quyết, khó có thể sửa đổi.

Liễu thị có lẽ nghĩ tới đây, ý cười trên mặt càng miễn cưỡng. Liễu thị cúi đầu, chẳng dừng động tác trên tay, từng chút mát xa.

Phạm thị trở tay vỗ tay nàng ta, “Ta dễ chịu nhiều rồi, con nghỉ ngơi một chút đi.”

“Con dâu không mệt.”

“Con không mệt, ta đau lòng. Nghỉ ngơi đi.”

Liễu thị lúc này mới buông tay, ngồi bên cạnh Phạm thị, cùng Úc Vân Từ, từng người đấm chân Phạm thị. Phạm thị thở dài, mặc kệ nàng ta.

Úc Vân Từ có thể khẳng định Quốc Công phủ có việc, chuyện không nhỏ.

Nàng đang nghĩ ngợi, Thành Kịch và Thành Việt vây quanh một vị thiếu niên áo gấm tiến vào.

Phạm thị lập tức ngẩng đầu thẳng, Liễu thị và Úc Vân Từ đều ngừng tay.

Triệu Hiến vừa vào cửa, thấy Úc Vân Từ.

Hôm nay hẳn vốn không tới Quốc Công phủ, nhưng sư huynh giao phó trách trọng, thỉnh cầu hẳn tới một chuyến, bảo hẳn hỗ trợ chăm sóc Cảnh phu nhân và Vệ tiểu thư.

Hắn có chút bực mình.

Sư huynh quá để bụng Vệ tiểu thư, cái gì mà chăm sóc Cảnh phu nhân nói, chỉ là nhân tiện.

Không nói vấn đề trong sạch của Vệ tiểu thư, xuất thân diện mạo của ấy nàng nào xứng đôi sư huynh. Hẳn không rõ sư huynh biết rõ Vệ tiểu thư đã bị dơ, còn để bụng như thế.

Sư huynh lạnh lùng với kẻ khác, cố tình Vệ Thanh Anh chẳng ra hồn lại lọt vào mắt sư huynh. Hẳn buồn rầu, càng nghĩ càng cảm thấy không đáng thay sư huynh.

Phạm thị rất bất ngờ, cháu ngoại có thân phận tôn quý này tuy ngày thường giao hảo với Việt ca nhi, nhưng không thường xuyên tới cửa. Hơn nữa Hiên Vương tựa hồ cố ý xa cách Băng Lan, vốn không có khả năng tới hội ngắm hoa.

Bà ta nghĩ đến tiểu nữ nhi, đầu lại đau.

Hiên Vương thỉnh an cấp Phạm thị, vội vàng rời đi.

Hắn không có vội vã xuất phủ, mà là đứng xa xa ở vườn, nhìn người bên trong. Hẳn không bảo Thành Việt đi theo, trừ thị vệ bảo vệ hẳn cách đó

không xa, bên cạnh không có người khác.

Trong một góc vườn, thiếu nữ mặc váy hồng nhạt có vẻ cô đơn. Nàng ấy cười, lặng lẽ nhìn một bụi hoa trước mặt, không ăn nhập với tiếng cười nói trong vườn.

Hắn chợt vui vẻ lên, nhanh chóng hạ khóa miệng. Hắn cảm thấy đường đường nam nhi, có tâm tư đê tiện như vậy, chính hắn cũng khinh thường.

Nhưng sao hắn nghĩ có người sẽ trở thành vị hôn thê của sư huynh, lòng hắn liêu xiêu khó chịu?

Vệ Thanh Anh bị Thành Băng Lan cố ý cô lập, trừ Thành Ngọc Anh thường quan tâm một chút, không còn người khác để ý tới gần nàng ấy. Nàng ấy biết Thành Thất cố ý làm mình khó xử, cũng không khổ sở.

Thành Thất mời nàng ấy tới để nhục nhã mình.

Nếu nàng ấy chịu không nổi, lộ tẩy, vậy thì hợp ý Thành Thất. Nàng ấy sẽ không làm chuyện làm kẻ thù vui. Sao nàng ấy có thể làm phụ thân một mình nuôi nấng nàng ấy đau lòng?

Úc Vân Từ lại đây, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Hiên Vương.

Theo ánh mắt kia, nàng thấy Vệ Thanh Anh lẻ loi.

Triệu Hiên cũng thấy nàng, hừ nhẹ, mang theo phần nộ, “Sư huynh thật bị người ta mê hồn, một cô nương tâm thường còn bảo ta đường đường là Vương gia tự bảo vệ.”

Thiếu niên mạnh miệng, tức sư huynh quá để ý Vệ Thanh Anh. Thật ra hắn cũng có chút lo lắng Vệ Thanh Anh an toàn, rốt cuộc Thành Thất cũng không phải thứ tốt.

Hắn không rõ mẫu phi dụ dàng như vậy, sao có muội muội như vậy?

Úc Vân Từ nghe hắn oán giận, có chút buồn cười. Xem ra nàng không xem tình tay ba, mà là tình tay bốn.

“Đình Sinh làm việc đâu có đạo lý của hần. Hần bảo điện hạ tới, tất nhiên rất tin tưởng điện hạ.”

Triệu Hiến nghe vậy, thẳng lưng, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, sư huynh và bốn vương tình cảm sâu đậm, sao người khác có thể thay thế?”

Nàng khẽ động khóe miệng, hơi mỉm cười.

Trong vườn, Thành Băng Lan mặc váy hồng, dẫn mấy cô nương lạ mắt, giới thiệu bồn sen nở rộ ở giữa. Nàng ta dịu dàng nói chuyện, ngữ khí không nhanh không chậm.

Nếu không phải Úc Vân Từ từng gương mặt thật của nàng ta, chỉ sợ sẽ cho rằng nàng ta là một nữ tử thông hiểu Đạo kinh, siêu phàm thoát tục.

Có lẽ nữ tử nhận thấy được có người nhìn nàng ta, nàng ta ngẩng đầu, đáy mắt lóe sáng. Nàng ta xa xa nhìn qua, nhướn mày cười. Nàng ta cố tình đảo ánh mắt qua Vệ Thanh Anh, tựa hồ trào phúng.

Úc Vân Từ thấp thỏm, Thành Thất cười có chút quỷ dị, đối phương sẽ không có chủ ý quỷ quái gì chứ?

“Đình Sinh lo lắng là đúng, Quốc Công phủ không yên ổn.”

Nàng nhẹ nói, nhìn thoáng qua Hiên Vương.

Hiên Vương nhíu mày, nhìn Thành Băng Lan, lại chuyển sang Vệ Thanh Anh. Thiếu niên hiếm khi nghiêm túc, chấp tay sau lưng, ra vẻ thâm trầm gật đầu, gọi thị vệ tiến lên.

Không biết hần dặn dò gì, một thị vệ lặng lẽ đi qua canh giữ gần chỗ Vệ Thanh Anh.

Thành Thất đảo mắt, tựa hồ thấy được, gia tăng ý cười.

“A!”

Một cô nương kêu lên, lại có một cô nương khác kêu lên.

Úc Vân Từ ngẩng đầu nhìn lại, thấy sen vừa nở trong chậu hoa, bị Thành Thất cắt đứt, cắm trong lòng bàn tay. Hơn nữa nàng ta lấy một tay khác xé cánh hoa thành từng mảnh, trước sau cười.

Vài vị cô nương chờ đợi, đồng thời lui về phía sau.

Đóa sen bị xé tan, cánh hoa bị người ta thô lỗ kéo xuống, bay khỏi tay Thành Thất.

Cánh hoa rơi đầy trước Thành Thất. Mọi người trơ mắt nhìn Thành Thất lấy giày thêu hoa vắn dẫm lên, nghiền nát cánh hoa, dẫm vào bùn đất, hòa với đồng đất dơ bẩn.

“Có hoa nên hái thì cứ hái, đừng đợi tới khi không còn hoa, chỉ hái được cành. Sen này dù nở đẹp, nếu ở chỗ nhánh, từ khi nó thịnh đến tàn, cuối cùng héo. Không bằng lúc nó đang nở rộ, tháo nó xuống, lưu lại hương thơm. Các người xem cánh hoa rơi trên mặt đất, còn dư hương. Chẳng phải lừng lẫy hơn cánh hoa khô héo?”

Thành Thất nhìn thấy mọi người khiếp sợ, thấy rất thú vị, có chút thương hại thở dài, “Tới từ nơi bản thủ, đi trong nơi bản thủ. Hoa dù mỹ lệ, đều được tắm bổ từ đất tanh tươi. Một đời người, một đời thu qua của cây cỏ, đều là luân hồi. Hoa cỏ giống người, đi vào thế gian đều là tu hành. Các người không hiểu, ta làm nó sớm chút trở về căn nguyên, sớm đắc đạo.”

Cô nương thét chói tai, há miệng, phát hiện mình không biết phản bác thế nào. Thành Thất tiểu thư trước đó nói có đạo lý, nhưng sau đó làm người ta ngớ người. Cái gì mà luân hồi linh tinh làm tim nàng ta đập nhanh, cảm thấy nữ tử váy hồng trước mắt quý dị, làm người ta muốn trốn thoát.

Nàng ta còn chưa kịp cáo từ, nghe Thành Thất cười nói: “Mặt trời cao dần, không bằng mời mọi người dời bước tới sân của ta, ta cố ý chuẩn bị trà hoa cúc, còn sai người chuẩn bị điểm tâm hoa cúc đủ màu, mời mọi người nếm mặt thưởng thức.”

Nàng ta thành tâm mời, mỉm cười, chẳng còn quái dị như trước. Mọi người không có lý do từ chối, thẩn nghĩ vừa rồi đã nghĩ nhiều. Thành Thất tiểu thư là người tu đạo, huyền cơ trong từng chữ, khó tránh khỏi hành sự không giống hậu thế.

Úc Vân Từ muốn nhân cơ hội né tránh, không nghĩ Thành Thất nhanh tay, đến trước mặt, kéo nàng.

“Từ tử nhi, người sẽ nể mặt Thất di đúng không?”

“Người có mặt mũi?” Úc Vân Từ dùng thanh âm chỉ có thể hai người nghe trả lời, mỉm cười.

Vài vị cô nương cho rằng dì cháu họ tình thâm, không đi lại đây. Thành Thất không đổi sắc mặt, đề thấp thanh âm, “Người không biết xấu hổ nhiều lắm, không chỉ có ta.”

Đúng là lợn chết không sợ nước sôi.

Úc Vân Từ hất tay nàng ta, thấy Vệ Thanh Anh ở sau. Nàng có thể lấy cớ không đi, Vệ tiểu thư lại trốn không thoát. Còn có những người này, bao gồm Ngọc Anh, lại ở Quốc Công phủ, Thành Thất không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thất di cho mời, vui vẻ vâng mệnh.”

Thành Thất cười thảng lơi, vẻ mặt vui mừng.

Úc Vân Từ trước sau không yên tâm, nhìn Hiên Vương. Hiên Vương tránh ở sau một thân cây, người khác không nhìn thấy hắn, nhưng hướng của nàng có thể thấy hắn. Hiên Vương được nàng ám chỉ, hiểu ý, mang bọn thị vệ canh giữ ở sân Thành Thất.

Úc Vân Từ vào phòng Thành Thất, nhớ tới lần trước, cảnh giác.

Nàng không đụng vào rượu và điểm tâm trên bàn.

Nàng thấp thỏm, nghe Thành Thất nói chuyện ở đạo quan, gì mà lên núi hái thuốc, nghiên tu hành. Trong chốc lát, kia Nguyên Trinh tiên cô tiến vào, cùng mọi người nói về Đạo kinh.

Các cô nương nghe như lọt vào sương mù, Thành Thất nói sư phụ nàng ta là Nguyên Trinh tiên cô có thần ấn. Thần ấn có trước thời thiên sư hóa thành tiên, truyền tới tay Nguyên Trinh.

Mọi người tò mò, nàng ta đề nghị mọi người có thể đi vào trong xem.

Đầu là cô nương, tất nhiên không cần kiêng dè gì. Úc Vân Từ không có hứng thú chuyện của Thành Thất, nghĩ không nhúc nhích, Vệ Thanh Anh thấy nàng không nhúc nhích, cũng không đi vào.

“Ta đã xem thần ấn đó, ở chỗ này với biểu tủy và Vệ tiểu thư vậy.”

Thành Ngọc Anh ở lại theo lưu, Thành Thất cũng không bắt buộc, được người ta vây quanh đi vào trong, nhanh chóng biến mất sau bình phong.

“Đi thôi.” Úc Vân Từ đứng dậy, nói với Vệ Thanh Anh.

“Này... Không tốt lắm, chúng ta còn chưa cáo từ Thành Thất tiểu thư...”

Úc Vân Từ nhàn nhạt, nhìn thoáng Thành Ngọc Anh, “Ngọc Anh muốn đi cùng không?”

Thành Ngọc Anh tự hỏi, đứng lên theo, nói với Vệ Thanh Anh: “Không sao, tiểu cô rất hứng thú, chắc sẽ nói cả buổi sáng. Chúng ta tạm thời rời đi, lát nữa lại đến.”

Vệ Thanh Anh gật đầu, nếu không phải thân phận thấp, đã sớm không nể mặt Thành Thất, cần gì cẩn thận. Nàng ấy không dám lộ hận ý đây ngược, còn phải làm bộ không có việc gì.

Nàng ấy hoang mang nhìn vào, trong không biết người bên trong đang làm gì, có tiếng đàn sáo.

Mấy người rời chỗ ngồi, còn chưa đi hai bước, thấy Nguyên Trinh tiên cô đi vòng vèo, đứng trước mặt Úc Vân Từ và Vệ Thanh Anh. Bà ta phất trần, nói: “Thần ấn đó không phải vật truyên ra ngoài, rất có tiên khí, vài vị đạo hữu sao không vào đánh giá?”

Úc Vân Từ đang muốn nói chuyện, Vệ Thanh Anh bỗng nhiên ngã xuống đất.

Nàng thần nghi không tốt, nhanh chóng ra hiệu với Truyện Họa gần đó. Sau đó Thành Ngọc Anh ngã xuống đất, nàng mở to mắt, muốn tức giận mắng, bất đắc dĩ nhắm hai mắt, ngã bên cạnh Vệ Thanh Anh.

Truyện Họa chờ mấy hạ nhân kêu lên, kinh hoảng chạy về từ người chủ tử, tiếng đàn bỗng nhiên cao vút, không có người nghe động tĩnh bên ngoài.

Nguyên Trinh tiên cô thấy thế, chạy tới chỗ Truyện Họa, chờ mấy hạ nhân tới, lại vẫy phất trần vài cái, họ cũng ngã xuống đất.

Bà ta cười đắc ý, nhanh chóng vén một bức tranh trên tường, không biết ấn vào đâu, một cánh cửa mở ra. Một nam tử đi ra, không nói một lời, ánh mắt hung ác.

Hắn và Nguyên Trinh kéo một người, Úc Vân Từ và Vệ Thanh Anh bị kéo vào phòng tối.

Thành Ngọc Anh không ở trong kế hoạch của bọn họ, cái gọi là không lên thiên đường, cứ xông vào cửa địa ngục, chính là vị tôn tiều thư Thành gia.

Nguyên Trinh cười khinh miệt, đờ đệ tốt của bà có thể xuống tay với con của tỷ tỷ, chắc sẽ không để ý thêm một cái cháu gái ruột.

Bà ta nhìn Thành Ngọc Anh, hơi suy tư, ý bảo nam tử đưa Thành Ngọc Anh vào, cuối cùng kéo mấy nha đầu vào, lại làm bức tường trở lại vị trí cũ.

Hết thầy xong xuôi, bà ta thả bức tranh xuống, vung phất trăn, mỉm cười đi vào trong.

Trong phòng tối, nam tử dựa vào vách tường, không biết suy nghĩ gì.

Úc Vân Từ có thể nhận ra đối phương nhìn mình, cảm giác bị răn độc quẩn làm da đầu tê dại. Nàng không cần mở mắt đã có thể đoán ra đối phương là ai.

Nàng vô cùng may mắn mình cẩn thận, mặc dù Phạm thị mời, nàng vẫn phòng bị.

Mặt khác, nàng còn phải cảm tạ Liễu thần y, thuốc trị bách độc của hắn xác thật dùng được.

Nàng có thể chạy ra căn phòng này, dù không kịp, hô to một tiếng cứu mạng, Hiên Vương cũng sẽ vọt vào. Nhưng nàng không như thế. Tục ngữ nói hay, chỉ có kẻ làm kẻ trộm ngàn năm, không có ai để phòng trộm ngàn năm.

Nếu Thành Băng Lan cản ngược lại, ăn vạ chuyện Thành biểu muội và Vệ cô nương lên đầu nàng, nàng hết đường chối cãi.

Cho nên, lần này nàng nhất định phải để Thành Băng Lan bị dạy dỗ!

Chương 77

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nguyên Trinh tiến vào phòng, nhìn Thành Băng Lan, hơi gật đầu. Thành Băng Lan biết chuyện đã đặc thủ, nghĩ nàng ta sắp diệt trừ hai kẻ chướng mắt, nhướng mày cười.

Lư hương tím châm hương trên bàn gỗ đàn. Mùi hương thật dễ ngửi, người ta ngửi mà say. Một cô nương đang đánh đàn, tiếng đàn cao vút, thậm chí có chút chói tai. Vài vị khác vây quanh thẩn ẩn, nghe tiếng đàn, như si như cuồng.

Thành Băng Lan khinh miệt nhìn vẻ mặt của họ, đứng dậy đi đến lư hương, tắt hương. Thành Băng Lan bỏ hương liệu khác vào, lư hương lại cháy.

Qua nửa canh giờ, nữ tử đánh đàn giật mình, đánh lệch một âm. Nữ tử trượt ngón tay, suýt bị dây đàn cắt phải. Nàng ta vội đứng lên, nói đã thất lễ.

Các cô nương nghe đánh đàn dần dần lấy lại tinh thần, nói không để ý.

Các cô nương vừa thấy thẩn ẩn, tựa hồ thẹn thẹn thường thật.

Thành Băng Lan nhìn sắc mặt của họ, vội mời họ đi ra ngoài phòng. Có người phát hiện không thấy Úc Vân Từ, tùy ý hỏi một câu. Nguyên Trinh tiên cô giải thích họ đã rời trước một bước, bảo mọi người không cần để ý.

Mọi người không nói gì nữa, uống trà hoa cúc, nói chuyện với nhau.

Nguyên Trinh vốn là người thường xuyên ra vào nội trạch, rất thạo làm người khác vui. Bà ta đĩnh đạc nói, thường trích dẫn vài câu Đạo kinh, làm các cô nương nghe nhập thần, quên thế gian và thời gian, quên hôm nay là hôm nào.

Sau nửa canh giờ, mọi người mới chưa đã thềm đứng dậy rời đi.

Hiền Vương ngoài sân nghe nữ tử trong phòng nói chuyện, tuy rằng cảm thấy lâu, lại không nghĩ chuyện khác.

Cửa viện vừa được mở, các cô nương đi ra theo thứ tự. Hấn không nhìn thấy Úc Vân Từ và Vệ Thanh Anh.

“Cảnh phu nhân và Vệ tiểu thư đâu?”

Hấn lạnh mặt hỏi Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan sững sốt, kinh ngạc trả lời: “Họ không thích nói chuyện với ta, sớm cáo từ rời đi, chắc đã về.”

“Người nói dối, bốn vương chờ ở ngoài, vốn không nhìn thấy người nào đi ra.”

Thành Băng Lan cười trào phúng, “Điện hạ thật có nhã hứng, núp ngoài sân nghe nữ nhân nói chuyện. Còn chờ Cảnh phu nhân và Vệ tiểu thư, không biết họ và điện hạ có quan hệ gì?”

Hiền Vương còn nhỏ, thân phận lại cao, nào nghe Thành Băng Lan châm chọc.

Hấn nắm chặt nắm tay, hô to một tiếng, “Tất cả mọi người không được rời đi, toàn bộ ra ngoài sảnh chờ đi.”

Những cô nương đó còn chưa đi xa, nhìn thấy Hiền Vương xuất hiện, đã đủ giật mình, Hiền Vương còn muốn giam họ, càng kinh hãi không thôi. Một thị vệ tiến lên, dẫn họ ra sảnh ngoài.

Thành Băng Lan lạnh lùng, thẳng nhóc chết tiệt này có đôi mắt rất đáng ghét, rất giống người nàng ta hận.

Tuy Hiền Vương nhỏ, nhưng khí thế không nhỏ. Hấn chỉ huy một thị vệ đi xem xét xe Hài phủ có rời đi không, lại thuận tiện sai thị vệ phong tỏa tất cả cửa có thể ra vào của Quốc Công phủ.

Cuối cùng hấn vẫy tay với bọn thị vệ, “Trói họ lại cho bốn vương!”

“Người dám!” Thành Băng Lan kêu, “Người đừng tưởng mình là Vương gia thì có thể muốn làm gì thì làm, uổng công chữ Hiên trong tên người. Ta là trưởng bối của người, lại là người đợi cưới gả, người làm vậy là đang hủy danh tiết của ta. Nếu ta bất chấp tất cả, đến trước mặt bệ hạ cáo trạng người, văn võ bá quan đều thấy rõ cách làm người của người. Người nói xem, còn có người ủng hộ người, vị trí kia còn đến lượt người không?”

Hiên Vương nheo mắt, nguy hiểm nhìn nàng ta.

Tiêu di này thật sự không biết sống chết!

“Bịt mồm, trói lại!”

Bọn thị vệ tiến lên, Thành Băng Lan còn chưa kịp mắng, đã bị vải rách chặn miệng. Nguyên Trinh tiên cô bị trói, hai người bị thị vệ xách lên, ném trước mặt Hiên Vương.

Hiên Vương đã vào phòng, ngồi ở giữa, lạnh lùng nhìn hai người trên mặt đất.

Thành Băng Lan vùng vẫy, rất phẫn nộ.

Thị vệ khác xông vào phòng Thành Thất, tìm kiếm một hồi, không bỏ qua bất cứ chỗ nào. Thị vệ hoàn toàn không cố kỵ Thành Băng Lan là cô nương chưa xuất các, ném quần áo khắp nơi.

Thành Băng Lan có ý hận trong mắt, những kẻ này đều không để nàng ta vào mắt.

Một khi đã vậy, cũng đừng trách nàng ta vô tình!

Bọn thị vệ tra cẩn thận, vốn không phát hiện người muốn tìm. Triệu Hiên dám thề, dù từng thất thốn một lát, vài đôi mắt của bọn thị vệ cũng không có khả năng nhìn thấy hai người sống sờ sờ đi ra.

Cho nên hai người nhất định đã bị giấu đi.

“Tìm tiếp đi!”

Bọn thị vệ lại bắt đầu tìm kiếm.

Thị vệ tiến đến cửa xem xét đi về, kèn sát vào Hiên Vương, nói nhỏ: “Kiệu xe ngựa Hầu phủ và Vệ phủ còn ở đây, thuộc hạ hỏi người gác cổng, không có ai đi ra ngoài.”

Hiên Vương sớm biết sẽ là kết quả này, nhìn Thành Băng Lan với ánh mắt nhìn người chết.

“Người nói đi, người đã làm gì họ?” Hấn chỉ vào Thành Băng Lan, mắt có lửa giận. Hấn nói với một thị vệ trong đó: “Người đi mời phu nhân và thế tử phu nhân Thành Quốc Công phủ đến.”

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Một thị vệ khác tiến lên, kéo miếng vải trong miệng Thành Băng Lan ra.

Sắc mặt Thành Băng Lan xanh trắng, nàng ta uất ức, che khăn khóc, “Điện hạ, ngài cũng không thể vu oan cho thân nữ như thế, thân nữ tốt xấu gì cũng là di ruột của người, sao người có thể như thế với ta... Họ tự rời đi, có Ngọc Anh tiếp khách, ta nào biết họ đi đâu?”

Triệu Hiến không muốn dây dưa với nàng ta, lần trước nàng ta hại Vệ cô nương, thủ đoạn cực kỳ thâm độc. Lần này nàng ta để đạt được mục đích, có thể hy sinh Cảnh phu nhân và biểu tỳ Thành gia. Thành biểu tỳ là thân chất nữ của nàng ta, mà Cảnh phu nhân còn lại là cháu gái bên ngoài của nàng ta.

Không biết rốt cuộc tâm nàng ta như thế nào, nữ nhân hậu cung cũng không ác độc như thế.

Hấn quả thực không muốn nhìn nàng ta một lần nào nữa, chán ghét phất tay với thị vệ, “Cứ bịt miệng đi, bốn vương không muốn nghe nàng ta giáo

biện.”

Tay Thành Băng Lan cứng đờ, khăn rớt trên tay, đôi mắt vừa bị che khuất lộ ra, nào có nửa giọt nước mắt? Triệu Hiến càng chạnh lòng, rốt cuộc kẻ này là loại người gì?

Mẫu phi sao có muội muội như vậy chứ!

Sư huynh giao cho mình nhiệm vụ, hấn không có coi chừng người cho tốt. Nếu Vệ cô nương gặp chuyện, hấn nên nói gì với sư huynh đây?

Phạm thị vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy Liễu thị không ngừng đi tới đi lui ở trước giường, vô đầu hỏi, “Sao con cứ đi tới đi lui như thế, ta hoa cả mắt.”

“Nương, nương dậy rồi.”

Liễu thị nhanh tiến lên, hần hạ bà ta đứng dậy, “Trong phủ xảy ra chuyện, con nhìn thấy thị vệ của điện hạ giam khách nhân ở sảnh ngoài, còn phong tỏa cửa trong phủ.”

Phạm thị thấp thỏm, “Khi nào? Mau... Mau đỡ ta đi gặp điện hạ.”

“Nương, điện hạ đã phái người tới mời chúng ta, chờ ở bên ngoài.”

Phạm thị nặng nề tim đập “thình thịch”, bà ta có dự cảm bất hảo.

Mẹ chồng nàng dâu ra cửa, thị vệ đi ở phía trước, Phạm thị thấy đi sân của Thành Băng Lan. Hai mắt tối sầm, bà ta suýt nữa ngất xỉu. Bà ta biết, trừ nghiệp chướng kia, không ai trong phủ này có thể gây chuyện.

Liễu thị có tính toán, “Nương, Băng Lan đã xảy ra chuyện?”

Phạm thị xụ mặt, không trả lời.

Họ vào phòng, nhìn thấy Hiên Vương đang ngủ, Thành Băng Lan và Nguyễn Trinh tiên cô đang bị trói. Phạm thị lại chóng mặt, Liễu thị dìu bà ta, đỡ bà ta chậm rãi xuống.

Hiền Vương tiến lên, bàn tay ở giữa không trung.

“Ngoại tổ mẫu, ngài có chịu nổi không?”

Phạm thị gật đầu, “Mời điện hạ nói, thần phụ chịu nổi.”

Hiền Vương ngẩng xuống, nói tỉ mỉ. Phạm thị nghe xong, thân thể mềm nhũn, bà ta ngã ngửa ở ghế thái sư.

Người khác không biết tính tình của Băng Lan, bà ta làm nương chính là rõ ràng. Sau khi Băng Lan về phủ, tính tình thay đổi xoành xoạch, hoàn toàn làm được chuyện như vậy.

“Nương, còn Ngọc Anh.” Liễu thị định thần, trấn an Phạm thị, “Nói không chừng thật là đi sân của Ngọc Anh.”

Hiền Vương trăn trăn, vừa rồi tình thế cấp bách, hấn vốn không phải người đi chỗ Thành biểu tỳ tìm người. Hấn vốn không nhìn thấy một người nào đi ra, cho nên họ không có khả năng ở chỗ của Thành biểu tỳ.

Nếu Liễu thị còn nghi vấn, hấn sẽ phái người đi hỏi.

Kết quả, đương nhiên không tìm được người.

“Mau... Mau lục soát phủ...”

Phạm thị hoãn lại, thở gấp. Liễu thị vừa nghe, vội triệu quản sự trong phủ tới, sai quản sự ra lệnh tất cả hạ nhân đi tìm họ. Phạm thị nói mấy chữ, lại hít thở không thông. Phạm thị rõ chuyện có lẽ còn tệ hơn tưởng tượng.

Phạm thị trừng mắt với Thành Băng Lan, nghiệt nữ này nào thành tâm ăn năn, vốn nhin để ra chiêu sau.

Cũng trách Phạm thị sơ sót, yên tâm không đi trông chừng nàng ta.

Liễu thị bắt đầu hoảng, không ngừng nhìn bên ngoài, hy vọng nhìn thấy hạ nhân tới báo đã tìm được nữ nhi và Từ tỳ nhi.

Phạm thị đỡ tay nàng ta đứng lên, đi đến trước mặt Thành Băng Lan. Người chưa đứng vững, cong lưng, chỉ ngón tay run rẩy vào nữ nhi. Chữ người ghen ở cổ họng, rất lâu cũng không nói ra. Bà ta nâng tay, tát Thành Băng Lan một bạt tai.

Bà ta kéo vải trong miệng Thành Băng Lan ta, “Người nói... Người nói vì sao người làm như vậy?”

Thành Băng Lan che mặt, có hận ý, “Mẫu thân, sao ngài đánh con?”

“Người tự rõ... Mau giao Từ tỷ nhi và Anh tỷ nhi ra đây.”

Thành Băng Lan thả tay ra, có thể thấy vết đỏ trên má. Nàng ta lạnh lùng cười, “Mẫu thân nói gì thế, nữ nhi nghe không hiểu? Họ đã sớm rời đi, đi nơi nào, sao nữ nhi biết?”

“Người nói dối, bốn vương ở bên ngoài, vốn không nhìn thấy người nào đi ra ngoài.”

“Điện hạ có hoa mắt không?”

Phạm thị đứng thẳng, loạng choạng, chỉ hận muốn lập tức bóp chết tai họa trước mắt.

Tuy Hiên Vương là cháu ngoại Thành Quốc Công phủ, nhưng là con trai của bệ hạ. Xem ra Băng Lan ngu dốt, để trả thù bọn họ, hoàn toàn không quan tâm kẻ khác.

Nghiệp chướng như vậy...

Phạm thị tức giận, lấy ấm trà trên bàn, ném vào đầu Thành Băng Lan. Ấm trà vỡ vụn, nước trà và máu trên mặt Thành Băng Lan chảy xuống.

Nàng ta như không đau, giơ tay lau, máu loãng đầy tay.

Nàng ta nhìn chằm chằm Phạm thị, còn cười thành tiếng.

“Nương, con muốn hỏi sao lúc trước nương sinh con?”

Phạm thị lui hai bước, được Liễu thị đỡ.

“Đầu là mệnh của người.”

Phạm thị che ngực, rất đau bu òn.

Trừ nhận mệnh, Phạm thị còn có thể nói gì. Quân muốn th ần chết, th ần không thể không chết, chớ nói bệ hạ bảo Thành gia bọn họ hy sinh một nữ nhi, dù hy sinh mọi người, bọn họ chỉ có thể thong dong chịu chết.

“Ha... Ha... Mệnh? Nương nói thật nhẹ nhàng, một chữ mệnh đã có thể che giấu tất cả khổ cực ta chịu. Các người ham phú quý, nhưng các người xem hấn chỉ là hoàng ngũ tử, sao có thể...”

“Bốp!”

Thành Băng Lan lại che mặt, còn chỉ một tay khác vào Hi ền Vương.

Phạm thị tức giận, chẳng còn sức lực, Liễu thị run rẩy, cái tát vừa r ồi là Liễu thị đánh.

“Băng Lan, người quả thực đại nghịch bất đạo!”

“Ta đại nghịch bất đạo? Cũng là bị các người ép!”

Thành Băng Lan gào thét, Phạm thị vội tri ều ra hiệu với bà tử, “Mau... Bịt miệng lại.”

Miệng lại bị bịt, Thành Băng Lan chỉ có thể dùng ánh mắt trừng mắt mỗi người trong phòng.

Hạ nhân toàn phủ đều tìm người ở bên ngoài, Quốc Công phủ tuy to, nhưng phát động toàn phủ, không bao lâu đã tìm tới hòn non bộ, nhưng không nhìn thấy Thành Ngọc Anh và Úc Vân Từ.

Tổng quản Quốc Công phủ nôn nóng chạy vào sân, mệt thở không ra hơi.

Ông ta gian nan lắc đầu, Liễu thị trong phòng thấy rõ ràng, thân thể mềm nhũn, Liễu thị ngã vào Phạm thị. Lúc này Phạm thị dìu nàng ta, mấy bà tử hợp lại dìu họ.

Hiền Vương cau mày, kiên định nói: “Người nhất định còn ở trong phòng!”

Trong giây lát, Phạm thị như nhớ tới gì đó, mở to hai mắt.

Trước khi An Phi chưa xuất giá, đã ở gian phòng này. Khi đó từng có một tâm phúc lặng lẽ nói cho bà ta biết ban đêm có tiếng của nam nhân trong phòng An Phi.

Hay là...

Trong căn phòng tối, đèn dầu như hạt đậu.

Căn phòng có đầy đủ mọi thứ. Tâm phúc xem đồ gỗ được chạm trổ, không phải vật tầm thường.

Thẩm Thiệu Lăng thở hổn hển, bắt đầu hành động. Mục tiêu của hắn là Úc Vân Từ, cho nên tách khỏi đám người Vệ Thanh Anh, đưa tay qua, muốn kéo nàng ra.

Hắn không ngờ Úc Vân Từ lăn một cái, xoay người bò dậy, nhìn thẳng hắn.

“Thì ra là Thẩm biểu ca, thật trùng hợp.”

Thẩm Thiệu Lăng sửng sốt, âm trầm, “Trùng hợp? Xác thật trùng hợp. Kẻ sĩ ba ngày không gặp thì phải lau mắt nhìn, biểu muội thật làm ta giật mình. Đáng tiếc dù ngươi không trúng mê hương, cũng trốn không thoát.”

“Biểu ca thật dụng tâm lương khổ, xem ra ngươi không thấy ta chết, sẽ không bỏ qua. Chỉ là ta chưa hưởng đủ vinh hoa phú quý của thế gian, tiếc đi sớm. Theo ta thấy, người giống biểu ca, sống giống như súc sinh, người không ra người quý không ra quý, còn không bằng chết cho rồi.”

Thẩm Thiệu Lăng càng âm trầm, hai chữ súc sinh làm hắn nheo mắt, mắt hắn đều là sát ý.

“Ta còn muốn cho người sống lâu mấy ngày, không ngờ người vội vã tìm chết như vậy!”

“Người tìm chết là người, người giúp kẻ ác làm việc ác, trước kia giúp Phương thị, hiện tại lại biến thành một con chó của Thành Thất. Người khác xem người như súc sinh, chuyện đó không đáng buồn, đáng buồn là người cũng xem mình thành súc sinh.”

Con người Thẩm Thiệu Lăng co lại, hận ý trong mắt như sông cuộn biển gầm, hắn gào rống, “Tiện nhân người biết gì? Nếu ta không tranh, đã sớm chết 800 lần.”

“Nếu muốn tranh, sao không quang minh chính đại. Người là thứ tử Hầu phủ, mạnh hơn bá tánh tầm thường. Người có thể thi khoa cử, đường đường chính chính để người khác lau mắt nhìn. Mà không phải giống chuột cống, biết tránh ở chỗ tối làm chuyện lén lút.”

Hắn đột nhiên cười điên cuồng về mặt thâm hiểm, hắn thở thật dài, “Người nói nhẹ nhàng, đích mẫu không hiền lành, ta lấy gì để thi khoa cử. Hừ, ta nói chuyện này với người làm gì, người ngu xuẩn như thế, nào hiểu tâm tư của ta.”

Hay cho một kẻ tự cho là đúng!

Nàng trào phúng nhìn hắn, nam nhân này hại chết nguyên chủ vô tội. Nguyên chủ đúng mắt mù, nghĩ rằng hắn là phu quân.

“Tất cả đều là người lấy cớ, ta đã gặp Quảng Xương Hầu phu nhân, không nói là hiền từ, nhưng không phải người cắt xén đồng người của khác. Người tự tìm cớ cho sự vô năng của mình, lừa mình dối người.”

Nơi đây chỉ có hai bọn họ tỉnh táo, không cần nguy trang.

Mắt Thẩm Thiệu Lăng hiện sát ý, hắn muốn đi lên bắt nàng.

Nàng đập một cái, Truyện Họa ở sau nhảy ra, hàn quang hiện lên.

Hắn không dám tin, xoay người, cầm chủy thủ sau lưng. Mà lúc này, Úc Vân Từ cũng nhúc nhích, nhanh chóng rút khăn trong tay, che miệng mũi của hắn.

Hắn ngã xuống đất.

Hắn không cam lòng, thân thể như bùn, hắn không thể động đậy. Hắn nhìn họ với đôi mắt phần nộ, trừng mắt, “Thật coi thường người!”

“Người không coi thường ta, người coi thường sinh mệnh. Trong mắt các người, lấy mệnh người khác tùy ý như vậy, vì lòng riêng của mình, người, Phương thị và đám người Thành Thất không có lương tri làm người cơ bản nhất.”

“Người biết cái gì!” Hắn gào thét, không thể động, gân xanh trên cổ hiện ra, hắn nghiến răng kèn kẹt, “Người ngu xuẩn, nếu không phải mệnh tốt, sao có thể sống đến bây giờ? Nếu không phải người còn hữu dụng, ai sẽ giữ người đến bây giờ. Ta thì sao? Trừ mạng không tốt như người, ta có điểm nào không bằng người?”

Hắn cười, rơi vào điên cuồng, “Dựa vào cái gì mà đồ hắn là của ta, toàn bộ đều bị người khác chiếm. Hơn nữa những người đó còn điều võ dương oai ở trước mặt ta, xem ta như một con chó! Ta hận!”

Úc Vân Từ bị hắn nói, thấy hồ đồ, cái gì mà đồ vật của hắn, hắn là thứ tử thì có gì.

“Xem người ngu ngốc chưa, chỉ sợ trước nay đều cho rằng Hâu phủ chỉ có ta? Ta là con cháu duy nhất của Thẩm gia, Phương Khánh Hải vốn là người ở rể Thẩm gia. Nếu không có tổ mẫu của ta, chỉ bằng một thư sinh nghèo như ông ta, đến chết cũng là tên tú tài nghèo hèn. Ông ta nào có thể vào kinh thành đi thi, đề danh trên bảng vàng!”

“Ha ha ha, ta là con cháu duy nhất của Thẩm gia, người nói có phải tất cả đồ vật của Hâu phủ hắn là của ta không!”

“Thẩm Thiệu gia thật thạo ăn nói, Thẩm thị không có con. Nếu không có tổ mẫu của người, nào có người? Nhưng trước khi Phương lão hầu gia lâm chung, bảo người mang họ Thẩm, người luôn miệng nói Hầu phủ của người, thật không biết làm sao cho phải nữa.”

Sau kê sách, một bóng hình chậm rãi hiện ra.

Thân thể cao ráo như đá ngọc, nổi bật bất phàm.

Thẩm Thiệu Lăng càng mở to mắt, không tin vào hai mắt mình.

Sao có thể?

Sao sát tinh này xuất hiện?

Hắn hồi thần, “Thì ra các người sớm biết kế hoạch của chúng ta, cho nên tương kế tựu kế. Hay... Hay, kế của Thẩm mỗi không bằng, cam nguyện nhận thua.”

Úc Vân Từ nhìn thấy người tới, vui vẻ trong lòng, nhin xúc động nhào vào lòng hắn, ngọt ngào hỏi, “Sao chàng lại tới đây? Thiếp đã cho Tả Tứ trông chừng.”

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng, nữ nhân này thật to gan, trở về mới xử nàng.

“Các người trông chừng ta, khó trách...” Thẩm Thiệu Lăng hận nói: “Vì sao các người không thể thấy ta sống tốt? Ta vốn nên là thế tử Hầu phủ, thậm chí vị trí Hầu gia cũng của ta. Dựa vào cái gì ta phải khom mình trước kẻ khác, bị kẻ khác khinh thường!”

Úc Vân Từ thật muốn tháo đầu óc của tên họ Thẩm ra xem bên trong là gì. Hắn là thứ tử Hầu phủ, mang họ gì thì có gì quan trọng. Thẩm thị đã chết đi không phải tổ mẫu ruột của hắn, hắn chỉ là thứ tử của Phương hầu gia.

Não của Phương hầu gia lại không hỏng, ông ta sẽ không vứt bỏ đích tử, truyển vị trí thế tử cho thứ tử.

Tâm người này có ma, hẳn vốn không nghe người khác nói vào tai.

“Tất cả đều là thứ ta nên có, chỉ cần ta đưa người ra kinh thành, để Thanh biểu mọi gã vào Cảnh An Hầu phủ. Tiểu cô mẫu sẽ thương nghị cùng phụ thân, nhường vị trí thế tử cho ta.”

Hắn lẩm bẩm, rơi vào ma chướng.

“Không sai, cho nên người phải chết!”

Hắn tổn công vô ích giãy giụa, bất động tại chỗ.

Nàng nhẹ lắc đầu, người tên này đáng giận, nhưng cũng thật đáng buồn.

“Nếu ta là người, hà tất đi lòng vòng, giết chết Phương thế tử chẳng phải sạch sẽ. Theo ta biết, Hầu phủ trừ thế tử, cũng chỉ có người là một nam. Chỉ cần hắn chết, vị trí thế tử sẽ là của người. Người sao bỏ gần cứu xa, một hai phải giết chết ta, bảo Phương thị giúp người.”

Thẩm Thiệu Lăng cười ha ha, “Độc nhất phụ nhân tâm! Không sai, biện pháp này hay, đáng tiếc ta chưa từng đắc thủ. Người có biết không, ta thậm chí muốn giết chết phụ thân, đáng tiếc ả đàn bà ngu dốt kia chỉ lo nhi nữ tình trường, không có tác dụng.”

Úc Vân Từ không hiểu hắn nói gì, Cảnh Tu Huyền tất nhiên nghe hiểu.

Ả đàn bà ngu dốt hắn ám chỉ chính là một ái thiếp của Phương hầu gia, Thẩm Thiệu Lăng muốn thông qua Hồng di nương đạt được mục đích của mình, ai ngờ Hồng di nương chỉ muốn cùng tình lang quẩn quýt si mê.

Việc này khiến cho Phương hầu gia hoài nghi, cho nên Hồng di nương “thất cổ tự vẫn”.

Hắn vì lòng tham, phụ thân cũng muốn giết. Người mất nhân tính như vậy, Úc Vân Từ đã không muốn tổn nhiê nước bọt, cũng không muốn

nhìn thấy người này nữa.

“Hầu gia, người này đã không xứng làm người, không bằng súc sinh, giết đi.”

Con người Thẩm Thiệu Lăng co lại, khoe mắt muốn nứt ra, “Độc phụ, người tàn nhẫn như thế! Cảnh Hầu gia, người chó bị nàng ta che mắt, nàng ta thật sự có tư tình cùng ta. Nếu không phải sợ cảnh mẹ đẻ cảnh con, nữ nhân này đã sớm bị ta làm mất đêm đầu tiên. Nàng ta...”

“Phụt!”

Thẩm Thiệu Lăng phun một búng máu, nhìn xuống ngực, cảm thấy ngũ tạng đau như đang tự di chuyển.

Cảnh Tu Huyền nhìn xuống từ trên cao, đập lên hần, đằng đằng sát khí, khinh miệt nhìn hần. Ngón tay thon dài cầm dao, hàn khí bức người.

Úc Vân Từ biết người trong miệng hần là nguyên chủ, nhưng không khỏi có chút chột dạ.

Cái gì mà đêm đầu tiên, hần là máu chảy đầy đất rồi.

Hầu gia là nam tử cổ đại, nghe vậy có tức giận không?

Nàng cẩn thận nhìn gương mặt lạnh lùng của nam nhân.

Hần cũng nhìn qua, đụng phải ánh mắt nàng, băng tuyết tan rã, ánh mắt dần ấm áp.

“Phu nhân muốn thấy cách chết nào?”

Chương 78

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ánh mắt hắn thâm thúy, lại trời sinh lạnh nhạt, lạnh lẽo như h ồ tuyết đóng băng. Nàng có thể nhớ rõ khi mới gặp hắn, hắn rất lạnh nhạt, cách một trời một vực với hiện tại. Mà hiện giờ, ánh mắt kia rõ ràng là vực sâu băng giá, lại bắt đầu có độ ấm.

Nàng nhìn thẳng hắn, lòng cảm động và thoải mái. Hắn không để ý, xua tan thấp thỏm trong lòng nàng.

Hai người giao ánh mắt, càng giao càng chặt.

Từ khi hắn xuất hiện, Truyện Họa tránh ở trong góc như chim non. Nếu nàng ấy xem nhẹ vài người nằm trên mặt đất, còn có Thẩm Thiệu Lăng mặt không cam lòng, phần hận căm tức nhìn họ, tình cảnh này giống phu thê đưa tình, đánh yêu nhau.

“Vớì người làm nhiều việc ác, chết quá tiện, không biết tư vị sống không bằng chết như thế nào? Ta nghĩ Thẩm biểu ca nhất định đừng ý sống giống con chó, cũng không muốn có thân phận người chết.”

“Tiện...”

Thẩm Thiệu Lăng phun một chữ, cái chân đạp lên ngực lập tức tăng lực, lực phủ ngũ tạng của hắn bị đè, như muốn vỡ ra. Hắn phun một búng máu, nhưng cổ nuốt xuống. Hắn trừng mắt, ngẩng đầu nhìn người cao cao tại thượng.

Người nọ nhìn hắn như con kiến.

Hận ý nháy mắt chất đầy lồng ngực, những người này ý vào xuất thân mà khinh thường hắn. Bọn họ có năng lực gì chứ, chỉ biết đầu thai, sinh ra đã cao hơn người khác một bậc.

Vì sao? Hấn nhẩn nhục phụ trọng, trời cao tàn nhẩn với hấn như vậy?

Hấn phần nộ trừng mắt, ánh mắt bẽ nghề lạnh băng của đối phương chậm rãi hiện trào phúng, ủng đen thêu chỉ vàng đập lên người giống cự thạch, ép hấn không thở nổi.

Hấn li ều mạng thở dốc như con cá mất nước, nghe thanh âm không có bất luận cảm tình của người nọ. Thanh âm se lạnh, người ta sợ hãi.

“Sống không bằng chết? Thật ra không t ối.”

Sống không bằng chết, không cần chết thật.

Thẩm Thiệu Lăng biết mình không chết, đảo tròn mắt vài cái, ngã xuống đất bất động. Giữ được rừng xanh thì sợ gì không có củi đốt, chỉ cần hấn không chết, tin một ngày nào đó sẽ bắt những người này trả giá.

Úc Vân Từ cười khẩy, có phải họ Thẩm cho rằng còn có hy vọng không? Người này chưa tới phút cuối sẽ chưa thôi, cho rằng nàng lỡ một cơ hội giết hấn, còn lỡ cơ hội thứ hai.

Nàng duỗi tay, nói với Truyện Họa: “Đưa bình xanh kia cho ta.”

Truyện Họa theo lời, đưa cho nàng một bình sứ xanh nhỏ.

Ba chữ bình sứ xanh làm nàng nghĩ đến câu quảng cáo quen thuộc, có chút thất th ần. Đủ loại chuyện của trước kia sẽ không đến nữa. Mấu chốt là nàng bắt lấy hạnh phúc trước mắt, sống ở thời không kỳ lạ này cho tốt.

Cho nên, nàng không thể chừa con rắn độc nào bị giấu trong cuộc sống đó.

Bình sứ xanh đựng thuốc viên, theo lời Liễu th ần y, một khi thuốc vào cổ họng, lấy mất h ần, đục khoét xương cốt, cả đời khó quên mùi vị đó. Đương nhiên, chỉ là ý trên mặt chữ.

Liễu th ần y có rất nhi ều thuốc, hơn nữa thích nghiên cứu phát minh thuốc mới.

Có thuốc mới, tất nhiên phải có người thử thuốc mới. Nàng tin rằng có thể làm người thử thuốc của thầ n y, họ Thầ m nhất định sẽ cảm động rơi nước mắt, khóc không thành tiếng.

Đương nhiên, đây cũng là ý trên mặt chữ.

“Hầ i gia, lần này nếu không có thuốc của thầ n y, thiệp suýt trúng kế của Thành Thấ t. Để báo ân của thầ n y, có phải chúng ta nên làm gì không?”

Nàng nói tùy ý, hơi nhướn mày, Cảnh Tu Huyề n liề n hiểu ý nàng.

Ngón tay thon dài nhận bình sứ trong tay nàng, đổ một thuốc viên màu đen ra. Chân dùng lực, Thầ m Thiệ u Lắ ng đau há miệng, cùng lúc đó, thứ gì đó rơi vào cổ họng.

“Các người... Cho ta uống cái gì?”

Bình sứ trở lại tay Úc Vậ n Từ, nàng cẩn thận thu hầ i.

Nàng lườm nhìn Thầ m Thiệ u Lắ ng, tin hắ n nhanh chóng hiểu ý đã uống cái gì. Không biết hắ n đau đở n sắp mất hết sức, có sắ m hổi không?

Nàng nghĩ hắ n sẽ không.

Nếu súc sinh thực sự có lương tri, sao lại trăm phương nghìn kế hại chết nguyên chủ vô tội trong sách. Hắ n cũng sẽ không cùng Thành Thấ t liề n thủ hại mình sau khi Phươ ng thị chết.

Thành Thấ t?

Nàng thật không biết mấ u thân và Thành Thấ t rốt cuộc có thù hận thế nào, đủ để cho một bà dì ruột có huyết thống hạ độc thủ với cháu gái nhà ngoại như vậy.

Cách làm của Thành Thấ t đã khiêu chiến điể m mấ u chố t của nàng.

Nàng sẽ không nuông chiề u nữa!

“Hầu gia, Thất di tốt của thiệp tính kế thiệp, nếu không đáp lễ, có phải có vẻ thiệp không biết lễ nghĩa?”

Úc Vân Từ lên tiếng ám chỉ.

Nàng rõ ràng trừ âm thầm giết chết Thành Thất, nếu không tạm thời không thể động đối phương.

Thành Thất dù có quậy phá, phía trên còn có Phạm thị và Lão thành quốc công. Có phụ có mẫu, sẽ có người bảo vệ. Nàng là cháu gái nhà ngoại, dù thân, sao có thể thân hơn nữ nhi ruột.

Đến lúc đó, chỉ lấy danh việc xấu trong nhà, đóng cửa giải quyết là xong.

Còn nữa, nàng cũng không thực chất bị tổn thương. Cho nên Phạm thị nhất định xin nàng tha thứ Thành Thất. Đối với Thành Thất, tất nhiên không thể như Thẩm Thiệu Lăng.

Mà là phương thức hữu ích hơn, quyết tuyệt hơn!

Nếu nàng không thể một lần dấn đối phương vào chỗ chết, chi bằng không làm gì cả.

Cảnh Tu Huyền nhìn lại đây, “Nàng muốn thế nào?”

Nàng có thể nhận ra hấn phát ra sát khí, sao nàng không muốn một đao giải quyết Thành Thất chứ.

“Chàng dẫn người này đi đi, thiệp đã có chủ trương.”

Cảnh Tu Huyền nhìn nàng, ho khan một tiếng.

“Thùng thùng”

Thanh âm phát ra từ giường, khi nàng nghi hoặc, hấn đi qua, nhấc đệm chăn và ván giường. Dưới ván giường là một cái hố đen to.

Cửa động có một người, đúng là Tả Tứ.

Tả Tứ nhảy ra, hành lễ với nàng.

Thì ra gần đây Tả Tứ đi theo Thâm Thiệu Lăng, phát hiện đối phương mua một tòa nhà, ngày đêm không ra khỏi cửa. Tòa nhà nằm trên đoạn đường không t ỏi, lấy năng lực của họ Thâm, vốn mua không nổi.

Hắn lên vào, mới biết hiểu dụng ý của họ Thâm.

Thâm Thiệu Lăng một mình ở trong phòng đào mật đạo, không cần đào quá dài, không phí bao nhiêu ngày.

Mật đạo trong phòng Thành Thất thông với một phủ riêng nằm bên trái con đường Trường Tế, cách Quốc Công phủ một con đường, nghe nói gian nhà kia là căn nhà đại quan quý nhân nào đó nuôi dưỡng ngoại phòng trong kinh thành.

Mà Thâm Thiệu Lăng mua căn nhà đó, bên cạnh căn nhà này.

Thâm Thiệu Lăng chỉ cần đào ra một đoạn ngắn, liên thông lên là được.

Úc Vân Từ biết ở cổ đại có mật thất và mật đạo, không ngờ trong vòng một ngày đã nhìn thấy hết. Hơn nữa hai đ ờ này được chuẩn bị cho nàng.

Nàng tin nếu nàng thật sự hôn mê, chỉ sợ sẽ bị họ Thâm mang khỏi mật đạo, nói không chừng Vệ tiểu thư cũng không thể may mắn thoát khỏi. Mà Thành biểu mọi kháng định sẽ không sao. Nhi ều nhất là bị nhốt trong chốc lát, Thành Thất sẽ tự nhân cơ hội thả nàng ấy ra.

Thật là ý kiến hay!

Thành Thất hại nàng, phí không ít tâm tư.

Chỉ sợ đến lúc đó, mình vẫn không chạy thoát vận mệnh trong truyện của nguyên chủ, chết ở bên ngoài một cách lạng lẽ. Nàng còn chịu thanh danh bỏ trốn cùng một kẻ khác, không còn trong trắng, vĩnh viễn đeo cái danh dơ bẩn.

Nàng nghĩ đến đây, mắt không có độ ẩm.

Cái chết quá hời cho hai người!

Thẩm Thiệu Lăng còn thấy may mắn, bắt đầu cảm thấy không thích hợp, xương cốt giống có rất nhiều sâu cắn hấn. Lúc đầu hấn còn có thể chịu đựng, sâu dần dần càng dày đặc, hấn nhìn không được kêu đau.

Tả Tứ xuất hiện, đập ngất hấn, được chủ tử ra hiệu, kéo hấn vào mật đạo giống kéo con chó chết.

“Nàng cẩn thận chút.”

Cảnh Tu Huy ền dặn dò, vén áo đi vào mật đạo.

“Hầu gia, nơi đó thông nơi nào?”

Nàng tò mò hỏi, không biết đâu khác mật đạo là chỗ nào. Hầu gia bọn họ đi ra ngoài, có gặp nguy hiểm không?

Con người Cảnh Tu Huy ền sâu thẳm, hấn nhìn về mật đạo tối tăm.

“Một căn nhà lớn, tạm không có người ở.”

Nàng “À” một tiếng, nhìn hấn đứng ở cửa động, để lại ván giường.

Ván giường được để lại, Truyện Họa tiến lên, nhanh chóng sửa sang đẽm chẵn. Mọi thứ nhìn ổn, hết thấy khôi phục như thường.

“Phu nhân, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

Úc Vân Từ sửa tóc, té xuống bên Vệ Thanh Anh. Nàng lại lấy một bình sứ màu trắng, đưa cho nàng ấy. Nàng ấy lập tức hiểu ý, thả vào mũi mấy người ngã xuống đất. Nàng ấy làm xong, ngã xuống cạnh nha đầu bên trái Vệ Thanh Anh

Chỉ trong chốc lát, Thành Ngọc Anh lên tiếng, vỗ đầu ng ồi dậy.

Thành Ngọc Anh vừa thấy cảnh, vô cùng hoảng sợ.

Nàng ấy đầu tiên lay tỉnh nha đầu của nàng ấy, lại lay tỉnh Úc Vân Từ, “Biểu tỳ, tỳ dậy đi...”

Úc Vân Từ mờ mịt mở mắt ra, “Anh biểu muội...”

“Vân Từ biểu tỳ, chúng ta ở nơi nào?” Thành Ngọc Anh hỏi, hơi hoảng sợ.

Lúc này, Vệ Thanh Anh và nha đầu còn có Truyện Họa đầu bị nha đầu của Thành Ngọc Anh lay tỉnh, mấy người nhìn nhau, không biết đang ở nơi nào.

Gian phòng tối này không có cửa sổ, hẳn có gió, không biết gió từ đâu tới đây, lay động ánh nến trên bàn.

“Nơi này...”

Vệ Thanh Anh hỏi, không khỏi run lên. Lần trước Vệ Thanh Anh ở Ngọc Trinh Quan trải qua chuyện quá mức ghê rợn, thậm chí không lường lự, nghĩ đến có phải lần nữa bị người ta hãm hại không.

Vệ Thanh Anh nhìn quần áo hoàn hảo trên người mấy người, thở nhẹ nhõm.

“Cảnh phu nhân, chúng ta ở nơi nào?”

Úc Vân Từ lắc đầu, “Ta không biết, ta chỉ biết chúng ta ở trong phòng của Thất di, hình như sắp đi, kết quả...”

Nàng nhắc chuyện này, Thành Ngọc Anh và Vệ Thanh Anh đều nhớ ra.

“Nguyên Trinh tiên cô có vấn đề!” Thành Ngọc Anh kêu lên.

Vệ Thanh Anh sụp mắt, đâu chỉ Nguyên Trinh tiên cô có vấn đề. Kẻ chân chính sau màn hậu là Thành Thất, tâm tính Thành Thất âm trầm, không đạt mục đích, thì không bỏ qua.

Đầu là nàng ấy liên luy Cảnh phu nhân và Thành tiêu thư.

Nàng ấy áy náy, lại không biết bắt đầu tạ lỗi từ nơi nào.

Lúc này bên ngoài, đúng là lúc Phạm thị nghĩ thông suốt.

Sân này ban đầu là chỗ ở của trưởng nữ Thành Tịch Nhan. Tịch Nhan xuất giá, không, mười năm trước, Lãng Ba tiến vào. Ánh mắt già mà cơ trí của bà ta nặng nề, Bà ta lạng lẽ đánh giá cách bài trí trong phòng.

Ánh mắt của bà ta dừng ở bức tranh.

Bà ta quả nhiên nhìn thấy Nguyên Trinh khẩn trương.

Mà Băng Lan hoàn toàn không thêm để ý, thậm chí mắt hưng phấn, ẩn chứa chờ mong.

Nghiệp chướng này.....

Bà ta sai bà tử mời toàn bộ người không liên quan đi ra ngoài, bao gồm hạ nhân và thị vệ. Cuối cùng phòng chỉ có mấy chủ tử.

Triệu Hiến buồn bực, hành động của ngoại tổ mẫu chẳng lẽ có ân tình? Triệu Hiến thấy Phạm thị vốn ngỡ, chậm rãi đứng lên, đến trước mặt Nguyên Trinh.

“Người nói xem cơ quan của mật đạo ở nơi nào?”

Liễu thị hít một hơi, ý của mẹ chồng là phòng này có mật đạo. Một nữ tử khuê các sao có mật thất? Nàng ta khó tin nhìn mọi nơi, cũng không phát hiện chỗ không ổn.

Hiền Vương nghe hiểu ý, trách không được hẳn không nhìn thấy ai đi ra ngoài, vì người còn ở trong phòng.

Nguyên Trinh hối hận, thật không nên ham bạc đáp ứng. Chuyện trước mắt đã thất bại, dù không tìm thấy người, Thành Quốc Công phu nhân và Hiền Vương điện hạ cũng sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Đạo quan của Thành Thất ở Giang Nam là đúng, nhưng Thành Thất và Nguyên Thanh tiên cô có qua lại.

Thành Thất ở Ngọc Trinh Quan gặp Nguyên Trinh. Lúc đó Thành Thất nhìn thấy sư phụ nương tìm là bà ta, hận không thể ngửa mặt lên trời cười to. Hơn nữa Thành Thất vô tình phát hiện phòng có mật đạo, càng cảm thấy trời đang giúp mình.

Cho nên mới có kế hoạch hôm nay.

Kế hoạch vốn tỉ mỉ, trừ vương bận tiểu nghiệt chúng.

Thành Thất nhìn Triệu Hiên, lạnh lùng cười.

Phạm thị cực thất vọng, sao nữ nhi biến thành dáng vẻ hiện giờ. Nàng ta hành sự to gan, vốn mặc kệ sự chết sống của Quốc Công phủ, nói câu mà bà ta không muốn thừa nhận, chỉ sợ nữ nhi một lòng kéo toàn bộ Quốc Công phủ chôn cùng nó.

“Ta hỏi lại một lần nữa, nếu ngươi không nói, ta hiện tại giết ngươi!”

Nguyên Trinh vừa nghe, sợ tới mức liên tục dập đầu.

Ngón tay chỉ bức tranh, Triệu Hiên lập tức tiến lên, kéo tranh xuống.

Hắn sờ dọc theo tường, không tìm được cơ quan.

Nụ cười trào phúng của Thành Thất nhiều hơn, qua lâu như vậy, dù họ tìm được mật thất lại thế nào, ván đã đóng thuyền. Nàng ta muốn nhìn xem họ khóc rống cầu xin, một lòng muốn chết.

“Băng Lan, mọi mau nói cho đại tâu biết rốt cuộc cơ quan ở nơi nào? Chết nữ của mọi cũng không đắc tội mọi, mọi không đến mức không màng nó chứ?”

“Sao ta phải để tâm nó? Nó cũng không phải con ta kia mà?”

Liễu thị bị một câu của ta chặn họng, suýt không thở nổi.

Phạm thị không muốn nhìn thấy nàng ta nữa, chỉ nhìn chăm chăm Nguyên Trinh. Nguyên Trinh lo cho tính mạng nên sốt ruột, bò qua mở mật thất.

Bức tường dờn đi, người bên trong vội kêu to lên. Liễu thị nghe thanh âm của nữ nhi, không rảnh lo chuyện khác, vội vàng vọt vào. Liễu thị thấy tình hình, lòng bình phục.

Tuy nữ nhi kinh hoàng, có chút chật vật, nhưng tinh thần tạm được, hẳn không gặp chuyện gì.

Hơn nữa mật thất trừ vài vị cô nương, cũng không có những người khác.

“Anh tử nhi của ta, con đúng là muốn mạng của nương.” Liễu thị ôm nữ nhi khóc.

Thành Thất không nhúc nhích, không nghe tiếng thét chói tai và tiếng khóc của những người đó, cảm thấy không thích hợp. Thành Thất nhìn thấy họ ra, bình yên vô sự, mở to đôi mắt.

“Không thể nào, sao các người không có việc gì được chứ?”

Phạm thị muốn giết nàng ta, cái gì mà gọi là không có việc gì được chứ? Chẳng lẽ nghiệt nữ này còn có chiêu tiếp theo?

“Tổ mẫu, nương, đều là người này.” Thành Ngọc Anh chỉ vào Nguyên Trinh, “Bà ta làm chúng con ngất xỉu, nhốt chúng con vào mật thất. Người này bụng dạ khó lường, không biết đang có chiêu trò gì.”

Úc Vân Từ nhìn Thành Ngọc Anh.

Không hổ là đích trưởng tôn nữ của Quốc Công phủ, nàng mình đoán không sai, Thành Ngọc Anh nói những lời này có thể thành công tẩy trắng Thành Thất.

Mà Quốc Công phủ dùng một câu tin lằm kẻ khác, đẩy tội danh lên đầu Nguyên Trinh, việc này sẽ có thể có kết cục viên mãn.

Quả nhiên, Thành Thất phản ứng lại, chỉ vào Nguyên Trinh, “Sư phụ, đờnhi luôn kính trọng sư phụ, vì sao sư phụ phải làm như thế?”

“Lớn mật cuờng đờ, dám tính kế Quốc Công phủ chúng ta, nhất định không thể nhẹ tha!”

Phạm thị lạnh giọng trách, Nguyên Trinh đảo tròn mắt, quỳ xuống đất dập đầu, “Xin lão phu nhân trách phạt, bần đạo nhất thời bị ma quỷ ám ảnh. Bần đạo nhìn thấy vài nữ đạo hữu rất có đạo duyên, nên mới ngưỡng mộ tài năng của họ. Bần đạo nhìn thấy mật thất là chỗ tu hành thích hợp nhất, có thể tĩnh tâm ngưng thần, vứt bỏ mọi phiền não tục vật trên thế gian. Bần đạo muốn điểm hóa họ, nên mới làm vậy. Bần đạo tuy hành sự bừa bãi, nhưng tốt bụng, xin lão phu nhân bớt giận.”

Úc Vân Từ thực sự muốn vỗ tay, bịa ra những chuyện ma quỷ này như sự thật. Nàng không sợ bà ta nói láo, sợ là sợ có người cố ý xem chuyện đó là thật.

Hiển nhiên, Phạm thị cố ý.

Cân nhắc lợi hại, tựa hồ cách nói của Nguyên Trinh có thể làm chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

“Người là đạo cô, không biết đạo lý đối nhân xử thế. Cho dù người thích tài năng của người khác nên sốt ruột, cũng không thể làm chuyện như thế với người khác. Họ không phải cô nương tầm thường, sao có thể để người làm vậy!”

“Lão phu nhân giáo huấn đúng, bần đạo đã sai.”

“Nương, sư phụ của con ở trên núi, nào biết lễ tiết thế tục. Cho dù là nữ nhi, trước kia ở trong đạo quan cũng thường xuyên bị sư phụ nhốt trong mật đạo, một người học thuộc Đạo kinh.”

Thành Thất lên tiếng cầu xin cho Nguyên Trinh, lời nói còn mang theo trách cứ. Nàng ta trách Phạm thị không nên đưa nàng ta đi đạo quan, hại nàng ta chịu nhiều cực khổ như vậy.

Phạm thị đau lòng, trừng mắt nhìn Nguyên Trinh, nhìn Úc Vân Từ nói: “Từ tử nhi có bị dọa sợ không?”

Úc Vân Từ còn có thể nói gì, chỉ có thể trề mắt.

“Đều là ngoại tổ mẫu không tốt, nhất thời sơ suất, để cho các con chịu cực khổ rồi. Cũng may sợ bóng sợ gió một hồi, tiên cô tốt bụng nên mới gây ra chuyện xấu. Con là một đứa trẻ ngoan, nể mặt tổ mẫu, tha thứ Thất đi của con đi.”

“Vân Từ biểu tử, tiểu cô cũng không hiểu rõ, đều là Nguyên Trinh tiên cô gây ra chuyện này. Chúng ta chỉ xem như ngủ một giấc trong mật thất, tử cũng đừng tức giận nữa.”

Nàng ấy nói đến đây, nếu Úc Vân Từ còn không bỏ, sẽ không biết đi đâu nữa.

Nàng cúi đầu, lòng phức tạp.

Cũng may, nàng đã có được thứ muốn có, thân tình gì đó, nàng thật sự không cần cưỡng cầu.

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu.

Phạm thị, Liễu thị, Thành Ngọc Anh đều tha thiết nhìn nàng, một bên Hiên Vương cau mày, tựa hồ có chút khó hiểu.

Vệ Thanh Anh bị mọi người xem nhẹ.

Phạm thị chớp mắt, nhìn thấy nàng ấy, lập tức nhìn chăm chăm nàng ấy, nói: “Vệ cô nương hôm nay bị dọa, Quốc Công phủ sẽ chuẩn bị lễ mọn an ủi cô nương.”

Liễu thị thu được ánh mắt của mẹ chồng, mời Vệ Thanh Anh đi ra ngoài, hơn nữa dặn dò nàng ấy rời khỏi đây không thể nói bậy. Liễu thị được đối phương bảo đảm, hài lòng, một cô nương gia đình bình dân cũng không dám ở bên ngoài nói bậy.

Họ như vậy, Úc Vân Từ chỉ cảm thấy tâm lạnh, không biết vì mình hay vì nguyên chủ.

Nàng từ nhỏ không có duyên với người thân, không trông mong quá nhiều vào tình thân. Nàng vốn tưởng rằng cho dù Quốc Công phủ vô dụng, còn xem như một chỗ dựa. Nàng nào biết rằng nàng chỉ có địa vị nhẹ như thế trong mắt người khác.

Nàng cũng không thất vọng và khổ sở, chỉ có chút thổn thức.

“Chỉ là hiểu lầm, nếu con tính toán nữa, có vẻ không biết suy nghĩ cho đại cục. Từ nhỏ con đã không được tin tưởng, kế mẫu không hiền lành, con biết rõ việc xấu xa trong hậu trạch, nhưng cũng không có nghĩa có thể nhìn chúng diễn ra. Từ nhỏ con đã biết, trừ dựa vào bản thân trên thế gian này, không ai có thể bảo vệ con được nữa. Cho dù con đi nhàn một bước nhỏ, cũng có thể vạn kiếp bất phục, đây là lý do con hành sự cẩn thận. Con mong ngoại tổ mẫu tổ mẫu tha thứ con cẩn thận, cửa lớn của Quốc Công phủ, con sợ không dám đến nữa, cáo từ tại đây!”

Nàng nói xong, dẫn Truyện Họa rời đi.

Sắc mặt Phạm thị xanh mét, lần đầu tiên trong cuộc đời bị ta người không nể mặt, lại còn không thể phát tác.

Hiền Vương cáo từ, trước khi đi, nói một câu, “Giấu đầu lòi đuôi, đừng cho rằng người khác ngốc, các người tự giải quyết cho tốt.”

Hắn nói xong, lại một lần làm Phạm thị tức giận.

Phạm thị hít sâu một hơi, âm thầm nhìn Thành Thất và Nguyên Trinh.

“Nguyên Trinh tiên cô ra ngoài lâu rồi, nên về nói rồi.”

Nguyên Trinh bị lạnh lùng trong lời nói của nàng ta trấn áp, còn chưa kịp xin tha, đã bị bịt mồm kéo đi.

Mà Thành Thất, trong mắt không có sợ hãi, ngược lại khiêu khích, “Nương hà tất tức giận, không biết đại tỷ dạy con như thế nào, có thể dạy ra một nữ nhi không biết tôn ti trật tự như thế?”

Phạm thị tức điên, “Đại tỷ của người sớm qua đời, nàng ấy đi theo Phương thị, đương nhiên không có giáo dưỡng...”

“Hiện tại ta biết mình rất cuộc giống ai. Ta còn không giống nương, mở miệng là nói dối, nghe như thật.”

Liễu thị biến sắc, vội nói: “Nương, Anh tử nhi bị dọa, con dâu dẫn nữ nhi về trước.”

Phạm thị gật đầu, ra lệnh bà tử đưa họ đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Phòng chỉ có hai mẹ con.

“Nếu người không quản được miệng mình, ta có thể tiễn người đi một lần nữa.” Phạm thị uy hiếp Thành Thất, không nên đón nghiệt nữ này trở về.

Từ khi Băng Lan trở về, bà ta cảm thấy mọi việc không thuận.

“Không sao cả, nương không phải lần đầu tiên làm chuyện đưa nữ nhi vào hố lửa. Con chỉ muốn hỏi nương một câu, ngài lúc trước sao phải sinh con ra?”

Phạm thị bị hỏi, lùi lại một bước, đau khổ nhắm mắt lại.

Rất lâu sau đó, bà ta chậm rãi mở mắt, “Nếu ta sinh, đương nhiên nghe ta sắp xếp. Con an tâm đợi gả đi, nương sẽ mau chóng tìm một hộ gia đình tốt cho con.”

Thành Thất cười ha hả.

Người trong sạch?

Nàng ta là một nữ nhân hai mươi mấy lỗ thì, còn có thể tìm người trong sạch. Không phải kế thất cũng là kế thất, còn có một đồng thứ tử và con cái, tính là người trong sạch gì?

Phạm thị bị nàng ta cười, sỗn tóc gáy, hốt hoảng rời đi.

Bên kia Úc Vân Từ sắp ra cửa, gằn lên kiêu, Vệ Thanh Anh chạy tới gọi nàng.

“Cảnh phu nhân, Thanh Anh mạo muội, có câu nói không biết có nên nói hay không?”

“Người nói đi.”

Úc Vân Từ dừng lại, nhìn nàng ấy với ánh mắt thân thiết.

Nàng ấy thấy ấm lòng, “Không biết có phải Thanh Anh nghĩ nhiều không, luôn cảm thấy việc hôm nay không đơn giản như vậy. Phu nhân có thân phận tôn quý, nếu có tiểu nhân có ý xấu... Nguyên Trinh tiên cô kia kỳ lạ, nhưng Thanh Anh lại cảm thấy Thành Thất tiểu thư không thích hợp, cho nên xin phu nhân sau này lưu tâm hơn, miễn mắc mưu người khác.”

Nàng ấy có thể nói lời này, có thể thấy đã gom rất nhiều dũng khí.

Úc Vân Từ biết nàng ấy gặp phải chuyện gì, gặp chuyện bất trắc còn có thể thiện tâm nhắc nhở người khác. Vệ cô nương có bản tính không tũ, khó trách Đình Sinh đồng ý ra tay giúp đỡ.

“Đa tạ nhắc nhở, lòng ta hiểu rõ. Nếu người có thể nhìn ra không ổn, sau này càng phải hành sự cẩn thận, không có việc gì thì không cần ra cửa. Nếu người gặp việc khó, có thể đi Hầu phủ tìm ta.”

Đôi mắt Vệ Thanh Anh ngấn nước, nàng ấy sợ nàng nhìn thấy, cúi đầu đồng ý.

Chương 79

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ thở dài một hơi, cô nương trước mắt chỉ mới 13 14 tuổi. Trong thời đại trình tiết lớn hơn trời, không có trong sạch chính là đại tội, nếu bị người khác biết được chuyện đó, chỉ có con đường chết.

Mặc dù người đó không chết, cũng là cái xác không hồn.

Phương thị trước kia dùng chiêu này giết chết nguyên chủ. So với Vệ cô nương, nguyên chủ kém quá nhiều, cho nên mới bị người ta lừa gạt ra khỏi kinh thành, rơi vào kết cục như vậy.

Người khác hỗ trợ đều là phụ, thứ có tác dụng chân chính chỉ có thể dựa vào ý chí của đương sự. Về điểm này, Vệ Thanh Anh làm rất tốt.

Nàng nhìn cổ kiệu của cô nương, nhìn bàn tay mảnh khảnh nhỏ nhắn đặt ngay rèm kiệu. Nữ tử mười mấy tuổi gầy gò, còn chưa hoàn toàn phát triển.

Thành Thất đáng chết!

Nếu Thành Thất gặp chuyện như thế, cũng đáng để người khác đồng tình. Thành Thất là một tiểu thư vốn nên ăn ngon mặc đẹp trong Quốc Công phủ, lại vì số mạng bị nuôi dưỡng ở đạo quan trong núi.

Đổi thành bất cứ người nào khác, có lẽ lòng người đó cũng có chút không cân bằng. Nhưng chuyện Thành Thất không nên làm nhất là đổ đau khổ của bản thân lên người khác, tính tình vụn vặt đến mức không hi vọng người khác sống tốt.

Nếu nàng cứ để mọi chuyện phát triển, không biết nàng ta còn hại bao nhiêu người.

Ánh mắt nàng lạnh băng, cuối cùng nàng nhìn cánh cửa lớn Quốc Công phủ. Khóa đồng sơn màu đỏ ngăn cách tất cả phồn hoa nặng nề. Sự tử bằng đá trước cửa trải qua mưa gió, vẫn uy nghiêm như ngày nào.

Thế gia nhà cao cửa rộng có bao nhiêu xấu xa, tất cả đều bị che đậy trong cấm tú vinh hoa.

Rất lâu sau đó, nàng thu ánh mắt, chui vào xe ngựa. Truyện Họa buông rèm, xe ngựa chạy đi.

Đường đi này còn tính là thái bình.

Xe ngựa ngừng ở cửa Hậu phủ, nàng mới xuống xe ngựa, nhìn thấy một nữ tử đang núp trong một góc lao ra. Truyện Họa lập tức che phía trước nàng, nàng ta không nói hai lời, quỳ gối trước mặt nàng.

“Biểu tâu, xin tâu cứu Hoàn Bội!”

Nàng nhìn nàng ta, thì ra là Lục Hoàn Bội.

Úc Vân Từ đã một thời gian không gặp nàng ta, suýt không nhớ nổi. Lục Hoàn Bội ốm không ít, tướng mạo góc cạnh hơn, nàng ta vẫn mặc giống như phong cách trước kia, nhưng hình như hơi bạc màu.

“Đứng lên nói đi.”

“Biểu tâu không dưng ý, Hoàn Bội không đứng dậy.”

Úc Vân Từ nghe, cười khẩy. Nàng ta xem nàng là quả hồng mềm? Nàng ta không đứng dậy thì thôi, thích quỳ bao lâu thì quỳ bấy lâu.

Lục Hoàn Bội thấy nàng không trúng chiêu, nhích sang bên cánh cửa, hoảng sợ vội vàng đứng dậy, “Biểu tâu, tâu nhất định phải đáp ứng yêu cầu của muội! Đại bá muốn gả muội cho đứa con trai ngốc của huyện lệnh.”

“Nương của người đâu, lệnh của phụ thân mẫu thân, lời người mai mối, nương người sao không làm chủ cho người?”

“Nương...” Lục Hoàn Bội ậm ừ, “Nương bị bệnh...”

Bà ta bị bệnh, không phải đã chết, nào không nói được gì.

Không phải Úc Vân Từ tàn nhẫn, do mẹ con Đỗ thị quá đáng giận, nàng cũng không phải là người có tính tình lấy ơn báo oán. Nàng sẽ không ti tiện như vậy, đi làm thánh mẫu giúp người từng muốn hại chết mình.

“À, nếu bị bệnh, mời đại phu là được, tới H ầu phủ làm gì? Người thân là nữ nhi, không ở trong nhà h ầu bệnh, ngược lại chạy loạn ở bên ngoài, thật sự bất hiếu.”

“Biểu tâu!” Lục Hoàn Bội kêu lên, “Lúc trước vì tâu, hại mọi người hiểu lầm muội và Thảm thiếu gia dan díu. Nào biết rằng Thảm thiếu gia không chịu cưới muội, khẳng khẳng muốn từ hôn. Đại bá được chỗ tốt của h ầu, lên làm chủ từ hôn, còn muốn gả muội cho một tên ngốc. Nếu tâu mặc kệ muội, muội sẽ ăn vạ H ầu phủ không đi với bất cứ giá nào!”

Nàng ta đúng là có mặt mũi!

Úc Vân Từ chẳng quay đầu, lạnh lùng ném xuống một câu, “Tùy người!”

“Biểu tâu, nếu tâu không giúp muội, muội sẽ ồn ào chuyện cùng biểu ca, muội là người của biểu ca...”

Lục Hoàn Bội đắc ý kêu, không nghĩ Úc Vân Từ quay đầu, không thấy nàng giận dữ, lại là lạnh lẽo dày đặc. Nàng ta đắc ý, d ần d ần chột dạ vì ánh mắt đối phương.

“Muội chỉ nói thôi, chỉ cần biểu tâu có thể giúp muội...”

“Cút!”

Úc Vân Từ cắt ngang nàng ta, “Nếu người ô uế H ầu phủ, ta sẽ người ném vào đại lao Thuận Thiên Phủ. Ta thấy đến lúc đó, một nữ tử dính phải mùi vị trong ngục tù, chỉ sợ là kẻ ngốc cũng không muốn cưới người.”

“Người thật độc ác, nếu không phải người... Sao ta lại rơi vào nông nỗi như ngày hôm nay? Người ghen tị người khác, mặc kệ họ hàng nữ quyến, người có biết mình phạm tội thất xuất không? Nếu người cảm thấy hổ thẹn hoặc quyết tâm sửa chữa lỗi lầm, rộng lượng với người khác, hoặc áy náy bất an, tự biết mà làm đi.”

“Ta hành sự như thế nào, không cần một người ngoài dạy dỗ. Nếu người khẳng khẳng không đi, đừng trách ta không khách sáo.”

Lục Hoàn Bội thấy nàng vẫn giận dữ, cho rằng nàng đang chột dạ, càng muốn coi đây là áp chế để vớt chỗ tốt. Nếu nàng ta có thể vào Hầu phủ, càng không thể tốt hơn.

“Biểu tâu, tâu đừng mạnh miệng, đời này không có nam nhân không thích nhan sắc mới mẻ. Biểu ca cao quý, sao có thể ở bên cạnh một mình tâu. Nếu thật như vậy, chỉ sợ sẽ làm người ta nhạo báng. Tâu...”

Úc Vân Từ hoàn toàn không còn kiên nhẫn, tâm tình vốn dĩ đã kém cực điểm khi ở Quốc Công phủ. Hơn nữa Lục Hoàn Bội không biết sống chết, có suy nghĩ kỳ lạ mà uy hiếp mình.

Sao nàng còn nhịn được nữa?

“Đánh!” Nàng hét một tiếng, “Các người nghe cho ta, phạm là nữ tử này xuất hiện, chớ bận tâm nàng ta là nữ tử, thấy một lần đánh một lần, ta thưởng mạnh!”

Tiếng nói vừa dứt, thị vệ canh gác nhìn nhau, cầm gậy gộc vọt lại đây.

Lục Hoàn Bội té ngã, đứng lên chạy ra xa, rốt cuộc không chạy trốn nhanh như nam tử, ăn mấy gậy.

Nàng ta chạy đến chỗ không người mới dừng lại thở dốc. Nàng ta chần chờ, sao đời này có nữ tử thô tục như vậy, lại còn là Hầu phu nhân.

Nàng ta nhất định phải nói gương mặt thật của họ Úc cho mọi người nghe, để mọi người xem Cảnh An Hầu phủ phu nhân là mặt hàng gì!

Nàng ta suy nghĩ xong, còn chưa đi ra ngõ nhỏ, đã bị đại bá Lục gia tới tìm nàng ta bắt đi.

Đại bá Lục gia gian xảo, còn là người tham lam. Dù cho chuyện từ hôn với Thẩm Thiệu Lăng và chuyện đính hôn với con trai ngốc của huyện lệnh, ông ta đều nhận đủ chỗ tốt.

Cho nên Lục Hoàn Bội tới kinh thành, ông ta không ngăn cản.

Ông ta tính toán, nếu Lục Hoàn Bội lại leo lên H ầu phủ, ông ta chỉ có chỗ tốt không có chỗ hỏng.

Chỉ là ông ta không nghĩ tới, thì ra ở trước mặt H ầu phu nhân, chất nữ này mất mặt như thế. Vừa lúc, nàng ta bị gả đến nhà huyện lệnh, cũng sẽ không có người ra mặt cho nàng ta.

Thị vệ ở chỗ tối nhìn thấy mọi chuyện, về phủ, bẩm báo với Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ lắc đầu, lại cảm thấy Lục Hoàn Bội rất ngu ngốc. Nếu mẹ con Đỗ thị chịu thua ngay từ đầu, thiếu tính kế, nói không chừng nàng đúng là sẽ tìm một hộ gia đình không tệ cho đối phương.

Nhưng họ không nhìn rõ chuyện đó, cứ tranh giành chuyện khác.

Cuối cùng họ gieo gió gặt bão, rơi vào kết cục hiện tại, không đáng để người khác đ ồng tình.

Nàng đi tắm, thay quần áo, cùng Đàn Cẩm dùng bữa tối.

Tên nhóc hiểu chuyện, ngoan ngoãn, nàng mềm lòng. Nàng không cần tình thân không thu ần túy, không có cũng chẳng sao của Thành Quốc Công phủ, còn có Cẩm Nhi, còn có H ầu gia.

Người đối xử chân thành với nàng, một hai người là đủ rồi.

Nàng khó sinh con, nhưng Liễu th ần y nói nhất định có thể chữa trị cho nàng. Cho nên nàng không nhắc lại chuyện nhận nuôi Cẩm Nhi, lỡ như

hiện tại nhận nuôi, sau này lại có con trai.

Không riêng gì thân phận của Cẩm Nhi sẽ xấu hổ, dù là con trai ruột cũng sẽ rất bất mãn. So với chuyện để người khác có hi vọng rồi lại thất vọng, không bằng tạm thời áp xuống, chờ sau này lại nói.

Nàng ăn xong, kiểm tra việc học tập của Cẩm Nhi.

Đàn Cẩm được Cao thị đưa đi, nàng ngồi trong phòng. Ánh nến leo lắt, ngọn lửa nhảy nhót. Nàng lấy kéo trong khay đan, cẩn thận cắt tim đèn.

Cuộc sống cổ đại tất nhiên nhàm chán so với trước kia.

Nàng lại thích ứng rất khá, dù ngồi một mình, xem một hai trang sách, nghe tiếng côn trùng kêu, còn thấy thú vị. Bây giờ trời đã vào thu, tiếng côn trùng thưa dần.

Nguyên chủ để lại rất nhiều phiền phức, cho tới bây giờ, tai họa ngấm chân chính là mẹ con Phương thị đã chết. Chiếc răng rắn độc của Thẩm Thiệu Lăng đã bị rút, sau này cũng hại không được nàng nữa.

Chỉ có Thành Thất chưa được xác định, không biết khi nào ở nơi tối bày trò hại người khác.

Nàng thở dài, thân nhân lại thế nào? Chỗ lợi trước mặt, nếu nàng không phải Hầu phủ phu nhân, chỉ sợ Phạm thị vốn không nhìn nàng với con mắt khác.

Cái chết của nguyên chủ trong truyện nhất định do nhân tố người thân thờ ơ.

Nàng nghĩ tới mấy ngày tháng an ổn, sao lại khó có được như thế chứ?

Không bằng nàng bị nhốt ở sơn cốc mấy ngày, tuy đơn sơ, nhưng thẳng ở chỗ chỉ có phu thê bọn họ sống nương tựa lẫn nhau. Không có hỗn loạn của ngoại giới, không có mưu kế làm người khác phiền lòng.

Vô cùng đơn giản, ngược lại tự tại.

Nàng nghĩ đến nam nhân kia, tinh thần chấn động.

Thế gian có rất nhiều chuyện không như ý, nhưng hình như cũng chẳng khó gánh như thế. Ít nhất dù nàng ở khốn cảnh như thế nào, biết có hấn ở đây, hấn sẽ nghênh khó, giải quyết mọi khó khăn.

Cho nên, nàng nhất định phải nắm chắc nam nhân này, sống cho tốt.

Trong giây lát, nàng nhớ tới một chuyện.

Hình như đêm qua, bà dì đi rồi.

Cho nên... hình như có thể cái kia...

Nàng vừa nhớ tới chung thân đại sự, suy nghĩ nhàn nhạt vừa quanh quẩn trong tim tan sạch sẽ. Có gì có thể sánh với hạnh phúc của mình, nếu có, nhất định là càng hạnh phúc.

Nàng đã sớm chuẩn bị, ngẫm lại đâu có chút ngượng ngùng.

Nàng lấy đồng tử sớm chuẩn bị ra, tuy cải tiến dựa theo quần áo của cô đại, nhưng nghĩ đến quần áo bị nam nhân xé thành vụn, vẫn ngăn không được đỏ mặt đập tim nhanh.

Chuyện nàng ảo tưởng không biết bao nhiêu lần, tối nay phải thật sự thực hiện?

Nàng che mặt, ôm quần áo, lăn trên giường. Nàng nằm ngửa, nhìn chằm chằm rèm đỏ, nghĩ đến chuyện không lâu sau sẽ xảy ra, hô hấp dần dập.

Chết mất!

Nàng đã bao giờ nhận nhạo xuân tâm như thế đâu? Quả thực nàng cũng không dám tin, chỉ là suy nghĩ đã mèm nhũn, hận không thể để đêm đẹp mau đến, được như ước nguyện.

Nàng nghiêng đầu, đồng hồ cát còn thông thả rơi.

Nàng xem tình hình, sắp đến giờ Mậu.

Có phải hẳn sắp về không?

Nàng cuống quýt ngẩng dậy, nhất thời không biết phải làm gì. Nàng chỉ cảm thấy mình hồi hộp, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Bên kia Hiên Vương rời Quốc Công phủ, lập tức tiến cung.

Bữa tối hẳn bị lưu lại, dùng bữa với An Phi ở Triêu Nguyệt cung.

An Phi rất bất ngờ, Hiên Nhi được phong vương phân phủ, rất ít khi tiến cung tới cùng nàng ta dùng cơm. Lần này hẳn không thông báo, trực tiếp tiến cung.

Nàng ta vui mừng, không ngừng khuyên hẳn thêm đồ ăn.

Triệu Hiên có rất nhiều nghi hoặc, nuốt toàn bộ đồ ăn dưới nụ cười từ ái của nàng ta. Hẳn chỉ có thể ăn đồ ăn nàng ta gấp, ăn mà không biết mùi vị.

Triệu Hiên ăn một bữa cơm không có mùi vị, gác đũa trước.

Cung nhân lấy đồ ăn chưa được động đi, An Phi tiếp đón con trai ngẩng xuống.

“Con hôm nay có thể tới thăm mẫu phi, mẫu phi rất vui mừng. Gần đây con bận gì, nô tài hầu hạ chu đáo chứ?”

Triệu Hiên nhìn khuôn mặt trẻ xinh của mẫu phi, gương mặt này trùng với một khuôn mặt khác, hai người lớn lên rất giống nhau, tính tình lại hoàn toàn không giống nhau.

Mẫu phi dịu dàng rộng lượng, mà Cảnh phu nhân tùy ý tiêu sái, thậm chí có thể nói là yêu ghét rõ ràng.

Hôm nay chuyện xảy ra ở Quốc Công phủ, dù hẳn không đi tra, cũng biết chuyện không đơn giản như vậy, chỉ là một đạo cô lâm thời nảy lòng

yêu thích tài năng.

Nhưng chỉ có giải thích này hợp lý nhất, cũng sẽ không liên lụy thanh danh của Quốc Công phủ.

“Mẫu phi, hôm nay nhi thần ở Quốc Công phủ, xảy ra một việc lạ.....”

“À?” An Phi ôn hòa, “Có thể nói với mẫu phi không?”

Triệu Hiền gật đầu, vốn tới nói chuyện này.

“Thất di tổ chức hội hoa, Cảnh An Hầu phu nhân nằm trong danh sách được mời. Nhi thần trùng hợp đi ngang, bị một bụi hoa hấp dẫn, nhất thời quên rời đi. Sau đó hội hoa tan cuộc, khách nhân theo thứ tự đi ra, lại không thấy Cảnh An Hầu phu nhân và Vệ cô nương, còn có biểu tỳ Thành gia Ngọc Anh đâu cả.”

Ý cười ôn hòa của An Phi nhạt hơn, nàng ta ra hiệu hẳn nói tiếp.

Hắn hắng giọng, “Trách nhi thần ở bên ngoài, cũng không nhìn thấy ai đi ra. Mà Thất di một mực chắc chắn người ta đã rời đi, nhi thần nghi hoặc, tùy ý sai người hỏi một chút. Người kia vừa hỏi, phát hiện Cảnh An Hầu phu nhân cũng không ra phủ. Lòng cảm thấy có chút không đúng, con lại nói không ra vì sao, vì thế mời ngoại tổ mẫu lại đây.”

Hắn vừa nói vừa quan sát sắc mặt An Phi. Ý cười trên An Phi mặt đã mất, thay thế là vẻ nghiêm túc.

“Kết quả, họ đi điều tra mới biết là Nguyên Trinh tiên cô bên người Thất di quấy phá, tự nhất đám người Cảnh An Hầu phu nhân vào mật thất. Nhi thần tò mò vì sao phòng Thất di có mật thất, ngoại tổ mẫu cũng không rõ ràng, nhưng Thất di và sư phụ nàng ta lại rõ như lòng bàn tay.”

An Phi sụp mắt, mật thất bị người ta phát hiện?

Nếu nàng ta sớm biết như thế, nên lấp kín chỗ kia.

“Sao phòng kia có mật thất? Bỗn cung lại không biết.”

“Mẫu phi không phát hiện?”

An Phi lắc đầu, nhíu mày, tựa hồ ỡ tưởng gì đó, “Bồn cung nhớ rõ trước kia sân đó là chỗ ở của đại di mẫu con, sau lại đại di mẫu con xuất giá, nơi đó bị bỏ trống. Hơn một năm trước khi Mẫu phi tiến cung, mới dọn vào đó, thời gian quá ngắn, Mẫu phi vốn không phát hiện mật thất.”

“Thì ra là thế.”

Triệu Hiến thở phào, không biết mình đang lo lắng gì, cũng không biết sao hoài nghi mẫu phi. Về chuyện hấn hoài nghi gì, lại không thể nói ra.

Hiện tại hấn nghe mẫu phi nói như vậy, chỉ cảm thấy yên tâm.

An Phi nhẹ uống nước trà, như lo lắng, “Vô duyên vô cớ bị người ta nhốt ở mật thất, Cảnh An Hầu phu nhân rất tức giận đúng chứ?”

“Nguyên Trinh kia đầu tiên chuốc thuốc mê họ, lại đưa vào mật thất. Cảnh phu nhân ra ngoài, cũng không tức giận nhiều, chỉ có chút bất mãn vì Quốc Công phủ sơ sẩy. Lần này có kinh sợ mà không có hiểm nguy, lỡ như lần sau gặp người có ý xấu, thật sự xảy ra chuyện gì, hậu quả không dám tưởng tượng.”

“Có thể có chuyện gì chứ, Quốc Công phủ lại không phải đầm rặng hang hồ?”

Triệu Hiến có chút không tán đồng với cách nói mẫu phi, nghe ý ngoài lời của mẫu phi, cũng cho rằng chuyện đơn giản như Nguyên Trinh nói. Nếu chuyện đơn giản thật, vậy thì tốt rồi, hấn cảm thấy bất an, có thứ gì đó sắp lộ diện, làm người ta sợ hãi.

Mật thất kia như một lỗ hồng, được mở ở lối vào của vực sâu. Chỉ cần hấn thăm dò theo hướng vào, có thể khuy tìm ra làm người ta sợ hãi. Hấn muốn tìm tòi đến tận cùng chân tướng là gì, lại sợ vượt qua sự thừa nhận của hấn.

Thiếu niên rồi rắm, chọt bực bội.

An Phi rót ly một nước cho hần, đẩy đến trước mặt hần, “Có phải gần đây việc học của Hiền Nhi quá mệt, có chút nóng tính không? Mẫu phi từ nhỏ ở Quốc Công phủ, có ai rõ phủ có gì hơn mẫu phi không? Nếu mẫu phi nghĩ không sai, mật thất kia là do đại di mẫu trước kia ở khuê các làm ra.”

Nàng ta cười, hoài niệm, “Con chưa gặp qua đại di mẫu con, là một mọt sách. Tỷ ấy xem sách sẽ không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Mẫu phi nghĩ có lẽ tỷ ấy muốn hoàn toàn thanh tịnh, cho nên làm một mật thất làm thư phòng. Nếu mẫu phi đoán không sai, có phải mật thất giống thư phòng không?”

Triệu Hiền ngẫm lại, mật thất xác thật bố trí đơn giản, không mất tổ nghi, có giường, có giá sách giống thư phòng.

“Không sai.”

“Vậy không sai rồi, tất nhiên là tỷ ấy muốn thanh tịnh, tìm chỗ đọc sách cho mình.”

Triệu Hiền xấu hổ cười, “Là nhi thần nghĩ quá nhiều.”

An Phi lần nữa dịu dàng cười, “Lo nhiều nghĩ nhiều là chuyện tốt, nhưng nếu nghĩ một việc đơn giản theo hướng phức tạp, càng làm tâm thần của bản thân hạn hẹp. Lúc thích hợp, phóng tầm mắt xem toàn cục, củng cố đại cục, mới là lẽ phải.”

Từ trước đến nay Triệu Hiền hưởng thụ sự dạy bảo của mẫu phi.

Hần nghĩ theo những gì mẫu phi nói, thụ giáo sâu sắc.

Bóng đêm thâm dần, hần không thể ở lâu trong thâm cung, vì thế đứng dậy cáo từ.

Chân trước xuất cung, sau lưng Chính Khang bãi giá đến Triều Nguyệt cung.

“Hiền Nhi vừa tới?” Chính Khang để nhìn cái ly trên bàn, tùy ý hỏi.

“Ừm, hẳn vừa đi.” An Phi nói, cởi áo choàng màu vàng cho Chính Khang để, “Phụ tử hai người giống như đã hẹn trước, một người vừa đi, một người khác liền vào cửa.”

Giọng nói của nàng ta tùy ý như mắng yêu.

Chính Khang để cười, “Tiểu tử này, có lẽ là sợ trăm kiểm tra hẳn, chạy còn nhanh hơn thỏ.”

“Nào có ai nói con trai mình là thỏ, hẳn sinh ra là con rồng, có thể cười mây đạp sương mù, bay lượn trên chín tầng mây. Bệ hạ nói con trai ruột như thế, thật sự quá xấu.”

Chính Khang để nghe ái phi oán giận, không giận, ngược lại cười, “Ái phi nói có lý, trăm nói sai rồi. Vậy xin hỏi ái phi, con rồng nhà nàng tiến cung có mang theo tường vân ngũ sắc?”

An Phi bị hẳn chọc “phụ” cười, gương mặt vốn tuyệt mỹ giống đóa phù dung nở rộ, hồng nhạt đỏ ửng.

Chính Khang để nhìn mà si mê, giai nhân như thế, đáng giá hẳn hao hết tâm tư.

Hắn ôm nàng ta, ngã vào giường, tất nhiên là triền miên mây mưa.

Lúc nàng sắp ngủ, hẳn còn vỗ vè nữ nhân trong lòng. An Phi vùi đầu trong lòng hẳn, ánh mắt lạnh lùng, tựa nói mớ: “Bệ hạ, phong lại mật đạo trong nhà trên phố Trường Tế đi.”

Chính Khang để dừng tay, đột nhiên mở mắt, lại nhắm lại, nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Một bóng dáng cao ráo đang lao nhanh trên con đường nhỏ trong Hải phủ. Trăng sáng sao thưa, ánh trăng mờ ảo kéo chiếc bóng của hẳn rất dài, khi thì rơi trên mặt đất, khi thì xuyên qua cây cỏ.

Gương mặt của hẳn lạnh lùng như đao kiếm.

Ngọn đèn dầi nơi xa xua tan rét lạnh trong lòng hắ. Trong căn phòng có ánh nến, còn có thê tử của hắ. Lúc này nàng còn đặi hắ, sau đó cùng đi vào giấc ngủ.

Lòng dao độn, bước chân như có gió.

Lúc này, Cảnh Tu Huy ền gặp gặp trở lại phòng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắ đặi ngủ ngon lành của thê tử. Hắ thở dài, nhẹ nhàng đi rửa mặt.

Hắ về phòng, thấy màn lụa trên giường đã buông xuống.

Lòng nghi ngờ, vừa r ồi hắ nhớ rõ màn lụa treo ở hai bên.

Hắ nhú mắi kiế, chậm rãi đi qua, vén màn lụa. Hắ nhìn vào rèm, máu sôi trào, tất cả bình tĩnh bị vút lên chín tầng mây.

Trên giường lớn, người vừa còn ngủ nhìn hắ với ánh mắt quế rữ, mị nhắ ẫn tình, ngấn nước xuân.

Đ ồng ngủ màu trắng vốn theo quy tắc đặi thành đ ồng ngủ lụa đỏ thắ, vải mỏng dính vào người, có thể thấy rõ chiếc yế bên trong thêu uyên ương nghịch nước.

Chiếc yế càng to gan, khó khắ lắm mới bao lấy hai chỗ no đủ, dây lưng tinh tế vòng ở cổ, làn da trắng sáng, càng mị hoặ.

Nàng nằm nghiêng trên chắ gắ, để một cái đũi ngọc ở ngoài lụa đỏ, áp đắo tuyết sương.

Càng muốn mạng là đũi ngọc đưa ra khỏi rèm, câu lấy hắ, muốn dụ hắ lên giường. Chân ngọc trắng nõn, ngón chân hơi cong, ngón tay trắng mềm.

Cảnh đặi thơm ngát như thế, nếu hắ còn có thể nhắ, sợ là máu cũng tự trào ra ngoài.

Hắ bắt lấy cái chân, lên giường.

Yêu tình trên giường lập tức quấn tới, dán vào hần...

Ánh trăng lạnh ngoài cửa sổ tanh chiếu xuống, không biết từ khi nào, côn trùng đầu tiên vào mộng đẹp, không kêu nữa. Chỉ có một đôi tình nhân còn siêng năng hòa vào nhau lúc ám hương di động, trở thành một thể.

Không biết là bóng đêm say lòng người hay là hương khí mê người.

Dù côn trùng ngủ say, dường như nhận ra mùa xuân lại sống lại.

Hoa cỏ trong đêm sương dầm dề ngưng tụ thành hơi nước trên lá cây, cuối cùng kết thành từng giọt sương trong suốt, khó khăn lắm mới treo trên đó, chờ ánh sáng mặt trời dâng lên.

Yên tĩnh, động tình.

Chương 80

Tải ebook: dtv-ebook.com

Năm ngày sau, Úc Vân Từ nửa nằm trên ghế mây, nhìn núi rừng cách đó không xa. Lá cây của núi rừng bắt đầu ố vàng, nhìn từ xa như nhuộm sắc vàng, điểm tuyết sắc xanh.

Bên cạnh là một cái bàn nhỏ, trên có trà, còn có điểm tâm.

Một bộ dụng cụ ăn sứ Thanh Hoa trên bàn gỗ thô, có vài phần giống đồ cổ. Trà là trà hoa cúc của thôn trang, điểm tâm cũng là bánh gạo. Tuy hương vị không ngon, lại thơm nức, độ ngọt vừa phải.

Đỉnh đầu là cây hòe xanh um, có vài cái lá vàng úa rơi xuống theo gió thu chợt thổi qua. Hai cái lá lác lư, dừng trên thảm gấm đắp trên người nàng.

Thảm màu đỏ thắm hứng lá cây ố vàng, màu sắc đối lập, lại có cảm giác hòa hợp khó tả.

“Cửu mẫu xem con tìm được gì?”

Một bóng dáng nhỏ chạy tới, cầm một con châu chấu.

Châu chấu giãy giụa, trốn không thoát tay nhỏ của Đan Cẩm.

Bên ngoài nông trang tất nhiên là cảnh tượng bận rộn. Hạt thóc đã chín, phạm vi mười mấy dặm ruộng đều thuộc về thôn trang. Một bộ phận cho thuê, một bộ phận được tự xử lý. Phu thê Ngưu thị canh giữ nông trại đầu đến ruộng hỗ trợ, trông chừng thôn dân được thuê tới để thu hoạch hạt thóc.

Nơi xa, thỉnh thoảng có tiếng cười nói, nhóm người vừa làm việc vừa trò chuyện với nhau. Phu thê Ngưu thị là người hiền lành, chỉ cần không trì hoãn việc làm, bọn họ tùy ý chút đều không sao cả.

Bầu không khí được mùa bay bổng, mùi thơm của hạt thóc cộng thêm mùi hương của cỏ xanh.

Nàng nhìn con châu chấu trong bàn tay nhỏ, nhìn mồi hôi và chút bùn trên mặt Cẩm Nhi, còn có cỏ xanh và lá cây dính trên áo gấm màu xanh của hần. Nàng đưa tay chỉnh lại mái tóc của đứa bé, gỡ lá trên người đứa bé xuống.

“Loại này là châu chấu, cũng là châu chấu lúa, có thể ăn.”

Đàn Cẩm mở to đôi mắt đen nhánh, nhìn con côn trùng trong tay, gương mặt non nớt có chút rối rắm. Hần hình như đang suy nghĩ sao để chơi này có thể ăn được, nên ăn từ chỗ nào.

Nàng bu òn cười, cười ha hả.

Chỗ khung cửa của căn phòng phía sau là một nam nhân thân cao chân dài. Hần mặc áo gấm màu đen, đi giày thêu chỉ vàng, dựa vào cửa, ánh mắt chuyên chú.

Hần nghe thanh âm của nàng, đáy mắt hiện ý cười, hần mỉm cười nhìn nữ tử trên ghế treu đùa đứa trẻ. Ánh mắt hần nhu hòa, hàn khí vốn có sẵn từ khi sinh ra đã được cất giấu sạch sẽ.

“Ăn như thế nào?”

Hần nói xong, đi tới đây.

Đàn Cẩm nghe thanh âm của hần, đầu tiên tránh ra sau, nhớ tới cửu mẫu ở bên cạnh, nên to gan hơn. Hần giơ tay nhỏ, đưa châu chấu lên cao, để Cảnh Tu Huyền nhìn rõ ràng hơn.

Cảnh Tu Huyền quả thực khom người nhìn một chút, “Con côn trùng này xấu xí như thế, có thể cho vào bụng?”

Úc Vân Từ bu òn cười ôm Đàn Cẩm lại đây, thuận tay lấy con côn trùng trong tay đứa bé, cười nói: “Đương nhiên là chiên lên, lấy dầu chiên sẽ

ngon nhất. Nếu H ầu gia hứng thú, không ngại thử một l ần?”

Nàng ngẩng mặt, ánh mắt sáng ngời như ngôi sao lộng lẫy trên b ầu trời.

“Vậ à, có thể thử.”

Đàn Cầm hoan hô, vội vàng kéo tay nàng, “Cữ mẫu, Cầm Nhi biết nơi nào nhi ều nhất, con dẫn hai người đi bắt chúng.”

Nàng mỉm cười đứng dậy, nhướng mày nhìn nam nhân.

“H ầu gia đi chung chứ?”

Cảnh Tu Huy ền làm tư thế mời, đi theo bọn họ.

Mấy người ra thôn trang từ cửa sau, xung quanh đ ều là mùi hương của hạt thóc và cỏ xanh. Có chút khô, có chút gay mũi, nhưng rất dễ ngủi.

Ruộng lúa bị thu hoạch, côn trùng bay tới bay lui, nhảy bấn hân hoan. Cầm Nhi tránh khỏi tay nàng, chui vào ruộng lúa. Ruộng lúa mùa thu không có nước, đất đã cứng, trừ hơi khó đứng trên rạ, thật ra không có gì để lo lắng.

Nàng bị nhiệt tình của Đàn Cầm cảm nhiễm, muốn đùa nghịch.

“H ầu gia, nếu không chúng ta thi với nhau xem ai bắt nhi ều châu châu?”

Đề nghị này được Cầm Nhi lớn tiếng ủng hộ, hấn vui mừng xong, lại có chút sợ hãi, cẩn thận nhìn sắc mặt của cữ cữ. Cảnh Tu Huy ền nhướng mày kiếm, đã hai kiếp không làm việc ấu trĩ như thế.

Hấn không nghĩ tới, sống tới tuổi này, càng bị người ta gọi tính trẻ con.

Nhưng mà loại mới lạ này không tệ, hấn thậm chí còn chờ mong.

“Có thể thử một l ần.”

Úc Vân Từ lập tức vui vẻ, chạy vài bước đến ruộng lúa, hô to bắt đầu. Chân ngắn nhỏ của Cẩm Nhi vui vẻ chạy, hắt đuôi theo một con châu chấu.

Cảnh Tu Huyền cười, bước chân dài vào ruộng lúa.

Bên cạnh ruộng lúa là Tả Tam, Tả Tứ, Thái Thanh, Truyện Họa cùng với Cao thị, Hỉ Nhạc nhìn các chủ tử bắt côn trùng trong ruộng lúa, còn có chút thất thần.

Không có các chủ nhân cho phép, bọn họ không thể tiến lên hỗ trợ.

Mắt của Tả Tam và Tả Tứ sắp rớt xuống đất, Hài gia anh minh thần uy, lãnh đạm hờ hững của bọn họ từ khi nào ấu trĩ như trẻ con, còn cùng người ta tỷ thí bắt châu chấu?

Thái Thanh và Truyện Họa không thấy lạ, rốt cuộc tính tình phu nhân nhà mình luôn rộng rãi. Chỉ là họ không thể tưởng được phu nhân hoạt bát cũng là phu nhân Hài phủ, giống cô nương ở nông thôn, chơi đùa trên đồng ruộng.

Cao thị và Hỉ Nhạc vui nhất, biết phu nhân coi trọng biểu thiếu gia. Nhưng họ cũng hy vọng biểu thiếu gia có thể được Hài gia nhìn với con mắt khác, nhìn ba người vui vẻ trong ruộng lúa. Nếu họ không biết, sẽ cho rằng đây là một nhà ba người.

Đúng lúc này, hai thiếu niên phong trần mệt mỏi đuổi tới, đúng là Khuông Đình Sinh và Triệu Hiến.

Họ thấy ruộng lúa, đầu tiên sửng sốt, sau đó nghe Úc Vân Từ kêu bọn họ gia nhập thi đấu. Bọn họ nhìn nhau, không do dự nhảy vào ruộng lúa.

Lúc này, khung cảnh càng náo nhiệt.

Các tá điền nơi xa có chút tò mò, rướn cổ nhìn bên này. Ngưu Căn Thủy vội ra lệnh mọi người không nhìn, tránh quấy nhiễu quý nhân. Các tá điền tất nhiên không dám lỗ mãng, nhưng liên tiếp nhìn sang, để lộ nghi hoặc.

Sở thích của các quý nhân đúng là làm cho người ta khó hiểu, bọn họ lại thích chơi trong ruộng lúa.

Gần một canh giờ sau, mấy người thu hoạch không ít.

Từng người cầm số châu chấu, lấy ra mấy con châu chấu, cũng giải thích loại này cũng có thể ăn, nhưng mùi vị không ngon bằng châu chấu kia. Hai chữ mùi vị làm khoe miệng Cảnh Tu Huyền nhếch lên.

Úc Vân Từ chơi vui nhất, lại bắt ít nhất. Đình Sinh và Triệu Hiến gia nhập sau đều bắt nhiều hơn nàng, ngay cả Cẩm Nhi cũng nhiều hơn nàng ba con.

“Không có khả năng! Ta bại bởi Cẩm Nhi!”

“Đã đánh cược thì phải chịu thua.”

Cảnh Tu Huyền nhàn nhạt nói, bỗng nhiên nhớ tới trước tỷ thí chưa nói rõ chế độ thưởng phạt, không biết nữ tử này còn tâm tư gì. Hắn cảm thấy không tốt, nhìn thấy nàng cười xấu xa.

“Được rồi, ta chịu thua. Nếu chúng ta đã tỷ thí, đương nhiên phải công bằng. Ta tuyên bố, ai bắt thì người đó ăn!”

Một câu nói làm Đình Sinh và Triệu Hiến sửng sốt vì không biết bắt châu chấu là để ăn.

“Sư mẫu... Chúng dùng để ăn?” Đáng thương Đình Sinh, nhận quá nhiều tin động trời từ sư mẫu, lại không biết vĩnh viễn có kỳ lạ mới mẻ hơn đang chờ hắn.

Triệu Hiến nhìn châu chấu bò tới bò lui, nghĩ đồ vật dùng để ăn, yết hầu bắt đầu phát ngứa. Hắn nuốt nước bọt, cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

“Không nhầm chứ?”

Úc Vân Từ nhướng mày đắc ý, “Sao có thể sai, nhất định có thể ăn, còn có ngon không, mỗi người có ý kiến riêng. Ta chỉ có thể nói người ăn thứ này chỉ có chỗ tốt, không có chỗ hỏng.”

Tiếng nói vừa dứt, nàng thấy Đình Sinh cầm một con, thấy chết không sờn, sắp cho vào miệng.

“Không thể ăn sống, phải nấu chín mới có thể ăn.”

Đình Sinh nghe thanh âm của nàng, thở một hơi, ăn chín cũng đỡ hơn ăn sống.

“Đình Sinh ca ca, cữu mẫu nói phải chiên mới có thể ăn.”

Cầm Nhi nói, tin cữu mẫu. Cữu mẫu nói có thể ăn, người ta nhất định có thể ăn côn trùng này. Cữu mẫu nói côn trùng này tốt cho sức khỏe, hần lát nữa phải ăn nhiều hơn.

Bọn hạ nhân cất châu chấu, dựa theo Úc Vân Từ dặn dò, để theo từng phần của từng người, tránh lộn.

Cảnh Tu Huyền thấy nàng nghiêm túc, bật cười.

Mấy người trở về, nghe Triệu Hiến “Di” một tiếng.

“Sao vậy?” Đình Sinh hỏi.

Triệu Hiến nhìn sư huynh, không được tự nhiên gãi đầu, “Hình như bốn vương sắp cao bằng sư huynh.”

Đình Sinh hiểu ý hần nói, đôi mắt trầm xuống. Điện hạ sắp cao gần bằng hần, hiện tại vóc dáng của hai người xấp xỉ nhau.

Úc Vân Từ thính tai, nghe đối thoại của bọn họ, quay đầu. Hai thiếu niên cao gần bằng nhau, trước kia nàng nhớ Hiên Vương thấp hơn Đình Sinh.

Ngắn ngủn mấy tháng, Hiên Vương cao không ít.

Bình thường nữ tử lớn nhanh hơn, sau đó sẽ không lớn nhanh bằng nam tử. Sớm muộn gì cũng có một ngày Hiên Vương cao hơn Đình Sinh, chuyện này chẳng có gì lạ. Nàng từng trông thấy mẫu thân và tỷ tỷ của Đình Sinh, họ đều không thấp.

Sau này Đình Sinh sẽ không được tính là người có vóc dáng cao trong số nam tử, chỉ được coi là người có chiều cao trung bình.

“Cao trước và cao sau, mỗi người khác nhau. Nếu một người muốn cao hơn, phải ăn nhiều hơn.”

Đàn Cẩm đi theo nàng, nghe vậy gật đầu, “Cứu mẫu, Cẩm Nhi cũng ăn nhiều hơn, sau này cao hơn Đình Sinh ca ca.”

“.....”

Đình Sinh chỉ cảm thấy vô cùng chạnh lòng, điện hạ muốn cao hơn hẳn thì thôi. nhóc con trước mắt cũng muốn cao hơn hẳn, hẳn sao chịu nổi.

Hắn cảm thấy lời nói của đứa nhóc này có thể trở thành lời tiên tri.

Hắn nghĩ vậy, tâm tình càng phức tạp.

Úc Vân Từ nhìn hắn một cái, an ủi: “Sống sau xô sống trước, dù con cao cỡ nào, luôn có người cao hơn con. Bình tâm đối xử với người khác, mới là lẽ phải.”

Đình Sinh biết nàng lo lắng mình, nhoen miệng cười, “Sur mẫu nói đúng.”

Hắn cúi đầu nhìn Đàn Cẩm, néo khuôn mặt nhỏ, “Cẩm Nhi lát nữa phải ăn nhiều hơn con, sau này mới có thể cao hơn Đình Sinh ca ca.”

Thiếu niên cũng phức hắc, Úc Vân Từ buồn cười nghĩ, phụ họa: “Đình Sinh nói không sai, các con đừng xem thường con trùng, còn có hiệu quả hơn thịt heo và đồ bổ các con ăn đấy.”

Đình Sinh kinh ngạc, không hỏi lại.

Châu chấu được đưa đến phòng bếp, Ngưu tẩu nhìn đống côn trùng, da đầu có chút tê, bà ấy hỏi Thái Thanh ba lần, “Thái Thanh cô nương, các chủ tử thật sự muốn ăn thứ này?”

“Người làm theo là được, phu nhân dặn rồi, phải dùng dầu chiên, cho thêm chút gia vị.”

Ngưu tẩu nhận lấy châu chấu, Thái Thanh rời đi, Ngưu tẩu mở ra.

Bà ấy đúng là không hiểu nổi các quý nhân, từng nghe nói có thể ăn côn trùng. Nhưng đó là hành động bất đắc dĩ lúc thiên tai đến. Bà ấy không ngờ phu nhân nhìn dịu dàng, nhưng dám đưa ra đề nghị ăn côn trùng.

Hơn nữa, chuyện càng làm cho người ta khó hiểu là Hầu gia đang ý chuyện đó.

Các chủ tử dặn dò, bà ấy tất nhiên không dám trì hoãn.

Bà ấy cho côn trùng vào chảo dầu, không bao lâu sau mùi hương bốc lên, bà ấy ngộ ra một chuyện. Bà ấy nghĩ mùi thơm như vậy, chắc là hương vị không tệ, trách không được phu nhân nói phải lấy dầu chiên chúng.

Trước kia người nghèo ăn côn trùng, nhiều nhất là nấu một chút, hương vị kém xa. Bà ấy lấy chúng ra khỏi nồi, không nhìn được, cầm một con bỏ vào trong miệng nhai kỹ. Châu chấu giòn, còn có thịt.

Châu chấu chiên xong, được bưng lên bàn, mọi người không động đũa.

Úc Vân Từ ăn một con dưới ánh nhìn chăm chú của họ, rồi ăn con thứ hai.

Những người khác thấy nàng ăn ngon, mới bắt đầu động thủ.

“Ăn nhiều chút, đại bổ.”

Nàng nói xong, thấy Đình Sinh ăn nhanh nhất. Hắn hận không thể một đêm cao thêm, Cẩm Nhi cũng không cam lòng, ăn hết con này đến con khác.

Cảnh Tu Huyền ngồi ở ghế, nhìn mấy người vội đầu ăn, lại nhìn nữ nhân cười gian xảo. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang đây, hắt chỉ vào đĩa châu chấu trước mặt nàng.

“Nàng cũng nên tâm bổ.”

“.....”

Nam nhân gài bẫy thê tử, thật không đáng yêu.

Nàng đáp lễ, “Hầu gia cũng cần tâm bổ.”

Hắn bị thê tử chế nhạo cần tâm bổ, mắt trầm xuống, “Ta cần tâm bổ không, phu nhân không rõ?”

Hai thiếu niên và một đứa trẻ đang ăn hăng say, ngẩng đầu nhìn họ với vẻ mặt mờ mịt. Hai người này đang nói gì thế? Sao họ nghe không hiểu? Cảnh Tu Huyền đảo mắt lạnh, mấy người sợ tới mức nhanh cúi đầu.

Bọn họ vẫn nên tiếp tục ăn côn trùng thôi.

Úc Vân Từ bị câu nói của nam nhân nhà mình dọa sợ, chân nhũn ra. Thằng nhãi này nhìn đường hoàng, dáng vẻ thanh tâm quả dục, ai có thể biết hắn giống tướng quân xung phong ra trận khi ở trên giường, mỗi lần lăn lộn nàng như quân lính tan rã.

Trừ đêm đầu tiên, hắn thu liễm, sau đó hoàn toàn buông thả.

Đáng thương nàng mảnh mai...

Nàng cảm thấy mình cần tâm bổ, hơn nữa phải đại bổ!

Nàng gắp một con châu chấu, không tỏ vẻ gì, cho nó vào miệng. Nàng dùng sức nhai, giống đang trút giận. Tuy hương vị của châu chấu không tởm, cuối cùng vẫn tẻ hơn đồ ăn đứng đắn.

Một bữa cơm mạnh bạo, phu thê mắt đi mày lại, trao đổi cảm xúc chỉ chính bọn họ mới hiểu. May mà mọi người bắt châu chấu không nhiều,

chờ cơm nước xong, mấy đĩa côn trùng trước mặt họ đều rỗng tuếch.

Ba đĩa trẻ cáo lui, phu thê dừng ở sau.

Cuối thu mát mẻ, gió nhẹ bay đến.

Trời cao mây nhạt màu, năm tháng tốt đẹp.

Tâm cảnh của Úc Vân Từ bay theo đóa mây trắng ở đường chân trời, tâm tình rất tốt. Nàng phóng tầm mắt, vốn tưởng rằng ba đĩa trẻ về phòng nghỉ ngơi, hình như còn đang bắt côn trùng trong đống ruộng ngoài thôn trang.

Nàng chẳng biết nói gì, chẳng lẽ ăn côn trùng một lần, còn muốn ăn tiếp.

Xem ra chấp niệm của Đình Sinh về chiêu cao rất sâu.

Cảnh Tu Huyền nhíu mày, nhìn nàng một cái.

Hắn người cao chân dài, đi vài bước đã ra khỏi thôn trang. Nàng vội vàng đuổi theo, cùng đi ra ngoài thôn trang.

Đàn Cẩm nhìn thấy bọn họ, ánh mắt sáng lên, không biết thằng bé đang cầm con côn trùng gì, nhảy nhót chạy tới chỗ nàng, “Cữu mẫu xem con này có ăn được không?”

Đó là một con bọ xít nâu, khi Đàn Cẩm hỏi, nó tiết ra mùi hôi trong cơ thể.

Mùi hôi gay mũi, Đàn Cẩm lập tức ném nó, còn mờ mịt. Hắn hình như không biết rõ con côn trùng này nhìn như có thể ăn, lại tiết ra mùi hôi như vậy.

“Cữu mẫu...”

“Đây là bọ xít nâu, có thể ăn, nhưng... Hương vị ấy, các con có thể tưởng tượng một chút.”

Nàng nói mập mờ, nhìn thấy Đình Sinh và Triệu Hiến tụ lại đây. Triệu Hiến ghét bỏ nhìn con bọ xít nâu bò loạn trên mặt đất, bọ xít nâu? Hấn nghe tên này đã không ăn nổi.

Cảnh phu nhân còn nói có thể ăn, không lừa bọn họ chứ?

Cảnh Tu Huy ền đi ngang bọn họ, giống như muốn đi về phía núi rừng cách đó không xa.

Hồi ức tốt đẹp nhất của nàng và hấn chính là ở eo sông Hồ Vu, đối với núi rừng, nàng vốn có hảo cảm. Lúc này nàng cảm thấy nếu có thể cùng nam nhân của nàng cùng dạo bước ở chân núi, hấn có tình thú.

Cơ thể chuyển động theo suy nghĩ, nàng chưa kịp tự hỏi, đã đuổi kịp bước chân của hấn.

Triệu Hiến nhấc chân, bị Đình Sinh giữ chặt, “Điện hạ đúng là không thức thời, đi theo làm gì?”

“Điện hạ không thể đi theo, nếu điện hạ đi theo, cứu cứu và cứu mẫu li ền không thể sinh đệ đệ cho Cẩm Nhi.” Đàn Cẩm ra dáng ra hình chỉ trích, còn lắc đầu nhỏ.

“Bổn vương...” Triệu Hiến bị hai người chèn ép, thấy buồn bực.

Hấn nào có suy nghĩ khác, chỉ vì lần trước ở Thành Quốc Công phủ. Tuy mẫu phi nói hợp tình hợp lý, nhưng hấn cảm thấy không đúng.

Hấn muốn biết rõ chuyện không đúng chỗ nào, phải hỏi Cảnh phu nhân. Hấn muốn biết chuyện trước khi nàng vào mặt thất, sau khi ra mặt thất và mặt thất kia có gì kì lạ không.

Hấn không nghĩ tới bản thân trong mắt sư huynh là người không biết đi ền như vậy.

Hấn cup mắt, sư huynh nói lớn hơn hấn hai tuổi, thật ra ngắt đầu bỏ đuôi, tính đúng cũng lớn hơn một tuổi. Có lẽ sư huynh từ nhỏ tr ền ổn, d ền

dần hẳn cũng cho rằng sư huynh lớn hơn hẳn rất nhiều tuổi.

Hiện tại, hẳn cao hơn sư huynh, sư huynh còn xem hẳn như trẻ con.

Thanh âm của mấy người tất nhiên bị đôi phu thê đi không xa nghe thấy, Úc Vân Từ hiểu ý cười, đúng là không uổng công thương yêu Cẩm Nhi. Chỉ là tên nhóc này không biết chỉ đi bên cạnh nhau cũng không thể sinh được đệ đệ.

Nàng nghĩ đến sinh con phải làm kia chuyện, hai má chột nóng.

“Nàng làm gì đỏ mặt?”

Nam nhân phía trước như có mắt, đột nhiên nói câu này.

“Thiếp hồ thẹn, lỡ như nếu không thể sinh, chẳng phải phụ lòng Cẩm Nhi.”

Hắn quay đầu, thâm trầm nhìn thẳng vào mắt nàng, lạnh lùng thốt: “Nói bậy!”

Nữ nhân này nói láo cũng không chớp mắt.

“Nàng có sinh con hay không, cần gì áy náy với nó?”

Hừ, nàng đặt trọng phu này ở chỗ nào?

Nàng tiến lên kéo tay hắn, lấy lòng nịnh nọt cười, “Hầu gia nói đúng, nếu áy náy thật, nhất định cảm thấy áy náy với Hầu gia.”

“Ta càng không cần.”

Hắn nói, ánh mắt hòa hoãn. Hắn hài lòng với biểu hiện lúc này của nàng, nhẹ chuyển ánh nhìn lạnh lùng, nhìn thấy mấy đứa trẻ đã trở lại thôn trang. Lúc này đang là giờ nghỉ ngơi sau giờ ngọ, cánh đồng bát ngát chẳng có ai.

Chỉ có bọn họ.

Trước mặt là núi rừng, sau là đồng ruộng lớn.

Úc Vân Từ nhìn theo hấn tằm mắt, cũng phát hiện việc này. Thiên thời địa lợi nhân hòa, thật là thời cơ tốt, địa điểm tốt để hẹn hò. Nàng nghĩ vậy, to gan dựa đầu vào hấn.

Hấn dao động, tùy ý để nàng dựa.

Họ tiến vào núi rừng, bầu không khí trong lành ập vào mặt.

Trong núi rừng đa số là cây tùng, còn có cây phong và các loại cây khác. Dưới mỗi cây tùng đều được phủ kín lá thông, bọn họ đạp lên trên, tiếng lá sột soạt vang lên.

Đường đi không hẹp, hơn nữa thường có thôn dân tới đây đốn củi, còn xem là rộng rãi.

Hai người đi tới, nghe tiếng chim hót thi thoảng truyền đến từ chỗ sâu trong núi rừng, còn có tiếng “sột soạt” của gió thổi lá cây, họ chậm rãi đi về phía trước.

Bỗng nhiên, nàng phát hiện đầu vai không biết từ khi nào có thêm một con bọ xít nâu, búng ngón tay, nó dừng dưới đất. Nó nhân cơ hội tiết ra chất khí, bầu không khí lập tức có mùi hôi.

Nàng vội vàng kéo hấn chạy vài bước, tránh ngửi mùi hôi kia.

“Còn có đồ làm nàng sợ, còn có đồ nàng không dám ăn?”

Hấn nhàn nhạt trêu chọc, nhớ tới cô nương này mời hấn ăn rau dại ở eo sông Hồ Vu. Trong mắt nàng, trừ thứ có độc, hấn là không có thứ không thể ăn.

“Thiếp đương nhiên có thứ không dám ăn, không dám chịu thiệt.”

Nàng tùy ý đáp, nhận ra hấn sừng sốt.

Hiển nhiên, một lát, hấn mới hiểu ý nàng.

“Miệng nàng...”

“Miệng thiệp làm sao?”

Ánh mắt hắn dán ở chỗ mềm kia, hắn nhớ tới mùi vị trơn mềm, thanh âm trầm khàn, “Mùi vị rất ngon.”

Nàng đặc ý nhướn mày, nhón chân hôn hắn.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống đây, rải vầng sáng sắc sỡ trên mặt hắn. Ngũ quan lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy, không một thứ nào không lay động tâm nàng.

Cảm xúc chảy xuôi trong trái tim nàng, nàng biết đó là lãng mạn.

Mấy đứa trẻ trở lại thôn trang, từng người vào nhà, Triệu Hiến có việc trong lòng, không có cách ngủ trưa như hai người khác. Hắn thỉnh thoảng ló đầu, xem bọn họ về chưa.

“Vương gia, ngài nghỉ ngơi đi, nô tài trông thay ngài. Nếu Cảnh phu nhân trở về, nhất định đánh thức ngài.”

Tiểu Hỉ Tử thấp giọng nói, muốn khuyên chủ tử nhà mình lên giường nghỉ ngơi một lát.

“Bôn vương không buồn ngủ.”

Triệu Hiến nào ngủ được, rối rắm vài ngày, thật vất vả định quyết định đi hỏi Cảnh phu nhân, mới biết Cảnh phu nhân ra kinh thành. Hắn biết chỗ bọn họ đi, năn nỉ Khuông Đình Sinh rất nhiều lần, sư huynh mới đồng ý đi chung với hắn.

Nghi vấn ở trái tim hắn, hắn không biết đến tột cùng mình hoài nghi gì, càng không biết, càng bất an.

Phu thê Cảnh thị đi vào sơn trang, Cảnh Tu Huyền đánh nhìn thấy Triệu Hiến đang ló đầu ra. Đôi mắt trầm xuống, hắn biết Hiên Vương làm vậy là vì chuyện gì.

Triệu Hiến bị hắt lạnh lùng nhìn, cười gượng.

“Bỏn vương có việc muốn hỏi Cảnh phu nhân, có thể mượn một bước nói chuyện không.”

Chương 81

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ đoán ra, tất nhiên ngày ấy ở Quốc Công phủ. Nàng dùng ánh mắt dò hỏi người bên cạnh, Cảnh Tu Huyền hơi gật đầu, tự vào phòng.

Nàng đi đến dưới cây hòe, Triệu Hiến đi theo.

“Vương gia hỏi đi.”

Triệu Hiến chấp tay sau lưng, vẻ mặt thâm trầm. Nàng buồn cười, trẻ con cô đại trưởng thành sớm. Nhưng hắn là thiếu niên, nghiêm túc như người trưởng thành.

“Vậy bốn vương không vòng vo nữa. Thật ra lòng còn nghi vấn, nghi trăm lần cũng không ra. Ngày ấy trước khi Cảnh phu nhân và biểu tỳ Thành gia bị nhốt trong mật thất, đã xảy ra chuyện gì? Lúc ở mật thất, các người tỉnh lại, lại nhìn thấy gì?”

Quả nhiên, Hiến Vương hỏi chuyện này. Chuyện ngày đó, phạm là người nghi nhiều một chút sẽ nhìn ra chỗ không thích hợp, hướng chỉ là con cháu hoàng thất giống Hiến Vương.

Nguyên Trinh nói bà ta lâm thời nảy lòng tham, lý do thoái thác này vốn không vững chắc. Nếu bà ta thật lâm thời nảy lòng tham, vì sao không khuyên bảo, mà chuốc thuốc mê họ?

Còn nữa, Nguyên nhưng là khách của Quốc Công phủ, sao có gan tùy ý khởi động mật thất? Mặt khác, dựa vào sức lực của một mình bà ta, sao có thể kéo 6 người vào mật thất trong tình hình không ai phát hiện?

Hắn không cần nghi nhiều hơn, chuyện đã có trăm ngàn chỗ hở.

Phạm thị lại tin Nguyên Trinh, định luận việc này là hiểu lầm.

Hắn có thể hiểu cách làm của Phạm thị, lại không dám gật bừa. Phạm thị vì thanh danh của Quốc Công phủ, chọn dùng lời giải thích vô hại nhất. Thành Ngọc Anh xuất phát từ mục đích tương đồng, đổ tội cho một mình Nguyên Trinh.

Về những điểm đáng ngờ, dù có người đưa ra, chỉ sợ sẽ không có người đồng ý tiếp thu.

“Vương gia, ngày đó chúng ta đang chuẩn bị cáo từ, Nguyên Trinh đi ra, chỉ hỏi chúng ta một câu, sao không cùng những người khác đi xem thăm ấ. Sau đó bà ta vung phất tr ấ, ta ngất đi. Ta tỉnh lại, nhớ rõ Ngọc Anh lay tỉnh ta, không bao lâu các người đã đi vào, cái khác thăm phụ không biết. Ta chỉ cảm thấy Nguyên Trinh tiên cô có rất nhiều điểm đáng ngờ, lại suy nghĩ, đều cảm thấy bà ta có ác ý.”

Nàng rõ chân tướng, nhưng sẽ không nói cho Hi ấ Vương.

Hi ấ Vương đã sớm đoán được Cảnh phu nhân biết những chuyện này. Nhưng hắn bất an, càng nhiều loạn suy nghĩ, nhất định phải làm rõ ràng.

Có lẽ, đúng như mẫu phi nói, hắn suy nghĩ nhiều.

“Đa tạ Cảnh phu nhân bẩm báo.”

Hi ấ Vương tán đồng câu nói cuối cùng của nàng, chắc chắn Nguyên Trinh có ác ý. Hắn nghi Nguyên Trinh bị Thất di sai bảo, mới dám to gan như thế. Đừng nói lần trước Thất di hãm hại Vệ tiểu thư không đắc thủ, cho nên kế đó không thành công, lại có kế tiếp theo?

Nếu chuyện thực sự như vậy, những gì lần trước Cảnh phu nhân nói ở Quốc Công phủ, thật ra dễ hiểu.

“Cảnh phu nhân...”

“Họ Úc kia, người phải suy nghĩ giúp ta!”

Một giọng nữ vang lên, một nữ tử vọt từ ngoài thôn trang vào. Hờng y tóc đen, tay cầm roi, nàng ấy hấp tấp xông tới, vẻ mặt nôn nóng, còn có mồ hôi trên mặt.

Triệu Hiến nhú mày, đứng cùng chỗ với Khuông Đình Sinh nghe tiếng mới đi đến đây.

Úc Vân Từ chỉ muốn vỗ trán, Trình Bát này đúng là âm hồn không tan, sao lại đuổi theo tới thôn trang?

Trình Bát nhìn thấy Triệu Hiến và Khuông Đình Sinh, vội vàng hành lễ, kéo tay nàng, nói: “Người có nhiều mưu kế, nói xem ta nên làm gì bây giờ? Nương muốn gả ta cho tên không ra nam không ra nữ của Phương gia.”

Tên không ra nam không ra nữ của Phương gia, vị đại tỷ này nói chuyện không đầu không đuôi, người khác giúp thế nào đây?

“Người nói chậm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hiền Vương nghe hiểu, nghi hoặc hỏi: “Thế tử Quảng Xương Hài?”

“Đúng là hắn.” Trình Bát phi một cái, “Bỏn tiểu thư nghĩ đến nam nhân như đàn bà kia, tức muốn chết, sao còn có thể gả cho hắn.”

Hoá ra là Trình Phương muốn liên hôn.

Úc Vân Từ dù không rõ việc triêu chính, cũng biết mối quan hệ của hai nhà không tốt. Trình gia, Thành gia, Phương gia tạo thành thế chân vạc, cắm rễ trong hậu cung.

Tuy Hiền Vương đứng thứ năm, nhưng nàng dám khẳng định hắn có tâm tư với Thành Quốc Công phủ.

Huống chi là Trình gia và Phương gia.

Trình gia muốn gả Trình Bát cho Phương gia, chẳng lẽ mượn sức Phương gia? Chỉ là khó hiểu là nàng không tin Trình gia không nhìn ra

Phương Thái hậu và Lương phi không giống người may áo cưới cho người khác, dù Trình Bát gả vào Phương gia, thì thế nào chứ?

“Người mau nói ta nên làm thế nào?”

Trình Bát gập gáp giậm chân, nam nhân ẻo lả kia có vẻ mặt thâm độc, nàng ấy nhìn thêm một lần cũng cảm thấy khó chịu, huống chi phải ngày đêm nhìn thấy nhau, trở thành phu thê.

“Nếu đó là mệnh lệnh của phụ thân mẫu thân, ta là một người ngoài, có thể có cách gì hay chứ?”

Úc Vân Từ thầm nghĩ Trình Bát đúng là coi trọng nàng, tới cầu xin nàng giúp đỡ chuyện chung thân đại sự, nàng có thể làm thế nào chứ, chẳng lẽ thay đổi quyết định gả nữ nhi của Đại Tư Mã?

“Người luôn có nhiều chủ ý, giúp ta ra chủ ý, làm thế nào mới có thể từ chối hôn sự này?”

Cô nương này cũng ngây thơ thật, nếu Tư Mã phu nhân hạ quyết tâm muốn gả nữ nhi vào Phương gia, tất nhiên là đã suy xét chu toàn, sao có thể nhẹ nhàng từ hôn? Thế tử Quảng Xương Hải dù không có đại tài, hẳn là cũng không có gì ham mê bất lương. Nếu không nàng đến cỡ đại mấy tháng, sao rất ít khi nghe người ta bàn luận vị thế tử này?

“Trình Bát tiêu thư, người rõ ràng đang làm khó ta.”

Trình Bát giậm chân, suýt nhảy lên.

“Uổng công chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ người trơ mắt nhìn ta nhảy vào hố lửa?”

Mặt nàng trầm xuống, nàng lạnh lùng thốt: “Đó là hôn sự do phụ thân mẫu thân của người quyết định, bọn họ làm phụ thân mẫu thân, chẳng lẽ sẽ thật sự đưa nữ nhi vào hố lửa?”

“Bọn họ... Cũng chỉ nghĩ cho đại cục!” Trình Bát cảm giận, nhìn thoáng qua Triệu Hiền, không nói thêm nữa.

“Nếu người biết đại cục, vậy tới tìm ta lại có ích gì?”

Trình Bát suy sụp, bứt khí thế. Ủ rũ cụp đuôi đúng là đáng thương. Trình Bát thấy Úc Vân Từ tức giận, ngửa đầu nhìn trời, bầu trời vừa lúc có chim nhạn bay qua.

Đúng vậy, nàng ấy bệnh, loạn tìm đại phu, tìm họ Úc có ích gì?

“Người nói, ta nên làm gì bây giờ? Ta thật sự không muốn gả cho họ Phương...”

Nữ tử cổ đại không thể tự làm chủ hôn sự, Úc Vân Từ có chút đờng tình, nhưng lại không thích hành vi của nàng ấy. Nàng nghĩ cô nương này sợ là không có một người có thể chân chính trò chuyện với nàng ấy, cho nên một khi có việc, tình nguyện đi xa trăm dặm tới tìm nàng.

Nàng nghĩ đến đây, ngữ khí dịu dàng hơn.

“Nếu người không thể thay đổi vận mệnh gả vào Phương gia, phải ngẫm lại cho tốt làm thế nào mới có thể không làm mình sống quá tù túng.”

Mắt Trình Bát sáng ngời, nhanh chóng ảm đạm.

“Thay đổi như thế nào? Ta nghe nói tên bán nam bán nữ kia có vài thông phòng... Nếu không phải chính thất chưa vào cửa, chỉ sợ đã sinh mấy thứ tử.”

Úc Vân Từ thương hại, đờng thời thấy may mắn.

Dù nữ tử vinh quang cỡ nào ở nhà mẹ đẻ, một khi gả vào nhà chồng, phải thu liễm tất cả góc cạnh, khuất phục trước tam tòng tứ đức, bị việc vặt hậu trách chậm rãi mài giữa góc cạnh.

Cuối cùng họ bị mài giữa giồng tất cả phu nhân hậu trạch, khéo đưa đẩy lời đời, u oán tàn nhẫn.

Trình Bát như vậy còn không bằng trước mắt ngực to ngực nghếch.

Tầm mắt nàng rơi xuống cái roi trong tay đối phương, nàng nói: “Người lo lắng cái gì, người vào cửa là phu nhân thế tử, nhìn ai không thuận mắt thì đưa đi. Người không phải luôn tự xưng là tiêu sái, vì sao điểm này không quyết đoán? Nếu thế tử gì kia trêu hoa ghẹo nguyệt, người vung roi là được. Nếu hấn không tuân theo, đánh đến khi làm theo thì mới thôi. Thiên hạ nào có nhiều kẻ xương cứng, bảo đảm chưa được mấy năm, đã bị người trị thành người dễ bảo. Sau này người đi ngang ở nội viện Hài phủ, chẳng phải vui vẻ hơn hiện tại.”

Tiếng nói vừa dứt, đôi mắt Trình Bát sáng lên.

“Ta biết ngay tìm người, sẽ có biện pháp. Người nói không sai, ta là ai chứ? Ta là tiểu thư Tư Mã phủ, Phương Thực Quang muốn chọc ta, ta đánh hấn kêu phụ thân gọi mẫu thân. Nếu hấn thực sự mỗi ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, ta đánh hấn g ãn chết mới thôi. Đúng là không tin, không trị được hấn!”

Nàng ấy nói xong, nóng lòng muốn thử. Nàng ấy không ngừng múa may roi trong tay, muốn đánh thế tử kia một trận.

Triệu Hiến nghe xong hơi sợ, Cảnh phu nhân nhìn ôn nhu để g ãn, sao mạnh mẽ như vậy. Xem ra hấn lo lắng dư thừa, dựa theo tính tình của Cảnh phu nhân, dù đối mặt với Thất di, cũng sẽ không chịu thiệt.

Khuông Đình Sinh sùng bái, rất hâm mộ nữ tử đỉnh đạc nói chuyện. Hấn biết dù là chuyện gì ở, sư mẫu cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết. Bọn họ là người trong cuộc, thường nhốt mình trong chướng ngại, vốn không có cách nào nhảy ra khỏi tình hình, đổi cách khác nhìn vấn đề

Nếu tương lai có một ngày...

Hấn cũng có thể làm theo cách của sư mẫu...

Trình Bát được dạy dỗ, lại hấp tấp rời đi, chưa kịp uống một ngụm nước nào. Úc Vân Từ nhìn bụi bặm sau con ngựa nâu tạo ra, ngựa đầu nhìn trời, bất đắc dĩ thở dài.

Hiền Vương thấy sắc trời không còn sớm, cũng cáo từ, còn có Khuông Đình Sinh.

Bọn thị vệ bảo vệ, vòng xe ngựa ở bên trong. Sư huynh đệ ngồi trong xe ngựa, Triệu Hiến không ngừng dùng ánh mắt ngắm sư huynh nhắm mắt giả ngủ.

Sư huynh thật đẹp.

Trách không được có người nghị luận sau này sư huynh là đệ nhất mỹ nam Đại Triệu.

Khuông Đình Sinh sao có thể không nhận ra ánh mắt hắc, có chút tức giận, còn có chút chột dạ, chỉ có tiếp tục giả bộ ngủ mới có thể tránh xấu hổ.

Xe ngựa đi trên đường nhỏ, đi một đoạn trên con đường lớn vắng, lại quẹo vào một eo sông không sâu. Hai bên con đường là sườn núi, cũng không cao, đều là cỏ dại, còn có mấy ngôi mộ.

Bọn họ đi con đường này vài lần, từng thăm dò địa hình. Núi không cao, không thể giấu người. Nhưng cỏ trên sườn tươi tốt hơn, thị vệ đứng trước thủ thế ngăn lại, xe ngựa ngừng lại.

Khuông Đình Sinh trong xe đột nhiên mở mắt, đề trường kiếm bên hông.

Triệu Hiến cũng như thế, sắc mặt nghiêm túc, hắc mím môi. Sư huynh đệ nhìn nhau, bên ngoài lặng ngắt như tờ, bọn thị vệ đã sẵn sàng đón quân địch, không có âm thanh.

Âm thanh sắc bén xé tan bầu không khí vắng lặng.

Sau đó, cỏ xanh trên sườn núi bắt đầu động, vô số thân ảnh xanh đậm vụt ra, bao vây bọn họ.

“Bảo vệ điện hạ!”

Thị vệ dẫn đầu hô to, những người khác lập tức thủ thế, bảo vệ xe ngựa bên trong.

Không ai hỏi chuyện, không ai báo tên họ.

Có thể nhìn ra đây là ám sát từ cách bố trí và thân thủ của đối phương. Kẻ tới đầu là tử sĩ, không có khả năng hỏi ra gì. Nếu có, cũng là giả.

Một tên mặc quần áo xanh đậm lao đến.

Triệu Hiến dẫn theo mười hai thị vệ, so với mấy chục người của đối phương, thế đơn lực mỏng.

“Sư huynh, chúng ta lao ra đi.”

“Không được, đừng ở trong, ta ra ngoài.”

Khuông Đình Sinh nói xong, ra xe ngựa. Hắn thấy nhân số mặc quần áo xanh đậm đông, thâm nghĩ không tốt. Hắn lấy từ trong lòng ra một thứ, bắn tín hiệu cầu cứu lên trời.

Triệu Hiến theo hắn xuống xe, cũng nhảy xuống.

Lúc này sắp hoàng hôn, đường không có người đi đường. Những tên mặc quần áo xanh đậm nhìn thấy tín hiệu, lại nhìn thấy sư huynh đệ bên ngoài xe ngựa, trao đổi ánh mắt, như quyết định chiến lược, lao tới chỗ bọn họ.

“Bảo vệ điện hạ rời đi!”

Khuông Đình Sinh nheo mắt, nhìn thấy ngựa của bọn thị vệ, kéo Triệu Hiến. Mấy thị vệ khác thấy thế, mở đường máu, hai người nhân cơ hội xoay người lên ngựa.

Hắn quất roi, con ngựa trắng vọt đi.

Một thanh trường kiếm phá không bay tới, nghe tiếng gió, Khuông Đình Sinh nghiêng người, kiếm bay qua hắn. Kiếm sắc bén, cắt rách quần áo hắn, cửa vào da thịt, máu trào ra.

Hắn không rên một tiếng, nhịn đau đi trước.

Tiếp theo, một thanh kiếm lại bay tới, cửa vào chân ngựa, chân ngựa mềm nhũn, hai người té xuống đất, lăn vào ruộng lúa ven đường vừa thu hoạch.

Tên mặc quần áo xanh đậm đã đuổi kịp, còn có bọn thị vệ đuổi sát sau đó.

Bọn thị vệ ít người, có mấy người trọng thương ngã xuống đất.

Triệu Hiến bò dậy, nâng Khuông Đình Sinh. Hắn nhìn tên mặc quần áo xanh đậm, lại lần nữa nhìn tên kia. Ánh mắt có kiên nghị và quyết tuyệt, chỉ có bọn họ có thể hiểu ánh mắt này.

Động tác của hai người nhanh chóng, từng người rút kiếm.

Kiểm thuật của bọn họ đều là thân truyền của Cảnh Tu Huyền, luận cao thấp, tất nhiên Khuông Đình Sinh càng thông thạo. Nhưng Đình Sinh bị thương, lúc rút kiếm, miệng vết thương bị rách.

Hắn không tỏ vẻ gì, lạnh lẽo nhìn đối phương.

Tên mặc quần áo xanh động thủ trước, tình cảnh nhanh chóng biến thành hỗn chiến. Tầm nửa canh giờ, Đình Sinh và Triệu Hiến đã kiệt sức, bọn thị vệ tử thương quá nửa, mà mấy tên mặc quần áo xanh đậm cũng chết vài tên.

Triệu Hiến nhìn bốn thị vệ ngăn trước người, bọn họ có vô số vết thương. Hắn lại nhìn thiếu niên bên cạnh, sắc mặt thiếu niên nghiêm túc, dung nhan tuyệt thế bởi có chút chật vật vì chém giết.

Nhưng hắn lại cảm thấy đời này không còn ai đẹp hơn sư huynh.

Sắc trời dần tối, xanh đậm ở phía chân trời hiện ra. Mồ hôi chảy xuống từ trán hắn, đôi mắt dính mồ hôi, có chút khó chịu.

Tên mặc quần áo xanh đậm từng bước ép sát, cánh đồng bát ngát vắng lặng như tờ.

Nếu hôm nay hắn và sư huynh bỏ mạng tại đây...

“Sư phụ nhất định đến cứu chúng ta!”

Khuông Đình Sinh như biết hắn suy nghĩ, hơi nghiêng người, bảo vệ hắn ở sau. Mắt hắn ngấn nước, hắn cup mắt, lúc này mới nhìn thấy vết thương trên người sư huynh.

Miệng vết thương không ngừng bị kéo ra, máu nhiễm đầy trung y màu trắng.

Những kẻ này làm sư huynh bị thương!

Tức giận dội từ lòng bàn chân lên, hắn như mũi tên nhọn lao tới những tên mặc quần áo xanh đậm. Khuông Đình Sinh và bọn thị vệ lập tức phản ứng, vọt qua theo.

Không đến nửa khắc, bọn họ bị lại ép vào đường cùng, lúc này không có bọn thị vệ, chỉ có sư huynh đệ hai người. Họ dựa lưng vào nhau, bảo vệ lẫn nhau.

Hai người đầy vết thương, cũng may quần áo đậm màu, vết máu chảy ra, nhìn tựa như bị ướt. Không biết là máu của bọn họ hay là máu của người khác.

Số tên mặc quần áo xanh đậm thương vong quá nửa, vẫn còn hơn hai mươi người.

Nếu họ không còn có người cứu giúp, chỉ sợ là tử lộ. Khuông Đình Sinh có thể nhận ra tĩnh lặng trong lòng, chỉ có loại tiếc nuối nhàn nhạt.

Hắn tiếc nuối mình không thể giống sư mẫu nói, nhờ thân phận nữ tử, rạng rỡ Khuông gia.

Tiếng “lộc cộc” đột nhiên vang lên trong lúc tĩnh lặng.

Đó là... Tiếng vó ngựa.

Hắn vui vẻ, không Chỉ có một người tới, hắn là sư phụ bọn họ.

Bọn mặc quần áo xanh đậm cũng nghe thấy, vọt lại đây. Hai người vừa chiến vừa lui, Triệu Hiến bị trúng một kiếm, Cảnh Tu Huyền dẫn người chạy tới.

Đám mặc quần áo xanh đậm thế tình thế không ổn, vừa đánh vừa lui.

Cảnh Tu Huyền ngăn thủ hạ, nhanh xem xét thương thế của Triệu Hiến và Đình Sinh. Bởi vì tị hiềm, chỉ hỏi Đình Sinh. Đình Sinh ấn vào chỗ bị thương sâu nhất, chịu đau, nói không có việc gì.

Hắn để lại người dọn dẹp, lại dẫn hai người về thôn trang.

Từ lúc Cảnh Tu Huyền chẳng nói gì, dẫn bọn thị vệ vội vàng ra cửa, Úc Vân Từ cảm thấy không thích hợp. Nàng thấy trời càng ngày càng tối, nôn nóng đi tới đi lui trong sân.

Ngoài thôn trang, Thái Thanh đang chờ.

“Phu nhân, đã trở lại.”

Thái Thanh nghe tiếng vó ngựa, nhanh tiến vào bẩm báo.

Không bao lâu sau, người vào thôn trang.

Nàng nhìn thấy Đình Sinh và Triệu Hiến bị thương không nhẹ, kinh hô: “Hầu gia, bọn họ...”

Cảnh Tu Huyền ra hiệu nàng đừng hỏi gì cả, nhanh sắp xếp người.

Cũng may hai người có nhiều vết thương, nhưng cũng không bị thương chỗ hiểm.

Nàng đau lòng nhìn Đình Sinh quấn vải vài chỗ, quan tâm hỏi: “Đau không?”

“Không đau, nhìn dọa người, thật ra không trọng thương nhiều.”

Đình Sinh cố cười, nghĩ đến thị vệ của Triệu Hiến, không một người còn sống, không khỏi nặng nề. “Điện hạ thế nào rồi?”

“Hắn bị thương không nặng như con, hắn là không có trở ngại.”

Úc Vân Từ đáp, còn sợ hãi. Nàng là người lớn lên trong thời đại thái bình, từng đọc về tranh đấu ngầm hoàng quyền trong sách, không có cuộc tranh đấu nào không bao gồm hãm hại và ám sát.

Khi chuyện xảy ra trước mắt nàng, nàng vẫn cảm thấy không chân thật.

Nàng sắp xếp cho Đình Sinh, đi ra khỏi phòng

Cảnh Tu Huyền đứng ở giữa sân, áo gấm màu đen và bóng đêm như hòa hợp. Hắn chậm rãi đi ra khỏi chỗ tối, có biểu cảm nghiêm túc chết chóc chưa bao giờ có trên gương mặt.

“Hầu gia, ai làm?”

Nàng không cần nghĩ cũng biết đây là chuyện này được gây ra bởi ám đấu trong kinh thành.

Trình Phương vừa tuyên bố liên hôn, Hiên Vương đã bị ám sát. Không phải Trình gia chính là Phương gia. Nhưng bọn họ làm lộ liễu như thế, muốn gì đây?

Hiên Vương đứng thứ năm, không chiếm vị trí trưởng tử cũng không chiếm vị trí đích tử, nếu thực sự muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế, trừ bốn ca ca chết sạch. Bằng không cũng sẽ không tới lượt hắn.

Bọn họ ám hại Hiên Vương, mục đích là gì?

Nàng nghĩ như vậy, đặt câu hỏi.

“Bệ hạ cố ý ban hôn Ninh Vương và trưởng tôn nữ Thành gia.”

Cho nên?

Chuyện là Ninh Vương làm, mục đích diệt trừ Hiên Vương, để Thành gia toàn lực duy trì hấn. Chuyện thực sự như nàng nghĩ? Nàng từng tiếp xúc Ninh Vương, hấn không giống người lỗ mãng.

Nếu không cũng sẽ không mỗi ngày làm bộ công tử lãng nhãng để lừa gạt thế nhân.

Giả sử thật là hấn, tất là người Phương gia lên quyết định.

Nếu Trình gia làm, cũng có chút nói không thông. Trình Hoàng hậu là đích Hoàng Hậu, Thái Tử là đích trưởng tử, lại được Chọn LÀM Thái Tử. Bọn họ chỉ cần bảo đảm họ không làm gì sai, làm bệ hạ ghét bỏ là có thể an ổn kế thừa ngôi vị hoàng đế. Họ không có khả năng tự tìm tử lộ, giết một hoàng tử không có tính uy hiếp.

Nàng nhú mày, trừ hai phái này, người khác vốn không có khả năng xuống tay với Hiên Vương.

“Trình gia hay Phương gia?”

Hấn nhìn nàng, vẫn chưa trả lời nàng, mà hỏi một câu không liên quan.

“Trước kia nàng sống tốt không?”

Nàng sửng sốt, lắc đầu, “Không tốt, thiếp không ở cùng phụ thân và mẫu thân, lớn lên bên cạnh tổ mẫu.”

“Như thế cũng tốt.”

Hắn không chờ nàng hỏi vì sao, xoay đ̣ề t̄ai, “Đình Sinh bị thương thế nào?”

“Bôi thuốc r̄ ấ, tinh thần cũng không t̄e, vết thương nhìn thì nhi ều, không bị thương chỗ quan trọng. Bọn họ là đ̄ o đ̄ e của chàng, chàng nên tin bọn họ.”

Hắn đi tới, nắm tay nàng. Tay nàng lạnh, “Sao không mặc thêm?”

Nàng cười nói: “Thiếp thích lạnh.”

Phu thê nắm tay đi vào phòng, lúc nàng sắp ngủ, còn r̄ i r̄ m.

“H ầu gia, ngài nói xem ai làm? Thiếp đ̄ oán khả năng Phương gia lớn hơn.”

“Vì sao nói vậy?” Trong bóng đ̄ em, thanh âm nam nhân lạnh l̄ o, tr̄ ần th̄ p hơn ngày thường.

Nàng tiến sát vào lòng hắn, nhẹ nói: “Chàng nghĩ xem Ninh Vương muốn cưới Ngọc Anh, vậy là cháu r̄ e Thành Quốc Công phủ. Nhưng so với thân cháu ngoại, r̄ t cuộc cách một t ằng. Nếu không có Hi ền Vương, Thành gia sẽ duy trì Ninh Vương.”

Bàn tay to v̄ o đ̄ ầu nàng, “Dễ hiểu như vậy, Ninh Vương không ngốc.”

“Ninh Vương không ngốc, nhưng Phương gia ngốc.”

“Phương gia cũng không ngốc, người ngốc thật không sống đến hiện tại. Đ̄ o r̄ ấ, nghĩ ít thôi, ngủ đi.”

Hắn lại v̄ o mặt nàng, nàng lấy tay hắn ra, “Không phải Phương gia, chẳng lẽ là Trình gia. Vô lý, người không gấp gáp nhất là bọn họ, sao bọn họ...”

Nàng chưa nói chuyện, nghe hắn khàn khàn nói: “Phu nhân không buồn ngủ? Nếu không...”

“Không... H ầu gia, thiệp rất bu ồm ngủ. R ồi, thiệp ngủ r ồi.”

Nàng nói xong, nhắm mắt xoay người.

Hắn bật cười, sau một lúc lâu nghe nàng hít thở đ ều đ ều, hẳn là chân chính đi vào giấc ngủ.

Nàng hoài nghi không sai, không riêng nàng, dù là bệ hạ cũng sẽ nghĩ theo hướng này.

Vì một khi kẻ làm đ ế vương sinh nghi, mặc kệ sự thật và chân tướng có khớp nhau không, đ ều sẽ có hạt giống nghi ngờ trong lòng. Nếu tương lai lại xảy ra chuyện gì, hoài nghi biến thành chắc chắn.

Nàng không nói một nhà khác, đó là Thành gia. Việc này vừa xảy ra, hẳn có thể khẳng định bệ hạ nhất định tức giận, ban hôn kia sẽ không giải quyết được gì.

Từ xưa đã có chiêu hiểm độc nhất trong việc hành binh.

Đôi mắt hắn lạnh lùng, xuyên thấu qua rèm lụa nhìn xà nhà.

Thành gia?

Còn có...

An Phi.

Chương 82

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong hoàng cung, đại điện đèn đuốc sáng trưng. Chính Khang đế nhận được mật báo từ khu vực ngoài kinh thành, người truyền tin là Cảnh Tu Huyền. Hắn đọc xong, long nhan tức giận.

Trương Đông Hải đứng ở sau, khó khăn lắm nhìn thấy mấy chữ Hi Huyền Vương bị ám sát, lòng kinh sợ.

Gạch trong điện sáng đến độ có thể thấy bóng người, ánh đèn bị phản chiếu, người ta có thể thấy rõ ánh đèn trên bàn vua. Lưu quang như nước, như có mấy con rồng vàng đang bơi lội trong đó.

Khi thì tụ lại, khi thì tản ra.

Sắp bắt đầu rồi?

Xưa nay hài cốt chất thành đống dưới hoàng quyển, huynh đệ tương tàn dưới bảo tọa. Cuộc chiến tranh đoạt vị trí đã không thay đổi từ xưa, từ trước đến nay đều là người chết ta mất mạng, huynh đệ phản bội nhau.

Bệ hạ là hoàng tử duy nhất của tiên đế, tất nhiên không trải qua tranh đấu tàn khốc. Nhưng cho tới nay, hắn thân là tâm phúc của bệ hạ, biết bệ hạ lo lắng hoàng tử ngấn đấu với nhau.

Lúc này, Thái Tử đã sớm được lập. Bệ hạ biết rõ tâm tư của Phương Thái hậu và Lương phi, cho rằng tranh đấu hẳn bắt đầu từ Thái Tử và Ninh Vương.

Vì sao là Hi Huyền Vương?

Trương Đông Hải cúi đầu nhú mày, đứng yên.

Chính Khang siết chặt quyền sở trong tay, gương mặt nặng nề, rất đáng sợ. Tần nửa khắc, hất ném quyền sở trong tay xuống đất.

“Thật to gan!”

Trương Đông Hải càng cúi thấp người hơn, cung nhân thái giám quỳ đây bên ngoài. Những người này quỳ theo thói quen, nhưng phàm là điện có dị động, bọn họ sẽ quỳ.

Quả nhiên, trong chốc lát, bệ hạ nổi giận đi ra điện.

Long bào vàng rực đi ngang trước mặt bọn họ, con rồng trên đó giương nanh múa vuốt. Khi đuôi rồng biến mất, mọi người thở phào. Họ vẫn không dám đứng dậy, phải quỳ đủ nửa canh giờ mới có thể đứng dậy.

Chính Khang đi đến Trường Dương cung của Hoàng Hậu, xụ mặt tiến vào điện, Trình Hoàng hậu bẽn lèn.

Nàng ta nhìn Trương Đông Hải phía sau, thấy Trương Đông Hải cúi đầu, không đối diện với nàng ta. Nàng ta cảm thấy nặng nề đoán, đoán ra lần này bệ hạ rất tức giận.

“Bệ hạ tới đúng lúc, Hà Tây cống nạp trái cây, thần thiếp thấy chúng không tũ.”

Trình Hoàng hậu cười, thu xếp cung nhân mang trái cây lên. Quả nho màu tím mã não, được đặt trong đĩa lưu ly, quả nào cũng sáng bóng. Còn có một trái lựu đỏ đã được tách vỏ, được đặt trong đĩa, như bảo thạch hồng.

Chính Khang đi không vui, Trình Hoàng hậu như chẳng phát hiện, lấy ngón tay ngọc thon dài tháo vỏ một quả nho, cẩn thận dùng nĩa bạc lấy hạt bên trong ra, cho vào miệng hất.

Hất há miệng, chậm rãi nhắm nháp.

Trình Hoàng hậu vui mừng, “Thần thiếp biết bệ hạ thích ăn nho, cố ý cho người chuẩn bị. Năm nay Hà Tây mưa thuận gió hoà, sản vật được

mùa, trái cây cũng nập tươi hơn năm r ồi.”

Sắc mặt Chính Khang để hòa hoãn, kẻ làm để vương thích nghe vương tri ều của hấn quốc thái dân an, bá tánh an cư.

Hấn lại ăn một quả nho Hoàng Hậu đưa qua, cảm thấy như lời Hoàng Hậu nói, trái cây năm nay còn ngọt, lớn và mọng nước hơn trái cây năm r ồi.

“Cung Phúc Ninh có cách thống trị, trăm sẽ thưởng thật mạnh.”

“Đ ầu do bộ hạ có con mắt tinh tường.”

Trình Hoàng hậu nhàn nhạt nói, cũng không phát biểu ý kiến. Cung Phúc Ninh và Trình gia sâu xa, không để người khác biết lúc ở kinh thành, nhưng lại rất sành ăn, được người ta gọi là Cung Sành Ăn.

Chính Khang để nghĩ đến hạ th ần nói chuyện ăn uống thì hai mắt tỏa sáng, mặt có ý cười. Cung Phúc Ninh từng gây không ít trò cười vì chuyện ăn uống.

Tươi cười nhanh chóng cứng đờ, hấn r ể mắt nhìn chằm chằm hai đĩa trái cây.

“Nếu năm nay có sản lượng cao, tặng cho mỗi nhà một chút đi.”

Mỗi nhà để ám chỉ quan to tam phẩm trở lên.

Trình Hoàng hậu mỉm cười đ ồng ý, lại bóc vỏ một quả nho, tùy ý đưa qua. Ngón tay ngọc và xanh nhạt, móng tay đỏ tươi làm quả nho hết sức mê người.

Chính Khang để r ể mắt đứng dậy.

“Trăm còn có chuyện, ngày khác lại đến chỗ Hoàng Hậu.”

“Th ần thiệp cung tiền bộ hạ.”

Hoàng Hậu thấy bóng dáng vàng rực biến mất ở cửa cung, ý cười chậm rãi nhạt. Nàng ta cười tự giễu, ăn quả nho vừa tự bóc vỏ, lại dùng khăn lau ngón tay.

“Nương nương, sao không giữ bệ hạ lại?”

Lão ma ma phía sau nàng ta hỏi, có chút tiếc nuối. Trừ mừng một mười lăm, ngày khác bệ hạ sẽ không tới Trường Dương cung. Hôm nay không biết có gió gì, bệ hạ phá lệ đến đây.

Hoàng hậu nương nương sao không nhân cơ hội giữ bệ hạ, tăng tình cảm phu thê?

“Giữ hẳn lại làm gì, tâm không ở bôn cung, giữ lại, sợ không tốt, còn bị oán hận.” Hoàng Hậu cho tay vào thau vàng cung nữ đem tới, rửa tay, lại lau khô.

Sắc mặt lão ma ma phức tạp, bà ta thở dài, “Nương nương quá tốt tính.”

“Không tốt tính còn có thể thế nào? Bôn cung là Hoàng Hậu, không làm những chuyện tranh giành tình cảm. Người nghĩ hôm nay bệ hạ tới thăm bôn cung?”

Lão ma ma lẩm bẩm, “Bệ hạ kính trọng nương nương, ai không biết...”

Trình Hoàng hậu nhếch khóe môi, nhìn lão ma ma, cười, “Bôn cung không biết, chỉ biết hẳn tới hỏi tội.”

“Nương nương...”

Lão ma ma có chút đau lòng, nàng là bà vú của Hoàng Hậu, có tình cảm rất tốt với Hoàng Hậu. Cho nên bà ta có tiếng nói nhất trước mặt Hoàng Hậu. Bà ta cũng nói chuyện không kiêng dè trước mặt Hoàng Hậu.

“Hẳn ấy, kính trọng thân phận của phụ thân, mà không phải bôn cung. Nếu không phải thân phận Hoàng Hậu, sao hẳn nhìn bôn cung chứ?” Trình Hoàng hậu nói, ngừng đầu, nhìn cái bàn, “Dọn đi, các người tự chia nhau

đi.” Lão ma ma ra hiệu cho cung nhân đứng cách đó không xa, các cung nhân tiến lên, đầu vào đây thu dọn đĩa, lau sạch bàn, sau đó lui ra ngoài, đứng ngoài điện đợi lệnh.

“Nương nương, tháng này bệ hạ ở Triêu Nguyệt cung nhiều hơn tháng trước, ngài không thể không phòng. Còn Ninh Vương, một khi kết thân với Thành Quốc Công phủ, càng khó xử lý.”

Bà ta vừa nói vừa vén rèm châu thay Trình Hoàng hậu.

Trình Hoàng hậu chậm rãi ngó chiếc giường vải gấm vàng, mỉm cười, “Sợ là không kết được, vị kia của Lộ Hoa cung vốn không vui, như thế thật ra hợp ý. Không chỉ hợp ý nàng ta, cũng gãi đúng chỗ ngứa của người ở Triêu Nguyệt cung.”

Lão ma ma nghe mà kinh hãi, biết nàng ta ám chỉ gì. Hiên Vương bị ám sát, người khác không biết, nhưng Trình Hoàng hậu biết. Nàng ta thậm chí biết sớm hơn bệ hạ mười lăm phút.

Thân là tâm phúc của Trình Hoàng hậu, lão ma ma tất nhiên biết chuyện đó.

“Chuyện đó... Bệ hạ có nghi ngờ ngài không?”

Ý cười của Trình Hoàng hậu càng sâu, mang theo chế nhạo.

“Nghi ngờ? Thân là đế vương, ai không nghi ngờ? Hấn càng nghi ngờ càng tốt, ma ma chờ xem, tối nay, hấn sẽ ở Ngự Thư Phòng.”

Nàng muốn đế vương nghi ngờ, chỉ cần hai nhà kia không ngừng ngấm đầu, hậu vị của nàng ta mới càng củng cố. Vì khiến hai nhà mâu thuẫn, nàng ta bày mưu đặt kế mấu thân gả Bát muội vào Phương gia, muốn khuấy đục vũng nước này.

Sau đó, nàng ta không cần làm gì cả.

Không làm sẽ không hỏng chuyện, nàng ta muốn ổn định.

Hành động của Chính Khang để quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng ta, hắn đi đến cửa cung Triêu Nguyệt cung, vẫn trở lại Ngự Thư Phòng, ngủ một mình trên long sàng, chưa triệu tâm bất cứ phi tần nào.

Trời chưa sáng, một chiếc xe ngựa vọt từ ngoài cửa thành vào thành. Nếu người cẩn thận, sẽ phát hiện mỗi người hộ tống có thân thủ bất phàm, vẻ mặt nghiêm túc.

Xe ngựa ngừng ở Hiên Vương phủ, quản gia Hiên Vương phủ tự mở cửa, đứng hầu cạnh xe ngựa. Hai thị vệ đỡ Triệu Hiến, Triệu Hiến được bọc trong áo choàng đậm màu, Cảnh Tu Huyền đi bên cạnh hắn.

Đoàn người đi vào phủ, cánh cửa phủ lập tức được đóng lại.

Cảnh Tu Huyền sắp xếp cho Hiên Vương xong, về phủ thay triều phục, tiến cung diện thánh.

Giờ Ty vừa qua, Hiên Vương phủ nghênh đón hai vị khách thần bí, Chính Khang để và An Phi nương nương cải trang xuất cung. Hốc mắt An Phi nương nương ửng đỏ, nàng ta đau lòng.

Từ khi Chính Khang để nói Hiên Vương bị ám sát, nàng ta cực lực nén nước mắt, cắn môi, hờn hốc mắt, không hỏi một chữ.

Ăn nhẩn kiên cường như vậy, để vương lo lắng.

Nàng ta nhìn thấy sắc mặt con trai trắng bệch, hắn nằm trên giường, nước mắt mới chảy xuống giống trên châu, cực kỳ bi ai, không có cách ngừng.

“Hiển Nhi, con chịu khổ rồi... Mẫu phi lo lắng chết mất...”

Nàng ta chưa nói xong, đã khóc không thành tiếng, ghen ngào không thể nói thành lời.

“Mẫu phi, nhi thần không sao, chỉ bị thương nhẹ. Chỉ tiếc, những thị vệ bảo vệ nhi thần, toàn bộ gặp nạn... Nhi thần nhất định an táng bọn họ, trợ

cấp gia quyến của bọn họ.”

Triệu Hiền nhắc tới thị vệ đã chết, thanh âm có chút nhỏ.

Rốt cuộc hấn cũng còn nhỏ, những thị vệ đó đã bảo vệ hấn lâu. Đột nhiên có một ngày, toàn bộ chết sạch, hấn nhất thời khó tiếp thu.

“Nên trọng thưởng...” Hai mắt An Phi đầm lệ, nàng ta cẩn thận đánh giá con trai, đau lòng, quan tâm cùng yêu thương.

“Ái phi không cần lo lắng, thái y đã xem qua, không bị thương chỗ hiểm, nghỉ ngơi một thời gian là có thể lành.” Chính Khang đế nhẹ nhàng vỗ vai nàng ta, an ủi.

“Bệ hạ, thần thiếp có một chuyện muốn nhờ.”

An Phi nói xong, đứng dậy, quỳ gối trước mặt Chính Khang đế, “Kẻ làm mẫu thân, khi cốt nhục xảy ra chuyện, không thể bảo vệ, đã là tiếc nuối cực điểm. Hiện tại Hiền Nhi có thương tích, thần thiếp thật sự không thể không quan tâm. Xin bệ hạ rủ lòng thương, cho thần thiếp ở lại, đợi thương thế của Hiền Nhi khỏi hẳn, thần thiếp lại hồi cung. Bệ hạ... Thần thiếp xin ngài ân chuẩn!”

Nàng ta nói xong, quỳ sát đất dập đầu.

Chính Khang đế vội nâng nàng ta, “Ái phi mau đứng dậy, trẫm đừng ý là được.”

An Phi lúc này mới nín khóc mỉm cười, thuận theo đứng dậy.

Chính Khang đế ở đây nửa canh giờ, đứng dậy hồi cung.

An Phi ở lại, từ ái nhìn con trai, “Hiền Nhi, sao con mạo muội xuất cung?”

Triệu Hiền nghe vậy, nháy mắt thất thần, nhanh chóng hoãn lại, đáp: “Mẫu phi, nhi thần và Khuông thiếu gia cùng nhau rời kinh. Đúng lúc là muốn thỉnh giáo Cảnh Hài gia võ học, không ngờ Cảnh Hài gia và Cảnh

phu nhân đi thôn trang ngoài kinh thành. Vì thế, nhi thần và Khuông thiếu gia đi chung với nhau, nhân cơ hội này đi dạo. Nào biết, trên đường về trúng mai phục...”

“Những kẻ đáng chết, mẫu phi nhất định thay con tra rõ ràng.”

An Phi thấp thỏm, vẻ mặt sợ hãi.

“Hiển Nhi, con đáp ứng mẫu phi, sau này ngàn lần đừng dễ dàng rời kinh thành, được không?”

Đối mặt với thỉnh cầu của nàng ta, thân là con cái, Triệu Hiển trừ gật đầu, không thể nói gì hơn. An Phi được hấn bảo đảm, làm như vui mừng, dùng khăn lau khóe mắt.

“Mẫu phi nghe nói gần đây con và Cảnh phu nhân thân thiết?”

“Khụ... Mẫu phi, nhi thần thấy nàng ấy giống ngài, cho nên gần gũi. Còn nữa, Cảnh phu nhân làm người tiêu sái, nói năng không tầm thường, không chỉ nhi thần, sư huynh cũng khen ngợi.”

An Phi có chút bất ngờ, có thể được Hiển Nhi khen ngợi cũng không phải chuyện dễ dàng. Nàng ta gặp đứa bé kia rồi, thoát nhìn chừng chặc, thật ra rất khác trong lời đồn trước kia.

“Có thể được các con khen ngợi, nàng ấy tất nhiên có chỗ hơn người. Tính lên, nàng ấy là biểu tủy của con, Cảnh Hài gia là biểu tủy phu của con, con và bọn họ thân thiết, cũng là lẽ phải.”

Lúc này, hạ nhân bưng thuốc đi vào đây. Nàng ta thuận tay nhận, tự dứt thuốc cho con trai.

Triệu Hiển không quen, “Mẫu phi, nhi thần tự làm.”

“Tay con bị thương, mẫu phi làm cho. Từ khi con xuất cung, mẫu tử chúng ta đã lâu không ở chung với nhau. Có lẽ con không biết, lúc con vừa

dọn khỏi cung, mẫu phi hàng đêm phải đi căn phòng trước kia của con, ngủ ở đến khuya...”

“Mẫu phi...”

“Được rồi, con nghỉ ngơi đi.” An Phi dứt thuốc xong, đưa chén thuốc cho hạ nhân.

Nàng ta vẫn ngủ ở đó, võ chưởng từng chút một.

Triệu Hiến buồn ngủ, đêm qua ngủ không an ổn, hơn nữa sáng sớm vào kinh thành. Mẫu phi nói thế, hẳn nhớ tới vài ký ức mơ hồ, nghe lời nhắm mắt, nhận ra sức lực nhẹ nhàng của mẫu phi, võ chưởng trên người hẳn từng chút một.

Ánh mắt An Phi chậm rãi phức tạp, tựa hồ xuyên qua hắn, nhìn một người khác.

Nàng ta nhanh chóng lắc đầu.

Nàng ta cần gì nhớ lại những ký ức tồi tệ đó.

Nàng ta không ngừng động tác trong tay, suy nghĩ bay xa thật lâu.

Ngày kế tiếp, Úc Vân Từ được bí mật mời vào Hiên Vương phủ.

Cùng ngày Hiên Vương rời đi, nàng và Đình Sinh cùng vào kinh thành. Chuyện ám sát được giấu rất kỹ càng, trừ bọn họ và người hành hung, sợ là không người nào biết.

Đọc đường đi, nàng còn suy nghĩ sao Hiên Vương muốn gặp nàng.

Nàng nhìn thấy An Phi, mới biết người muốn gặp nàng là một người khác.

Cách ăn diện của An Phi khi ở đây và ở trong cung hoàn toàn không giống nhau, tốt hơn rất nhiều. Đáy mắt có quầng thâm, sợ là mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt. An Phi nhìn nàng tiến vào, nháy mắt thất thần.

“Cảnh phu nhân mau ng ồi.”

Úc Vân Từ tạ ân, nghiêng người ng ồi ở ghế dài.

Hôm nay nàng cũng mặc quần áo có màu sắc giản dị, không ai đi thăm người bệnh mà ăn diện lòe loạt, quần áo có màu khá giống với quần áo của An Phi. Hai người nhìn giống như tỷ muội song sinh.

Nàng rũ mắt, nhận ra ánh mắt tìm tòi của An Phi.

Nàng buồn bực, suy đoán nguyên nhân An Phi muốn gặp nàng. Hi ền Vương bị ám sát, An Phi tự chăm sóc, chẳng lẽ trách Hi ền gia hộ chủ không tốt, mượn nàng trách phạt.

Nàng suy nghĩ đến đây, ng ồi càng ngay ngắn.

Ánh mắt của An Phi đi từ mặt nàng xuống chân châu đính trên chiếc giày, nàng ta th ần nghĩ lớn lên xác thật giống nàng ta. Hình như nàng ta không thấy tìm dấu vết của người khác trên người nàng.

Không có bệ hạ, cũng không có nam nhân kia.

Nữ tử trước mắt bình tĩnh, không giống với khi còn nhỏ. Nàng ta nhớ rõ lúc đó đứa nhỏ này nhất gan, dễ bị dụ dỗ. Thậm chí quá hi ền lành, không phân rõ người tốt người xấu.

“Cảnh phu nhân chớ câu nệ, bôn cung sớm nghe Hi ền Vương nhắc người, nói người có kiến thức bất phạm, nên muốn trò chuyện với người. Mẫu thân người và bôn cung là tỷ muội, người phải gọi bôn cung là Lục di.”

Úc Vân Từ không dám kêu Lục di, cũng sẽ không kêu Lục di, vừa kêu Lục di, sẽ nghĩ đến Thất di, gọi một người muốn lấy mạng của mình là Thất di, thật là châm chọc.

“Nương nương hậu ái, th ần phụ thẹn không dám nhận.”

An Phi cười dịu dàng, ra hiệu cho cung nhân tiến lên.

Cung nhân nâng một hộp gấm.

“Hai lần trước người tiến cung, nhiều người sẽ phức tạp, bốn cung không chuẩn bị quà gặp mặt. Lần này người xem như dì cháu chúng ta lần đầu tiên chân chính đơn độc gặp nhau. Bốn cung cố ý chuẩn bị một phần lễ gặp mặt, mong người nhận cho.”

Úc Vân Từ đứng lên, hành lễ nhận hộp gấm. Hộp gấm hơi nặng, nàng nhẹ nhàng mở hộp, một cây gậy Như Ý bóng sáng bóng bên trong chiếc hộp gấm màu đỏ.

“Nương nương, cái này...”

Lễ gặp mặt quá quý trọng.

“Cho người thì cứ cần đi, bốn cung và mẫu thân là tỷ muội ruột. Nếu không phải mấy năm trước Phương thị ở giữa làm khó dễ, gậy Như Ý này nên ở trong tay người khi người xuất giá.”

An Phi nói xong, cảm khái thở dài.

“Thần phụ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nói cách khác, Úc Vân Từ không biết nói từ chỗ nào. Người xuất giá không phải nàng, nói vậy khi đó Thành Quốc Công phủ còn có An Phi, cực thất vọng nguyên chủ.

Cho nên, không ai cho nguyên chủ thể diện.

Kể từ đó, Phương thị bọn họ càng không kiêng nể.

Trong xương cốt, An Phi và Phạm thị giống nhau, có lẽ có chút thân tình với nàng. Nhưng tất cả thân tình đều thành lập trên lợi ích. Nếu nàng không có giá trị lợi dụng, mặc kệ là An Phi hay là Phạm thị, chỉ sợ sẽ không thèm nhìn nàng.

An Phi lại hỏi nàng chi tiết cuộc sống, nghe nàng và Hài gia có tình cảm phu thê tốt, đối phương rõ ràng hài lòng. Nàng nghĩ bản thân có giá trị

lợi dụng nhất chính là thân phận Hài phu nhân.

Thân phận này tạo ra bi kịch cả đời của nguyên chủ, cũng thành cơ hội nàng xuyên tới đây.

Bọn họ trò chuyện với nhau, lại vòng đẽtài đến Thành Quốc Công phủ.

“Bổn cung nhớ rõ khi chưa xuất các, hoa sen trong Quốc Công phủ nở sớm nhất kinh thành, mỗi lần chúng nở, ta luôn tổ chức hội hoa, mời hai ba người bạn tốt, cùng nhau ngắm hoa.”

An Phi hoài niệm, ánh mắt nhu hòa.

Úc Vân Từ lại nghe ra ý ngoài lời của đối phương, có lẽ là vì chuyện hôm ấy xảy ra ở Quốc Công phủ. An Phi tới thăm nàng, hoặc là tới nói tốt thay cho Quốc Công phủ.

Nàng không đoán sai, trong chốc lát, nàng nghe An Phi nói: “Hai ngày trước, Thành Quốc Công phu nhân tiến cung kể chuyện hội hoa năm nay, có chút tiếc nuối. Bà ấy nói hội hoa có khúc chiết, hại Cảnh phu nhân hoảng sợ. Tại đây, bổn cung muốn nói hai câu, cũng là Băng Lan từ nhỏ được nuôi trong đạo quan, không hiểu lễ nghi thế gian. Nguyên Trinh tiên cô cũng là người không rõ chuyện thế tục, cho nên mới gây ra tình huống như thế.”

Thì ra An Phi gặp nàng là để cầu tình.

Úc Vân Từ nghĩ chuyện kia có phải hiểu lầm không, nàng rất rõ ràng. Thành Băng Lan cất giấu Thẩm Thiệu Lăng trong mật thất, dụng tâm hiểm ác rõ như ban ngày.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng An Phi.

“Nương nương, thần phụ từ nhỏ đã sống không dễ, cho nên nhất gan. Chuyện ngày đó, thần phụ sợ tới mức liên tiếp gặp ác mộng mấy đêm...”

Thanh âm yếu ớt run rẩy, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ bị dọa quá độ. Nàng nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng nhỏ.

“Bôn cung biết người sợ hãi, cũng may hữu kinh vô hiểm. Đợi qua một thời gian, người lại tới cửa xin lỗi Thành Quốc Công phu nhân. Người ngày ấy nói chuyện cũng cứng rắn, tổn thương ngoại tổ mẫu người. Dù người sợ hãi, cũng không thể tỏ vẻ trước mặt trưởng bối. Thành Quốc Công phu nhân yêu thương vẫn bối, chưa từng trách người, nhưng người thân là vẫn bối, cúi đầu nhận sai trước luôn đúng.”

Nàng cười khẩy, cảm thấy những người này thật buồn cười. Với lý do dọa sợ, có thể bỏ qua tất cả sự thật. Mặc kệ Phạm thị và An Phi có biết Thành Băng Lan đã làm gì không, nhưng nàng nghĩ họ nhất định biết cách làm người của Thành Băng Lan.

“Nương nương, thứ thần phụ không làm được.”

Nàng nói xong câu này, An Phi thay đổi sắc mặt. Ánh mắt dịu dàng biến thành ánh mắt sắc bén, nàng ta nhìn nàng, muốn nhìn ra thứ gì đó từ mặt nàng.

Nàng không né không sợ, nói tiếp: “Nương nương, có một số việc mọi người biết rõ trong lòng. Nếu nói toạc, ngược lại không hay. Chuyện ngày đó có phải hiểu lầm không, thần phụ nghĩ Thành Quốc Công phu nhân rõ ràng. Thần phụ tuy mệnh tiện, nhưng không tiện đến mức đưa cổ mặc người ta xâu xé!”

“Người... Làm càn!”

An Phi đập bàn đứng lên, rất tức giận.

Úc Vân Từ không cãi cọ, thuận theo quỳ xuống, trăn mặc đối diện nàng ta.

“Thật sự thiếu giáo huấn! Dám chống đối trưởng bối!”

“Thần phụ xác thật thiếu giáo huấn, kinh thành đâu biết thần phụ là một đũa trẻ không có mẫu thân. Thần phụ là hạng người tham sống sợ chết, nường nường hà tất chấp nhận thần phụ.”

“Người...” An Phi chóng mặt, cả đời này không có lúc nào tức giận như lúc này. Đứa nhỏ này sao lại ngoan cố như thế chứ?

Rốt cuộc giống ai?

Nàng ta nói một chữ người, nói vài lần, không nói được lời kế tiếp.

Thành ma ma đỡ nàng ta, liên tục cầu xin, “Nường nường, ngàn lần không thể tức giận, cẩn thận sức khỏe...”

An Phi ngẩng đầu, không ngừng đầu, vẫy tay hai cái, không muốn nhìn thấy gương mặt buồn bã kia nữa, “Người về đi...”

“Nường nường bảo trọng thân thể, thần phụ cáo lui.”

Úc Vân Từ đứng dậy hành lễ, lui ra ngoài phòng.

An Phi tức giận, tim đập nhanh, Thành ma ma rót một ly trà đưa tới tay nàng ta.

Lúc Úc Vân Từ sắp bước ra khỏi phòng, quay đầu, nói: “Nường nường, thần phụ cả gan nói thêm câu nữa, trưởng bối không hiền lành, hậu bối cần gì tôn kính? Thành Thất tiểu thư có thành kiến nặng nề với thần phụ, căm ghét thần phụ không che giấu. Cho nên thần phụ có lý do tin chuyện ngày đó không phải hiểu lầm.”

An Phi cả kinh, buông ly, vội hỏi: “Nàng ta nói với người cái gì?”

“Nàng ta từng nói với thần phụ nàng ta ghét mẫu thân của thần phụ. Chỉ vì thần phụ giống mẫu thân, nàng ta mới ghét. Mặc kệ nường nường tin hay không, thần phụ khát vọng tương thân tương ái với người thân hơn ai khác. Nhưng hiển nhiên, trời xanh chẳng bao giờ cho thần phụ cơ hội.”

Dù là bản thân ban đầu hay là thân phận hiện tại, cũng không được tình thân bảo vệ.

Nàng nói xong, hành lễ, rời khỏi căn phòng.

An Phi như mất hồn, nghĩ tới câu nói nàng nói trước khi rời đi. Hồi lâu, nàng ta đờ đẫn bưng ly, nhẹ nhấp mấy ngụm, chậm rãi bình tĩnh.

Cửa trống rỗng, bóng dáng kia đã không thấy đâu.

Nàng ta thở dài, buồn bã mất mát.

Chương 83

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ban đêm, một chiếc xe ngựa ngừng ở cửa lớn Hiên Vương phủ. Bà tử đỡ dưới một phụ nhân mặc áo choàng đậm màu xuống xe ngựa, phụ nhân vào vương phủ, lúc này mới tháo mũ áo choàng.

Đúng là Phạm thị.

Sắc mặt Phạm thị không tốt, quang ảnh lúc sáng lúc tối mang theo vôi vàng.

An Phi đang đợi bà ta, vẻ mặt nặng nề.

“Nương nương.”

“Mẫu thân, ngài đi.”

Phạm thị ngài xuống, nhỏ giọng hỏi: “Thương thế của điện hạ như thế nào, có trở ngại không?”

“Hắn không có trở ngại, nhưng thật ra Băng Lan càng ngày càng không ra thể thống.”

“Băng Lan lại sao vậy?” hiện Tại Phạm thị nhắc tới ấu nữ liền sợ hãi, ngày đó hội hoa xảy ra chuyện, tuy rằng bà ta không thừa nhận ngoài miệng, nhưng biết tất cả đều là Băng Lan phá rối.

Bà ta thẫn hện bà ta sơ suất, không nhìn thấu gương mặt thật của Nguyên Trinh.

Lúc này tất nhiên không giống nhiều năm trước. Nguyên Trinh trên danh nghĩa bị đưa về Ngọc Thanh Quan, thật ra đã bị xử lý ngầm. Bà ta không cho phép có người mượn việc này áp chế Quốc Công phủ, càng không cho phép có người ở sau lưng bại hoại thanh danh Quốc Công phủ.

“Nương còn hỏi ta Băng Lan đã làm gì, không phải nương rõ ràng nhất?”

An Phi không vui, ánh mắt sắc bén.

Sắc mặt Phạm thị xám xịt, bà ta thấp giọng cầu xin, “Nương nương, nó là muội muội ruột ngài đấy. Cho dù có quậy phá, cũng đang oán trách thần phụ đưa nó đến đạo quan. Ngài bao dung một chút, thần phụ nhất định trông chừng nó cẩn thận.”

“Nương, không phải là chuyện có trông chừng cẩn thận hay không, do muội ấy không quản được cái miệng của mình. Ngài có biết muội ấy nói gì với Cảnh phu nhân không, muội ấy nói... Muốn trả thù cho đại tỷ, cho nên mới xem Cảnh phu nhân không vừa mắt.”

Sắc mặt Phạm thị trắng bệch, “Nghịch chướng này... Sao có thể ăn nói như vậy chứ...”

“Nương, muội ấy uất ức cũng không thể kéo toàn bộ Quốc Công phủ theo cùng. Nếu muội ấy không quản được, lỡ nói ra, ngài nói làm sao bây giờ?”

“Không... Không đâu...” Phạm thị nói vậy, không biết đang thuyết phục An Phi hay đang thuyết phục mình. Thật ra họ đều biết tính tình của Thành Băng Lan, Thành Băng Lan có khả năng không quan tâm nói ra hết thảy.

Ánh mắt An Phi có sát ý, Phạm thị nhìn nàng ta, lạnh cả người.

“Nương nương yên tâm, thần phụ nhất định dạy dỗ nó cho tốt, nó sẽ không nói bậy.”

“Vậy thì tốt.” An Phi thở dài, “Nương, không phải nữ nhi nhẩn tâm, mà là những năm gần đây, nữ nhi ngày ngày như đi trên băng mỏng, sợ đi sai bước, làm cả Quốc Công phủ cùng vạn kiếp bất phục.”

Phạm thị sao có thể không rõ nàng ta khó xử, nghe vậy đau lòng không thôi.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, có ai làm mẫu thân nữ nhìn con của mình chịu uất ức? Nương nương khó xử, Băng Lan có oán niệm khó tan, bà ta muốn lo cho bên này, tất nhiên đánh mất bên kia.

“Nương nương khó xử, thần phụ hiểu ý. Ngài yên tâm, thần phụ nhất định dặn dò Băng Lan. Tuy nó hay gây ra lỗi lầm, nhưng vẫn nghe lời người khác.”

“Vậy thì tốt.”

An Phi vỗ đầu, dùng tay chống đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Phạm thị tâm lại quan tâm nàng ta, nói: “Nương nương, vương phủ có hạ nhân, ngài hà tất vất vả như thế? Ngài xuất cung ra ngoài, không biết người trong cung vinh quang cỡ nào? Bệ hạ bên kia...”

Bà ta nhắc nhở An Phi, chăm sóc con trai quan trọng, nhưng càng quan trọng là lôi kéo lòng đế vương.

An Phi sao không biết bệ hạ sủng ái mình, nhưng cũng không phải nam nhân của một mình nàng ta. Trong hậu cung, nữ tử đông, tất cả đều chờ đợi bệ hạ rửa lòng thương.

“Bổn cung biết, ở hai ngày sẽ hồi cung. Băng Lan nơi đó, ngài trông chừng cẩn thận hơn, đừng để muội ấy lại làm hỏng việc. Ngài không ngại nói cho muội ấy biết nếu muội ấy dám nói bậy thêm một chữ, bổn cung sẽ để muội ấy ở đạo quan cả đời!”

“Vâng, thần phụ hiểu rồi.”

Phạm thị rời đi, sắc mặt có chút đau khổ. Phạm thị ra cửa lớn vương phủ, có chút lảo đảo, suýt té ngã. Bà tử tay mất lạnh lẽo, đỡ bà ta.

Bà ta đến Quốc Công phủ, đi thẳng đến căn phòng của Thành Bắg Lan.

Lần đó hội hoa xong xuôi, Thành Bắg Lan đã dọn ra khỏi sân ban đầu, chuyển sang một cái sân khác. Nàng ta quen thuộc sân này nhất.

Lúc này nàng ta đã đi tắm, xõa tóc dựa ng ắ, mở rộng vạt áo ngủ, lộ đồ tươi bên trong.

“Bốp!”

Phạm thị vào cửa, không nói lời nào, nhìn thấy nàng ta, giận sôi máu. Bà ta không suy nghĩ, vung tay, tát vào mặt nàng ta.

Thành Bắg Lan bị đánh, nằm nghiêng trên giường, che mặt, “Nương...”

“Đừng gọi ta, ta không phải nương của ngươi!”

“Con biết ngay, mọi người đều chê con là thứ dư thừa!” Thành Bắg Lan gào thét, khóc hu hu.

Tim Phạm thị đau như cắt, bàn tay giơ tay giữa không trung, không cho nàng ta thêm một bạt tay nữa. Bà ta bất lực, hối hận, áy náy.

Đang tạo nghiệp gì chứ!

Thành Bắg Lan khoái chí, thế gian này không thể chỉ có một mình nàng ta chịu khổ. Mỗi lần nàng ta nhìn thấy người khác đau khổ, chợt vui vẻ.

Hưng phấn khiến nàng ta run sợ, muốn ngừng mà không được.

Nàng ta khóc càng lớn, lén nhìn Phạm thị. Mặt Phạm thị đỏ bừng, tiếp theo xanh mét. Nếp nhăn ở khóe mắt hiện ra hết, còn có mấy sợi tóc bạc hai bên tóc mai.

Mẫu thân già r ắ...

Ý niệm này mới xẹt qua, hưng phấn vừa rồi của Thành Băng Lan chợt không thấy đâu. Nhưng hận ý vẫn còn, trừ hận, còn có bi thương. Lạnh thấu xương, không có cách nào tan.

“Nương... Con không muốn, nhưng con không khống chế được bản thân. Con nghĩ đến chuyện ở Ngọc Trinh Quan, sẽ không còn là con nữa, nương... Con rất sợ, sợ mọi người đưa con đi nữa...”

Thành Băng Lan khóc, run rẩy, có vài phần chân thật.

Phạm thị thở dài, nhẹ dựa gần nữ nhi, xoa tóc Thành Băng Lan, “Nương xin lỗi con... Băng Lan, nghe nương nói, quên chuyện đã qua đi. Nương sẽ tìm hộ gia đình tốt cho con, tương lai thành thân sinh con, quá khứ sẽ thành quá khứ.”

“Nương...” Thành Băng Lan nhào vào lòng mẫu thân, lương tri vừa dâng lên lại bị hận ý bao phủ.

Gả chồng?

Nương nói nhẹ nhàng, hiện tại nàng ta hai mươi năm, trừ gả cho người khác làm vợ kế, không còn lựa chọn khác. Dù là một tên mất vợ như Vệ Hàn Lâm cũng ghét bỏ nàng ta, nào còn ai tốt hơn để nàng ta gả.

Phạm thị không biết suy nghĩ của nàng ta, thâm hạ quyết tâm muốn giúp nữ nhi chọn một hộ gia đình như ý.

Tấm lòng của người làm mẫu thân tốt, lại không thắng nổi thế sự biến ảo.

Cách ngày, thánh chỉ ban hôn của bệ hạ đến. Đối tượng được ban hôn là Thành Băng Lan, nhà trai là Tống thị lang Hộ bộ. Vợ cả của Tống thị lang vừa qua đời ba năm, nữ nhi trong nhà đã gả cưới.

Thành Băng Lan nhận được thánh chỉ, cười to ba tiếng, da đầu Phạm thị tê dại.

“Băng Lan, con có hài lòng với hôn sự này không?”

“Hài lòng, đương nhiên hài lòng.” Thành Băng Lan cười, ánh mắt sắc bén.

Thành Quốc Công u ám, nổi giận nói: “Nữ tử nên kín đáo, dù hài lòng cũng không được đắc ý như thế. Người không hiểu rõ còn tưởng cô nương Quốc Công phủ chúng ta không gả được, sẽ tạm hoãn hôn sự, hài lòng quên lễ nghi.”

Thành Băng Lan cúi đầu, khước miệng cười khẩy.

Phụ thân cho rằng nàng ta đắc ý? Hấn chẳng lẽ không biết nàng ta mới 25 tuổi, gả cho một tên già gần 50 tuổi?

Phạm thị đùng Thành Quốc Công, “Đừng nói nữa.”

Bà ta xoay người nói với Thành Băng Lan: “Nếu Thánh Thượng quyết định hôn sự, nương bớt nhọc lòng. Tống thị lang tuổi tuy lớn tuổi, nhưng ngay thẳng, hậu viện thanh tĩnh, địa vị cũng không tính là bệ hạ con. Con yên tâm đợi gả đi, có yêu cầu gì cứ nói. Nương sớm tích góp của hồi môn của con, nếu muốn thêm vào, cứ nói với nương.”

Bà ta muốn b ố ỉ thường nàng ta?

Thành Băng Lan nghĩ thế, hận ý trời dậy.

Một chút vật ngoài thân có thể b ố ỉ thường cực khổ nàng ta phải chịu 10 năm và đau khổ tiếp theo nàng ta phải gả cho một tên già?

Đúng là hay thật!

Những người hại nàng ta chịu khổ, nàng ta không bỏ qua ai cả!

Tin tức Thành Quốc Công phủ được ban hôn nhanh chóng truyền đi, Cảnh An Hầu phủ bên kia cũng nhận được tin tức. Úc Vân Từ bất ngờ, đ ồng thời hiểu rõ.

Thành Băng Lan có tính tình như vậy, ở lại Quốc Công phủ không biết sẽ gây ra chuyện gì, chi bằng sớm gả ra ngoài. Gả chồng không thể so với ở nhà, một phủ đệ to như vậy, có rất nhiều chuyện bận rộn, có lẽ nàng ta bận rộn, sẽ không còn thời gian gây tai họa nữa.

Thánh Thượng ban hôn, hơn nữa tuổi Thành Băng Lan không nhỏ, hôn sự được quyết định rất gấp gáp.

Ngày nàng ta thành thân, Úc Vân Từ không đi, mà mượn cớ bị bệnh, sợ xung hỉ khí, chỉ phái hạ nhân tặng đồ. Tuy Phạm thị bất mãn, thấy nàng tặng quà phong phú, cuối cùng chẳng nói gì.

Hôn sự tiến hành thuận lợi, nàng cũng không nghe Thành Băng Lan gây chuyện. Sau khi nàng ta gả chồng, hiếm khi nghe tin tức của nàng ta. Nàng nghe nói Tống thị lang độc ác, hẳn có thể ngăn chặn nàng ta.

Úc Vân Từ nghĩ như thế, ngẩng đầu nhìn lá rụng bay tán loạn trong viện.

Thời gian này, bệ hạ còn ban một mối hôn sự khác, đó là hôn sự của Ninh Vương và Tín Quốc Công phủ. Ninh Vương phi của Tín Quốc Công phủ là một nữ tử dung mạo bình thường trong lời đồn, nhưng tài hoa thì không tầm thường.

Ninh Vương bất mãn với hôn sự, cười nhạo diện mạo của vị hôn thê trước mặt mọi người. Hắn nói nàng ta không cần so sánh diện mạo với nữ tử khác, so với hắn đã không đủ.

Tiểu thư Tín Quốc Công phủ cũng không tức giận, nhưng lại nói một câu.

Đại ý là dù gương mặt đẹp cỡ nào cũng sẽ biến mất, chỉ có học thức mới có thể ở bên cạnh bản thân cả đời. Nàng ta ám chỉ Ninh Vương không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày trêu hoa ghẹo cỏ dựa vào khuôn mặt.

Bởi vì việc này, bệ hạ răn dạy Ninh Vương, cũng khen ngợi nàng ta.

Trong khoảng thời gian ngắn, thanh danh tiểu thư Tín Quốc Công phủ tăng vọt.

Còn hôn sự của Trình Bát và Thế tử Quảng Xương Hầu phủ đã được quyết định. Thế tử Quảng Xương Hầu uống trà với người khác, gọi một cô nương đến hát một khúc, bị Trình Bát đá khỏi quán trà, đuổi đánh trên đường.

Đường đường Hầu phủ thế tử ôm đầu chạy tán loạn, trở thành trò cười trong kinh thành.

Trình Bát hành sự dũng mãnh, cùng ngày bị Đại Tư Mã cấm túc.

Kỳ lạ là lão phu nhân Quảng Xương Hầu phủ đi đến Tư Mã phủ, đại náo một lúc, hôn sự không bị hủy.

Úc Vân Từ Nghe những việc này như nghe chuyện thú vị. Trình Bát nhất định rất buồn bực, làm như thế cũng chẳng thể hủy bỏ hôn sự, có thể thấy hai nhà Trình Phương quyết tâm kết thân.

Nàng hiện tại nghĩ đến nam nhân của nàng, còn xử lý nhà của họ. Cùng với việc học hành của Cẩm Nhi, ngày tháng trôi qua xem như phong phú.

Năm nay các thôn trang thu hoạch không tồi, đặc sản nhóm đầu đưa tới chất đầy nhà kho. Nàng nhìn những đồ vật đến từ vùng núi còn có thú hoang, rất vui mừng.

Nàng chia một phần cho mấy hộ gia đình có qua lại như mọi năm. Quốc Công phủ và phủ Tướng quân cũng không thể bỏ qua, vì là vấn đề lễ tiết, nàng không đau lòng chút nào.

Mùa thu gần đến, trời lạnh hơn, quần áo trên người chuyển từ trang phục hè mỏng manh sang trang phục mùa thu dày.

Nàng ngày nào cũng uống thuốc Liễu thần y kê, kỳ kinh nguyệt tháng trước không có nhiều máu, hình như đỏ hơn. Hôm nay lại đến ngày thần y tới bắt mạch.

“Thân thể của phu nhân rất tốt, thuộc hạ kê một phương thuốc, sau này sắc thuốc theo phương thuốc mới.”

Nàng nghe hẳn tự xưng thuộc hạ, nghĩ có lẽ hiện tại Liễu thần y đã là thuộc hạ của Hầu gia.

“Đa tạ thần y.”

Liễu Tân nào dám nhận tạ lễ, vội nói: “Phu nhân làm thuộc hạ giảm thọ, sức khỏe của phu nhân quý giá, dù liêu mạng già của thuộc hạ, thuộc hạ cũng nhất định chữa khỏi cho phu nhân.”

Úc Vân Từ hồ thẹn, chỉ là phu nhân Hầu phủ, nào có thể nói quý giá.

Liễu Tân kê thuốc xong, đứng dậy cáo từ.

Nàng ra lệnh Thái Thanh đưa ông ấy ra ngoài, lại giao phương thuốc cho Truyện Họa. Thần y nếu nói có thể chữa khỏi cho nàng, chắc sẽ không nói bậy.

Sắc trời bên ngoài không đúng, đen kịt, hẳn sắp mưa. Mưa mùa thu mang theo gió lạnh, khi thì mưa khi thì lạnh, sau khi cơn mưa mùa thu trôi qua, chắc chắn thời tiết càng mát mẻ.

Nàng đứng dậy, đi ra cánh cửa.

Trừ màu của hoa cúc trong sân, chẳng còn đóa hoa nào nở. Vài cỏ cây khô vàng, vài loại khác vẫn xanh tươi. Thỉnh thoảng có lá cây bay xuống, không khí khô mát.

Mùa thu là mùa nàng thích nhất, lạnh nóng vừa phải, không ẩm ướt như mùa xuân. Thoải mái bay khắp nơi, có hơi thở của mùa thu hoạch, con người có cảm giác xúc động, cảm thấy năm tháng tươi đẹp ulla đến.

Dưới chân là đường sỏi đá, nàng đạp lên trên, có chút cộm, lại rất thoải mái. Sắc trời càng ngày càng âm u, cũng không ảnh hưởng tâm trạng tốt của nàng.

Nàng chậm rãi đi đến sân của Hầu gia, ban ngày Hầu gia sẽ ở chỗ này xử lý công việc, ban đêm tất nhiên phải về chỗ nàng.

Trong viện, Đình Sinh đang hoạt động gân cốt. Hấn không mặc trang phục nghiêm túc khi luyện võ, mà là một bộ quần áo đậm màu vô cùng đơn giản. Động tác không nhanh như trước, lại tiêu sái tự nhiên.

Tuổi trẻ đúng là tốt.

Lần trước hấn bị thương không nhẹ, dù đó chỉ là bị thương ngoài da. Nhưng miệng vết thương nhiều, người ta nhìn mà sợ. Hấn vừa khỏi bệnh, kiên trì luyện công, có thể thấy tâm tính của đứa nhỏ này kiên định.

“Vết thương của con vừa lành, đừng quá cưỡng cầu.”

“Sự mẫu không cần lo lắng, Đình Sinh đã khỏe rồi.”

Hôn sự của hấn và Vệ Thanh Anh đã được quyết định, cô nương Vệ gia được hứa gả cho thiếu gia Khuông gia, không biết có bao nhiêu người đổ mắt, bàn tán Vệ Thanh Anh có mệnh tốt.

Ban đầu Khuông Đại phu nhân bàn với con trai, đồng ý hôn sự này. Mấu chốt là Khuông lão phu nhân, Khuông lão phu nhân không biết tôn tử là nữ, một lòng trông cậy tôn tử có thể cưới một người để giúp sức, rạng rỡ Khuông gia.

Trong mắt bà ấy, Vệ Thanh Anh không chỉ có gia thế không tốt, hơn nữa lại hư thực có thanh danh không còn trinh, không xứng xách giày cho tôn tử, sao có thể đồng ý để kieu tám người nâng cưới nàng ấy vào cửa làm chủ mẫu.

Còn nữa, tôn tử còn nhỏ, bà ấy không vội, có rất nhiều xem mắt.

Sau đó không biết Khuông Đại phu nhân khuyên bảo như thế nào, tóm lại, hôn sự cứ thế được quyết định. Gần đây kinh thành có nhiều hôn sự, hôn sự của hai nhà họ không bắt mắt.

Đứa trẻ này kiên cường, muốn mau lập môn hộ, cũng không cần gấp gáp như thế. Sức khỏe là thứ quan trọng nhất trong những thứ quan trọng, nếu sức khỏe suy sụp, nói gì khôi phục Khuông gia.

“Cho dù đã lành bệnh, cũng phải cẩn thận. Con còn niên thiếu, không biết bệnh cũ lợi hại. Nếu vết thương này không được xử lý cẩn thận, sau này chịu đủ. Con không muốn lúc đại triển thân thủ, phát hiện thân thể kéo chân sau chứ.”

Khuông Đình Sinh suy tư lời nàng nói, cúi đầu đáp lời.

Cảnh Tu Huyền không trong phủ, nàng không có việc gì làm, tiễn Đình Sinh ra cửa.

Lại nói tiếp, nàng thật có chút khó hiểu. Nam nhân của nàng là Hầu gia, theo lý thuyết, tước vị như vậy, ngày thường đều không có việc gì làm. Nàng xem kịch, đọc sách nhiều, thấy phần lớn nam tử thế gia sống nhàn nhã, nào bận rộn như hấn, cả ngày không thấy bóng người.

Khoảng thời gian trước còn tốt, hiện tại càng bận rộn.

Trừ ban đêm hấn đi ngủ, thời gian khác vốn không thấy hấn.

Nàng thấy xe ngựa Khuông gia biến mất, mưa lớn to như hạt đậu đập xuống. Hạt mưa nhanh chóng dày đặc, chỗ nàng có thể nhìn thấy đều bị sương mù che phủ.

Nàng đứng dưới hiên, cũng không vội trở về, cứ thế đứng ngắm mưa. Trước cửa Hầu phủ tất nhiên không có người, nàng nhìn khắp nơi, mái ngói vênh lên, nóc nhà góc cạnh mờ hồ trong hơi nước.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trong mưa.

Là một nữ tử.

Nàng ấy đi rất chậm, đã ướt đầm, lại giống như không phát hiện, thất hồn lạc phách đi tới đây. Nàng ấy nhìn như lang thang không có mục tiêu,

lại đi thẳng tới Hài phủ.

Càng ngày càng gần, gần đến có thể thấy rõ hõng y.

Nước mưa chảy đầy trên gương mặt nàng ấy, ánh mắt nàng ấy đờ đẫn.

“Trình Bát tiêu thư?”

Úc Vân Từ kinh hô, vội bảo Truyện Họa kéo nàng ấy tới.

Trình Bát thấy Truyện Họa, đờ đẫn đi theo Truyện Họa lại đây. Trình Bát đi đến mái hiên, nhìn thấy Úc Vân Từ, đầu tiên bĩu môi, sau đó ôm nàng, lớn tiếng khóc.

“Người sao vậy?”

Úc Vân Từ hỏi, không đẩy nàng ấy ra.

Nàng ấy ướt sũng, mang theo khí lạnh.

Lúc này, bọn hạ nhân mang đờche mưa tới. Úc Vân Từ dẫn Trình Bát trở lại nội viện, đầu tiên tìm quần áo sạch sẽ, bảo Thái Thanh hầu hạ Trình Bát thay quần áo.

Nàng cũng thay quần áo, lại uống nước gừng.

Trình Bát nhìn nước gừng, lòng ấm áp, hốc mắt đỏ lên, nàng ấy lại khóc. Nàng ấy vừa khóc vừa uống, nhìn lại làm người ta ghét bỏ, lại làm người ta đau lòng.

“Người uống chậm chút.”

Úc Vân Từ thở dài, có thể làm Trình Bát khóc như vậy, chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra.

Cô nương này luôn vô tâm, lại nóng tính, người bình thường không có khả năng làm nàng ấy tức giận, trừ phi là người Đại Tư Mã phủ. Nàng nhớ

tới chuyện từng nghe, chẳng lẽ nàng ấy đánh Thế tử Quảng Xương Hài, cho nên bị trách phạt?

Trình Bát uống sạch nước gừng, uất ức nhìn nàng.

Nàng lại thở dài, đưa một cái khăn cho nàng ấy, “Nói đi, chuyện gì?”

Trình Bát dùng khăn lung tung chà lau, khịt mũi, mếu máo, như còn muốn khóc.

“Đừng khóc nữa, đây không giống tác phong của Trình Bát tiểu thư. Khóc sụt sùi, dập tắt uy phong của người.”

“Ta ấy... Uy phong gì... Ta là một trò cười... Oa.....”

Trình Bát lớn tiếng khóc, gục xuống bàn, hai vai run run, khóc thương tâm.

Úc Vân Từ vươn tay, vỗ nhẹ vai nàng ấy, “Ai nói người là trò cười, còn không phải đánh nam nhân bên đường, tính là trò cười gì? Nếu thực sự bị chê cười, cũng là Phương thế tử bị chê cười, không tới lượt người.”

Trình Bát liều mạng lắc đầu, “Không phải hẳn... Trò cười chân chính là ta...”

“Đầu óc người hồng r ễ à, mấy ngày không gặp, chẳng lẽ người muốn lột xác làm một hiên thế tam tông tứ đức?”

“Không phải...” Trình Bát ngẩng đầu, đôi mắt sưng to, mũi cũng đỏ.

“Ta là nói ta là trò cười... Có lẽ người không ngờ gì mà con gái được sinh ra khi bà ấy đã có tuổi, tất cả đều là gạt người ta... Ta vốn không phải nương sinh ra, ta là con gái của một thiệp thất...”

Úc Vân Từ sửng sốt, Trình Bát là thứ nữ?

Trách không được nàng ấy thương tâm, từ xưa đích thứ khác biệt, có thể so với mây và bùn. Chỉ là nàng ấy làm đích tiểu thư nhiều năm như

vậy, Tư Mã phu nhân không có khả năng vạch trần thân phận của nàng ấy.

“Nương người nói cho người biết?”

Trình Bát lắc đầu, “Không phải, ta nghe lén.”

Khó trách.

“Nếu nương người không nói cho người biết, chúng tôi thiệt tình xem người là thân sinh. Bà ấy dưỡng dục người nhiều năm, người không có khả năng vì không phải bà ấy sinh, oán hận bà ấy.”

Nếu nàng ấy như vậy, nàng phải dạy dỗ cô nương này.

“Không... Không phải.” Trình Bát đầu khom, nghĩ nàng ấy nghe thấy những lời nói ác độc, không mở miệng được.

Mẫu thân vốn không xem nàng ấy là con ruột, mà là một quân cờ. Bà ấy sủng ái nhiều như vậy, thì ra đều là dung túng.

Tâng bốc và dung túng nàng ấy để nàng ấy kiêu ngạo rồi thất bại, chuyện đó sắc bén giống dao, cứa vào lòng nàng ấy làm nàng ấy chảy máu.

Không sai, mẫu thân nuôi dưỡng nàng ấy, nhận nàng ấy làm con gái do không cam lòng. Cho nên bà ta để mặc nàng ấy, chưa bao giờ quản giáo nàng ấy. Trước kia nàng ấy cho rằng nàng ấy là con gái được sinh ra khi mẫu thân đã có tuổi, mẫu thân thương yêu nàng ấy nhất.

Lại không ngờ tất cả đều là gạt người ta.

Mẫu thân muốn nuôi dưỡng nàng ấy làm nàng ấy không coi ai ra gì, không biết lễ nghĩa.

“Bà ấy vốn không xem ta là... Con ruột.”

Úc Vân Từ nhíu mày, nghĩ đến tính tình của Trình Bát, không nói là vạn người chê, tóm lại không làm người ta thích. Tiêu thư khuê các trong kinh

thành có ai quơ đao múa kiếm giống nàng ấy, cả ngày giống nam nhân, phóng ngựa trên phố xá.

Chẳng lẽ Tư Mã phu nhân cố ý nuôi dưỡng Trình Bát như vậy?

“Người chính tai nghe bà ấy nói?”

Nàng hỏi, nhìn thấy Trình Bát gật đầu.

Nàng thở dài, đúng là nhà nào cũng có bí mật. Từ khi nào, nàng còn cảm thán quý nữ trong kinh thành không một ai sống tùy ý như Trình Bát.

Mọi mọi chuyện đều do Trình Bát có phụ thân mẫu thân tốt.

Hiện tại nàng nghĩ đến đây, không khỏi thôn thức.

“Vậy người tính toán làm sao bây giờ?”

“Ta không biết...”

Trình Bát đau khổ lắc đầu, cảm thấy bầu trời như sụp đổ. Hôm nay ông trời như cố ý mưa, đột nhiên như vậy, lạnh thấu xương như vậy.

Chương 84

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thật ra nàng không cần hỏi, cũng biết không có phương pháp giải quyết nào càng tốt. Nàng ấy trừ làm bộ không biết gì, duy trì quan hệ mẹ con, vốn không có khả năng có biện pháp khác.

Nữ tử cổ đại muốn đấu tranh với vận mệnh, quá khó.

“Người đói không?”

“Ừc... Ừc...”

Bụng Trình Bát trùng hợp kêu, Úc Vân Từ hiểu ý, bảo Thái Thanh đi phòng bếp làm chút đồ ăn.

Hôm nay phòng bếp làm canh lợn rừng hầm hoặc gà rừng nấu nấm, lại thêm một đĩa rau xanh. Thái Thanh đi tới, canh vừa hầm xong. Từng người lấy một phần, bới một chén cơm gạo tẻ.

Đồ ăn được đem lên bàn, Trình Bát không cần người khác gấp thức ăn, tự động ăn.

Nàng ấy ăn hơi thô lỗ, không biết hóa bi phần thành sức ăn hay ngày thường ăn theo kiểu như thế. Nói thật, Úc Vân Từ là người hiện đại cũng cảm thấy nàng ấy quá thô lỗ.

Có lẽ, nàng ấy là thế.

Một chén cơm nhanh chóng xuống bụng, nàng ấy giơ cái chén rỗng lên.

Thái Thanh sửng sốt, lập tức đi bới một chén cơm khác cho nàng ấy. Cơm vừa được đem tới, Trình Bát lại vùi đầu ăn. Có lẽ nàng ấy rất đói hoặc đồ ăn rất ngon, tóm lại chưa được một lúc, chén cơm mới đã thấy đáy.

Úc Vân Từ vừa buồn cười vừa tức giận, cô nương này vừa rồi còn muốn chết. Hiện tại nàng ấy có thể một hơi xử lý hai chén cơm. Nàng có thể thấy nàng ấy đúng là một người vô tâm, thân phận thứ nữ phỏng chừng cũng khóc một lúc trước mặt nàng thôi, sau đó cũng hành xử bình thường.

Thật ra đây mới là cách xử lý tốt nhất, cũng không thể vạch trần chuyện trong đó, tự nhận thân phận con gái của thiếp thất.

Trình Bát no bụng, thương tâm phía trước không còn nhiều. Vẫn là nàng ấy tìm họ Úc có ích, nói một câu, ăn một bữa, hình như cũng đỡ khó chịu hơn.

“No rồi?”

“No rồi.”

“Còn khó chịu không?”

Trình Bát lắc đầu, “Hình như không đau khổ như thế nữa...”

“Vậy mới đúng chứ, đời người nào có ải nào không qua được. Đã qua nhiều năm như vậy, ta nói câu người không thích nghe, Tư Mã phu nhân thân là đích mẫu, ghi danh nghĩa của người, để người ăn ngon mặc đẹp đã là ân huệ rất lớn. Tuy bà ấy cố ý dung túng người, nhưng không dùng thủ đoạn bỉ ổi đối phó người, người nên cảm tạ bà ấy nhân từ.”

Úc Vân Từ nói thật, suy bụng ta ra bụng người, không có nữ nhân nào thích nữ nhân khác sinh con cho trượng phu mình. Nếu thứ tử thì thôi, chỉ là thêm đồ ăn.

Nhưng bà ấy nuôi con của người khác sinh ra dưới danh nghĩa của mình, thử hỏi không có nữ nhân nào cam tâm tình nguyện tiếp thu.

Có lẽ Trình phu nhân không phải người tốt, nhưng ít nhất không giống Phương thị, dùng ám chiêu hại Trình Bát. Trình Bát có thể sống theo ý nàng ấy mười mấy năm, đã rất hiếm có.

Trình Bát nghĩ đến Phương thị, không nói gì.

Nàng ấy vẫn khó chịu, lại biết nàng nói đúng. So với nàng, nàng ấy may mắn hơn rất nhiều.

“Người nói ta đầu hiểu, người yên tâm, ta sẽ không quậy, quậy rồi, người mất mặt cũng là ta.”

Nàng ấy nghĩ như vậy là được rồi, Úc Vân Từ nghĩ thêm. Trình Bát ngay thẳng, nhưng không ngốc. Một cô nương trưởng thành ở cổ đại, càng phải biết cân nhắc lợi và hại.

“Người có thể nghĩ như thế là đúng rồi, đôi khi giả bộ hồ đồ, chưa chắc không phải một chuyện tốt. Nếu người giả vờ, còn có phụ thân và mẫu thân, vẫn là Trình Bát tiêu thụ hết sủng ái. Nếu người cạch mặt, vậy hai bàn tay trắng.”

Nàng không cần nói, Trình Bát tất nhiên hiểu đạo lý này.

Nàng ấy dù khó có thể vượt qua cửa ải trong lòng, thì cũng phải vượt qua nó.

“Đa tạ người khuyên bảo, ta biết làm thế nào rồi.”

Trình Bát thở dài, mắt mát. Gương mặt hoạt bát ngày xưa đã biến mất, chỉ còn buồn rầu. Hơn nữa đôi mắt sưng đỏ, thật đáng thương.

Cơn mưa bên ngoài nhỏ dần, chảy xuống mái ngói, phát ra âm thanh tí tách.

“Ta phải đi rồi, hôm nay đa tạ người.”

“Người hiện tại không ổn, phải nghĩ lý do thoái thác để người khác không nghi ngờ.” Úc Vân Từ nhắc nhở nàng ấy, thấy nàng gật đầu đồng ý, không nói thêm gì.

Về phần nàng ấy nên làm như thế nào, nàng tin Trình Bát hiểu rõ.

Nàng tiễn Trình Bát, tâm tình của nàng cũng đi xuống. Cuộc sống có quá nhiều chuyện bất đắc dĩ, đôi khi không phản kháng được, trừ khuất phục, hình như không còn cách tốt hơn nữa.

Mà khuất phục nghĩa là uất ức mình, đè nén linh hồn của mình.

Thái Thanh vén rèm tiến vào, nói: “Hôm nay trời mưa, có lẽ ngày mai không thấy trăng tròn.”

Nàng phản ứng lại, lẩm bẩm: “Đúng vậy, có chút đáng tiếc.”

Ngày mai là Tết Trung Thu, cổ đại có ít trò giải trí, ngày hội được tính bằng đầu ngón tay. Nếu trời không trong, Tết Trung Thu mỗi năm một lần không có trăng tròn để ngắm.

Ngoài dự kiến bọn họ, ngày hôm sau trời trong.

Một khi trời trong, đừng nói hạ nhân, tâm tình của Úc Vân Từ cũng tốt theo.

Đêm qua Cảnh Tu Huyền không về phủ, cho người đưa tin trở về. Nàng ngủ một mình, có chút trần trọc, lúc thì nghĩ hần đang làm những gì, lúc thì lại cảm thấy hần có thể về bất cứ lúc nào.

Nàng lăn lộn, gần canh bốn mới ngủ.

Cũng may nàng ngủ một giấc dậy, trời nắng. Nếu không tâm trạng u ám sao có thể tan được chứ?

Thái Thanh vui vẻ tiến vào, nói: “Phu nhân, phòng bếp đang làm bánh trung thu. Lần trước ngài nhắc tới, nô tỳ thấy Dương quản sự đã chuẩn bị xong xuôi.”

Nàng nghe xong, tinh thần tỉnh táo, vội cùng Thái Thanh đi phòng bếp.

Bánh trung thu cổ đại chỉ có một nhân, nàng từng hỏi thăm chuyện đó. Nguyên liệu hiện tại Đại Triệu dùng để làm bánh trung thu khá giống với

nguyên liệu của bánh trung thu có năm nhân thời hiện đại. Năm nhân, không cần phải nói, người từng ăn bánh đều biết đó là nhân gì.

Quá ngọt, quá腻, hương vị phức tạp, có chút kỳ lạ.

Nàng tới phòng bếp, Vỏ bánh nằm trên tấm thớt đã được chuẩn bị xong xuôi. Mỗi thau bạch ngọc đựng một loại nguyên liệu.

Dương quản sự nhìn thấy nàng, vội hành lễ, “Phu nhân, số nhân này đã được chuẩn bị dựa theo lời của phu nhân nói trước đó, phu nhân xem còn thiếu thứ gì không?”

Nàng nhìn sơ, liền tiếp gật đầu. Dương quản sự thông minh, nàng chỉ thuận miệng nói thôi, đối phương đã làm được năm sáu loại nhân. Có mút táo, sen, đậu, lòng đỏ trứng, còn có năm loại hạt truyên thống.

“Người làm rất tốt, tốt hơn những gì ta nghĩ.”

Nàng thiết tình khen, Dương quản sự rất vui vẻ.

Khởi điểm Dương quản sự nghe phu nhân nhắc bánh trung thu gói nhân khác, còn rất kinh ngạc. Cho tới nay, nhân bánh trung thu Đại Triệu chỉ có một loại.

Tất nhiên Úc Vân Từ không cần tự làm bánh trung thu, nhưng vẫn làm mẫu mấy cái, xem như mở màn. Số còn lại được làm bởi Dương quản sự và hạ nhân phòng bếp.

Bánh trung thu được làm xong, được tặng cho vài hộ gia đình.

Năm nay là năm thứ nhất nàng làm phu nhân H`ai phủ, hạ nhân trong phủ mới được phân tới làm bánh trung thu, mỗi vị đều có một cái. Trước kia, đây là chuyện chưa từng có.

Bọn hạ nhân cảm ân, khen ngợi phu nhân.

Úc Vân Từ cười, nhìn đèn lồng mới được treo trong sân.

Trăng tròn là lúc mọi người đoàn viên, hôm nay đã đến lúc hấn trở về đúng không? Hấn bận chuyện gì nhỉ? Sao đêm hấn không về ngủ, chẳng lẽ đã ra khỏi kinh thành? Nàng nghĩ, chống cằm nhìn dây tua rua đèn lồng rũ xuống.

Nàng mong từ buổi sáng đến buổi chiều, lại chờ từ buổi chiều đến màn đêm buông xuống, người nọ vẫn không xuất hiện.

Đèn lồng trong sân được thắp sáng, ngoài phòng sáng như ban ngày. Nàng chậm rãi đi tới đó, nhớ đến Tết Trung Thu trước kia, trải qua như thế nào. Khi nhỏ, nàng và tổ mẫu cùng đón Tết Trung Thu, sau đó chỉ có một mình nàng.

Trăng cũng có lúc khi sáng khi tối, khi tròn khi khuyết, mà ở chỗ nàng chỉ có khuyết.

Gió đêm hơi lạnh, nàng khoác áo choàng đỏ, nhàn nhã đi dạo, khi thì ngẩng đầu ngắm trăng, khi thì cúi đầu thở dài. Ánh trăng thong thả đi theo.

Cảnh Tu Huyền nhanh trở về, nhìn thấy nàng ngẩng đầu ngắm trăng.

Khuôn mặt trắng nõn bị ánh trăng làm mờ ảo, càng trong sáng. Áo choàng đỏ rất bắt mắt trong đêm, làm nổi bật dung mạo của nàng, có thêm tiên khí.

Nếu Cung Trăng thực sự có tiên nữ, hấn là như vậy.

Hấn nghĩ thế, đi tới chỗ nàng.

Nàng nghe tiếng bước chân, lòng dao động, nàng kinh ngạc quay đầu.

“Hầu gia, ngài đã trở lại.”

Nàng vội vàng mang theo kinh hỉ, giống như thiếu phụ đợi trượng phu về nhà. Về mặt hấn ấm áp, tuy họ mới xa nhau một ngày, nhưng tưởng niệm như nước, nóng lòng về nhà.

Nàng vui mừng, để hấn nắm tay nàng.

Họ không đi vào phòng, mà xuất phủ.

Nàng cũng không hỏi gì, đi theo hắn. Hắn đỡ nàng lên xe ngựa, xe ngựa chạy, nàng mới cười hỏi: “Hầu gia muốn dẫn thiệp đi nơi nào?”

“Đi rồi biết.”

Hắn là hội đèn lồng, nàng nghĩ. Tết Trung Thu Cổ đại là dịp lễ lớn, bá tánh sẽ ra phố hoặc thả đèn trên sông. Đúng như suy nghĩ của nàng, bọn họ quả thực tới con phố náo nhiệt.

Phố xá không giống ban ngày, lúc này giăng đèn kết hoa, tiếng chào mời không ngừng vang lên.

Rất nhiều người chen chúc nhau, còn có người đeo mặt nạ.

Không biết hắn lấy hai cái mặt nạ từ đâu ra, nàng vui vẻ nhận lấy nó. Mặt nạ bình thường, như gương mặt to của đứa bé vui vẻ. Nàng là bé gái, hắn là bé trai.

Thật ra đây không phải đứa bé vui vẻ, mà là kim đồng ngọc nữ.

Có mặt nạ, nàng càng tự do hơn.

Hai bên đường phố trừ bán đèn thả trên sông, còn có rất nhiều hàng ăn vặt, có kẹo vẽ bằng đường, bánh đậu, sừng sáo, kẹo hồ lô. Tuy nàng không hứng thú với mấy món ăn đó lắm, nhưng lại rất thích bầu không khí này.

Không bao lâu sau, nàng cầm một cây kẹo con thỏ vẽ bằng đường.

Nàng kéo mặt nạ lên trên, để lộ miệng, miệng nhỏ liếm kẹo. Nam nhân bên cạnh nhìn nàng, ánh mắt u ám, hắn bảo vệ nàng, không để nàng bị đám người chen chúc.

Cho dù hắn đeo mặt nạ, cũng không có cách che giấu khí thế hắn có sẵn.

Bọn họ đi được một lúc, đột nhiên nhìn thấy rất nhiều người vây quanh một tòa nhà phía trước. Lần hai, một lão phụ nhân mỉm cười vẫy khăn.

“Các vị công tử, dạo qua thì dừng lại. Hôm nay tiểu nữ Hương Ngọc xuất các, mong các vị công tử góp vui.”

Úc Vân Từ sửng sốt, một cô nương xuất các, muốn người khác góp vui, có ý gì? Nàng nhanh chóng hiểu ra, nhìn ba chữ Dục Tú Các trên mái, hiểu thân phận của lão phụ nhân.

Đây là một tú bà.

Dưới gác mái, mọi người bắt đầu ồn ào.

“Đê Tiểu Hương Ngọc lộ mặt đi...”

Tú bà không gấp, ọ ẹo nói: “Các công tử nóng vậy làm chi. Chỉ cần công tử đủ thành tâm, hôm nay Hương Ngọc chính là tân nương của người.”

Có người cười ha hả, nam nhân muốn gặp Tiểu Hương Ngọc làm mặt quỷ.

Thành tâm là bạc đủ nhiều. Chỉ cần ai ra giá cao, hôm nay đóa hoa Tiểu Hương Ngọc sẽ rơi vào nhà nấy, ai thêm quan tâm có thật lòng hay không chứ.

Không bao lâu sau, một mỹ nhân mặc trang phục lộng lẫy được vây quanh đi ra. Nàng ta đội khăn lụa màu đỏ, trang phục tân nương trên người rất tinh xảo.

Dáng người nàng ta thướt tha, lả lướt hấp dẫn.

Nếu không phải nàng ta xuất hiện ở chỗ này, người ta còn tưởng rằng đây là tân nương của gia đình đứng đắn.

“Tiểu Hương Ngọc!”

Có người trong đám người la lên, có thêm nhiều người kêu to, tiếng kêu không dứt.

Tú bà thấy cảm xúc mọi người tăng vọt, tất nhiên vui mừng. Bà ta nghiêng người nhìn cô nương một tay bà ta nuôi lớn, càng nhìn càng hài lòng, giống như nhìn thấy đồng bạc trắng bóng đang vẩy tay với bà ta.

“Các vị công tử đừng nóng, có thể cưới nữ nhi như hoa như ngọc của ta không, xem các người rốt cuộc thành tâm cỡ nào. Nữ nhi của ta được nuôi rất kỹ càng, ăn mật hoa uống sương mai, từ khi sinh ra đã không làm việc nhà, đúng là tiên nữ không dính khói lửa phàm tục. Đáng thương ta...”

“Ma ma đừng nói nữa, ra giá đi.”

Mọi người cười vang.

Lão phụ nhân thay đổi vẻ mặt, còn chưa kịp tỏ vẻ thâm, đã bị người ta chặn họng, có chút khó xử. Nhưng bà ta suy nghĩ lại, nể mặt số bạc, mặt mặt cũng chẳng sao cả.

Dù sao bà ta nói những chuyện ma quỷ đó để gạt người ta thêm một chút bạc mà thôi, có nói hay không cũng chẳng sao cả.

“Một ngàn lượng.”

Bà ta hô to, đây là giá quy định.

Một ngàn lượng không cao, nhưng nếu là giá quy định, vậy không tính thấp. Từng có cô nương có giá khởi điểm là 600, được hét giá năm ngàn lượng, huống chi Hương Ngọc hiếm thấy như vậy.

Bà ta tin hôm nay tuyệt đối có thể hơn một vạn lượng. Một vạn lượng bạc, không uổng công bà ta tỉ mỉ nuôi dạy mười mấy năm.

Giá quy định được đưa ra, có người tăng giá lên 1100 lượng, tiếng hét giá nhanh chóng vang lên, lần sau cao hơn lần trước. Chỉ trong chốc lát, con số lên đến 4.000 lượng.

Úc Vân Từ nhìn nữ tử tên Tiểu Hương Ngọc, tò mò của vừa rồi đã bị thương hại thay thế. Nàng ta như một món hàng, chờ người khác mua bản thân.

Nàng nhìn người khác, người khác cũng lén lút nhìn bọn họ. Người chung quanh không nhìn thấy diện mạo của bọn họ, chỉ dựa vào khí thế và cách ăn mặc là có thể đoán ra thân phận của bọn họ bất phàm.

Quý nhân như vậy, ngày thường khó gặp.

Những người dưới gác mái hết giá hăng hái, người nào hết giá cũng muốn có được món hàng đó, nhiệt tình tặng vọt. Chân tình tất nhiên là không có, tham mới mẻ mà thôi.

Nàng ta tinh mắt, nhìn thấy Trình Bát mặc nam trong đám công tử xấu xí. Trình Bát đang ra giá hăng say, bên cạnh còn có một công tử lớn tuổi hơn.

Nàng không nhịn được bật cười, còn lo lắng ngốc đại tỷ để tâm chuyện vặt, nào biết nghĩ thoáng hơn bất cứ ai. Mới một ngày, cô nương thất hồn lạc phách hôm qua như người nàng gặp lúc nàng bị ảo giác.

Trình Bát nhón chân, không ngừng kêu Tiểu Hương Ngọc. Nàng ấy đẩy công tử bên người, “Lục ca, hôm nay ta sắp giúp huynh ôm mỹ nhân về”

“Vậy làm phiên Bát đệ.”

Trình Bát được ca ca đồng ý, càng hăng say.

Tiểu Hương Ngọc trên lầu nhìn thấy Trình Bát, lập tức hài lòng. Trình Bát không xấu, vốn anh khí, thay nam trang, có dáng vẻ công tử nhà giàu.

Tiểu Hương Ngọc quyết tâm, phu thê một đêm, ân trăm ngày, nếu đến cuối cùng là vị công tử này. Nàng ta phải lấy bản lĩnh ra, hầu hạ người này thoải mái, rồi dụ hắn đưa nàng ta về phủ, đường chính làm di nương.

Trình Bát muốn thắng, mỗi lần có người ra giá, nàng ấy tăng giá. Giá càng kêu càng cao, cuối cùng chỉ còn hai người tranh nhau. Một người là nàng ấy, còn có một người là nam tử trung niên ở chỗ đối diện.

Tú bà cười híp mắt, giá cả tới một vạn một ngàn lượng, thật sự cao hơn suy nghĩ của bà ta.

Nếu cao hơn nữa...

Bỗng nhiên, một người đi từ sau nam tử trung niên ra, chậm rãi giữ cây quạt, phe phẩy quạt. Cây quạt kia hoa lệ, vừa được mạ vàng vừa có tranh vẽ, rất bắt mắt, lại rất hợp với người đó.

Lực chú ý của Trình Bát ở nam tử trung niên, nàng ấy không nhìn thấy người đó.

Nhưng Trình Lục thấy, vội kéo nàng ấy, “Dừng, đừng ra giá nữa...”

Trình Bát bị cắt ngang, không vui quay đầu, “Lục ca, huynh sao thế, không muốn mỹ nhân?”

Trình Lục gấp đến độ nháy mắt ra hiệu với nàng ấy, lúc này nam tử trung niên lại báo giá, không có người tranh. Tú bà vui vẻ tuyên bố hôm nay Tiểu Hương Ngọc đã có chủ.

“Sao được quyết định rồi?”

Trình Bát nghe tiếng, kêu to. Trình Lục vội bịt miệng nàng ấy, kéo ra sau, nói nhỏ: “Đó là người của Ninh Vương.”

Ninh Vương?

Nàng ấy nháy mắt, tỏ vẻ đã hiểu ý, lúc này Trình Lục mới buông nàng ấy ra.

“Sao tên kia lại ở đây?”

Trình Lục sao biết chuyện đó chứ, nhưng Ninh Vương từ trước đến nay phong lưu, diễm danh của Tiểu Hương Ngọc truyền xa, đã sớm làm đắm công tử trong kinh thành ngựa ngáy, chờ tới hôm nay.

Ninh Vương xuất hiện ở chỗ này, chẳng có gì lạ.

Nàng ấy đùng tình nhìn Lục ca, Lục ca bị Tiểu Hương Ngọc dụ dỗ hơn một năm, mỗi ngày chạy tới Dục Tú Các. Ai ngờ Ninh Vương nhảy ra, chặn đường người khác.

Nếu là người khác, nàng ấy còn dám tranh.

Nhưng Ninh Vương, nàng ấy không dám.

Tiểu Hương Ngọc thất vọng, mím chặt môi đỏ dưới lụa đỏ. Công tử trẻ nhà giàu và nam tử trung niên, nàng ta tất nhiên càng khuynh tâm người trẻ tuổi. Nàng ta nhìn thấy công tử mặc đồ gấm đứng sau nam tử trung niên, nín thở, tim đập nhanh hơn.

Nam tử trung niên nhìn như quản gia, chẳng lẽ ra giá thay chủ tử?

Nàng ta nghĩ không sai, công tử đứng sau nam tử trung niên mới là người chân chính ra giá.

Công tử trẻ quý phái, lấy quạt che mặt, lộ đôi mắt đào hoa. Hấn chậm rãi đi lên gác mái, cầm vải lụa đỏ trong tay Tiểu Hương Ngọc, nhưong mày.

Tim Tiểu Hương Ngọc đập càng nhanh.

Công tử này điển trai hơn người kia gấp mấy lần, nàng ta có thể được công tử rũ lòng thương, làm một đêm chùng hờ vợ tạm, chết cũng cam lòng. Vải lụa bị kéo xuống, gương mặt kìêu mị hiện ra.

Gương mặt được phác họa rất tỉ mỉ, vẻ phong tình vạn chủng còn xấu hổ đủ làm nam nhân điên cuồng.

“Công tử, xin hãy thương tiếc nô gia.”

Ninh Vương thu lại quạt xếp, dùng cây quạt nâng cằm nàng ta, cười tà mị.

Tuy Úc Vân Từ cách đó không xa không thấy rõ mặt hắn, dựa vào khí thế còn có cây quạt của hắn, đoán được thân phận của hắn.

Hôm nay thật ra náo nhiệt, một nữ tử thanh lâu kén chồng, không riêng gì thu hút Trình Bát, còn thu hút Ninh Vương. Xem ra diện mạo Tiêu Hương Ngọc xác thật tuyệt sắc, đáng tiếc nàng không có cách nhìn thấy gương mặt của nàng ta.

Ninh Vương như nhận ra bọn họ, cũng nhìn về phía bọn họ, nhìn thấy hai người nắm chặt tay, ánh mắt lóe sáng. Sóng mắt lưu chuyển, hắn vẫn là vẻ phong lưu, làm Tiêu Hương Ngọc xấu hổ hơn, vô cùng chờ mong đêm động phòng hoa chúc của hôm nay.

Úc Vân Từ liếm kẹo, chặc chặc lên tiếng, “Hắn cũng thật thú vị, đường đường Vương gia, không học vấn không nghề nghiệp mà dạo hoa lâu. Không sợ bị hạ biết, nổi trận lôi đình.”

Trong mắt nàng, hoàng gia con cháu, không một ai đơn giản. Ninh Vương cả ngày giả bộ phong lưu, ăn không ngừng nghỉ, ai biết đang ngầm làm gì.

Nhưng phàm là hoàng tử, không ai không khát vọng vị trí tối cao kia.

Huống chi Ninh Vương là cháu ngoại Phương gia, sau lưng có Thái Hậu.

Ninh Vương xuất thân như vậy, nếu nói không có suy nghĩ với ngôi vị hoàng đế, nàng không tin. Hắn giả ăn chơi trác táng đáng, để người khác thả lỏng cảnh giác, đúng là chiến lược tốt. Nhưng hiện tại xem ra, hắn hơi lỗ.

Lỡ như hắn được như ước nguyện, bị người ta đào ra chuyện hắn từng vô liêm sỉ như thế, sao đối diện với văn võ cả triều, cùng với con dân thiên hạ. Có lẽ hắn chỉ xem trọng kết quả, không xem trọng quá trình.

Sử sách được ghi chép thủ công, đều là sách viết bởi kẻ thối.

“Đi thôi.”

“Ừm.”

Cặp đôi nắm tay rời đi, Ninh Vương trên gác mái thu hồi tầm mắt, bị mọi người chen chúc nhau, nắm tay Tiểu Hương Ngọc, vào tân phòng đã được bố trí trong lầu các.

Cảnh Tu Huyền và Úc Vân Từ đi tới bờ sông, ven bờ sông, tốp năm tốp ba người đang thả đèn trên sông. Trong làn nước, các loại hoa đăng trôi nổi, phản chiếu ngọn đèn.

Hai người không thả tay ra, có mặt nạ che, không ai có thể nhìn thấy gương mặt của bọn họ.

Hai người đi đến khúc sông ít người, đi đến ven sông.

Nàng nhận lấy hoa đăng từ Thái Thanh, đèn hình hoa sen, ở giữa có một ngọn nến đỏ. Nàng đốt ngọn nến đỏ, lại cẩn thận để hoa đăng xuống nước.

Dựa theo phong tục, đèn thả vào Tết Trung Thu là đèn cầu nguyện.

Trong hoa đăng có nguyện vọng của người thả đèn.

Hoa đăng của nàng có một tờ giấy được gấp thành một đóa hoa nhỏ, trong đó ghi nguyện vọng mong cho thịnh thế an ổn, nắm tay đi đến lúc đầu bạc.

Hoa đăng chứa đựng nguyện vọng của người khác, chậm rãi trôi tới giữa sông.

Nam nhân cao cáo bên cạnh im lặng nhìn nàng.

Hoa đăng trôi từ thượng nguồn xuống, đúng lúc có một ngọn hoa đăng kẹt ngay bãi cỏ ven sông.

“Hầu gia đoán người khác ước gì?”

Nàng quay đầu hỏi, cười xinh đẹp.

Ánh mắt hần dao động, hần nhìn hoa đăng ven sông. Ngọn nến đỏ trong hoa đăng sắp tắt, hần nghĩ đến qua một lát nữa đèn kia sẽ chìm xuống đáy sông.

Nàng không chờ hần trả lời, đưa tay vớt hoa đăng lại đây, lấy con hạc giấy trong đó ra, mở ra xem thử. Nàng thấy bên trên viết: Nguyện làm chú hạc ngắm mây trôi.

Chữ viết có sức lực, nét bút không tầm thường.

Cảnh Tu Huyền nhìn chữ viết bên trên, ánh mắt hơi trầm xuống, hần ngẩng đầu nhìn phía thượng nguồn của con sông, nơi đó nhộn nhịp, hình như có rất nhiều người vui đùa âm ỉ. Trong đám người, một người đứng bên cạnh, thân hình gầy gò, lại có dáng người phong lưu.

“Hầu gia, đây là một người muốn làm ẩn sĩ.”

Nàng nói xong, khôi phục tờ giấy thành hạc giấy, lần nữa bỏ vào hoa đăng.

Thế tục có rất nhiều bất đắc dĩ. Hoặc nghênh khó đi trước, hoặc tị thế ở ẩn, đều là lựa chọn của người ta. Chủ nhân của hoa đăng có lẽ đáng ghét phân tranh của thế gian, lại chạy không thoát.

“Cũng là một người đáng thương.”

Nàng nói xong, đứng dậy.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền lạnh lùng, người đáng thương? Chưa chắc.

Nhưng hần có thể khẳng định Ninh Vương Triệu Can là một người thông minh.

Chương 85

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thuyền hoa trôi giữa sông, tiếng ca uyển chuyển bay tới, năm phần kiêu mị, năm phần sầu bi. Nhè nhẹ lọt vào tai, cào vào lòng người người, gợi lên mơ màng vô biên. Khi người ta muốn bắt lấy nó, nó lại theo gió, tan ra giữa sông trăng.

Ánh trăng chiếu trên mặt nước, sóng nước lóng lánh.

Hoa đăng trôi trong nước, dần dần đi xa.

Úc Vân Từ nghĩ nghĩ, lại ng ỡ xồm. Nàng đẩy hoa đăng bị kẹt ngay bãi cỏ vào nước, dọc theo bờ sông, hoa đăng lần nữa khởi hành, nước cùng với hoa đăng chảy về hướng đông.

Hy vọng chủ nhân hoa đăng có thể được như ý muốn, thoát khỏi trói buộc của thế tục, làm một ẩn sĩ nhàn nhã chu du khắp nơi.

Nàng nhìn thấy gác cao đỉnh nhọn của Dục Tú Các kia.

Ngày tốt cảnh đẹp, bên trong tân phòng được sắp xếp hoàn toàn mới nào có bóng dáng Ninh Vương. Người thay thế là Trình Lục với vẻ mặt kinh hỉ, cùng với Tiểu Hương Ngọc sắc mặt trắng bệch.

“Vị công tử kia đâu?”

Công tử tuấn mỹ kia vừa rồi nói đi một chút sẽ trở lại, sao đổi thành nam nhân trước mắt?

Lục công tử không xấu, nhưng kém xa người nắm tay nàng ta vào phòng. Nàng ta từ nhỏ nhìn quen nam tử, có thể phân rõ là người cao quý hay thấp hèn.

Vị công tử kia cao quý, khẳng định là nhân vật khó lường trong kinh thành.

Nàng ta quen biết Lục công tử, trước kia ngày nào hắn cũng tới xem nàng ta biểu diễn. Nàng ta nghe nói hắn là công tử đại quan gia, thân thể không tầm thường. Nhưng thiếu nữ nào không thích tiểu lang quân, huống chi là da thịt thân cận, đêm xuân một lần.

“Vị công tử nương tử nói là bạn của vi phu, hắn ra giá mua đêm đầu của nương tử, muốn tặng cho vi phu. Đến đây, tiểu mỹ nhân, đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta bắt đầu thôi.”

Trình Lục nói xong, đi ôm mỹ nhân trên giường.

Tiểu Hương Ngọc cắn môi, vẻ mặt thất vọng. Lại thất vọng, lại biết thân bất do kỷ. Lục công tử tuy không bằng công tử kia, cũng coi như là người được chọn không tồi. Nàng ta cố gắng nở một nụ cười, ngã vào lòng Trình Lục.

Trình Bát cau mày, không biết Ninh Vương chơi trò gì. Nhưng Lục ca bị sắc đẹp mê hoặc, vừa nghe có chuyện tốt như vậy, chưa cân nhắc, trực tiếp bỏ nàng ấy chui vào động phòng.

“Vị công tử này, sao ngài ở bên ngoài nghe lén thế? Các cô nương của chúng ta rất nhiều, nếu không gọi một người tới cho ngài, bảo đảm ngài vừa lòng, mỗi ngày khen ngợi Dục Tú Các.”

Tú bà vậy khấn đến gần, nhìn Trình Bát từ trên xuống dưới, đôi mắt phát sáng, dường như nhìn thấy một đống bạc.

Trình Bát không thích mùi son phấn dày đặc trên người bà ta, ngẩng đầu hừ một tiếng, xoay người đi xuống gác mái.

Tú bà tiếc hận lắc đầu, nghĩ đến số tiền hôm nay kiếm được, lại cười nở hoa. Bà ta vội vàng quay về phòng, lấy ngân phiếu một vạn một ngàn lượng ra, nghiêm túc xem một lần.

Trên phố xá, người đi đường ít, rất nhiều người đang thả đèn bên sông. Nàng phóng tầm mắt, từng đốm đèn trên sông, dập dềnh theo sóng, như ngọn đèn dầu vạn ngôi nhà, ánh sao lấp lánh đầy trời.

Trình Bát lang thang không có mục tiêu, thẫn mẫn Lục ca thấy sắc quên muội muội.

“Trình Bát... Công tử.”

Giọng điệu sắc bén gọi nàng ấy, nàng ấy xoay đầu, nhìn thấy một vị nam tử mặc thường phục màu đỏ tím, vẻ mặt nghiêm túc, diện mạo tuấn tú. Hình như hẳn nhìn thấy nàng mặc nam trang, có chút không vui, cau mày.

“Điện hạ.”

Nàng ấy nhỏ giọng gọi người đó, hành lễ.

Triệu Lâm ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Dục Tú Các phía sau nàng ấy, lộ ánh mắt không tán đồng.

“Không như điện hạ nghĩ đâu, thần nữ tới xem trò vui mà thôi.”

“Nữ tử phải giữ bổn phận, tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt, an phận ở nội trạch. Trình Bát tiểu thư là nữ tử, xuất đầu lộ diện đã không ổn, còn ăn mặc khác người, hoàn toàn không màng mình là người đang đợi cưới gả. Nếu chuyện này bị truy vấn tới Hài phủ, mất mặt cũng không phải người thối, đó là toàn bộ Tư Mã phủ đầu hồ thẹn, người biết chứ?”

Trình Bát khó hiểu, Thái Tử thích giáo huấn người khác, nhìn thấy ai thì sẽ giáo huấn người đó.

Luận bổn phận, mình là tiểu di của Thái Tử. Nhưng ai bảo hẳn là quân, mà Trình gia là thần. Nàng ấy dù bất mãn, cũng cúi đầu vâng dạ.

“Cô nghe nói hôm nay hoa lâu chiêu thân, người cũng biết?”

“Có biết một chút.”

Lục ca còn bên trong hưởng thụ mỹ nhân, sao nàng ấy không biết chuyện. Chỉ là Thái Tử luôn thanh liêm, sao quan tâm việc phong nguyệt.

Thái Tử bị nàng ấy nhìn, nheo đôi mắt lại. Tên ngu xuẩn này nói cũng không hiểu. Hắn sao trông cậy nàng ấy có thể theo ý hắn nói để hiểu được gì, sợ là không thể.

“Người đồng ý hôn sự đó là người người quen biết?”

Trình Bát kinh ngạc chớp mắt, càng buồn bực thái tử điện hạ hỏi chuyện nàng ấy.

Triệu Lâm tức giận, hận không thể giết chết tên ngu ngốc này. Hắn đã nói đến nước này, đối phương vẫn ngu ngốc. Khó trách Tư Mã phủ vứt bỏ nàng ấy, thật sự không có tác dụng.

“Điện hạ, nô tài nghe nói hôm nay Nhị điện hạ ở Dục Tú Các.” Một thái giám nói nhỏ.

“Thật?” Mắt Triệu Lâm trợn xuống, hắn hận sắt không thành thép nói: “Không ra thể thống gì cả, làm bậy.”

Hắn vung áo choàng, xụ mặt đi đến Dục Tú Các. Trình Bát mở miệng, không biết nên nói gì mới tốt, chỉ có thể ngoan ngoãn đuổi theo. Nàng ấy hi vọng thái tử điện hạ nhìn thấy Lục ca, đừng tức giận nữa.

Nàng ấy nghĩ lại tính tình của Lục ca, một ngày không bị mắng, sợ là còn ngứa ngáy. Thái tử điện hạ mắng hắn cũng tốt, đỡ phải hắn vừa thấy mỹ nhân, không đi nổi.

Tú bà nhìn thấy Triệu Lâm, mắt sáng ngời.

Công tử này vừa nhìn là biết không phú thì quý.

Triệu Lâm tránh bà ta, thái giám che trước người. Thái giám hỏi: “Tân phòng hôm nay ở nơi nào, mau dẫn chủ tử chúng ta qua đó.”

“Ai da, gia, đúng là không khéo, hôm nay Tiểu Hương Ngọc của chúng ta đã cùng người ta động phòng, Nếu không một tháng nữa ngài lại đến, đến lúc đó các chúng ta còn có một cô nương khác xuất giá.”

“Câm miệng của người lại, công tử chúng ta sao có thể là hạng người tìm hoa hỏi liễu. Mau dẫn đường, nếu không người lãnh đủ.”

Tú bà là người nhìn quen việc đời, vừa nghe thái giám nói chuyện, còn có thanh âm, như hiểu ý. Gương mặt trắng bệch, lớp phấn phủ đầy gương mặt bà ta như sắp rớt xuống.

BÀ ta nào còn dám nói bậy, vội dẫn bọn họ tới tân phòng.

“Gia, chính là nơi này.”

Triệu Lâm nhìn bốn chữ Hoa Đẹp Trắng Tròn trên hoành phi ngoài cửa phòng, ánh mắt lạnh băng.

Tú bà dán trên cửa, lớn tiếng kêu, “Nữ nhi ngoan, người nhà con rể tới, mau mở cửa đi.”

Trình Bát ôm Tiểu Hương Ngọc xong lần một, còn chờ hồi sức làm lần hai. Hắn nghe tú bà không có mất lái nhai ở ngoài cửa phòng, rất không vui.

Người nhà gì?

Nhất định là Tiểu Bát gấp gáp, thúc giục hắn.

Tiểu Bát thật không biết xấu hổ, một cái nương không biết ngoan ngoãn trốn xa chút, còn không thức thời tới thúc giục hắn. Ngày mai hắn phải dạy dỗ nàng ấy cho tốt, để nàng ấy biết nam nữ khác nhau.

“Quan nhân, ngài không ra xem?”

Tiểu Hương Ngọc muốn đứng dậy, lại bị Trình Lục đè trên giường.

“Không cần để ý.”

Tú bà bên ngoài bắt đầu gõ cửa, thấy bên trong không trả lời, có chút tức giận.

“Cái kia... Người nhà tới thật, người mau ra đây đi.” Trình Bát ở phía sau kê, Trình Lục vừa nghe, lòng mắng một câu, kéo rèm hỉ, ôm Tiểu Hương Ngọc lăn trên giường.

Không ai đáp lại, Trình Bát buông tay, “Hắn có lẽ đang vui vẻ.”

Ánh mắt Triệu Lâm lạnh lùng, nếu không phải có người ngoài, thế nào cũng phải dạy dỗ nàng ấy. Một cô nương còn nói đang vui vẻ, quá thô tục.

Thái giám nhận được ánh mắt của chủ tử, nói với tú bà, “Chủ tử chúng ta có việc gấp, người sai người phá cửa đi.”

“Này... Không tốt lắm, quấy rầy người khác động phòng là giảm thọ...”

Giọng nói của tú bà biến mất khi xấp ngân phiếu được đưa tới, tú bà cười như hoa, “Vì gia, giảm thọ thì sao chứ?”

Bà ta gọi mấy người canh giữ trong sân phá cửa tân phòng.

Cánh cửa ngã xuống, Trình Bát lập tức che mắt, thật sợ nhìn thấy thứ không nên xem.

Hai người trên giường nghe tiếng, hoảng loạn dùng chăn che cơ thể. Trình Lục bị dọa, tức giận trong lòng, kéo màn lụa, muốn chửi ầm.

Hắn không ngờ nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này, nào còn dám mắng chửi nào.

Hắn giật mình, Triệu Lâm cũng khiếp sợ.

Sao là Trình Lục, không phải là nhị hoàng đệ?

“Sao lại là người, lão nhị đâu?”

Trình Lục nhìn tú bà ủ rũ đứng sau cánh cửa, âm ừ, “Nhị gia nói tặng đại lễ cho ta.....”

Triệu Lâm lạnh mặt, nhị hoàng đệ thật gian xảo. Hắn thấy Trình Lục ủ rũ, ngu ngốc giống Trình Bát, thề thầm hai tên ngu xuẩn.

Đặc biệt là Trình Bát, ngu ngốc còn không linh hoạt. Nếu nàng ấy sớm nói người trong tân phòng là Trình Lục, hắn cần gì đi một chuyến đến đây. Thật sự ngu ngốc, cũng chỉ có thể bị người ta vứt bỏ, đưa đến Phương gia.

“Nếu nhị gia tặng đại lễ, người hưởng dụng cho tốt.”

Hắn phất tay áo, đứng dậy rời đi.

Trình Lục nhìn Tiểu Hương Ngọc hoảng loạn trên giường, còn có cửa phòng dưới đất, khóc không ra nước mắt. Điện hạ nói thật nhẹ nhàng, khung cảnh như vậy, hắn tiếp tục như thế nào.

Vừa rồi hắn bị dọa, sợ tới mức xụi lơ, sợ là thật lâu cũng không có hứng thú với nữ nhân.

Hắn cầm quần áo, Tiểu Hương Ngọc co ro trên giường, nhỏ giọng hỏi, “Quan nhân đi đâu?”

“Hương Ngọc cô nương, hôm nay có việc gấp, ngày mai ta lại đến tìm nàng.”

Hắn nói xong, thắt đai lưng, đi theo sau.

Hắn đuổi theo Trình Bát, nhỏ giọng oán trách, “Điện hạ tới tìm ta, sao muội không nói sớm?”

Trình Bát trợn mắt, còn đang tức giận. Lục ca vừa nghe muốn cùng Tiểu Hương Ngọc viên phòng, vốn mặc kệ nàng ấy. Nếu không phải hiện tại nàng ấy bị người ta biết thân thế, không đủ tự tin, trở về thế nào cũng phải cáo trạng hắn.

“Đã nói với huynh là người nhà tới, huynh không tin, trách ai?”

“Còn có thể trách ai, đương nhiên là trách muội. Gì mà người nhà tới, muội không nói rõ, ta tưởng muội.” Trình Lục cắn răng, tức giận nàng ấy không linh hoạt. Cả ngày nàng ấy chỉ biết gây chuyện, lúc cần thì chẳng được trò trống gì cả.

Trình Bát bĩu môi, Lục ca thật hồ đồ, thái tử điện hạ nhìn đã biết không muốn kinh động người khác. Sao nàng ấy có thể nói ra thân phận của điện hạ chứ? Nàng ấy nghĩ như vậy, càng tức giận, quay đầu hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

Hắn ngẩng mặt, đi chậm vài bước, đi theo Triệu Lâm.

Sắc mặt Triệu Lâm khó coi, hắn mặc kệ Triệu Lâm. Hắn sợ nhìn thêm một cái nữa, nhịn không được giết chết hai tên ngu ngốc này.

Đoàn người đi tới, trùng hợp thuyên hoa cập bờ, công tử cầm y nhẹ nhàng xuống thuyên, đúng là Ninh Vương Triệu Can bọn họ muốn tìm.

Triệu Can giật mình, sau nở nụ cười tươi, mắt đào hoa lóe sáng, có vẻ phong lưu.

“Hôm nay có gió gì, lại gặp đại ca ở chỗ này.”

Con người Triệu Lâm co lại, hắn nói: “Gió hôm nay là gió Đông Nam, phượng hoàng đi Đông Nam, chim chóc rảnh rồi, vẫn còn bịn rịn.”

“Đại ca đúng là có nhã hứng, xuất khẩu thành thơ. Đệ dạo chơi sông hoa buổi đêm, cũng chợt có cảm hứng thôi. Hoa và trăng trên sông xuân xa nhau, bỏ lỡ dòng nước Đông Nam.”

Trình Bát nghe mà như lọt vào sương mù, tuy không nghe hiểu ý thơ của bọn họ. Nhưng nàng ấy có thể nhận ra bầu không khí phân cao thấp, nàng hậu tri hậu giác mà nghĩ, chợt nghĩ đến có lẽ hôm nay thái tử điện hạ tới vạch trần chuyện xấu của Ninh Vương.

Ai ngờ trời xui đất khiến, Ninh Vương nhường Tiểu Hương Ngọc cho Lục ca.

Trình Lục khôn hơn nàng ấy, suy tính trước sau, hiểu sao hôm nay thái tử điện hạ xuất cung. Hắn cũng hiểu sao Ninh Vương điện hạ tặng Tiểu Hương Ngọc cho hắn.

Hắn bị sắc đẹp dụ dỗ, chui đầu vào rọ, làm hỏng kế hoạch của thái tử điện hạ. Hắn nghĩ đến phụ thân tức giận, lạnh cả người.

Gió sông thổi qua, m òhôi làm hắn ớn lạnh.

“Hai vị điện hạ, hôm nay hiếm khi gặp nhau, nếu không th ần làm chủ, mời hai vị uống một ly?”

Triệu Lâm làm lơ đ ềnhị của hắn, lạnh lùng lườm hắn, hắn sỏn da gà.

Ninh Vương cười, nhướn mắt đào hoa, nói: “Ý tốt của Trình Lục công tử, bổn vương nhận. Hôm nay bổn vương uống nhiều, không bằng ngày khác lại gặp nhau.”

Trình Lục lúng túng, không dám khuyên.

Đoàn người đi phía trước, một Ninh Vương đã đủ xuất sắc, hơn nữa có thêm thái tử điện hạ quý khí ép người. Dù người qua đường không biết thân phận của bọn họ, cũng không tự chủ né tránh.

Cảnh Tu Huyền và Úc Vân Từ dừng ven sông trong chốc lát, đứng dậy rời đi.

Gió sông thoảng qua, đèn d ầu như những đốm sáng.

“H ầu gia, khung cảnh thật đẹp.”

Úc Vân Từ cảm khái, nghe tiếng cười nói của người qua đường. Thái bình thịnh thế, năm tháng yên ổn, hắn là b ầu không khí này. Nàng nghiêng d ầu, nhìn nam nhân bên cạnh.

“H ầu...”

Nàng còn chưa nói chữ gia, bị hắn kéo đến bên cạnh, đi vào một ngõ nhỏ.

Đầu ngõ không lớn, nàng bị nam nhân ôm vào ngực. Hai tay hắn bao bọc nàng, hắn bọc nàng kín mít. Nàng ngửi mùi hương mát lạnh trên người hắn, để đỉnh đầu dưới cằm hắn.

“Sao vậy?”

Nàng nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền u ám, hắn nói: “Thái Tử và Ninh Vương.”

Thái Tử?

Nàng nhớ đến một nhân vật, từng gặp mặt một lần trong sinh thần của Phương Thái hậu. Nàng nhớ mang máng hắn là một nam tử chững chạc, sao xuất hiện ở chỗ này?

“Sao họ đi chung với nhau?”

Hương thơm ấm áp phủ vào cổ hắn, nữ tử trong lòng nhón chân, ép thanh âm thấp, hận không thể dán vào làn da hắn. Hơi nóng lướt qua da, làm hắn ngứa, kéo dài đến chỗ nào đó.

Thân thể hắn cứng đờ, hắn để nàng ở trên tường.

“Nàng đoán xem?”

Hắn miễn cưỡng nói, giọng nói khàn khàn.

Nàng sợ run, cảm nhận cơ bắp hắn co dãn. Hàng mi dài động đậy, rung động lòng người. Đồ vật ngọt ngào lưu chuyển giữa hơi thở hai người, hận không thể triền miên.

“Có người sắp nhảy lầu!”

“Tiểu Hương Ngọc cô nương sắp nhảy lầu!”

Có người hô lớn, sắc mặt Thái Tử và Ninh Vương biến đổi, Trình Bát và Trình Lục cũng thế. Mọi người không hề nghĩ ngợi, xoay người đi đến Dục Tú Các.

Phu thê trong ngõ nhỏ chẳng thay đổi tư thế, trao đổi ánh mắt.

Si mê trong mắt nàng chậm rãi tan đi, ánh mắt dần dần trong trẻo.

“Hầu gia, chúng ta đi xem đi.”

Việc này kỳ lạ, nàng nhớ rõ người mua Tiểu Hương Ngọc hôm nay là Ninh Vương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Hương Ngọc muốn chết muốn sống?

Thái Tử xuất hiện đã làm người ta bất ngờ, nếu nói trùng hợp, chỉ sợ nàng cũng không tin.

Cảnh Tu Huyền di chuyển, nắm tay nàng, chậm rãi đi ra ngõ nhỏ.

Trên mái nhà Dục Tú Các, trên ngói đen nghiêng, Tiểu Hương Ngọc run rẩy ngẩng đầu. Quần áo của nàng ta có chút loạn, búi tóc nghiêng lệch, vừa nhìn là biết vừa trải qua việc không thể nói.

“Nữ nhi ngoan, con đừng khóc. Ai dám khi dễ con, con mau nói cho nương biết, nương nhất định làm chủ thay con. Con mau xuống đi, lỡ như trượt chân, đây không phải chuyện giỡn chơi đâu.”

Tú bà nóng vội kêu la, sợ người trên mái nhà rơi xuống.

“Nương... Nữ nhi không còn mặt mũi gặp người khác. Quan nhân không hài lòng với nữ nhi, mới viên phòng... Đã bỏ nữ nhi đi. Nữ nhi hổ thẹn nương dốc lòng dạy dỗ, không giữ được nam nhân, sau này còn nhìn người khác như thế nào nữa?”

Thì ra nàng ta không giữ được nam nhân, cho nên mới bò lên mái nhà đòi chết đòi sống.

Úc Vân Từ nghĩ ngợi, nhỏ giọng nói thậ̀n, “Cao như vậy, cũng không có thang, nạ̀ng ta leo lên trên bằng cách nào?”

Nam tự̉ nghe vậy, cho nạ̀ng ánh mắt tán thưởng.

Ánh mắt nạ̀ng sáng lên, nạ̀ng hỏi: “Có người quạt gió thêm củi?”

Hặ́n không nói, nhẹ nhàng vỗ đầu nạ̀ng.

“Nự̃ nhi ngoan, ta thấy con ṛẽ tốt trọng tình trọng nghĩa, sẽ không vứt bỏ con. Nhất định là nhà có việc gấp, không kịp nói tự̉ mĩ với con, đi vội vàng.”

Tú bà khuyên bảo, giơ cao tay, giống như muốn đón lấy người có thể nhảy xuống bất cứ lúc nào.

“Hu hu... Hu hu... Nượng gạt con, hặ́n nào có việc gấp, rõ ràng đứng chung với người khác ở dưới, xem trò cười của con...”

Trình Lục xấu hổ, hai vị điện hạ ở phía trước, hặ́n thật sự không dám đứng ra nói một tiếng hặ́n là nam nhân của Tiểu Hương Ngọc, trong lúc do dự, nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Trình Bát.

Tú bà vừa nghe người ở hiện trường, vội trừng mắt, tìm trong đám người. Tú bà nhìn thấy Trình Lục, ánh mắt sáng ngời, bà ta nhanh chóng đi tới chỗ này.

Tậ̀n mắt mọi người đi theo bà ta, nhìn thấy bà ta ngừng trước mặt Trình Lục.

“Con ṛẽ tốt, người quả nhiên ở đây?”

Có người nhận ra quần áo của Ninh Vương, bắt đầu nói nhỏ.

“Ma ma, chẳng lẽ bà nhận sai người, sao ta nhớ rõ vị công tự̉ kia mới là con ṛẽ tốt của bà.”

“nào Nhận sai, không sai được. Đây là con rể tốt của ta, vị khác là người nhà của con rể tốt.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, hiểu công tử trẻ mua Tiểu Hương Ngọc tặng cho huynh trưởng. Mọi người nhất thời bàn tán chuyện gì cũng có, bỏ quên Tiểu Hương Ngọc trên mái nhà.

Mọi người nghe thấy tiếng khóc thút thít, lại nhìn thấy mỹ nhân khóc trên mái nhà, có người thương tiếc, lên tiếng an ủi.

“Mỹ nhân chớ khóc, ngày mai rút lượt đầu tiên, bảo vệ muội.”

Tiểu Hương Ngọc khóc càng lớn tiếng.

Trình Lục bị tú bà lôi ra, kéo đến đằng trước, hô to với người bên trên: “Nữ nhi ngoan, con xem ai tới đây. Nương nói cô gia mới là người chủ thương hoa tiếc ngọc, nào ghét bỏ con chứ. Công tử nói có phải không?”

“Đúng vậy...”

Tiểu Hương Ngọc nghe Trình Lục trả lời, mới nín khóc mỉm cười, oán trách, nước mắt lại chảy xuống.

Trình Lục hận không thể ôm nàng ta an ủi, ngại hai vị điện hạ, chỉ phải nhịn xuống. Hấn và tú bà cùng khuyên bảo Tiểu Hương Ngọc, Tiểu Hương Ngọc được bậc thang, tất nhiên đừng ý xuống.

Lúc này, biến cố xảy ra.

Tiểu Hương Ngọc trượt chân, rơi thẳng xuống đất.

Tú bà kinh hô, Trình Lục đã hành động. Chuyện xảy ra quá đột ngột, hấn lỗ tay không bắt được nàng ta, Tiểu Hương Ngọc té trước mặt hấn.

Hấn nhìn xuống, máu lan ra, nàng ta không còn nhúc nhích.

Hấn đánh bạo, đi lên trước dò hơi thở của nàng ta.

Không có hơi thở, máu tươi đầy tay.

“A! Có người chết!”

Tú bà hô lớn, kinh hoảng đến gần, khóc lớn, “Ngoan nữ nhi của ta, nướng lau phân, dọn nước tiểu, nuôi con lớn. Thứ con ăn đầu là thứ tốt nhất, con nói phải nuôi nướng lúc nướng già, nướng còn trông mong ngày đó... Sao con nhẫn tâm thế, để nướng người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh...”

Biến cố quá đột nhiên, Trình Lục choáng váng.

Hắn nghe tú bà khóc, mới liều mạng lau vết máu trên tay. Thân thể lui ra sau, KHÔNG ngờ bị bà ta bắt lấy.

“Con rồ mới, con cũng không thể đi, con phải cho ta một lời giải thích...”

Ninh Vương nheo mắt, mắt đào hoa nghiêm túc.

“Đại ca xử lý việc này thế nào?”

Trình Lục là người Trình gia, chuyện này liên quan đến thanh danh Tư Mã phủ. Nếu chuyện bị truy vấn ra ngoài, người khác sẽ nói Trình Lục đùa bỡn nữ tử thanh lâu, bội tình bạc nghĩa, hại Tiểu Hương Ngọc nhảy lầu tự sát.

Thái Tử sao có thể không biết, nhìn Ninh Vương với ánh mắt thâm thúy.

“Trình gia sẽ xử lý việc này.”

Trình Bát ngờ ngác, thấy một người sống sờ sờ chết trước mặt. Tuy ngày thường nàng ấy thích kêu đánh kêu giết, cũng có chút không khỏe.

Nhưng Tiểu Hương Ngọc tự té chết, liên quan gì đến Lục ca?

“Ma ma người thật vô lễ, cô nương của bà tự té chết, liên quan gì đến Lục ca ta?”

Tú bà thấy nàng ấy, càng khóc lớn tiếng, “Các người có quyên thế... Chúng ta không dám trêu chọc, nhưng nữ nhi của ta sống sờ sờ, không thể để các người chà đạp như thế...”

“Nữ nhi gì? Bà có nhiều nữ nhi thật đấy, có ai là con ruột của bà đâu. Bà già này còn không phải muốn bạc của ta, nói đi, người muốn bao nhiêu, bản công tử cho người!”

Trình Bát nói xong, kéo Trình Lục còn đang ngẩn người.

Trình Lục hồi thần, tuy đáng tiếc mỹ nhân, nhưng kế sách là nhân lúc còn sớm, thoát thân mới đúng.

“Không sai, muốn bao nhiêu bạc, bà ra giá đi.”

“Các người quá khinh người, hại chết nữ nhi của ta, còn bừa bãi như thế!”

Thái Tử nghe vậy, mơ hồ biết hẳn tính kế người khác, ngược lại bị người khác tương kế tựu kế. Hắn nhìn Nhị hoàng tử với ánh mắt càng thâm thúy, chẳng hề thay đổi vẻ mặt.

Hắn ra hiệu với người bên cạnh, người nọ rời đi. Mười mấy thị vệ nhanh chóng tới đâu, xua tan người vây xem. Đám người tản ra, phu thê Cảnh Tu Huyền xuất hiện.

“Tối nay thật ra náo nhiệt, Cảnh An Hầu cũng tới đây ngắm cảnh.”

Thái Tử nói xong, nhìn thoáng qua Úc Vân Từ.

Phu thê hai người cùng hành lễ, chưa nhiều lời, cáo từ rời đi.

“Tối nay là kịch.” Úc Vân Từ ngẩng vào xe ngựa, từ từ nói một câu.

Chỉ tiếc Tiểu Hương Ngọc cô nương, vốn tưởng rằng có thể dựa vào tư sắc leo lên một vị công tử nhà giàu, ai có thể nghĩ đến cuối cùng lại mất mạng.

Cảnh Tu Huyền nhếch khóe môi, nàng có thể nhìn ra, còn chưa phải là vở kịch đã được diễn.

Vở kịch chân chính chỉ vừa bắt đầu.

Chương 86

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngoài cửa H ầu phủ, một nam tử đẩy mùi rượu ng ả vào con sư tử đá, đang mượn rượu nổi điên. Cửa lớn H ầu phủ đóng chặt, không có bóng người ngay cửa.

“Lão tam, người ra đây cho ta! Đ ầu là con cháu họ Cảnh... Dựa vào cái gì mà các người ở nhà lớn, mà một nhà chúng ta phải chen chúc nhau trong một cái sân nhỏ xíu... Ợ...”

Nam tử say rượu là Cảnh Tu Vũ của nhị phòng, năm nay kỳ thi mùa thu đã công bố. Không ngoài dự liệu, hắn lại thi rớt, ban ngày đi uống rượu cho hả giận với mấy người bạn, có người thấy không đáng thay cho hắn.

Người ta nói đường đệ hắn là Cảnh An H ầu, nếu thật đẻ bụng đường ca, tùy tiện chuẩn bị, hắn sớm đã đi con đường làm quan. Hắn hà tất hàng năm ra vào trường thi với hậu bối, chịu đả kích hàng năm thi rớt.

Hắn càng nghĩ càng thấy đúng, không sai, đ ầu là lão tam không giúp đỡ nhị phòng.

Không nói năm đó tổ phụ còn sống, trước khi chia nhà, dù lão tam không để hắn vào mắt, nhưng trong mắt người ngoài, hắn cũng là nhị gia H ầu phủ.

Hiện tại đâu có ai xem nhị phòng bọn họ ngang hàng với H ầu phủ.

Lão tam làm người, quá không biết đi ầu.

Mấy người kia thời trẻ cũng là người đọc sách, nhưng mấy năm nay cũng chẳng thi đậu, dần dần từ bỏ. Bọn họ không thể so với Cảnh Tu Vũ, có nhị lão phu nhân toàn lực duy trì, Cảnh Tu Vũ tiếp tục thi, Cảnh gia cũng gánh nổi gánh nặng đó.

Nói không đỡ mắt, không có khả năng. Lúc này, bọn họ cố ý nói vậy để Cảnh Tu Vũ ghen tị. Bọn họ khuyên rượu, đờng thời cảm thán, thật ra thềm ước gì Cảnh Tu Vũ không thi đậu.

Cảnh Tu Vũ bị bọn họ khuyên tới khuyên lui, càng ghen tị. Hấn bực mình, không ngừng uống rượu, uống say mềm. Mấy người bạn của hấn nói thế làm hấn khó chịu, trộn với rượu, cùng dâng trong lòng hấn.

Rượu làm cho người khác to gan hơn, hấn chạy đến cửa Hầ phủ phát điên. Hấn mắng một thời gian, bên trong không hề có động tĩnh, lòng mừng thềm. Lão tam chột dạ, trốn tránh không dám gặp hấn.

Hấn nghĩ như thế, càng to gan.

“Lão tam, nếu người thức thời, hiện tại lấy lòng chúng ta đi... Chúng ta tất nhiên rộng lượng bỏ qua cho kẻ tiểu nhân, nể mặt người trước kia không hiểu chuyện... Bỏ qua cho người. Người phải nhớ rõ... sau này một năm ba dịp lễ, lớn nhỏ đều phải hiếu kính... Ta nói cho người biết người có tướng đoán mệnh... Nếu ngày nào đó người mất, ha ha ha... Nhị ca ta nể mặt người trước đó hiếu thuận, sẽ tự chăm sóc đệ muội cho tốt...”

Hấn nghĩ đến phụ nhân kia, tuy thanh danh không tốt, nhưng có nhan sắc. Khuôn mặt nhỏ xinh trắng trẻo, dáng người càng làm người ta ngứa ngáy.

Còn tính tình, đành đá...

Hấn càng nghĩ càng cảm thấy cơ thể khô nóng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, trong xe ngựa, sắc mặt Úc Vân Từ thay đổi. Nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của nam nhân bên cạnh, Cảnh Nhị nói Hầ gia có tướng đoán mệnh...

Cảnh Tu Huyền vén màn xe, nháy xuống xe ngựa.

Cảnh Tu Vũ đang nhắm mắt, đang vui vẻ nghĩ chuyện tiếp nhận Hầ phủ, nghĩ đến mỹ nhân kì diệu. Rượu làm khuôn mặt hấn đỏ, ý cười trôi

nổi trên mặt hắn. Hắn rung đùi đắc ý, dường như đang chìm đắm trong đó.

“Nhị ca đang ngóng trông ta chết?”

Thanh âm lạnh băng vang lên, chiếc giày màu đen bị nâng lên, đập lên con sư tử đá, đúng lúc đập lên tay Cảnh Nhị. Hắn vô tình tăng thêm lực, đè chân trước.

Cảnh Nhị tỉnh táo hơn phân nửa, tay bị đau, hắn sợ hãi mở mắt.

“Tam... Đệ... Đệ về... Về rồi.”

“Ta lại không trở lại, có nhị ca phải tính tiếp nhận Hâu phủ, tu hú chiếm tổ, tự lập làm hầu?”

“Nào dám...” Cảnh Nhị đảo mắt, chột dạ không dám nhìn thẳng hắn. “Ta hôm nay uống nhiều, còn chóng mặt, không biết mình đang làm gì, cũng không biết mình nói gì...”

Cảnh Tu Huyền lạnh lùng cười, “Nhị ca thật dễ quên, chi bằng để ta nhắc nhở nhị ca. Người vừa rồi nói ta là quỷ đoán mệnh, còn nói tiếp nhận Hâu phủ của ta sau khi ta chết.”

Hắn vừa nói vừa dùng lực dưới chân, Cảnh Nhị đau nhe răng trợn mắt, kêu to.

“Lão tam, nhị ca không nói thế, đệ nghe nhầm rồi... Chân đệ dẫm sai chỗ rồi, mau lấy ra đi.”

“À? Vừa nói là quên, trách không được kết cục mỗi năm của Nhị ca đều thi rớt. Theo ta thấy, người có trí nhớ như thế, chi bằng ở nhà, ăn uống chờ chết, cần gì ra ngoài làm mất mặt. Còn chân ta...?” Cảnh Tu Huyền nói xong, dùng ba phần sức, đè xuống hai phần, nghe Cảnh Nhị kêu gào vì đau.

“Hâu phủ của ta, ta thích đập chỗ nào thì đập chỗ đó, sao sai được chứ? Chỉ có kẻ đứng sai chỗ, đáng bị đập. Nhị ca nói có phải không?”

Cảnh Nhị nào còn dám vọng tưởng, vội li ều mạng gật đầu, “Lão tam, đệ nói rất đúng... Hôm nay nhị ca uống say, đi nh ần chỗ... Đệ rộng lượng, đừng chấp nhặt với nhị ca...”

“Vậ à?”

Cảnh Tu Huy ền lại đề chân, lấy chân ra.

Cảnh Nhị thờ phào, nhanh chóng rút tay vào tay áo. Dù hấn không nhìn thấy rõ, cũng có thể đoán được bàn tay đã sưng đỏ.

Hấn nào dám ở lâu, hàm h ờnói một câu, lão đảo rời đi. Trong lúc đó, hấn té ngã, không dám hé răng, đứng dậy bỏ chạy.

Trong bóng tối, hai hạ nhân sợ hãi đi ra nâng hấn, hấn phi một cái. Hấn như đang mắng nô tài, lại như đang giận cá chém thớt, hùng hổ bỏ đi.

Úc Vân Từ xuống xe ngựa, thấy cảnh này thì thấy hả giận, nhìn bóng dáng chật vật, cao giọng nói: “Nhị ca về, phải hỏi nhị thăm quà sáng sớm ta đưa đến nhị phòng, còn có bánh trung thu tự làm. Nhị ca chỉ trích chúng ta bất hiếu với nhị thăm, ta cũng đâu có thể. Nếu nhị ca còn dám nói bậy ở bên ngoài, ta sẽ đối chất với nhị thăm, hỏi xem có phải bà ta đưa bánh trung thu của ta cho chó ăn không?”

Cảnh Nhị trượt chân, suýt té, cũng may có người đỡ.

Nàng lạnh lùng cười, th ần mắng một câu xứng đáng.

Cảnh Nhị không học vấn không nghề nghiệp. Một đại nam nhân, không suy nghĩ làm sao để nuôi gia đình, ngày nào cũng ăn bám, làm bộ làm tịch đọc sách, muốn kiếm chỗ tốt từ người khác.

Hấn học nhi ều năm như vậy, đầu lãng phí, chẳng làm gì nên h ờn. Hấn còn dám mơ ước tước vị H ầu phủ, không biết chết sống.

“Tiện nghi hấn, dịp lễ dám chạy đến trước cửa nhà ta mượn rượu làm càn.”

Nàng hừ hừ, đi đến chỗ Cảnh Tu Huyền.

Hai chữ nhà ta làm hấn vui vẻ. Hấn ngẩng đầu nhìn bốn chữ Cảnh An Hâu phủ trên cửa, có lẽ từ giờ khắc này, đã xem Hâu phủ trở thành nhà của hấn.

Hấn nắm tay nàng, cùng nhau đi vào cửa lớn Hâu phủ.

Hai người đi vào phòng, nàng kéo tay hấn, tò mò nhìn chỉ tay trong lòng bàn tay hấn. Nàng vừa nhìn vừa chắc chắn, “Cảnh Nhị từ nơi nào nghe lời nói bậy, nói chàng là quý đoản mệnh. Theo thiếp thấy, tay chàng là tướng của người đại phú đại quý. Đường sinh mệnh rất dài, còn sống rất lâu, sống trăm tuổi cũng không thành vấn đề”

Nét mặt hấn nhu hòa, hấn trở tay, cầm lấy bàn tay nàng.

Cô nương này đang an ủi hấn.

Cảnh Nhị nói hấn có tướng đoản mệnh là đúng. Năm đó có người đoán mệnh nói thế tử Cảnh An Hâu sống không tới tuổi thành niên, cho nên nhị phòng có tâm từ lúc đó.

“Trăm tuổi? Đến lúc đó, sợ phu nhân chê vi phu đầu bạc, tuổi già sức yếu.”

Nàng cười, mắt cong cong, “Gì mà tuổi già sức yếu? Hâu gia dù đầu bạc, cũng là đầu bạc nhưng khỏe khoắn, càng già càng dẻo dai.”

Ánh mắt hấn nuông chiều, hấn nói: “Hay cho nàng khéo mồm khéo miệng, nói mà ta thấy vui. Ta sẽ chờ, chờ nàng và ta cùng thực hiện lời hứa bạc đầu. Không biết đến lúc đó phu nhân sẽ có dáng vẻ như thế nào?”

Nàng nhướn mày, đắc ý đáp lại, “Thiếp à, đương nhiên là tóc bạc, mặt hồng hào, vẫn giống hỡi trẻ. Nếu bảo đao của Hâu gia còn chưa già, nói không chừng trai già còn có thể sinh ra ngọc.”

“.....”

Nữ tử này thật dám nói!

Hắn u ám, chặn ngang bệ nàng, đi đến giường. Hai người nhìn nhau, tình sâu ý đậm, ngàn vạn lời nói đều nằm trong im lặng.

Nửa đêm, nàng mơ màng lăn trên giường, không đụng phải cái ôm quen thuộc ấm áp. Nàng hí mắt, nửa ngẩng đầu, không có ai ngoài giường.

Nàng tức thì tỉnh táo, ngồi dậy.

Nến trong phòng vẫn còn, lại không có bóng dáng của hắn. Trễ như vậy, hắn đi đâu chứ?

Nàng khoác áo đứng dậy, mang giày xuống đất, nhẹ nhàng mở cửa. Bên ngoài Thái Thanh nghe động tĩnh, kinh ngạc, thấy phu nhân, vội nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, sao ngài dậy rồi?”

“Hầu gia đâu?”

“Nô tỳ không biết, hơn canh ba Hầu gia rời đi, nô tỳ nhìn... Như ra cửa.”

Thái Thanh cũng buồn bực, canh giờ kia Hầu gia ăn mặc ngay ngắn, còn khoác áo choàng, vừa nhìn là biết muốn ra ngoài. Nàng ấy là hạ nhân, tất nhiên không dám hỏi nhiều.

Úc Vân Từ nghi hoặc, hắn đêm hôm khuya khoắt ra cửa, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Gần đây hắn không ở nhà, một Hầu gia, thực sự có nhiều chuyện cần xử lý như vậy sao?

Nàng nghi hoặc nằm xuống giường. Nàng lại suy nghĩ, rốt cuộc không ngủ được.

Nàng nghĩ đến lời Cảnh Nhị nói, tướng đoán mệnh? Hắn chỉ người kia? Nàng sớm nghi Hầu gia không phải nam chính trong sách, có phải hắn cũng có tình huống giống nàng?

Vậy trước kia hắn là người như thế nào?

Sách chẳng nói nam chính là quý đoản mệnh, hơn nữa mãi đến kết cục cũng sống tốt, chẳng lẽ Cảnh Nhị nói bậy. Nàng trượt tay nàng tới lui ngoài ổ chăn, nhúu mày.

Mẹ con Phương thị đã chết, nàng sống tốt với thân phận của nguyên chủ. Có thể nói nội dung trong sách không hề liên quan đến cuộc sống hiện tại của nàng.

Nàng hà tất để ý, vứt bỏ chuyện trong sách, hẳn nên quan tâm chuyện trước mắt.

Hắn nửa đêm ra cửa, có phải xử lý chuyện nguy hiểm gì không? Một Hầu gia sinh ra trong phú quý, không thể không quyên trong triêu đình, theo lý mà nói, hẳn sẽ không làm ai ghen tị ghi hận, cũng sẽ không chọc phải phiêu phức.

Còn nữa, mặc dù hắn có việc, dựa vào thân thủ của hắn, tất nhiên sẽ không có việc gì.

Nàng nghĩ thoáng, vui đầu vào đầu, như có thể ngửi thấy hương thơm mát lạnh trên người hắn. Hắn không nói cho nàng biết, chắc chắn sợ nàng lo lắng, nàng cần gì phải suy nghĩ lung tung, hẳn nhất định sẽ bình an.

Lúc này Cảnh Tu Huyên đang một tòa đại trạch ở Thành Bắc. Sâu trong đình viện của đại trạch hẻo lánh lại an tĩnh, một ông cụ đang cau mày ngồi trong gian phòng tận cùng.

Ông cụ vừa về kinh thành không lâu, là Tổng đốc Hà Tây Cung Phúc Ninh, vóc người không cao, mặt phúc hậu, gương mặt hiền từ, hợp với hai chữ Phúc Ninh trong tên.

Ông ấy nghe Cảnh Tu Huyên nói, nhìn chăm chăm thanh niên trước mặt với đôi mắt đục.

“Cảnh Hầu gia nói thật?”

“Không dám không thật, mỗi chữ Cảnh mỗ nói, trời đất chứng giám, việc vừa được nói, không có nửa chữ giả dối. Cung đại nhân từng trải qua trận thảm chiến 40 năm về trước, lại đi theo Khuông Ngũ gia nhiều năm, theo lý mà nói, nên biết rõ vài chi tiết hơn Cảnh mỗ.”

Ánh mắt Cung Phúc Ninh lóe sáng, ông ấy nhớ lại nhiều năm trước.

Xác thật như lời hắn nói, chuyện có chút ly kỳ. Khi đó ông ấy sơ suất lại tham ăn, không chú ý nhiều. Sau đó ông ấy làm quan nhiều năm, dần dần ngộ ra vài chuyện.

Ngũ gia chết trận, Khuông gia chẳng thể gượng dậy nổi. Sau đó chương sự chậm rãi được giao cho Trình Thế Vạn, trùng hợp là mười hai năm trước, hai vị thiếu gia Khuông gia tùy quân xuất chinh, lại một chết một bị thương.

Người bị thương không thể tập võ, buồn bực chết, để lại một đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ.

Mà Trình gia, 40 năm đó, dần dần thay thế Khuông gia, trở thành gia tộc học võ đứng đầu trong triêu đình.

“Người nói không sai, nhiều năm qua, lão phu xác thật nghi hoặc. Ngũ gia có tài kinh thế như vậy... Nếu không phải ba vị công tử lần lượt bị hại, sao hắn biết rõ tình huống không thể thắng, sát nhập đô thành Nam Khương... Cuối cùng... Chết dưới thành...”

Cụ già tóc hoa râm nhớ tới chủ tử ngày xưa, đỏ hốc mắt.

“Cung đại nhân...”

Cung Phúc Ninh dùng tay áo lau đôi mắt, “Đề Cảnh Hâu gia chê cười, người yên tâm, nếu họ Trình phản bội chủ nhân, lão phu liêu mạng, cũng phải minh oan cho.”

“Đa tạ Cung đại nhân.”

“Cảnh H ầu gia khách sáo r ồi, lão phu là người Khuông gia. Phàm là Khuông gia gặp nạn, lão phu không thể chối từ đạo nghĩa, huống chi chuyện liên quan đến quan nổi oan của gia đình chủ tử. Để tên t ần thường họ Trình được thế, Đại Tư Mã? Phi, hấn cũng xứng!”

Củng Phúc Ninh Trình giống Thế Vạn, năm đó đầu là gia tướng của Khuông gia. Trừ bọn họ, còn có một gia tướng tên Lý Sơn. Trong số ba người, Ngũ gia coi trọng Lý Sơn nhất.

Mà Củng Phúc Ninh tham ăn, không để bụng võ học, chỉ quan tâm thức ăn, không có việc gì sẽ chui vào nhà bếp. Biệt danh Củng Sành Ăn của ông ấy có từ lúc đó.

Lý Sơn chết trận, chết trên chiến trường, chết khá thâm.

Còn vài vị công tử chết không tính là quá vẻ vang. Khi đó có lời đồn, nói Khuông gia bị trời phạt, giết chóc quá nặng, không chết già.

Lời đồn bị áp xuống, nhưng Khuông gia bắt đầu suy tàn.

Nếu hết thầy đầu do Trình Thế Vạn, vậy Khuông gia xuống dốc, chẳng có gì lạ.

Cảnh Tu Huyền được Củng Phúc Ninh bảo đảm, như thổi phào, nói: “Ta chịu đại ân của Khuông gia, có được kiếm phổ của Khuông gia, chuyện của Khuông gia chính là chuyện của ta. Nhưng ta vẫn còn trẻ, chỉ sợ bề hạ không tin. Nếu Củng đại nhân tự dâng sớ, nói vậy, bề hạ nhất định sẽ trịnh trọng tra rõ.”

Củng Phúc Ninh gật đầu, “Người yên tâm, tối nay ta sẽ viết sớ.”

“Củng đại nhân, khoan đã, thời cơ chưa tới.”

Củng Phúc Ninh bị ngăn lại, sửng sốt, “Thời cơ?”

“Không sai, chúng ta phải đợi thời cơ.”

Cung Phúc Ninh gật đầu khi hắn nhìn ông ấy. Thanh niên này không hồ là người kế thừa kiếm pháp Khuông gia, khí thế và thần thái không chỗ nào không giống người Khuông gia chân chính.

Đặc biệt là Ngũ gia.

Chẳng lẽ Ngũ gia là thần linh, điểm hóa Cảnh Hưu gia?

Cung Phúc Ninh cẩn thận ngẫm lại, càng nghĩ càng có khả năng, sắc mặt nghiêm túc, có chút phức tạp, tôn trọng Cảnh Tu Huyền thêm một phần.

Cảnh Tu Huyền xem trong mắt, ánh mắt thâm trầm.

“Cung đại nhân lần này về kinh thành, có tính toán gì không?”

Sắc mặt Cung Phúc Ninh nặng nề. Lần này Cung Phúc Ninh về kinh thành báo cáo công việc, nếu không đoán sai, chỉ sợ phải rời đi chỗ của ông ấy. Ông ấy đã cai trị Hà Tây nhiều năm, sớm bén rễ. Nhưng một tỳ thánh chỉ làm ông ấy phải dọn nhà quay về kinh thành.

“Hết thủy theo Thánh Thượng sắp xếp.”

Ông ấy vừa đến kinh thành, Trình Thế Vạn tới bái phỏng. Trình Thế Vạn đầu tiên nhắc lại chuyện cũ, tiếp theo đề cập để lại vị trí Hộ bộ cho ông ấy, dựa vào công trạng của ông ấy, có thể nhận chức Thị lang.

Ông ấy thấy lo lắng, hiện tại họ Trình có mảnh khoé thông thiên, nếu đối phương không nói gì trước mặt bề hạ, ông ấy không tin.

Nếu ông ấy không biết hành động của họ Trình, thật ra không oán hận, chỉ là đổi chỗ khác, mỗi ngày thay đổi để làm thức ăn ngon.

Cảnh Tu Huyền mỉm cười, nói: “Cung đại nhân ở Hà Tây nhiều năm, tất nhiên không nở. Năm đó Hà Tây hoang vắng, quan trong kinh thành không muốn bị đưa ra xa, chỉ có Cung đại nhân có tâm nhìn xa trông rộng, tự nguyện xin ra chỗ đó. Từ biệt 30 năm, Hà Tây nghiêng trời lệch đất, trái cây ngọt lành, hương thơm lúa mạch bay khắp nơi, nói nói nơi đó là một

Giang Nam cũng không phải nói quá. Củ khoai lang phồng tay năm đó trở thành miếng thịt béo bở, kẻ ở tứ phương nghe tin lập tức hành động, muốn vớt chút lợi lộc. Lúc này, Cung đại nhân không muốn cũng phải nhường kẻ khác miếng thịt béo bở này.”

Cung Phúc Ninh biết đạo lý này, nghĩ đến chỗ kinh doanh nhiều năm bị người khác hưởng lộc, có chút không thoải mái.

Cung Phúc Ninh dao động, Cảnh H`au gia sẽ không vô duyên vô cớ nói chuyện này với ông ấy.

“Lão phu hết thầy nghe theo bệ hạ sắp xếp, chỉ đáng tiếc rượu nho ngon ở Hà Tây... Sợ là bản thân không có duyên ử. Không biết Cảnh H`au gia có cao kiến gì?”

“Không dám nói là cao kiến, trước mắt cứ ở lại kinh thành, không phải thượng sách. Sao Cung đại nhân không đi Lũng Bắc để tránh né? Tuy Lũng Bắc lạnh lẽo, nhưng hoang vắng, dễ dàng chài vớt. Ta nghe nói hồ băng vực tuyết Lũng Bắc có cá Ngân Bối cực kỳ tươi ngon, nói vậy nhất định hợp tâm ý của Cung đại nhân.”

Cung Phúc Ninh cười ha ha, “Cảnh H`au gia đúng là nói trúng ý của lão phu, lão phu nghe danh cá Ngân Bối đã lâu. Ta nghe nói rời khỏi nước của vực tuyết, chưa được một ngày sẽ chết. Đáng tiếc không thể nếm thức ăn tươi, nếu thật đi đến Lũng Bắc, thật ra có thể giải quyết cơn thèm mấychục năm nay của lão phu.”

Vẻ mặt Cảnh Tu Huyền thả lỏng, phảng phất trước mặt là một chàng lính.

Chàng lính mê rượu ở bữa tiệc ăn mừng nào đó, ngủ đến mặt trời lên cao, bị hấn phạt đánh hai mươi gậy. Hai mươi gậy trôi qua, chàng lính nằm dưỡng thương nửa tháng. Vết thương lành, chàng lính chạy ra bờ sông gần đó bắt cá, tự làm một món canh cá bưng đến trước lều trại của hấn, nói là đ`ền tội.

Lúc đó, sắc mặt chàng lính đen đỏ, nét mặt chất phác, như trời với đất so với gương mặt phúc hậu hiện tại.

Chuyện cũ theo gió, chuyện đó làm người ta buồn bã.

Trình Thế Vạn thật ra không nhúng tay chuyện ở Hà Tây. Cùng Phúc Ninh và Trình Thế Vạn có tình cảm đồng môn, cho dù Cùng Phúc Ninh không bị họ Trình lợi dụng, cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của Trình Thế Vạn, cho nên Trình gia không nhắm vào Hà Tây.

Kẻ động tâm chân chính là Phương gia, Phương gia vốn không có căn cơ sâu, thiếu tiền thiếu người, nhắm vào năm nay sản vật Hà Tây được mùa.

“Cùng đại nhân rộng rãi, kinh thành hiện nay, thế cục thượng không rõ, rời xa kinh thành, chưa chắc không phải chuyện tốt.”

Đôi mắt hần thâm thúy, chân thành không lộ ra ngoài. Cùng Phúc Ninh không cần nghĩ sâu hơn, cảm thấy hần thật sự suy nghĩ cho ông ấy. Trước mắt các vị Vương gia dần trưởng thành, kinh thành thay đổi đột ngột, đúng là không nên ở lại lâu.

Không biết Cảnh Hài gia ủng hộ vương gia nào?

“Đa tạ Cảnh Hài gia thẳng thắn.”

Cùng Phúc Ninh cảm tạ, nếu không nhờ những chuyện Cảnh Hài gia nói hôm nay, có lẽ sẽ ở lại kinh thành. Trình Thế Vạn nắm quyền lớn, ông ấy không có cách từ chối.

Còn nữa, Trình gia có một Hoàng Hậu, Thái Tử lại là cháu ngoại Trình gia.

Ông ấy chỉ thuận nước đẩy thuyền chuyện nắm chắc, sao lại không làm?

Nhưng hiện tại, ông ấy cũng không rõ. Một khi ông ấy vạch trần chuyện năm đó, sẽ rút dây động rừng. Nếu Trình Thế Vạn bị hỏi tội, Trình gia sẽ xuống dốc không phanh.

Đến lúc đó Trình Hoàng hậu hay Thái Tử cũng thế, mọi chuyện không thể đoán trước được.

Cảnh Tu Huyền đã nói xong, đứng dậy cáo từ.

Hắn đi rồi, quản gia Cung Phúc Ninh lộ đầu ra, “Đại nhân, có thể tin những gì Cảnh Hầu gia nói?”

Mạc quản gia là ông cụ đi theo Cung Phúc Ninh nhiều năm, lúc Cung Phúc Ninh còn là gia tướng của Khuông gia, Mạc quản gia là đầu bếp trong quân đội Khuông gia. Bởi vì ăn, ông ấy kết duyên với Cung Phúc Ninh.

“Ta tin lời hắn nói.”

Ánh mắt Cung Phúc Ninh hoài niệm, người trẻ tuổi kia có thần thái và cử chỉ rất giống Ngũ gia, Cung Phúc Ninh chột tin đối phương. “Người xem bóng lưng của hắn giống ai?”

Mạc quản gia híp mắt, nhìn bóng dáng cao ráo ngay thẳng bước qua cánh cửa, biến mất trong đêm đen. Mạc quản gia kinh ngạc há to miệng, lầm bầm: “Chẳng lẽ lão nô hoa mắt? Cảnh Hầu gia... Rất giống Ngũ gia.”

“Cũng không phải, lão Mạc, người tin có thần linh không? Ngũ gia thành thần, nào còn chịu đựng oan khuất ở nhân gian, tất là hắn điễm hóa Cảnh Hầu gia. Ta nghe nói khoảng thời gian trước, họ Trình và Cảnh Hầu gia tỷ thí, thất bại thảm hại.”

Mạc quản gia vừa khép miệng, lại mở miệng, “Thân thủ của Trình Thế Vạn 40 năm trước đã đủ lợi hại, hắn bại bởi Cảnh Hầu gia?”

“Không sai, thế nhân đâu nói Cảnh Hầu gia được kiếm pháp chân truyền của Khuông gia.”

Lão quản gia vui mừng, “Nếu thật như vậy, Ngũ gia không hổ là Ngũ gia, đúng là chọn đúng người.”

“Ai ui, chỉ lo nói chuyện, người mau đi xem đờ ăn khuya đi, canh Tam Ti xong chưa?” Cung Phúc Ninh vỗ trán, vội vàng thúc giục lão quản gia.

Lão quản gia “.....”

Bọn họ đang đàm luận chuyện Ngũ gia, sao đại nhân lại nghĩ đến đờ ăn. Cũng là đại nhân thích ăn, không đặt tâm tư trong kiến công lập nghiệp. Nếu không, sợ là...

Lão quản gia rời đi, trông như lửa sém lông mày.

Cung Phúc Ninh nhìn bóng đêm, lẩm bẫm, “Ngũ gia, ánh mắt của ngài vẫn tốt như thường...”

Chương 87

Tải ebook: dtv-ebook.com

Úc Vân Từ vừa buồn ngủ, nghe tiếng cửa, buồn ngủ lại chạy trốn sạch sẽ. Nàng nhắm mắt lại, nghiêng người giả bộ ngủ, nhận ra người đi vào phòng, có tiếng vải ma sát khi cởi quần áo, sau đó giường bị đè xuống.

Tim nàng vốn lên xuống theo tiếng vang, hấn nằm xuống, nàng lập tức yên ổn, khóe miệng có ý cười.

Thân thể vô ý thức lăn ra bên ngoài, lăn vào cái ôm quen thuộc. Nàng thoải mái thở dài, lúc này mới cảm thấy buồn ngủ đánh úp, ngáp một cái, vùi đầu vào lòng hấn. Trong chốc lát, nàng nặng nề ngủ.

Cách bức tường là nhị phòng Cảnh gia, nhị lão phu nhân lăn qua lộn lại, không ngủ được.

Tối nay viện phía đông cãi cọ ồn ào, lão nhị không thoải mái, uống chút rượu ở ngoài. Hấn về lại mắng con dâu, lại giáo huấn Tềca nhi.

Gà bay chó sủa, con dâu vừa khóc vừa làm ồn, nói không có cách nào sống qua ngày được nữa, phải về nhà mẹ đẻ. Tềca nhi càng không chịu thua, hấn không làm gì còn bị mắng, uất ức đến cáo trạng với bà ta.

Bà ta đau lòng không thôi, an ủi trưởng tôn.

Bà ta đuổi tới nhị phòng, đầu tiên khiển trách hạ nhân. Những tên không có mắt, không thấy lão nhị say xỉn, không biết dìu hấn đi nghỉ ngơi, còn để mặc hấn làm ồn.

Tiếp theo bà ta trấn an lão nhị gia.

Nhà của con dâu có nền tảng, lão gia thông gia có chức quan ngũ phẩm. Con dâu là đích trưởng nữ, lúc trước gả cho lão nhị vì lão nhị có công danh phú quý, hơn nữa bọn họ là nhị phòng Hậu phủ.

Hiện giờ, lão nhị là tú tài, còn chưa tiến thêm một bước. Nhị phòng còn bị tách ra khỏi H ầu phủ, tự lập môn hộ. Lão gia thông gia thường cho bà ta xem sắc mặt, tính tình con dâu cũng ngang ngược hơn, vênh mặt hất hàm sai khiến người khác ở Đông viện. Phàm là nàng ta không hài lòng, sẽ đòi về nhà mẹ đẻ.

Nàng ta nén giận, ki ềm chế không phát tác.

Ai bảo nhị phòng bọn họ hiện tại nghèo túng đến mức phải xem sắc mặt của thông gia quan ngũ phẩm.

Từ khi bà ta biết chất nhi đại phòng là quý đoản mệnh, đã có tâm tư kia. Trước đó, bà ta còn không vội, chờ chất nhi chết, tước vị H ầu phủ sớm hay muộn cũng sẽ là của nhị phòng.

Bà ta nào ngờ đứa trẻ kia càng sống càng khỏe, sau đó học kiếm pháp Khuông gia, càng cường tráng, không giống tên đoản mệnh. Bà ta thấy hẳn càng lợi hại, còn cưới vợ mới nóng vội.

Năm nào bà ta cũng nói với bản thân nhị phòng nhất định có người nổi bật, ngăn chặn đại phòng. Bà ta nghĩ rằng nếu lão nhị trúng cử, tình huống còn có thể xoay chuyển. Ai ngờ năm nay lão nhị vẫn thi rớt, năm nào cũng ngóng trông, năm nào cũng thất bại.

Bà ta vất vả khuyên con dâu, trấn an trưởng tôn, đã kiệt sức. Bà ta nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của nhị phòng, nào còn ngủ được.

Lòng bà ta như lửa đốt, cũng không thể chờ nữa, chờ nữa Tương tử nhi sẽ lớn.

Tương tử nhi còn chưa quyết định hôn sự, cứ nghĩ rằng lão nhị trúng cử. Tương tử nhi có ca ca là cử nhân, có thể dễ dàng thuyết phục người khác. Hiện tại nhìn xem, vẫn là công dã tràng.

Một đêm trần trọc, sáng sớm tinh mơ hôm sau, bà ta dẫn Cảnh Tương, cầm theo quà đáp lễ, gõ cửa trước H ầu phủ.

Người gác cổng H`au phủ mở hé cửa, bảo chờ đợi, phái người đi hậu viện thông báo phu nhân. Hôm nay Úc Vân Từ thức dậy trễ, tinh thần không tốt lắm.

Nàng vừa ngái ngủ vừa bảo Thái Thanh cho người dẫn họ vào.

Nhị lão phu nhân là trưởng bối, không có đạo lý bị từ chối ngoài cửa, nàng vẫn đ`ông ý tuân thủ lễ nghĩa này. Nhưng nếu trưởng bối không đáng để tôn trọng, đưa ra yêu cầu quá phận, vậy đừng trách nàng không cho mặt mũi.

Không bao lâu sau, nhị lão phu nhân và Cảnh Tương được mời vào.

Úc Vân Từ cười, gọi nhị thẩm, bảo họ ngồi xuống.

Cảnh Tương hôm nay cố ý ăn diện, đảm đương nổi mấy chữ đoan trang tú nhã. Nhưng cô nương này đang khó chịu, nhìn cách bài trí trong phòng.

So với lần trước, căn phòng này được sắp xếp tinh xảo hơn.

Nếu nàng ta là tiểu thư H`au phủ, nào bị một tiểu quan lục phẩm ghét bỏ xuất thân của nàng ta chứ? Huống chi tên kia chỉ là thứ trưởng tử của tiểu quan gia lục phẩm.

Càng nghĩ càng khó chịu.

Tiểu quan gia lục phẩm làm nương nàng ta tức giận, mấy ngày không ăn ngon. Bà ta giận dữ, thế nào cũng phải tìm cho nàng ta một hộ gia đình tốt hơn nữa, liên tiếp xem cho nàng ta mấy hộ gia đình, còn chưa được quyết định.

Người khác không nói ngoài miệng, người trung gian âm ừ vài câu, đại ý vẫn là gia thế nhị phòng bọn họ quá kém. Môn đăng hộ đối, nếu không phải bọn họ nhị phòng họ Cảnh, chỉ sợ người khác còn không nhắc đến hôn sự.

Nàng ta cần môi, nương sáng nay nói với nàng ta muốn gả nàng ta cho người trong sạch, cần phải cần xin tam tâu.

Úc Vân Từ thấy nàng ta, biết hai mẹ con này có suy nghĩ gì.

Nhị lão phu nhân cười nói: “Hôm qua phu nhân phái người đưa bánh trung thu, ta nếm rồi, rất ngon. Cũng là phu nhân có tâm tư tỉ mỉ, có thể nghĩ ra cách ăn như vậy.”

“Nhị thẩm nhận được quà thì tốt, ta vốn muốn phái người đi hỏi một câu, có phải quà chưa được đưa đến không? Đêm qua nhị ca uống rượu, ồn ào ở cửa Hầu phủ, nói ta và Hầu gia không hiểu thuận, ngày lễ ngày tết mà không có quà cáp gì cả. Ta thật sự oan uổng, bánh trung thu được làm ra, chuyện đầu tiên mà ta làm chính là sai hạ nhân đưa đến chỗ nhị thẩm.”

Nàng nói xong, tỏ vẻ uất ức.

Nhị lão phu nhân bị nàng chặn họng, cười gượng nói: “Nhị ca người thi rớt, có chút không dễ chịu. Hắn uống rượu, có lẽ không biết hắn đã làm gì. Cháu dâu bao dung nhiều hơn, đừng tức giận với hắn. Ta nhìn bánh trung thu kia là biết tổn tâm tư, biết người dùng tâm.”

“Đầu là cách ăn các bà tử phòng bếp nghĩ ra, nếu nhị thẩm thấy ngon, lát nữa ta sai bọn họ lấy công thức đưa cho nhị thẩm.”

Nhị lão phu nhân làm như thụ sủng nhược kinh, liên tục chối từ, “Sao mà được chứ, ta chỉ nhắc thôi, phu nhân khách sáo quá rồi.”

Nàng muốn bà ta khách sáo, nếu nhị phòng an phận, nàng đừng ý khách sáo ở chung với bọn họ. Nhưng nhị phòng muốn bày trò, thứ lỗi nàng không thể phụng bả.

Nhưng nàng cũng hào phóng chia sẻ công thức làm bánh trung thu, cũng chẳng có kỹ thuật gì đặc biệt.

Nàng cho Truyện Họa chạy đến phòng bếp, viết công thức. Nhị lão phu nhân nhận lấy công thức, còn nói ngại quá, nhưng vẫn xếp tờ giấy công

thức đặt vào tay Cảnh Tương.

“Tương tử nhi cất đi, sau này con gả đi rồi, có thêm một món đồ quý cất dưới đáy hòm, nhà chồng cũng sẽ xem trọng con. Đến lúc đó, con phải cảm ơn tam tâu con đấy.”

Cảnh Tương xấu hổ tiếp nhận, cẩn thận cất vào tay áo.

Úc Vân Từ nhướng mày, chờ nhị lão phu nhân nói tiếp.

Quả nhiên, nhị lão phu nhân quay đầu, thở dài, “Đều là ta làm nương vô dụng, đến bây giờ cũng không chọn được người trong sạch cho Tương tử nhi. Phu nhân thiện tâm, lại là tam tâu của Tương tử nhi, nhị thẩm phải đem mặt già này, đi làm phiên người là tam tâu, lo lắng cho nó.”

“Nhị thẩm muốn ta làm gì?”

Nhị lão phu nhân nghe xong, vội nói: “Phu nhân có mặt mũi, nhị thẩm phương pháp. Sau này phu nhân ra cửa, không ngại dẫn Tương tử nhi ra ngoài đi dạo.”

Bà ta muốn nàng ra cửa làm khách, dẫn theo Cảnh Tương.

Nhị lão phu nhân tham lam, ánh mắt đúng là cao.

Bà ta sợ nàng không đồng ý, lại nói: “Phu nhân, cô nãi nãi gả chỗ tốt, cũng là trợ lực cho nhà mẹ đẻ. Tương tử nhi của chúng ta là đứa trẻ hiếu lễ nghi nhất, biết báo ân, tương lai có nhân duyên tốt, chắc chắn nhớ đến con.”

Úc Vân Từ nhìn Cảnh Tương, Cảnh Tương nắm chặt khăn tay, không biết là khẩn trương hay là khó xử.

Nàng nhớ rõ dáng vẻ xem kịch vui của hai mẹ con này vào ngày đầu tiên nàng xuyên tới đây. Lúc này mới qua bao lâu, họ đã tới cầu xin nàng, đúng là phong thủy luân lưu chuyển.

“Không phải ta không giúp, mà là ta làm khách của người ta, không phải Quốc Công phủ thì cũng là thế gia khác. Cho dù là thứ tử của bọn họ, cũng cưới thứ nữ đại phòng nhà cao cửa rộng hoặc đích nữ quan cấp thấp.”

Nàng nói xong, sắc mặt Cảnh Tương trắng bệch.

Thân phận địa vị, lại là ý này. Vì sao tất cả mọi người không nhìn thấy cái tốt của nàng ta, chỉ để ý xuất thân của nàng ta? Luận diện mạo, nàng ta tự nhận bản thân nằm ở tâm trung, luận nữ công gia chánh, nàng ta tin chắc không có mấy ai có thể sánh với nàng ta.

Nàng ta tin dù gả vào nhà cao cửa rộng, cũng có thể hiên tuệ biết lễ, được nhà chồng kính yêu.

Tam tâu này có tư cách gì nói nàng ta?

Nàng ta đang muốn mãi lại, bị nhị lão phu nhân đè tay.

Sắc mặt nhị lão phu nhân rất khó coi, bà ta nhìn Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ cũng không né tránh, để mẹ con họ nhìn nàng.

Nhị phòng không có ai làm quan trong tri ều đình, chỉ có một người làm quan trong tri ều đình là lão đại Cảnh Tu Văn, nhưng cũng là chức võ vệ Chánh bát phẩm. Bọn họ có gia thế như vậy, nhà tiểu quan cũng chướng mắt họ. Nhị lão phu nhân còn muốn dụ nàng, Cảnh Tương gả vào nhà cao cửa rộng, cũng mơ mộng thật đấy.

Bọn họ nhìn nhau, người bại trận trước là nhị lão phu nhân.

“Phu nhân... Tương Nhi có diện mạo và nhân phẩm, người...”

“Nương, người hà tất cầu xin tử ta!”

Cảnh Tương đứng bật dậy, “Nữ nhi thấy tam tâu vốn không có ý giúp chúng ta, cái gì mà xuất thân, đang tìm cớ mà thôi. Nếu tử ta thật có lòng, nữ nhi không tin không tìm được gia đình thích hợp.”

Úc Vân Từ lạnh mặt, Cảnh Tương nói không sai.

Nếu nhị phòng thức thời, nàng vui vẻ giúp bọn họ. Họ lấy danh nghĩa Hâu phủ kết thân với người khác, tuy rằng Cảnh Tương gả không gả cho thế gia đứng đầu, vẫn có thể gả cho thứ tử nhà bình thường.

Dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà nàng phải mưu tính thay cho mấy tên vong ơn như nhị phòng?

“Nhị thẩm, người xem Tương tử nhi kiêu ngạo chưa kìa. Theo ta thấy, muội ấy đâu cần người khác giúp đỡ, nói không chừng có thể tự tìm được lang quân như ý. Nhị thẩm lo nhieu rấ.”

Ngược nhị lão phu nhân phập phồng, bà ta có thể nghe ra ý trong lời nói của nàng. Cháu dâu đang mắng người ta, cái gì mà tự tìm lang quân, không phải đang mắng Tương Nhi?

Nữ nhi của bà ta biết lễ nghi, giữ bổn phận, nào không có liêm sỉ như phụ nhân trước mắt, cấu kết làm bậy với biểu ca. Người khác không biết, bà ta rõ ràng.

Ngày đó rõ ràng Thẩm thiếu gia và cháu dâu làm bậy với nhau, chỉ là cháu dâu cho rằng giấu trời qua biển, không ai biết chuyện đó. Ai ngờ không chỉ có Đỗ thị, bà ta cũng nghe được chuyện.

Bà ta không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy.

Phụ nhân trước mắt vờ đoan trang, còn chế nhạo Tương Nhi, bà ta hận không thể xé nát miệng của đối phương.

Nhưng bà ta nghĩ đến Thẩm thiếu gia mất tích, lại có chút sợ hãi. Thẩm thiếu gia mất tích, sống không thấy người, chết không thấy thi thể. Quảng Xương Hâu phủ làm bộ làm tịch tìm mấy ngày, không tìm ra hấn.

Bà ta hoài nghi Thẩm thiếu gia cản trở chuyện của ai đó, bị kẻ khác lén lút diệt khẩu.

Mà người kia, trừ phụ nhân trước mắt, bà ta không nghĩ ra được người thứ hai.

Bà ta sợ hãi, không dám nói, chỉ đành gào, “Phu nhân, người chướng mắt chúng ta, cũng không nên nói thế sỉ nhục người khác...”

Úc Vân Từ đau đầu, không nên cho hai người này vào phòng. Xem ra nàng không thể có hiên danh, muốn có hiên danh kính trọng trưởng bối, phải làm bản thân uất ức.

“Nhị thẩm nói không sai, ta chướng mắt nhị phòng các người. Nhị phòng các người có gì đáng để ta coi trọng? Chuyện các người đê cấp, thứ lỗi cho ta không làm được, mời về cho.”

“Phu nhân, mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, người có thể bảo đảm không cầu xin chúng ta?”

Nhị lão phu nhân xụ mặt, kéo Cảnh Tương đứng lên, căm tức nhìn nàng.

Nàng mỉm cười, “Ta đúng là không sợ, dù có ngày đó, Hầu phủ chúng ta có nghèo túng cũng sẽ không cầu xin các người, điểm này, nhị thẩm đại có thể yên tâm. Còn nữa, nhị phòng các người dựa vào cái gì có thể có mặt mũi chứ, dựa vào cậu con trai thi mười mấy năm cũng chẳng thi đậu hay là dựa vào đứa cháu trai, còn nhỏ đã biết bày trò hại người khác? Trưởng bối không ngay thẳng, hậu bối chắc chắn xiêu vẹo. Nhị phòng các người muốn lên cao, mấy thế hệ này cũng chẳng thể lên cao nổi đâu.”

Về trăm năm sau, nàng không quản được.

Nhị lão phu nhân bị nàng nói thế, sắc mặt xanh trắng.

“Hay lắm... Hay lắm... Ta xem các người có thể đắc ý được bao lâu...”

Úc Vân Từ cười, không quan tâm bà ta. Ít nhất lúc bà ta chết, bọn họ còn đắc ý. Nàng thẫn nói, không nói ra ngoài.

Hai mẹ con nhị phòng tức giận rời đi, Thái Thanh lo lắng nói: “Phu nhân, nhị lão phu nhân liệu có đi khắp nơi nói xấu, ở phía sau ngán đường phu nhân không?”

Nàng uống một ngụm trà, chậm rì rì nói: “Lòng tham không đáy, dù ta giúp bọn họ thì thế nào chứ? Họ vĩnh viễn không biết đủ, có một thì có hai, dù ta đối xử tốt với bọn họ như thế nào, lúc họ nên ngáng chân, sẽ không nương tay. Nếu ta tốn công vô ích, hà tất làm việc ngu ngốc. Kệ họ đi, không gây ra sóng to gió lớn gì đâu.”

Nhị phòng trước kia còn ít chơi xấu sau lưng sao?

Nàng không thể không để bụng.

Thái Thanh nghe nàng nói, vội nói: “Vẫn là phu nhân nhìn thấu, nô tỳ nghĩ sai rồi.”

Nàng cười, nhớ tới Đan Cẩm, hỏi: “Đợi lát nữa Cẩm thiếu gia đi học về, bảo hắn lại đây.”

Thái Thanh đồng ý.

Giờ Ty vừa qua, Đan Cẩm tan học trở về.

Đan Cẩm mặc áo gấm xanh đen, cài phát quan. Thân thể nhỏ bé ngay thẳng, gương mặt non nớt có vẻ nghiêm túc. Đứa bé bước qua bậc cửa, nghiêm túc biến mất, đứa bé chạy tới chỗ nàng.

“Cữu mẫu.”

Nàng giang hai cánh tay, ôm chầm hắn. Hắn mập hơn, trông trắng trẻo đáng yêu. Một lớn một nhỏ ngồi cạnh bàn dùng cơm trưa, nàng nghe tên nhóc nhắc tới sâu bướm đứa bé nuôi.

“Cữu mẫu, mấy con sâu kia tạo kén rồi!”

Ánh mắt Đản Cầm sáng ngời, có chút đắc ý. Đứa bé nuôi những con sâu đó, bây giờ tụi nó đã tạo kén. Hắn biết cuối cùng chúng nó sẽ biến thành bướm như cũu mẫu nói.

“À, vậy à?”

Nàng cũng bất ngờ, thực ra, nàng không nghĩ đứa bé sẽ thành công. Bướm sống ngoài trời, dựa theo quy luật tự nhiên, chúng sẽ tạo kén để lột xác thành bướm. Nàng chưa bao giờ trông thấy bướm nuôi bởi người.

Đản Cầm thấy nàng hứng thú, nhỏ giọng thề nhảm, “Cũu mẫu muốn xem không?”

Nàng đương nhiên muốn xem, làm nhân chứng đấy.

Nàng chứng kiến lần đầu tiên tên nhóc thành công, tuy rằng bé nhỏ, cũng có chút không vinh quang lắm. Nhưng trong mắt nàng, một đứa trẻ có thể kiên trì làm một chuyện mãi cho đến khi nó có kết quả, đã là một chuyện đáng để khen thưởng.

Nàng nắm tay Cầm Nhi, đi đến sân hắt.

Trong sọt tre, nhánh cây khô khốc, mấy cái kén cứng màu xám tro. Kén không lớn, tổng cộng có ba cái.

“Cầm Nhi giỏi quá.” Nàng tự đáy lòng khích lệ, nhìn gương mặt trắng nõn của tên nhóc chậm rãi đỏ, ngượng ngùng cười.

“Ngày mai Cầm Nhi muốn Đình Sinh ca ca tới xem.”

“Được, ngày mai Đình Sinh ca ca luyện công xong, con có thể bảo ca ca đến đây chơi.” Nàng mỉm cười nhìn hắn, ánh mắt cổ vũ. Cầm Nhi thích Đình Sinh, có thể sợ quấy rầy Đình Sinh luyện võ, rất ít khi đi tìm hắn chơi. “Cầm Nhi rất thích Đình Sinh ca ca?”

Nàng vừa xoa đầu của hắn vừa hỏi.

Đàn Cẩm gật đầu mạnh, “Cữu mẫu, Cẩm Nhi thích cữu mẫu nhất, thích Đình Sinh ca ca thứ hai. Đình Sinh ca ca thơm, như cữu mẫu.”

Nàng không nhịn được bật cười, càng từ ái nhìn hắn. Tên nhóc sợ nàng thương tâm, còn bày ra địa vị của nàng, tiếp theo mới là Đình Sinh.

Chỉ là Đình Sinh thơm tho ở trong lòng hắn?

Đúng rồi, Đình Sinh dù thích múa đao kiếm như con trai, nhưng thích sạch sẽ, mỗi lần luyện công xong, sẽ tắm gội thay quần áo. Còn nữa, nam tử và nữ tử không giống nhau, nữ tử không có khả năng có nhiều mùi mồ hôi như nam tử.

Xem ra, nàng tìm thời cơ, nhắc nhở Đình Sinh một chút.

Cẩm Nhi nhìn ra gì không quan trọng, sợ có người thấy hắn không thích hợp.

“Cữu... Cữu.” Đàn Cẩm đột nhiên thay đổi sắc mặt, đứng thẳng, chờ đợi bị giáo huấn.

Nàng kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy nam nhân cao ráo.

“Sao ngài biết ta ở chỗ này?”

Ánh mắt hắn sâu thẳm, phủ trùm mây sấm của chủ tử, nàng còn có thể đi nơi nào?

Nàng cúi đầu, nhìn thấy Đàn Cẩm khấn trương, cười nói: “Cẩm Nhi, con để cữu cữu xem những con sâu tạo kén của con đi. Hầu gia, ta nói cho ngài nghe, Cẩm Nhi của chúng ta lợi hại lắm, nó nuôi mấy con sâu trên cây tạo kén.”

Cảnh Tu Huyền nghe vậy, nhìn thấy phu nhân nháy mắt.

“Ở đâu?”

Hai chữ ngắn gọn làm Đản Cẩm suýt nhảy lên. Thân thể nhỏ bé vội đi dọn sọt tre, hất giỏ cao, “Cữu cữu xem...”

Tuy sọt tre không nặng, nhưng đối với một đứa trẻ mấy tuổi mà nói, vẫn khó khăn.

Nàng bu òn cười nâng sọt tre, “Hầu gia, ngài thấy chưa, Cẩm Nhi của chúng ta lợi hại không?”

“Không t ồi.” Hấn nhàn nhạt nói, nhìn thấy đứa trẻ dùng lực, mặt có chút hồng, hấn cup mắt nói: “Cẩm Nhi... Có muốn tập võ không?”

Đản Cẩm sợ ngây người, cữu cữu hỏi hấn muốn tập võ không?

Úc Vân Từ nhận sọt tre, đặt sang một bên. Chuyện tập võ phải tự nguyện, tuy nàng cho rằng là chuyện tốt, nhưng không thể làm chủ thay Cẩm Nhi.

Một lát, Đản Cẩm gật đầu, “Cữu cữu, Cẩm Nhi muốn!”

Hấn muốn tập võ, nghĩ đến có thể lợi hại như Đình Sinh ca ca. Càng quan trọng là nói không chừng có một ngày, hấn sẽ lợi hại như cữu cữu. Hơn nữa nếu hấn tập võ, có thể thường xuyên nhìn thấy cữu cữu, ở bên cữu cữu.

“Được, ba ngày sau, giờ Mùi con tới tìm ta. Còn nàng nữa, cũng phải học.”

Ngón tay thon dài chỉ vào nàng, nàng sửng sốt, liên quan gì đến nàng?

“Thiếp?”

“Không sai, chính là nàng. Nàng thì không cần đúng giờ, ta rảnh sẽ dạy nàng.”

Nàng cân nhắc, không cần đúng giờ nghĩa là linh hoạt. Bây giờ hấn bận rộn như thế, chưa chắc ngày nào cũng rảnh. Tuy nàng không hứng thú với

tập võ, nhưng có thêm kỹ năng, cũng chẳng sao cả. Nếu nàng gặp chuyện gì đó, cũng không đến mức mặc người ta xấu xí.

Nàng không dây dưa, đồng ý với hắn.

“Chỉ là vì sao là ba ngày sau?”

Nàng nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ dạy người ta tập võ, còn phải xem ngày hoàng đạo?

“Nàng lát nữa sai bọn nha đầu thu dọn mấy bộ quần áo, chúng ta ra cửa mấy ngày.”

Hắn nhàn nhạt nói, nhắc chân ra cửa.

Nàng “À” một tiếng, dặn dò Cao thị. Cẩm Nhi lát nữa phải nghỉ trưa, bảo họ cẩn thận chăm sóc. Sau đó nàng ng ửi xôm, sửa lại quần áo cho Đàn Cẩm, nhỏ giọng dặn dò vài câu.

Đàn Cẩm còn đắm chìm trong hưng phấn cứu cứu muốn dạy hắn tập võ, nàng nói gì cũng li ều mạng gật đầu, nàng buồn cười.

Nàng dặn dò xong, rời đi.

Nàng đuổi theo nam nhân, nhin không được mở miệng hỏi: “H ầu gia, chúng ta đi đâu?”

“Bệ hạ đi săn thú mùa thu, quan viên cần dẫn gia quyến.”

Săn thú mùa thu?

Chẳng phải là buổi săn thú quy mô lớn, đây chính là tiết mục hoàng gia thích nhất. Nếu không phải hôm nay hắn nhắc chuyện này, nàng không nhớ nổi cổ đại còn có trò này.

Lòng dao động, nàng chưa tham gia lễ hội tập thể long trọng như vậy bao giờ.

“À, thật à? Thiếp phải chuẩn bị gì?”

Nàng hỏi xong, ánh mắt bắt đầu xa xăm. Nàng có cần đem theo quần áo nhẹ nhàng năng động, liệu có sắp xếp để nữ tử cưới ngựa bắn tên không? Nàng không biết mấy trò đó, làm sao bây giờ?

Hắn nhìn ra suy nghĩ của nàng, mắt có ý cười, “Không cần cố tình chuẩn bị gì cả, giống bình thường đi ra ngoài, đem quần áo và dụng cụ tùy thân là được. Nàng chọn vài bộ quần áo để gặp khách và mặc thường ngày.”

Nói cách khác, bệ hạ đi săn thú, dẫn nương nương trong cung. Cho nên các đại thần mới được cho phép dẫn gia quyến, thứ nhất là nói chuyện với các nương nương, thứ hai là nữ nhân xã giao với nhau.

Nàng hiểu, có suy nghĩ trong lòng.

Xem ra nàng nghĩ quá nhiều, nghĩ nam tử muốn tổ chức tỷ thí săn bắn, bọn nữ tử cũng sẽ có thi đấu quy mô nhỏ với nhau. Thật sự không trách nàng nghĩ như vậy, chủ yếu là trước kia xem TV nhiều.

Rốt cuộc nàng vẫn hưng phấn, đây là lần đầu tiên nàng tham gia lễ hội long trọng như vậy kể từ khi xuyên tới đây.

Nàng về phòng, gọi Thái Thanh và Truyện Họa, chủ tớ vui mừng thảo luận quần áo cần đem theo. Bọn họ lấy quần áo trong tủ xem.

Cảnh Tu Huyền ngồi một bên, lặng lẽ nghe họ nghị luận. Hắn thường nhận được ánh mắt vui vẻ và mong chờ của nàng.

Nàng mặc váy bó eo màu lục, nhìn hắn.

Hắn gật đầu, nghe nàng dặn dò Thái Thanh đem bộ quần áo kia, thanh âm vui vẻ, nàng đang ngâm nga.

Tiếng ca không có lời, chỉ có điệu, phong cách hoạt bát. Hắn chưa nghe bao giờ, trong nhịp điệu đều là tâm tình vui vẻ ngăn không được, dường

như bướm bay tán loạn, vòng quanh nàng.

Hẩn tĩnh tâm lắng nghe, cup mắt, cảm nhận nàng vui vẻ, cúi đầu cười.

Chương 88

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lâm Uyển hoàng gia nằm ngoài kinh thành ba mươi dặm, hai đ ồi núi trống trải, nơi xa là núi cao nguy nga. Mặt khác liên thông nam bắc, ngự lâm quân thiết lập trạm canh gác tại đây để đóng quân.

Lâm Uyển có diện tích cực lớn, phạm vi trăm dặm đều là khu vực săn bắn của hoàng gia.

Trong Lâm Uyển có hành cung, chủ điện rộng rãi, tráng lệ huy hoàng, đó là chỗ nghỉ ngơi của đế vương. Gia quyến đi theo quan viên được sắp xếp ở lại điện cách đó không xa, xuống dần theo thứ tự giai cấp.

Lần săn thú mùa thu này, Chính Khang đế có Trình Hoàng hậu đồng hành, còn có An Phi và một mỹ nhân vừa được tấn phong.

Cảnh An H ầu phủ nằm trong thế gia cao quý t ầm trung ở kinh thành, lần trước Cảnh An H ầu có công giúp đỡ nạn trộm cướp ở eo sông Hồ Vu, còn là sư phụ dạy võ của Hi ền Vương, vì thế, chỗ ở của Úc Vân Từ gần chủ điện.

Dàn xếp xong, tất cả mệnh phụ phải đi bái kiến Hoàng Hậu và An Phi.

Úc Vân Từ thấy gia quyến Tư Mã phủ, không có Trình Bát.

Việc Dục Tú Các lần trước làm Đại Tư Mã bực bội. Trình Lục và Trình Bát cùng bị cấm túc. Nếu không với tính tình của Trình Bát, sao có thể bỏ lỡ lễ hội quy mô lớn như vậy.

Trên đường, nàng còn gặp Tạ đại phu nhân với Thành Thuấn Hoa.

Bên cạnh Thành Thuấn Hoa là Thành Băng Lan đã lâu không gặp.

Thành Băng Lan giả ch ờng, Úc Vân Từ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương. Không biết có phải nàng ảo giác, nàng cảm thấy Thành Băng Lan giả ch ờng, lệ khí trong mắt càng tăng.

Trước kia nàng ta còn có thể giấu, hiện tại bộc lộ mãnh liệt qua một ánh mắt.

Nàng cảnh giác, nhắc nhở phải cẩn thận đối phương. Thành Băng Lan chưa xuất giá đã có đi ềm báo nổi đi ềm, xem ra nàng ta giả ch ờng, sống không như ý. Hiện tại Thành Băng Lan chỉ sợ có thể hóa thành chó đi ềm cắn người khác bất cứ lúc nào.

“Cảnh phu nhân.”

Thành Thuấn Hoa chào hỏi nàng, nàng mỉm cười chào hỏi, cũng không đến gần.

Thành Băng Lan hừ lạnh, “Cảnh phu nhân đứng xa như vậy làm gì? Chẳng lẽ người cảm thấy chúng ta không xứng đi chung với một H ầu phu nhân như người?”

“Băng Lan, muội nói gì thế, Cảnh phu nhân không phải người như vậy.” Thành Thuấn Hoa thấp giọng trách cứ, nhìn nàng với ánh mắt xin lỗi, “Tống phu nhân nói chuyện ngay thẳng, Cảnh phu nhân chớ để trong lòng.”

Úc Vân Từ cười, Thành Băng Lan có tính tình thế nào, nàng vẫn rõ ràng.

Thành Thuấn Hoa thấy nàng vẫn không thân cận, có chút tức giận. Tuy nàng ta khách sáo xưng hô đối phương là Cảnh phu nhân, nhưng bàn về duyên người thân, Cảnh phu nhân là ngoại tôn nữ Thành gia, là vãn bối của nàng ta.

Một vãn bối bất kính trưởng bối, nào có thể làm người ta thích.

Cũng khó trách Thành Thuấn Hoa còn một lòng muốn mượn sức nàng, đừng thời không bỏ mặc Thành Băng Lan. Thành Quốc Công phủ xảy ra chuyện, Phạm thị vốn không có nói cho nữ nhi đã xuất giá biết chuyện.

Dương nhiên, An Phi là ngoại lệ.

Đoàn người đi vào cung của Hoàng Hậu.

An Phi ng ỡ ở đầu dưới, còn có một mỹ nhân mặc trang phục lộng lẫy ng ỡ bên kia. Da trắng xinh đẹp, mắt hạnh môi anh đào, đúng là đóa hoa kì ều diễm.

Họ hành lễ xong, mới biết mỹ nhân là ni ềm vui mới của bệ hạ, San quý nhân vừa được tấn phong.

Một quý nhân có thể đi theo bệ hạ xuất cung, có thể thấy San quý nhân không phải chỉ được sủng ái như người thường.

Úc Vân Từ nghĩ ngợi, lặng lẽ quan sát An Phi. An Phi vẫn dẹt dẹt như bình thường, không hề không vui, còn thân thiết nhìn San quý nhân.

Không hổ là nữ nhân trong cung, nguy trang giỏi thật.

Nàng nghĩ, lại nhìn thấy Hoàng Hậu gọn sóng bất kinh, càng bội phục.

Thân là chính thê, Hoàng Hậu là người có tư cách ghen tuông nhất. Hoàng đế không thiếu mỹ nhân, hơn nữa người cũ không đi, người mới lại tới, hàng năm không ngừng, tháng nào cũng đổi mới.

Nếu nàng ta không có tố chất tâm lý mạnh, chỉ sợ không tiếp thu được.

Trình Hoàng hậu coi như là chủ hậu cung hoàn mỹ, kính trọng Thái Hậu của hai cung. Vì vậy, dù là Thành Thái hậu hay Thái hậu cũng không tìm ra lỗi sai của nàng ta.

Trong lòng phi tần hậu cung, Trình Hoàng hậu là người công chính nhất. Nàng ta không thiên vị bất cứ phi tử nào, cũng không tham gia tranh giành tình cảm của nữ nhân hậu cung.

Trong mắt Úc Vân Từ, nàng ta là một Hoàng Hậu đủ tư cách.

Đồng thời, nàng ta cũng là một người không để cho người khác khinh thường.

Trình Hoàng hậu nói vài câu, đại ý là trong cung không thể so với ngoài cung, mọi người không cần câu nệ, đâu ban ngày. Người có thể tới tham gia lễ săn thú mùa thu của hoàng gia đầu là quan viên Chánh tứ phẩm trở lên trong triều.

Mọi người tạ ân, ngẩng xuống theo thứ tự.

Trình Hoàng hậu đầu tiên hỏi sức khỏe phu nhân Đại Tư Mã, nghe ấu muội bị bệnh, có chút lo lắng, cố ý thưởng dược liệu.

Úc Vân Từ không biết Trình Bát bị cấm túc, thâm nghĩ trách không được Trình Bát không tới xem náo nhiệt, thì ra là bị bệnh. Tốt xấu gì Trình Bát cũng xem như là người bạn duy nhất của nàng, sau khi nàng trở về, phải cho người đưa vài thứ đến Trình phủ.

Tiếp theo Hoàng Hậu điểm danh mấy mệnh phụ, nói vài câu việc nhà. Trong lúc đó, San quý nhân chen vào hai câu, phụ họa Hoàng Hậu, hết sức nịnh bợ.

Khó trách nàng ta theo bệ hạ xuất cung, xem ra San quý nhân là người của Hoàng Hậu.

Nữ nhân nói chuyện, nam nhân tề tựu ở giáo trường Lâm Uyển. Giáo trường to, hai bên là một loạt trống to. Cảnh trống to là người gõ trống ở trên.

Sừng hươu reo vang, tiếng trống vang lên.

Trình Hoàng hậu nghe tiếng trống đầu tiên, đứng lên.

Mệnh phụ đi theo nàng ta đến giáo trường.

Bọn họ tự tìm vị trí để đứng, nghe thái giám Ti Lễ Giám cao giọng đọc khẩu dụ của Chính Khang đế. Đại ý là hôm nay làm nóng người, thanh niên tài tuấn trong triều tỷ thí với nhau.

Hạng mục là cưới ngựa bắn cung.

Ngày mai là thi săn thú, lâm trường có gà rừng lợn rừng, thỏ hoang, hươu rừng, còn có hươu sao. Tính từ hạng đầu tiên, người săn được hươu sẽ được thưởng. Mọi người hô vạn tuế, thưởng là phụ, thể hiện thân thủ trước mặt bề hạ mới là chuyện chính.

Khung cảnh ồn ào, Úc Vân Từ hận không thể che lỗ tai, tránh màng tai bị rách.

Nàng nhìn những người khác bình tĩnh, còn có Trình Hoàng hậu và An Phi trước sau cười. Nàng cảm thấy nàng kém xa người cổ đại chân chính.

Nàng đảo tầm mắt, nhìn nam nhân mặc trang phục ra trận ở chỗ khác.

Hàng đầu tiên là mấy vị Vương gia, mặc Hộ phục bó thun sắc, đeo trang sức trên eo. Chân đi ủng đen. Tư thế oai hùng, tràn đầy tinh thần.

Dù là Ninh Vương bất cần đời, lúc này như đổi tính, sẵn sàng đón quân địch, sắc mặt căng thẳng.

Người ở sau đầu là công tử thế gia, diện mạo không tầm thường. Nhưng nàng vẫn thấy Đình Sinh sau Hiên Vương, mặt anh tuấn như ngọc, vẻ mặt nghiêm túc. Đình Sinh khắc khổ tập võ nhiều năm, chỉ thiếu thời cơ.

Lễ săn thú mùa thu lần này chính là cơ hội tốt nhất.

Nàng nghĩ thế, thềm cổ vũ thay hẳn.

Nàng chuyển tầm mắt, nhìn tử trước mặt bề hạ. Trong một đám thềm tử trung niên hoặc lão niên, Cảnh Tu Huyền đặc biệt xuất chúng. Hắn mặc

triều phục cột dây đại ngọc, phong tư tuyệt vời. Rõ ràng hoa phong nhã kinh thế, hấn cố ý khiêm tốn, ẩn dật, thật ra không bắt mắt.

Ở xa, nàng nhận ra hấn nhìn qua, ánh mắt trấn an.

Nàng bình tĩnh, từ khi đi vào Lâm Uyển, phu thê đã tách ra. Đêm qua hấn dặn dò rất nhiều, bao gồm lưu trình săn thú và những việc cần chú ý, còn có khả năng xảy ra biến cố, nàng đều ghi nhớ.

Tiếng trống thay đổi nhịp điệu, càng dồn dập.

Thị vệ dắt tuấn mã, đưa đến bên cạnh mấy Vương gia công tử.

Nàng nhìn nhóm Vương gia hàng đầu tiên xoay người lên ngựa, thân thủ lưu loát, không khỏi thán phục. Dù là Thái Tử hay là Ninh Vương, Hiên Vương nhỏ nhất cũng mạnh mẽ.

Mấy người bước ra khỏi hàng, đầu tiên hành lễ với Chính Khang đế, sau đó xếp thành một hàng.

Tầm hơn 500 mét là cái bia.

Chính Khang đế thông thả, thản nhiên nhìn mấy đứa con trai. Trận tỷ thí này trên danh nghĩa giải trí là chính, nhưng dù là hấn hay các hoàng tử phía dưới đều nghiêm túc với tỷ thí này.

Hoàng Hậu cười, bóc vỏ quả nho thay hấn, lại nhìn chăm chăm hai đứa con trai.

Wương gia khác thua đều được, chỉ có Thái Tử không thể thua.

Nàng ta nhìn An Phi, ánh mắt An Phi chuyên chú giữa sân. An Phi không khẩn trương, chỉ vui mừng.

Tiếng trống càng vội vã, tín hiệu dài vang lên, người bước ra khỏi hàng ngũ là Thái Tử.

Thái Tử cười ngựa và bắn cung đương nhiên không tầm thường, mũi tên nhọn bị bắn ra khỏi cung, trực tiếp trúng bia. Tuy hơi lệch, nhưng còn ổn. Hắn bắn ba mũi tên, có một mũi tên rất gần hồng tâm.

Tiếng hoan hô nổi bốn phía, Chính Khang đế thở phào, Hoàng Hậu cười, có chút miễn cưỡng.

Người kế tiếp lên sân khấu là Ninh Vương, Ninh Vương có tướng mạo tốt hơn Thái Tử. Thế nhân đều nói Ninh Vương ngày thường phóng đảng, giống kẻ ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp.

Nào biết tài bắn cung của Ninh Vương xuất sắc hơn Thái Tử, hắn bắn một mũi tên đã trúng hồng tâm. Tuy hai mũi tên khác hơi lệch hướng, nhưng không xa hồng tâm.

Sắc mặt Thái Tử khó coi, hắn nắm chặt tay, nhìn Ninh Vương.

Sắc mặt Ninh Vương như thường, cũng không thấy vui mừng.

Dựa vào thái độ không kiêu ngạo không nóng nảy, hắn giành được rất nhiều hảo cảm từ triều thần. Họ thầm nghĩ Ninh Vương quả nhiên giấu tài, con cháu hoàng gia không ai đơn giản.

Đến lượt vài vị Vương gia ở sau, không khẩn trương như vậy nữa. Ai cũng biết người có thể uy hiếp địa vị Thái Tử nhất chính là Ninh Vương điện hạ có Thái Hậu chống lưng. Hiên Vương và Hàn Vương đều bắn trúng hồng tâm, Khang Vương cũng không kém.

Chính Khang đế vui vẻ, các hoàng tử đều là kỵ binh dũng mãnh, giỏi bắn cung. Thân là phụ thân, hắn là người thấy vui mừng nhất.

Các hoàng tử tỷ thí với nhau xong, đến lượt công tử thế gia.

Không ngoài dự liệu, Đình Sinh xuất sắc nhất, bắn ba mũi tên đều trúng hồng tâm.

Thiếu niên như ngọc, thân thủ bất phạm.

Úc Vân Từ tr ần tr òkhen ngợi. Nàng biết Đình Sinh khắc khổ, nổi bật là chuyện sớm hay muộn. Chỉ là hấn bay xa vạn dặm, hôm nay mới là bước đầu tiên.

Ngàn bước vạn bước của sau này càng gian nan hơn hôm nay.

Hy vọng hấn có thể không quên sơ tâm, càng đi càng vững chắc.

Tỷ thí kết thúc, Chính Khang đế ban thưởng như lệ thường. Úc Vân Từ nghe thái giám đọc chuỗi tên vật phẩm, nàng nghe đã biết chúng có giá trị xa xỉ.

Nàng không quan tâm người khác, chỉ quan tâm Đình Sinh.

Đình Sinh được ban Phong Minh Kiếm, thái giám trình lên, Trình Thế Vạn thay đổi sắc mặt.

Năm đó tiên đế ban thanh kiếm này cho Khuông Trường Phong, sau đó Khuông Trường Phong chết trận. Đêm đầu tiên của trận chiến, hấn viết số, đưa thanh Phong Minh Kiếm này về kinh thành.

40 năm qua, Trình Thế Vạn luôn muốn có nó.

Trình Hoàng hậu từng bóng gió trước mặt Chính Khang đế, bất đắc dĩ Chính Khang đế giả ngu.

Không nghĩ tới, cách 40 năm, thanh kiếm này vẫn trở lại người Khuông gia. Mọi người tâm phục khẩu phục, cảm thấy không có gì hợp lý hơn chuyện này.

Chỉ có Trình Thế Vạn nặng nề

Bệ hạ có ý gì?

Không ai đoán được suy nghĩ của Chính Khang đế, tỷ thí kết thúc, tất nhiên là đại yên.

Nữ quyền về phòng, cung nữ được phân công đưa đồ ăn tới. Trước khi vào Lâm Uyển, hạ nhân bị chặn ở bên ngoài. Cung nữ thái giám xử lý mọi chuyện trong Lâm Uyển.

Hai cung nữ được phân đến phòng Úc Vân Từ, một người tên Tri Diệp, một người tên Tri Thu.

Lá của mùa thu, tên hay.

Tri Diệp và Tri Thu kiệm lời, làm việc nhanh nhẹn. Lễ nghi quy tắc, không tìm ra lỗi, hành sự có quy trình. Dù họ làm gì cũng có bài bản hẳn hoi, cũng không đi quá giới hạn.

Đồ ăn tất nhiên là món ngon, tuy lúc được đưa tới không nóng nữa.

Úc Vân Từ cũng không kén chọn, dùng bữa xong, nằm nghiêng trên giường, lật xem binh thư mang đến.

Đêm qua nàng phấn khởi, lúc đi ngủ, Hài gia nói lưu tình săn thú với nàng, nàng không còn nhiệt tình nữa. Nàng sớm đoán được có lẽ sẽ nhàm chán, săn thú là cuồng hoan của nam nhân, bọn nữ tử trừ quan sát, cũng không cần chuẩn bị cái khác.

Các phu nhân trò chuyện với nhau, nàng không thấy hứng thú. Thứ nhất nàng không quen biết người ta, thứ hai họ đều vì lợi ích, nàng không muốn dính líu.

Nàng không đi tìm người khác, nhưng không ngăn được người khác tới tìm nàng.

Nàng nhìn thấy Thành Băng Lan đáng ghét, thở dài.

Người nàng càng không muốn gặp, họ càng sát lại gần. Nàng đúng là không biết rốt cuộc Thành Băng Lan có thù hận to lớn như thế nào với mẫu thân của nguyên chủ, vì sao cần chết không bỏ.

Thành Băng Lan mặc kệ ánh nhìn lạnh lùng của nàng, tự ngẩng xuống.

Ánh mắt khiêu khích, nàng ta nhìn thấy binh thư trong tay nàng, khinh thường bĩu môi.

“Trách không được người làm Cảnh H ầu gia mê mết, thì ra gãi đúng chỗ ngứa.”

Nàng buông tay, nâng tầm mắt, “Thành Thất tiểu thư có việc gì?”

“Chắc, người không vờ vịt nữa? Thất di cũng không gọi, có thể thấy còn giận ta.”

Thành Băng Lan nói xong, cười quý dị, “Người tức giận cũng hết cách, ta muốn tới thì tới, người không ngăn được ta. Nếu người không gặp ta, sai là người, bị chỉ trích vẫn là người.”

Không sai, lễ pháp lớn hơn trời.

Nàng rất bất đắc dĩ, nói: “Người tới đây, rốt cuộc có chuyện gì, sao không nói rõ?”

“Ta à, không có việc gì cả. Chỉ không thoải mái, không muốn thấy người khác vui vẻ. Nếu người khác đau khổ khó chịu, ta sẽ vui vẻ.”

Đ ồ tâm th ần!

Nàng sớm nhìn ra Thành Băng Lan là một kẻ điên. Một kẻ điên vẩn vọ, người như vậy, chuyện gì cũng có thể làm được.

Nếu nữ nhân thành thân, có gia đình ấm áp, có lẽ tính tình sẽ cải thiện. Hiển nhiên, Thành Băng Lan gả ch ồng, sống cũng không tốt, cho nên tâm lý càng vẩn vọ.

“Người sai r ồi, càng như vậy, đau khổ chỉ có thể là người. Người lượn qua lượn lại trước mắt ta, tuy ta thấy phi ền chán, nhưng chỉ là một hai canh giờ. Quay đầu ta có phu quân sủng ái, nhanh chóng quên người. Mà người, vĩnh viễn lặp lại quá khứ đau khổ, giã giụa ngày qua ngày. Nếu người

không buông bỏ chấp niệm, cả đời sống trong hận thù. Người thử hỏi xem, dù đau khổ đến chết, lại có ai thương hại người?”

Nụ cười trên mặt Thành Băng Lan biến mất, ánh mắt lạnh lùng.

Nàng ta như nhớ tới cái gì đó, cười, “Ta từng c ần người khác thương hại, nhưng thật ra người... Mới là kẻ đáng thương chân chính. Ai đau khổ cả đời, còn chưa chắc đâu, đến lúc đó, người phải chịu đựng cho tốt, chớ nhẹ nhàng nói chuyện sinh tử. Bằng không, không chỉ không ai đ ồng tình người, còn hận không thể đạp thi thể người mấy cái.”

Người ta nghe lời này mà sợ.

Nàng lo lắng, tên điên Thành Băng Lan này lại có chiêu gì?

Thành Băng Lan thấy nàng thay đổi sắc mặt, mới đắc ý rời đi.

Nàng dựa vào giường, nghĩ vô số khả năng. Thành Băng Lan đã rơi vào ma chướng, sẽ không chịu để yên. Xem ra nàng và Thành Băng Lan, phải người chết ta sống.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, nàng không nhìn thấy nam nhân của nàng.

Sau khi nàng nghe ngóng, mới biết th ần tử thân cận của bệ hạ đêm qua ở đại điện, bệ hạ đốt đèn tâm sự suốt đêm cùng th ần tử.

Đốt đèn tâm sự suốt đêm cũng có chút không thật, Chính Khang để làm hoàng đế, ngủ hai canh giờ. Đáng thương th ần tử, không có h ản cho phép, không ai dám rời đi.

Dù họ buồn ngủ, cũng không dám ngủ gật, sợ bị bệ hạ bắt.

Giờ Thìn, săn thú chính thức bắt đầu.

Nàng cảm thấy bệ hạ cố ý không cho đại th ần ngủ, hôm sau lại để người khác thi đấu. H ản không phải chỉ muốn khảo nghiệm th ần tử dưới trướng, xem rốt cuộc cực hạn của bọn họ ở chỗ nào?

Không ai đoán được tâm tư đế vương.

Tiếng kèn vang lên, nam nhân chờ xuất phát giục ngựa rời đi. Vó ngựa chạy vội, bụi đất cuộn cuộn, tiếp theo biến mất trong rừng.

Nữ nhân tiễn nam nhân, lại phải về phòng.

Úc Vân Từ cạn lời, thật không biết bệ hạ bảo thần tử dẫn nữ quyến tới làm gì. Họ trừ chứng kiến khí thế của nam nhân, hình như không có tác dụng khác.

Họ lại không thể tham gia hoạt động, cũng không thể đi khắp nơi, cả ngày ở trong phòng, chẳng thú vị gì cả. Càng quá đáng là không có nha đầu bên cạnh, chẳng có ai nói chuyện với họ.

Nàng ban đầu uổng công vui vẻ, còn tưởng có thể được mở mang tầm mắt.

Nàng rầu rĩ trở về Thành Thuấn Hoa mời nàng qua chỗ nàng ta, bị nàng uyển chuyển từ chối.

Nàng hiện tại không muốn có quan hệ sâu đậm với người Thành gia. Nàng có dự cảm sớm hay muộn sẽ thành người lạ với người Thành gia vì Thành Băng Lan. So với đến lúc đó mỗi người khó xử, không bằng hiện tại nàng duy trì khoảng cách với họ.

Nàng có thể nhìn thấy ánh mắt Thành Thuấn Hoa không tán đồng. Hình như nàng ta nghĩ nàng là một vấn đề, từ chối trường bối là không hợp lễ nghĩa.

Nàng về phòng, vẫn ăn không ngủ nghỉ, chỉ có thể đọc sách.

Mặt trời sắp lặn, nàng và các phu nhân lại bị gọi về giáo trường, nghênh đón người đi săn thú trở về. Nàng xem như hiểu vì sao bệ hạ yêu cầu thần tử dẫn nữ quyến, để họ làm cố động viên.

Nhưng đội cổ động viên này cũng bị quy định, không được hoan hô, chỉ được mỉm cười.

Các đại thần có tuổi tất nhiên không tham gia, mà phái con cháu tham gia.

Nàng nhìn khắp nơi, nhanh chóng nhìn thấy nam nhân của nàng.

Quần áo của hắn chẳng lộn xộn, sắc mặt bình tĩnh, mười mấy con động vật hoang dã treo trên bụng ngựa, có thỏ có gà còn có một con hươu. Số lượng nằm trong quy định, so với Thái Tử và Ninh Vương, có chút không đủ.

Thái Tử có hai con hươu, vốn nắm chắc thắng lợi, nhưng Ninh Vương săn một con lợn rừng. Lợn rừng có răng nanh dài, trông rất hung dữ.

Rất nhiều người vây quanh, khen ngợi Ninh Vương dũng mãnh. Thái Tử buồn bã, đi đến trước mặt Ninh Vương, hỏi quá trình săn lợn rừng, khen hắn một câu.

Toàn bộ người đi săn thú đã tới đây, động vật hoang dã chõng chắt ở giáo trường.

Chính Khang đế vui vẻ, ban thưởng theo thứ tự động vật bọn họ săn được. Lửa trại ngay ở giáo trường, muốn ăn mừng chung với quần thần. Quần thần hoan hô, thanh âm không dứt.

Nữ nhân chứng kiến nam nhân dũng mãnh, xong lại phải về phòng.

Úc Vân Từ thầm nghĩ, may mắn là ba ngày, nếu lâu hơn, chỉ sợ buồn bã, sẽ bị bệnh. Nàng từng thấy nhàm chán, nhưng chưa bao giờ nhàm chán như thế này.

Nàng chỉ ra ngoài, chẳng làm gì cả.

Nửa khắc sau, nàng phát hiện nàng sai rồi.

Nữ nhân cũng có yến hội, nhưng ở chỗ Hoàng Hậu.

Cung nữ được phân đến các phòng đem thịt đã nướng tới cho họ, chung với rượu ngon ban thưởng, cũng có thể vui vẻ. Tiệc còn có ca vũ trợ hứng, nàng nhìn các phu nhân nói chuyện phiếm, ăn thịt uống rượu, thật ra vui vẻ.

Có lẽ chỉ có nàng thấy nhàm chán.

Nàng uống một chung rượu, lại ăn vài miếng thịt hươu. Nàng nghe tiếng đàn du dương, dần dần thấy có ý thơ. Nàng thấy hình như cũng không nhàm chán như vậy nữa, ít nhất có ăn có uống.

Không biết ai sắp xếp vị trí, người ngồi đối diện nàng là Thành Băng Lan.

Nàng nhìn Thành Băng Lan giờ chén rượu, xa xa kính nàng.

Nàng thấp thỏm, buông đũa.

Cung nữ rót rượu đột nhiên nghiêng người, bầu rượu đổ vào nàng.

Cung nữ sắp quỳ xuống, được nàng nâng dậy.

Hoàng Hậu nhìn qua, nàng vội vàng cáo tội, nói quần áo dơ, về thay bộ khác. Hoàng Hậu mỉm cười xoa tay, bảo nàng nhanh đi thay quần áo.

“Nương nương, phòng thần thiếp gần nơi này, nếu không để Cảnh phu nhân đến phòng thần thiếp thay đồ đi.”

Người đề nghị là San quý nhân.

San quý nhân có dáng người khá giống nàng, hiện tại nàng nhìn thử, hình như gương mặt cũng có chút giống nàng. Nàng vội vàng dừng lại suy nghĩ của nàng, nói không cần phiền phức.

San quý nhân thấy nàng không biết đi đâu, ánh mắt khinh miệt, kiêu ngạo quay mặt đi.

Bầu không khí trong điện đông cứng.

An Phi nhìn sang đây, quan tâm nói: “Hiện tại trời lạnh, Cảnh phu nhân bị ướt, nếu không đổi quần áo, sẽ bị cảm lạnh.”

Hoàng Hậu nghe thế, bảo nàng lui ra ngoài.

Nàng cong eo rời khỏi điện, nhanh trở lại phòng của nàng. Nàng thay quần áo trong phòng, hai cung nữ canh ở ngoài cửa. Nàng thay quần áo, nghe hai cung nữ nói chuyện với người ta ở bên ngoài, hình như có chuyện xảy ra.

Sau đó, nàng nghe tiếng bước chân.

Lòng trăn xuống, nàng nhanh chóng thúc thắt dây đai.

Lúc này, mùi rượu bay tới, một người vén rèm đi vào phòng.

Long bào vàng rực, mặt hơi đỏ.

“Thần phụ gặp qua bệ hạ.”

Nàng không kịp suy nghĩ nhiều hơn, quỳ xuống đất, cúi người cực kỳ thấp.

Chính Khang để híp mắt, nhìn chăm chăm nàng.

Chương 89

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không khí đọng lại, nàng cảm thấy máu như ngừng chảy, có thể nghe thấy tiếng máu đông lại thành băng.

Nàng cứng đờ, không dám ngẩng đầu. Hàn khí ở lòng bàn chân dâng lên, nàng sợ hãi không vì nhìn thấy bệ hạ, mà là chỗ hấn xuất hiện không đúng.

Nơi đây là phòng của nàng, trai đơn gái chiếc ở chung một chỗ với nhau.

Hấn là quân chủ, nàng là thê tử của thần tử.

Nếu để người ta trông thấy, đủ rước lấy rất nhiều phỏng đoán ác ý.

Chính Khang đế lạnh lùng, nỗ lực bình ổn lửa giận. Hôm nay đại yến quần thần, hấn ăn thịt hươu, còn uống một ly máu hươu. Hấn vừa chóng mặt, máu sôi trào, hấn cần ôn hương nhuyễn ngọc trấn an hấn.

Trước mắt xúc động này đã tan đi rất nhiều, chỉ có phần nộ thay chỗ.

Hấn nheo mắt, nhìn phụ nhân đang quỳ.

Nàng rất giống Tịch Nhan.

Cửa có âm thanh kỳ lạ, Trương Đông Hải đổ mồ hôi lạnh, thấp giọng kêu: “Bệ hạ...”

“Cút tới đây!”

Trương Đông Hải vọt vào, thấy tình hình, lại thở phào. Nếu hấn tới muộn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, không nói bệ hạ không tha cho ông ta, dù là Cảnh Hầu gia, chỉ sợ ông ta cũng khó thoát.

May mắn...

Ông ta thẫn thách, nghe đầu kia hành cung ồn ào, giữ chặt một tiểu thái giám hỏi một câu. Ông ta suy nghĩ, quay đầu lại nhìn thấy bệ hạ đi sai đường, vào phòng của Cảnh An Hầu.

“Bệ hạ, lão nô đáng chết.”

Chính Khang đế nghiêng đầu, mùi rượu khiến cho lửa giận của hắn ngập tràn, mắt có sát khí.

“Xác thật đáng chết!”

Trương Đông Hải nghe xong, cuống quýt quỳ xuống.

Úc Vân Từ chậm rãi ngỏ ra vài chuyện, nhìn dáng vẻ, bệ hạ xuất hiện ở chỗ này là vì sai lầm nào đó.

Nàng đoán không sai, Chính Khang đế dù máu xông lên đầu, cũng không có khả năng vô duyên vô cớ xông vào phòng của gia quyến thần tử. Trước đó hắn đi trên đường, nhìn thấy một nữ tử đi bên này.

Bóng dáng nàng ấy rất giống Tịch Nhan, nàng ấy còn mặc váy Tịch Nhan thích mặc nhất lúc còn ở khuê các. Khi đó hắn nghĩ đến kì diệu, không khỏi đi theo lại đây.

“Được rồi, hiện tại không phải lúc người chết, còn không mau lại đây đỡ trẫm.”

Trương Đông Hải lập tức đứng dậy, tiến lên đỡ hắn.

Trước khi Chính Khang đế ra cửa, quay đầu, bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, “Người nên làm gì, thì làm cái đó, hiểu chưa?”

“Thần phụ hiểu rồi, xin bệ hạ yên tâm.” Nàng không ngẩng đầu, cúi người. Nàng hiểu ý hắn, hắn bảo nàng câm miệng, không thể tiết lộ chuyện hôm nay.

Thật ra nàng không cần hẳn dặn dò, cũng sẽ giữ kín.

Nàng ngẩng đầu, không thấy bóng dáng hoàng đế, cửa cũng được đóng lại. Dường như mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác của nàng, nhưng mùi rượu mơ hồ trong bầu không khí và mùi Long Tiên Hương còn dư lại nói cho nàng biết chuyện xảy ra trước đó đều chân thật.

Nàng nhanh lấy hương lộ mang theo, rải khắp căn phòng, che giấu mùi hương không thuộc về căn phòng. Nàng làm xong mọi thứ, mới xem như bình tĩnh.

Nàng nghe tiếng bước chân, trượt tay, cái chai rơi xuống, vỡ tan tành.

“Cảnh phu nhân!”

Tri Diệp và Tri Thu kinh hô, đẩy cửa tiến vào.

“Nhất thời trượt tay, làm vỡ một lọ hương lộ.” Nàng nói xong, vẻ mặt ngờ ngác.

Tri Diệp và Tri Thu cho rằng nàng bị dọa, vội đi thu dọn, một người đỡ nàng ngã xuống, rót một ly trà cho nàng, “Cảnh phu nhân thứ lỗi, vừa rồi nô tỳ rơi đi trong chốc lát. Nô tỳ nghe nói hành cung có hoả hoạn, nô tỳ phải đi hỗ trợ.”

“Đi lấy nước?” Nàng kinh ngạc hỏi, nghi hoặc càng tăng.

“Cũng không có, chỉ là vài đốm lửa cháy mấy tiếng mà thôi. Cung nữ kia sợ hãi, mới ồn ào kêu la hoả hoạn.”

Tri Thu nói xong, bưng trà đưa tới tay nàng.

Nàng nhận ly trà, nhíu mày. Chuyện tối nay không tầm thường, nếu nói những việc này được sắp xếp để hại nàng, vậy không khỏi chơi lớn.

Dựa vào năng lực của Thành Băng Lan, nàng ta sẽ không làm được chuyện này.

Nói không nhắm vào nàng, nàng lại nghĩ không ra lý do.

Nàng uống xong trà, đứng dậy chỉnh lại váy áo.

“Đi thôi.”

Nàng giữa chừng rời khỏi bữa tiệc để đi thay quần áo, nói vậy đã có chút lâu. Nếu người ta có tâm chú ý, nàng còn phải tốn nước bọt giải thích. Tri Diệp ở lại, Tri Thu đi với nàng.

Nàng vừa đi vừa thấp thỏm.

Nếu kẻ khác thật sự nhắm vào nàng, có lẽ còn có chiêu trò phía sau.

Cũng may đường đi không có việc gì, nàng trở lại chỗ ngồi.

Ca vũ còn tiếp tục, các vị phu nhân đều vui vẻ, gương mặt đoan trang hơi hồng. Nàng ngẩng đầu nhìn Thành Băng Lan, Thành Băng Lan kinh ngạc, sau đó cười khẩy.

Trình Hoàng hậu nhìn sang đây, nhanh chóng dời đi.

Nàng có thể nhận ra có người đang nhìn mình, chờ ngồi xuống, lặng lẽ nhìn xung quanh. Không có gì khác lạ, chỉ có San quý nhân không ở đây.

Nàng cúi đầu, nghĩ đến bệ hạ, hiểu ra.

Nhưng nàng đã đoán sai, trong lúc nàng suy nghĩ, San quý nhân đi vào chỗ ngồi, có chút tức giận và ảo não. Nàng chú ý đối phương thay một bộ quần áo, không biết có phải bị bản giống nàng không.

Ước chừng nửa canh giờ, một tiểu cung nữ lặng lẽ tiến vào, trao đổi ánh mắt với ma ma phía sau Trình Hoàng hậu, ma ma lập tức đi qua chỗ nàng ta.

Cách khá xa, Úc Vân Từ không biết họ nói gì, chỉ nhìn thấy sắc mặt ma ma sắc bén.

Ma ma phất tay bảo tiêu cung nữ rời đi, đi đến bên cạnh Trình Hoàng hậu, nói nhỏ vài câu. Sắc mặt Trình Hoàng hậu u ám một lát, còn nhìn bên này.

Nhưng lúc này, Chính Khang đế đột nhiên từ ngoài vào. Một nữ tử đang cúi đầu đi bên cạnh hắn, xem ra là giả cung nữ. Cung nữ đi đứng có chút kỳ lạ, cứ như...

Hai người tiến vào, người trong điện quỳ xuống.

“Bình thân.”

Chính Khang đế vẫy tay, ngồi xuống bên cạnh Trình Hoàng hậu. Trình Hoàng hậu tự bày rượu thịt, hắn uống một ly, chậm rì rì nhai thịt, chỉ vào cung nữ, “Hồng Sam là cung nữ của nàng, trăm cố ý coi trọng nàng ấy, phong quý nhân đi.”

Cung nữ tên Hồng Sam vội vàng quỳ xuống, quỳ sát đất tạ ơn.

“Ánh mắt của bệ hạ tốt thật, Hồng Sam đi theo thên thiệp nhiều năm, tri kỷ nhất. Nàng ấy có thể vào mắt bệ hạ, đó là tạo hóa của nàng ấy.” Trình Hoàng hậu nói xong, nhìn cung nữ kia với vẻ mặt thương tiếc, “Muội đứng lên đi, bệ hạ đã phong muội là quý nhân, sau này chính là chủ tử.”

Cung nữ run rẩy, tạ ơn, nhưng không dám đứng dậy.

“Người đâu, đỡ Hồng quý nhân đứng dậy, dọn chỗ!”

Trình Hoàng hậu ra lệnh, Chính Khang đế nhíu mày, “Hồng quý nhân nghe không tốt lắm...”

San quý nhân xụ mặt, không gọi Hồng quý nhân, chẳng lẽ kêu Sam quý nhân? Bệ hạ có ý gì? Hắn chê nàng ta, tìm một người khác thay thế?

Nàng ta cắn môi, môi đỏ trắng bệch. Nàng ta uất ức, ai oán nhìn đế vương cao cao tại thượng. Chính Khang đế chẳng tỏ vẻ gì, tất nhiên không nhìn thấy ánh mắt oán của nàng ta.

“Bệ hạ...” Nàng ta nũng nịu gọi hắn, “Thần thiếp vừa đợi ngài rất lâu...”

Nàng ta nói xong, bị Chính Khang để nhìn sang, lập tức im bặt.

Chính Khang để nheo mắt, đánh giá nàng ta. Lúc trước hắn còn không cảm thấy, lúc này xem ra, dáng người nàng ta rất giống Tịch Nhan. Không chỉ dáng người, diện mạo cũng hơi tương tự.

Hắn nhìn quần áo của nàng ta, tay áo rộng màu hồng cánh sen, đúng là bộ quần áo trước kia Tịch Nhan thích mặc nhất.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, hắn nhìn Trình Hoàng hậu.

Trình Hoàng hậu cười nói: “Bệ hạ, nếu kêu Sam quý nhân, có chút không ổn. Thần thiếp nhớ rõ Hồng Sam họ Tiết, chi bằng kêu Tiết quý nhân đi.”

Chính Khang để cúi đầu, suy tư trong chốc lát, làm San quý nhân thấp thỏm, suýt không thở nổi. Rất lâu sau, hắn mới “Ừm” một tiếng.

Tiết quý nhân được phong chức, được cung nữ đỡ dậy, ngồi cạnh San quý nhân.

Bệ hạ ở đây, hơn nữa có một quý nhân vừa được phong chức, bầu không khí trong điện nặng nề. Phu nhân ở đây đều là người lăn lộn trong nội trạch, ai không phải người thành tinh. Quý nhân vừa được phong chức là tâm phúc của Hoàng hậu nương nương, lại leo lên giường bệ hạ.

Nói trắng ra, chính là phản bội chủ tử.

Nữ tử như vậy, nếu sau này thất sủng, không biết phải chịu bao nhiêu tra tấn trong hậu cung.

Chính Khang để ngồi một hồi, bãi giá rời đi.

Hắn đi rồi, ánh mắt của San quý nhân như dao nhỏ, nàng ta lườm Tiết mỹ nhân. Thân thể Tiết mỹ nhân đau nhức, dù cố gắng hào hứng nhưng

trông vẫn yếu ớt, San mỹ nhân nhìn thấy, lửa trong mắt càng tăng.

“Tiết mỹ nhân thủ đoạn thật đấy!”

Nàng ta đột nhiên nói chuyện, Trình Hoàng hậu nhìn nàng ta, ra hiệu nhạc dừng lại.

Các phu nhân im lặng, nhìn bên trên.

San quý nhân còn trẻ, lại đang được sủng ái, nào chịu được một người mới tới chia chén cơm. Nàng ta mím môi đỏ, không che giấu bất mãn dành cho Tiết mỹ nhân.

“Làm càn!” Trình Hoàng hậu quát, “Bệ hạ lâm hạnh ai, đó là phúc của người đó. Tiết quý nhân có thể được bệ hạ coi trọng, bốn cung rất vui mừng.”

“Nương nương! Thần thiếp thấy không đáng thay ngài. H ồng Sam là cung nữ ngài tin tưởng nhất, nàng ta dám làm chuyện không biết liêm sỉ như thế sau lưng ngài, không phải phải phản bội chủ tử thì là gì?”

Nàng ta đúng là phản bội chủ tử, mấy phu nhân ở đây đều tán đồng những gì San quý nhân nói.

Sắc mặt Tiết quý nhân trắng bệch, nàng ta có khổ mà nói không nên lời. Nàng ta đã bao giờ nghĩ tới muốn làm nữ nhân của bệ hạ đâu? Bệ hạ đi vào phòng của Hoàng Hậu, không nói gì, kéo nàng ta đi vào phòng.

Nàng ta giãy giụa, suýt làm bệ hạ tức giận.

Nàng ta là nô tài, nào dám cãi lời bệ hạ.

Việc đến nước này, nàng ta giải thích cũng vô dụng. Nàng ta biết Hoàng hậu nương nương sẽ không tin tưởng nàng ta nữa, dù nàng ta đã ồng ý ở lại để mặc nương nương sai bảo, nương nương cũng chẳng thèm nhìn nàng ta một cái nào nữa.

Đáng thương phụ thân già, nương, huynh đệ của nàng ta đều làm việc ở Trình phủ. Nàng ta vốn có thân phận thấp hèn, chỉ sợ chức vị quý nhân này đi theo nàng ta đến chết.

Nàng ta cúi đầu, nước mắt chảy xuống.

“Người còn uất ức?”

San quý nhân la hét, không quen nhìn thấy kẻ khác được lợi ích còn khoe mẽ. Nữ nhân trong cung có ai không muốn nhanh chóng leo lên long sàng làm chủ tử đâu chứ?

“Không, nô tỳ... Không uất ức...”

“Được rồi, bớt cãi nhau đi, sau này đều là tử muội. Còn nữa, Tiết quý nhân, hiện tại muội là chủ tử, đừng tự xưng nô tỳ nữa.” Trình Hoàng hậu nhàn nhạt nói, ra hiệu nhạc tiếp tục.

“Vâng, thần... Thiếp biết rồi.”

Thanh âm của Tiết quý nhân tan trong tiếng nhạc.

Úc Vân Từ ma xui quỷ khiến nhìn An Phi. An Phi bình tĩnh, đang gì đó với ma ma ở phía sau. Nàng thấy ma ma mỉm cười, gấp một miếng thịt hươu vào đĩa.

Nàng ta như không bị ảnh hưởng.

Nàng bật cười, nữ nhân trong cung thành tình, sao nàng cảm thấy bệ hạ sung hạnh người khác, An Phi đau lòng nhất. Nữ tử trong hậu cung rất ít khi tỏ vẻ như San quý nhân, nữ tử tranh giành tình cảm đều trong bóng tối.

Nói câu khó nghe, San quý nhân là con cờ trong tay người khác. Nếu nàng ta không có giá trị lợi dụng, hoặc chỗ dựa thất thế, kết cục cuối cùng chắc chắn không tốt.

Nàng nhấp rượu, nhìn Thành Băng Lan ngẩng đối diện.

Thành Băng Lan cười khẩy nhìn Tiết quý nhân, nhớ tới những gì đối phương nói. Có lẽ nàng ta nhìn thấy Tiết quý nhân đau khổ, tâm tình không t ả.

Người này là người điên.

Nếu hôm nay người muốn hãm hại nàng thật là Thành Băng Lan, như thế còn dễ giải thích. Nếu người khác, nàng không biết đối phương là ai, huống gì phòng bị?

Bệ hạ đi r ả, vẻ mặt của Trình Hoàng hậu vẫn như thường.

Lại qua mười lăm phút, nàng ta mới tỏ vẻ mệt mỏi, trêu ghẹo có tuối, các phu nhân tranh nhau nịnh bợ. Lời nói dễ nghe không dứt, họ khen ngợi nàng ta bảo dưỡng thoả đáng, như thiếu nữ mười bảy.

Trình Hoàng hậu cười thoải mái, vui đùa cùng mọi người vài câu mới rời khỏi bữa tiệc.

Sau đó An Phi rời đi, sau đó là San quý nhân. San quý nhân đi r ả, Tiết quý nhân không chịu nổi, để người ta dìu trở về Bàn tiệc thiếu chủ tử, mệnh phụ sẽ không ở lâu, nói hai ba câu r ả đứng dậy, vừa nói vừa cười đi ra ngoài điện.

Úc Vân Từ đi ở sau, Thành Băng Lan đứng cách đó không xa, rõ ràng đang đợi nàng.

Nàng lạnh mặt, không muốn để ý tới nàng ta.

“Cảnh phu nhân, gấp vậy làm gì chứ?”

Thành Băng Lan nói xong, đi đến trước mặt nàng. Nàng bất đắc dĩ dừng lại, nhìn thẳng đối phương.

Trong bóng đêm, đèn dầu lan khắp nơi, chiếu vào mặt người, thần bí quỷ dị. Thành Băng Lan không hề che giấu điên cuồng trong ánh mắt, còn có hưng phấn. Trong lúc nàng ta hưng phấn, cười vắn vẹo, vẻ mặt dữ tợn.

“Không biết Tống phu nhân gọi ta có chuyện gì?”

“Người xem người kìa, hôm qua còn gọi ta là Thành Thất tiểu thư, hôm nay lại gọi ta là Tống phu nhân. Xa lạ như vậy, người không biết người khác tốt bụng, ta thấy trên đời này, trừ ta nói thật với người. Người khác đều nghĩ mọi cách lừa gạt người. Đôi khi ta nhìn thấy người, như thấy bản thân, đúng là đáng thương.”

Thành Băng Lan vừa nói vừa làm bộ làm tịch lau khoe mắt.

Nàng nhú mày, nữ nhân điên này có ẩn ý.

Thành Băng Lan cất khăn, rướn người về phía trước, hạ giọng hỏi: “Ta biết đêm nay người gặp bệ hạ, đúng không?”

Con người của nàng co lại, chẳng lẽ người muốn hại nàng là Thành Băng Lan? Nàng nhanh chóng phủ nhận, Thành Băng Lan không có năng lực lớn như vậy.

Cho dù đối phương không làm chuyện đó, nhưng ít nhất cũng biết chuyện đó.

Nàng cup mắt, vẻ mặt bình tĩnh, “Ta không hiểu Tống phu nhân đang nói gì, tối nay bệ hạ xuất hiện ở yến hội, mọi người đều thấy, đâu chỉ một mình ta?”

“Hà tất giả ngu, người biết ta ám chỉ chuyện gì.” Thành Băng Lan nhướn mày, điên cuồng trong ánh mắt sắp tràn ra ngoài, nàng ta treo nụ cười đắc ý trên khuôn mặt, hết sức quỷ dị.

Thành Băng Lan đúng là một kẻ điên từ đầu đến đuôi!

Nàng lui ra sau một bước, trềm mặt.

“Nếu người cầu xin ta, ta sẽ nói cho người biết rốt cuộc ai làm chuyện đó.”

“Tổng phu nhân, người say rồi. Ta không hiểu chữ nào trong lời nói của người cả, tha lỗi cho ta không thể phụng b ả.”

Chuông cảnh báo vang trong lòng nàng, nàng xoay người muốn đi.

Nàng không ngờ tay áo bị người khác bắt lấy, Thành Băng Lan k ề sát gương mặt quý dị đến trước mặt nàng, thâm thúy nói: “Người hà tất nóng vội, ta đùa với người thôi. Ta nói rồi, đời này, chỉ có ta có lòng thương hại với người thôi, sẵn lòng nói tình hình thực tế với người.”

Thành Băng Lan ép thanh âm càng thấp, đ ề sát vào lỗ tai nàng, “Chuyện của người và b ệ hạ, có người cố tình sắp xếp, người khác muốn nhìn thấy mẹ con các người cùng h ầu hạ một ch ờng.”

Thành Băng Lan nói xong, buông nàng ra, cười ha ha.

Tiếng cười tùy ý, nàng ta cảm hận nói: “Đương nhiên, ta cũng muốn thấy chuyện đó!”

Con người của nàng co lại, nàng lập tức xoay người, quay đầu nhanh rời đi. Cách đó không xa, Tri Thu đuổi theo bước chân của nàng, nàng không biết dáng vẻ lúc này của nàng như có quý đuổi theo nàng.

Nàng về phòng, ng ẩ trước gương tháo trang sức.

Lúc này nàng mới phát hiện, sắc mặt người trong gương trắng dọa người.

Thành Băng Lan có ý gì? Cái gì mà mẹ con h ầu hạ một ch ờng? Nàng và ai là mẹ con?

Gương mặt An Phi hiện trong đầu nàng, họ giống nhau như vậy, nói là mẹ con cũng có người tin. Nếu Thành Băng Lan nói thật, An Phi là mẫu thân nàng.

Như vậy...

Nàng mở to mắt, hình như hiểu mối hận của Thành Băng Lan.

Nếu An Phi thật sự là mẫu thân nàng, vậy năm đó nhất định giả chết. Người giả chết muốn tiến cung, phải có thân phận danh chính ngôn thuận. Cô nương Thành gia trưởng thành khá giống nhau, cách ổn nhất là dùng thân phận muội muội để tiến cung.

Cho nên, Lục cô nương chân chính đổi thành Thành Thất. Khó trách Thành Thất bị giấu ở đạo quan, đó là do Thành gia muốn cho nàng ta một thân phận khác.

Nàng ta hận, giận chó đánh mèo nàng là nữ nhi của An Phi. Cho nên Thành Băng Lan đố ác ý lên đầu nàng, mới gây khó dễ, hại nàng mọi lúc mọi nơi.

Người khác mà Thành Băng Lan nhắc tới lại là ai?

Hoàng Hậu hay là Lương phi?

Ai sắp xếp chuyện tối nay?

Nàng chậm rãi suy nghĩ, dựa vào tính tình của người Phương gia, nếu thật đoán được An Phi là mẫu thân của nàng, chỉ sợ sẽ không giữ kín mà không nói ra. Họ hận không thể để thiên hạ biết chuyện đó, làm một mạch của Thành thị sụp đổ.

Thủ đoạn nham hiểm lại tàn nhẫn vậy có lẽ là hành vi của Trình Hoàng hậu.

Biểu hiện của Trình Hoàng hậu thật sự hoàn mỹ, nhưng nàng cũng không tin đời này thật sự có người hoàn mỹ như thế. Người có thể lặng lẽ đặt bẫy trong cung, chỉ có chủ của cung điện hoàng hậu mà thôi.

“Cảnh phu nhân, sắc mặt có ngài lạ lắm thì phải?”

Tri Thu quan tâm, tháo hết trang sức thay nàng.

“Không có gì, hôm nay ta uống nhiều, muốn nghỉ ngơi sớm.”

Tri Thu hiểu ý, là hạ nhân, chủ tử nói chuyện, nàng ấy tất nhiên đứng rất xa. Lúc đó, nàng ấy không nghe thấy Úc Vân Từ và Thành Băng Lan nói gì với nhau.

Nàng ấy chỉ nghe thấy tiếng cười cuối cùng của Thành Băng Lan.

Nàng ấy có nghi vấn, không đoán được mối quan hệ của Tổng phu nhân và Cảnh phu nhân không tốt. Nhưng nàng ấy thông minh, được lâm thời phái tới hầu hạ Cảnh phu nhân, biết nên hỏi cái gì, không nên hỏi cái gì.

Úc Vân Từ rửa mặt xong, nằm trên giường, không ngừng suy nghĩ. Nàng nhớ tới câu chuyện xưa, nếu thật là nữ nhi của An Phi và Úc Lượng, cũng khó trách sẽ có kết cục như trong tiểu thuyết.

Sự tồn tại của nguyên chủ là cái gai trong lòng đế vương.

Cho nên dù là người Thành gia hay là mẫu thân nguyên chủ, đều trở mắt nhìn Phương thị từng bước đẩy nguyên chủ xuống vực sâu, mặc người khác ức hiếp, hại nàng chết tha hương.

Nàng vô cớ đau lòng, không biết là phản ứng của nàng hay là bản năng của thân thể.

Người đoán mệnh nói duyên với người thân của nàng mỏng manh, đúng là không sai. Dù kiếp trước hay hiện tại, nàng đều không có duyên với người thân. Kiếp trước phụ thân mẫu thân nàng ly hôn, cả hai không cần nàng.

Kiếp này, phụ thân mẫu thân còn sống, nhưng không liên quan đến nàng.

Nàng cười khở, thở dài.

Nàng cầm binh thư trên đầu giường, xem sách.

Giờ Tý trôi qua, Cảnh Tu Huyền về phòng.

Hắn vén rèm, thấy nàng đang đọc sách, sửng sốt.

“Sao nàng còn chưa ngủ?”

Nàng đặt quyển sách xuống, cười. May thay, kiếp này, nàng còn có một trượng phu. Cuối cùng cũng có thể đền bù khuyết điểm nàng không có người thân.

“Chờ chàng.”

Hắn cup mắt, có ý cười.

Hắn nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo, ngồi cạnh nàng. Nàng nhào vào lòng hắn, cọ mặt vào quần áo hắn, ngửi hương thơm mát lạnh trên người hắn, thỏa mãn nhắm mắt.

Lúc này, nàng giống chú mèo đi lạc.

Hắn ôm nàng, “Có phải không thú vị không?”

Hắn nhắc tới chuyện này, nàng ai oán ngẩng đầu, chớp mắt. Không phải không thú vị, mà là rất nhàm chán. Nàng không biết hoạt động săn thú ở cỡ đại vô cùng nhàm chán với nữ nhân.

Biểu cảm của nàng làm cổ họng hắn ngứa, hắn cười thành tiếng.

Hắn luôn là người lãnh đạm, chưa bao giờ cười vui vẻ như thế. Ý cười tới đáy mắt, sùng ái trào ra vô tận. Nàng nhận ra ngực hắn run, giả vờ giận dữ nhẹ đấm hắn.

“Chàng còn cười? Hôm trước thiệp lựa đồ, chàng nhìn thiệp, có phải đang chờ xem trò cười của thiệp không?”

Nàng lên án, nhớ rõ nàng vừa lựa quần áo vừa ngâm nga. Khi đó hắn ngồi một bên, có phải không đành lòng dội nàng một gáo nước lạnh.

Hắn càng cười vui vẻ.

Nàng lại đấm hấn, vùi đầu vào lòng hấn.

Nàng nghe tiếng tim đập vững chãi của hấn, yên lòng. Nàng không phải nguyên chủ, những người được gọi là người thân vốn không liên quan đến nàng. Bọn họ không xem nàng là cốt nhục, nàng cần gì để ý họ.

Nàng nghĩ như thế, vẫn thấy chua xót, càng vùi đầu sâu hơn.

“Hầu gia, hôm nay thiệp gặp vài chuyện kỳ lạ, cũng nghe được vài lời kỳ lạ.”

Cảnh Tu Huy ền đã hai ngày một đêm không ngủ, dù người làm bằng sắt cũng chịu không nổi. Hấn vốn buồn ngủ nhắm mắt, nghe vậy, lập tức mở ra.

“Nàng có sao không? Kẻ nào làm gì, nói gì với nàng?”

“Thiếp không sao, không biết sao bệ hạ đi nhầm chỗ, vào phòng của chúng ta.”

“Bệ hạ?”

“Thật ra chẳng có chuyện gì xảy ra cả, Trương công công nhanh chóng dìu hấn rời đi. Sau khi tiệc tan, Thành Băng Lan nói vài lời với thiếp, thiếp thấy không đúng.”

Nàng ngẩng mặt nhìn hấn.

“Nàng ta nói bệ hạ xông vào phòng của chúng ta, có người cố ý sắp xếp, có người muốn nhìn thấy mẹ con thiếp cùng hầu hạ một chầu.”

Nàng nói xong, nhìn chằm chằm hấn. Hấn chẳng tránh né, cũng không kinh ngạc, như sớm dự đoán được. Đau lòng xẹt qua đôi mắt u ám, hấn nhẹ nhàng vỗ lên tóc nàng.

“Có ta ở đây, bọn họ chẳng nhìn thấy gì đâu, ngủ đi.”

“Ừm.”

Nàng nghe lời chui vào ổ chăn, dựa vào lòng hắn. Hắn không kinh ngạc do đã sớm đoán được? Nàng và An Phi thật là mẹ con? Nói như thế, Úc Lượng thật ra làm người ta đờng cảm.

Nàng miên man suy nghĩ, mơ màng ngủ.

Trong đêm đen, đôi mắt Cảnh Tu Huyền rét lạnh.

Hắn cúi đầu nhìn nữ tử ngủ say trong lòng, vô cùng dịu dàng.

Chương 90

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đúng giờ Thìn ngày tiếp theo, tất cả các phu nhân lại bị triệu tập đến giáo trường. Nhìn thấy hàng rào đã được vây sẵn trong giáo trường, Úc Vân Từ hiểu. Có lẽ đây chính là đấu thú mà H ầu gia nói.

Từ xưa hoàng gia đã thích đấu thú, đó là sở thích khát máu của kẻ bề trên.

Nàng ngược mắt nhìn lên, các nam nhân vô cùng hào hứng, hình như rất mong chờ tiết mục tiếp theo. Còn các phu nhân thì sắc mặt hơi khó tả, như là muốn nhìn, nhưng lại sợ.

Không có nữ nhân nào thích cảnh tượng máu me cả.

Chính Khang đế và Trình Hoàng hậu ngồi trên ghế, đế hậu đều mặc trang phục long lẫy, long bào mũ phượng, hoa lệ uy nghiêm.

Còn An phi ngồi thấp hơn một bậc, cung trang tím đậm, trang sức đội đầu phức tạp. Nếu nói hoàng hậu là mẫu đơn đoan trang khí khái thì nàng là một đóa u lan đẹp đẽ hiếm có.

Khí chất đi ềm tĩnh, vẻ đẹp hiếm thấy, giờ tay nhấc chân đều tao nhã như tranh vẽ. Úc Vân Từ đột nhiên hiểu ra vì sao Hoàng đế vẫn muốn nạp nàng vào hậu cung mà không ghét bỏ vì nàng từng là phụ nhân.

Nữ tử như vậy là mẫu thân ruột của mình.

Lòng nàng chẳng hề dậy sóng, thứ nhất, nàng không phải nguyên chủ, thứ hai, nàng chẳng thể có nỗi cảm giác thân thiết với An phi. Vứt phu quân bỏ nữ nhi, dù cho nguyên nhân là gì thì đều coi như người nhẵn tâm.

Trong sách, nguyên chủ đã chết, hành động của An phi không đáng được tha thứ.

Ngồi dưới An phi là San quý nhân và Tiết quý nhân mới được sắc phong. San quý nhân mặc cả bộ màu đỏ, tôn lên vẻ ảm đạm nhạt nhòa của Tiết quý nhân vốn có diện mạo không xuất chúng bên cạnh.

Tâm mắt nàng lại hướng về phía An phi, muốn nhìn ra điếu gì đó trên gương mặt hoàn mỹ không tì vết của đối phương. Nhưng chẳng có gì trên đó cả, có điếu nàng biết chắc chắn nội tâm của An phi không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nhìn Hoàng đế sủng hạnh hết nữ tử này đến nữ tử khác, không biết An phi vì yêu mà bất chấp mọi thứ có từng hối hận không?

“Xem ra đêm qua người ngủ rất ngon, e là không nghĩ kỹ lại về lời ta nói.” Một giọng nói được đề thấp vang lên bên tai, không biết Thành Bạng Lan đã bước đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

Nàng quay đầu, vẻ mặt mù mờ, “Đêm qua Tống phu nhân uống nhiều quá, có nói mê vài câu, ta không nghe rõ thật hay giả.”

Thành Bạng Lan nhìn chăm chăm vào mắt nàng, thấy mắt nàng trong veo, không hề giống giả bộ chút nào, bèn châm biếm một tiếng, “Quả nhiên là mẹ con, trời sinh đã biết giả vờ vô tội, lừa gạt người đời. Ta muốn nhìn xem các người còn có thể giấu được bao lâu?”

“Tống phu nhân, người chết là tôn quý nhất. Nhưng ta đã chết nhiều năm rồi, người ấy là đích trưởng tử của người đấy, người bất kính với người chết như vậy, không sợ gặp nạn từ miệng sao?”

“Nạn gì có thể so sánh được với cảnh ngộ của ta chứ, ta còn cái gì để sợ đâu.” Thành Bạng Lan châm chọc, mắt liếc An phi một cái, “Nếu nàng ta thật sự đã chết thì đúng là tốt biết bao!”

Đã có người chú ý đến bọn họ, Úc Vân Từ quay đầu lại, không quan tâm đến Thành Bạng Lan nữa.

Thành Bạng Lan hừ một tiếng, quay đầu đi, sau đó nhìn thấy ánh mắt không tán đồng của Thành Thuấn Hoa. À ta dịch sang bên cạnh vài bước,

đến gần Thành Thuấn Hoa, Thành Thuấn Hoa thấp giọng dạy bảo ả ta.

Mặt ả ta trầm xuống, “Quản chính huynh cho tốt đi, chuyện của ta không cần huynh quản.”

Thành Thuấn Hoa tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhưng ngại vì đang ở ngoài nên không thể răn dạy ả ta nữa.

Ả ta ngẩng đầu, chen lên phía trước.

Tiếng trống nổi lên, mười mấy tên thị vệ mặc đồ đen khiêng một cái lồng sắt lớn vào trong hàng rào. Một con hổ to sặc sỡ đang nằm trong lồng sắt.

Lồng sắt được đặt xuống, hổ lớn đứng dậy, ngửa mặt lên trời, gầm một tiếng dài.

Tất cả mệnh phụ đầu hện không thể che tai lại, Úc Vân Từ cũng không ngoại lệ. Nhưng không có ai làm vậy, ai cũng cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể, nhìn con hổ đang rũ lông trong lồng sắt mà không chớp mắt.

Lâm Uyển nuôi rất nhiều thú dữ, đó là những thú hoang săn được hôm qua, đa số là nuôi nhốt rồi thả về núi rừng. Nếu không thì trong phạm vi hơn mười dặm làm gì có nhiều thú hoang như vậy để người ta săn giết chứ.

Khóa trên lồng sắt đã mở, con hổ lắc mình, rũ lông, ưu nhã đi ra.

Tiếng trống nhanh chóng nổi lên xung quanh, vừa nhanh vừa dồn dập.

Có người đứng bên cạnh hàng rào ném đá vào người con hổ. Con hổ gầm lên, sự hung ác đã bị kích thích ra hoàn toàn.

Lúc này, bốn nam tử mặc đồ đen nhảy vào trong hàng rào, đứng song song với con hổ. Con hổ trừng đôi mắt to như chuông đồng, đối diện với ánh mắt khiêu khích của nam tử, nó phát ra tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Sắp có một trận chém giết, các nam nhân đầu hưng phấn mở to mắt.

Úc Vân Từ không dám nhìn, chắc chắn mấy nam tử này đã không chỉ đấu với hổ một lần. Bọn họ có thân hình to lớn, lưng hổ vai gấu. Nhưng dù có cường tráng thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một cơ thể từ máu thịt thôi, sao có thể chống lại được móng vuốt sắc bén của hổ dữ cơ chứ?

Chắc chắn trước bọn họ đã có không biết bao nhiêu người chết trong miệng hổ. Chỉ vì đam mê khát máu của kẻ bête trên mà bao nhiêu người đã phải uổng mạng.

“Bệ hạ, thần nghe nói Cẩm An Hầu dũng mãnh, rất giống Trung Nghĩa Công. Tháng trước thần tử thí với Cẩm An Hầu mới biết lời đồn là thật. Trung Nghĩa Công kiên cường dũng cảm, năm đó từng tay không giết hổ. Thần cho rằng võ học truy thừa, nên noi theo công trạng của tổ tiên.”

Trung Nghĩa Công là danh hiệu sau khi chết của Khuông Trường Phong.

Người nói lời này là Đại tư mã Trình Thế Vạn.

Trình Thế Vạn đưa ra yêu cầu này, mọi người không hề cảm thấy quá đáng. Thứ nhất, ông ta là gia tướng của Khuông gia, tướng nhớ chủ cũ, hợp tình hợp lý. Thứ hai, Cảnh Hầu gia từng đánh bại ông ta, ông ta muốn biết đối phương và chủ tử đã mất của mình ai lợi hại hơn, cũng hợp tình hợp lý.

Chính Khang đé vung tay lên, tiếng trống lập tức ngừng lại.

Con hổ trong hàng rào nheo mắt, chậm rãi nằm sấp xuống đất.

Úc Vân Từ cảm thấy như bị sét đánh, mấy tên nam tử kia cũng đã khiến cho mình thương hại cảm thông, huống chi chuyện này còn liên quan đến nam nhân của mình.

Đại tư mã có ý gì?

Tự nhiên đề nghị với bệ hạ để Hầu gia đấu hổ một mình.

Nàng thấp tha thấp thỏm, lo lắng nhìn nam tử nổi bật giữa đám đông. Cảnh Tu Huyền cũng đang nhìn qua đây, hần khẽ lắc đầu, ý bảo nàng đừng lo lắng.

Sao có thể không lo lắng cơ chứ?

Đó là một con hổ trắng niên đầy, hơn nữa rõ ràng là đang đói.

Các đại thần đều đang chờ đợi quyết định của Chính Khang đế, có người lo lắng, có người vui sướng khi người khác gặp nạn. Toàn bộ đều nhìn về phía Cảnh Tu Huyền với vẻ mặt phức tạp. Sắc mặt Cảnh Tu Huyền rất bình tĩnh, tư thế đứng cung kính, dáng vẻ thông dong.

Một lúc lâu sau, mọi người nghe thấy Chính Khang đế trầm giọng nói ra một chữ, “Chuẩn.”

Sau đó hần nhìn Cảnh Tu Huyền, nói: “Từ khi sinh ra tới nay, trẫm thường được nghe kể về sự tích anh dũng của Trung Nghĩa Công, ngưỡng mộ đã lâu. Cảnh Khanh là người thừa kế kế nghiệp của Khuông gia, trẫm tin tưởng, chắc chắn người sẽ không làm mọi người thất vọng.”

Đế vương đã lên tiếng thì dù có bỏ mạng cũng phải đâm đầu tiến lên.

Trái tim treo cao của Úc Vân Từ rơi xuống vực thẳm, nàng muốn chỉ vào đế vương cao cao tại thượng kia mà mắng một trận. Nhưng nàng không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn nam nhân của mình bước đến hàng rào.

Dáng người hần thẳng tắp, bước chân thông dong, nhưng mỗi bước lại tựa ngàn quân(1). Tấm lưng vững chắc, lạnh lùng hờ hững. Mũi nàng cay cay, dường như hần không chỉ một lần mang theo quyết tâm thấy chết không sờn mà lao vào cảnh ngộ nguy hiểm như thế này. 30 cân là 1 quân.

Cơ thể Trình Thế Vạn chấn động, xuyên qua bóng hình kia, hình như ông ta thấy được một người khác.

Ông ta lắc đầu, nghĩ có lẽ là mình nhiều tuổi thật rồi, già nên sinh ra ảo giác. Thậm chí ban đêm còn bắt đầu mơ ác mộng, luôn mơ thấy cảnh

tượng nhiều năm trước.

Như có tâm ma, ông ta phát hiện tất cả những điều không thích hợp của mình đều bắt đầu từ khoảng thời gian trước, sau khi ông ta và Cẩm An Hài so tài ở Võ Thần Từ.

Cho nên, người quá nhiều tâm trí của ông ta cần phải chết!

Theo ánh mắt của mọi người, Cảnh Tu Huyền đã bước vào trong hàng rào.

Đôi mắt vốn híp lại của con hổ chợt mở ra nhìn hắn. Đúng lúc này, tiếng trống nổi lên, con hổ chậm rãi đứng dậy rũ lông.

Một người một hổ đứng đối diện nhau, nhìn nhau khoảng nửa khắc, ánh mắt con hổ nhìn hắn từ miệt thị cho đến giận dữ, cuối cùng nó gầm to một tiếng, lao đến chỗ Cảnh Tu Huyền.

Tay Úc Vân Từ nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

Chuyện không liên quan đến mình thì mình mặc kệ. So với tâm trạng xem diễn đó của người khác, nàng hận không thể vọt vào trong hàng rào đưa nam nhân của mình ra. Nhưng nàng biết rõ, đi đâu đó không có khả năng.

Nàng có thể cảm nhận được có vài tia mắt hướng qua đây, trong những ánh mắt đó mang theo sự đồng tình. Có lẽ theo người khác thấy, dù thân thủ của nam nhân mình có tốt thế nào đi chăng nữa thì một mình đấu hổ, dù có thắng cũng sẽ bị thương nặng.

Lúc này, một người một hổ trong hàng rào bắt đầu xuất chiêu. Con hổ kia bỗng nhiên trở nên nóng nảy hung dữ, vừa nhào vừa kéo, chỉ muốn nuốt sạch người trước mặt vào bụng.

Trong tay Cảnh Tu Huyền không có binh khí, từ xưa đến nay, người đấu thú toàn tay trần.

Nhận ra con hổ không được bình thường, hắn hiểu rõ.

Xem ra có người muốn lấy mạng mình.

Nhưng mạng của hắn là ông trời cho, ai cũng không lấy được! Những người đó muốn xem màn náo nhiệt của hắn, vậy hắn sẽ dứt khoát tạo ra một màn náo nhiệt lớn làm cho mọi người thoả mãn.

Hắn chậm rãi lùi lại gần hàng rào, giả vờ kiệt sức. Con hổ kia gầm rú lao nhanh đến, không ngờ hắn lại cúi người như sắp ngã xuống đất. Con hổ không kịp thu thế, bèn bỏ nhào ra ngoài hàng rào.

Con hổ vừa ra khỏi hàng rào đột nhiên phát hiện bên ngoài có rất nhiều con mồi.

Nó đã đói đến mức bụng kêu ùng ục, bèn nhào vào trong đám người.

Các đại thần thất thanh kêu lên, thấy nó đã lao đến chỗ Trình Thế Vạn ở gần nhất.

“Hộ giá!”

Các thái giám cung nữ che chắn phía trước Chính Khang đế, bị Chính Khang đế khiển trách, toàn bộ tản ra.

Một con súc sinh thôi mà thần tử của mình đã sợ chết khiếp. Chính Khang đế hơi khó chịu, nhìn các đại thần đang la hét chạy tán loạn, hắn vô cùng thất vọng.

Trình Thế Vạn không thể so với người bình thường, ông ta ra sức quật con hổ xuống đất. Con cháu Trình gia nhanh chóng tiến lên đỡ lấy ông ta, vội vàng trốn đi thật xa.

Quần áo ông ta đã bị xé rách, cũng may mà da thịt không bị thương.

Con hổ kia nổi giận gầm lên một tiếng, từng bước ép sát các nam nhân đang lui về phía sau, không biết thế nào mà mắt nó lại quét qua các nữ quyến đang ngây ra như phỗng ở một phía khác. Mắt hổ nheo lại một cách

nguy hiểm, trông da thịt của những con mồi đó rất non mịn, hình như còn ngon hơn bên này. Nó xoay người, gặm rú lao sang bên đó.

Các nữ nhân hét lên, trong lúc hoảng loạn, Úc Vân Từ bị người ta đẩy ngã xuống đất.

Vừa ngẩng đầu lên đã đối diện với đôi mắt to như chuông đồng của con hổ.

Mặt nàng trắng bệch, cơ thể cứng đờ, ngay cả việc trốn cũng đã quên mất.

Lúc nàng phản ứng lại thì con hổ đã há to mồm nhào đến chỗ nàng. Đến bước đường cùng, bản năng cầu sự sống của con người sẽ bị kích thích, nàng ra sức đá con hổ thật mạnh.

Con hổ kia gào lên rống ngã gục.

Nàng lợi hại như vậy sao?

Nàng choáng váng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt của nam nhân mình. Trán hắn chảy mồ hôi, ánh mắt căng thẳng chưa từng có. Bàn tay thon dài duỗi đến trước mặt nàng, kéo nàng dậy.

“Ta không sao.”

Nàng hoạt động cơ thể, chứng minh cho hắn thấy mình hoàn toàn bình an.

Hắn gật đầu, bỗng thấy con hổ vừa ngã xuống đất đang bò dậy. Hắn xoay người, đưa nàng ra ngoài vài bước, “Nàng tìm một chỗ trốn đi.”

Nàng hiểu, đứng bên cạnh những nữ quyến đó.

Vừa rồi người đẩy nàng là ai? Mắt nàng lướt qua, cố định trên người Thành Băng Lan. Ngoài nữ nhân điên này thì nàng không nghĩ ra còn có ai vào đây muốn lấy mạng nàng nữa.

Thành Băng Lan cũng không tránh, đáy mắt tràn ngập vẻ khiêu khích.

Được lắm, quả thật là ả ta!

“Cảnh phu nhân, ngài không sao chứ?”

Một phu nhân quan tâm hỏi, sau đó những phu nhân khác cũng bước đến.

“Không sao.”

Nàng vừa nói vừa đứng cách thật xa Thành Băng Lan.

Hoàng đế không đi, mọi người dù có sợ cũng không thể đi.

Chính Khang đế nheo mắt lại, nhìn chằm chằm giáo trưởng. Hắn thu hết sắc mặt của mọi người vào trong mắt, nói với Trình Hoàng hậu bên cạnh: “Cảnh phu nhân gan dạ sáng suốt hơn người, rất xứng đôi với Cảnh khanh.”

Mặt Trình Hoàng hậu hơi trắng, nghe vậy nàng ta nặn ra một nụ cười, “Bệ hạ nói đúng, nghe nói tính Cảnh phu nhân rất mạnh mẽ, từng làm loạn ở phủ tướng quân để đòi lại của hồi môn của mẫu thân.”

“Còn có việc này sao?”

“Bệ hạ trăm công ngàn việc, tất nhiên sẽ không để ý đến những việc vặt trong nhà.”

Chính Khang đế gật đầu, “Nói vậy thì nàng ta đúng là người mạnh mẽ.”

Lúc đế hậu nói chuyện, lại có thêm một người gia nhập cuộc đấu hổ, đó là Khuông Đình Sinh. Thân thủ thiếu niên không t ã, hắn phối hợp chặt chẽ với Cảnh Tu Huy ền, khoảng nửa canh giờ sau, cuối cùng hai người họ cũng đánh con hổ tê liệt ngã xuống đất.

Con hổ đã kiệt sức, đang sùi bọt mép.

Có thị vệ nhanh chóng đi lên kéo nó xuống.

Nguy cơ đã được hóa giải, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt nhìn thầy trò Cảnh Tu Huyền đều thay đổi.

“Tốt, quả nhiên Cảnh Khanh không khiến trẫm thất vọng.” Chính Khang đế cao giọng nói, hần nhìn Khuông Đình Sinh bên cạnh Cảnh Tu Huyền, “Hậu sinh khả úy, trẫm có thưởng lớn.”

Hai người mỗi người được thưởng một áo Mãng Bào thêu rồng bốn móng vuốt, hoa văn mạ vàng, các đại thần khác nhìn mà nóng mắt.

Úc Vân Từ nghĩ, có lẽ Mãng Bào giống Mã Quái vàng trong kịch Nam, không biết liệu có thể dùng như kim bài miễn tử hay không?

“Cảnh phu nhân gan dạ sáng suốt hơn người, trẫm cũng có thưởng.”

Nghe thấy Hoàng đế nhắc đến tên mình, nàng đi ra, quỳ dưới bậc thang.

Đột nhiên, một mũi tên nhọn bắn tới, hướng thẳng đến Chính Khang đế. Nàng không kịp nghĩ gì mà nhào thẳng về phía trước, che chắn trước mặt Chính Khang đế.

Cơn đau đớn trong tưởng tượng không đến, vừa quay đầu lại, nàng thấy Cảnh Tu Huyền che chở phía sau nàng, mũi tên kia bị hần cầm chặt trong tay. Mũi tên phiếm ánh sáng lục nhạt dưới ánh mặt trời.

Mũi tên này bị nhúng độc?

“Hộ giá!”

Tiếng hộ giá này có vẻ thảm thiết hơn tiếng trước rất nhiều, chỉ trong chốc lát, những cung thủ đã vào chỗ, Chính Khang đế được vây quanh, bảo vệ bên trong.

Giáo trường trống trải, mũi tên đó bắn đến từ đâu?

Không chỉ có nàng nghi hoặc, tất cả các đại thần đều nghi hoặc.

Người kinh hãi nhất là Chính Khang đế, Chính Khang đế là nhi tử duy nhất của tiên đế, hẳn không phải trải qua cuộc đấu tranh đoạt đích tàn khốc. Bởi vì không có huynh đệ cho nên không có bất cứ một ai có thể uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế của hắn sau khi hắn kế vị.

Nhưng bây giờ, lúc các hoàng tử của hắn bộc lộ ra tài năng, hắn lại bị ám sát.

Một dấu chân dẫm đạp của con người được phát hiện trên một thân cây ngoài giáo trường, ngoài ra thì không tìm được kết quả gì. Người này có thể bắn ra một mũi tên từ khoảng cách xa như vậy, tài bắn cung này thật sự khiến người ta sợ hãi.

Đế vương giận dữ, mọi người quỳ xuống. Mũi tên đã được trình đến trước mặt hắn, Cảnh Tu Huyền nhắc nhở, Trương Đông Hải nói nhỏ vài câu bên tai hắn.

“Tra, đi đâu tra kỹ vào cho trẫm!”

Chính Khang đế tức giận trầm mặt, thật to gan, dám hành thích giữa ban ngày ban mặt, còn bôi độc trên mũi tên. Xem ra có người muốn cướp ngôi?

Là ai chứ?

Hắn nhìn các hoàng tử quỳ thành một hàng, rồi lại nhìn nữ tử đang quỳ phía trước.

Úc Vân Từ nghĩ cộng thêm cả đời trước của nàng cũng không chấn động lòng người như ngày hôm nay. Nàng chỉ mong bệ hạ nể tình phu thê bọn họ chần tèn, đừng hất lửa giận xuống đầu bọn họ.

Chính Khang đế dờn trầm mặt, chậm rãi ngồi xuống.

Ánh mắt hắn lướt qua phía trước, rồi nhìn quét qua nhóm thần tử phía sau. Hắn nhìn từng người một, nhìn rất kỹ. Dừng lại một lát trên người Trình Thế Vạn, sau đó chuyển tới người Quảng Xương Hải.

Tất cả đại thần đều cúi đầu, dán hẳn xuống đất.

“Hôm qua trăm mơ một giấc mơ.”

Cái gì?

Mọi người đều cho rằng tai mình có vấn đề, mọi người đều đang chờ cơn giận lôi đình của đế vương, sao tự nhiên bệ hạ lại nói về giấc mơ?

“Trong mơ có hồ dữ lao đến chỗ trăm, người trăm cứng lại, không thể nhúc nhích. Đột nhiên một nữ tử bay vút đến, đánh lui hồ dữ. Nữ tử đó quỳ gối trước mặt trăm, gọi trăm là phụ hoàng. Trăm muốn nhìn rõ diện mạo của nàng ta, nhưng mãi không nhìn thấy rõ.”

Mặt Trình Hoàng hậu cứng đờ, “Bệ hạ nhớ đại công chúa rồi ả?”

Đại công chúa do Đức phi sinh ra, vẫn được coi là đặc sủng.

Chính Khang đế không nói gì, liếc xéo nàng ta một cái.

Phía dưới có một quan viên đứng lên bước ra khỏi hàng, khom mình hành lễ: “Thần chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ. Giấc mơ này là điềm lành, ngụ ý trong số mệnh của bệ hạ vẫn còn một nữ nhi nữa.”

“Vẫn còn một nữ nhi nữa?” Chính Khang đế lẩm bẫm, như là nhớ đến cái gì đó, “Ái khanh nói không sai, trăm nhớ ra rồi. Không biết Hoàng hậu có nhớ rõ không, rằng chúng ta còn có một nữ nhi?”

Sao Trình Hoàng hậu lại không nhớ rõ cơ chứ, trước khi sinh Thái tử, nàng ta từng có một cái thai. Đó là thai đầu của nàng ta, thật ra là nam hay là nữ cũng chẳng sao cả.

Khi đó nàng ta đã sớm biết cái thai trong bụng mình là nữ nhi, lúc đó bệ hạ vẫn là Thái tử Đông Cung.

Trong Đông Cung có hai trác phi, một người chính là Đức phi bây giờ, còn có một trác phi họ Quan, Quan trác phi rất được sủng ái, được sủng ái đến mức có thể uy hiếp đến địa vị Thái tử phi của nàng ta.

Sau đó, nàng ta nhịn đau hy sinh cốt nhục sáu tháng trong bụng, Quan trắc phi bị ban rượu độc.

Nhiều năm trôi qua, nàng ta còn không dám nhớ lại về nữ nhi để non vẫn sống được một lúc đó, không ngờ hôm nay bệ hạ lại nhắc đến trước mặt qu ân th ân.

“Trẫm nhớ rõ, đó là đứa con đầu tiên của trẫm, trẫm vô cùng chờ mong sự ra đời của con bé. Vì thế, trẫm hân hoan vui mừng như tất cả phụ thân trong thiên hạ. Còn lên xuất cung mua một cái trống lắc tay...”

Ánh mắt Chính Khang để trống rỗng, nhìn về phía trước xa xăm, dường như đang chìm vào trong nỗi nhớ sâu thẳm.

Các thần tử càng mù mờ, chẳng phải bệ hạ nên mượn chuyện ám sát để quét sạch tai họa ngầm trong triều sao? Sao lại bình tĩnh như vậy chứ, còn kể chuyện hậu cung với bọn họ.

Hơn nữa còn là một nữ nhi chết yếu?

Đại công chúa chết yếu kia thì liên quan gì đến chuyện hôm nay?

Tất cả mọi người đều đang thần phỏng đoán suy nghĩ của đế vương.

An phi nghĩ ra gì đó, thương cảm nói: “Có lẽ là bệ hạ quá nhớ công chúa, trời đất cảm động, mới để công chúa đi vào giấc mơ gặp phụ hoàng của mình.”

Nàng vừa dứt lời, Trình Hoàng hậu lo sợ nhìn nàng.

“Không sai, nhất định là vậy...”

Chính Khang để nữ nhi non, đại thần bước ra khỏi hàng kia lại nói tiếp: “Trong giấc mơ của bệ hạ là một thiếu nữ, chứng tỏ công chúa đã lớn, có lẽ là đã đầu thai.”

Đang nói cái gì vậy?

Mọi người nghi hoặc, cảm thấy khá là quái dị, nhưng lại không biết quái dị ở chỗ nào.

“Thật sao?” Gương mặt Chính Khang để lộ vẻ vui mừng, hấn hỏi: “Theo như lời ái khanh thì công chúa của trăm thật sự đã đầu thai trưởng thành rồi sao?”

“Bệ hạ, thần nghĩ chắc hẳn là vậy. Tuy rằng công chúa đã đầu thai chuyển thế, nhưng vẫn cảm nhận được sự nhớ mong của bệ hạ.”

Trình Hoàng hậu thấy không bình thường, loáng thoáng cảm thấy có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra. Nhưng ngoài việc cầm khăn lau khóe mắt làm ra vẻ thương tâm thì hình như chẳng có cách gì hay.

Nàng ta nghĩ mãi vẫn không biết bệ hạ đột nhiên nhắc lại chuyện cũ năm xưa là có dụng ý gì?

“Bệ hạ, nhiều năm qua, ngài vẫn luôn bảo lão nô giữ chiếc trống lắc tay này...”

Nói rồi Trương Đông Hải lấy ra một cái trống lắc tay.

Mọi người càng chẳng hiểu gì.

Rốt cuộc bệ hạ muốn làm gì?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chính Khang để lắc vang trống cầm tay, “Vừa rồi lúc Cảnh phu nhân lấy thân chắn mũi tên, dường như trăm nhìn thấy nữ tử trong giấc mơ.”

Hắn vừa nói xong, chúng thần ò lên.

Úc Vân Từ cúi đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Hoàng đế đang làm gì vậy? Sao mình lại là nữ nhi chuyển thế của hắn và Trình Hoàng hậu? Nếu lời Thành Băng Lan nói là thật, vậy nàng là nữ nhi của Úc Lượng và An phi mới phải.

Theo như tính đế vương, nếu mình là đứa con do nữ nhân của hắn và một nam nhân khác sinh ra, vậy chẳng phải hắn nên coi mình là cái đinh trong mắt, phải diệt trừ cho sáng khoái sao?

Chính Khang đế đã nói đến đây, thân là thần tử, nếu còn không nhìn ra thì lẫn lộn ở quan trường vô ích rồi. Quan viên bước ra khỏi hàng đầu tiên lập tức hô to chúc mừng bệ hạ.

Sau đó toàn bộ quan viên đứng ra, quỳ xuống chúc mừng bệ hạ nhận lại ái nữ.

Đầu Úc Vân Từ trống rỗng, việc này cũng quá hoang đường rồi? Vì sao chuyện hoang đường này lại xảy ra với nàng? Rồi cuộc bệ hạ có ý gì?

Nàng nghe thấy giọng nói chói tai của Trương Đông Hải, nghe thấy tiếng chúc mừng của rất nhiều người.

Thánh chỉ hạ xuống, nàng đã trở thành một công chúa hoàng gia, ban phong hào là Vân Hiếu. Phong hào lấy một chữ trong tên của nàng, thêm sự hiếu nghĩa khi bảo vệ Hoàng đế, vô cùng thỏa đáng.

Trên ghế cao, Trình Hoàng hậu bật khóc vì vui mừng, hai mắt đầm lệ mông lung.

Chính Khang đế nghiêng đầu, yên lặng nhìn nàng ta.

“Công chúa của chúng ta mất mà tìm lại được, Hoàng hậu có vui không?”

Chương 91

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hoàng hậu ngơ ngẩn, nước mắt lại càng tuôn ra nhiều hơn.

Vui cái gì cơ?

Bệ hạ đang trợn mắt nói dối, chuyển thế đầu thai cái gì chứ, toàn là mấy lời xằng bậy lừa gạt người ta. Bệ hạ đang đâm dao vào ngực mình, còn hỏi mình có vui không.

Miệng nàng ta đặng ngắt, nhưng chẳng thể nói được chữ nào. Bỗng dưng nàng ta hơi hoảng sợ, chẳng lẽ bệ hạ nhìn ra cái gì rồi?

“Bệ hạ... Mấy năm nay, không có một ngày nào thần thiếp không nhớ về con bé...”

“Hoàng hậu chịu khổ rồi.”

Nói xong Chính Khang để đưa một cái khăn qua.

Nước mắt của Hoàng hậu càng tuôn ra ào ạt hơn, cả chiếc khăn đều bị nước mắt thấm ướt đẫm, sau đó nàng ta vẫy tay với Úc Vân Từ, “Con của ta, mau qua đây với mẫu hậu.”

Úc Vân Từ không biết mình nên bày ra sắc mặt gì, nàng vốn vô cảm với Trình Hoàng hậu, nếu phải làm ra vẻ mặt vui mừng thì nàng không làm được.

Cũng may lúc này nàng đang ngây ra, bị người khác cho là cực kỳ vui mừng, chưa kịp lấy lại tinh thần.

Một nữ tử đột nhiên lắc mình biến hoá, trở thành công chúa cành vàng lá ngọc, đó là vinh quang cỡ nào cơ chứ. Chẳng trách Cảnh phu nhân kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

Mọi người nghĩ vậy, ánh mắt ai cũng tràn ngập vẻ hâm mộ.

Trình Hoàng hậu đang vẫy tay với nàng, nàng cúi đầu che mặt nhào vào trong lòng đối phương. Trình Hoàng hậu ôm nàng, hai “mẹ con” tái thế gặp lại, ôm nhau khóc thút thít.

Các nữ quyền ở đây ào ào lấy khăn ra, cùng khóc vì vui mừng với bọn họ.

Trừ Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan nghiêng sắp gãy cả răng, dựa vào cái gì? Mệnh của nha đầu chết tiệt đó tốt như vậy, không chỉ gả cho nhà tốt, tự dung bây giờ còn nhận được một phong hào công chúa.

Vì sao vừa nãy con hổ kia không cắn chết nàng ta luôn đi!

Không sai, người đẩy Úc Vân Từ ra trong lúc hỗn loạn đúng là Thành Băng Lan.

Thành Băng Lan nhìn hai “mẹ con” đang ôm nhau khóc, cảm thấy thế gian này quá hoang đường. Vì sao hết người này đến người khác nói dối nhưng mọi người vẫn cam tâm tình nguyện làm kẻ ngốc chứ.

À ta cười lạnh một tiếng, nhìn thấy An phi cũng đang rơi lệ cầm khăn lau.

Thật sự muốn vạch trần gương mặt thật của những người này ngay tại đây!

Tất cả nỗi hận xông hết lên não, cơ thể vừa mới nhúc nhích, à ta cảm giác được mình bị người khác giữ chặt. Quay đầu lại thấy Liễu thị, à ta lạnh lùng cười.

“Đại tâu kéo ta làm gì?”

“Băng Lan, suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

Liễu thị ðe thấp giọng, trong mắt mang theo sự uy hiếp. Nếu bây giờ Thành Bắg Lan dám lao ra, nàng ta sẽ che miệng ðối phương lại tại ðây. Sau ðó nói với người ðòi rằng, tiểu cô tử này ðiên rồi.

Phủ Quốc công không thể bị hủy hoại!

Thành Bắg Lan nhìn nàng ta, ghé sát vào tai nàng ta, “Các người cũng biết sợ sao?”

Trong mắt người ngoài là cô tẩu bọn họ ðang thân mật dựa vào nhau, thoạt nhìn rất tình cảm. Trên thực tế, sau khi Thành Bắg Lan hỏi xong, sắc mặt Liễu thị liền thay ðổi.

“Bắg Lan, người biết vì sao nương luôn chịu ðựng không? ðó là bởi vì người hỗ thẹn với người, nhưng nếu người cứ khắg khắg làm theo ý mình, e rằng phủ Quốc công không thể không thật sự từ bỏ người. Người hiểu không?”

Thành Bắg Lan lùi về phía sau một bước, cười trào phúng.

Lúc này Trình Hoàng hậu ðã sai người mang một cái sập hoa ðến, ðể Úc Vân Từ ngồi cạnh.

Các Vương gia ðứng ở hàng trước tiến lên, cùng nàng chào hỏi. Nàng căng da ðầu, gọi Thái tử là Hoàng huynh, sau ðó Ninh Vương Hiên Vương vân vân thì gọi nàng là Hoàng tỷ.

“Tốt, tốt.”

Chính Khang ðể nói hẳn hai chữ tốt, ánh mắt lộ ra một chút từ ái. Hắg thấp giọng dặn ðò Trương ðông Hải, không lâu sau, giáo trường liền biến thành một màn tiệc.

Ngự thiện rượu ngon, ca múa ðàn nhạc, làm gì còn giường cung bạt kiếm như lúc ðấu thú ám sát vừa nắg.

Các đại thần liên tục chúc mừng, Chính Khang để luôn mỉm cười. Và cả Trình Hoàng hậu nữa, Úc Vân Từ nhìn ánh mắt từ ái đó mà lòng tê dại, chỉ muốn chạy trốn.

Chẳng còn chuyện gì hoang đường hơn chuyện này nữa!

Mãi cho đến khi ra khỏi Lâm Uyển, gánh cái danh hào công chúa ngẩng lên xe ngựa trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, nàng vẫn nghĩ như vậy. Tất cả mọi người đang diễn kịch, ai cũng là một diễn viên giỏi.

Bệ hạ, Hoàng hậu, An phi, và cả các đại thần.

Nàng không tin chuyện chuyển thế đầu thai kia sẽ có người tin. Mọi người lựa chọn tin tưởng là bởi vì bệ hạ đã bày mưu đặt kế. Bệ hạ muốn để nàng làm công chúa.

Vậy thì, ý đồ của hắn là gì?

Hắn không giết chết mình đã là ban ơn rồi, tự nhiên còn cho mình một cái danh hào công chúa.

Nàng nhíu chặt mày, đột nhiên nghĩ ra gì đó. Hay là mình không phải nữ nhi của Úc Lượng, mà là đứa con sinh ra từ mối tình yêu đương vụng trộm của An phi và bệ hạ?

Nếu là vậy thì mọi chuyện đã rõ ràng rồi.

Vậy thì chuyện trong sách là thế nào?

Vì sao bệ hạ không giúp nguyên chủ?

Ngồi trong xe ngựa, trên mặt nàng đã không còn nước mắt, ngay cả vẻ mặt kích động vui sướng cũng đã biến mất. Ra khỏi Lâm Uyển, Thái Thanh và Truyện Họa mới lên xe ngựa.

Các nữ quyến đi trước, các nam nhân vẫn còn công việc phải xử lý.

“Công chúa điện hạ, thần phụ có chuyện muốn nói.”

Không biết Thành Băng Lan đã chặn trước xe ngựa từ khi nào, ả ta gọi nàng một cách quái gở.

Mắt Úc Vân Từ tối lại, nàng vén rèm lên.

“Tổng phu nhân, người tùy tiện ngăn xe ngựa của ta lại là có mưu đồ gì?” Ngữ khí lạnh nhạt, căn bản không cho đối phương một chút thể diện nào.

Thành Băng Lan đến gần, nhướn mày chằm biếm, “Người đang sợ?”

Kẻ điên này!

Quả nhiên là đang tìm đường chết!

“Người nên sợ là Tổng phu nhân, nhìn sắc mặt Tổng phu nhân thì chắc chắn là người sống không tốt ở nhà phu quân. Công tử nhỏ nhất của Tổng gia đã cưới sinh rỗi, kẻ mẫu là người không thể đàn áp được bọn họ đâu. Nếu lại đắc tội với nhà mẹ đẻ thì chẳng phải là tự cắt đứt đường lui của mình sao. Nếu ta là người, chuyện đầu tiên phải làm là quản cái miệng mình cho kỹ, phải khiêm tốn thì mới có thể bảo đảm cả đời an ổn. Đương nhiên, nếu người muốn tìm chết, vậy ai cũng chẳng ngăn được!”

“Ồ, mới lên làm công chúa đã bắt đầu ra vẻ. Người không nghĩ đến chuyện tại sao mình lại trở thành công chúa ư?”

“Tất nhiên là ân huệ của bệ hạ, phần thưởng của trời cao rỗi.”

Sắc mặt nàng cung kính nghiêm túc, lúc nhìn Thành Băng Lan rất lạnh lùng hờ hững, “Tổng phu nhân, nếu không còn chuyện gì khác thì xin tránh ra. Nếu không, con ngựa sợ hãi, người không chết cũng bị thương.”

Đờng tử Thành Băng Lan co lại, thấy phu xe quả thực sắp giờ roi lên, ả ta vội vàng vọt sang bên cạnh.

Nhìn xe ngựa tuyệt trần mà đi, ả ta khẽ “hừ” một tiếng khinh miệt.

Sắc mặt Úc Vân Từ không được tốt cho lắm, sau khi xe ngựa dừng lại ở cửa Hâu phủ, nàng xuống xe, sau đó nhìn thấy tất cả hạ nhân trong phủ quỳ xuống ngoài cửa cung nghênh nàng.

Bọn họ quỳ rạp xuống đất, dập đầu, hô to: “Cung nghênh công chúa về phủ.”

Khoảnh khắc này, nàng mới thật sự cảm giác được, mình đã là một công chúa.

Đàn Cẩm quỳ gối phía trước, nàng bước lên kéo bé dậy, “Đứng lên hết đi. Cẩm Nhi, có nhớ cũu mẫu không?”

“Nhớ ạ.”

Bé lanh lảnh đáp, thấy nữ tử trước mặt vẫn là cũu mẫu quen thuộc trước kia. Nhưng hạ nhân trong phủ đều nói bây giờ người đã là công chúa rồi, công chúa là cái gì, bé vẫn chưa hiểu lắm, chỉ biết chắc chắn là rất lợi hại.

Hạ nhân hô hào đứng dậy, lần lượt vào phủ.

Tất cả mọi thứ trong phủ vẫn như cũ, cảnh vật đã quá quen thuộc.

Ra ngoài mấy ngày, nàng nhận ra mình vô cùng nhớ ngôi nhà này. Có lẽ nàng đã coi nơi này là ngôi nhà chân chính của mình. Một ngôi nhà có phụ quân, tương lai sẽ có con cái.

“Cũu mẫu, bây giờ người là công chúa sao?”

“Ừ.” Nàng cúi đầu cười, “Dù là công chúa, cũu mẫu vẫn là cũu mẫu của Cẩm Nhi.”

Ánh mắt Đàn Cẩm sáng ngời, bé cười ngượng ngùng.

Lòng nàng mềm nhũn, bàn tay nắm tay bé càng dịu dàng hơn. Bộ hạ phong mình làm công chúa, đã không có đất phong lại còn không có thực ấp, chỉ có danh nhưng không có tài sản.

Có được thân phận tôn quý như vậy, nếu không biết uẩn khúc trong đó, có lẽ nàng sẽ rất vui mừng.

Nhưng mà, ngu ần gốc của phần thưởng này thật sự khiến người ta như mắc nghẹn ở cổ họng. Hắn đang b ồi thường cho mình, nhưng bọn họ đều không biết, chính bởi vì sự thờ ơ lạnh nhạt của bọn họ mà nguyên chủ đã hương tan ngọc nát từ lâu.

Sự b ồi thường này thật sự đến quá muộn r ồi.

Nàng trở v ề sân, hỏi thăm việc học của Cẩm Nhi mấy ngày gần đây.

Cẩm Nhi đáp, giọng trẻ con non nớt.

Nàng lại hỏi Cao thị v ề sinh hoạt của Cẩm Nhi mấy ngày nay. Cao thị và Hỉ Nhạc biết gì nói hết, b ảm báo lại tất cả v ề việc lớn như ăn cơm mặc quần áo, việc nhỏ như ban đêm tỉnh lại mấy lần.

Mới đầu Lâm phu tử che chở Đ ền Cẩm bằng một thái độ không đặc tội với chủ nhà, sau đó dần dần phát hiện rõ ràng tư chất của Đ ền Cẩm tốt hơn đa số các con cháu của Cảnh gia, cho nên dạy nghiêm túc hơn.

Đến bây giờ, Lâm phu tử đã coi Đ ền Cẩm là học sinh b ồi dưỡng trọng điểm. Nếu có thể b ồi dưỡng ra một tài tử thì sẽ vô cùng có ích cho tiếng tăm th ầy giáo của ông ta.

Những việc này, Úc Vân Từ hiểu ra từ trong lời nói của Hỉ Nhạc.

Sau khi đoán trước được đi ều đó, nhị phòng không dám trêu chọc Cẩm Nhi nữa, nhị lão phu nhân cũng không dám bày ra dáng vẻ trưởng bối trước mặt nàng. Bây giờ nàng là công chúa, quân th ần khác biệt, ai dám lỗ mãng nữa chứ.

Nghĩ vậy thì nàng thấy cái danh công chúa này vẫn có chỗ dùng.

Ít nhất thì lúc quan trọng có thể dùng để lấy thế đè người.

Cầm Nhi bị Cao thị dẫn đi, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng. Nghĩ về những chuyện đã trải qua mấy ngày nay, nàng vẫn cảm thấy hơi không chân thật. Nữ nhi riêng, công chúa?

“Thần tham kiến công chúa điện hạ.”

Một giọng nam lạnh lẽo vang lên, mang theo sự mệt mỏi không dễ cảm nhận được.

Suy nghĩ của nàng bị ngắt đoạn, nàng ngẩng đầu, bèn nhìn thấy nam tử nghiêng người dựa bên cửa. Miệng thì nói tham kiến, nhưng hắn lại đang mỉm cười quan sát nàng.

Nàng cố ý xụ mặt, kiêu căng nói: “Nô tài to gan, đã tham kiến bốn cung thì vì sao lại đứng mà không quỳ xuống?”

Hắn đứng thẳng dậy, bước tới chỗ nàng, ngồi xuống cạnh nàng.

“Điện hạ bớt giận, thần biết tội.”

Nàng mỉm cười, rót một chén trà cho hắn, “Đã có tội thì phạt một chén trà.”

Hắn duỗi tay nhận, uống một hơi cạn sạch.

Hai người đồng thời im lặng, nàng có thể đoán được vì sao mình lại có được danh phận công chúa thì sao hắn lại không đoán ra được cơ chứ. Thân thế của nàng là một con dao hai lưỡi, nếu không có ai biết, có thể giấu được người trong thiên hạ, vậy về sau tất sẽ vinh hoa phú quý.

Nhưng nếu có người nhìn ra manh mối...

Vì thế diện của hoàng gia, đế vương sẽ không kiêng dè cốt nhục huyết mạch.

“Hầu gia, ngài nói xem, liệu Hoàng hậu nương nương có chịu để yên không?”

Mất hẳn tối lại, đương nhiên Trình Hoàng hậu sẽ không cam tâm. Nhưng Trình Hoàng hậu là một nữ nhân thông minh, giỏi ẩn nhẫn, ít nhất là gần đây nàng ta sẽ không hành động.

“Tạm thời nàng ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Nàng gật đầu, nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Ngài nói xem, những chuyện này là sao?”

Phụ không phải phụ, mẫu không phải mẫu, ngay cả nữ nhi là nàng cũng là hàng giả. Cả cái nhà này đúng là kỳ lạ hiếm thấy.

“Ta muốn đi thăm Úc Lượng vào ngày mai.”

Nam nhân đó tuy hơi căn bã, nhưng bây giờ nghĩ lại thì ông ta rất khiến người ta đồng tình. Trước kia nàng cảm thấy ông ta khốn nạn, nên bị mọi người xa lánh, sống quăng đời còn lại một cách cô độc.

Nhưng bây giờ...

Thôi thì cứ đi thăm đi.

Hôm nay phu thê bọn họ đều rất mệt, chẳng muốn làm gì, chỉ nghỉ một lúc rồi cả hai rửa mặt đi ngủ.

Ngày hôm sau, Úc Vân Từ sai hạ nhân chuẩn bị một ít quà như thuốc bổ, đưa Thái Thanh và Truyện Họa đến phủ tướng quân. Phủ tướng quân vẫn là cái phủ tướng quân đó, sư tử đá vẫn còn ở cửa, nhưng lại không có sức sống, hiện ra vẻ suy bại.

Thái Thanh bước lên gõ cửa, người gác cửa mở cửa ra, thấy bọn họ, hẳn bèn vui mừng vội vàng chạy ra phía sau thông báo. Vừa chạy vừa hô: “Tướng quân, công chúa điện hạ đến rồi.”

Nàng bật cười, dẫn theo nha đầu đi vào.

Trên đường đi có rất ít hạ nhân.

Sau chuyện mẫu nữ Phương thị, cơ bản là hạ nhân trong phủ đã bị bán đi gần hết. Những người ở lại đều là người của Úc Lượng và vài người vốn làm việc nặng.

Úc Lượng đang tập đi trong sân, tuy một chân vẫn còn cứng nhưng nhìn khí sắc không tệ. Có lẽ Đào di nương chăm sóc ông ta rất tốt.

Đào di nương mừng đến nỗi không biết phải làm sao, đầu tiên quý xuống hành lễ, sau khi đứng dậy lại vội vàng đỡ Úc Lượng.

“Sao... con... lại đến?”

Úc Lượng hỏi, lời nói đứt quãng, miễn cưỡng có thể nghe hiểu được.

“Gần đây bạn nên không đến đây thăm được. Bây giờ thấy cơ thể phụ thân rất tốt, nữ nhi vô cùng vui mừng.”

Ánh mắt của nàng cố định trên người Đào di nương, người Đào di nương không được bình thường, trông đầy đà hơn trước rất nhiều. Váy màu trà được may rộng, không nhìn thấy eo.

Như thể nhận ra ánh mắt của nàng, đối phương chợt cong người, nén ngực khom lưng.

Gặp được nàng, Úc Lượng khá vui vẻ. Nhưng vốn dĩ trước kia cha con bọn họ không thân thiết, cũng chẳng thể nói là tình cảm sâu cỡ nào.

Sau khi hỏi về cơ thể của Úc Lượng thì không còn đề tài để nói chuyện nữa.

“Công chúa điện hạ, tướng quân luôn nhắc đến ngài. Mấy lần định sai người đến Hầu phủ, nhưng lại sợ làm phiền ngài.”

Nói xong, Đào di nương lại sợ hãi cúi đầu.

Úc Vân Từ không thể tin lời của bà ta hoàn toàn. Úc Lượng chẳng có bao nhiêu tình cảm với nguyên chủ, không thì cũng sẽ không để Phương thị

chà đạp. Có lẽ ông ta gặp phải thay đổi lớn, không có thể tử con cái, chỉ có một nữ nhi không thân thiết là nàng.

Hơn nữa bây giờ cơ thể ông ta đã thành ra thế này rồi, muốn cưới sinh thêm là không thể, cho nên khá ỷ lại vào nữ nhi duy nhất là mình.

“Khi nào con rảnh sẽ đến thăm người, cơ thể phải bồi dưỡng từ từ, không được nóng vội. Các người diu tướng quân về nghỉ ngơi đi.”

Úc Lượng gật đầu, hôm nay ông ta đi được một canh giờ, đã hơi mệt.

Hạ nhân diu Úc Lượng vào nhà, nàng gọi Đào di nương lại.

Có lẽ Đào di nương biết nàng muốn nói gì, lập tức quỳ xuống, “Công chúa...”

“Mấy tháng rồi?”

“Bốn tháng.”

Vậy là mang thai trước khi Úc Lượng xảy ra chuyện, nàng nghĩ vậy, ánh mắt nhìn Đào di nương nhiều thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu. Di nương này là người thông minh, có thể mang thai dưới mí mắt Phương thị, không thể khinh thường.

Nàng nghĩ là Phương thị có bỏ mấy thứ thuốc như thuốc tuyệt tử cho các thiệp thất, nhưng không biết Đào di nương trốn được thế nào. Có đi đâu, đó không phải là vấn đề để truy cứu nữa.

Cái thai của Đào di nương có thể là đứa con cuối cùng của Úc Lượng.

“Đây là chuyện mừng, bà không cần căng thẳng.”

Nói rồi nàng bước lên đích thân đỡ Đào di nương dậy, “Bà chăm sóc phụ thân rất tốt, ta sẽ nói chuyện với phụ thân về việc nâng bà lên thành quý thiếp. Tuy vẫn là thiệp thất nhưng cơ thể của phụ thân bây giờ không thể tái giá nữa rồi. Những chuyện lớn nhỏ trong phủ sẽ giao hết cho bà quản lý.”

“Nô tỳ tạ ơn công chúa điện hạ, ơn lớn của điện hạ, nô tỳ suốt đời không quên.”

“Ta không cần bà đền ơn, bà chỉ cần chăm sóc cơ thể phụ thân thật tốt là được. Còn đứa bé trong bụng bà, nếu không có gì bất trắc thì nó hẳn là đứa con cuối cùng của phụ thân. Ta đã xuất giá, sau này Úc gia phải dựa vào nó. Nếu là con trai, nhất định phải dạy dỗ cho tốt, tương lai gây dựng gia đình. Nếu là con gái... càng phải nuôi dạy cẩn thận, sau khi nó trưởng thành thì để nó tự nguyện, kén rể cũng được.”

Trên mặt Đào di nương vẫn còn vương nước mắt, bà ta bị lời nói của nàng làm cho khiếp sợ đến nỗi một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sau đó thỉnh linh quỳ xuống.

Bà ta dập đầu ba cái liên tiếp, “Ơn lớn của điện hạ, nô tỳ cảm tạ thay con. Nô tỳ nhất định sẽ nuôi nấng nó thật tốt, dạy nó cách làm người tốt, hiếu thuận với tướng quân và điện hạ.”

“Mau đứng dậy, chú ý cơ thể.”

Úc Vân Từ kéo bà ta dậy, cảm thấy tay bà ta đang run.

Bà ta vô cùng kích động, căn bản là không ngờ con mình sẽ được công chúa coi trọng như vậy. Nếu không có gì bất trắc, con mình dù là nam hay nữ thì đều là chủ tử tương lai của phủ tướng quân.

Nhiều năm qua bà ta chưa từng hy vọng xa vời như vậy.

Phương thị bỏ thuốc bọ hạp, bà ta có tâm nhãn, uống xong mớ hạp nôn ra. Sau đó bà ta luôn cẩn thận, hơn nữa tướng quân rất ít khi đến phòng bà ta, cho nên những năm gần đây bà ta chưa từng mang thai.

Trước khi Phương thị xảy ra chuyện, nếu không phải Phương thị có đi vài lần trong lúc xảy ra mâu thuẫn với tướng quân thì căn bản bà ta không thể có thai.

Lúc đầu bà ta lo lắng đễ phòng, thậm chí đã có quyết tâm chết cùng với con mình.

Sau đó, ông trời mở mắt, Phương thị không còn nữa.

Bây giờ bà ta không còn hốt hoảng lo sợ nữa, sống rất thoải mái. Vừa rồi công chúa điện hạ lại nói với bà ta, con bà ta sẽ là chủ tử tương lai của phủ tướng quân, bà ta mừng đến nỗi bật khóc, rồi rít cảm ơn.

“Nô tỳ... Nhất định sẽ ghi nhớ lời điện hạ nói...”

“Bà nhớ là được, sau này có rảnh ta sẽ đến thăm mọi người.”

Đào di nương lau khô nước mắt, “Điện hạ không nghĩ thêm một lát, ở lại ăn bữa cơm?”

Lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy không ổn: “Nô tỳ vượt phép...”

“Thôi, ngày khác nói sau đi.”

Nàng nhìn cảnh vật quanh phủ tướng quân, phủ đệ này chẳng hề có chút quen thuộc nào với nàng. Nếu không phải là đồng tình với Úc Lượng thì e rằng nàng còn không đặt chân đến đây.

Chuyện Đào di nương có thai vượt ra khỏi dự kiến của nàng.

Chó ngáp phải ru ồi, vừa khéo bù đắp cho sự áy náy của mình.

Nàng vào nhà, nói chuyện với Úc Lượng về việc nâng Đào di nương lên làm quý thiếp, ông ta không phản đối. Sau khi nói xong nàng liền cáo từ, Úc Lượng hàm hồ bảo nàng ở lại thêm một lúc. Nàng nói H ầu phủ nhiều việc, Úc Lượng không khuyên nữa. Hai cha con chẳng nói gì, nàng dặn dò vài câu rồi xoay người đi.

Xe ngựa của H ầu phủ đỗ ở ngoài phủ tướng quân.

Một bàn tay to xốc màn xe ngựa kéo nàng lên.

“Sao ngài lại đến?”

Nàng vui vẻ, vô cùng hưởng thụ.

“Khánh Phong Lâu ra vài món mới, có muốn thử không?”

“Muốn.”

Nàng đáp lời, bắt đầu chờ mong.

Xe ngựa dừng lại ở cửa Khánh Phong Lâu, lúc bọn họ xuống xe ngựa, một con ngựa phi thật nhanh qua từ ven đường, những người đi đường sợ hãi kêu lên rồi thấp giọng mắng.

Nàng quay đầu lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng màu đỏ trên lưng ngựa.

Chắc chắn là Trình Bát.

“Nhất định là Bát tiểu thư Trình gia lại đến hoa lâu bắt phu quân rồi.”

Một người qua đường nói, lắc đầu đi xa.

Đến hoa lâu bắt phu quân?

Đúng là giống chuyện mà Trình Bát có thể làm ra, nhưng mà nàng rất buồn bực. Trình Bát bị dày vò như vậy mà Quảng Xương Hầu phủ vẫn không từ hôn, đúng là biết chịu đựng.

Lúc nàng đang suy nghĩ, phu thê bọn họ đã lên nhã gian lầu hai.

Không lâu sau, đồ ăn được mang lên bàn. Nói là món mới nhưng thật ra cũng chỉ là hoa mới mọc trên cây cũ. Nguyên liệu nấu ăn vẫn thế, chỉ thay đổi cách làm thôi.

Ba món mới đều là món ăn ngon dân dã.

Một món ức thỏ chua ngọt, một món gà rừng hầm, còn có một món niễng non nấm măng áp chảo. Hai món khác là món tử của tửu lâu, và thêm

một món canh trứng phù dung.

Màu, mùi, vị đều đủ cả, đặc biệt là ức thỏ chua ngọt, nàg ăn gầ nửa đĩa.

Cảnh Tu Huy ền ng ỡ đối diện nhìn nàg, ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm.

“H ầu gia, ngài nhìn ta như vậy làm gì?”

Nàg buồg đũa, th ần nghĩ, không phải là hấn bị tướng ăn của mình dọa r ỡ chứ? Theo lý mà nói thì hấn là không phải, từ sau khi tình cảm sâu đậm, bọn họ thường xuyên ăn cơm cùng nhau.

Hấn đã quen với chuyện nàg ăn cơm không câu nệ mới phải.

“Ăn từ từ thôi.”

“Ừm.”

Hoá ra là nàg ăn quá nhanh, nghĩ vậy, nàg bèn giảm tốc độ.

Sau khi ăn xong thì sắc trời đã tối. Không khí ẩm ướt khó chịu khiến người ta không thoải mái.

Nàg vốn định ăn cơm xong về nhà luôn, nào ngờ hấn lại đề nghị đi dạo phố. Nàg suyt thì thốt ra tiếng hoan hô, lập tức khoác lấy tay hấn.

“H ầu gia, lâu r ỡ ta chưa đi dạo phố.”

Trên thực tế, từ khi xuyên qua, nàg chưa từng đi dạo phố lần nào. Ở H ầu phủ, ăn mặc đầy đủ, trang sức gì đó nàg cũng không đeo hết. Hình như nàg chưa từng nghĩ đến chuyện ra ngoài dạo phố một lần.

Toàn bộ ngân phiếu đang được đặt hết trong hộp, căn bản không có cơ hội để tiêu.

Sự hân hoan vui vẻ của nàng cảm hóa hẳn, ý cười hiện lên trong mắt hẳn.

Ra khỏi tử lâu, đầu tiên là vào cửa hàng vải, sau đó là cửa hàng trang sức, cửa hàng điếm tâm, cửa hàng trang phục và cửa hàng sơn phấn, cửa hàng tạp hóa. Đạo mấy cửa hàng này cũng gần hết rồi.

Mua đồ chất đầy một xe ngựa, rất phô trương.

Đáng tiếc là nàng không cần phải trả bạc, không thì nàng còn sướng hơn.

Mấy thứ này đều ghi số. Sau khi đưa đến Hài phủ thì quản gia Hài phủ tính tiền. Chủ tử như bọn họ chỉ cần chọn đồ, chỉ cần mua mua mua.

Dọc theo đường đi, khoe miệng nàng luôn cong cong.

Vào phủ rồi, bước chân càng vui vẻ hơn.

Xuyên qua cổng vòm, nàng thấy Đàn Cẩm đang đứng bên cạnh một bụi hoa.

“Cháu đang xem gì vậy?”

Nàng đi qua, nhìn thấy dưới bụi hoa có một đàn kiến đang chuyển nhà.

“Cứu mẫu, Cẩm Nhi đang xem kiến chuyển tổ, có phải là trời lại sắp mưa không?”

Nói rồi bé ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn bầu trời.

Tôi lại tối hơn vừa nãy, xem ra hai ngày nay mai chắc chắn sẽ có mưa.

“Có lẽ vậy, sau trận mưa thu trời sẽ lạnh, chắc là lần này mưa xong sẽ mát hơn.”

Cảnh Tu Huyền phía sau nghe vậy ngược mắt lên, nhìn mây đen tích tụ lại trên không trung.

Quả nhiên, ban đêm đổ mưa, còn có tiếng sấm. Bình thường mưa thu triền miên, ít sấm, nhưng tối nay sấm rất to, mưa như trút nước.

Như có một con rồng lớn màu bạc đang bay lượn rít gào trên bầu trời đen thẳm. Một dải sét hiện lên, đánh thẳng xuống. Nhanh đến nỗi khiến người ta không mở được mắt, đánh xuống bầu trời phía trên phủ Đại tư mã.

“A!”

Nghe thấy có người hét lên một tiếng.

Tiếng hét này nhanh chóng kinh động đến chủ tử các phủ, lúc bọn họ chạy đến, tường của một gian nhà ở phía tây sân chính đã nứt ra, nóc nhà thủng một cái lỗ, quanh lỗ còn bốc khói.

Giống như thứ gì đó bị đốt cháy.

“Đó là... nhà ai?” Có người kinh hãi hỏi.

Nha đầu của Trình phu nhân sống ở nhà kè phía tây, nàng ta là thông phòng của Đại tư mã.

Tối nay, Đại tư mã Trình Thế Vạn nghỉ ngơi ở chỗ thông phòng.

Chương 92

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sấm thật sự quá mạnh, trong một khoảnh khắc vừa nãy, sét chiếu toàn bộ phủ tư mã sáng như ban ngày. Mưa vẫn đang rơi, hạ nhân cầm đèn lờng, vì sợ đèn lờng bị xối ướt nên tất cả mọi người đứng dưới mái hiên.

Lúc này mọi người trong Trình phủ đều đang hoảng sợ, thậm chí không có ai dám đến gần căn phòng bị sét đánh.

“Đại nhân!”

Không biết là ai sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó có người phản ứng lại theo.

“Mau... mau đi xem, lão gia... có sao không?” Ngón tay Trình phu nhân run rẩy, bà ta là người đầu tiên tỉnh táo lại.

Bà ta nghe thấy tiếng hét chói tai kia giống như là thông phòng phát ra. Nhưng bây giờ trong phòng không có một tiếng động nào cả, lòng bà ta đột nhiên chùng xuống.

Theo lời dặn của bà ta, có một hạ nhân vọt vào nhà kè, sau đó hần nhanh chóng chạy ra, quỳ xuống đất, “Phu nhân, đại nhân... chết rồi...”

Mặt đại nhân cháy khét, đã chết từ lâu. Thông phòng nằm trên giường với ông ta cũng đã bị sét đánh chết. Đệm chăn trên giường có mùi khét vì bị đốt cháy, nước mưa chảy xuống từ cái lỗ trên nóc nhà đã dập tắt lửa.

Mất Trình phu nhân tối sầm lại, bà ta vịn chặt tay bà tử bên cạnh, muốn bước qua nhưng chân lại không thể nhúc nhích. Mấy người của Trình gia đã vào trong phòng, tiếng khóc nhanh chóng truyền ra.

Sấm sét không chỉ đánh thức người của phủ Đại tư mã, đồng thời cũng đánh thức rất nhiều nhà trong kinh thành. Úc Vân Từ bị tiếng sấm đánh

thức, nàng xoay người ng ỡ dậy, mờ mịt nhìn xung quanh.

Bên ngoài giường trống không.

H ầu gia lại đi đâu r ỡ?

Một bóng người bước vào, thấy nàng ng ỡ dậy bèn bước nhanh tới,
“Sao vậy? Bị tiếng sấm làm cho sợ à?”

Hắn cởi áo, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ v ề lưng nàng.

“Sấm to quá.”

Nàng lẩm bẫm, ngáp một cái r ỡ lại nằm xuống.

Không hỏi hắn đi đâu? Cũng không hỏi vì sao dạo này hắn thường ra ngoài vào buổi đêm. Nàng nghĩ, dù là phu thê cũng nên có sự riêng tư của mình.

Hắn có rất nhiều bí mật, nàng cũng vậy.

Nếu hắn muốn nói thì tự khắc hắn sẽ nói với nàng.

Một đêm không nói chuyện, trời hửng sáng, mưa đã tạnh.

Mở cửa là có thể cảm nhận được không khí mát mẻ ùa vào. Mưa thu một đêm, lá cây rụng đ ầy xuống nền đất trong sân, dính vào mặt đất ẩm ướt. Nàng hít vào một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi của cái lạnh.

“Phu nhân, trời lạnh r ỡ, ngài mặc thêm áo vào.”

Nói r ỡ, Thái Thanh khoác một chiếc áo choàng lên người nàng.

“Người đi xem chỗ Cẩm thiếu gia đi, dặn dò hạ nhân nhớ thêm quần áo cho nó.”

Nàng dặn Truyện Họa, Truyện Họa bèn chạy đến sân của Đan Cẩm.

Truyện Hoạ về mang theo một tin tức, Úc Vân Từ nghe xong nhả mỳ. Truyện Hoạ nói đêm qua phủ Đại tư mã bị sét đánh, một gian nhà ở sân chính suýt thì bốc lửa sét.

Những người khác đều không sao, chỉ có Đại tư mã Trình Thế Vạn và một thông phòng của ông ta bị sét đánh chết.

Trong truyền thuyết dân gian, những người bị sét đánh chết là người bị trời loại bỏ. Hoặc là giết chóc quá nhiều, hoặc là làm nhiều việc ác. Trình tư mã chinh chiến nhiều năm, tất nhiên giết người không phải là ít.

Bình thường thì khả năng bị sét đánh ở nơi hoang dã sẽ cao hơn. Trình tư mã ngủ ở trong nhà mình, sao đang yên đang lành lại bị sét đánh?

Nàng bỗng nhiên nhớ đến vẻ mặt của Hâu gia khi nghe nàng nói kim loại dẫn sét lúc hai người đứng dưới hiên đình vào một ngày mưa. Và đêm khuya hôm qua hẳn từ ngoài bước vào...

Nàng không dám nghĩ tiếp, chuyện trong triều, nàng không hiểu.

Nếu thật sự là Hâu gia làm, vậy chắc chắn là có lý do của hắn. Chuyện trong triều rắc rối phức tạp, nàng không thể nhìn thấu. Phu thê một lòng, dù không giúp được gì, nàng cũng không thể kìm chân hắn.

Nàng không có tình cảm với người của Trình gia, ban đầu còn nghĩ Trình Bát bị bệnh thì nên tặng vài thứ qua đó, nhưng xem ra bây giờ phải giữ khoảng cách với người của Trình gia. Hơn nữa rõ ràng hôm qua nàng còn nhìn thấy Trình Bát thúc ngựa ở đầu đường, rõ ràng là khoẻ như vâm, tràn đầy tinh lực.

Vậy càng tốt, đỡ phải tặng quà rồi.

Trình tư mã chết, Trình Bát giữ đạo hiếu ba năm. Hôn sự với Quảng Xương Hâu phủ phải tạm gác lại, ba năm sau tình cảnh thế nào thì vẫn chưa biết.

Xem ra cuộc liên hôn của hai nhà Trình Phương tám phần mười là không thực hiện được. Vậy thì Trình Bát đã toại nguyện.

Trình Thế Vạn quyên cao chức trọng, lại là quốc trượng. Cái chết của ông ta dấy lên một đợt sóng to gió lớn trong kinh thành, từ văn võ bá quan cho tới bình dân áo vải, không một ai là không thảo luận về chuyện của ông ta.

Chuyện sét đánh vốn đã kỳ lạ. Truyền đi truyền lại, càng truyền càng mơ hồ. Lời đồn đãi nhanh chóng xuất hiện ở khắp mọi nơi, có người nói ông ta không chỉ giết chóc quá nặng, mà còn làm việc xấu nên mới bị trời phạt.

Lời đồn truyền đi rất nhanh, lúc Trình Hoàng hậu trong cung nghe nói về nó thì nó đã gây xôn xao khắp cả kinh thành.

Mắt Trình Hoàng hậu sưng đỏ, nàng ta quỳ gối trước mặt Chính Khang đế, “Bệ hạ, phụ thân của thần thiếp cả đời trung thành với triều đình. Chinh chiến vì nước, bị thương vô số lần, ai ngờ chết rồi mà lưng vẫn phải đeo bêu danh? Bệ hạ... Thần thiếp cầu xin ngài sai người đi điều tra rõ, nhất định phải trả lại trong sạch cho phụ thân của thiếp.”

“Hoàng hậu mau đứng dậy, Đại tư mã trung thành với nước, sao trẫm không biết cơ chứ. Nàng yên tâm, việc này trẫm nhất định sẽ sai người đi điều tra rõ ràng.” Chính Khang đế bước lên, đích thân đỡ Trình Hoàng hậu dậy.

Trình Hoàng hậu không ngừng rơi lệ, sắc mặt đau thương, “... Thần thiếp cảm tạ bệ hạ thay phụ thân.”

Thái giám bên ngoài truyền lời, nói là Phương Thái hậu tới.

Trình Hoàng hậu lau khô nước mắt, hành lễ cáo lui.

Lúc lui ra ngoài, nàng ta không khỏi chạm mặt Phương Thái hậu. Nàng ta hành lễ, sắc mặt Phương Thái hậu ngưng trọng, bà ta nhàn nhạt “ừ” một tiếng, hai người lướt qua nhau.

Ra khỏi đại điện, nàng ta bước chân nhanh hơn.

Phượng Thái Hậu đi tìm bệ hạ, chẳng cần nghĩ nàng ta đã biết là vì chuyện gì.

Nàng ta không về cung điện của mình mà đến Tường Vân Cung của Thành Thái hậu. Nàng ta biết, phụ thân chết, chắc chắn Phượng gia sẽ bỏ đá xuống giếng. Hơn nữa, không còn phụ thân, địa vị của Trình gia cũng sẽ tụt dốc không phanh.

Huống chi còn có lời đồn bất lợi như vậy.

Thấy nàng ta tiến vào, Thành Thái hậu hơi kinh ngạc, đau lòng nói: “Chỉ có con là chu toàn lễ nghĩa, lúc này rồi mà vẫn đến thỉnh an ai gia.”

“Mẫu hậu...”

Vừa nghe Thành Thái hậu nói vậy, nước mắt vốn kìm nén của Trình Hoàng hậu chảy xuống. Đôi mắt sưng đỏ, nước mắt lưng tròng, và cả gương mặt ra vẻ kiên cường kia nữa, đều khiến người ta cảm động.

“Con nén bi thương.”

“Mẫu hậu, nhi thần... thật sự vô cùng khó chịu. Phụ thân của nhi thần đã cực khổ cả đời, không ngờ sau khi chết vẫn còn có người hắt nước bẩn lên người ông ấy. Cứ nghĩ đến cảnh lão nhân gia chết không nhắm mắt, trái tim nhi thần tựa như bị đao cắt...”

Thành Thái hậu bước tới, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta, “Ở đâu cũng có loại tiểu nhân này, hễ có biến động nhỏ là bắt đầu mưu tính. Con yên tâm, ai gia tin rằng bệ hạ thánh minh, nhất định sẽ trả lại công bằng cho Đại tư mã.”

Tiểu nhân này ý chỉ Phượng gia.

Trình Hoàng hậu nghe vậy, trên gương mặt đau thương thêm một phần căm giận, “Mẫu hậu, chỉ có người biết nỗi khổ của nhi thần...”

Thành Thái hậu thở dài thật dài, “Sao ai gia lại không biết cơ chứ, nhì ều năm qua, làm gì có ngày nào ai gia không phải nén giận.”

Lúc Chính Khang đế còn nhỏ, Thành Thái hậu có nghĩ đến chuyện diệt trừ Phương Thái hậu, nhưng tiên đế bảo vệ rất chặt, sau khi Phương Thái hậu có thai, tất cả những người được sắp xếp hầu hạ bên cạnh Phương Thái hậu toàn là người của tiên đế.

Tiên đế kiêng kị phủ Thành Quốc công, sau khi vào cung, bà chưa từng có thai.

Ông ta đã bất nhân thì bà cần gì phải để ý đến hi ền danh. Khi đó, những phi tần trong cung hoặc là tất cả đều không thể mang thai, hoặc là vừa mới có thai đã xảy.

Ánh mắt tiên đế nhìn bà như nhìn kẻ thù.

Còn bà, cũng xóa sạch một chút ảo tưởng cuối cùng với tiên đế trong tháng ngày dài đằng đẵng đó.

Bà và tiên đế, nếu nói là phu thê thì không bằng nói là oán ngẫu.

“Cứ nhẫn nhịn đi rồi mọi thứ sẽ qua thôi.”

Bà khuyên Trình Hoàng hậu, đáy mắt vô cùng lạnh lẽo.

Trình Hoàng hậu khóc một lúc, hình như cảm thấy không ổn, bèn vội vàng lau khô nước mắt, “Mẫu hậu, nhi thần thất lễ.”

“Lúc này thất lễ một chút thì có sao? Con ấy à, quá hiểu lễ. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn này khóc xem, từ khi con vào cung ai gia chưa từng thấy con thế này. Mau về nghỉ ngơi đi, mọi việc đã có bề hạ làm chủ cho con rồi.”

Thành Thái hậu đau lòng dặn dò cung nữ mau dìu chủ tử mình về nghỉ ngơi.

Trình Hoàng hậu thấp giọng tạ ơn, hành lễ rồi cáo lui.

Nàng ta vừa đi, sắc mặt Thành Thái hậu bỗng trở nên lạnh nhạt, bà chậm rãi bước đến chỗ ng ỡng, từ từ ng ỡng xuống. Mắt nhìn ra ngoài cửa cung điện, không biết đang nghĩ gì.

Còn bên kia, Phương Thái hậu đang thử thuyết phục Chính Khang đế.

“Bệ hạ, việc này nhất định phải đi ều tra cẩn thận, sét đánh chính là đi ền xấu. Từ xưa đến nay, có ai bị sét đánh mà không phải người nên bị sét đánh đâu. Không biết bệ hạ có nhớ Khuông gia năm đó không?”

Vừa nghe nói đến Khuông gia, Chính Khang đế ng ỡng đầu nhìn mẩu thân ruột của mình.

“Mẫu hậu, Khuông gia giết chóc là vì Đại Triệu.”

“Ai gia biết, nhưng Khuông gia giết chóc quá nặng là sự thật, bị sét đánh cũng là sự thật.” Phương Thái hậu khoát tay, đau xót nói: “Bệ hạ đã từng nghĩ kỹ chưa, sau khi Khuông gia bị trời phạt, từng thế hệ con cháu trong nhà ều suy yếu, đến bây giờ chỉ còn duy nhất một dòng ộc đình. Triệu thị chúng ta là hoàng tộc, nếu các hoàng tử hoàng tôn chảy dòng máu của người bị trời xóa bỏ, chẳng lẽ có thể trốn được sự trừng phạt của ông trời sao?”

“Ý mẫu hậu là?”

Chính Khang đế hỏi, mắt nhìn Phương Thái hậu.

Phương Thái hậu vui mừng, bà ta chỉ chờ câu hỏi này của bệ hạ.

“Bệ hạ, vì thời đại của Đại Triệu, ngài nhất định phải thận trọng. Hậu cung không thể tham gia vào chính sự, lời nên nói ai gia đã nói xong rồi, xin bệ hạ suy nghĩ kỹ.”

Chính Khang đế nheo mắt lại, ý mẫu hậu là bảo hấn phê Thái tử.

Hấn im lặng không nói gì, Phương Thái hậu cho rằng hấn đã nghe lọt nên rất vui mừng.

Sau khi rời đi, tâm trạng bà ta rất tốt.

Nhưng bà ta lại không biết, sau khi bà ta đi, Chính Khang đế đập nát một cái nghiên mực trên bàn.

Hắn cảm thấy rất mệt, suy nghĩ của Phương mẫu hậu quá đơn thuần, rốt cuộc là mẫu hậu sống đến bây giờ như thế nào vậy? Hơn nữa lại còn là phi tần duy nhất sinh hoàng tử trong lúc phụ hoàng tại vị.

Vật lộn giữa hai mẫu hậu ở hai cung ng ần ấy năm, hắn rất mệt.

“Bệ hạ, Cung đại nhân c ầu kiến.” Trương Đông Hải nhỏ giọng bẩm báo, co người lại.

Hắn ng ẩng đầu lên, lần trước Cung Phúc Ninh này xin được đi ầu đi làm quan địa phương, hắn còn gấp số lại không phê.

“Đế hắn vào.”

Một lát sau, Cung Phúc Ninh khom lưng tiến vào, quỳ xuống đất thỉnh an.

“Được rồi được rồi, có chuyện gì người nói nhanh lên.” Tâm trạng Chính Khang đế đang không được tốt cho lắm, không muốn nghe ông ta dong dài. Chẳng cần nghĩ cũng đã biết là lại đến vì chuyện làm quan.

Cung Phúc Ninh đáp lời, không ng ẩng đầu, lấy ra một tấu số từ trong tay áo, “Thần có chuyện quan trọng muốn tâu bẩm.”

Chính Khang đế nhăn mày, nhận số mà trương Đông Hải truy ền đến. Ban đầu hắn còn không đế bụng, sau khi đọc được nội dung trên số, sắc mặt hắn li ền thay đổi.

“Lời trên bản số này có thật không?”

“Thưa bệ hạ, cực kỳ chính xác, thần không dám bịa đặt linh tinh.”

Trương Đông Hải nhìn Cung Phúc Ninh một cái, rụt cổ.

Sắc mặt Chính Khang đẽ vô cùng nghiêm túc, hấn đọc lại số một lần từ đầu đến cuối. Cuối cùng đập bản số lên bàn, “Hay cho tên Trình Thế Vạn, một tay che trời, ngay cả trăm cũng dám lừa gạt!”

Cỗ Trương Đông Hải càng rụt vào sâu hơn, hấn có thể phán đoán được tính nghiêm trọng của sự thật từ trong ngữ khí của bệ hạ. Hiển nhiên, lần này bệ hạ rất tức giận, có lẽ sắp có người trong triều xui xẻo rồi.

“Vì sao người không dâng số sớm hơn?” Chính Khang đẽ nhìn Cung Phúc Ninh chằm chằm, ánh mắt nén giận.

“Thưa bệ hạ, thần đã nghi ngờ từ lâu, nhưng khổ là không có chứng cứ.”

“Hừ, chẳng có một ai bót lo.” Chính Khang đẽ chẳng tin mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, Trình Thế Vạn vừa chết, Cung Phúc Ninh liền dâng số. Chắc chắn là trước đây sợ thế lực của Trình gia cho nên mới giấu mãi không nói.

Trình Thế Vạn, đúng là to gan lớn mật!

“Thôi, trăm biết suy nghĩ của người, mau chóng dọn đồ, cút ra khỏi kinh thành cho trăm!”

“Tạ bệ hạ.” Cung Phúc Ninh tạ ơn, tảng đá trong lòng rơi xuống đất.

Xem ra đúng là kinh thành đã bắt đầu thay đổi. Lúc này ông ta có thể rời xa nơi thị phi, sao có thể không khẫu tạ hoàng ân cơ chứ. Rời kinh thành là tốt, trời cao hoàng đẽ xa, ông ta không cần lo sợ mỗi ngày, cũng không cần hao hết tâm tư đẽ tránh sự lôi kéo của các Vương gia. Ông ta muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, chẳng phải là tốt lắm sao.

Sau khi trở về, ông ta bắt đầu dọn đồ, còn sai tâm phúc chuyển một lời nhắn cho Cảnh Tu Huy ền. Đại ý là mọi chuyện đã giải quyết thỏa đáng, ông ta sắp rời kinh thành rồi, sau này có duyên gặp lại.

Cách một ngày sau, ông ta liền nhận được lệnh đi đâu đi, cả nhà lập tức rời khỏi kinh thành, không hề lưu luyến.

Bầu trời sáng sủa, trời xanh mây trắng. Đâu ai có thể tưởng tượng đến cơn mưa tiếng sấm mấy ngày trước. Đi xa cửa thành, cảnh vật trong tầm nhìn càng ngày càng đơn giản.

“Tổ phụ, vì sao không ở lại kinh thành ạ?”

Trưởng tôn của ông ta hỏi, trong mắt thiếu niên vẫn còn mang theo niềm lưu luyến với sự phồn hoa của kinh thành.

“Tổ phụ già rồi, không muốn sống những ngày tháng lo lắng đê phòng nữa.”

Không có gì bất ngờ xảy ra thì Trình gia rơi đài là chuyện không sớm cũng muộn. Bộ cục của hậu cung và thiên triều duy trì thế tam giác để giữ sự cân bằng cho nhau. Một khi phá vỡ sự cân bằng này, các thế lực sẽ dẫn đến một trận gió tanh mưa máu.

Sau khi gió tanh mưa máu qua đi thì sẽ biến thành hai phái tranh chấp.

Hai phái tranh chấp rất dễ phân tranh cao thấp.

Giờ này khắc này, rời xa nơi thị phi trong kinh thành mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Thiếu niên cái hiểu cái không, hỏi: “Chắc hẳn Trình tư mã đã giấu thật kín kẽ, đã hủy diệt chứng cứ của chuyện năm đó rồi. Vì sao giờ này ngày này lại bị người ta tố giác?”

Cung Phúc Ninh buông màn, nhớ đến nam tử có dáng người giống chủ cũ. Ông ta thâm thúy trả lời: “Đó là bởi vì, Ngũ gia trên trời có linh, không muốn con cháu nô bộc trung thành bị oan.”

Thiếu niên gật đầu tán đồng.

Tấu sớ bị Chính Khang đẽ đẽ đậy hai ngày, thường thường lấy ra đọc.

Hay cho tên Trình Thế Vạn!

Cướp đoạt quân công của người khác, tội không thể tha!

Theo như lời trên sớ, sớ dĩ Trình Thế Vạn có thể một bước lên mây là bởi vì ông ta mạo nhận quân công của người khác. Sau khi Trung Nghĩa Công chết, Khuông gia không có người nối nghiệp. Quân đội Khuông gia liền do một gia tướng họ Lý chưởng quản thay.

Sau khi gia tướng họ Lý chết, Trình Thế Vạn chiếm hết toàn bộ quân công.

Vì vậy ông ta một bước lên mây, dần dần vượt qua chủ cũ.

Càng đáng hận là mười hai năm trước ông ta dùng lại chiêu cũ. Lấy cái danh quan tâm đến chủ cũ mà dẫn theo hai công tử Khuông gia xuất chinh, cuối cùng một người chết một người bị thương.

Nhị công tử Khuông gia đã chết còn là nữ tỳ của ông ta, ai cũng không nghi ngờ là ông ta động tay động chân.

Mà quân công của huynh đệ Khuông gia còn bị ông ta gán lên đầu Úc Lượng.

Ông ta rất thông minh, không để con cháu Trình gia làm thế thân mà đây một thuộc hạ không liên quan ra, dù người khác có muốn vạch trần cũng không nhìn thấy ông ta ra tay.

Người này tâm cơ sâu, khiến người ta sợ hãi.

Chính Khang đế nheo mắt lại, chuyển động nhãn ngọc trên ngón tay cái.

Qua một lúc lâu, hần trâm giọng nói: “Viết chỉ!”

“Đại tư mã Trình Thế Vạn, cướp đoạt quân công của người khác, tội không thể tha, thu hồi toàn bộ phong thưởng. Xóa bỏ danh tướng quân của Uy Vũ tướng quân Úc Lượng, biếm làm thứ dân, vĩnh viễn không được phục hồi. Truy phong Lý Sơn làm An Nam tướng quân, nâng Khuông Đình

Sinh lên làm Trấn Hộ tướng quân, ban đao ngự tứ phẩm, làm việc ở Điện Tiễn.”

Quan thị tòng viết chỉ, trình lên.

Chính Khang để đọc rồi ấn ngọc tỳ xuống.

Thánh chỉ truyền đến Trình phủ, toàn bộ người Trình gia đang đắm chìm trong đau thương chợt ngậy ra như phống. Cái này không còn là trời sụp một nửa nữa, mà là trời sụp hoàn toàn.

Trình phu nhân ngất đi, tỉnh lại, hỏi hai câu rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Cả phủ loạn như cào cào. Ngược lại chỉ có Trình Bát hiệu thuận, luôn quỳ gối hóa vàng mã trước linh đường. Những người khác đều bị thánh chỉ quấy nhiễu tâm thần, đâu còn ai lo lắng thương tâm.

Không thể chuyển lời vào cung, chuyện này xảy ra, bọn họ càng không thể liên lụy đến Trình Hoàng hậu và Thái tử. Chỉ cần Trình Hoàng hậu và Thái tử mạnh khỏe, Trình gia bọn họ mới có hy vọng để vùng dậy.

“Phụ thân, thật sự là cướp đoạt quân công của người khác sao?”

Lão đại Trình gia hỏi dò, ngữ khí ngạc nhiên nghi ngờ.

Thánh chỉ đã hạ rồi, đương nhiên là thật.

Trình Lục nghĩ vậy, cúi đầu im lặng.

Trình phu nhân lại tỉnh lại, dặn mọi người nên làm cái này làm cái kia. Không ngoài dự đoán, sau khi thánh chỉ hạ xuống, người đến phúng viếng đều là quản sự của các phủ.

Bệ hạ thu hồi tất cả phong thưởng của Trình gia, bây giờ Trình gia đã là dân thường. Sở dĩ bọn họ vẫn sai quản sự đến phúng viếng là vì nề tình Trình Hoàng hậu và Thái tử trong cung.

Trình phu nhân mạnh mẽ chống đỡ, đích thân tiếp đãi người đến phúng viếng.

Đứng gần ba canh giờ như vậy, người đã không chịu nổi. Chân bà ta mềm nhũn, thấy sắp trượt chân ngã xuống, Trình Bát li liền vươn tay đỡ, “Nương, người mau đi nghỉ ngơi đi.”

Trình phu nhân yên lặng nhìn nàng ấy, đột nhiên cười thê lương.

Bà ta nhìn quan tài trước linh đường, vùng ra khỏi tay nàng ấy, đi qua.

Mặt của người trong quan tài đã cháy đen, không còn phong quang như khi đang sống. Bà ta nhớ năm đó ông ta chỉ là một gia nô, còn bà ta cũng chỉ là nữ nhi của một nhà bình thường.

Người khác đều nói Khuông gia nhân nghĩa, đối xử với thuộc hạ nô tài rất phúc hậu. Phụ thân của bà ta là tú tài, nhìn trúng nề nếp của Khuông gia, không quan tâm đến lời châm chọc mỉa mai của người khác mà gả bà ta qua đó.

Lúc đó ông ta vẫn chỉ là một nô tài đi phía sau người Khuông gia. Bởi vì ông ta hiếu học vươn lên, cực khổ học võ nên được người Khuông gia tán thưởng, xếp vào đội quân Khuông gia.

Sau khi bà ta gả qua, Khuông gia xóa bỏ nô tịch của ông ta.

Sau đó ông ta từng bước thăng chức, tất cả mọi người đều nói bà ta có phúc, có mắt nhìn.

Bà ta biết mình xuất thân thấp hèn, bất kể là học thức hay là giáo dưỡng đều thấp hơn những phu nhân trong kinh thành một khoảng, cho nên bà ta cũng không dám can thiệp quá nhiều vào chuyện của ông ta.

Coi như ông ta vẫn còn có lương tâm, không sủng thiếp diệt thê, luôn cho chính thất thể diện. Bà ta cũng biết đi đâu, những nha đầu bên mình đều trẻ đẹp, chỉ cần ông ta nhìn trúng thì sẽ nâng hết làm thông phòng.

Mẫu thân ruột của Lão Bát là một tiểu thư nhà nghèo, cần kỳ thi họa không gì không giỏi, rất được ông ta say mê cưng chiều. Tiểu thư kia yếu ớt, lúc sinh Lão Bát khó sinh.

Ngoài miệng không nói, nhưng ông ta lại nghi ngờ là bà ta động tay động chân. Sau khi Lão Bát ra đời, Lão Bát là đích nữ dưới danh nghĩa của bà ta.

Người khác chúc mừng bà ta có nữ nhi lúc tuổi già, bà ta có nỗi khổ khó nói.

Bây giờ ông ta chết rồi.

Bà ta đau lòng không phải vì cái chết của ông ta, mà là ông ta chết rồi con của mình phải làm sao đây? Ông ta nhận được danh tiếng như vậy, nữ nhi ở trong cung của bà ta phải làm sao đây? Cháu ngoại của bà ta phải làm sao đây?

Vì sao?

Ông ta chết rồi mà vẫn còn để lại một mối phiền phức to như vậy.

Trình Bát nhìn bà ta, sau đó nhìn thấy các tâu tử tiến lên đỡ bà ta, nàng ấy im lặng cúi đầu.

Cầm An Hài phủ cũng sai quản sự đến phúng viếng, nghe quản sự kể lại tình huống của Trình phủ xong, Úc Vân Từ thở dài. Cây đổ bầy khỉ tan, Trình tư mã chết, e rằng Trình gia rất khó xoay người.

Thật ra Trình tư mã rất cao minh.

Ông ta có thể leo từ gia nô lên đến địa vị bây giờ, thủ đoạn tâm kế đều hơn người khác. Xấu là xấu ở chỗ ông ta tâm tư bất chính, vì đi đường tắt mà cướp quân công người ta đổi lấy bằng máu tươi.

Người tên Lý Sơn kia...

Mắt nàng giật giật, không phải chứ? Hình như mình biết thân phận thật sự của H`ai gia rồi.

Lý Sơn này có phải hấn hay không?

H`ai gia không phải nam chính trong sách, bây giờ nàng đã có thể khẳng định đi đâu đó. Nàng còn có thể khẳng định thêm là, H`ai gia giống nàng, chiếm cơ thể của người khác để sống lại.

Nàng luôn cảm thấy, trên người hấn có khí thế của quân nhân.

Hơn nữa, hấn luôn giúp Khuông gia, nhận Đình Sinh làm đ`ò đệ. Chuyện của Trình tư mã cũng rất có khả năng là dấu vết của hấn. Nếu hấn là Lý Sơn, vậy tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Chẳng trách hấn sống lại, hóa ra là chết không nhắm mắt. Nàng bắt đầu đồng tình với hấn, người mang nỗi oan sống lại, rốt cuộc là đã bị dày vò cỡ nào mà nhẫn nhịn đến bây giờ mới ra tay?

Nàng nghĩ, nhất định sau này mình phải đối xử với hấn tốt hơn nữa.

Sau khi về nhà, Cảnh Tu Huyền nhìn nữ tử ân cần tiến lên thay quần áo cho hấn, mắt hấn híp lại.

“H`ai gia, ngài có mệt không, có muốn ta bóp vai cho chàng không?”

Nói xong nàng liền nhấc tay, vừa bóp vừa hỏi: “H`ai gia, ngài xem sức này đã được hay chưa?”

Mắt hấn càng tối hơn, sau khi nàng bóp vai xong, quan tâm hỏi hấn có muốn ngâm chân không, rốt cuộc hấn không nhịn được nữa, hấn ấn nàng xuống đầu gối của mình, “Nói đi, có phải nàng chọc trúng phi`ên phúc gì không?”

Chương 93

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ban đầu nàng sửng sốt, sau đó cười to.

Tư thế của hai người rất gần gũi thân mật, nàng ngồi trên đầu gối hắn, hai tay vòng qua cổ hắn một cách tự nhiên. Gần đến nỗi hắn có thể nhìn thấy hàng mi dài rõ từng sợi của nàng, và cả bóng dáng của hắn trong con ngươi đen láy đó nữa.

Có lẽ là cảm thấy hơi xấu hổ, nàng cười một lát, cúi đầu vào cổ hắn, ra sức kiềm nén, cho nên toàn thân đều đang rung rung.

Có chuyện gì buồn cười sao?

Hắn nhíu mày, không rõ vì sao nàng lại cười.

Cười một lúc lâu nàng mới dừng lại. Nàng duỗi tay lau nước mắt chảy ra vì cười, ngừng đầu nói, “Hầu gia, ta không chọc phải phiền phức gì, mà là đột nhiên nhớ đến một chuyện.”

Còn là chuyện gì thì nàng không thể nói là mình đã phát hiện ra lai lịch của hắn được.

Sở dĩ nàng buồn cười là bởi vì hắn đã hiểu lầm.

“Chuyện gì buồn cười?”

Hiển nhiên, hắn không dễ bị lừa gạt như vậy. Hôm nay cử chỉ của nàng quá khác thường, hắn có một cảm giác quái dị, dường như có thứ gì đó đang thoát ra khỏi tầm kiểm soát.

“Ừm... ta định lấy lòng ngài, muốn làm một thể tử tốt, hiền tuệ. Nhưng ngài lại cho rằng ta chọc phải phiền phức cho nên mới ngoan ngoãn nghe lời như vậy. Xem ra sau này ta vẫn nên làm một nhàn thể, chẳng cần làm

gì, để ngài không nghĩ rằng ta muốn ngài giải quyết hậu quả cho ta. Đương nhiên, nhàn này không phải là hiềm trong hiềm tuệ, mà là nhàn trong nhàn hạ.”

(*) Nhàn và hiềm đồng âm.

Trong mắt hắn xuất hiện vẻ nghi ngờ, hắn nửa tin nửa ngờ nói: “Nàng không cần dốc sức làm vậy, như trước đây đã tốt lắm rồi.”

“Được rồi.”

Nàng gật đầu, cười nghịch ngợm. Cơ thể dán chặt vào người hắn, phả hơi bên tai hắn, “Hầu gia, chúng ta đi ngủ đi.”

Mắt hắn tối lại, hắn bế nàng lên, bước đến giường...

Rất lâu sau, mùi thơm trong phòng lan tỏa, màn lụa trên giường lại bị treo lên. Nàng choáng váng nghĩ, nam nhân này trên giường dũng mãnh như thế, không biết trước kia hắn có nữ nhân không?

Nghĩ vậy, cơn buồn ngủ vì mệt đã chạy trốn mất tăm.

Nhắc đến lần đầu tiên của bọn họ, tuy hắn khá là không thạo, nhưng rất nhanh đã...

Tính theo tuổi thì Lý Sơn và Đại tư mã là người cùng một thời đại. Đại tư mã đã sắp làm tăng tổ phụ. Vậy trước khi hắn sống lại, chắc là hắn đã có lão bà con cái rồi.

Lão bà trước kia của hắn là ai, con là ai, liệu có đời sau hay không?

“Sao thế, không ngủ được à?” Cảnh Tu Huyền bên cạnh thấy nàng trở mình vài cái, cơ thể cao gầy bèn áp sát lại, hỏi.

“Không, ngủ rồi.” Nàng vội vàng nhắm mắt lại, cố gắng giả chết. Ngộ nhớ hắn lại muốn làm thêm một lần nữa thì sao, nàng không chịu nổi.

Mắt hấn sâu thẳm, khóe miệng cong lên, “Nếu vẫn còn sức thì giữ lại cho ngày mai. Ngày mai ta rảnh, ta sẽ dậy sớm dạy nàng mấy chiêu đánh bất ngờ.”

Nàng lật người lại, dí sát vào mặt hấn.

“Hầu gia, chẳng lẽ ngài muốn bồi dưỡng ta thành một nữ tử văn võ song toàn?”

Vừa dạy luyện chữ lại còn muốn dạy tập võ. Nàng tìm trượng phu hay là tìm thầy vậy? Lại còn nói câu này vào lúc hai người vừa tình cảm xong.

Nam nhân này đúng là không hiểu phong tình.

Nàng nghĩ, tính hấn thế này có khi kiếp trước không có thể tử.

Hấn nâng tay lên, ngón tay thon dài vượt tóc nàng, “Văn võ song toàn thì không thể, với tư chất của nàng, có luyện hai mươi ba mươi năm cũng không đạt được đến mức độ đó.”

“Ai thèm, ta ngủ rồi!”

Nàng thở phì phò, nghiêng người vào trong, ai muốn làm người văn võ song toàn cơ chứ.

Hấn dựa sát lại, ôm lấy nàng từ sau lưng. Đôi mắt đen như mực, đặc đến nỗi không thể hòa tan. Nàng vẫn hơi ngờ nghệch, hấn muốn nàng tập võ là vì tốt cho nàng.

Nàng thế hàn, tất nhiên đi đâu dưỡng bằng thuốc vẫn có tác dụng, nhưng nếu cơ thể khỏe mạnh thì chẳng phải là tốt hơn sao. Con thì hấn có thể không cần, nhưng đi đâu hấn muốn là sống với nàng trọn đời.

Chưa đến một khắc đã nghe thấy tiếng hô hấp bắt đầu đều đều đều của nàng. Hấn mỉm cười, nhẹ nhàng xoay người nàng lại, ôm vào lòng.

Ngày hôm sau, phu thê hai người xuất hiện ở giáo trường. Đây là lần đầu tiên Úc Vân Từ nghiêm chỉnh đứng ở nơi này. Trước kia toàn là người

đứng xem, tất nhiên không thể lĩnh hội được cảm giác khi ở trong đó.

Hai hàng binh khí được bày chỉnh tề giống như hai hàng binh lính canh giữ, trang nghiêm cung kính.

Tay nàng bất giác lướt qua đồng binh khí đó, cảm nhận được hàn khí.

Đôi mắt của nam nhân bên cạnh sầm xuống, hắn nói: “Kiếm nhỏ khá thích hợp với nàng.”

Trong số binh khí, tính ra thì kiếm là nhẹ và nhạy nhất. Nhưng nàng nhớ dù kiếm có nhẹ và linh hoạt thế nào đi nữa thì vẫn khá nặng đối với nàng. Đừng nói là múa kiếm, ngay cả cầm cũng khó.

Tuy rằng đêm hôm qua nàng có hơi giận dỗi, nhưng nàng biết, đúng là tập võ rất tốt đối với nàng. Ở thời đại này, nữ tử nên có vài thuật phòng thân mới tốt, nếu thật sự gặp phải chuyện gì thì cũng có thể bảo vệ tính mạng.

Hắn gảy chân, đá một cây gậy gỗ trên mặt đất lên, “Lại đây.”

Ban đầu nàng cho rằng hắn đang nói đùa, chẳng phải nói là chọn kiếm sao, sao lại cầm gậy gỗ? Thấy sắc mặt hắn nghiêm túc, nàng bèn đi qua, nhận gậy gỗ trong tay hắn.

Nam nhân cầm tay nàng, dạy từng chiêu một. Một người nghiêm túc dạy, một người khiêm tốn học, làm đám người Tả Tam Thái Thanh đưa mắt nhìn nhau.

Coi cây là địch, luyện tập một lần. Đương nhiên không giống tập võ truyền thống chính thức, hắn dạy nàng vài kỹ xảo cấp tốc, tất cả là những chiêu công kích và phòng thân.

Hai người tập một lúc rồi nàng tự tập tiếp. Nàng nhớ đến tuyệt cảnh không có đường sống lúc mình vừa mới xuyên qua, họ Thẩm từng bước áp sát, suýt thì bức nàng vào đường chết.

Gậy gỗ trong tay đâm vào cây, nhưng không khống chế được lực, theo âm thanh vang lên, gậy gỗ gãy đoạn.

“...”

Nàng nhìn nam nhân đang đứng khoanh tay, bày ra vẻ mặt vô tội.

Nam nhân không nói câu nào, rút ra một thanh kiếm nhỏ từ trên kệ binh khí.

Nhìn thấy thanh kiếm đưa đến trước mặt, nàng sửng sốt một lát, sau đó duỗi tay nhận. Nhẹ hơn trong ấn tượng một chút, có lẽ hẳn đặc biệt chọn cái nhỏ nhất. Tuy nhẹ đi nhiều nhưng suýt thì nàng vẫn không cầm lên nổi, một động tác rút kiếm đơn giản cũng phải mất một lúc lâu.

Cảnh Tu Huyền đứng sau lưng nàng, cầm tay nàng, tay cầm tay mà chỉ dẫn.

Sau đó hẳn bảo nàng đứng bên cạnh, tự biểu diễn lại động tác một lần.

Kiếm ở trong tay hẳn nhẹ như cành cây. Tư thế cầm kiếm của nam nhân rất tuấn tú, loại tuấn tú này không phải là thể hiện ra, mà là khắc vào trong xương cốt, sinh ra đã có sẵn.

Ánh mắt nàng trở nên si mê, có phu quân như thế, mình quá là may mắn. Tuy rằng sau khi xuyên qua gặp phải rất nhiều gian khổ, nhưng được cái là hết rủi đến may, luôn bị chấn động nhưng không có nguy hiểm. Hơn nữa nam nhân mà nàng nhìn trúng giữ mình trong sạch, không có thông phòng, thậm chí ngay cả nha đầu cũng không có.

Dù hẳn có thể tử trước khi sống lại thì có sao đâu, bây giờ hẳn là của một mình nàng.

Có lẽ là ánh mắt của nàng quá mãnh liệt, nam tử đang dạy kiếm thuật chợt khựng lại, mắt tối đi.

“Đúng là nàng không giỏi, nếu muốn một kích trúng luôn thì còn phải luyện tập nhiều hơn. Lúc nàng cầm kiếm vững rồi, ta sẽ dạy nàng thêm vài chiêu, để lần sau nàng nhìn thấy người nào ngựa mất thì có thể kết thúc tính mạng của bọn họ bằng một kiếm.”

Nàng gật đầu, nhận kiếm từ tay hắn một lần nữa.

Lúc này, Tả Tứ bước nhanh tới, nói: “Hầu gia, công chúa, người của Úc gia đến.”

Úc Vân Từ lập tức nhớ ra, lần này không chỉ có Trình gia bị tịch thu tất cả phong thưởng, mà còn có cả Úc gia. Nàng nhìn nam nhân bên cạnh, ánh mắt đối phương lạnh nhạt.

“Hầu gia, nói thế nào thì ông ta cũng là phụ thân của ta, ta đi xem xem.”

“Hôm nay đến đây thôi!”

Nói xong hắn vươn tay lấy kiếm dứt kiếm vào vỏ, tùy tiện ném một cái, kiếm vững vàng rơi vào trong kệ binh khí.

Thật ra căn bản nàng chẳng thèm để ý đến thân phận phụ thân của Úc Lượng, nàng chỉ thấy đồng tình với ông ta. Mang quân công của người khác là sai, nhưng nàng tin chủ mưu là Trình tư mã, còn Úc Lượng chỉ bị động tiếp nhận.

Bởi vì An phi nên nàng cảm thấy Úc Lượng khá đáng thương.

Cảnh Tu Huyền ngầm thừa nhận, nàng liền dẫn Thái Thanh ra sảnh ngoài.

Người đến là tùy tùng của Úc Lượng, thấy nàng xuất hiện, hắn vội vàng quỳ xuống đất thỉnh an.

“Công chúa điện hạ, phủ tướng quân bị niêm phong, lão gia và di nương vẫn đang đứng ngoài đường.”

Úc Lượng vốn là người không có căn cơ, phủ tướng quân bị niêm phong, ngay cả nơi để nương nhờ ông ta cũng chẳng có. Ngoài việc đến tìm nữ nhi là nàng ra, nàng tin rằng ông ta chẳng còn cách nào khác.

Nàng suy nghĩ cẩn thận rồi sai người đánh xe ngựa ra ngoài.

Úc Lượng và Đào di nương đứng ở cửa bên của phủ tướng quân, ngay cả cửa chính cũng không dám đứng, sợ bị người khác chỉ trỏ. Đào di nương mặc một bộ đồ bình thường, trông Úc Lượng như vừa mới ngủ dậy, khoác một chiếc áo choàng bên ngoài áo ngủ.

Toàn bộ hạ nhân trong phủ đã nghỉ việc, trừ một bà tử và tùy tùng báo tin.

“Công chúa điện hạ.”

Đào di nương gọi, chuẩn bị quỳ xuống hành lễ.

“Được rồi, người bà nặng, bỏ nghi thức xã giao này đi.”

Nói rồi Úc Vân Từ nhìn Úc Lượng. Úc Lượng hổ thẹn, gần như không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Mấy người có tính toán gì không?”

Nàng nhìn qua chỗ khác, hỏi Đào di nương.

Đào di nương có thể có tính toán gì chứ, mình là di nương, vốn dĩ là nô tì. Bởi vì lúc nhỏ nghèo đến nỗi không có cơm ăn nên mới bị bán đi bán lại, cuối cùng vào phủ tướng quân. Lần này niêm phong gần như tương đương với xét nhà, ngoài đồ đang mặc trên người ra thì bọn họ chẳng có gì cả.

Thấy vẻ mặt đó, rồi thấy bọn họ đứng không, bên người ngay cả một cái hòm cũng không có, Úc Vân Từ đã có thể đoán được đại khái, e rằng bọn họ bị trực tiếp đuổi ra khỏi phủ, không một xu dính túi.

May mà nàng đã có chuẩn bị sớm, nàng gọi quản sự của H ầu phủ theo nàng tới đây đến, hỏi: “Người đi xem xem chỗ nào có tòa nhà thích hợp, đừng to quá.”

Đào di nương lập tức lộ ra vẻ mặt cảm kích.

Quản sự kia làm việc rất nhanh, vô cùng quen thuộc những người môi giới của các nơi trong kinh thành. Chưa đến một canh giờ đã tìm được một tòa nhà thích hợp. Vị trí không phải là đẹp lắm nhưng cũng không tệ.

Úc Lượng của bây giờ không còn khả năng bắt bẻ nữa, còn Đào di nương thì liên tục tạ ơn.

Tòa nhà không lớn, chỉ có hai sân. Cũng may mà Úc gia bây giờ chỉ có hai chủ tử là Úc Lượng và Đào di nương, thêm cả một tùy tùng và một bà tử, chỉ có bốn người, đủ để ở.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, nàng để lại ba trăm lượng bạc cho bọn họ mua đồ dùng.

Đào di nương siết chặt ngân phiếu, tiễn nàng ra ngoài, nước mắt doanh tròng, “Công chúa điện hạ, nô tỳ cảm ơn ngài thay lão gia.”

Úc Lượng không còn là tướng quân nữa, chỉ có thể gọi là lão gia.

Úc Vân Từ nhìn bụng bà ta, xem ra sau này cả nhà này sẽ do nàng nuôi sống rồi. Nếu không biết về thân thế của mình, có lẽ nàng sẽ chẳng quan tâm đến bọn họ.

Nhưng bây giờ...

Thôi, coi như là làm việc tốt đi.

“Không cần cảm ơn ta, sau này mấy người sống cho tốt, có việc gì thì đến H ầu phủ tìm ta.”

“Nô tỳ biết rồi ạ.”

Lên xe ngựa, Úc Vân Từ ngồi dựa vào thùng xe. Nghĩ nghĩ, nàng bảo phu xe quay đầu, khoan hãy về Hài phủ, đến Khuông gia trước.

Cửa nhà Khuông gia vô cùng yên tĩnh, cửa lớn theo phong cách cổ xưa vẫn đóng chặt. Thái Thanh bước lên gõ cửa, báo danh hiệu, người gác cổng kinh ngạc mở to mắt, vội vàng mời vào.

Sau khi được báo tin, Khuông đại phu nhân vội vàng dìu Khuông lão phu nhân ra đón.

“Thần phụ tham kiến công chúa điện hạ.”

Úc Vân Từ đỡ bọn họ dậy, “Hai vị phu nhân hãy mau đứng lên, ta chỉ lên thăm một lát thôi, không cần thi lễ lớn như vậy.”

“Lẽ không thể bỏ.”

Khuông lão phu nhân nói, sau đó đứng lên.

Nàng nhìn kỹ lại, Khuông lão phu nhân mặc bối tử(1) lụa trắng, trên người có mùi đàn hương, có lẽ là vừa từ Phật đường ra. Hình như bà đã già hơn lần trước gặp rất nhiều, cảm giác đau thương giữa mày càng nặng hơn. Một loại áo khoác ngoài.

Còn sắc mặt của Khuông đại phu nhân cũng trông rất mệt mỏi, quầng mắt tái xanh.

Cả Khuông gia ngập tràn một bầu không khí tịch mịch, còn nặng hơn lần trước.

Đứng phía sau Khuông đại phu nhân là hai nữ nhi Khuông Như Nguyệt và Khuông Như Ca, còn Khuông nhị phu nhân lại chẳng thấy đâu. Nếu nàng nhớ không nhầm, Khuông nhị phu nhân là cô nương của Trình gia.

Mắt nàng lóe lên, nàng không hỏi về Khuông nhị phu nhân. Chuyện của Trình Thế Vạn vừa xảy ra, người khó xử nhất là Khuông nhị phu nhân, một

bên là nhà mẫu thân, một bên là nhà phu quân, nữ nhi đã xuất giá bị kẹp ở giữa, dù làm gì cũng không đúng.

Sau khi hàn huyên, nàng bảo Khuông lão phu nhân về nghỉ ngơi. Khuông lão phu nhân từ chối vài lần, thấy nàng nhiệt tình sẵn sóc bèn liên tục cảm ơn.

Lão phu nhân đi rồi, Khuông đại phu nhân chủ động nhắc đến Khuông nhị phu nhân.

Bởi vì Trình Thế Vạn vong ân phụ nghĩa nên Khuông lão phu nhân muốn hưu Khuông nhị phu nhân thay nhi tử. Khuông nhị phu nhân là cô nương của Trình gia, nhiều năm qua vẫn không tái giá.

Xảy ra chuyện như vậy, sự trung trinh của nàng ấy với trượng phu đã trở thành trò cười. Đêm qua nàng ấy treo cổ tự sát bằng một dải lụa trắng, để lại di thư, sinh ra là người của Khuông gia, chết đi là quý của Khuông gia.

Nửa đêm hạ nhân mới phát hiện nàng ấy đã chết. Di thư bị Khuông lão phu nhân xé tan thành từng mảnh ngay tại nơi đó, nói Khuông gia không có con dâu như vậy. Trời còn chưa sáng, thi thể đã bị Khuông gia đưa về Trình gia, còn thêm cả hưu thư.

Úc Vân Từ nhớ đến nữ nhân tuổi không lớn mà lại trầm lặng kia. Nàng hơi không đành lòng, kể ra thì nàng ấy cũng chỉ là vật hi sinh. Có lẽ lúc gả nàng ấy vào Khuông gia, Trình tư mã đã coi nàng ấy là đồ bỏ đi.

Nàng ấy đau khổ canh giữ ở Khuông gia, định là sau khi chết có thể hợp táng với trượng phu của mình, ai ngờ cuối cùng tất cả lại thành công cốc. Ngoài việc chết ra, có lẽ nàng ấy không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Khuông Như Nguyệt cúi đầu, lau nước mắt.

“Công chúa, những năm nay nhị thẩm vẫn luôn trông giữ ở nhà của nhị thúc. Người ấy tình sâu nghĩa nặng, người làm chắt nữ là ta cũng bội phục. Nhưng Trình gia... tổ mẫu kiên quyết không chịu tha thứ cho người ấy...”

Thái độ của Khuông lão phu nhân rất kiên quyết, dù Khuông nhị phu nhân có chết r ồi cũng không thể chiếm được cái danh con dâu của Khuông gia.

Cách làm của Khuông lão phu nhân rất hợp tình hợp lý, bà ấy mất phu quân, sau đó mất con. Sau khi nhi tử chết, quân công còn bị gia nô giấu đi, sao có thể không khiến bà ấy hận cơ chứ. Nhưng cuộc đời của Khuông nhị phu nhân cũng bi thảm, khiến người ta thốn thức.

Đều là những người số khổ, bởi vậy mà mới không đành lòng trách móc ai nặng nề, khiến người ta khổ sở hơn.

Ai đúng ai sai, không phải dăm ba câu là có thể nói rõ.

“Có trách thì chỉ trách nàng ta là nữ nhi Trình gia, ai biết trước khi gả vào nhà chúng ta nàng ta có ý định gì?” Tính Khuông Như Ca hơi mạnh mẽ, nàng ấy hận Trình gia thấu xương.

Khuông đại phu nhân thở dài, nhìn hai nữ nhi.

“Nàng ấy cũng là người đáng thương thôi.”

Nghe vậy khước mắt Khuông Như Ca đỏ lên, nàng ấy không nói gì nữa, quay đầu đi.

Người không phải cỏ cây, đâu ai có thể vô tình.

Lúc còn trên đời, Khuông nhị phu nhân đối xử với các nàng ấy rất tốt.

Đã là ân oán của đời trước r ồi, Úc Vân Từ thật sự không biết nên khuyên bảo từ đâu. Nàng nhìn xung quanh một lát, hỏi: “Trình tư mã đúng là quá đáng, cướp quân công mà người ta đổi bằng lấy bằng máu, không thể tha thứ. Đúng r ồi, Lý Sơn tướng quân còn có hậu duệ trên đời không?”

Nhìn như hỏi rất tùy ý, để giấu sự chột dạ mà nàng còn uống một ngụm trà.

“Làm khó công chúa có thể nhớ tới bọn họ, người nhà của Lý tướng quân vẫn luôn ở trong ngõ nhỏ gần Khuông gia. Bây giờ ngài ấy đã được rửa sạch mọi oan, lại được phong làm An Nam tướng quân, trong cung và triều đình đều có phong thưởng, chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng bọn họ cũng có thể lộ diện rồi.”

Khuông đại phu nhân đáp, trong mắt có vẻ vui mừng.

Cái chén trong tay Úc Vân Từ suýt thì rơi xuống, mi nàng chớp chớp. Tuy đã nghĩ về khả năng này, nhưng lúc thật sự nghe thấy vẫn cảm thấy rất buồn bã.

Thậm chí cảm thấy ngực bắt đầu xót xa.

“Thê tử và con của ngài ấy là người thế nào?”

Khuông đại phu nhân không nghĩ nhiều, công chúa là người thiện lương, có lẽ là bất bình thay cho Lý Sơn nên mới hỏi nhiều mấy câu.

“Lý phu nhân từng là gia nô của Khuông gia, thật ra cả nhà bọn họ đã xóa bỏ nô tịch, nhưng ngài ấy không chịu đi. Sau đó tuổi dần tăng lên, mẫu thân cứ thúc giục mãi nên ngài ấy mới cáo lão về nhà. Ngài ấy có hai nhi tử một nữ nhi, một nhi tử tập võ, bây giờ đang làm việc ở Thuận thiên phủ. Nhi tử còn lại học văn, nhậm chức chương quỳ ở Khuông gia. Nữ nhi cũng đã gả đi ở kinh thành, gia cảnh tạm được.”

“Vậy là tốt.” Nàng lầm bầm, trong lòng càng hụt hẫng.

“Chắc là Lý gia có tôn bối rồi đúng không?”

“Đúng, đại tôn tử của Lý gia cũng là một chương quỳ của cửa hàng Khuông gia.”

Úc Vân Từ cúi đầu, nhấp một ngụm trà. Có phải trà Khuông gia pha quá đặc không, sao lại cảm thấy đắng chát thế này?

“Nếu công chúa muốn gặp bọn họ, thần phụ sẽ sai người qua đó truyền lời.”

Muốn gặp không?

Gặp rồi thì thế nào?

Nội tâm nàng đấu tranh kịch liệt, cuối cùng sự ghen tuông vẫn chiếm thượng phong, nàng gật đầu. “Thế cũng được, gặp đi.”

Khuông đại phu nhân lập tức sai người đến Lý gia, khoảng nửa canh giờ sau, liền thấy một lão phụ nhân sáu mươi đang được một thiếu nữ đỡ vào nhà.

“Thần phụ (thần nữ) thỉnh an công chúa điện hạ.”

“Bình thân đi, mau ban ghế ngồi.”

Lý phu nhân tạ ân rồi nghiêng người ngồi xuống ghế.

Tóc bà đã bạc trắng, không có một sợi đen nào, lại được chải rất kỹ. Khuôn mặt khá tròn, thoát nhìn hơi nhỏ hơn tuổi thực tế, có lẽ lúc trẻ là một nữ tử rất được yêu thích.

Còn bây giờ tuổi tác đã cao, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ lạnh lẽo hiên họa trên gương mặt bà ấy.

Tâm sinh tướng, đây là một nữ nhân rộng lượng.

Thiếu nữ bên cạnh bà ấy là trưởng tôn nữ của Lý gia. Tuy ăn mặc mộc mạc nhưng gọn gàng sạch sẽ, ánh mắt trong veo, vừa nhìn đã biết là người có gia giáo tốt.

Mắt nhìn của Hầu gia không tệ, Úc Vân Từ rầu rĩ nghĩ. Với tính hẩn thì dù trước kia thân phận không cao, tiêu chuẩn nhìn người cũng sẽ không thay đổi, cho nên thê tử mà hẩn chọn sẽ không kém.

Không biết sau khi sống lại hẳn có thường xuyên đi thăm người nhà hay không.

Nàng rất khó tưởng tượng đến cảnh hẳn và Lý phu nhân tuổi già đứng cùng nhau, bọn họ như người của hai thế giới. Nhưng dù vậy thì cũng khó để chối bỏ sự thật rằng hai người bọn họ đã từng là phu thê.

Huống chi bọn họ còn sinh ba người con.

Trái lại, nàng giống một người thứ ba.

Nghĩ vậy, sắc mặt nàng rất khó coi.

Lý phu nhân cho rằng nàng đang bày tỏ sự bất bình thay cho Lý gia nên càng kính trọng nàng hơn. Sau khi đi còn bảo cháu gái nhất định phải tôn trọng, hiếu kính công chúa.

Lý tiểu thư đồng ý với tổ mẫu, hai người đỡ nhau rời đi.

Lúc về H`âu phủ thì trời đã tối.

Úc Vân Từ hơi uể oải, không muốn làm gì cả. Càng là những chuyện không muốn nghĩ đến thì lại cứ liên tục xuất hiện trong đầu.

Rõ ràng nàng biết bây giờ mình mới là thê tử của H`âu gia, nhưng vì sao lòng vẫn buồn như vậy cơ chứ.

Lúc vào phòng, Cảnh Tu Huyền thấy đôi mắt nàng vô thần.

Hắn khẽ nhăn mày, nghe hạ nhân nói hôm nay đầu tiên nàng đi thu xếp cho Úc Lượng, sau đó đến Khuông gia. Vì sao lại có vẻ mặt này? Chẳng lẽ nghe được tin gì xấu?

Hắn ho nhẹ một tiếng, đánh thức nàng từ trong mạch suy nghĩ.

Nàng đứng dậy, bước lên đón hẳn.

“Nghĩ gì mà chuyên tâm vậy?”

Lông mi nàng rung rung, nàng nói: “Đang nghĩ đến chuyện của Khuông gia, hôm nay ta đến Khuông gia gặp phu nhân và cháu gái của Lý tướng quân.”

Nàng vừa nói vừa quan sát nét mặt của hắn. Sắc mặt hắn rất bình tĩnh, không hề thay đổi, hình như cũng chẳng kích động. Chẳng lẽ sau khi sống lại, hắn đã dứt bỏ quá khứ?

Nếu đã dứt bỏ thì vì sao vẫn còn nhớ rõ mối hận kiếp trước?

“Thật đáng tiếc cho Lý tướng quân, ngài nói xem, Trình Thế Vạn chỉ cướp quân công của ngài ấy thôi sao? Theo ta thấy, có khi đối phương đã lấy mạng ngài ấy cũng nên. Hầu gia, ngài nói xem có đúng không?”

Lúc này Cảnh Tu Huyền mới nghiêm túc nhìn nàng, nàng nói không sai.

Hắn đã nghi ngờ cái chết của Lý Sơn do Trình Thế Vạn nhúng tay vào. Nhưng sao nàng lại cảm thấy hứng thú với chuyện của Lý Sơn như vậy, chỉ là để bày tỏ sự bất bình thôi sao?

“Phải mà cũng không phải, ngoài Lý Sơn và Trình Thế Vạn ra thì không ai biết cả.”

Nàng rũ mắt, đang ám chỉ rằng không phải ngài là Lý Sơn sao, chính ngài còn không rõ à?

Thôi, hắn không muốn thừa nhận, nàng cần gì phải hỏi đến cùng. Ai cũng có sự riêng tư, huống chi là chuyện khó tin thế này. Không phải ai cũng muốn kể với người khác về lai lịch kỳ của mình.

Rõ ràng cảm xúc của nàng tụt xuống, hắn nhăn chặt mày hơn. Một chuyện gì đó đã xảy ra mà hắn không biết, bắt đầu từ hôm qua nàng đã không bình thường.

Sau khi lên giường, nàng nói mình rất buồn ngủ, vừa lên giường liền nghiêng người vào trong, không quăn quýt với hắn như mọi ngày. Nàng rất khó chịu, biết mình không nên như vậy.

Lý phu nhân đã là một lão nhân sáu mươi, nàng còn ghen với đối phương, đúng là chẳng ra làm sao, ngay cả nàng cũng phải nhờ chính bản thân mình, nhưng lại không quản được trái tim mình, chỉ có thể giận dữ.

Mắt hắn sâu thẳm, hắn nghĩ thật kỹ lại về ngôn ngữ và hành vi của nàng. Tháo gỡ từng chữ, cân nhắc từng hành động.

Đột nhiên, dừng tử hắn co lại.

Hắn nghĩ, hình như mình đã biết nguyên nhân vì sao nàng lại khác thường rồi.

Chương 94

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên phố, cửa hàng và tửu lâu san sát nhau, hai bên đường có vài hàng quán bán đồ ăn vặt, có cả lâu trà chiếm đất trống xếp bàn và ghế dài lên khắp nơi.

Úc Vân Từ đánh giá xung quanh, lâu trà này rất đơn giản. Bàn ghế gỗ thô, bên cạnh có hai cái bếp lò làm từ bùn, một cái để nấu nước, một cái để làm trà bánh.

Tuy đồ ăn đơn giản nhưng bàn nào cũng đầy chỗ, thậm chí còn có người mang ghế đến ngồi ngoài lâu. Nàng thu hồi tầm mắt, ngờ vực nhìn nam nhân bên cạnh.

Hôm nay có chuyện gì vậy?

Sáng sớm đã kéo nàng ra khỏi nhà, chẳng nói đi đâu, chỉ nói là tùy tiện đi dạo. Nàng còn nghĩ là đến cửa hàng gì, ai ngờ hắn lại đưa nàng đến một cái sạp ven đường.

Với thân phận của bọn họ, dù có mặc đồ bình thường thì cũng không hợp với cái lâu trà này.

Hơn nữa vừa nhìn diện mạo khí thế của hắn đã biết hắn không phải là bình dân áo vải. Nàng nhìn thế nào cũng không thấy mình giống một nữ tử đi ra từ phố phường. Lúc này, nàng cảm giác người trong lâu đang lén lút đánh giá bọn họ.

“Phu quân...” Nàng khẽ kéo áo hắn, vì sợ người khác nghe thấy nên hai chữ Hầu gia nàng cũng không dám gọi, sợ sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, ánh mắt trấn an.

Thật ra nàng không sao cả, không phải là sợ người khác nhìn mà là bị người khác nhìn chăm chăm nên không được tự nhiên. Đứng thời nàng cũng buồn bực, sao hẳn lại đưa mình đến một cái lều ven đường?

“Khách quan, mời thưởng thức.”

Lão bản lều trà bưng hai đĩa điểm tâm vừa lấy ra khỏi lồng đèn, đặt xuống bàn bện họ.

Điểm tâm là bánh bò bình thường, một đĩa bánh hoa quế, ngửi mùi thơm nức mũi. Lều trà này có thể duy trì được chắc chắn là do chỗ độc đáo của nó.

Ví dụ như điểm tâm ngon.

Một lát sau, nàng biết mình sai rồi.

Không biết một lão giả râu trắng đã ngồi ở trước cái bàn giữa lều trà từ khi nào. Vừa rồi nàng còn khó hiểu không biết cái bàn đó dùng để làm gì, bây giờ thì hiểu rồi.

Hoá ra lão giả là người kể chuyện.

Nàng bừng tỉnh nhớ ra, có một lần lúc mình ăn cơm với Hài gia ở tửu lầu, hình như nàng đã nghe thấy tiếng kể chuyện truyền đến từ bên ngoài, hóa ra là từ lều trà này truyền đến.

“Sao chàng lại nghĩ đến việc dẫn ta tới đây nghe người ta kể chuyện?”
Nàng thấp giọng hỏi.

Hắn không nói gì, ánh mắt thâm thúy.

Rất nhanh, người kể chuyện gõ thức, lều trà an tĩnh lại.

“Lần trước nói đến Khuông Trường Phong...”

Người kể chuyện kể về chuyện của Khuông Trường Phong, người trong lều trà dựng tai nghiêm túc lắng nghe. Chuyện của anh hùng, dù có nghe

một trăm lần cũng vẫn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hướng chi là ở thời cổ đại thiếu thốn giải trí.

Cảm giác không có người nhìn mình nữa, nàng thả lỏng lại, bắt đầu nghe kể chuyện thật nghiêm túc. Trà hơi chất nhưng cũng may mà điểm tâm không tệ, thơm mềm ngon miệng.

Sau một đợt, người kể chuyện tạm nghỉ.

Cảnh Tu Huyền kéo nàng ra khỏi lều trà, bọn họ vừa đi, lão bản lều trà nhẹ nhàng thở ra.

Dân đen chợ búa bọn họ, dù không có mắt cũng có thể nhìn ra thân phận của đôi phu thê kia không tầm thường. Người phú quý như vậy ngồi trong lều trà, những vị khách khác sẽ rất câu nệ.

Đi được một đoạn đường, nàng càng cảm thấy buồn bực.

“Hài gia, chúng ta còn phải đi đâu nữa?”

Hắn không nói gì, nhìn xe ngựa đi theo phía sau.

“Lên xe đi.”

Hai người lên xe ngựa, người đánh xe là Tả Tam, hắn vung roi, ngựa bắt đầu thông dong chạy.

“Hài gia, hôm nay ngài không bình thường thì phải?” Mắt Úc Vân Từ lộ vẻ nghi ngờ, nam nhân này đang làm gì vậy, chẳng lẽ là chột dạ nên mới lấy lòng nàng?

Hừ, nàng biết mà, một nam nhân đột nhiên đối xử tốt với người, chắc chắn là có nguyên nhân.

Chẳng lẽ là hắn áy náy với nàng vì thân phận trước kia của hắn và chuyện hắn đã cưới sinh, cho nên muốn nghĩ cách để bề thường cho nàng?

Nghĩ vậy, nàng bỗng cảm thấy chua xót.

“Nàng nói xem ta không bình thường chỗ nào?”

Hắn nghiêng đầu, mắt sáng quắc.

Nàng quay đầu đi chỗ khác, rầu rĩ nói: “Sao ta biết được.”

Hắn rũ mắt, bật cười.

Hai người im lặng cả đường cho đến khi xe ngựa dừng lại.

Xuống xe ngựa, nàng mới nhận ra đây là một nơi hoàn toàn xa lạ. Nơi đây khá vắng, đầy mùi hương khói. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy tấm biển trên cao.

Phía trên viết ba chữ Võ Thần Từ.

Nơi này là... từ đường?

Hai người bước qua bậc cửa, bên trong có rất nhiều người, lư hương giữa sân cắm đầy hương, hương khói lượn lờ. Hai ba tốp người đang thành kính quỳ lạy.

Hắn khẽ cau mày, sao lại nhiều người thế này?

Hắn nhớ trước kia hiếm khi có người tới nơi này.

“Nghe nói võ thần trên trời hiển linh rồi, không thì sao nhiều năm đã trôi qua như vậy mà vẫn chỉ dẫn người khác giải oan cho tâm phúc của mình chứ. Các người phải lạy nhiều vào, chắc chắn sẽ muốn gì được nấy.” Một phụ nhân nói, vẻ mặt thành kính.

Một phụ nhân khác tiếp lời: “Không sai, ta nghe nói mấy ngày trước Lão Trương gia đầu ngõ lạy võ thần nên có được một tôn tử béo.”

“Thật sao? Vậy ta phải xin võ thần để con dâu nhà ta mau mang thai...”

Úc Vân Từ nghe xong cảm thấy không ổn.

Võ thần là tướng giết chóc, dù được phong làm thần thì cũng là chiến thần, sao lại phù hộ người khác mang thai sinh nhi tử được. Những người này đúng là quá mù quáng mê tín.

Hắn thấy rõ vẻ nghi ngờ trên mặt nàng.

“Nàng không tin?”

“Ta chẳng tin, võ thần là ai chứ, lúc còn sống chỉ biết đánh giặc, ngài ấy làm gì quản chuyện phu nhân nội trạch mang thai sinh con. Dù có linh nghiệm thì đó cũng chỉ là trùng hợp.”

Hắn thâm thúy nhìn nàng, nói: “Đã đến rồi thì sao nàng không xin một điếu?”

Nàng chỉ vào mình, lắc đầu, “Ta chẳng có gì để xin.”

Quan trọng nhất là điếu dưỡng cơ thể, cầu thần bái phật thì có ích gì. Chuyện sinh con phải để tùy duyên. Hơn nữa nàng vẫn còn trẻ, điếu dưỡng thêm mấy năm cũng được.

“Đi xin một điếu đi.”

Hắn vừa nói vừa bước vào Thần Từ.

Nàng theo sau, thấy hắn thắp một nén hương, đặt vào tay nàng, ý bảo nàng bước lên.

“Không thể nào, Hâu gia, ngài cũng tin cái này à?”

“Thà tin là có.”

Nàng cười, cũng phải, xin cho lòng được an ủi. Nghĩ nghĩ, nàng nói: “Vậy ta xin cái gì?”

“Xin con đi.”

Sắc mặt hắn rất nghiêm túc, nàng nhìn mà thấy khó hiểu. Theo lý mà nói, hắn không phải người sẽ tin vào những lời thần linh hư ảo mới phải, sao lại nhiệt tình với chuyện này vậy chứ.

“Xin con? Ta xin con từ một chiến thần, có phải là rất kỳ lạ không?” Nàng đề thấp giọng, cẩn thận nhìn xung quanh, không ngờ lại nhìn thấy bức họa của võ thần được treo trên cao.

Vô cùng anh tuấn, gương mặt khí phách, hơn nữa còn rất trẻ.

Tuy rằng bức họa không thể so với ảnh chụp của hiện đại, nhưng vẫn vẽ rất sinh động. Nàng cảm thấy hơi đáng tiếc, một nam tử oai hùng bất phàm như vậy lại chết trẻ, ngay cả thê tử con cái cũng không có.

Theo thần mắt nàng, hắn cũng nhìn thấy bức họa kia, ánh mắt trở nên phức tạp.

“Người khác xin có linh hay không thì ta không biết, nhưng ta biết, nếu nàng muốn xin, chắc chắn sẽ linh nghiệm.”

Đã nói rõ đến vậy rồi, nàng thông minh như thế, liệu có đoán được lai lịch của hắn hay không? Hắn thần nghĩ, bởi vì thân thế của bọn họ không bình thường, cho nên càng đa nghi hơn người khác.

Hắn có thể đoán ra nàng không phải Úc Vân Từ ban đầu từ trong hành động của nàng, còn nàng, liệu có phải cũng đang nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ hay không? Không thì làm thế nào để giải thích cho chuyện vô duyên vô cớ nàng lại nhắc đến Lý Sơn, còn đi thăm thê tử của Lý Sơn?

Chỉ là, rốt cuộc sao nàng lại nhìn ra được?

Hắn nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm.

Mắt nàng hiện vẻ nghi ngờ, nàng xin thì chắc chắn sẽ linh sao? Dựa vào cái gì? Sao hắn có thể chắc chắn như vậy?

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng vẫn quỳ xuống đem hương b ồ, dập đầu ba lần, đứng dậy cắm hương vào lò. Trong lúc lơ đãng, nàng lại nhìn thấy bức họa võ th ần kia.

Ánh mắt của người trong bức họa cao ngạo lạnh nhạt, hình như hơi quen quen.

Quá đáng tiếc cho một nam tử xuất sắc như vậy.

“Đi thôi.” Nàng nói với hắn.

Có rất nhiều người vào thắp hương, những người này quỳ lạy, miệng lầm bầm. Nàng nhướn mày, khẽ nói với người bên cạnh: “Sao chàng lại nghĩ là ta xin thì chắc chắn sẽ linh nghiệm, bọn họ xin thì không linh sao? Ta thấy chàng vô cùng tin tưởng y thuật của Liễu th ần y nên mới dám khoác lác.”

Hắn rũ mắt, hắn chẳng quản được chuyện của người khác. Nhưng thê tử của mình, hắn tin rằng mình có thể thu phục.

Hai phu thê đi ra ngoài, nàng quay đầu lại lần nữa, lầm bầm: “Thật là đáng tiếc, ta cảm thấy võ th ần rất tuấn tú, sao lại không có hậu duệ nhỉ?”

Mắt hắn chợt lóe, nữ nhân này, nếu hắn thật sự có hậu duệ, e là nàng sẽ hất đổ tất cả lu dấm trong phủ.

Nàng vẫn đang đắm chìm trong tiếc nuối, không nhìn thấy ánh mắt hắn.

Lên xe ngựa, nàng cảm thấy hắn hơi vui vẻ.

Khóe miệng nàng co lại, nam nhân này, miệng nói không đề bưng đến chuyện có con hay không, vừa thấy mình xin mà tâm trạng đã tốt lên. Đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo

Nàng duỗi tay đến véo cánh tay hắn, mặt h ằm h ằm giận dữ.

Hắn lại nhăn mày, ánh mắt sâu thẳm, chẳng biết nàng lại đang tức cái gì. Vừa nãy còn khen mình tuấn tú, sao một lát đã trở mặt r ồi?

“Đói rồi à?”

Nàng tròn trắng mắt, rồi nói: “Không, về đi.”

Hắn lệnh cho Tả Tam trực tiếp về phủ, mãi cho đến lúc vào phủ, nàng vẫn không để ý đến hắn.

Nhìn nữ tử vừa đi vừa gảy đá phía trước, hắn thở dài một hơi.

“Hầu gia, Ninh Vương điện hạ tới.”

Tả Tứ bước đến, khẽ nói nhỏ bên tai hắn, mắt hắn tối lại, hắn dặn hạ nhân chăm sóc phu nhân vân vân rồi xoay người bước đến sân.

Hắn đi, Úc Vân Từ vô cùng hụt hẫng. Nàng chẳng hiểu nổi bản thân mình, cuộc hẹn hò tốt đẹp của hai người đã bị nàng làm cho tan rã trong không vui rồi.

Còn bên kia, Cảnh Tu Huyền gặp được Ninh Vương.

Ninh Vương vẫn mặc rất rêu rao, mão vàng áo gấm, sợ người khác không biết thân phận của mình.

“Thần tham kiến điện hạ.”

“Chắc chắn là Cảnh Hầu gia đang thần trách bốn vương không mời tự đến đúng không?” Ninh Vương phất quạt, quạt giấy ánh vàng lấp lánh.

“Thần không dám.”

Ninh Vương mỉm cười, hắn lấy quạt che miệng, ra vẻ thần bí nói: “Bốn vương đến tránh nạn.”

Tránh nạn?

Mặt Cảnh Tu Huyền trầm xuống, sau đó nghe thấy Tả Tứ nói chuyện bên ngoài, “Ninh Vương điện hạ, Hầu gia, Lương tiểu thư của phủ Tín quốc công cầi kiến.”

Ninh Vương phẩy quạt, thở dài, “Cảnh H`ầu gia, người xem, bốn vương nói không sai mà. Ngày nào nữ nhân xấu xí kia cũng theo bốn vương, đúng là phi`ền quá đi mất.”

Thấy h`án im lặng, Ninh Vương thử nói: “Hay là Cảnh H`ầu gia ra ngoài đu`ổi nàng ta đi hộ bốn vương nhé.”

Cảnh Tu Huy`ền cúi đ`ầu, im lặng đi ra ngoài.

Lương tiểu thư đã được mời vào, chờ ở ti`ền sảnh. Nói thật, diện mạo của nàng ấy không tệ, cũng coi như là thanh tú. Nhưng đối với Ninh Vương đã nhìn đủ các loại mỹ nữ trong hậu cung mà nói thì đúng là nhan sắc của nàng ấy còn không bằng cung nữ.

“Cảnh H`ầu gia, sao lại là ngài? Ninh Vương điện hạ đâu?”

Cảnh Tu Huy`ền đứng cách nàng ấy hơn ba bước, nói: “Điện hạ bảo th`ần đến đu`ổi Lương tiểu thư.”

Lương tiểu thư nghe vậy mặt đỏ bừng, “Hay lắm Triệu Cán, dám sai người khác đến đu`ổi ta. H`án coi ta là ai? Không phải h`án cứ mở m`ồm là nữ nhân xấu xí, ngậm m`ồm là nữ nhân xấu xí nên ta mới phải đu`ổi theo h`án hỏi cho rõ sao? Thật sự không muốn cưới ta thì sao h`án không đến chỗ thánh thượng nói rõ đi, làm nhục một nữ nhân bằng lời nói thì được coi là nam nhân à?”

Cảnh Tu Huy`ền cúi đ`ầu, không tiếp lời nàng ấy.

Cả kinh thành đ`ều biết Ninh Vương yêu thích sắc đẹp, ghét bỏ Lương tiểu thư không có nhan sắc.

Lương tiểu thư nói, trong mắt chứa chan ánh lệ, “Cảnh H`ầu gia phải biết là, hôm nay ta và tiểu thư phủ Thành quốc công trùng hợp gặp nhau ở cửa hàng, không ngờ, Ninh Vương điện hạ cũng ở đó.”

“Trước mặt Thành tiểu thư, h`án làm nhục ta...”

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền lạnh lùng, hắn nhìn tàng cây bên cạnh, Ninh Vương có ý gì? Hắn và Lương tiểu thư âm ỉ, sao lại chạy đến phủ đệ của mình?

Ninh Vương có dụng ý gì?

“Lương tiểu thư, nếu người muốn chờ thì cứ chờ điện hạ ra đi.”

Nói xong Cảnh Tu Huyền liền bước đi.

Lương tiểu thư dậm chân, khẽ cắn môi, theo sau.

Hắn không quay đầu lại, như thể không phát hiện.

Ninh Vương nhìn thấy Lương tiểu thư đến cùng hắn, đang định chạy thì bị Lương tiểu thư ngăn lại, “Điện hạ, thần nữ tự biết dung nhan xấu xí, làm bẩn mắt điện hạ. Nếu có khả năng, thần nữ muốn cách điện hạ thật xa, không gặp nhau nữa.”

Nhưng bọn họ được bệ hạ chỉ hôn, tuyệt đối không có khả năng từ hôn.

Ánh mắt của nàng ấy rất cứng rắn, nàng ấy nhìn thẳng vào Ninh Vương.

Ninh Vương gập quạt, nhìn Cảnh Tu Huyền mắt nhìn mũi mũi nhìn tim bên cạnh, “Lương tiểu thư có thể nghĩ vậy là bổn vương rất vui mừng, hy vọng Lương tiểu thư có thể nhớ kỹ lời nói hôm nay, đừng có quản chuyện của bổn vương nữa.”

Ý trong lời hắn nói rất rõ, là sau khi chỉ hôn, hắn có thể nạp thiệp tùy ý.

Lương tiểu thư cắn môi, cảm thấy mười mấy năm nay mình chưa từng chịu nhục nhã đến vậy. Nhưng đối phương là một Vương gia, còn là trượng phu tương lai của mình.

Nàng có thể tưởng tượng ra, nếu có một ngày nàng thật sự gả vào Ninh Vương phủ, chắc chắn chờ đợi nàng là những ngày phòng không gối chiếu.

Vì sao?

Sao Ninh Vương điện hạ lại đối xử với nàng như vậy?

Nàng che mặt chạy ra khỏi H`ầu phủ, Ninh Vương nhướng mày nhún vai.

“Nữ nhân này ấy à...” Ninh Vương phẩy quạt, liếc Cảnh Tu Huyền một cái.

Cảnh Tu Huyền cúi đầu, “Điện hạ, thần tiễn ngài ra ngoài.”

Hoá ra là đuổi khách? Đôi mắt đào hoa của Ninh Vương chợt lóe, nhưng hắn không tức giận, ngược lại phe phẩy quạt, ra khỏi H`ầu phủ một cách phong lưu phóng khoáng. Vừa ra khỏi cửa phủ, hắn duỗi tay giữ Cảnh Tu Huyền lại.

“Cảnh H`ầu gia, chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là bốn vương mời người uống chén rượu nhạt nhé.”

Cảnh Tu Huyền lặng lẽ rút ống tay áo ra, “Vương gia đã mời, thần cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đến tửu lâu, đặt một nhã gian, hai người ngồi đối diện nhau. Ninh Vương cất dáng vẻ bất cần đời đi, tự rót một chén rượu, nói: “Chắc chắn là Cảnh H`ầu gia cảm thấy rất kì lạ, rằng vì sao bốn vương không vừa ý Lương tiểu thư?”

“Thần không dám phỏng đoán suy nghĩ của điện hạ một cách tùy tiện.”

“Người nhìn người xem, nghiêm túc như vậy làm bốn vương không biết phải nói từ đâu.” Ninh Vương uống một ngụm rượu, nhướng mày ghét bỏ, “Rượu này hơi nhạt, ủ quá ít năm. Nếu giữ thêm ba năm năm thì sẽ có vị khác.”

Cảnh Tu Huyền cúi đầu nhấp một ngụm, sắc mặt bình tĩnh.

“Chắc chắn người nghiêm chỉnh như Cảnh H`au gia sẽ không tinh thông rượu ngon rượu dở. Nhưng từ nhỏ bẩm vương đã tùy ý quen r`ãi, thích những ngày tháng tùy ý. Lương tiêu thư quá đoan trang, khác bẩm vương một trời một vực. Bẩm vương không có tài trí mưu lược, chỉ muốn sau này tự tại tiêu sái.”

Hắn vừa dứt lời, Cảnh Tu Huy`ên liền nhìn hắn.

Hai người thử thăm dò nhau bằng ánh mắt, hắn đầu hàng trước, “Bẩm vương biết, Cảnh H`au gia sẽ không tin.”

“Điện hạ muốn làm gì, sao phải nói cho th`ần?”

Không sai, ngày xưa bọn họ không có giao tình, rốt cuộc Ninh Vương có ý gì khi tùy tiện bộc bạch cõi lòng trước mặt một người ngoài?

Ninh Vương mỉm cười, người khác không biết, nhưng hắn lại biết. Nói về văn võ cả tri`âu, người thâm tàng bất lộ nhất chính là nam tử trước mặt.

Hắn không muốn vị trí kia, nhưng hắn biết Hoàng tổ mẫu sẽ không đồng ý, Phương gia cũng không cho phép hắn lùi bước.

Nếu có một ngày trong cung xảy ra biến, chắc chắn Cảnh H`au gia sẽ là nhân vật quan trọng. Nếu thật sự đến lúc ấy, bất kể người lên ngôi là ai, e rằng người đó cũng không muốn để lại mối hoạ ngầm, hắn không muốn bị giết vô tội.

“Bẩm vương cảm thấy Cảnh H`au gia là người có thể tin tưởng, bẩm vương muốn bộc bạch cõi lòng với người.”

Nói xong, hắn liền yên lặng nhìn đối phương. Từ trong đôi mắt sâu thăm của đối phương, hắn nhìn ra rất nhiều thứ. May mà ánh mắt của mình không t`ối, tìm đúng người r`ãi.

Cảnh Tu Huy`ên này, tuyệt đối không phải người t`âm thường.

Hoàng tổ mẫu và Phương gia đều đang nằm mơ.

“Lời điện hạ nói hôm nay, thần đã ghi nhớ, tuyệt đối sẽ không vào tai người thứ hai.”

Cảnh Tu Huyền đứng lên, “Chỗ Lương tiểu thư, điện hạ dùng cách đó, e là sẽ không có hiệu quả.”

Bọn họ được tứ hôn, không thể tùy tiện nói từ hôn. Dù Ninh Vương có biểu hiện ra sự chán ghét Lương tiểu thư, Lương tiểu thư vẫn sẽ gả vào Ninh Vương phủ, đây là sự thật không thể thay đổi.

Ninh Vương nhướn mày, “Bổn vương không muốn khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn, có thể kéo dài được tạm thời thì là tạm thời, cùng lắm thì, bổn vương chạy tới Giang Nam, đi luôn.”

Cảnh Tu Huyền không cười nhạo hần, ngược lại nhìn hần rất nghiêm túc.

Ninh Vương có thật sự không có lòng tranh địch hay không, về sau sẽ biết.

Nhưng có thể khẳng định rằng, Ninh Vương là một người cực kỳ thông minh. Hần ta cố ý ghét Lương tiểu thư, phủ Tín quốc công sẽ thận trọng suy xét về việc có nên đặt cược lên người hần hay không.

Chỉ cần phủ Tín quốc công không có hành động gì, chỉ dựa vào Phương gia và Phương Thái Hậu trong cung thì thật sự chẳng dấy lên được bão táp gì.

Hai người lần lượt ra ngoài, từ biệt ở cửa, sau đó đường ai nấy đi.

Người đã đi xa kia, bất kể là diện mạo hay là phong thái đều hết sức rêu rao. Có phải hần thật sự không muốn ngôi vị hoàng đế hay không, bây giờ khẳng định vẫn còn sớm. Cảnh Tu Huyền nghĩ vậy, sau đó cất bước theo hướng ngược lại.

Trong nội viện của Hài phủ, Úc Vân Từ vốn tưởng rằng hần sẽ nhanh chóng xử lý xong mọi chuyện rồi về đây, nàng sẽ giải thích một lượt.

Không ngờ chờ đến khi trời tối mà vẫn chưa thấy hắn.

Đầu tiên nàng dẫn Thái Thanh đi một vòng trong vườn của phủ, sau khi Đàn Cẩm học xong, hai người một lớn một nhỏ chơi đùa một lát. Mắt nàng luôn hướng về sân bên chỗ hắn, nhưng chẳng nhìn thấy gì.

Cuối cùng nàng cảm thấy mình thật khó hiểu, bèn dứt khoát về phòng, chẳng làm gì nữa.

Hắn giống nàng, đều là người trùng sinh. Như vậy đã định trước là bọn họ đều có quá khứ, nàng sẽ không nói về quá khứ của mình với hắn, dựa vào cái gì mà yêu cầu người khác nói về những chuyện mình đã trải qua chứ.

Trong phòng đã tắt đèn, nàng dựa vào ghế đọc sách.

Thái Thanh và Truyện Họa, một người hầu hạ, một người bạn rộng rãi ra vào.

Tiết thu dần đậm, ngọn đèn phòng trong chiếu ra một màu sắc ấm áp khắp cả phòng. Nàng đột nhiên có cảm giác ấm áp của gia đình, an lành tốt đẹp, yên lặng tự tại. Trước kia nàng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác này, trái tim dần dần tràn đầy độ ấm.

Có lẽ là nàng quá khát khe r ồi.

Từ hôm qua đến bây giờ nàng cứ giận dỗi suốt, đúng là cực kỳ buồn cười.

Buông quyển sách trên tay, nàng gọi Thái Thanh đến, “Thay quần áo cho ta đi.”

Thái Thanh nhìn đ ồng hồ cát, bước đến tủ quần áo lấy quần áo. Dưới sự hầu hạ của Thái Thanh, nàng thay áo ngủ, cởi giày, nằm xuống giường. Nàng nhắm mắt lại, quyết định không đợi hắn nữa.

Đến canh ba giờ Hợi, cửa mới phát ra tiếng vang.

Nàng lập tức mở to mắt, trong tầm mắt của nàng, nam tử cao cao xốc mạnh tiến vào. Hắn nhanh chóng đến trước giường, duỗi tay cởi đai lưng, tiện tay ném cùng với cả y phục lên ghế đầu.

Cơ thể hắn cao gầy cứng rắn, vòng eo săn chắc, cách lớp áo ngủ cũng có thể nhìn thấy một nguồn sức mạnh sục sôi.

Sắc đẹp trước mặt, nàng đột nhiên có ý định trêu ghẹo

Khóe mắt liếc thấy đôi mắt vẫn còn mở to và gương mặt đỏ ửng của nàng, hắn thấp giọng hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?”

“Ta đang đợi ngài.”

Nói rồi nàng cố ý làm bộ sợ hãi quay mặt đi, người co vào trong.

Hắn nhăn mày lại, tay dài chân dài leo lên giường.

“Hầu gia, ngài định làm gì vậy?”

Giọng nói run rẩy, đôi mắt chứa chan tình ý và bờ môi anh đào cắn chặt. Dáng vẻ muốn mà còn giả vờ cự tuyệt, sợ hãi nhưng lại chờ mong của nàng làm máu hắn sục sôi.

Hầu kết hắn di chuyển, mắt híp lại, người hắn đã nghiêng về phía trước.

Gần trong gang tấc, hơi thở giao nhau.

Một người mát lạnh, một người ngọt thơm.

Đôi chân thon dài của hắn đè người nàng lại, vây nàng dưới thân.

Nàng nhìn hắn, người mềm như bùn. Đến lúc này rồi mà nàng vẫn không quên chọc hắn, “Hầu gia, tiểu nữ tử sợ, ngài định làm gì với ta thế?”

“Nghe nói hôm nay nàng xin võ thần, sao vi phu có thể không làm theo mong muốn của nàng được chứ.” Giọng hắn khàn khàn, chứa đầy dục vọng.

Nàng cười tươi như hoa, liếc mắt đưa tình, “Cho nên, H`âu gia định làm gì?”

Mắt h`ấn cháy bỏng như lửa, hơi thở nóng rực phả lên da nàng, nuốt hết tất cả lời nói của nàng.

Trong lúc răng môi giao nhau, nàng nghe thấy h`ấn bật ra ba chữ.

“...Tạo con cái.”

Chương 95

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm khuya tĩnh lặng, gió thu lành lạnh.

Lúc này trông Trình Hoàng hậu rất mệt mỏi, tay chống đầu gối trước bàn. Ngự thiện được chế biến tử mĩ trên bàn đã lạnh từ lâu, lớp mỡ nổi lên bề mặt, một tầng ánh sáng trắng ẩn hiện.

“Nương nương...”

Ma ma phía sau khẽ gọi, đáy mắt lộ vẻ đau lòng.

Sau một lúc lâu, cơ thể Trình Hoàng hậu nhúc nhích, tay buông ra, chậm rãi ngẩng đầu, thần thờ nhìn đĩa đồ ăn đã nguội chưa hề được động đũa trên bàn, “Canh mấy rĩa?”

“Thưa nương nương, canh hai ạ.”

Hôm nay là mừng một, theo lệ thì bệ hạ sẽ ngủ ở chỗ nàng ta. Nhưng giờ này rĩa mà bệ hạ vẫn chưa đến. Nàng ta đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài cửa cung.

Đèn lồng đỏ rực, ánh trăng tĩnh lặng.

Nàng ta đứng dựa vào cửa, vẻ mặt buồn bã.

Bởi vì chuyện của phụ thân nên bệ hạ không cho nàng ta thể diện nữa sao? Vậy thì tại thâm cung này, không có thể diện mà đế vương cho, ai còn để ý đến Hoàng hậu này nữa? Chẳng phải là ai cũng có thể khinh thường, không có ai tôn kính sao?

“Nương nương, trời lạnh rĩa, ngài đừng đợi nữa.”

Lão ma ma đứng sau nàng ta phủ thêm áo choàng cho nàng ta. Nàng ta kéo chặt áo choàng nhưng vẫn thấy lạnh, cơn lạnh đó toát ra từ tận trong xương cốt, có mặc thêm nhiều quần áo cũng không thể ngăn lại được.

Đột nhiên, hình như nàng ta nghe thấy tiếng gì đó, “Người nghe xem, có phải là có người đang tới chỗ này không?”

Lão ma ma nghiêm túc nghe một lát, sau đó vui mừng nói: “Nương nương, chắc chắn là bệ hạ đã xử lý xong chính sự, đang đến đây rồi.”

Nàng ta cười, nhìn qua bên kia. Quả nhiên nhìn thấy một tiểu thái giám đốt đèn lồng đi trước, giọng của Trương Đông Hải truyền đến, chắc chắn là bệ hạ rồi.

“Thần thiếp gặp bệ hạ.”

Chính Khang để không ngờ nàng ta sẽ chờ ở cửa cung. Hắn nâng nàng ta dậy, kéo tay nàng ta, nói: “Tay lạnh thế này, thuộc hạ hầu hạ không tận tâm.”

“Không phải bọn họ không tốt, là thần thiếp nóng vội, ngày đêm ngóng trông bệ hạ.”

Nếu là trước kia thì Trình Hoàng hậu sẽ không nói những lời như vậy. Trước khác nay khác, nàng ta của trước kia có thể không cần lấy lòng bệ hạ như các phi tần khác.

Nàng ta là Hoàng hậu, phải có phong thái của chính cung.

Chính Khang để nắm tay nàng ta, hai người cùng nhau vào điện. Thấy đồ ăn đã lạnh trên bàn, mắt hắn hơi tối lại, “Hôm nay trăm nghìn tấu sớ, để Hoàng hậu đợi lâu rồi.”

“Bệ hạ, chính sự quan trọng, thần thiếp không quan trọng.”

“Sức khỏe quan trọng, sau này không cần chờ trăm đầu. Trăm thấy sắc mặt nàng không tốt, có lẽ là gần đây quá mệt, nàng mau nghỉ ngơi đi.”

Trình Hoàng hậu vô cùng hưởng thụ sự quan tâm của hần. Nhưng sau khi nghe được câu tiếp theo, nàng ta cảm thấy trái tim rơi từ trong nước ấm xuống hồ lạnh, cơ thể lạnh phát run.

Chính Khang đế đứng lên, nói: “Nàng không khỏe, ban đêm cần nghỉ ngơi, trăm không muốn quấy rầy nàng, lát nữa trăm sẽ đến chỗ San quý nhân.”

Nói xong còn vỗ tay nàng ta, vẻ mặt quan tâm.

Trình Hoàng hậu miễn cưỡng nở một nụ cười, “Thần thiếp đa tạ bệ hạ đã săn sóc, long thể của bệ hạ rất quan trọng, đừng để San quý nhân làm loạn, hãy ngủ sớm.”

Nàng ta cung kính tiễn hần ra khỏi cửa, nhìn hần quẹo vào thiên điện bên cạnh, nơi đó là chỗ ở của San quý nhân và Tiết quý nhân.

Ánh sáng chiếu ra từ đèn lồng hắt lên mặt nàng ta, chẳng thấy buồn vui, sự tối tăm trong đôi mắt nàng ta trùng khớp với bóng tối. Thứ sâu và tối như đêm lầy, đang mọc dài như cây mà không phải cây, như dây leo mà không phải dây leo trong mắt nàng ta như muốn đuối theo níu lấy bóng dáng màu vàng đã đi xa đó.

Thật lâu sau, nàng ta rũ đầu, thở than một tiếng náo nê, sau đó về phòng.

Trời đêm tĩnh lặng, một tiếng vang nhỏ cũng nghe thấy rõ.

Nàng ta ngẩng trên ghế dựa đặt sát cửa sổ, nghe tiếng thỉnh an vui mừng truyền đến từ thiên điện và cả tiếng nói chuyện yêu kiều kích động vì vui mừng của San quý nhân.

Có thể nghe thấy giọng nhưng mà nói cái gì thì lại không nghe rõ.

Tuy vậy, giọng nói nũng nịu đó và lời nói trăn trở của đế vương giao hoà như một mũi tên nhọn bắn thẳng vào trái tim nàng ta. Vô cùng đau đớn, máu chảy đần đờ.

Tay nàng ta đặt trên đầu gối, đôi tay nắm lại thành quyền, ma sát chặt với váy.

Váy gấm trơn mịn mềm mại, nhưng vùng da mu bàn tay lại ma sát đỏ lên, đau nhói, có thể thấy được nàng ta dùng sức cỡ nào, nhưng nàng ta lại chẳng hề cảm giác được.

Tiếng nói chuyện nũng nịu trong điện đã dần nhỏ đi, chắc là bọn họ đã vào phòng trong.

Phòng trong tất nhiên là cảnh uyên ương đàn cô, sóng đỏ cuộn cuộn.

“Nương nương, đêm đã khuya rồi, nô tỳ hầu hạ ngài đi ngủ nhé.”

Lão ma ma thật sự không đành lòng, biết rõ là nghe sẽ khó chịu thì sao phải tra tấn mình chứ.

Trình Hoàng hậu vịn tay bà ta đứng lên, gạt đầu, “Nên đi ngủ rồi.”

Nàng ta thức trắng đêm nghe động tĩnh truyền đến từ bên kia, nghe tiếng kêu nũng nịu quyến rũ của San quý nhân, hình như là San quý nhân muốn tiên bệ hạ ra ngoài nhưng bị bệ hạ ngăn lại. Ánh mắt nàng ta lạnh lẽo, khoảng một khắc sau mới gọi cung nhân vào, rửa mặt chải đầu xong rồi đến Tường Vân Cung của Thành Thái hậu.

Trong Tường Vân Cung, Thành Thái hậu vừa mới dậy.

“Vẫn là con hiểu chuyện nhất.”

“Gần đây nhi thần thiếu ngủ.” Trình Hoàng hậu nói, nàng ta đỡ Thành Thái hậu thay cho ma ma.

Thành Thái Hậu lắc đầu, “Con ấy à, quá hiểu chuyện.”

Trong hoàng cung không có bí mật, đêm qua bệ hạ đến sân của Hoàng hậu nhưng lại ngủ qua đêm ở trong phòng San quý nhân. Một là không theo kịp kỳ kinh nguyệt của Hoàng hậu, hai là Hoàng hậu không may có bệnh.

Nguyên do trong đó, không cần phải nói, mọi người đều biết rõ.

Bệ hạ giận Trình gia vì chuyện của Trình Thế Vạn, dẫn đến chuyện hấn không hoà nhã với Hoàng hậu.

“Tuổi nhi thần đã dần cao, đâu có tươi trẻ như các muội muội. Bệ hạ bận rộn làm việc cả ngày, nếu còn phải đối diện với cái mặt già của nhi thần thì chẳng phải là sẽ buồn bực sao. Long thể của bệ hạ vô cùng quan trọng, nhi thần biết.”

Nàng ta nói vậy, Thành Thái hậu không biết nói cái gì cho phải.

Chưa đến một lúc, Đức phi, An phi, Lương phi và các phi tần khác lần lượt đến thỉnh an.

Đức phi đã ở trong cung từ lâu, cũng là trác phi của bệ hạ khi hấn còn là Thái tử. Nếu để bàn về phân vị, trong cung trừ Hoàng hậu ra thì Đức phi là cao nhất. Nhưng Đức phi khiêm tốn thận trọng, lại chỉ sinh một công chúa, rất được lòng người trong cung.

“Vừa nãy thần thiếp còn đang nói với An phi muội muội là Hoàng hậu nương nương có phúc, Gia Hoà biết mình có thêm một hoàng tử nên rất vui. Con bé còn muốn gặp Vân Hiếu công chúa để gia tăng tình tử muội.”

Một nửa chữ Hoàng hậu cũng không tin.

Công chúa mà Đức phi sinh ra là vốn đại công chúa, nhưng tuổi Úc Vân Từ lớn hơn đại công chúa. Bệ hạ nhận nghĩa nữ thì đại công chúa không thể gọi là đại công chúa nữa, chỉ có thể gọi phong hào Gia Hoà của công chúa.

“Nói rất có lý, tự dưng bỗng cung có được một đứa con ngoan nên rất vui mừng. Nếu không phải Vân Hiếu vẫn phải quản lý Hậu phủ thì bỗng cung sẽ thường xuyên triệu con bé vào cung nói chuyện.”

Hoàng hậu sẽ không gọi Úc Vân Từ là đại công chúa khiến Đức phi tâm tức, xưng hô phong hào sẽ không có sai lầm.

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Đức phi thật hơn một phần.

An phi đứng bên cạnh, thấy Hoàng hậu nhìn qua đây, nàng ta mỉm cười.

Mắt Trình Hoàng hậu hơi lóe, “Vừa nhìn thấy An phi, bỗng cung liền nhớ tới Vân Hiếu.”

“Có thể có một mẫu thân như Hoàng hậu nương nương là phúc của Vân Hiếu công chúa.”

Lúc nói chuyện, mọi người bắt đầu ng ỡ xuống.

Vừa nãy lúc bọn họ nói chuyện, Lương phi đang xem diển. Đạo g ần đây tâm trạng nàng ta rất tốt. Trình gia bại r ỡ, vị trí Hoàng hậu có ng ỡ vững được hay không thì vẫn chưa biết được.

“Vừa nãy trên đường đến đây đi qua cung điện của Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe thấy các cung nữ đang bàn tán, nói là hôm qua San quý nhân nhận được long sủng, đến bây giờ vẫn chưa dậy. Thần thiếp nghĩ, Hoàng hậu nương nương đúng là người hào phóng, rất chi ều chuộng người dưới.”

Trình Hoàng hậu nghe nàng ta nhắc đến chuyện hôm qua, vẻ mặt hồ hững. Lúc vào cung Lương phi vẫn là lương đệ của thái tử, ý vào Phương Thái hậu là mẫu thân ruột của bệ hạ, cây sủng mà kiêu, ngay cả Thái tử phi cũng chẳng coi ra gì.

Hơn nữa sau mấy tháng nàng ta mang thai Thái tử, Lương phi cũng có thai, cái này càng khó lường hơn.

Nếu không phải Hoàng hậu lúc đó là Thành mẫu phi thì e là Thái tử của nàng ta rất khó sinh ra bình an.

“Bỗng cung là người thế nào, chắc Lương phi muội muội hiểu rõ nhất. Nhớ trước đây lúc bệ hạ vẫn là Thái tử, muội muội mới vào Đông Cung, suốt ngày khóc la không ngủ được. Bỗng cung khuyên bệ hạ đến phòng

muội, niệm tình muội thừa sủng mệ nhọc nên ngày nào cũng để muội ngủ đến khi mặt trời lên cao.”

Sắc mặt Lương phi không tốt lắm, mệ Hoàng Hậu vẫn còn nhớ mấy chuyện năm đó.

Nàng ta ngượng ngùng, “Nương nương nhớ rõ quá.”

“Có chuyện nào của từng người các muội mà bôn cung không nhớ rõ đâu.”

Trong mắt Trình Hoàng hậu có ý cười, như là tùy ý liếc qua nhìn An phi.

An phi ng ỡ rất đoan trang, nở nụ cười nhạt. Nàng ta tiến cung sau khi bệ hạ đăng cơ, muộn hơn Đức phi Lương phi.

Thành Thái hậu ng ỡ trên cao vẫn luôn lặng lẽ nghe bọn họ nói chuyện, không hề chen vào nói câu nào. Đến khi Lương phi bại trận, Trình Hoàng hậu chiếm thượng phong, bà mới lên tiếng.

“Đều là người hầu hạ bệ hạ cả, hôm qua San quý nhân vất vả, hôm nay dậy muộn một chút cũng là chuyện bình thường. Bất cứ ai trong số các người, chỉ cần có công hầu hạ bệ hạ, có nhiều ân sủng hơn một chút thì có sao? Hơn nữa San quý nhân là người trong cung của Hoàng hậu, ai gia tin nó là một người hiểu chuyện hiểu quy củ.”

“Thái hậu nương nương nói phải.”

Xem như chuyện của San quý nhân đã xong, các phi tần ng ỡ một lát rồi đồng thời cáo lui đến chỗ Phương Thái hậu thỉnh an. Còn Trình Hoàng hậu đỡ Thành Thái hậu về nội điện.

Đề cân bằng Thái hậu ở hai cung nên Trình Hoàng hậu luôn luân phiên thỉnh an.

Ví dụ như hôm nay ở chỗ Thành Thái hậu thì ngày mai đến chỗ Phương Thái hậu.

“Hậu cung nhiều việc, con không cần ở đây với ai gia đâu.”

Trình Hoàng hậu ngồi cạnh Thành Thái hậu, rót trà cho bà, “Nhi thần thích ở bên mẫu thân, các muội muội đều là tri kỷ, ai cũng quý củ, nhi thần rất yên tâm.”

“Con ấy à...”

Thành Thái hậu muốn nói lại thôi, lắc đầu, “Nên chú ý chỗ Thái tử nhiều hơn.”

“Nhi thần tạ ơn mẫu hậu đã nhắc nhở.” Ánh lệ dâng lên trong đôi mắt Trình Hoàng hậu, “Chuyện gì mẫu hậu cũng luôn nghĩ cho nhi thần...”

“Ai gia không nghĩ cho con thì còn nghĩ cho ai? Con là đích thê, Thái tử là đích trưởng tôn của ai gia. Chỉ có những hạng người không ra gì mới không phân biệt đích thứ, muốn lấy thứ thay đích.”

Thành Thái hậu vỗ tay nàng ta, nói lời thăm thía.

Trình Hoàng hậu không nhận được nữa, nước mắt lã xuống.

“Lời mẫu hậu nói, nhi thần nhớ kỹ rồi ạ.”

“Con vẫn còn rất nhiều thời gian, bây giờ Thái tử là quan trọng nhất. Chỉ cần Thái tử tốt thì con sẽ tốt, chắc con hiểu những gì ai gia nói. Chỗ ai gia không cần con hầu hạ, con có lòng này thì nên đến chỗ Thái tử nhiều hơn, thân thiết với bề hạ hơn.”

Nói xong, Thành Thái hậu thở dài một hơi thật sâu.

Trình Hoàng hậu đứng dậy, nghiêm túc hành lễ, “Mẫu hậu, nhi thần biết rồi ạ, nhi thần xin cáo lui.”

Ra khỏi Tường Vân Cung, sắc mặt nàng ta đã khôi phục vẻ ban đầu.

“Đi thôi, đến Đông Cung.”

Các cung nữ hiểu ý, đoàn người hướng đến Đông Cung. Từ Tường Vân Cung đến Đông Cung gần như phải xuyên qua nửa cái hoàng cung. Trên đường đi, núi giả cây tùng, lá rụng hoa thơm.

Càng tới gần Đông Cung, cây cối càng ít đi. Đông Cung khá giống tiền điện của bộ hạ, gần như không trồng cây. Nếu có thì chỉ là mấy tảng đá đặc sắc, núi giả và sân trống.

Đúng lúc Thái tử đang ở Đông Cung, Thái tử phi ở bên cạnh.

Thái tử phi là chất nữ của nhà mẫu thân của Trình Hoàng hậu, Trình gia vừa sụp đổ, Thái tử phi sống rất khổ sở. Nhìn thấy Trình Hoàng hậu, nàng ta vui mừng khôn xiết.

“Mẫu hậu, sao người lại tới?”

“Mẫu hậu đến thăm các con.”

Thái tử phi đỡ nàng ta ngồi xuống, còn mình thì đứng bên cạnh.

“Các con cũng ngồi đi, có tin tức gì truyền đến từ chỗ phụ thân con không?”

“Thưa mẫu hậu, bộ hạ khai ân, để Trình gia an táng tổ phụ trước rồi dọn khỏi phủ tư mã. Phụ thân nói đã tìm được nhà ở phía nam kinh thành, rất thanh tĩnh.”

Thế lực Trình gia lớn mạnh, căn cơ vững vàng, trong cung vẫn còn Hoàng hậu và Thái tử, bộ hạ không thể tuyệt tình như với Úc Lượng. Ngoài tòa nhà và đồ đạc thường bao năm qua bị tịch thu ra thì những thứ khác đều có thể giữ lại.

Cũng không nói là tước đi mấy chức quan của Trình gia, ngay cả Thái tử phi cũng tin rằng, một ngày nào đó, Trình gia sẽ khôi phục.

Nhưng Trình Hoàng hậu không lạc quan được như nàng ta, bệ hạ là người thế nào? Dù muốn xử lý Trình gia thì cũng sẽ không vội vàng. Người làm đế vương, không chỉ nghiêm minh, còn phải suy xét cân nhắc.

“Vây cũng được.”

“Mẫu hậu, nhi thần chỉ buồn thay tổ phụ... người mang danh anh hùng cả đời...”

“Đừng nói mấy lời này nữa, càng không thể để cho người khác nghe thấy.” Trình Hoàng hậu dặn dò, mang danh anh hùng cái gì? E rằng trong mắt người đời, phụ thân là người lừa đời lấy tiếng, vong ân phụ nghĩa.

Thái tử phi lau nước mắt, “Nhi thần cũng chỉ dám nói trước mặt mẫu hậu, ở bên ngoài nữa chữ cũng không dám nói.”

“Con biết là tốt, lui xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Thái tử phi vâng lời đứng dậy, chắc chắn mẫu hậu có chuyện muốn nói với Thái tử. Nàng ta kính cẩn nghe lời lui ra ngoài, còn đóng cửa lại cho bọn họ.

Vừa nãy Thái tử chưa nói câu nào, lúc này sắc mặt vô cùng sốt ruột. Hẳn không phải Thái tử phi, đương nhiên sẽ không nhìn nhận vấn đề qua vẻ bề ngoài. Trình gia đã sụp đổ, tức là bọn họ đã mất đi chỗ dựa.

Sở dĩ bệ hạ vẫn chưa động đến bọn họ là bởi vì nhà mẹ đẻ có tội, tội chưa kịp xuất giá nữ nhi theo lệ thường. Một khi bọn họ lại xảy ra chuyện, e rằng...

“Mẫu hậu, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Không thể trách hẳn nóng vội, xảy ra chuyện thế này, vị trí Thái tử của hẳn đang tràn ngập nguy cơ. Phía dưới có Nhị hoàng đệ luôn như hổ rình mồi, trong cung còn có Hoàng tổ mẫu muốn giúp Nhị hoàng đệ lên ngôi.

Sao có thể không khiến lòng hẳn nóng như lửa đốt chứ?

“Hoàng nhi, con phải bình tĩnh. Tình thế trước mắt không tốt, mỗi một hành động của con đều phải cẩn thận gấp đôi, tuyệt đối không thể để cho người khác nắm được nhược điểm. Chỉ cần con tốt thì dù bọn họ có nhảy lên cao hơn nữa cũng không có tác dụng.”

Mặt Trình Hoàng hậu trắng bệch, nàng ta đang cố gắng làm bản thân trông thật trấn định.

Nàng ta không thể cuống, nếu nàng ta cuống rồi, vậy Thái tử phải làm sao?

“Mẫu hậu, cái này nhi thần biết. Nhưng Trình gia...”

“Chuyện của Trình gia, chúng ta không thể nhúng tay vào. Bệ hạ đã hạ thánh chỉ, tất cả không thể sửa đổi nữa rồi. Con yên tâm, bệ hạ là minh quân, sẽ không giận chó đánh mèo vô cớ. Chỉ cần con bình thường thì người khác sẽ không làm gì được chúng ta.”

Thái tử đã yên tâm hơn, mẫu hậu nói đúng. Hấn là Thái tử, chỉ cần hấn không phạm phải sai lầm, phụ hoàng sẽ không có ý định khác.

“Nhưng mẫu hậu, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Dù nhi thần không gây chuyện thì cũng khó tránh chuyện sẽ không ập xuống đầu chúng ta. Chỗ Hoàng tử mẫu...”

Hấn vừa nói, Trình Hoàng hậu đã hiểu ý hấn.

Hễ Trình gia rơi đài, kẻ vui mừng nhất chính là Phương gia.

Cơ hội tốt thế này, Phương Thái hậu và Phương gia sẽ không bỏ qua.

“Những việc này con đừng quan tâm, mẫu hậu đã có suy tính rồi.”

Đêm dài lắm mộng, nàng ta lo không biết Phương gia sẽ dùng thủ đoạn gì. Nàng ta và Thái tử đã mất chỗ dựa, không thể chịu thêm được chút mưa gió nào nữa.

Nếu Thái tử có thể đăng cơ ngay bây giờ...

Không sai, tạm thời bệ hạ sẽ không động đến mẹ con bọn họ. Nếu trong lúc này Thái tử có thể thuận lợi đăng cơ, thì dù Phương gia có dùng thủ đoạn gì cũng không có tác dụng.

Ánh mắt nàng ta chợt trở nên sắc bén, sau đó nhanh chóng rũ mắt xuống, che dấu ánh lệ trong mắt.

“Nhi thần nghe nói hình như đạo này Nhị hoàng đệ thường đến Cẩm An Hầu phủ.”

Thái tử chần chờ lên tiếng, ngắt mạch suy nghĩ của Trình Hoàng hậu.

“Nó... là người mất sắc. Nhưng con yên tâm, ngay cả bốn cung cũng không nhìn thấu Cảnh Tu Huyền, có thể thấy được hẳn không phải là người dễ bị khống chế. Người như vậy, tất nhiên sẽ không bị người khác đả động chỉ bằng dăm ba câu. Trước kia bốn cung còn oán trách phụ hoàng con vì vô cớ nhét cho bốn cung một nữ nhi. Nhưng bây giờ, xem ra là nhờ họa được phúc, rảnh rồi thì con hãy qua lại với Cẩm An Hầu nhiều hơn. Vân Hiếu là nghĩa muội của con, theo lý thì hẳn nên đứng về phía chúng ta.”

Nàng ta vừa nói vậy, sắc mặt Thái tử tốt lên nhiều.

“Nhi thần biết nên làm thế nào.”

Trình Hoàng hậu gật đầu, nhìn thấy một mỹ nhân cung trang màu hồng phấn đi qua bên ngoài, mắt nàng ta chợt tối lại, “Thái tử, bây giờ con không thể để bất cứ kẻ nào nắm được cái gì. Những thứ gây họa đó, tuyệt đối phải trông thật kỹ.”

“Vâng, thưa mẫu hậu.”

Thái tử cúi đầu đáp lời, suy nghĩ về mỹ nhân mới đến mà hẳn ta không hề gặp tới.

Trình Hoàng hậu ở lại khoảng một canh giờ mới đi.

Sau khi nàng ta đi, không biết Thái tử phi đã nhận được tin tức gì mà vội vàng đến báo cho nàng ta. Nghe Thái tử phi nói xong, sắc mặt nàng ta vẫn bình tĩnh, nàng ta đã dự đoán được từ lâu là sẽ như vậy nên cũng không giật mình.

Thái tử phi nói về chuyện Phương gia đến Trình gia từ hôn.

Vốn dĩ Phương gia không muốn thế tử cưới Trình Bát, tính của Trình Bát không chỉ thế tử không thích, cả Phương gia lão phu nhân và phụ mẫu của thế tử đều không thích.

Giờ thì khéo, Trình gia xảy ra chuyện, bọn họ không cần để thế tử chịu thiệt thòi nữa, nhất định phải từ hôn.

Trình gia không muốn, nhà mình đang làm tang mà Phương gia tới từ hôn, rõ là cố ý bỏ đá xuống giếng. Hai nhà loạn lên, thậm chí Trình phu nhân còn nói cái gì mà, cho dù nữ nhi mình có chết cũng phải nâng vào cửa Phương gia.

Người Phương gia tức sôi máu, nói là có chết cũng không đồng ý cho người vào cửa.

Mọi chuyện đi vào bế tắc, cứ nói đến cái chết, không có ai kiêng kỵ đến người đang bị bàn tán.

Trình Bát lén lút chạy đi, nhân lúc không có ai chú ý bèn chuồn êm ra ngoài. Nàng ấy đi lang thang trên phố, không có mục tiêu, thất hồn lạc phách, không còn cảm giác tùy tiện của trước kia nữa.

Đi mãi đi mãi, bèn đi đến Cẩm An Hầu phủ.

Nàng ấy không dám gọi cửa, len lén đến cửa sau, quanh quẩn ở đó. Mấy lần lấy hết can đảm gõ cửa nhưng đều rút tay lại. Bây giờ mình không còn là tiểu thư của phủ tư mã nữa, liệu họ Úc có khinh thường mình hay không?

Nghe hạ nhân báo lại, Úc Vân Từ lặng lẽ thở dài.

Nói thật, nàng cũng không thích tính Trình Bát lắm.

Nàng đã quyết định phân rõ giới hạn với Trình gia.

Nhưng mà lòng đ ồng tình của nàng đang quấy phá, nàng nghĩ, dù là Trình gia hay là Phương gia, bọn họ đấu đi đấu lại, tính kế lẫn nhau, đều coi Trình Bát như một quân cờ.

Thật ra Trình Bát là người đáng thương.

“Đi thôi, đi xem xem.”

Nàng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, bèn dẫn Thái Thanh ra cửa sau.

Trình Bát đang định đi, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó nhìn thấy gương mặt mỹ nhân phù dung kia.

“Sao? Qua cổng không vào, không giống tác phong của người.”

“Cảnh phu nhân.”

“Gọi Cảnh phu nhân cái gì, không phải trước kia gọi ta là họ Úc sao.”

Trình Bát nghiêm túc nhìn nàng, không hề nhìn thấy một chút khinh thường nào trong đôi mắt nàng, bèn cười, “Quả nhiên ta không nhìn nhầm người, người không giống những người khác. Nhưng ta thật sự không thể đi vào trong ngõ ải, ta đang mang đạo hiệu, còn sắp phải từ hôn. Toàn thân đen đui, thật sự không thể mang vào trong phủ các người.”

“Từ hôn?”

“Không sai, Phương gia muốn từ hôn, nương và các ca ca tâu tử của ta đều không đ ồng ý.”

Tuy rằng Úc Vân Từ đã sớm đoán được cuộc liên hôn của hai nhà sẽ đổ bể, nhưng không ngờ rằng Phương gia lại vội vàng như vậy.

“Vậy còn người?” Nàng hỏi.

Ý cười của Trình Bát sâu hơn, mắt nàng ấy híp lại, vẻ mặt trào phúng, “Vẫn là người hiểu ta, đương nhiên ta chỉ ước được từ hôn. Có đi đâu theo ý nương ta thì xem ra chuyện này sẽ lãng nhăng mất thời gian lắm. Dù ta có chết cũng không trốn thoát được cuộc hôn nhân này.”

“Nói nhảm cái gì đấy, cứ chết chết, rất rủi. Theo ta thấy thì chắc chắn sẽ từ hôn, có lẽ nương người muốn kiếm được vài lợi ích. Chỉ cần Phương gia cho đủ lợi ích thì bà ấy sẽ tự khắc đồng ý.”

“Chỉ có người nhìn thấu.”

Trình Bát nỉ non, cảm xúc lại tụt xuống.

Một lát sau, nàng ấy ngẩng đầu, “Nói chuyện với người, ta cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Người không biết đâu, gần đây ta cảm thấy mình sắp điên mất.”

Còn nguyên nhân vì sao thì nàng ấy không nói kỹ.

Thật ra nàng ấy không nói thì Úc Vân Từ cũng nghĩ ra được.

Trình Bát là con vợ lẽ được làm đích nữ, lúc Trình tư mã còn sống, tất nhiên Trình phu nhân sẽ không làm gì. Bây giờ Trình tư mã chết rồi, Trình phu nhân không cần giả vờ nữa, cuộc sống của Trình Bát sẽ tụt dốc không phanh.

Hai người, một người đứng ở cửa, một người đứng ngoài cửa, cứ nhìn nhau như vậy.

“Vậy sau này người có tính toán gì không?”

“Ta còn có thể tính toán gì? Một nữ tử chưa xuất giá, phụ thân chết nghe theo huynh, phải xem bọn họ muốn làm gì với ta đã.”

“Dù là thời điểm nào thì cũng không được để bản thân chịu thiệt.”

Trình Bát cười chua xót, “Cái này ta biết, đa tạ người. Ta ra ngoài lâu rồi, phải đi thôi.”

Nói xong nàng ấy nghiêm túc thi lễ, sau đó xoay người đi.

Nàng ấy không mặc đồ đồ quen thuộc mà là đồ trắng. Phong thái hăng hái phách đã biến mất, thay vào đó là bờ vai suy sụp.

Không có tuấn mã bên cạnh, không có sắc mặt phấn chấn. Bóng dáng đã đi xa kia như bị hiện thực đè nén đến mức sụp đổ, kéo theo bước chân nặng trĩu, cuối cùng không thể thẳng lưng được nữa.

Úc Vân Từ lặng lẽ nhìn theo, đột nhiên thấy hơi thương cảm.

Nàng nghĩ, có lẽ Trình Bát hừng hực như lửa kia không thể quay về được nữa rồi.

Chương 96

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cho đến khi bóng dáng đối phương biến mất ở cuối hẻm, nàng mới dờn mắt. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời đã ngả về tây, nửa tối dần. Ánh nắng ngày thu không gắt lắm, nhưng lại ấm đến nỗi khiến mũi người ta cay cay.

Làm nữ tử không dễ dàng, từ xưa đã vậy.

Giống nàng ấy, giống Vệ Thanh Anh.

“Công chúa điện hạ, chắc là canh trong phòng bếp đã được rã ạ.”

Thải Thanh nhỏ giọng nhắc nhở, nàng mới nhớ ra chuyện mình phải làm. Điên trang đưa một con hoẵng đến, nàng sai Dương quản sự rửa sạch rã ướp một canh giờ, đổ nước vào rã cho lên bếp hầm.

Tính giờ, có thể kịp bữa tối.

Chuyện của Trình Bát, nàng chỉ có thể đứng ngoài nhìn.

Sinh tồn không dễ, giữ chặt bản thân mới là quan trọng nhất.

Hai chủ tớ đến phòng bếp, còn chưa đến gần, mùi thơm đã xông thẳng vào mũi. Nhìn thấy nàng, Dương quản sự vội vàng tiến lên hành lễ. Nàng vẫy tay, bước đến trước bếp lò.

Dương quản sự mở vung, mùi thơm đậm đà lan tỏa.

Thịt ngoẵng ướp với ngũ vị hương, lúc này đã được hầm mềm ra, khiến người ta nhìn mà thèm.

“Rất ngon.” Nàng thử một ngụm, vị rất vừa, tươi thơm như, thêm rau cải, nàng có thể ăn một mạch hết một bát cơm.

Nếu nói sau khi xuyên qua nàng hài lòng với cái gì nhất thì có lẽ là không bao giờ phải lo âu vì chuyện kiếm sống. Nàng có bạc tiêu không hết, còn có cửa hàng đi ền trang sản xuất hàng năm, có cả lão công giúp đỡ nữa, thật sự còn tốt hơn kiếp trước mấy chục lần.

Canh hạt sen bách hợp, nhuận phổi bổ dưỡng.

“Điện hạ đúng là chu đáo.” Dương quản sự đi theo nàng, thấy nàng xem từng món trong bữa tối, còn hỏi về những việc cần chú ý để tắm bổ trong mùa thu.

“Hầu gia nhiều việc, ta chú tâm hơn là chuyện nên làm.”

“Từ khi đi theo công chúa, nô tỳ đúng là rơi vào trong cái tổ phúc.” Thái Thanh cười nói, nhìn thịt hoẵng kho trong một cái nồi to khác. Phần ngực hoẵng được chọn lấy chuyên hẳn cho các chủ tử, số thịt còn lại sẽ để cho hạ nhân trong phủ chia nhau ăn.

Là nha đầu bên cạnh điện hạ, tất nhiên nàng và Truyện Họa là không thể thiếu rồi.

Một ít ơn huệ nhỏ, Úc Vân Từ vui vẻ cho đi. Hạ nhân trong Hầu phủ ít hơn so với phủ đệ khác, chủ tử cũng chỉ có nàng và Hầu gia, người hầu hạ không nhiều lắm.

Cho nên từ khi nàng quản lý việc nhà, dù là thức ăn hay là phúc lợi bạc từng tháng đều tốt hơn trước kia rất nhiều.

Các hạ nhân luôn biết ơn nàng, thậm chí còn lén lút bàn luận, so với lúc trước khi Hầu gia thành thân thì quả đúng là sống những ngày tháng thiên tiên. Trước kia trong phủ có Đỗ thị, bà ta luôn bới móc chỗ này bới móc chỗ kia, tuy không quá đáng quá nhưng luôn khiến người ta khó chịu.

“Thái Thanh cô nương nói lời này rất đúng, có thể hầu hạ công chúa và Hầu gia là phúc của chúng ta.” Dương quản sự phụ họa, sau đó những người khác trong nhà bếp cũng phụ họa theo.

Úc Vân Từ chỉ cười không nói gì, nàng thật sự không thấy mình đã làm gì to tát, đối với những lời mang ơn đội nghĩa của người khác, nàng nghe vẫn hơi chột dạ.

Dáng vẻ đi đêm đạ này khiến Dương quân sự càng bội phục.

Thu xếp bữa tối xong nàng liền đi.

Nghĩ vẫn còn sớm, nàng bèn đi thăm H`âu gia và Cầm Nhi. Cầm Nhi đã bắt đầu tập võ với H`âu gia, lúc này hai người đang ở giáo trường. Có hai thị vệ lạ mắt đứng canh ở cửa sân, Tả Tam chờ gần giáo trường, không thấy Tả Tứ.

Nàng đi vào giáo trường, nhìn thấy Cầm Nhi đang đứng tấn.

Kỹ năng cơ bản của tập võ thường bắt đầu từ đứng tấn. Bé mặc áo vạt ngắn, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn rất nghiêm túc, sau khi nàng đi vào, ngay cả ánh mắt bé cũng không hề dịch chuyển.

Người nửa ng`õ xồm, cẳng chân chõng đõ, hình như hơi không được vững, nhưng vẫn gắng gượng.

“H`âu gia, có phải là đến giờ r`õ không?”

Đứa bé còn nhỏ, gân cốt gì đó đều non nớt. Nếu luyện tập bị thương thì sợ là sẽ ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành lớn lên sau này.

Cảnh Tu Huyền không nói gì, nhìn hương đốt bên cạnh, còn một đoạn ngắn nữa là cháy đến chân hương. Hấn nói: “Chờ thêm một lát.”

Nàng gật đầu, nàng không thể nhúng tay vào việc dạy trẻ con. Văn cũng vậy mà võ cũng vậy, căn bản là kiến thức mà nàng học được ở kiếp trước không sử dụng được ở cõi đại.

Cuối cùng hương cũng cháy đến chân, hấn lạnh lùng nói, “Hôm nay dừng ở đây.”

Đàn Cẩm nghe vậy định gập chân về đứng thẳng lại, nhưng không ngờ người mềm nhũn, không đứng vững, liền ngã xuống đất. Một cục nho nhỏ lăn trên mặt đất, nàng đang định tiến lên đỡ, nhưng nhìn thấy ánh mắt không tán đồng của hắn, bèn thu tay lại.

Cẩm Nhi nhanh chóng tự bò dậy, phủ bụi trên người, hành lễ kết thúc.

Lúc này nàng mới vui mừng đi qua kéo bé, dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho bé, “Cẩm Nhi, có mệt không?”

“Không mệt ạ.” Giọng Cẩm Nhi rất to, bé lén nhìn Cảnh Tu Huy ề.

Úc Vân Từ chỉ cảm thấy buồn cười, không vạch trần bé, nàng nắm tay bé trìu mến nói: “Mau về tắm rửa ăn cơm, đói lắm đi rồi đúng không?”

Bé muốn nói là không đói, nhưng bụng lại đang réo ùng ục. Bé nghĩ chắc chắn cửu mẫu đã nghe thấy, bèn ngượng ngùng cúi đầu. Nàng xoa đầu bé, dắt bé xoay người ra ngoài sân.

Mắt Cảnh Tu Huy ề tối lại, hắn ho nhẹ một tiếng.

Đàn Cẩm lập tức buông tay nàng ra, “Cửu mẫu, Cẩm Nhi là nam tử hán đại trượng phu, phải tự đi.”

“Được, cháu là nam tử hán.” Nàng bật cười, để bé tự đi.

Quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân với sắc mặt lạnh lùng, nàng nói nhỏ: “Ta cảm thấy, sau này H ầu gia chắc chắn sẽ là một phụ thân nghiêm khắc.”

“Nghiêm phụ từ mẫu, theo lý thường hắn là vậy.”

Nàng lùi về phía sau một bước, chờ hắn tiến lên. Hai người nhìn nhau, ánh mắt hắn sâu thẳm, còn nàng lại cười xinh đẹp. Chắc là đa số nam nhân cổ đại đều chỉ có thể làm phụ thân nghiêm khắc.

Nàng duỗi ngón tay ra, móc lấy tay hắn, “Sau này H ầu gia chỉ cần làm người xấu, để ta làm người tốt cho. Bảo đảm sau này bọn nhỏ lớn lên đều nói nương tốt, không nhớ được điểm tốt của cha.”

Ánh mắt hắn trở nên dịu dàng, trong mắt chỉ có gương mặt cười của nàng.

Dù sao cũng đang ở bên ngoài, có vài lời không nên nói sâu hơn. Chuyện làm phụ mẫu, đợi sau này nàng sinh con rồi thảo luận sau cũng không muộn.

Lúc đi đến cửa nàng quét mắt qua, tùy ý hỏi: “Tả Tứ đi đâu rồi?”

Sắc mặt Tả Tam thay đổi, hắn nhìn chủ tử của mình.

Mí mắt Cảnh Tu Huy lên chằm nâng lên, hắn nói: “Bây giờ Tả Tứ không phải trực.”

Nàng chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng không để trong lòng. Thầm nghĩ hóa ra là vậy, trắng trách lại không nhìn thấy, sau đó không nghĩ đến chuyện này nữa.

Còn Tả Tứ, lúc này đang ở trong một ngõ nhỏ, có ba tên lưu manh nằm trên đất. Trình Bát bên cạnh xắn tay áo, tóc hơi rối, chân đá một tên lưu manh trong đó.

“Đúng là mù mắt chó của các người, dám có ý định với bà cô đây.”

“Bà cô tha mạng, chúng ta không dám nữa. Sau này nhìn thấy ngài, chắc chắn sẽ đi đường vòng.”

Mấy tên lưu manh này nhìn thấy một nữ tử đi một mình đang thất hồn lạc phách, còn rất đẹp, bèn nảy ý đồ xấu. Trình Bát vốn đang ghen trong lòng, nàng ấy cố ý dẫn bọn hắn đến một ngõ nhỏ, chặn lại để dạy dỗ một trận.

Nếu là bình thường thì sao đám lưu manh có thể không nhận ra Bát tiêu thư Trình phủ chứ.

Hôm nay Trình Bát không mặc đồ đồ, không cưỡi ngựa lớn, mặc đồ trắng toàn thân, đi lại trên đường, quả thực là nhìn hơi yếu ớt đáng thương.

“Cút!”

Trình Bát rít lên, vừa phát tiết một trận, nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Ba tên lưu manh nghe vậy bèn lồm cồm bò dậy, sợ hãi chạy đi. Nàng phủ tay, chỉnh lại tóc, nhìn Tả Tứ.

“Tả thị vệ đến xem trò cười của ta à?”

“Không phải, thuộc hạ trùng hợp đi ngang qua, gặp chuyện bất bình. Xem ra Trình cô nương không cần sự giúp đỡ của người khác, vậy thì thuộc hạ cáo từ.”

Nói xong Tả Tứ liền xoay người đi. Hắn không yên tâm nên đành theo tới, thấy nàng vẫn khỏe như vâm, không ai có thể ức hiếp. Không biết vì sao mà hắn đã yên tâm hơn nhiều, nhưng đồng thời cũng hơi mất mát.

Xem ra, bất cứ lúc nào, hắn cũng vô dụng đối với nàng.

“Người đứng lại đó cho ta!”

Trình Bát gọi hắn lại, chạy đến trước mặt hắn, “Người cố ý đến tìm ta à?”

“Không phải, thuộc hạ vừa nói rồi, là trùng hợp đi ngang qua.”

“Hóa ra là vậy.” Ánh sáng trong đôi mắt Trình Bát tối dần, sau đó nàng nhanh chóng ngắt đầu hỏi: “Nếu có một ngày, ta nói là nếu, ta và Quảng Xương Hầu phủ hủy bỏ hôn ước, người có bằng lòng cưới ta không?”

Nàng của bây giờ không phải tiểu thư của phủ tư mã nữa. Trình gia đã là dân thường, thân phận của hắn và nàng không còn cách nhau xa nữa, liệu bọn họ có khả năng không?

“Trình cô nương, thuộc hạ chỉ là hạ nhân. Dù cho Trình cô nương có ở trong hoàn cảnh nào thì thuộc hạ cũng không thể mơ tưởng. Nếu Trình cô nương không sao, vậy thuộc hạ không ở lâu nữa, để tránh làm hỏng thanh danh của ngài.”

“Ta không để ý, ta nói với người, ta muốn rời khỏi kinh thành. Hay là chờ hôn sự của ta và H`âu phủ được hủy bỏ, chúng ta xa chạy cao bay đi?”

Tả Tứ yên lặng nhìn nàng, khẽ lắc đầu, “Trình cô nương, thuộc hạ thật sự không có ơn với ngài, ngài đừng nói đến chuyện báo ân nữa. Nếu thuộc hạ thật sự không quan tâm rồi cùng rời khỏi kinh thành với ngài, vậy chẳng phải là sẽ đẩy H`âu gia vào tội bất nghĩa sao, thuộc hạ không thể làm chủ tử của mình khó xử.”

“Nói đi nói lại là người không muốn. Người đi đi...”

Trình Bát cúi đầu cười khổ, phát tay bảo hắn đi. Tả Tứ khựng lại một lát, cuối cùng không nói gì cả, xoay người rời đi.

Ngõ dài hun hút, vách tường hai bên lạnh băng, nàng cô đơn đứng một mình. Đột nhiên nàng bật cười, tiếng cười tràn ngập sự trào phúng, cuối cùng mang theo tiếng khóc.

Tả Tứ không quay đầu lại, bước chân không ngừng.

Đi vào từ cửa sau của H`âu phủ, đụng phải đ`ồng nghiệp, đ`ồng nghiệp kéo hắn lại, “Hôm nay nguy hiểm thật đấy, người đột nhiên đổi ca, lúc công chúa điện hạ đến còn hỏi về người.”

“Điện hạ hỏi ta à?”

“Không thì sao, Tả đại ca còn chưa kịp trả lời thì H`âu gia đã nói hôm nay người nghỉ.”

Tả Tứ vỗ vai đối phương, “Đa tạ.”

Tạm biệt đ`ồng nghiệp, hắn bước nhanh đến bên cạnh Tả Tam, duỗi cái cổ dài nhìn vào trong sân.

Tả Tam thấp giọng nói: “H`âu gia và công chúa với biểu thiếu gia đang dùng bữa.”

Tả Tứ gật đầu, đứng bên cạnh hắn.

Trong phòng, Úc Vân Từ đang gấp đồ ăn cho Cảnh Tu Huyền, “Đây là thịt hoẵng, hầm cả một buổi trưa, lấy thịt từ phần ngực ngon nhất trên người con hoẵng, mọi người nếm thử xem?”

Nói rồi nàng gấp một miếng vào bát hãn trước, sau đó gấp một miếng vào bát Đan Cầm.

Đây là lần đầu tiên Đan Cầm ăn cơm với cữu cữu, khó tránh khỏi chuyện căng thẳng. Bé cứ cúi đầu xúc cơm trong bát, ngay cả đồ ăn cũng không dám gấp. Úc Vân Từ cũng không vạch trần, nàng gấp thịt ngoẵng rồi gấp những món khác.

Đồ ăn dân dã vốn tươi và thơm, hơn nữa hầm canh cũng đủ thời gian, rất ngon miệng.

“Vị không tã đúng không?” Nàng mỉm cười hỏi.

Cầm Nhi ra sức gật đầu, “Cữu mẫu, thịt này ăn ngon thật.”

“Không tã.” Cảnh Tu Huyền đồng ý.

Nàng rất vui vẻ, món ăn mà mình chuẩn bị tỉ mỉ có thể được người khác thừa nhận là một chuyện hạnh phúc. Nàng nghĩ rằng sau này mình sẽ không phải lo về chuyện không có việc gì làm, mình có tiền, nhàn rỗi, có thời gian suy nghĩ về đồ ăn.

“Ngon thì mọi người ăn nhiều vào.”

Nàng nói vậy, tất nhiên Đan Cầm sẽ đáp lại, bàn tay nhỏ xúc cơm không ngừng. Nếu không phải là nàng sợ buổi tối bé đầy bụng thì chắc là bé có thể ăn thêm hai bát cơm nữa.

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi một lát, mỗi người uống một bát chè hạt sen bách hợp.

Đan Cầm xoa bụng nhỏ, đáng vẻ ăn no căng.

“Hầu gia, tối nay ăn hơi nhiều, hay là chúng ta ra vườn đi cho tiêu thực nhé?”

“Được.”

Hắn đồng ý, ba người cùng ra khỏi cửa. Lúc ra đến cửa, Úc Vân Từ nhìn thấy Tả Tứ, cho rằng bây giờ là lúc thay ca nên không hỏi nhiều.

Lúc mấy người bước qua, Tả Tứ khẽ gọi một tiếng “Hầu gia.”

Cảnh Tu Huyền dừng chân lại, Úc Vân Từ vừa nhìn là biết bọn họ có chuyện muốn nói, bèn dẫn Đàn Cẩm đến phía trước chờ.

Tả Tứ cúi đầu, “Xin Hầu gia trách phạt!”

“Ngày mai nhớ đi nhận mười cân.”

“Vâng.”

Cảnh Tu Huyền cất bước đi đến phía trước.

Tả Tam phía sau khẽ huých Tả Tứ, “Hỏi cho đệ nhé, tự tiện đổi gác mới nhận có mười gậy.”

Tả Tứ gật đầu, Hầu gia đối xử với bọn họ không tệ. Sao hắn có thể vì lòng riêng của bản thân mà đẩy Hầu gia vào tình thế khó xử chứ. Trình tiểu thư không phải cô nương nhà bình thường, đó là Trình gia.

Trình gia dù có sa sút thì vẫn là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu nương nương, nhà ngoại của Thái tử điện hạ.

“Ca, ta không có suy nghĩ gì khác, chỉ sợ nàng ấy là một cô nương, không an toàn...”

Tả Tam thở dài, “Ta là ca ca của đệ, còn không biết đệ nghĩ gì sao. Đệ sợ nàng ấy bây giờ sa sút, sẽ bị người ta ức hiếp, không yên tâm nên mới đi theo. Đệ nghe ca nói, nàng ấy họ Trình, dù thế nào cũng không phải người chung đường với chúng ta.”

“Ta biết.” Giọng Tả Tứ càng nhỏ hơn.

Hai người nói thậ̀m, Úc Vân Từ đặt vào trong mắt.

Mắt nàng lóe lóe, hôm nay Tả Tứ hơi không được bình thường. Lúc Trình Bát đến tìm mình, Tả Tứ không ở trong phủ, chẳng lẽ là hai người này có qua lại với nhau?

Không phải trước kia Tả Tứ cứ gặp Trình Bát là chỉ muốn tránh còn không kịp sao?

Phải nói rằng bây giờ thân phận của Trình Bát đã khác xa trước kia. Nhưng dù có khác thì Tả Tứ cũng không xứng đôi. Có đi đâu chẳng thể nói được chuyện sau này, tất cả phải xem duyên phận.

Nghĩ vậy, nàng cười.

“Hầu gia, ngài xem, hôm nay thật nhiều sao.”

Trăng chỉ có một nhưng sao dày đặc. Sao treo trên màn trời giống như từng viên đá quý lấp lánh được nạm trên lớp vải nhung thiên nga màu đen, lóe sáng bắt mắt.

“Cửu mẫu, người nhìn xem, ngôi sao đó sáng nhất.”

Đàn Cẩm chỉ vào sao Bắc Cực, nàng không nghiên cứu gì về chòm sao. Hơn nữa cổ đại nói có hai mươi tám vì tinh tú, còn người hiện đại chỉ biết mười hai chòm sao, nàng thật sự không thể dạy Cẩm Nhi.

“Đúng vậy.”

“Phụ thân cháu nói đó là sao Tử Vi.”

Nàng cúi đầu nhìn bé.

Nàng luôn tò mò về phụ mẫu của Cẩm Nhi. “Phụ thân cháu? Những gì phụ thân nói cháu vẫn nhớ sao?”

Đàn Cẩm gật đầu, giọng nói nhỏ lại, “Nhớ ạ, phụ thân dạy cháu tập viết, còn kể cho cháu nghe rất nhiều rất nhiều chuyện. Bởi vì nương không nói được nên ngày nào phụ thân cũng nói rất nhiều, nói thay phần của nương...”

Nhắc đến phụ mẫu, bé con khó nén thương cảm.

Nàng ng ồi x ồm xuống, nhìn thẳng vào bé.

“Cẩm Nhi, cứu mẫu tin rằng chắc chắn phụ mẫu của cháu đã hóa thành sao trên trời, đang ngắm nhìn cháu. Không tin thì cháu ng ẩng đ ầu nhìn xem, ngôi sao nào chớp mắt với cháu, đó chính là phụ mẫu cháu biến thành. Dù cháu ở đâu, bọn họ cũng sẽ luôn dõi theo cháu, bảo vệ cháu.”

“Thật ạ?”

Bé ng ẩng đ ầu, quả nhiên cảm thấy có ngôi sao đang chớp với mình.

Bé vui vẻ chỉ, “Cứu mẫu, kia nhất định là cha cháu, còn bên cạnh chắc chắn là nương của cháu.”

“Đúng vậy, bọn họ chính là phụ mẫu của cháu. Sau này cháu nhớ bọn họ thì buổi tối có thể ra ngoài ngắm bọn họ.”

“Vâng.” Bé gật đầu lia lịa, bắt đầu lẩm bẩm, “Cha nương, bây giờ con đang ở với cứu cứu cứu mẫu. Hai người rất tốt với con, con nhất định sẽ chăm chỉ học tập...”

Bé con còn nhỏ thế này mà đã hiểu chuyện như vậy, nàng nhìn mà mắt ứa lệ.

Nàng quay đ ầu lại, đối diện với một đôi mắt sâu thẳm.

“H ầu gia, ngài gặp phụ thân của Cẩm Nhi chưa?”

Cảnh Tu Huy ền ng ẩng đ ầu nhìn lên trời, sau đó trả lời câu hỏi của nàng, “Gặp r ồi, không phải vật trong ao.”

Vậy đúng là đáng tiếc!

“Vậy còn mẫu thân của Cẩm Nhi?”

Mẫu thân của Cẩm Nhi là thứ tử của H ầu gia, H ầu phủ này đúng là kỳ quái, không chỉ phu thê lão H ầu gia chết sớm, di nương trong phủ cũng chẳng ai còn sống.

Trong sách không nói gì thêm, nàng nghĩ chắc là vài việc xấu của phủ trạch. Chính thất giết di nương thiếp thất trong phủ, cuối cùng chính thất và trượng phu đều chết.

Cảnh Tu Huy ền liếc nàng một cái, “Là một người rất hi ền lành.”

“À.” Nàng không hỏi thêm gì nữa, xem ra tình cảm giữa H ầu gia và thứ tử không được tốt cho lắm. Cũng phải, tính hẩn lạnh lùng như vậy, e là quan hệ với ai cũng không tốt.

Đàn Cẩm đã lẩm bẫm xong, nhìn qua đây.

Nàng xoa đầu bé, nói: “Chúng ta đi tiếp đi.”

Đi tiếp đi tiếp, đến chỗ núi giả.

Nàng nhớ lần trước bọn họ còn ngắm hoa quỳnh ở đây, hình như còn ngửi được mùi thơm thoang thoảng của hoa quỳnh. Không thể nào, mùa này vẫn còn hoa quỳnh sao?

Như thế biết được sự nghi ngờ của nàng, Thái Thanh khẽ nói: “Phu nhân, nô tỳ nghe nói, mỗi năm hoa quỳnh trong phủ sẽ nở từ tháng bảy tháng tám đến tháng mười.”

Nàng nổi hứng thú, sai Thái Thanh đến nhìn, quả nhiên phát hiện hai đóa hoa rất lớn nở rộ trên một đ ầu cành cây trong đó.

“Thật sự có này, H ầu gia Cẩm Nhi hai người đến mà xem. Lần trước Cẩm Nhi ngủ, bỏ qua khoảnh khắc hoa nở, lần này có thể xem được rồi.” Nàng gọi, Cẩm Nhi lập tức lon ton chạy đến.

Hai người ng ỡ x ồm, Cảnh Tu Huy ền đứng sau.

Dưới ánh đèn l ồng là hai đóa hoa quỳnh thánh khiết, nhụy hoa hé nở.

“Cữu mẫu, hoa này đẹp quá.”

“Tiếc quá, hoa đẹp thế này chỉ nở rộ trong đêm tối, chẳng khác gì mặc đ ồ đẹp đi trong đêm, khiến rất nhiều người bỏ qua lúc nó nở.” Nàng cảm khái, vươn tay vuốt cánh hoa.

“Cữu mẫu, sau này người muốn ngắm, Cẩm Nhi sẽ cùng ngắm với người.”

Lời nói trẻ con của đứa bé giảm bớt sự tiếc hận của nàng, nàng bật cười, “Cẩm Nhi, lời này cháu phải giữ lại sau này nói với cô nương cháu thích. Cữu mẫu ấy à, không cần cháu ngắm cùng đâu.”

Nàng có trượng phu r ỡ.

Nàng nương mây nhìn nam tử phía sau.

Đàn Cẩm nghiêng đầu, “Cữu mẫu không thích Cẩm Nhi sao?”

Nàng duỗi tay xoa nắn gương mặt nhỏ trắng nõn của bé, “Cữu mẫu thích Cẩm Nhi, có thể cùng ăn cơm, cùng chơi với Cẩm Nhi, nhưng không thể cùng ngắm hoa. Sau này lớn lên cháu sẽ hiểu.”

“Biểu thiếu gia, công chúa nói rất đúng.” Thái Thanh che miệng, hướng ánh mắt về phía Cao thị.

Cao thị vội tiến lên ôm Đàn Cẩm, “Biểu thiếu gia, có phải là ngài nên ngủ r ỡ không?”

Đàn Cẩm nhìn cữu mẫu, nhìn cữu cữu, lại nhìn Thái Thanh che miệng cười, như là đã hiểu ra chút gì đó, nhưng mặt lại đ ầy vẻ nghi hoặc. Theo lời Cao thị, bé ngáp một cái.

Cao thị thi lễ cáo lui, “Hầu gia, công chúa, nô tỳ đưa biểu thiếu gia về trước.”

Úc Vân Từ bật cười, có phải hạ nhân bên cạnh nàng đọc hiểu ý nàng hơi quá không? Nàng chỉ thuận miệng nói thôi mà các nàng ấy cũng nghĩ ra được một phương diện khác.

“Đi đi.” Nàng bu ãn cười đ ãng ý.

Sau khi Cao thị đưa Đàn Cầm đi, Thái Thanh Tả Tam Tả Tứ và mọi người không tự chủ được mà lùi lại vài bước, dưới núi giả chỉ còn lại phu thê bọn họ.

Cảnh Tu Huy ãn hất áo choàng, ng ãi xõm xuống.

“Phu nhân muốn ngắm hoa cùng ta à?”

Nụ cười của Úc Vân Từ càng tươi hơn, nàng nắm lấy bàn tay hãn duỗi đến, ng ãi xõm xuống bên cạnh hãn. Cơ thể nàng dựa vào người hãn, khẽ nói: “Đó là đương nhiên, sau này ta và Hầu gia phải cùng nhau ngắm hoa, cùng nhau ngắm trăng. Trước hoa dưới trăng, tâm sự với nhau.”

“Rất vui lòng.”

Nàng nhìn sườn mặt của hãn, mày kiếm mũi cao, hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Khí thế của hãn, sự nội liễm đạm mạc của hãn, không một thứ gì là không hấp dẫn nàng.

Nam nhân như vậy thật sự chỉ xuất thân từ gia nô thôi sao?

Lý Sơn là gia nô của Khuông gia, sau đó là gia tướng. Dù có từng quản lý quân Khuông gia một khoảng thời gian trong lúc Khuông gia không có nam đình chủ sự thì cũng tuyệt đối không thể có khí chất sinh ra đã có sẵn này được.

Chẳng lẽ là nàng nghĩ sai rồi?

Nếu hấn không phải Lý Sơn trùng sinh, vậy vì sao lại để bụng chuyện Khuông gia như vậy?

“Hầu gia, trước khi quen ngài, ta chưa từng yêu nam nhân nào.” Mặt nàng hơi nóng, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng thổ lộ, bỗng dưng cảm thấy chột dạ. Ánh mắt nàng chột mờ mờ, ngẩng đầu nhìn sao trên trời, “Hầu gia, ngài có tin sau khi chết người ta sẽ biến thành ngôi sao không?”

Nàng nói không đầu không đuôi nhưng hấn lại hiểu được ý nàng.

Bàn tay thon dài cầm lấy ngón tay nàng, ngón tay dài ma sát với ngón cái của nàng.

“Người khác sau khi chết ta không biết, ta chỉ biết sau khi ta chết thì không.”

Nàng bỗng nhiên mở to mắt, hấn thừa nhận rồi?

Hấn thừa nhận mình sống lại!

“Chàng...”

“Không phải là nàng đã đoán được từ lâu rồi hay sao? Trước khi quen nàng, ta cũng không yêu nữ tử nào cả, kiếp trước kiếp này, chỉ một mình nàng.”

A a a...

Nàng không biết phải nói tiếp thế nào, đầu óc trống rỗng.

“Hầu gia, ta... chàng...”

“Chúng ta giống nhau, trời đất tạo thành một đôi.” Ánh sáng bùng lên trong đôi mắt hấn, hấn nhìn nàng không chớp mắt. Trái tim nàng đập “thình thịch”, nàng cảm lòng không đập mà gật đầu.

Nói đến đây, nàng cảm thấy mình cần phải hỏi rõ tất cả vấn đề trong một lần. Có lẽ sau này sẽ không còn thời cơ như vậy nữa.

“Hầu gia, vậy trước kia ngài... là người thế nào?”

“Ta tập võ từ nhỏ, thành danh khi niên thiếu, chưa từng cưới xin, tuổi xuân chết sớm.”

Còn rất thuận miệng, nàng nghĩ vậy. Trong đầu toàn là bốn chữ chưa từng cưới xin, bốn chữ này khiến nàng mừng như điên. Nếu chưa từng cưới, vậy chắc chắn hẳn không phải Lý Sơn.

Vậy thì hẳn là ai?

Bỗng nhiên nàng nhớ đến sự khác thường của hắn hôm đó. Đầu tiên là dẫn nàng đến lầu trà, sau đó lại đưa nàng đến Võ Thần Từ, hình như là muốn nói cho nàng cái gì đó.

Cho nên, hẳn là...

Võ thần Khuông Trường Phong!

Chương 97

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mắt nàng trừng cực đại, môi anh đào khẽ mở, vẻ mặt không thể tin nổi. Nhân vật trong truyện thuyết đột nhiên trở thành nam nhân của mình, cảm giác này thật kỳ diệu.

“Chàng...”

Hắn mỉm cười, biết nàng đã đoán ra lai lịch thật sự của mình. Chuyện mà ra khỏi ý muốn của hắn, chuyện mà hắn vốn cho rằng không thể chia sẻ với người khác, lúc này bị nàng biết được, hắn lại hết sức bình tĩnh.

Hình như còn có một chút vui mừng.

Giữa bọn họ, chắc có thể coi là trước hoa dưới trăng, tâm sự với nhau.

Nàng thu hồi sự kinh ngạc, xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại với nhau, hình như toàn bộ đều có thể giải thích được. Khí phái toàn thân hắn, tác phong quân nhân của hắn, sự đề ý của hắn với Khuông gia, sự bồi dưỡng với Đình Sinh.

Tất cả mọi thứ đều vì hắn là chiến thần của Khuông gia.

Chiến thần...

Nam nhân thành thần trong miệng người khác vẫn còn sống ở thế gian. E là trên đời này không có bất cứ ai có thể nghĩ đến chuyện đó, không biết lần trước nhìn thấy nhiều người bái lạy mình ở Võ Thần Từ, hắn có cảm nghĩ gì.

Bàn về bồi phận, hắn là tăng phụ của Khuông gia. Đình Sinh phải gọi hắn một tiếng tăng thúc tổ phụ, Khuông lão phu nhân đầu tóc hoa râu cũng phải gọi hắn là Ngũ thúc.

Nàng choáng váng nghĩ, tính vậy thì bối phận của mình tự nhiên cao lên. Có đi đâu nàng không thể nói với người ngoài được, nếu không thì, mình mới từng đây tuổi đã bị mọi người vây quanh gọi là tăng thúc tổ mẫu, lão tổ tông...

Hắn vẫn luôn quan sát nét mặt của nàng, thu hết biến hoá trên mặt nàng vào đáy mắt. Sự sùng bái và vui sướng dao động trong đôi mắt nàng, cuối cùng nàng chớp mắt một cái, tất cả biến thành vẻ nghịch ngợm, ngàn câu vạn chữ chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, chỉ có hai bọn họ mới có thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Trùng sinh sau khi chết, bọn họ đều giống nhau.

“Hầu gia, chắc chắn trước kia ngài vô cùng uy phong!”

Chủ soái của Khuông gia, oai hùng mạnh mẽ, có thể không uy phong sao.

“Bây giờ ta cũng rất uy phong.”

“Đúng vậy.” Nàng đồng ý, lại cười một cái, xinh đẹp như hoa đào, còn đẹp hơn hoa quỳnh nở rộ.

Các hạ nhân đứng gần đó không biết bọn họ đang nói thầm cái gì. Bọn họ xúng đỏi như vậy, nói là Kim Đổng Ngọc Nữ trên trời cũng không quá. Hầu gia với vẻ mặt dịu dàng, thấp giọng nói nhỏ, có lẽ là đang líu ríu nói mấy chuyện riêng tư mà chỉ tình nhân mới có.

Các chủ tử tình cảm dào dạt, các hạ nhân phi lễ chớ nhìn, tất cả mọi người quay mặt đi, thầm nói, tình cảm của các chủ tử thật tốt.

“Về đi.”

“Ừm.”

Hai người đứng dậy, nàng ngẩng đầu xồm chân hơi tê, phải dựa vào người hắn mới đứng vững được. Hai người đứng đó một lát rồi nắm tay nhau rời

đi. Hai người bước đi chầm chậm, ngắm sao trăng, nhìn tình ý trong mắt nhau.

Quay về phòng, cho hạ nhân lui ra ngoài.

Lúc lên giường, nàng bỗng nhiên nhớ tới hai chữ “tạo con” hẳn nói khi hai người đang tình cảm. Mặt nàng không khỏi đỏ lên, sóng mắt dao động, trừng hẳn một cái. Mệt hẳn nói chuyện dong dài, hoá ra hẳn là võ thần, thảo nào hẳn dám nói chỉ cần nàng xin con thì chắc chắn sẽ có.

“Hầu gia đúng là xảo quyết.”

Nàng nói một câu chẳng hiểu ra sao, nhận được ánh mắt dò hỏi của hẳn.

“Hầu gia nói hễ ta xin con với võ thần thì chắc chắn sẽ có, hoá ra là như thế.”

“Chẳng lẽ ta nói sai à?”

“Đương nhiên ngài nói không sai.” Nàng giật ống tay áo hẳn, kéo hẳn lên giường, “Hầu gia, ngài phải cố gắng đấy, không thì chẳng phải là sẽ phá hỏng bằng hiệu võ thần của chàng sao.”

Nếu đích thân tạo con mà còn không tạo được...

Hẳn hiểu ý trong lời nàng nói, cơ thể cao gầy bước đến, kéo màn lụa xuống, che khuất cảnh xuân ấm áp bên trong.

Ba ngày sau, nàng vào cung theo lời truy ần triệu trong cung.

Người triệu nàng là Trình Hoàng hậu, sau khi vào cung, đầu tiên nàng đi thỉnh an Thái Hậu hai cung. Thành Thái hậu thưởng cho nàng một cái vòng ngọc, Phương Thái hậu không cam lòng yếu thế, cũng thưởng cho nàng một cái vòng ngọc.

Hai cái vòng ngọc, thành phần tương đương.

Hai Thái hậu hai cung đúng là thú vị.

Đương nhiên, vòng ngọc không nhận không, đó là phí đẽ nàng đổi cách xưng hô gọi Hoàng tử mẫu.

Sau đó nàng được dẫn đến cung điện của Hoàng hậu, ngoài Hoàng hậu còn có Đức phi và công chúa Gia Hoà mà Đức phi sinh ra. Gia Hoà công chúa khoảng mười mấy tuổi, nghe nói Đức phi là trác phi của Bệ hạ lúc Bệ hạ còn là Thái tử.

Bởi vậy có thể thấy được, Đức phi là một người cực kỳ thông minh. Có thể nhìn đến khi Hoàng Hậu và Lương phi sinh xong rồi mới mang thai, hẳn là một nữ tử khôn ngoan và thông thấu.

“Thần phụ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Đức phi nương nương.”

“Đứa nhỏ này, con nhìn con đi, mấy ngày không gặp, lại xa lạ với mẫu hậu.” Hoàng hậu giả vờ tức giận, bảo người khác ban ghế ngồi.

“Vân Hiếu tử tử.” Gia Hoà công chúa gọi nàng, ngồi xuống với nàng một cách thân mật. Gia Hoà công chúa giống Đức phi hơn, là một tiểu mỹ nhân. Xem tính thì thấy không hoạt bát hiếu động.

Úc Vân Từ cười.

Đức phi vui mừng, “Trước kia trong cung chỉ có một công chúa là Gia Hoà, bây giờ có thêm Vân Hiếu, sau này hai tử muội thường xuyên gặp nhau trò chuyện với nhau, thần thiệp nghĩ thôi mà cũng thấy vui.”

“Đúng vậy, trong cung quá ít trẻ con.” Hoàng hậu cảm thán.

Vì sao trong cung ít trẻ con, không thể tìm hiểu kỹ hơn về nguyên nhân trong đó. Hoàng hậu miệng nói đáng tiếc nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác, thậm chí nàng ta hy vọng ngoài mình ra, trong cung không có ai sinh con cho bệ hạ.

“Mẫu hậu, sau này nhi thần và Vân Hiếu tử tử sẽ thường đến nói chuyện với người.”

Gia Hòa công chúa lên tiếng, Hoàng hậu vui mừng khen ngợi, đôi mắt lộ vẻ từ ái, “Gia Hòa hiểu chuyện, con có lòng này, mẫu hậu cảm thấy rất vui.”

“Nữ nhi chính là tri kỷ, th ần thiếp thấy nương nương và Vân Hiếu công chúa đúng là mẹ con. Nếu nhìn thật kỹ thì Vân Hiếu công chúa có một hai phần giống Hoàng Hậu nương nương.”

Đức phi nói xong, Trình Hoàng hậu kinh ngạc, r ồi vui mừng.

“Muội vừa nói vậy, bỗng cung li ền thấy Vân Hiếu hơi giống Thái tử.”

Úc Vân Từ giả bộ thẹn thùng cúi đ ầu, để mặc bọn họ bình phẩm. Mấy nữ tử này đã quen diễn trò, bản lĩnh trọn mắt nói dối cao thật.

Nàng làm gì có chỗ nào giống Hoàng hậu, rõ ràng là rất giống An phi. Nếu nói nàng hơi giống Thái tử thì vẫn có khả năng, dù sao bọn họ cũng có khả năng cùng phụ thân.

“Mẫu hậu đang nói ai giống Thái tử?” Vừa dứt lời, một mỹ nhân mặc cung trang vào điện.

Như thế mới nhìn thấy Úc Vân Từ, mỹ nhân kinh ngạc thốt lên, “Chắc đây là Vân Hiếu muội muội đúng không, đúng là rất xinh đẹp. Mẫu hậu nói không sai, nhi th ần thấy vùng giữa lông mày của muội ấy thật sự có một chút giống Thái tử.”

“Nhi th ần thỉnh an mẫu hậu, thỉnh an Đức mẫu phi.”

Người đến là Thái tử phi, nữ tử Trình gia đoan trang có thừa, nhưng xinh đẹp thì không đủ. Nhan sắc chỉ có thể tính là t ầm trung, nhưng khí chất quý phái toàn thân vẫn hơn khối người khác.

Úc Vân Từ đứng dậy thi lễ với nàng ta.

Nàng ta rất nhiệt tình, khen: “Mẫu hậu, người nhìn Vân Hiếu muội muội này, thật sự rất khiến mọi người yêu thích. Thảo nào nhi th ần nghe

nói Cẩm An Hầu độc sủng muội muội, không có một nha đầu hầu hạ nào bên cạnh.”

Đức phi nói tiếp: “Cẩm An Hầu có được Vân Hiếu rồi làm gì còn dám nạp thiếp? Phò mã không được có thiếp thất, điếm này Cẩm An Hầu làm đúng.”

Úc Vân Từ thầm nghĩ, hoá ra thân phận công chúa cũng có chỗ lợi, chưa có sự cho phép của mình, người mà mình giả không thể nạp thiếp. Nhưng mà những người này cứ diễn đi diễn lại không thấy ngại sao? Nàng nghe bọn họ khen mình một lúc thôi mà đã ngại không chịu nổi rồi.

Nếu chỉ là xem diễn thì thôi, nhưng nàng lại là vai chính trong vở kịch, phải diễn cùng những người này.

Nàng không cho rằng chỉ dựa vào một giấc mơ báo mộng giả dối mà Trình hoàng hậu thật sự tin mình là công chúa chuyển thế. Nàng cũng không tin Thái tử phi sẽ thật sự coi mình như hoàng muội.

Hơn nữa nàng còn có một gương mặt rất giống An phi.

Nàng dám nói rằng, chắc chắn Trình Hoàng hậu không thích An phi, cho nên chắc chắn là nàng ta không muốn nhìn thấy nàng chút nào. Đối diện với một gương mặt giống thiếp thất của trượng phu mình mà còn có thể bày ra vẻ mặt từ ái, kỹ thuật diễn của Hoàng hậu có thể gọi bằng ảnh hậu.

Bọn họ nói chuyện rất náo nhiệt, đê tài quay xung quanh nàng, nàng khẽ cúi đầu, cố gắng không tiếp lời.

“Mẫu hậu, nhi thần thấy Vân Hiếu muội muội hơi gò bó, hay là để muội ấy cùng nhi thần đến Đông Cung ngủ đi ạ.”

Trình Hoàng hậu cười, nói: “Con nghĩ rất chu đáo, tuổi các con xem xem nhau, chắc là có thể nói chuyện với nhau. Bỏn cung không gò bó các con nữa, hai con đi đi.”

Thái tử phi rất vui, kéo Úc Vân Từ, “Vân Hiếu muội muội, đi thôi.”

Úc Vân Từ thi lễ cáo từ với Trình Hoàng hậu và Đức phi, đi theo Thái tử phi đến Đông Cung.

Đọc theo đường đi, Thái tử phi cực kỳ vui vẻ, không ngừng giới thiệu cảnh vật trong cung. Một tảng đá đặc sắc, một gốc hoa cỏ cũng có thể nói rõ ràng đâu ra đấy.

Có lẽ những ngày tháng trong cung rất nhạt nhẽo, nhạt nhẽo đến mức chỉ có thể chú ý đến những cảnh vật này.

Đông Cung trông trải ngoài dự kiến của nàng, nàng nhớ đến di tích cung điện hoàng gia từng thấy ở kiếp trước, hơi hiểu ra. Ít cây nhều đất, không có chỗ ẩn thân, cũng không giấu được thích khách.

Trước nay mưu tính của Đế vương luôn thâm sâu.

Người của Đông Cung đến thi lễ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà một nữ tử đột nhiên nhào đến chỗ nàng.

Chưa kịp đến gần thì nữ tử kia đã quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy.

“Người thật to gan, chẳng lẽ muốn bất kính với Vân Hiếu công chúa sao. Xem ra bình thường bốn cung quá dung túng các người, khiến các người không biết trời cao đất dày. Người đâu! Kéo xuống đánh ba mươi đại bản!”

Thái tử phi cao giọng hô, có lão cung nhân đi lên túm lấy nữ tử kia.

Nữ tử kia liên tục dập đầu, “Thái tử phi nương nương tha mạng, tì thiếp không cố ý mạo phạm công chúa... Có người đây tì thiếp...”

“Thái tử phi, thần phụ thấy đúng là nàng ấy không cố ý, ngài có thể xử lý nhẹ nhàng được không.” Úc Vân Từ khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy xung quanh tràn ngập hơi thở âm mưu.

Nữ tử quỳ trên mặt đất có dáng người lả lướt, nhìn cách ăn mặc không thấy giống cung nữ bình thường. Tuy nàng ấy cúi đầu nhưng vẫn có thể

nhìn thấy diện mạo như hoa của nàng ấy.

Nàng ấy tự xưng là thiếp, chắc là thiếp thất của Thái tử.

Sắc mặt Thái tử phi vô cùng nghiêm túc, nàng ta nói: “Vân Hiếu, muội không cần cầu tình thay nàng ta, mấy nô tài này, ai cũng càng ngày không có quy củ. Do người làm Thái tử phi là bôn cung sơ sẩy, khiến muội hoảng sợ.”

Nữ tử kia nghe nói có người cầu tình cho mình bèn vội vàng túm lấy chân Úc Vân Từ, ngăn đỡ, “Công chúa, ngài cứu nô tỳ với, nô tỳ thật sự không có ý mạo phạm ngài.”

Quả nhiên, có một gương mặt xinh đẹp.

Da trắng như tuyết, đôi mắt trong veo lóng lánh ánh nước, xinh đẹp động lòng người. Ở khoé mắt còn có một nốt ruồi nhỏ, tăng thêm một phần lãng lợ cho gương mặt vốn đã vô cùng xinh đẹp, là một báu vật khó gặp.

Xem ra bình thường nữ tử này được sủng ái cho nên Thái tử phi mới gấp gấp mượn tay người khác để diệt trừ như vậy. Lần đầu tiên nàng đến Đông Cung mà đã bị lợi dụng.

“Thái tử phi nương nương, thần phụ không hoảng sợ, ngài xem có phải...”

Nàng cầu tình hai lần liên tiếp, sắc mặt Thái tử phi vẫn không hòa hoãn, nàng ta lạnh lùng nói: “Nếu Vân Hiếu công chúa đã cầu tình cho người, vậy ba mươi đại bản giảm xuống còn hai mươi đại bản.”

Hai mươi đại bản?

Một nữ tử nhỏ yếu làm sao mà chịu nổi, không chết thì cũng phải mất hơn nửa cái mạng. Nếu hành hình xuống tay nặng thì e rằng sẽ đi gặp Diêm Vương ngay lập tức.

Tuy Úc Vân Từ không phải trải qua cung đấu nhưng nàng cũng nhìn ra l'elối của nó.

Hoá ra Thái tử phi này nhiệt tình mời nàng đến Đông Cung là vì đã đợi mượn tay nàng từ sớm để diệt trừ một ái thiếp của Thái tử. Một khi chuyện này thành công, Thái tử phi có thể chối sạch sẽ, còn nàng phải gánh cái tội hồng hách.

“Thái tử phi nương nương...”

“Muội không cần cầu tình cho nàng ta nữa, không có quy củ không thành quy tắc, nàng ta đừng phải muội thì phải bị phạt.”

Thái tử phi vẫy tay, ý bảo bà tử kéo nữ tử kia xuống.

Nữ tử kia giãy giụa kịch liệt, hét Thái tử cứu mạng. Nghe thấy hai chữ Thái tử, mắt Thái tử phi hiện lên vẻ tàn khốc, càng không muốn giữ lại mạng nàng ấy.

Úc Vân Từ nhíu mày, hô: “Đợi đã.”

Mặt Thái tử phi lộ vẻ không vui, nàng ta nhìn nàng.

Nàng nhìn Thái tử phi, nói rõ từng câu từng chữ: “Thần phụ cảm tạ lời mời thành tâm của Thái tử phi nương nương, đây là lần đầu thần phụ đến Đông Cung làm khách, nếu bởi vì thần phụ mà hại người ta bị phạt thì thần phụ không nỡ. Còn nữa, nàng ấy vẫn chưa đừng phải thần phụ, một lần nữa, thần phụ khẩn cầu Thái tử phi nương nương tha cho nàng ấy.”

Thái tử phi cười lạnh, “Vân Hiếu quá mềm lòng, cũng do Cẩm An Hầu không có thiệp thất, nếu có, e rằng Vân Hiếu sẽ không mềm lòng như vậy.”

Đúng là có chỉ những nữ nhân trải qua nỗi khổ thiệp thất mới hiểu cách làm của nàng ta, mới có thể hiểu được cảm giác trượng phu sủng ái thiệp thất, còn mình thì phòng không gối chiếu.

“Không phải thần phụ mệnh lòng, mà là không muốn vô cớ có thêm bêu danh. Thái tử phi nương nương nói thần phụ mệnh lòng cũng được, thần phụ không muốn bị liên lụy vô tội.”

“Vân Hiếu, không thể dung túng cho những nữ tử lăng lợ được.”

“Thái tử phi nương nương, thần phụ không có ý kiến gì với chuyện ngài dạy dỗ thiếp thất. Nhưng thần phụ không muốn gánh bất cứ bêu danh nào, nếu hôm nay ngài mượn danh trút giận thay cho thần phụ để đánh chết vị thiếp thất này, ngài có biết người khác sẽ bàn tán về thần phụ thế nào không? Bọn họ sẽ nói thần phụ không biết lễ nghĩa, ý vào sự cứng chiêng của Hoàng hậu nương nương và ngài, một tiểu cô mà lại dám nhúng tay vào nội trạch của hoàng huynh, quá là không hợp quy củ.”

Giọng nàng rất kiên định, không hề nhượng bộ. Vẻ sáng trong trong ánh mắt khiến người khác nghi ngờ nàng đã nhìn thấu tất cả.

Mắt Thái tử phi hơi loé, nàng ta nhìn nữ tử kia, nói: ”Thôi, nếu Vân Hiếu công chúa đã không so đo, vậy coi như người may mắn.”

Nói xong nàng ta khoát tay, các bà tử buồng nữ tử kia ra. Nữ tử kia bò đến, đầu tiên dập đầu với Thái tử phi, tạ ơn Thái tử phi không giết nàng ấy. Sau đó tạ ơn Úc Vân Từ, cảm ơn nàng đã ra tay cứu giúp.

Náo loạn một trận, sắc mặt Thái tử phi nhàn nhạt, có thể là đang trách nàng không biết đầu. Sau khi nữ tử kia được đưa đi, bọn họ cùng vào phòng khách.

Ngồi một lát, nói chuyện vô vị một lát, nàng liền đứng dậy cáo từ, Thái tử phi lấy cớ mệt mỏi, chỉ bảo ma ma tiễn nàng ra ngoài.

Nàng dựa theo trí nhớ để đến cung điện của Hoàng hậu.

Không ngờ nửa đường đụng phải Lương phi, Lương phi chặc chặc hai tiếng, kỳ quái nói: “Hoá ra là Vân Hiếu công chúa, đúng là khách hiếm. Sao vào cung lại không đến Triều Nguyệt Cung ngồi?”

Triều Nguyệt Cung là cung điện của An phi.

“Chưa kịp, xin chào Lương phi nương nương.”

Lương phi nghe vậy trợn trắng mắt, trào phúng nói: “Thật sự chẳng biết Hoàng hậu nương nương nghĩ thế nào, đối diện với gương mặt này của người mà nàng ta còn ra vẻ mầu từ tử hiếu được? Nếu là bỗ cung, bỗ cung sẽ dứt khoát đưa người cho An phi, đỡ phải nhìn cho chướng mắt.”

Nàng cúi đầu cười, “Lương phi nương nương, hình như ngài nghĩ sai rồi, người ban Vân Hiếu làm công chúa là bệ hạ. Nếu nương nương cảm thấy thánh ý của bệ hạ sai thì sao không đi tìm bệ hạ để nói rõ.”

Lương phi sửng sốt, hừ lạnh một tiếng, “Miệng lưỡi sắc bén, không hổ là chảy dòng máu của Thành gia.”

Đối phương châm chọc mỉa mai trắng trợn như vậy, Úc Vân Từ thấy còn dễ tiếp nhận hơn mấy người như Trình Hoàng hậu và Đức phi. Nói thật, diễn trò đóng kịch và so chiêu ngoài sáng, nàng thích thẳng thắn hơn.

“Xem ra Lương phi nương nương rất có thành kiến với Thành gia?”

“Bỗ cung không hề nói vậy, e là tai người nghe nhầm rồi?”

Nàng cười, không tranh luận với đối phương. Nàng chỉ nhìn Lương phi, nhìn đến nỗi Lương phi phát sợ, thẫn mắng một tiếng. Nha đầu này không chỉ trông giống An phi, ánh mắt cũng giống.

Nhìn thì như là biết đi đâu, nhưng thật ra là súc sinh không được dạy dỗ, nhân lúc tối cần người.

“Vân Hiếu tử tử, hoá ra tử ở đây à?”

Gia Hoà công chúa vui mừng đi tới, nhìn thấy Lương phi, nàng ấy thi lễ.

Lương phi nhướn mày cười, động tác này nhìn rất giống Ninh Vương, nàng ta bảo các người nói chuyện đi, sau đó dẫn các cung nữ chậm rãi rời

đi. Đuôi váy tuyệt đẹp kéo lê trên mặt đất, xem ra chẳng mặc được mấy lần, đúng là lãng phí.

Chẳng trách cục may vá trong cung là nơi kiếm chác được nhiều nhất.

Nhìn thấy Gia Hoà công chúa, nàng cười hỏi: “Công chúa tìm thần phụ?”

“Phải mà cũng không phải, tỳ vừa đi, Gia Hoà cảm thấy rất buồn chán. Tỳ ý đi tới, không ngờ nghe thấy giọng của mọi người, ta nhìn qua, quả nhiên là Vân Hiếu tỳ tỳ.”

Giọng của Gia Hoà công chúa vẫn còn hơi trẻ con, nét mặt không giống như đang giả vờ. Nếu là giả vờ thì chỉ có thể nói là trong cung toàn cao thủ đóng kịch, khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Cung Thái tử phi có việc, cho nên ta cáo từ trước.”

Không cần nhiều lời, Gia Hoà gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thái tử phi đã gả vào Đông Cung hai năm mà mãi vẫn chưa có thai, bên gối trống không. Trong cung không thể so với ngoài cung, con nối dõi là lớn nhất. Nếu chính phi mãi không sinh con, vậy sẽ phải có thứ trưởng tử.

Hơn gần một năm nay, rõ ràng Thái tử sung hạnh thiệp nhiều hơn.

Trong cảm nhận của đế vương, một Thái tử có con và một Thái tử không con không giống nhau. Nếu không phải Trình Hoàng hậu chìm xuống thì chắc là bây giờ Đông Cung đã truyền ra tin vui từ lâu rồi.

“Vân Hiếu tỳ tỳ, hay là tỳ đến cung của Gia Hoà đi?”

Úc Vân Từ chẳng có chút hảo cảm nào với cái hoàng cung này, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, thôi đi. Nàng không muốn nghiệm chứng lòng người trong cung nữa.

“Lần sau đi, không còn sớm nữa, ta muốn đến chỗ Hoàng hậu tạm biệt.”

Gia Hòa công chúa hơi thất vọng, nhưng vẫn cười rất hiểu chuyện, “Không sao, dù tử tử không vào cung, Gia Hòa cũng có thể xuất cung thăm tử tử. Từ nhỏ đến lớn, Gia Hòa rất ít khi ra khỏi cung.”

Tiểu cô nương có vẻ muốn đi chơi, đôi mắt sáng ngời.

Úc Vân Từ còn có thể nói cái gì nữa, chỉ có thể đờng ý, tỏ vẻ hoan nghênh.

Sau khi chào tạm biệt Trình Hoàng hậu, nàng nhanh chóng ra khỏi cung. Nàng thầm hy vọng không có bất cứ một vị nương nương nào trong cung nhớ mình nữa, nàng thật sự không muốn vào cung diễn kịch với bọn họ nữa.

Trở lại Hâu phủ, biết Hâu gia đang ở thư phòng, nàng không về phòng thay đồ mà trực tiếp đến tìm hần.

Cảnh Tu Huy ền ngẩng đầu, thấy nàng vào, mặt hằm hằm, bĩu môi đặt móng ng ửi xuống ghế.

“Sao vậy? Trong cung có ai làm nàng tức giận à?”

Nàng lắc đầu, “Cái đó thì không, là trợn mắt nói dối diễn kịch một lát với bọn họ quá mệt. Bọn họ làm không biết mệt, diễn như thật, sợ người ngoài là ta xem không được tự nhiên.”

Hần buông quyển sách trên tay, đi ra từ sau cái bàn, ng ửi xuống cạnh nàng. Nàng chống cằm nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của hần. Phi ền nào ở trong cung đâu có tốt bằng ở nhà ngắm lão công.

“Hâu gia, mỗi lần ngài nhìn thấy bọn họ, có giống nhìn thấy một đám trẻ trâu không?”

Hần là Khuông Trường Phong đấy, bàn về bối phận, chắc là ở kinh thành không có mấy ai có thể nhắc đến.

“Trẻ trâu là cái gì?”

“Là những đứa trẻ đáng ghét.”

Hắn gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Nhưng lúc hắn qua đời tuổi cũng không lớn lắm, không thể lĩnh hội được tâm trạng khi làm trưởng bối. Nữ nhân này nói vậy không phải là chê hắn vì hắn lớn tuổi chứ.

“Chưa từng cảm thấy, chắc phu nhân cũng biết, tuổi vi phu cũng không lớn.”

Nàng sửng sốt, sau đó bật cười, chân thành khích lệ hắn: “Không sai, phu quân đang sung sức, hiên ngang khí phách.”

Bức họa nàng nhìn thấy ở Võ Thần Từ hiện ra trong đầu. So với hắn của khi đó, nam tử trước mắt trẻ hơn một chút, diện mạo còn tuấn mỹ hơn.

Nhưng nàng biết, nam nhân không thể so với nữ tử, nếu hắn đã sống lại thì không thể sống một cách uổng phí được.

Bây giờ tình hình trong cung đang rắc rối phức tạp, Trình Hoàng hậu đang ở thế yếu, chắc chắn Phương gia sẽ hành động, cả Thành Thái hậu và An phi nữa, nàng không tin đôi cô chất kia sẽ trở mặt nhìn người khác thảng cuối cùng.

Bây giờ nàng có thêm thân phận công chúa, mà dù không có thì cũng đã ở trong cuộc. Diễn kịch cùng những người đó rất mệt, thật sự không muốn nghe bọn họ trợn mắt nói dối.

“Hài gia, bây giờ cuối thu mát mẻ, ta muốn ra khỏi kinh thành giải sầu.”

Có tiền, rảnh rồi, vì sao lại không đi chơi?

“Mấy ngày nữa là lễ Mộc Phật, ta sai Tả Tứ đưa nàng đến chùa ở vài ngày.”

“Được.”

Nàng đứng lên, lười biếng vắn eo, “Hầu gia, ngài làm việc đi, ta về nghỉ ngơi.”

Hình như nghĩ đến cái gì đó, nàng dựa sát vào hắn, nói nhỏ: “Hầu gia, ngài nói xem, ta đến chùa, có cần xin con nữa không?”

Hắn liếc nàng một cái, nhìn bụng nàng, lại nhìn mặt nàng, không bỏ qua sự chế nhạo trên mặt nàng. Mắt hắn tối lại, nhàn nhạt trả lời.

“Không cần.”

Chương 98

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mắt nàng lộ ý cười, nàng kéo tay hắn, ngón trở gảy lòng bàn tay hắn một lát, nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của hắn nhiễm vẻ u ám mới rút tay mình ra, vui vẻ mở cửa đi.

Cửa đóng lại, vẻ sâu thẳm trong đôi mắt hắn dần dần tản đi, hắn bước đến trước bàn.

Ngón tay thon dài mở ngăn kéo, lấy ra một phong thư, mở ra đọc lại một lần.

Hắn đóng ngăn kéo lại, trầm tư một lúc, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Tả Tam yên lặng theo sau, hai chủ tớ ra khỏi cửa Hâu phủ, bọn họ không cưỡi ngựa mà đi xe ngựa đã được chuẩn bị. Xe ngựa có màn che màu xanh thẫm, không hề phô trương.

Đi về phía tây, queo qua mấy ngõ, đi vào một căn nhà dân. Tả Tam bước lên gõ cửa, cửa mở ra từ bên trong. Một lão bộc lộ đầu ra nhìn xung quanh, sau đó khom lưng mời hai người vào.

Nhà dân không lớn, bên trong bài trí đơn sơ, giống như chỉ thuê tạm thời.

Một thanh niên ra đón, người đó khoảng tầm hai tư hai lăm, diện mạo thanh tuấn, mặt trắng bệch, cơ thể cao gầy. Nhìn kỹ thì thấy trên gương mặt ôn hoà hiền hậu có vẻ nhợt nhạt bệnh tật, nhưng vẫn khó che dấu sự tao nhã của hắn.

“Cảnh Hâu gia.”

Ánh mắt Cảnh Tu Huyền lạnh lẽo, hắn nhìn người xưa vốn không nên xuất hiện, “Đã lâu không gặp, không biết bây giờ ta nên gọi huynh là gì?”

“Nếu Cảnh H ầu gia không để ý thì có thể gọi tên ta, ta tên Mặc Ngôn.”

“Vậy thì... không biết lần này Mặc Ngôn huynh đến kinh thành là vì chuyện gì?”

Thanh niên tên Mặc Ngôn cười khở một tiếng, trên gương mặt tái nhợt là vẻ khó hiểu và bất đắc dĩ, “Cảnh H ầu gia biết rõ ý đồ đến của ta, sao còn phải hỏi thêm một lần nữa?”

“Ta không biết, ta chỉ biết là huynh đã chết rồi thôi.”

B ầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, sắc mặt lão bộc bên cạnh Mặc Ngôn thay đổi, gã vô cùng tức giận, đang định bộc phát thì bị Mặc Ngôn dùng tay ngăn lại, ý bảo gã lùi lại.

Gã cung kính cúi đầu, e ngại chủ tử nhà mình nên chỉ có thể nắm chặt tay thành quyền. Gã nhìn Cảnh Tu Huyền một cái với ánh mắt không tốt, sau đó đứng sang bên cạnh.

Cảnh Tu Huyền cười lạnh một tiếng, không để ý đến gã.

“Hạ nhân cần rõ, xin Cảnh H ầu gia thứ lỗi. Những ngày nay Cẩm Nhi được đệ chăm sóc, ta rất cảm kích. Ta biết đệ oán trách ta vì cái chết của lệnh tỷ. Nhưng ta th ờ ở đây, lần đó thật sự là ngoài ý muốn, ta tưởng rằng mình sẽ chết cùng nàng ấy, không ngờ lại được người ta cứu, sau khi tỉnh lại thì đã ở Nam Khương rồi.”

Vẻ đau khổ hiện lên trên gương mặt người thanh niên, tay hắn che ngực, hình như rất đau, “Nếu có thể, ta muốn cùng chết đi với nàng ấy. Nhưng trời không nhận ta, ta càng không thể bỏ được cốt nhục của ta với nàng ấy...”

Hắn nhắc đến Cẩm Nhi, hoá ra người này đúng là phụ thân ruột Đàn Mặc Ngôn của Cẩm Nhi, bây giờ là Thái tử Nam Khương.

Sau đợt đại loạn từ bốn mươi năm trước, vương thất Nam Khương nội đấu gay gắt. Thân thế của Đàn Mặc Ngôn rất phức tạp, nguyên nhân trong

chuyện này vô cùng rối rắm, đó chính là vở kịch vương tôn gặp nạn, lưu lạc dân gian.

Mãi cho đến hiện tại, con nối dõi của vương thất đã suy tàn, bất đắc dĩ mới sai người tìm vương tử mất tích năm đó. Không ngờ vương tử đã chết, nhưng may là có giữ lại huyết mạch ở Đại Triệu.

Cho nên, Đàn Mặc Ngôn được bí mật đưa về Nam Khương.

Cảnh Tu Huyền nhìn hẩn, ánh mắt lạnh hơn, “Đúng là khéo.”

Đàn Mặc Ngôn cười khở, “Ta biết đệ sẽ không tin, đổi thành ta, ta cũng không tin. Nhưng đó thật sự là chuyện ngoài ý muốn, nếu ta biết có người cố ý hại chết thê tử của mình, dù có phải liêu mạng, ta cũng sẽ báo thù cho nàng ấy.”

Bây giờ Nam Khương đã là nước phụ thuộc của Đại Triệu, tuy đã yên bình nhiều năm, không khai chiến, nhưng Đại Triệu vẫn luôn đề phòng, không qua lại với Nam Khương.

Vì vậy Đàn Mặc Ngôn vào kinh là cực kỳ nguy hiểm. Nếu bị ai biết được thì e là sẽ dẫn đến hoạ sát thân.

Không phải Cảnh Tu Huyền giữ khư khư nhi tử của người khác không thả, mà là thê tử của mình thật lòng thích Cẩm Nhi. Nếu Cẩm Nhi bị phụ thân ruột đưa đi thì nàng phải làm sao?

Ân oán của Nam Khương và Khuông gia đã chấm dứt vào bốn mươi năm trước. Khuông gia gần như chết hết, hẩn giết Thái tử Nam Khương khi đó gần như là đã diệt một dòng chính của vương thất. Nam Khương và Khuông gia giống nhau, nguyên khí đại thương, nhiều năm vẫn chưa khôi phục.

Nếu Cẩm Nhi là người Nam Khương, vậy tất nhiên hẩn không có lý do gì để giữ không thả.

Thấy hắn im lặng, Đàn Mặc Ngôn nói tiếp: “Cầm Nhi là nhi tử của ta, cho nên xin Cảnh H`âu gia rủ lòng thương, để phụ tử chúng ta đoàn tụ.

Ân tình của Cảnh H`âu gia, Mặc Ngôn ghi tạc trong lòng, cái khác không dám bảo đảm, nếu có một ngày ta là vua của Nam Khương, vậy thì ta sẽ gắn bó trăm năm với Đại Triệu, tuyệt đối không có ý xấu. Sau khi ta chết, ngôi vua sẽ truyền tới tay Cầm Nhi, ta tin nó cũng vậy. Cảnh H`âu gia một lòng vì Đại Triệu, ta nghĩ, cái ngày đệ yên tâm đi.”

“Hừ, dù các người có muốn thì cũng không có năng lực đó. Đại Triệu ta vô số nhân tài, nếu các người dám ngo ngoe, sẽ trực tiếp đánh đến đô thành của các người.”

Nghe vậy, Đàn Mặc Ngôn che miệng ho khan.

“Điện hạ...” Lão bộc kia muốn bước lên h`âu hạ, nhưng bị hắn ngăn lại.

“Cảnh H`âu gia nói phải.”

Hắn một mực hạ thấp phong thái, chỉ mong có thể xin lại nhi tử. Đó là cốt nhục duy nhất của hắn và nương tử, vừa nhớ đến mẫu thân của đứa trẻ, hắn như nhìn thấy nữ tử an tĩnh, vĩnh viễn dịu dàng không nói chuyện kia.

Mặc Ngôn, im lặng.

Đây là cái tên hắn lấy cho mình.

“Cầm Nhi là đứa con duy nhất của ta, ta phải đưa thằng bé đi.”

“Thái tử ở Nam Khương, để cân bằng quyền lực của thế gia, chẳng lẽ sẽ không cưới phi, sẽ không nạp thiếp thất? Nếu kẻ thế thiếp sinh con thì làm thế nào để bảo đảm tương lai ngôi vua có thể truyền đến tay Cầm Nhi?”

Cảnh Tu Huy`ền bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt hắn rất kiên định, không hề tránh né. Trong đôi mắt ôn hòa đó có niềm nhớ, có tình cảm nồng nàn, còn có sự quyết tâm chân thật đáng tin.

“Ta sẽ không cưới, cũng có thể bảo đảm Cẩm Nhi là cốt nhục duy nhất của ta. Nếu ta có thể làm vua, vậy thì ngôi vua đời tiếp theo chắc chắn là của Cẩm Nhi. Cái khác ta thật sự không thể bảo đảm, vương thất đấu đá, chưa đến cuối cùng, ai cũng không thể khẳng định được đi đâu.”

Lời hắn nói là thật, hiện tại hắn mới chỉ là Thái tử, dù bây giờ có là người thừa kế duy nhất thì cũng khó bảo đảm rằng sẽ không có sai lầm gì.

Cảnh Tu Huyền nghĩ thật kỹ về lời hắn nói, rất lâu.

“Ba ngày sau, chùa Thiên Lô.”

“Đa tạ Cảnh Hầu gia thành toàn.”

Hai người đối mặt một lúc, Cảnh Tu Huyền xoay người bước đi thật nhanh. Phía sau truyền đến giọng của Đàn Mặc Ngôn, cùng với tiếng ho khan, và cả tiếng lão bộc kia khẽ khuyên hắn vào nhà.

Tả Tam chờ ở ngoài, nhìn thấy chủ tử của mình ra ngoài bên vôi vàng vén màn xe. Cảnh Tu Huyền vào trong xe ngựa, dọc theo đường đi, hắn nghĩ mãi về chuyện nên khuyên thế tử của mình thế nào, khoảng thời gian trước nàng còn muốn nhận Cẩm Nhi làm con. Nếu Cẩm Nhi đột nhiên rời đi, không bao giờ về kinh nữa, nàng sẽ thế nào?

Trở lại Hầu phủ, còn chưa đến gần sân đã nghe thấy tiếng vui đùa của một người lớn một trẻ nhỏ.

“Cứu mẫu, vì sao lá cây lại biến thành màu vàng?”

“Đó là bởi vì trời lạnh rồi, chúng đã đến lúc lá rụng về cõi.”

Đàn Cẩm cầm hai chiếc lá cây ố vàng, hình như đang suy nghĩ gì đó. Một đứa trẻ con, chẳng biết vì sao lại có cảm giác đau buốt, thậm chí bé còn không biết vì sao mình lại đau khổ.

“Cứu mẫu, có phải chúng nó chết rồi không?”

Úc Vân Từ cúi người xoa đầu bé. Nàng không ngờ một đứa bé lại có tâm trạng nhạy cảm tinh tế như vậy.

“Chúng nó sẽ không chết, dù rơi xuống đất thì vẫn có thể vĩnh viễn ở bên cây. Mùa xuân năm sau, cây sẽ mọc ra lá mới. Còn lá cây rụng năm trước sẽ hòa vào đất, trở thành phân bón bổ dưỡng cho lá cây mới mọc năm sau, không ngừng nảy nở, đây là quy luật sinh tồn của trời đất vạn vật.”

Đàn Cẩm cái hiểu cái không, hình như trong lòng không còn khó chịu như vừa nãy nữa. Bé vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi giày màu đen của nam nhân, và cả áo gấm quen thuộc.

“Cứu cứu.”

Giọng bé không lớn, Úc Vân Từ nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy nam nhân đứng ở cửa. Ở cửa nhà mà không vào, rốt cuộc nam nhân này đã đứng đó bao lâu rồi?

“Hầu gia, sao lại không vào?”

Vừa dứt lời lên nhìn thấy hấn bước tới.

Hôm nay bước chân của hấn vô cùng nặng nề, sau khi nhìn thấy ánh mắt thèm muốt của đứa bé bên cạnh nàng, lần đầu tiên hấn học nàng, xoa xoa cái đầu nhỏ nhỏ của bé.

“Có muốn ngắt lá cây ở chỗ cao kia không?” Hấn hỏi.

Đôi mắt Đàn Cẩm sáng ngời, thằng bé gật đầu thật mạnh. Trong lòng hân hoan, ánh mắt vui mừng.

Hấn bế thằng bé lên, đi ngắt lá cây ở vòm ở chỗ cao chưa rụng xuống.

Úc Vân Từ rất vui, hấn luôn lạnh lùng, rõ ràng Cẩm Nhi rất muốn gần gũi với hấn, nhưng lại sợ hấn tức giận. Nàng nhìn thấy hết, hơi thương Cẩm Nhi.

Xem ra không phải là H ầu gia không thích trẻ con, mà là tính hẩn quá nội liễm.

Một người lớn một trẻ nhỏ đang ngắt lá cây, nếu ai không biết nhìn thấy còn tưởng rằng bọn họ là cha con. Nàng mỉm cười, chỉ vào một chiếc lá cây khác, bảo Cẩm Nhi ngắt xuống.

Cẩm Nhi vươn bàn tay nhỏ đến, về mặt hưng phấn.

“Cứu mẫu, cho.”

Nàng nhận lấy, khen một câu.

Hẩn nhìn qua đây, ánh mắt u ám thâm trầm, nhìn không rõ. Lòng nàng “lộp bộp” một cái, hình như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Nhưng đứa bé đang bận ngắt lá cây lại hoàn toàn không biết, bé ngắt một nắm đầy mới dừng lại. Sau khi được đặt xuống mặt đất, mặt Cẩm Nhi đỏ ửng, con người đen láy càng thêm sáng ngời.

“Cứu mẫu, người xem con ngắt được nhiều chưa này.”

“Oa, Cẩm Nhi giỏi quá.” Nàng khích lệ, nhìn nam nhân bên cạnh bằng ánh mắt dò hỏi.

Hẩn không nhìn nàng mà nhìn Đàn Cẩm.

Nàng gọi Cao thị đến, “Đưa biểu thiếu gia về nghỉ ngơi, đến bữa tối hãy gọi thằng bé dậy.”

Mặt Đàn Cẩm ủ xù, hình như không vui. Nàng ng ỡ xồm xuống, chỉnh lại quần áo cho bé, nói: “Cẩm Nhi ngoan, hôm nay cứu mẫu lại bảo phòng bếp làm đồ ăn ngon, lát nữa cứu mẫu và cứu cứu sẽ ăn cùng cháu nhé.”

Nghe nàng nói hai người sẽ ăn cơm với mình, cuối cùng bé cũng vui lên, vui vẻ theo Cao thị về

“H ầu gia, hôm nay ngài sao vậy?

“Lá rụng về cội, người cũng như thế.” Hấn nói, nhìn nàng chăm chú, nói tiếp: “Phụ thân thằng bé vẫn còn trên đời, đã vào kinh thành, muốn đón con về”

Phụ thân của ai?

Đầu nàng mụ mị, một lúc lâu sau mới hiểu hấn đang nói về Cẩm Nhi, nàng thất thanh nói: “Sao có thể? Không phải nói là đã chết rồi sao? Từ đâu ra vậy, không phải lừa đảo chứ?”

“Không phải.”

Hấn nhìn nàng, nàng cười khở một tiếng, sao có thể là lừa đảo? Cẩm Nhi là cháu ngoại của Cảnh gia, phụ thân thằng bé là cô gia của Cảnh gia. Chắc chắn đã có nhiều người gặp hấn, nhất định là Hâu gia đã từng gặp rồi.

“Sao có thể chứ?” Nàng lẩm bẫm, đột nhiên hiểu ra vì sao vừa nãy mình lại có dự cảm không lành.

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, nói: “Bây giờ đến đòi con, trước đó hấn đã làm gì? Hấn cứ muốn là muốn à, làm gì có chuyện hời như vậy? Chàng nói với hấn, muốn đưa con đi, có thể, phải có thành ý.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nàng hơi nghẹn ngào.

Thật ra nàng hiểu, dù nàng có làm gì cũng không thể ngăn cản cha con người khác đoàn tụ. Nhưng nàng cảm thấy khó chịu, người không phải cỏ cây, ngay cả nuôi một con mèo con cún con cũng có tình cảm, huống chi là một đứa trẻ.

Nàng thật sự coi Cẩm Nhi như là nhi tử mà nuôi, tưởng tượng đến cảnh phải xa nhau, trái tim nàng như bị xé rách.

Hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nói bên tai nàng: “Hấn có thành ý, hấn hứa hẹn sau này sẽ không cưới, sẽ không sinh con, sau này tất cả gia sản đều thuộc về Cẩm Nhi.”

“Hắn thì có gia sản gì chứ?” Nàng ghen ngào, nước nỡ nói: “Chúng ta không cần gia sản của hắn, ta có tiền... còn có cửa hàng và ruộng đất... Cẩm Nhi muốn gì, ta cũng sẽ để lại cho nó...”

Nữ nhân này đúng là ngốc. Thiên hạ làm gì có nữ tử nào bằng lòng để của hồi môn của mình lại cho một đứa cháu ngoại không cùng huyết thống chứ, chỉ có nàng mới ngốc như vậy, khóc như một đứa trẻ.

Bàn tay to thon dài nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, hắn cảm giác được nàng đang run. Các hạ nhân đều tránh rất xa, sợ sẽ nhìn thấy cái gì không nên thấy.

Khóc một lát, nàng lau khô nước mắt.

“Khi nào đi?”

“Chắc là trong mấy ngày này.”

Nàng vừa nghe vậy, nước mắt lại chảy xuống, sao lại nhanh như vậy?

“Sao hắn không thể đợi thêm chút, vừa đến đã muốn cướp lại con, không cho người khác thời gian chuẩn bị. Chàng đi nói với hắn, bảo hắn ở lại kinh thành, muốn thăm con thì lúc nào cũng có thể đến thăm.”

“Không thể, thân phận của hắn đặc biệt, không thể ở lại kinh thành.”

Nàng hừ lạnh mang theo giọng mũi, “Thân phận gì mà không thể ở lại kinh thành? Chẳng lẽ là sợ người khác biết hắn còn sống, có người muốn đến cửa đòi nợ?”

Lời này có hơi giận dữ.

Hắn bất đắc dĩ vươn tay, dùng ngón tay lau nước mắt cho nàng, “Hắn là Thái tử nước khác.”

Thật hay giả?

Nàng nghi ngờ nhìn hắn, chẳng phải nói là Đàn gia đã lụn bại từ lâu rồi sao, sao tự nhiên lại thành Thái tử?

“Rất phức tạp, lúc nào rảnh ta sẽ kể cho nàng. Nhưng bây giờ chúng ta không thể ngăn cản hắn đưa nhi tử ruột của mình đi. Nếu cưỡng ép ngăn cản cha con bọn họ nhận nhau, sau này Cẩm Nhi lớn lên biết được, thằng bé sẽ oán nàng.”

Hắn nói đúng, nàng cắn môi, nước mắt lại chảy xuống.

Nàng không phải nương của Cẩm Nhi, làm gì có quyền không cho cha con bọn họ ở bên nhau.

Chỉ là, nàng thật sự không nỡ.

Hai ngày sau, nàng bế Đàn Cẩm ng ồi xe ngựa đi. Dọc theo đường đi, nàng ôm chặt bé, bé rất vui, hai ngày nay cữu mẫu luôn ở bên mình, và cả cữu cữu nữa, cùng thường xuyên chơi với mình.

Nếu sau này cữu mẫu và cữu cữu đều vậy thì đúng là tốt biết bao.

“Cữu mẫu, hôm nay chúng ta đi đâu thế?”

Cổ họng nàng nghẹn lại, nói: “Chúng ta... đến chùa Thiên Lôì.”

Chùa Thiên Lôì ngoài kinh thành là một tòa tháp cổ trăm năm. Bên trong hương khói rất nồng, từng bách chót vót. Hôm nay là lễ Mộc Phật mỗi năm một lần, người dân khắp nơi và những gia đình giàu có sẽ đến để nhuốm ít hương khói, cầu xin cho cả nhà bình an.

Vừa nghe nói đến chùa Thiên Lôì, Đàn Cẩm há to cái miệng nhỏ. Lúc ở học đường bé đã nghe các bạn nhắc đến lễ Mộc Phật, còn biết trong lễ Mộc Phật bán rất nhiều đồ ăn vặt.

Rõ ràng là chuyện vui vẻ như vậy, nhưng vẻ mặt của cữu mẫu như sắp khóc.

“Cữu mẫu, người làm sao vậy?”

“Cứu mẫu không sao, gió thổi vào mắt thôi.”

Đàn Cẩm hơi nghi ngờ, ng ỡ trong xe ngựa làm gì có gió? Nhìn thấy màn xe kẽ lay động, bé th ần nghĩ chẳng lẽ là thổi vào lúc đó? Bé vươn bàn tay nhỏ đến, nhẹ nhàng xoa mắt nàng.

Nàng lập tức ngẩng đầu lên, không cho nước mắt chảy xuống. Tay ôm chặt bé, sợ bé nhìn thấy nước mắt trong mắt mình.

Đàn Cẩm tuy nhỏ nhưng lại rất nhạy cảm.

“Cứu mẫu, có phải người đang khóc không?”

“Không... không phải.” Nàng càng ôm bé chặt hơn, cơ thể nho nhỏ của bé con vẫn còn rất non nớt. Nghĩ đến cảnh bé sẽ rời khỏi mình, đi đến nơi xa xôi, tim nàng như bị dao cắt

“Cẩm Nhi, con nghe cứu mẫu nói. Bất kể sau này con ở đâu, cứu mẫu sẽ mãi nhớ về con.”

Cao thị ng ỡ bên cạnh đã bắt đầu lau nước mắt, là người h ầu hạ biểu thiếu gia, lúc phu nhân bảo bọn họ thu dọn tất cả đồ vật của biểu thiếu gia, bà đã loáng thoáng đoán ra được đi ầu gì đó.

Xe ngựa bắt đầu xóc nảy, xem ra là vào đường núi.

Úc Vân Từ ngừng lại một lúc lâu, hít thật sâu, “Cẩm Nhi, con nhìn đường chúng ta đi xem, có chỗ bằng phẳng, có chỗ gập gh ềnh. Nhưng dù có bằng phẳng cũng được, gập gh ềnh cũng được, con phải nhớ lấy, nếu phía trước không có đường thì đến tìm cứu cứu cứu mẫu, chúng ta sẽ mãi chờ con.”

Dù có thông minh thế nào thì rốt cuộc Đàn Cẩm cũng chỉ là một đứa trẻ, không nghe ra ẩn ý sâu xa trong lời nói của nàng.

Bánh xe ngựa không ngừng lăn, nàng cảm thấy con đường này quá ngắn, sao mới một lúc mà đã đến chân núi chùa Thiên Lô. Xuống xe ngựa,

nhìn thấy núi cao bị các lá cây nhiều màu phủ lên, tâm trạng nàng chẳng hề thoải mái.

Người đi chùa rất nhiều, bên trong có chỗ bày quán bán đồ. Đàn Cầm nhanh chóng bị các loại kẹo đường, bánh đậu và tượng đất sét thu hút, một lúc sau, miệng bé đã ngậm vài xâu đồ.

Nàng miễn cưỡng nở nụ cười, đi theo sau bé.

Đi lên bậc thang, sau khi vào trong chùa, nàng dẫn Đàn Cầm đi thắp một nén hương, ước nguyện của nàng chỉ có một, đó là hy vọng Phật Tổ phù hộ sau này Cầm Nhi khỏe mạnh bình an.

Có một lão hòa thượng gần sáu mươi tuổi xếp bằng phía trước miếu điện, lão hòa thượng mặc áo lụa màu vàng đất, miệng đang không ngừng niệm kinh Phật. Qua khoảng thời gian một nén hương sau, lão hòa thượng niệm kinh xong, mở mắt ra.

Đôi mắt già mà cơ trí nhìn bọn họ một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Hai vị thí chủ đều không phải người bình thường.

Úc Vân Từ hành Phật lễ với ông ấy, sau đó đưa Đàn Cầm đi.

Nghe nói trong chùa Thiên Lô nổi tiếng nhất là rừng phong đỏ sau chùa. Tương truyền nếu có một đôi thiếu nam thiếu nữ có thể nhặt được hai chiếc lá giống nhau trong rừng phong đỏ thì chính là nhân duyên được Phật ban cho.

Tất nhiên nàng không tin, trên đời không thể có hai chiếc lá giống nhau.

Mấy lời đồn đãi đó toàn là lừa người ta.

Có rất nhiều người ngắt lá đỏ, Đàn Cầm buông tay nàng ra, chạy băng băng như những đứa trẻ khác, đuổi theo lá đỏ đang rụng xuống. Không lâu sau, bé cầm một chiếc lá, chạy đến chỗ nàng.

“Cửu mẫu, người xem, chiếc lá này đẹp quá.”

Nàng nhận, khen ngợi: “Đúng vậy, lá cây của Cẩm Nhi đẹp nhất trong khu rừng này.”

“Cẩm Nhi tặng cửu mẫu.”

Sau khi được khen, thằng bé lại càng thích thú, vội vàng chạy đi nhặt lá.

Trong rừng có cả nam lẫn nữ, đã là Mộc Phật thì có rất nhiều người đến, cái gì cũng xin. Nàng nghe có vài vị phụ nhân đang thảo luận về cái thềm trong chùa có linh nghiệm hay không, còn có người nhắc đến võ thần.

“Ai da, ta nói này, xin con thì phải đến Võ Thần Từ. Nghe nói linh lắm...”

“Đúng vậy, ta có một biểu muội xin võ thần, hôm qua nghe nói có thai rồi đấy...”

Nghe thấy bọn họ bàn tán, nàng cười hiểu ý. Võ thần ban con cái gì, nếu thật sự ban được thì cũng chỉ ban cho một mình nàng. Những người đó chỉ là trùng hợp thôi.

“Khuông Trường Phong giết chóc nhiều vô kể, không ngờ sau khi chết được tôn sùng làm võ thần, còn có người đến trước mặt hắn ta xin con. Những người này không sợ sát khí của hắn vẫn còn, ngược lại sẽ mất dương thọ sao? Lão nô thấy sau khi hắn chết vẫn được người khác siêu độ, thân mình đã khó giữ nổi mà còn bảo vệ người khác, đúng là buồn cười!”

Nàng nghe xong, lòng vô cùng giận dữ.

Là ai, dám chửi bới nam nhân của nàng sau lưng à.

Nàng nhìn xung quanh, thấy một nam tử đang đứng quay lưng về phía mình. Nam tử mặc đồ màu trắng, gầy gò như trúc. Còn người nói lời này là lão giả bên cạnh nam tử, nhìn giống nô tài.

Lão giả kia lại nói tiếp: “Chủ tử, ngài nghe những người đó nói xem, sao bọn họ không nhắc đến chuyện năm đó Khuông Trường Phong suýt thì diệt...”

“Câm miệng! Bớt nói lại, Khuông Trường Phong giết chóc nhiều. Nếu nói thực sự có thiên đạo báo ứng thì cũng không chỉ có một mình Khuông thị gặp phải báo ứng.” Nam tử khiển trách, ngữ khí trầm xuống, “Chúng ta... chẳng lẽ không giống vậy sao?”

“Chủ tử...” Lão giả kia không đồng ý, vẫn muốn nói tiếp, nhưng nhìn thấy sắc mặt khó coi của chủ tử nhà mình đành phải im lặng.

Úc Vân Từ nhăn mày, không biết nam tử này là người nào.

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của nàng, nam tử chậm rãi quay đầu lại, lộ ra một gương mặt thanh tuấn. Nàng thán khen một tiếng, nam tử này rất đẹp, sắc mặt tái nhợt, có vẻ đẹp của người bị bệnh.

Nam tử nhìn thấy nàng, ánh mắt hơi loé sáng, nhìn sang bên cạnh nàng, ánh mắt chợt có một tia thất vọng.

Đúng lúc này, Cẩm Nhi đuổi theo lá cây chạy đến, tay cầm hai chiếc lá, khuôn mặt nhỏ đỏ vì hưng phấn, “Cữu mẫu, người xem, Cẩm Nhi lại tìm được hai chiếc lá đẹp này.”

Nàng chú ý đến, lúc Cẩm Nhi chạy tới, ánh mắt nam tử kia đột nhiên sáng ngời.

Nàng đoán ra điếu gì đó, quả nhiên thấy hắn nhìn Cẩm Nhi chằm chằm.

Lòng nàng bắt đầu chùng xuống, nàng ôm đứa bé trước mặt, đôi mắt ra sức chớp chớp, không cho nước mắt chảy xuống. Thời khắc xa nhau sắp đến, nghìn câu vạn chữ cũng không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Đàn Cẩm muốn cho nàng xem lá cây, bèn tránh khỏi cái ôm của nàng.

Nam tử kia chậm rãi đi tới, đứng cách một bước, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Đến gần, nàng có thể nhìn thấy diện mạo của hắn rõ hơn. Đôi mắt trong veo, rất giống Cẩm Nhi. Nàng nghĩ là nàng đã đoán được thân phận của đối phương rồi. Nam tử này khớp với người mà Cẩm Nhi kể.

Trong lúc lơ đãng, Đàn Cẩm liền nhìn thấy hắn. Đầu tiên thằng bé ngò vục “ấy” một tiếng, sau đó đôi mắt trừng lớn, miệng há ra. Thằng bé nhào đến chỗ nam tử kia, cúi đầu vào trong ngực hắn.

Mắt nàng đắm lệ mông lung, nhìn nam tử kia bẽ Cẩm Nhi lên, nghe thấy Cẩm Nhi vui mừng gọi cha.

Chương 99

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quả nhiên bọn họ là cha con.

Nam tử kia nhìn qua, bày tỏ vẻ cảm kích với nàng. Nàng rất muốn nói, nàng không cần cảm kích, nàng chỉ cần Cẩm Nhi. Nhưng nàng không thể nói ra, đó là con hấn, bọn họ mới là cốt nhục chí thân.

“Cảnh phu nhân, có thể qua bên này nói chuyện được không?”

Nàng vốn xinh đẹp, hấn cũng là nam tử xuất sắc, và cả Cẩm Nhi hấn bế trong lòng nữa. Người không biết nhìn qua còn tưởng là một nhà ba người.

“Được.”

Mấy người bước sang bên cạnh, đứng dưới một cây phong đỏ. Gió thu thổi qua, lá cây bắt đầu nhảy múa như những con bướm bướm.

“Xin hỏi người là?”

Nàng hỏi, dù đã đoán ra thân phận của hấn, nàng vẫn muốn xác nhận lại một lần nữa. Không ngờ hấn còn chưa trả lời, Cẩm Nhi đã cướp lời, “Cữu mẫu, đây là cha cháu.”

Hình như bé con nhớ ra gì đó, hỏi, “Cha, nương đâu?”

Trẻ con vẫn còn khá mơ hồ với khái niệm sống chết, nghĩ cha có thể xuất hiện thì chắc chắn là nương cũng sẽ không sao. Con người đen lúng liếng của bé đảo quanh khắp nơi, nhưng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong trí nhớ.

“Nương của con... không còn nữa rồi. Sau này cha ở bên con, được không?”

Đàn Cẩm gật đầu, đôi tay nhỏ càng ôm chặt cổ hần hơn.

Quan hệ huyết thống của hai cha con làm nàng khá cảm động. Nhớ đến lúc Hầu gia nói phụ thân của Cẩm Nhi hứa sẽ không cưới sinh nữa, nàng đánh giá cao nam tử trước mặt hơn một chút. Nàng không thể ích kỷ như vậy được, không thể vì sự luyến tiếc của bản thân mà ngăn cha con người khác đoàn tụ.

“Đàn... công tử sẽ ở kinh thành bao lâu?” Đắn đo một lát, nàng vẫn gọi hần là Đàn công tử thì tốt hơn.

“Chúng ta sẽ lên đường ngay lập tức.” Đàn Mặc Ngôn trả lời nàng, sau đó khẽ hỏi nhi tử trong lòng, “Cẩm Nhi, lát nữa con và cha sẽ về nhà, được không?”

Nhanh như vậy?

Nàng cố gắng khống chế cảm xúc của mình, nhưng đôi mắt đỏ ửng đã tiết lộ cảm xúc của nàng.

Đàn Cẩm nghiêng đầu nhìn nàng. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng bé đã loáng thoáng hiểu ra bọn họ sắp phải chia ly. Nước mắt bắt đầu tích tụ lại trong đôi mắt, miệng bé mếu máo.

“Cẩm Nhi, chờ con lớn hơn một chút, cha sẽ đưa con đến thăm cữu cữu và cữu mẫu, được không?”

Đàn Cẩm không biết trả lời thế nào, bật khóc “òà” một tiếng. Khóc đến nổi ruột gan nàng quặn thắt, nước mắt đầm đìa, nàng quay đầu đi, ra sức dùng khăn lau nước mắt.

“Cẩm Nhi ngoan... cùng cha về nhà đi, sau này nhớ cữu cữu cữu mẫu thì đến thăm chúng ta.”

Dùng hết toàn lực nói xong, nàng đã rơi lệ đầy mặt.

Không biết khi nào, một bóng người cao gầy đã đứng phía sau nàng, tay đặt lên vai nàng. Nàng như tìm được chỗ để dựa vào, suýt nữa thì người mềm nhũn.

Người phía sau duỗi bàn tay to đến, vững vàng đỡ lấy cơ thể nàng.

Phu thê bọn họ đều có diện mạo xuất chúng, dù đứng đâu cũng có thể hấp dẫn vô số ánh mắt. Thêm cả hai cha con Đàn gia xuất sắc bên cạnh, có vài người đã dựa vào những câu truyện trong thoại bản trong đầu mà tạo ra vở kịch yêu hận tình thù rắc rối phức tạp.

Càng ngày càng nhiều người chú ý đến bọn họ, ánh mắt tìm tòi không ngừng hướng qua bên này.

Đàn Mặc Ngôn biết không nên ở lại đây lâu, hắn nói với bọn họ, “Mặc Ngôn đa đa hai vị, vậy thì, cáo từ.”

Nói rồi hắn ôm Cẩm Nhi đi qua tạm biệt lần cuối cùng. Cẩm Nhi lộ đầu ra từ trong lòng hắn, lúc này mới thấy cửa cửa cũng đến. Cẩm Nhi biết sự uy nghiêm của cửa cửa, bé lập tức ngừng tiếng khóc, nấc nghẹn.

Úc Vân Từ lau khô nước mắt, bảo Cao thị và Hỉ Nhạc tiến lên, “Đàn công tử, hai vị này đều là người hầu hạ Cẩm Nhi, vô cùng ổn thỏa. Tuy Cẩm Nhi còn nhỏ nhưng suy nghĩ lại tinh tế. Nếu tùy tiện đổi người thì e là sẽ không quen.”

“Cảnh phu nhân suy nghĩ thật chu đáo, hai người này ta nhận, Mặc Ngôn cảm tạ một lần nữa.”

Đàn Cẩm nhìn cửa cửa nhìn cửa mẫu, nhìn phụ thân mình, sau đó nhanh chóng hiểu ra. Miệng bé mếu máo, từng giọt nước mắt to tròn lăn xuống.

“Cha, chúng ta ở cùng cửa cửa cửa mẫu, được không?”

Đàn Mặc Ngôn lắc đầu, “Đó là nhà cửa cửa cửa mẫu, chúng ta không thể ở lại đó mãi được. Cha đừng ý với con, sau này con nhớ cửa cửa cửa mẫu thì cha sai người đưa con đến đây nhé.”

“Cầm Nhi, cha cháu nói không sai. Trẻ con đâu phải ở cùng cha mẹ, nếu cháu nhớ chúng ta thì có thể đi thăm chúng ta bất cứ lúc nào. Cháu nhớ lấy, sau này phải nghe lời cha cháu...”

Vẫn còn nhiều lời, nhưng Úc Vân Từ không nói tiếp được nữa.

Mắt Cầm Nhi sưng đỏ, mũi cũng ửng hồng, bộ dáng khóc thút thít khiến nàng đau lòng.

Cao thị và Hỉ Nhạc ai nấy kéo một cái bọc, đập đầu ba cái với hai phu thê bọn họ, sau đó đứng phía sau cha con Đàn thị. Đàn Mặc Ngôn bế nhi tử hành lễ với bọn họ, lại cảm tạ ơn chăm sóc Cầm Nhi của bọn họ một lần nữa.

Từ biệt không có tiếng động, chỉ có rơi lệ.

Sau khi bọn họ đi rồi, bóng người đã biến mất hoàn toàn, Úc Vân Từ cảm thấy linh hồn mình bị hút sạch, không thể chống đỡ được nữa. Nàng quay đầu lại, nhào vào lòng Cảnh Tu Huy ền khóc nức nở.

“Hầu gia... Ta không nở bỏ... không nở bỏ thằng bé...”

Hắn ôm nàng, lẩm bẫm nói nhỏ, “Ta biết.”

Hai người ôm nhau, trong mắt người khác thì đây là hành vi đĩ phong bại tục. Nữ tử xinh đẹp yếu điệu, nam tử cao gầy lạnh lùng, rất nhiều khách hành hương nhìn qua. Có người hâm mộ, có người khinh thường, có người bắt đầu bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ bên này.

Nhưng e ngại khí thế toàn thân Cảnh Tu Huy ền nên không có ai dám đến gần.

Cầm Nhi đi rồi, dù phong cảnh trong núi có đẹp thì nàng cũng không có hứng thú. Nàng khóc rất lâu, cuối cùng cũng ngừng, ngẩng đầu nhìn lá phong rụng xuống.

Sau đó nàng lấy ra một chiếc lá từ trong ống tay áo, Cẩm Nhi vừa mới tặng nó cho nàng.

“Hầu gia, chúng ta về đi.”

“Được.”

Sau khi quay về Hầu phủ, nàng ủ rũ ng ã dựa vào giường, chẳng muốn làm gì, chẳng muốn nhúc nhích. Thái Thanh và Truyện Họa đều biết tâm trạng nàng không tốt nên đi đường rất nhẹ nhàng.

Cảnh Tu Huy ãn ng ã cạnh nàng, mắt r ù xuống.

Bày bữa tối xong, các hạ nhân lui hết ra ngoài.

Hắn kéo nàng dậy, “Ăn chút gì đi.”

“Hầu gia, lòng ta khó chịu.” Nói xong nàng kéo lấy tay hắn đặt lên ngực mình, “Nơi này trống rỗng một khoảng lớn, từ nhỏ người khác đã nói thân duyên của ta mỏng. Ngoài tổ mẫu ra, ta không có người thân nào khác. Cẩm Nhi là người ta thân đầu tiên ở đây, chàng không biết ý nghĩa của thằng bé đối với ta đâu. Nếu nói ta cứu rồi thằng bé, không bằng nói là thằng bé đã trấn an tâm trạng bối rối bơ vơ của ta.”

“Chúng ta vẫn sẽ gặp lại thằng bé.”

Nàng lắc đầu, nước mắt chảy xuống, “Hầu gia, chúng ta đều biết, khả năng này cực kỳ nhỏ.”

“Sẽ có ngày đó, ta bảo đảm.”

Nàng ôm lấy eo hắn, chôn mặt vào ngực hắn, khóc nức nở.

Ngày hôm sau nàng đã đi ãu chỉnh lại tâm trạng, nhưng người sáng suốt ãu có thể nhìn ra sự nhung nhớ trong đôi mắt nàng. Nàng sẽ tản bộ trong vườn, yên lặng nhìn ã kiến trên mặt đất r ã ã ra.

Có lúc nàng sẽ lẳng lặng ng ồi trong phòng Cẩm Nhi, ng ồi ở đó rất lâu. Nàng sờ đông sờ tây, cứ nghĩ biết đâu Cẩm Nhi sẽ nhảy ra từ chỗ nào đó, khẽ gọi nàng, “cữu mẫu”.

Tâm trạng chủ tử không tốt, hạ nhân cũng áp lực theo.

B ầu không khí trong phủ rất áp lực, nàng biết nguyên nhân, nàng hiểu, nhưng lại không có sức để thay đổi.

Tiết thu ngày càng đậm, hôm sau lạnh hơn hôm trước, lá trên cây rụng càng nhiều. Nàng đứng dưới gốc cây, ngửa đầu nhìn ngọn cây, dường như bên tai vẫn vang lên tiếng cười nói vui đùa của trẻ con.

Hình ảnh chơi đùa với Cẩm Nhi không ngừng hiện lên trước mắt. Bây giờ thằng bé đến đâu rồi? Liệu thằng bé có đói không, có khóc không? Có Cao thị và Hỉ Nhạc ở bên, chắc thằng bé sẽ nhanh chóng thích ứng thôi.

“Gâu... Gâu...”

Tiếng chó sủa kéo nàng quay lại từ trong mạch suy nghĩ, nàng cúi đầu, nhìn thấy một cục trắng tinh bên chân mình, chạy tới chạy lui như một cục kẹo bông gòn.

Ai mang bé cún này vào đây vậy?

Nàng nghĩ vậy, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy một bóng người cao g ầy.

Hốc mắt nàng nóng lên, “H ầu gia...”

“Đây là tuyệt sư khuyển chỉ có ở Lũng Bắc, rất thông minh.”

Nhìn con vật nhỏ vẫn đang lăn qua lộn lại bên chân nàng, nàng rất cảm động, bèn nở một nụ cười, “H ầu gia có tâm.”

Nàng khom người bế cún con lên.

Cún con đeo một chuỗi chuông bạc trên cổ, chuông xâu lại bằng tơ đỏ, nhìn rất thích. Nàng nhìn nó, nó cũng nhìn nàng, trông rất ngoan ngoãn.

“Đúng là đáng yêu, chúng ta lấy cho nó cái tên đi.”

“Phu nhân lấy đi.”

Nàng cười, nhìn lá trên cây rụng xuống, “Hay gọi là Diệp Tử đi.”

Tên này nghe rất kỳ lạ, không giống tên chó, nhưng nàng vui là được. Hấn bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt mang theo vẻ quan tâm, biết nàng vẫn chưa thoát ra khỏi sự thương cảm khi phải xa cách.

“Công chúa điện hạ...” Truyện Họa vội vàng vào sân, gấp gáp hành lễ, “Nô tỳ gặp Hầu gia... Có một nha đầu lạ mắt đến, nói là... Lão phu nhân Khuông gia... mang theo người đến Vệ gia, đòi nghiệm thân cho Vệ tiểu thư...”

Cái gì?

Khuông lão phu nhân bị ai xúi giục, sao lại dẫn người đến Vệ gia làm loạn? Vệ Thanh Anh chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, sao mà chịu được chuyện này.

“Khuông thiếu gia đâu? Người có hỏi không?”

“Nô tỳ... hỏi rồi ạ... Khuông thiếu gia... ở Vệ gia.”

“Mau chuẩn bị xe ngựa.”

Xem ra chuyện rất t ối tệ, ngay cả Đình Sinh cũng không ngăn cản được, có lẽ Khuông lão phu nhân đang rất giận dữ nên Đình Sinh mới sai người đến đây mời nàng, muốn nàng đến cứu.

Dẫn dò xong, nàng vừa bỏ lá cây xuống vừa nhanh chóng về phòng soi gương, chỉnh lại vẻ ngoài, nói với Cảnh Tu Huyền: “Hầu gia, ta đi xem xem.”

Hấn đồng ý, sai Tả Tứ đi theo.

Trong Vệ phủ, Vệ đại nhân không có nhà.

Vệ Thanh Anh quỳ gối trước mặt Khuông lão phu nhân, mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy khó kiềm chế. Còn Khuông Đình Sinh cũng quỳ với nàng ấy, thấp giọng cầu xin tổ mẫu mình thương tình.

“Tổ mẫu, người về đi. Tôn nhi xin người, nếu người thật sự muốn làm vậy, Vệ cô nương sẽ phải làm người thế nào, sau này tôn nhi làm gì còn mặt mũi nào để gặp người khác?”

Khuông lão phu nhân ngồi trên ghế bành, gương mặt luôn nghiêm túc bấy giờ đã vô cùng tức giận.

Bà chỉ vào Vệ Thanh Anh, “Hay lắm, còn chưa vào cửa Khuông gia mà đã khiến Đình Sinh dám ngỗ nghịch với cả tổ mẫu...”

“Lão phu nhân, Thanh Anh không có...”

“Người còn nói không có, vậy ta hỏi người. Ngày ấy ở Ngọc Trinh Quán, người có mặt trong sạch không? Người nhìn ta, trả lời ngay!” Khuông lão phu nhân gầm lên giận dữ, đập bàn.

Vệ Thanh Anh run bắn người, miệng đắng chát, đôi mắt bất giác nhìn sang Khuông Đình Sinh. Hấn lắc đầu, ý bảo nàng nhất định phải im lặng, tuyệt đối không được thừa nhận.

“Ta đang hỏi người, người nhìn Đình Sinh làm gì?”

Khuông lão phu nhân thấy nàng như vậy thì càng tức hơn. Thấy thế nào cũng ngứa mắt, với nhân phẩm và tướng mạo của tôn tử của mình, nếu không phải là do nàng ta thì sao phải lo không cưới được cô nương tốt hơn chứ.

Khuông Đình Sinh bình tĩnh nói: “Tổ mẫu, rốt cuộc người nghe được lời đồn từ đâu, sao lại có thể tùy ý nghi ngờ sự trong sạch của Vệ cô nương chứ?”

“Cháu vội vã che giấu cái gì? Sao Khuông gia lại nuôi dạy ra một đứa con cháu như vậy không biết? Một nữ tử thất trinh mà cháu còn che chở

như báu vật. Cháu nói xem, làm thế nào để cháu không phụ lòng liệt tổ liệt tông Khuông gia, làm thế nào để cháu không phụ lòng người cha đã chết của cháu? Làm thế nào để không phụ lòng ta?”

Khuông lão phu nhân vô cùng đau đớn, bà vốn không thích đính hôn với Vệ gia, nhưng tôn tử cứ khăng khăng kiên quyết, con dâu cả cũng nói hết lời hay, bà cân nhắc rất lâu mới miễn cưỡng đồng ý.

Nào ngờ cô nương Vệ gia đã mất trong sạch từ lâu.

“Vệ cô nương, nếu người là một cô nương tốt và biết đi đâu thì tất nhiên phải biết mình nên làm gì. Lão bà tử ta không phải là không biết đạo làm người, ta đồng ý với hôn nhân của các người là do không có thành kiến với Vệ gia các người, không bất mãn với phẩm chất của người. Nhưng nếu người đã thật sự thất trinh thì người để tay lên ngực tự hỏi xem, người có tư cách gì để gả cho nam nhi tốt như Đình Sinh?”

Vệ Thanh Anh cắn chặt môi, nén nước mắt.

Chuyện xảy ra ở Ngọc Trinh Quán là cảnh ngộ mà nàng vĩnh viễn không muốn nhớ lại. Bây giờ bị người ta tàn nhẫn vạch trần, nàng cảm thấy như bị lột sạch quần áo rồi quất roi, hận không thể tìm khe đất mà chui vào.

Đúng vậy, nàng không có tư cách gì để gả cho bất cứ ai. Nhưng Khuông thiếu gia có ơn với nàng, nàng phải báo ơn!

Thấy nàng như vậy, Khuông lão phu nhân đã biết tất cả. Ánh mắt bà chợt trở nên nguy hiểm hung ác, phất tay ra hiệu với các bà tử. Hai bà tử này được mời từ bên ngoài về, đều là bà mụ.

Bọn họ ra tay, có thất trinh không, cứ nghiệm là biết

Khuông Đình Sinh ngẩng đầu nhìn thẳng vào Khuông lão phu nhân, “Tổ mẫu... do tôn nhi không tốt. Đúng là Vệ cô nương... đó là vì tôn nhi lỗ mãng, lần đầu tiên gặp Vệ cô nương trong núi rừng đã yêu nàng ấy, tình khó khống chế...”

“Đình Ca Nhi!”

Khuông lão phu nhân hét lên thất thanh, cắn chặt răng.

Nước mắt cố kìm nén của Vệ Thanh Anh chảy xuống, nàng nhìn hấn.

Hấn dùng ánh mắt trấn an nàng, nói tiếp: “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi sai của Đình Sinh, không liên quan gì đến Vệ cô nương, xin tổ mẫu trách phạt!”

Úc Vân Từ vừa mới vội vã chạy đến đã nghe được lời hấn nói, nàng vừa đau lòng vừa buồn. Đình Sinh mới mười một tuổi thôi, vì sao đã phải gánh nhiều trách nhiệm như vậy cơ chứ.

Lý do thoái thác này, không chỉ nàng không tin, Khuông lão phu nhân cũng không tin. Một thiếu niên mười một tuổi, dù vóc người có cao thì cũng không chắc là có thể làm được chuyện khuê phòng.

“Công chúa điện hạ, sao ngài lại đến?”

Khuông lão phu nhân ngạc nhiên đứng dậy, thi lễ với nàng. Nếu là trước đây, nàng sẽ đỡ bà dậy để người già không phải khom lưng. Nhưng hôm nay nàng tức giận nên nàng nhận hết lễ của bà.

“Khuông lão phu nhân, ta không biết bà nghe ai xúi giục mà lại đi làm khó đứa trẻ nhà mình. Bà không nghĩ người nọ có ý định gì sao, người đó đâu có mong Khuông gia được yên ổn? Bà không những không tin đứa trẻ nhà mình, còn làm theo ý người khác, ép chúng phải đau khổ. Nếu thật sự có mệnh hệ gì, bà hối hận không kịp đâu!”

“Công chúa điện hạ không biết chuyện rồi, trước đó cô nương Vệ gia thất trinh, sau đó lừa hôn. Khuông gia ta đổ hết máu và mồ hôi vì Đại Triệu, bây giờ trong nhà chỉ còn duy nhất một nam nhi là Đình Sinh. Tuổi tác thân phụ đã cao, không thể chịu được nỗi khổ nào nữa, chỉ mong Đình Sinh có thể cưới được một thê tử tốt, hòa thuận mỹ mãn, làm rạng danh Khuông gia một lần nữa.”

Khuông lão phu nhân nói, đôi mắt già nua đong đầy nước mắt.

Đúng là bà rất đau khổ.

Úc Vân Từ khẽ thở dài, tiến lên đỡ bà dậy, “Ta biết nỗi khổ của lão phu nhân. Nhưng Thanh Anh là một cô nương tốt, còn Đình Sinh thì lớn lên bên bà, hẳn là người thế nào, chẳng lẽ bà không biết rõ sao? Cô nương mà hẳn nhìn trúng chắc chắn là có chỗ hơn người, bà nói xem có phải không?”

“Điện hạ, thần phụ tạm thời không đề cập đến tính nết của Vệ cô nương, nhưng sự trong sạch của nàng ta liên quan đến Khuông gia chúng ta... Thần phụ không thể mặc kệ không hỏi được đúng không?”

“Hỏi cũng không thể hỏi bằng cách này được, bà mang theo các bà tử đến cửa, chưa phân trắng đen mà đã đòi nghiệm thân nàng ấy. Đỡ thành cô nương nhà nào cũng không chịu nổi nỗi nhục nhã thế này.”

“Nếu ta không nghiệm thì tương lai sao có thể đi gặp liệt tổ liệt tông?”

Khuông lão phu nhân vô cùng đau thương, những vết hằn rãnh trên gương mặt già nua đó thô như thể bị khắc lên, chỗ nào cũng mang vẻ đau khổ.

“Lão phu nhân, bà nghe ta khuyên một câu. Dù cho người khác có nói gì, bà nghe thôi là được. Thế gian này có rất nhiều người bụng dạ khó lường, lần trước Đình Sinh được bệ hạ phong thưởng, e là có người ghen tỵ nên mới sinh sự vô cớ, mượn điếu này để chèn ép Khuông gia.”

Nếu nàng đoán không sai, người gây sóng gió sau lưng nhất định là Thành Băng Lan. Chuyện của Vệ Thanh Anh, ngoài bọn họ - những người che giấu giúp - thì cũng chỉ còn lại Thành Băng Lan.

Đã rất nhiều ngày nàng chưa nghĩ tới cái tên này, bây giờ nghĩ đến, vẫn ghê tởm như thường.

“Công chúa điện hạ, thứ cho thần phụ khó tuân mệnh.”

“Lão phu nhân, ông trời biết rõ sự hy sinh của Khuông gia với Đại Triệu. Toàn bộ Khuông gia, không chỉ có một mình bà sống trong nỗi khổ đau. Bà nhìn tôn tử của bà xem, hẳn mới chỉ mười một tuổi mà đã phải gánh vác toàn bộ vận mệnh của gia tộc. Nỗi khổ của hẳn, bà có biết không?”

Nhắc đến cháu trai của mình, sao lão phu nhân có thể không thương cơ chứ. Chính bởi vì thương cháu trai nên bà mới càng muốn cháu trai cưới một cô nương trong sạch, có thể giúp đỡ cháu.

“Điện hạ, sở dĩ thần phụ muốn nghiệm thân cô nương Vệ gia là vì không muốn cháu trai mình chịu thiệt thòi...”

Khuông Đình Sinh quỳ dập đầu, “Tổ mẫu, có thể cưới được Vệ cô nương là phúc mà tôn nhi đã tu luyện được ở kiếp trước, tôn nhi không chịu thiệt.”

“Đứa nhỏ ngốc này... Có phải nàng ta đã cho cháu uống canh mê hồn không?”

Sắc mặt Khuông lão phu nhân rất đau lòng, ánh mắt nhìn Vệ Thanh Anh càng căm ghét hơn. Tất cả là tại nữ tử không biết liêm sỉ này, rõ ràng là đã thất thân với người khác nhưng vẫn còn quẩn lấy cháu trai của bà.

“Người... nếu người vẫn còn một chút thể diện thì đừng quẩn lấy Đình Sinh nữa.”

“Lão phu nhân...” Vệ Thanh Anh đau đớn, nhưng không thể nói câu nào.

“Tôn nhi nói rồi, chính tôn nhi đã huỷ đi sự trong sạch của nàng ấy.”

“Nghịch chướng này!” Khuông lão phu nhân giơ quả trượng trong tay lên đánh Đình Sinh. Đình Sinh cũng không né, trượng gỗ đập mạnh vào tấm lưng gầy yếu của hẳn.

“Sao cháu lại không tránh chứ?” Khuông lão phu nhân đau lòng, không ngừng gõ quả trượng.

Úc Vân Từ cảm thấy trong mắt mình toàn là nước mắt, mấy ngày gần đây nàng rất mau nước mắt, một chuyện nhỏ thôi cũng khiến nàng đau lòng rất lâu. Nàng muốn trách Khuông lão phu nhân, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt xuống. Một người già mất trượng phu mất con, gửi gắm hy vọng duy nhất lên người cháu mình, có gì sai sao?

Còn cả Đình Sinh nữa, sinh ra là người Khuông gia, lưng đeo gánh nặng to lớn. Bả vai gầy yếu của hắn còn có thể gánh vác được bao lâu?

Vệ Thanh Anh thì sao?

Xảy ra chuyện như vậy, thân là người bị hại, còn bị người đời làm nhục và đối xử lạnh nhạt, nàng ấy vô tội đến nhường nào?

Tất cả trách ai? Muốn trách thì chỉ có thể trách thói đời này, trách sự trọng nam khinh nữ tàn ác này.

Khuông lão phu nhân khóc không thành tiếng, trên gương mặt dãi dầu sương gió là vẻ thất vọng, là vẻ đau lòng. Bà nhìn đứa cháu duy nhất, đôi mắt dãn ảm đạm xuống.

Toàn bộ thính đường ngập tràn sự thương cảm, thật lâu vẫn chưa tiêu tan.

Úc Vân Từ khẽ thở dài, đi qua đỡ Khuông lão phu nhân, “Lão phu nhân, con cháu có phúc của con cháu, sao ngài không nghĩ thoáng hơn, chỉ cần con cháu vui vẻ, những cái khác cần gì phải để ý.”

“Điện hạ, nói thì dễ, làm mới khó.”

Khuông lão phu nhân vịn tay nàng đứng dậy, một tay cầm quả trượng, loạng choạng đi ra ngoài. Lúc sắp bước qua người Khuông Đình Sinh, nước mắt bà tuôn ra ào ạt, bà đau lòng hỏi, “Đình Ca Nhi, con nói cho tổ mẫu, vì sao, đây là vì sao chứ?”

Khuông Đình Sinh không thể trả lời tổ mẫu của mình, chỉ có thể liên tục đập đầu áy náy.

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Hắn cũng từng hỏi mình như vậy vô số lần. Nhưng không ai có thể trả lời hắn, hắn biết, đây là một câu hỏi không thể giải đáp. Trừ khi hắn có thể đứng trên chỗ đủ cao, như vậy hắn mới dám nói cho người khác, rốt cuộc tất cả là vì sao.

Úc Vân Từ nhìn Đình Sinh và Vệ Thanh Anh đang quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói: “Các người đứng lên đi.”

Còn hai bà mẹ kia, tin rằng không cần nàng nói, Khuông lão phu nhân cũng sẽ lập kín miệng bọn họ. Đình Sinh và Vệ Thanh Anh đứng lên, Vệ Thanh Anh bước đến trước mặt nàng, thi lễ thật lớn.

“Thần nữ cảm ơn công chúa.”

“Người là một cô nương tốt, người khác nói cái gì, cứ kệ bọn họ nói. Người phải nhớ lấy, người không sai, không phải đau khổ vì lỗi lầm mà người khác phạm phải.”

“Điện hạ...”

Vệ Thanh Anh há miệng, lại quỳ xuống thi lễ lớn.

Chưa từng có ai nói những lời này với nàng. Trong vô số đêm, nàng đầu bưng tỉnh từ cơn ác mộng. Những người trong giấc mơ có gương mặt dữ tợn, bọn họ cười ác độc, nhào đến chỗ nàng.

Nếu không phải là sợ phụ thân đau lòng thì nàng thật sự muốn chết quách đi cho xong.

Nhưng nàng không chết, có Khuông thiếu gia che chở, nàng cảm thấy dù có nhiều gian nan thế nào đi nữa thì vẫn có thể bước qua.

Úc Vân Từ vỗ tay nàng ấy, rồi nhìn Khuông Đình Sinh. “Các người phải tốt đấy.”

“Đình Sinh hiểu ạ.”

“Người...”

Lời còn lại chưa nói xong, Úc Vân Từ cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt tối sầm lại.

Nàng có thể nghe được tiếng hô kinh hãi của Đình Sinh, có thể nghe thấy tiếng Vệ Thanh Anh sai người đi mời đại phu, cảm giác có người đỡ nàng lên giường, nhưng nàng chẳng thể nói gì.

Nàng nhanh chóng chìm vào trong bóng tối. Chỗ nào cũng đen như mực, nàng hoảng sợ muốn kêu cứu, nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Đột nhiên, một ánh sáng chậm rãi hiện lên từ phía xa, nàng mới thấy rõ mình đang đứng ở một nơi đờng không mông quạnh, không có một ai. Phía trước là sương mù dày đặc, che khuất khung cảnh xung quanh.

Bỗng nhiên một đứa trẻ xuất hiện trên đờng cỏ hoang vu.

Nàng cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ đứa trẻ kia, muốn biết đó có phải Cẩm Nhi không. Nhưng dù nàng có cố gắng thế nào, nàng cũng chỉ có thể thấy một bóng dáng mơ hồ.

Hình như đứa bé kia rất vui mừng khi nhìn thấy nàng, đôi chân ngắn tũn chạy đến chỗ nàng.

Nàng nghe thấy tiếng trẻ con thanh thúy vọng lại.

“Nương, nương.”

Chương 100

Tải ebook: dtv-ebook.com

Không biết đã qua bao lâu, nàng dần dần tỉnh lại, lọt vào trong tầm mắt là màn lụa quen thuộc, đây là phòng mình. Nàng nghi hoặc, không phải mình đang ở Vệ phủ sao? Nàng vờ từ khi nào vậy?

Mới vừa tỉnh lại nên đầu óc nàng vẫn hơi mụ mị, trái lại thứ rõ ràng nhất là giấc mơ khi nãy, cảnh trong mơ khiến nàng hết hoảng.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng nam khàn khàn vang lên, nàng nghiêng đầu, đối diện với một ánh mắt quan tâm sâu thẳm.

“Ta về thế nào vậy?”

Hỏi đến chuyện này, Cảnh Tu Huyền mất tự nhiên ho nhẹ một cái. Trời biết lúc hắn biết tin nàng ngất xỉu ở Vệ gia, hắn như phát điên. Đại phu mà Vệ gia mời đến bị hắn nắm cổ áo hỏi chuyện, sợ đến mức suýt thì tè ra quần.

Lúc đại phu lắp bắp nói nàng có thai, quả thực hắn không dám tin vào tai mình.

Nàng mang thai rồi?

Hắn sắp làm cha rồi?

Tuy rằng hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày làm phụ thân, con cái thì hắn cũng nghĩ là có thể có có thể không. Nhưng thật sự đến ngày này, hắn nhận ra mình mừng như điên, trước nay chưa từng mừng như vậy.

Sau khi đưa nàng về, hấn bảo Liễu Tân đến khám mạch. Liễu Tân nói thai tượng của nàng khá ổn, nhưng bởi vì trước kia thể chất thiên hàn nên để ổn thỏa thì vẫn phải kê thuốc an thai.

“Nàng có muốn ăn gì không?”

Hỏi một đặng hấn trả lời một nẻo, nàng nghi ngờ nhìn hấn.

“Không có, hình như không có hứng ăn. Ta nhớ lúc đó mắt mình tối sầm lại, rồi bất tỉnh nhân sự. Ta bị bệnh ở Vệ gia, không gây phiền toái cho Vệ phủ chứ?”

“Không hề, Tả Tứ nhanh chóng bẩm báo cho ta, ta lập tức chạy đến đón nàng.”

“Ồ, ta làm sao vậy?”

Nàng vô cớ ngất xỉu, chẳng lẽ là bị bệnh cấp tính? Vì sao hấn lại không nhắc đến, có phải là bệnh quá nghiêm trọng không, hấn sợ kích động mình?

Hấn không nói gì, bàn tay thon dài nhẹ nhàng phủ lên bụng nàng, cách một lớp chăn nàng cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp. Đây là ý gì? Nàng nhú mày, hình như đã nhanh chóng biết được đi đâu gì đó, nàng kinh ngạc mở to mắt.

Không thể nào? Không phải nói là thể hàn, khó mang thai sao? Nàng nhớ đến giấc mơ khi ngất xỉu, chẳng lẽ đó là giấc mơ báo thai, chẳng lẽ đứa bé trong mơ là con của mình?

“Thật sao?”

Hấn gật đầu, nhìn nàng chằm chằm.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, ôm chầm lấy hấn, hôn thật mạnh lên mặt hấn, “Võ thần lão nhân gia ngài đúng là linh nghiệm, ngài nói tạo con là tạo con, quá lợi hại.”

Mặt hấn tối sầm, nữ nhân này...

Chú ý đến sắc mặt của hắn, nàng nghịch ngợm lè lưỡi, làm nũng với hắn, “Hầu gia, ta đang khen chàng long tinh hổ mãnh, bách phát bách trúng, không đâu địch nổi.”

Không giải thích còn đỡ, vừa giải thích, sắc mặt hắn còn đen hơn.

“Nói linh tinh cái gì vậy.”

“Linh tinh ở chỗ nào? Chúc mừng Hầu gia, ngài tạo con thành công rồi!”

Nàng vui mừng vỗ tay, sau đó mới nhớ ra mình là một thai phụ, cúi đầu nhìn cái bụng phẳng. Nơi này thật sự có một đứa bé sao?

Nghĩ đến đứa bé trong mơ, nàng ảo não, sao lại không thấy rõ chứ?

“Hầu gia, ngài nói xem, là trai hay gái?”

“Đều được.”

Nàng cười, bỗng dừng lại nghĩ đến Cẩm Nhi, tay xoa bụng nhỏ, im lặng không nói gì.

Còn chuyện của Đình Sinh và Vệ Thanh Anh, nếu không có người châm ngòi ở giữa thì sao Khuông lão phu nhân lại đến Vệ gia? Nghĩ đến Thành Băng Lan, mắt nàng lạnh xuống.

Thành Băng Lan đã là phu nhân của Tổng thị lang, ả ta thứ nhất là không có bản lĩnh, thứ hai là không có năng lực. Chỉ dựa vào một mình nàng thì căn bản không có khả năng phản kích lại Thành Băng Lan. Ngoài tầm với, nàng không cam lòng.

“Hầu gia, hôm nay Khuông lão phu nhân đến Vệ gia, ta nghĩ là bị người khác xúi giục.”

“Ta sẽ đi điều tra.”

“Thật ra đại khái ta đã biết là ai làm r ồi, ngoài Thành Băng Lan ra, không có ai khác.”

Mắt hấn tối lại, hấn đỡ nàng nằm xuống, ấn vào trong chấn, “Ta biết r ồi.”

Nàng đã yên tâm, có hấn ra tay thì hơn phân nửa là sẽ đi điều tra ra manh mối. Theo tính hấn thì hấn sẽ không nương tay với Thành Băng Lan. Nàng mong Thành Băng Lan có thể nhận được một bài học chân chính, đừng có hơi một tí là cấn loạn người ta như chó điên.

Có người gõ cửa, Cảnh Tu Huyền trầm giọng bảo người đó vào.

Thải Thanh nhanh chóng bưng một chén thuốc vào, đặt lên bàn, “H ầu gia, thuốc của phu nhân đã sắc xong r ồi ạ.”

Đặt thuốc xuống, Thải Thanh liền đi ra ngoài.

Cảnh Tu Huyền đỡ Úc Vân Từ dậy, ng ồi dựa vào giường. Sau đó hấn đứng dậy, bưng chén thuốc lên r ồi lại ng ồi xuống mép giường. Người thấy mùi thuốc, nàng cau mày.

“Thuốc gì đây?”

“An thai.”

“Ngày nào cũng phải uống thuốc, lúc chưa mang thai thì phải đi điều dưỡng thân thể, mang thai r ồi còn phải an thai. Thuốc này uống đến khi nào mới hết?” Vừa nói nàng vừa bất mãn chu môi.

Tuy miệng thì đang oán giận nhưng nàng hiểu rõ.

Bàn tay nhỏ trắng nõn vươn đến nhận chén thuốc từ trong tay hấn, ba hớp là uống cạn. Sau đó nàng làm ra vẻ đấng không thể tả nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhỏ.

Hấn bật cười, c ầm một miếng mút bỏ vào miệng nàng. Nàng nhai từ từ để giảm bớt vị đắng trong miệng. Trước kia nàng thường hay ăn mút đào,

chua ngọt vừa phải.

Nhưng bây giờ nàng ăn lại cảm thấy vị đã hơi nhạt đi.

Từng nét mặt của nàng, hẳn đều có thể nhận thấy được, “Mùi vị không hợp khẩu vị của nàng à?”

“Cũng không phải, trước kia thì hợp, bây giờ ăn lại thấy ngọt quá. Ta thích chua hơn, ngày bảo Thái Thanh đổi thành mơ khô đi.”

Người ta thường nói chua là trai cay là gái, không biết có đúng không?

Nàng nghĩ vậy, nhưng cũng không để ý lắm.

Nói về bên kia, sau khi về nhà, Khuông lão phu nhân cứ ở mãi trong Phật đường.

Khuông đại phu nhân sốt ruột, không ngừng đi tới đi lui ở cổng. Bà không dám hỏi bà mẫu, sợ nghe thấy tin gì không muốn nghe.

Khoảng nửa canh giờ sau, Khuông Đình Sinh trở về, bà vội vàng hỏi: “Đình Sinh, Vệ cô nương không sao chứ?”

Đình Sinh lắc đầu, “Không sao ạ, Vân Hiếu công chúa đến.”

“Nàng ấy đến? Vậy chắc chắn là không sao rồi.” Nói rồi Khuông đại phu nhân thở phào. “Tổ mẫu con từ khi về nhà chẳng nói năng gì, cứ ở trong Phật đường không ra ngoài. Ta rất lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Khuông Đình Sinh có vẻ mệt mỏi, vóc người đã sắp bằng Khuông đại phu nhân.

“Mẫu thân...”

Hắn còn chưa nói xong, Khuông đại phu nhân đã biết hắn nghĩ gì, sắc mặt bà thay đổi, “Không được, không thể nói cho tổ mẫu của con được. Con phải biết rằng tổ mẫu của con chống đỡ được đến bây giờ là vì con.”

Khuông lão phu nhân thời trẻ tang phu, trung niên tang con. Mấy năm nay luôn chịu khổ vì nghĩ cháu mình sẽ nổi bật xuất sắc. Nếu không còn cháu, e là bà đã...

“Mẫu thân, trên đường đi con vẫn luôn suy nghĩ, chúng ta cứ gạt tổ mẫu như vậy mãi thật sự được sao? Lừa gạt tổ tông, lừa bịp người đời, rốt cuộc là có ý định gì? Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, có thể giấu được bây giờ nhưng mười năm sau thì sao? Con không thể không có con mãi được chứ.”

Khuông đại phu nhân thở dài, “Vậy còn có thể làm sao đây? Nếu nói cho tổ mẫu của con, con nghĩ người sẽ chịu nổi sao? Chuyện của mười năm sau thì sau này hãy nói. Mọi chuyện trên thế gian này luôn thay đổi, ai biết về sau sẽ thế nào chứ?”

Khuông Đình Sinh nhìn mẫu thân ruột của mình, chẳng lẽ hẳn phải mang danh nam tử cả đời sao? Hẳn nghĩ đến lời sư mẫu, nàng nói, nếu hẳn muốn khôi phục thân phận thì có thể mượn giấc mơ báo mộng của tăng thúc tổ phụ.

“Mẫu thân, con cảm thấy tổ mẫu không yếu ớt như người nghĩ.”

Ngay cả trọng phu và nhi tử chết mà tổ mẫu cũng có thể chống đỡ được, đủ thấy bà kiên cường cỡ nào.

“Bây giờ người lớn tuổi rồi, Đình Sinh, mẫu thân biết nỗi khổ của con. Nhưng con còn nhỏ, mẫu thân nghĩ, chờ tổ mẫu của con trăm tuổi rồi chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Khuông đại phu nhân có sự lo lắng của mình, lúc bà mẫu còn trên đời thì chỉ có thể để Đình Sinh của bà thiệt thòi. Chờ bà mẫu đi rồi thì tính toán cái khác.

Khuông Đình Sinh cúi đầu, hẳn biết ý định của mẫu thân. Tuổi tổ mẫu đã dấn cao, đúng là không thể bị kích động nữa. Hẳn ngẩng đầu nhìn cái sân mà mình đã sống từ nhỏ, thỉnh thoảng có một hai con ong mật bay qua, kêu ong ong.

Bây giờ không có mật hoa, phần lớn những con ong này đều ở trong tổ.

Con ong mật kia bay một lúc lâu, sau đó đáp xuống thùng nuôi ong.

“Mẫu thân, con đi xem tổ mẫu thế nào.”

Khuông đại phu nhân đồng ý, “Vây con mau đi đi, chắc chắn hôm nay tổ mẫu con đang rất ngọt ngào. Nếu người mắng con thì con phải chịu. Chẳng biết là kẻ lắm mồm nào xúi giục tổ mẫu con nên mới có chuyện hôm nay.”

Khuông lão phu nhân không ra khỏi nhà, theo lý mà nói, chuyện như vậy không thể truyền đến tai bà.

Xem ra nên chính đốn lại hạ nhân trong phủ.

Nghĩ rồi, Khuông đại phu nhân thúc giục nhi tử đến Phật đường.

Khuông Đình Sinh tạm biệt mẫu thân, đi thăm tổ mẫu một mình. Khuông lão phu nhân quỳ gối trên đệm hương bồ, tay cầm một chuỗi Phật châu, miệng đang lầm bầm. Bàn thờ Phật trong Phật đường thờ cúng Tây thiên Phật tổ.

Hắn nhớ mẫu thân từng nói, rất nhiều năm trước, Khuông gia luôn thờ Quan Đế.

Quan Đế là chiến Phật.

Từ khi hắn nhớ được mọi chuyện, đa số thời gian trong ngày tổ mẫu đều ở Phật đường. Tổ mẫu hy vọng Phật tổ có thể phù hộ Khuông gia, để Khuông gia vực dậy, con đàn cháu đống.

“Tổ mẫu.”

Hắn khẽ gọi.

Khuông lão phu nhân dừng tay lại, sau đó nhanh chóng làm như không nghe thấy, tiếp tục chuyển động Phật châu trong tay thật nhanh. Bà nhắm

mắt, mí mắt khẽ nhúc nhích, cảm giác có một người quỳ xuống bên cạnh.

Bà thở dài một hơi, mở mắt ra.

“Đình Ca Nhi, bây giờ ở trước mặt Phật Tổ, cháu nói với tổ mẫu, vì sao cứ nhất thiết phải là Vệ Thanh Anh?”

Khuông lão phu nhân không tài nào hiểu nổi, cháu mình mình biết, căn bản hẳn chẳng biết gì về chuyện nam nữ, càng đừng nói đến chuyện thấy sắc bèn nổi lòng, cướp đoạt sự trong sạch của người ta.

Vệ Thanh Anh kia không xấu, nhưng lại không đến mức quốc sắc thiên hương. Càng khiến bà khó hiểu là vì sao công chúa cũng giúp Vệ Thanh Anh.

Bình tĩnh, cẩn thận nghĩ lại, bà cảm thấy chuyện này hơi kỳ quặc.

Chẳng lẽ Đình Sinh đang che dấu cái gì? Hoặc là che dấu cái gì cho người khác?

Thiếu niên bên cạnh ngũ quan xuất chúng, thêm mấy năm nữa chắc chắn sẽ là mỹ nam tử số một số hai trong kinh thành. Hơn nữa hẳn còn chăm chỉ hiếu học, thận trọng vững vàng, chắc chắn sau này sẽ là châu báu. Có người cháu như vậy, thân là tổ mẫu sao có thể không kiêu ngạo.

Đúng là bởi vì kỳ vọng cao với cháu nên mới bất mãn với cô nương Vệ gia.

Khuông Đình Sinh dập đầu ba cái, ngẩng đầu nhìn tượng Phật.

“Tổ mẫu... đúng là cháu chỉ cần mỗi Vệ Thanh Anh.”

Khuông lão phu nhân rất không hài lòng với đáp án này. Bà nhắm mắt lại, thất vọng đến cực điểm.

“Rốt cuộc nàng ta có điểm nào tốt? Hoặc là cháu đang che dấu cái gì cho nàng ta? Cháu có từng nghĩ đến không, rằng thế tử tương lai của cháu

là chủ mẫu của Khuông gia, một nữ tử tổn hại danh tiết đâu có xứng đôi với cháu?”

Khuông Đình Sinh cúi đầu, vài sợi tóc trên trán rủ xuống. Hắn mím chặt môi, ánh mắt phức tạp không hợp độ tuổi, trên gương mặt xuất sắc là vẻ kiên nhẫn không dao động.

Khuông lão phu nhân thở dài.

“Không phải là tổ mẫu không thông suốt, cháu muốn cưới nàng ta, tổ mẫu không phản đối. Nhưng nàng ta... Thôi... Tổ mẫu già rồi, chắc cháu chê tổ mẫu gây thêm phiền cho cháu.”

“Tổ mẫu, cháu không chê người.”

Dường như Khuông lão phu nhân đã nản lòng thoái chí, bà nhắm mắt lại gảy Phật châu.

Khuông Đình Sinh vẫn luôn quỳ gối bên cạnh bà, tay đặt trên đùi hết nắm lại rồi thả ra, thả ra rồi nắm lại. Hắn hít thở sâu rất nhiều lần, lần nào lời nói cũng đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

“Tổ mẫu, năm đó lúc tổ phụ và phụ thân qua đời, người chịu đựng thế nào?”

Hắn hỏi vậy, Khuông lão phu nhân lại mở mắt ra, trong đôi mắt hơi vẫn đục xuất hiện vẻ đau đớn. Đã nhiều năm rồi, cái chết của trượng phu và nhi tử vẫn còn luẩn quẩn trong lòng bà, chưa hề biến mất.

“Còn có thể chịu đựng thế nào nữa? Thì chịu thôi, tổ mẫu không thể để bọn họ dưới chín tuổi không yên lòng. Cho nên, Đình Sinh à... cháu nghe lời tổ mẫu, từ hôn với Vệ gia đi.”

“Tổ mẫu, nếu có một ngày... Khuông gia không còn một nam nhi nào...”

Ánh mắt Khuông lão phu nhân lập tức trở nên sắc bén, chẳng lẽ lại muốn đánh giặc?

“Đình Ca Nhi, cháu còn nhỏ, nếu thật sự xảy ra chiến sự thì vẫn chưa đến lượt cháu. Cháu nghe tổ mẫu nói, tập võ cho tốt mới là đúng đắn. Tương lai khi cháu đã có thể đảm đương một mình, tổ mẫu tuyệt đối sẽ không ngăn cản cháu.”

Cổ họng Khuông Đình Sinh nghẹn lại, “Tổ mẫu, không có chiến sự, tôn nhi thuận miệng hỏi thôi.”

“Hừ chết tổ mẫu rồi, ta còn tưởng rằng...” Khuông lão phu nhân cảm thấy người nhũn ra, nếu là nhiều năm trước kia, bà sẽ không chùn chân trước nghĩa lớn.

Nhưng bây giờ Khuông gia thật sự không chịu nổi mưa gió nữa.

Khuông Đình Sinh rũ mắt, “Tổ mẫu, cháu nói thật với người, cháu chỉ thích Vệ cô nương, bất kể nàng ấy thế nào, cháu cũng chỉ thích một mình nàng ấy. Khuông gia chúng ta thanh liêm trong sạch, không có thiệp và thứ, tương lai cháu sẽ không nạp thiệp. Cho nên tổ mẫu, tôn nhi xin người sau này hãy đối xử tốt hơn với Vệ cô nương.”

Mặt Khuông lão phu nhân trầm xuống, Đình Ca Nhi vẫn khẳng khẳng muốn cưới Vệ Thanh Anh.

“Ta chỉ là một bà già, có thể ăn nàng ta sao? Còn chưa qua cửa đã khiến cháu thành thế này, theo ta thấy, tính nết nàng ta chẳng tốt chút nào.”

“Tổ mẫu...”

“Cháu đi ra ngoài đi, tổ mẫu muốn ở một mình.”

Khuông Đình Sinh đành chịu, bò dậy.

Mái tóc Khuông lão phu nhân đã hoa râm, sợi bạc hơn nửa đầu, rất chói mắt.

Hắn yên lặng nhìn một lát, sau đó nặng nề bước ra khỏi Phật đường.

Hắn đến sân của Khuông đại phu nhân, đúng lúc Khuông đại phu nhân đang truy hỏi những hạ nhân trong phủ. Bà đã hỏi ra được nguồn gốc của chuyện này, hóa ra là hạ nhân trong phủ nghe thấy người khác bàn tán khi đi mua đồ, trở về nói cho lão ma ma trong phủ.

Lão ma ma là nha đầu của lão phu nhân lúc trẻ, trung thành tận tâm. Chuyện lớn như vậy, tất nhiên sẽ bảm báo cho lão phu nhân.

Lão phu nhân vừa nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Thất trình không phải chuyện nhỏ, nếu thật sự như bên ngoài lan truyền thì cô nương Vệ gia đang lừa hôn. Vì thế lão phu nhân liền bí mật tìm hai bà mụ đến Vệ phủ.

Nói ra thì chuyện này hạ nhân cũng không sai.

Khuông đại phu nhân nghiêm khắc răn dạy vài câu, sau đó cho toàn bộ hạ nhân lui xuống.

“Đình Sinh, con xem, chẳng lẽ bên ngoài thật sự đã lan truyền rồi sao?”

Khuông Đình Sinh nhăn mày, “Chắc là không ạ, nếu thật sự có thì chúng ta đã nghe được rồi. Có lẽ là có người nói riêng cho hạ nhân đó nghe, mục đích là truyền đến tai tổ mẫu.”

“Vậy người đó là ai chứ?”

Khuông đại phu nhân day trán, hơi đau đầu.

Khuông Đình Sinh không nói gì, lờ mờ đoán được thân phận của đối phương.

“Mẫu thân, người sai hạ nhân chuẩn bị quà đưa đến Hầu phủ đi, sự mẫu có thai rồi.”

“Thật sao?” Khuông đại phu nhân phấn chấn vui lên, “Tuổi Cảnh Hài gia không còn nhỏ, đúng là nên có con nối dõi rồi. Đây là chuyện tốt, nương sẽ lập tức chuẩn bị đồ, sai người đưa đến.”

Nhiều năm rồi Khuông gia chưa có tin vui, Khuông đại phu nhân nghe được tin vui nhà người khác mà cũng vui lây.

“Mẫu thân, theo con thấy sự phụ và sự mẫu tạm thời sẽ không nói, cho nên...”

Khuông đại phu nhân cười, “Chuyện như vậy nương con đã biết rồi, con cứ nhắc mãi.”

Bà lập tức đến nhà kho, đích thân chuẩn bị quà một cách cẩn thận, sau đó sai người đưa đến Hài phủ.

Úc Vân Từ nhận được đồ, bảo người đến chuyển lại lời cảm ơn của mình.

Tạm thời nàng sẽ không công khai chuyện nàng mang thai, ngoài Thái Thanh và Truyện Hoạ hầu hạ bên người ra thì trong phủ không có ai biết. Vệ gia và Khuông gia đều có chừng mực, sẽ không nói ra.

Nàng nghĩ những ngày này mình sẽ chẳng đi đâu hết, an tâm ở nhà dưỡng thai.

Đứa nhỏ này đến rất đúng lúc, sự ra đi của Cẩm Nhi có ảnh hưởng rất lớn đối với nàng. Nếu không có đứa bé trong bụng thì không biết bao giờ nàng mới có thể thoát ra khỏi nỗi đau khi phải xa cách.

Đào khô thường ăn giờ đã đổi thành mơ khô, đúng là chua hơn một chút, bây giờ ăn rất vừa miệng.

Ban đầu nàng tưởng rằng khẩu vị của nàng là chua, nào ngờ lại là cay, đúng thời nàng cũng ăn mặn. Lượng cơm ăn không tăng lên, nhưng không ăn nhạt như trước kia, thiên hướng ăn mặn hơn.

Cành cây ngoài cửa lay động, lá rụng ào ào.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, kinh thành bắt đầu gợn sóng, tin tức bệ hạ bị bệnh nhanh chóng truyền ra ngoài. Lúc đầu bệnh giống nhiễm phong hàn, ngay cả bản thân Chính Khang để cũng không để ý.

Sau đó phong hàn nặng hơn, hần cứ liên tục ho mạnh, còn nôn ra máu, ngay cả thái y cũng hoảng sợ.

Trong lúc đó, phu nhân mới cưới của phủ Tổng thị lang nổi điên trong một đêm, tin tức giấu kín đã bị chôn vùi trong thế cục mưa gió sắp đến. Đêm trước thay đổi lớn, ai sẽ quan tâm đến bệnh của một phụ nhân nội trạch chứ.

Trong một gian phòng hẻo lánh nhất Tổng phủ, Thành Băng Lan đang ra sức đập cửa.

À ta gào thét, lớn tiếng mắng. Từ mẫu thân của Tổng thị lang đến Tổng thị lang, sau đó mắng đến con của Tổng thị lang. Mắng bọn họ khinh người quá đáng, mắng Tổng thị lang sủng thiếp diệt thê, mắng con riêng của hần bất kính với ả ta.

Mắng mãi mắng mãi, giọng đã dần khàn đi.

“Người đâu, ta muốn uống nước.”

Gọi ba tiếng mới có một bà tử chậm rãi đi tới, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Phu nhân, người cứ mắng mãi không ngừng, thảo nào mà chẳng khát nước. Nô tỳ khuyên người tiết kiệm sức để đỡ phải khô miệng.”

“Nô tỳ đáng chết, thật sự nghĩ ta sẽ gặp nạn sao? Hừ, ta chính là tiêu thư đích xuất của phủ Thành Quốc công, Tổng gia các người cứ chờ cha nương và các ca ca của ta đến tính sổ đi.”

Bà tử kia lắc đầu thông cảm, mang một chén nước từ chỗ cống vòm vào cho ả ta.

“Phu nhân, ngài bị điên, lão gia đã sai người báo cho phủ Quốc công từ lâu rồi. Bốn ngày rồi mà phủ Quốc công chẳng có động tĩnh gì, càng không có ai đến đây nói chuyện cho ngài.”

Thành Bạng Lan sửng sốt, sao có thế?

Vì Thành gia, ả ta đã hy sinh nhiều như vậy, chẳng lẽ lần này cha nương sẽ từ bỏ mình?

“Người nói vậy, bọn họ sẽ đến!”

“Phu nhân, người uống xong nước thì tiết kiệm sức đi.”

Bà tử không tranh luận với ả ta, bốn ngày rồi mà chẳng có ai đến, tám phần là phủ Quốc Công sẽ không quan tâm đến phu nhân nữa. Các hạ nhân trong phủ đều ghét phu nhân, phu nhân vừa gả vào nhà đã làm trời làm đất, không phải là muốn xen vào việc nội trợ thì là tùy ý đánh chửi hạ nhân.

Đến nông nỗi ngày hôm nay, nếu không phải là ngại phủ Quốc công thì e là những hạ nhân từng bị ức hiếp sẽ đến đập cho ả ta một cái.

Để mà nói thì, kẻ phu nhân gả đến Tổng phủ có thể gọi là gả thấp. Nếu tính tình kẻ phu nhân tốt hơn một chút, biết đi đâu trước mặt lão gia một chút, thì đâu đến nông nỗi này.

Kẻ phu nhân nhìn thì thông minh, nhưng thật ra cực kỳ ngu xuẩn.

Các công tử đều đã thành thân sinh con, đa số các tiểu thư cũng đã gả ra ngoài. Dù ả ta có sinh ra đích tử thì đã sao, khi nhi tử của ả ta lớn lên, phủ này đã do đại công tử làm chủ.

Sao ả ta cứ phải làm khó đại thiếu phu nhân, còn vu khống đại thiếu phu nhân lén lút qua lại với người khác chứ. Ai biết là vừa ăn cướp vừa la làng, năm ngày trước, ả ta bị người khác phát hiện đang lẩn lộn với một gã sai vặt khác trong phủ.

Dưới cơn giận dữ, lão gia liền nói ả ta điên rồi, nhất ả ta ở đây.

Còn vì sao lại là nhốt mà không phải là hưu, một hạ nhân như mình không thể biết rõ được. Lão gia có sự suy xét của ngài ấy, ví dụ như không muốn trở mặt với Thành gia.

“Là bọn họ hãm hại ta, dựa vào cái gì mà ta phải chịu đựng chứ. Người đi, gọi lão gia đến đây cho ta.”

“Phu nhân, ngài đừng làm khó nô tỳ nữa, nếu ngài lại khát nước thì gọi nô tỳ nhé.”

Nói rồi bà tử lại trốn vào phòng bên cạnh.

“Nô tài đáng chết, chờ ta ra ngoài, xem ta trừng trị người thế nào.” Thành Băng Lan gào thét, đi đi lại lại trong phòng.

Không được, ả ta không thể cứ thế này mãi được.

Những tiện nhân đáng chết đó vẫn chưa nhận được báo ứng mà mình nên nhận, ả ta vẫn chưa thể nhận thua. Họ Tống cho rằng nhốt mình ở đây thì mình sẽ điên thật, hẳn sai hoàn toàn, ả ta đã từng sống những ngày tháng còn khó chịu hơn thế này nhiều.

Ban đêm, ả ta nằm mơ thấy mình trừng trị những người đáng ghét, nghe bọn họ xin tha, không khỏi cười thành tiếng.

Lúc này cửa bị mở ra, một người bước vào. Người đến bóp chặt cổ ả ta, ả ta không thở nổi, trướng đỏ mặt tỉnh lại, ả ta muốn kêu cứu mạng nhưng lại chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ.

Trong đêm tối, ả ta không thấy rõ người đến, nhưng nhìn vóc người thì thấy là một nam tử.

Rốt cuộc là ai?

Ả ta cảm thấy mình sắp chết rồi, rất không cam lòng. Dựa vào cái gì mà những người đó vẫn sống thật tốt, còn mình thì lại sắp phải chết không rõ ràng, ả ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Nam tử đột nhiên buông ả ta ra, ả ta lập tức há to miệng thở phì phò, ho khan kịch liệt.

“Cứu... mạng...”

“Đừng phí sức kêu nữa, cho dù có người nghe thấy, cũng sẽ không có ai đến cứu người.”

Người đến có chất giọng khàn khàn, hình như là cố tình che dấu giọng thật của mình.

“Là ai sai người đến?”

“Tổng phu nhân thông minh như vậy, sao lại không đoán ra?”

“Là nàng ta!” Thành Băng Lan cực kỳ hận, ngoài tiện nhân kia ra thì còn có ai muốn giết chết mình nữa.

Nàng ta sợ mình vạch trần chuyện xấu của nàng ta, cho nên muốn giết người diệt khẩu. Vì sao, nàng ta cướp đoạt tất cả của mình còn chưa đủ, vẫn muốn lấy mạng mình nữa?

“Nếu người đã đoán ra thì có thể làm một con quỷ hiểu biết rồi, vậy bây giờ ta sẽ đưa người lên đường.”

“Đừng!”

Ả ta hét thất thanh, cổ họng nhanh chóng bị bóp chặt, không thể phát ra tiếng.

Rất nhanh, ả ta đã không còn âm thanh gì nữa.

Nam tử buông ả ta ra, thăm dò hơi thở của ả ta, vẫn còn một hơi. Vì thế hắn tìm một bộ quần áo, xé thành mảnh vải rồi treo lên xà nhà, treo cổ Thành Băng Lan đã hôn mê vào.

Làm xong tất cả, nam tử rời đi.

Hắn nhảy qua tường Tống gia như nơi không người.

Có một người nấp ở trong bóng râm trước bức tường bên ngoài, sau khi hắn đi, người đó trèo vào trong tường, nhìn thấy Thành Băng Lan treo trên xà nhà, người đó tỉnh bơ rời đi.

Người đó men theo đường cũ ra khỏi Tống phủ, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Chương 101

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm khuya tối tăm, phố hẻm trống vắng không người, tĩnh mịch yên ắng. Người gõ mõ điếm canh vừa ngáp vừa gõ chuông đồng hai cái. Đã là canh hai, đêm dần lạnh hơn, tiết thu nồng đậm.

Người trong đêm rẽ nhiều lối, cuối cùng cũng đến cửa sau của Hầu phủ.

Gặp chủ tử của mình, hấn bậm báo lại hết những gì mình nhìn thấy ở Tổng phủ.

Sắc mặt Cảnh Tu Huyền chẳng hề thay đổi, hấn đã đoán được người ra vào Tổng phủ trước đó do ai sai đến. Hấn vẫy tay cho thuộc hạ lui, sau đó đi ra khỏi thư phòng. Trên màn trời đen kịt chẳng có lấy một ngôi sao, u ám đáng sợ, cất giấu bao nhiêu âm mưu không muốn ai biết.

Đêm như thế này đúng là thích hợp để giết người.

Kẻ giết người thật sự xuyên qua từng dãy tường cung, quỳ xuống trước mặt Chính Khang đế.

Chính Khang đế dựa vào long sàng, trong hốc mắt hõm sâu là ánh mắt u ám hung ác nham hiểm. Giường màn màu vàng khiến sắc mặt hấn trông càng tái nhợt, lúc người đến nói mọi chuyện đã hoàn thành một cách thật ngắn gọn, hấn đã ho liền năm tiếng.

Ngoài điện vang lên tiếng bước chân, mắt Chính Khang đế càng âm trầm hơn. Người mặc đồ đen đó đã biến mất trong một chớp mắt, Trình Hoàng hậu vào, Thái tử Triệu Lâm đi theo sau.

“Bệ hạ.”

“Phụ hoàng.”

“Miễn lễ đi.”

Chính Khang đẽ nhắm mắt lại, người làm đẽ vương sợ nhất là cái gì, sợ nhất chính là những chuyện thoát khỏi tầm kiểm soát của mình. Lần này thành linh bị bệnh, đầu tiên là phong hàn, bây giờ ho ra máu hàng ngày.

Tất cả thái y đều đã xem bệnh, gần như tất cả mọi người đều nói là phong hàn khiến cho cơ thể suy yếu. Nhưng hẳn uống thuốc mấy ngày lại chẳng thấy chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Bây giờ đã có năm thái y bị nhốt ở đại lao Hình Bộ, ai trong Thái Y Viện cũng cảm thấy bất an.

Trình Hoàng hậu với vẻ mặt lo âu ng ỡ xuống bên giường, “Bệ hạ, hôm nay ngài có thấy đỡ hơn chút nào không?”

“Thái Y Viện phí công nuôi dưỡng một đám phế vật, ngay cả một bệnh nhỏ cũng không trị xong. Nhi thần thấy bọn họ bàn đi bàn lại mà cũng chẳng bàn bạc ra nổi một cách vẹn toàn.”

Nghe Thái tử nói xong, Trình Hoàng hậu gật đầu đ ồng ý.

“Bệ hạ, Thái tử nói rất đúng. Thái y trong cung không trị được, Đại Triệu ta vẫn còn bao nhiêu người tài, thần thiếp tin rằng chắc chắn sẽ tìm được người có y thuật cao siêu.”

Chính Khang đẽ mở mắt ra, nhìn Trình Hoàng hậu đang ng ỡ, lại nhìn Thái tử đang đứng trước mặt mình.

Hắn bình tĩnh nhìn một lát, sau đó nhắm mắt lại.

Ánh mắt đó âm u lạnh lẽo, nhìn mà Trình Hoàng hậu nổi da gà. Nàng ta nở nụ cười, nói: “Cơ thể bệ hạ quan trọng, nhưng dù có một cách thôi, thần thiếp cũng bằng lòng thử một lần.”

“Hoàng Hậu đang chắc chắn rằng trăm mắc phải bệnh không trị được?”

Giọng Chính Khang đẽ chẳng hề có cảm xúc, thậm chí còn pha lẫn với sự tức giận của đẽ vương.

Cơ thể Trình Hoàng hậu cứng đờ, nàng ta lập tức quỳ xuống, Thái tử cũng quỳ xuống theo.

“Bệ hạ, thần thiếp lo sợ. Thần thiếp một lòng suy nghĩ cho cơ thể của bệ hạ, ngày nào bệ hạ không tốt, ngày đó thần thiếp ăn không trôi ngủ không yên, hận không thể chịu thay. Sức khỏe bệ hạ rất cao quý, dù là một bệnh rất nhỏ thì đó cũng là chuyện nguy cấp với quốc gia với triêu đình.”

“Phải không?”

Chính Khang đẽ nói, ánh mắt lướt qua nàng ta, dừng lại trên người Thái tử.

Thái tử căng thẳng, phụ hoàng đang nghi ngờ bọn họ sao?

Nếu hấn là phụ hoàng, hấn cũng sẽ nghi ngờ mẫu hậu đầu tiên. Trình gia sụp đổ, mẹ con bọn họ không còn chỗ dựa, hơn nữa nguyên nhân Trình gia bại quá khiến người ta xấu hổ, khó tránh chuyện phụ hoàng sẽ không chán ghét.

Có đi đâu hấn dám khẳng định rằng mình và mẫu hậu đầu không làm gì cả. Bệnh của phụ hoàng có phải thật hay không, bây giờ vẫn chưa biết được, hấn sợ là phụ hoàng cố ý thử mình.

“Bệ hạ, từng lời thần thiếp nói đầu là thật lòng. Ngài là thiên tử của Đại Triệu, dù là triêu thần hay là người dân, ai cũng mong ngài long thể an khang...”

Sắc mặt Chính Khang đẽ vẫn chẳng tốt lên, hấn cứ nhìn Trình Hoàng hậu như vậy. Trình Hoàng hậu không dám nhìn thẳng vào hấn, nàng ta chậm rãi rũ mắt xuống.

Trên thực tế, ba thái y có y thuật cao nhất của Thái Y Viện đã khám ra, hấn mắc phải chứng phản vị[1]. Bệnh này rất khó giải quyết, gần như

không có thuốc chữa, thường sẽ lấy mạng người khác chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn.

[1] Chứng bệnh liên quan đến dạ dày.

Bởi vì hấn nhớ, phụ hoàng chết vì chứng phản vị.

Trước lúc vị thành niên phụ hoàng đã sống rất lận đận, bị bệnh rất sớm, còn phát bệnh khi đã lớn tuổi, tất nhiên là không thể cứu vãn được nữa.

Các ngự y đã nói, hấn phát bệnh sớm, cẩn thận đi ều dưỡng bằng thuốc thì rất có khả năng chữa khỏi. Nói chung là trong dân gian cũng có rất nhiều người mắc phải chứng phản vị, không phải là cuối cùng vẫn sống rất nhiều năm đó sao.

“Được rồi, các người đi ra ngoài đi, trẫm muốn nghỉ ngơi.”

Trình Hoàng hậu lập tức dìu hấn nằm vào trong chăn gấm màu vàng, rồi lại dịch góc chăn cho hấn, sau đó mới thi lễ cáo lui, dẫn Thái tử ra ngoài. Thái tử đưa mẫu hậu mình về trước, sau khi vào cung điện, hai mẹ con liền cho cung nhân lui.

“Mẫu hậu, người có cảm thấy bệnh của phụ hoàng hơi kỳ lạ không? Nhì thần nhớ năm đó Hoàng tổ phụ cũng mắc phải chứng phản vị, liệu có phải phụ hoàng cũng vậy không?”

“Hoàng tổ phụ và phụ hoàng con khác nhau, con biết chứng phản vị là gì không? Đó là chứng bệnh thường mắc phải ở những người bần hàn thiếu ăn thiếu mặc. Năm đó Hoàng tổ phụ của con là thứ hoàng tử, mẫu thân ruột là một vị mỹ nhân trong lãnh cung. Trước mười lăm tuổi, Hoàng tổ phụ của con lớn lên ở lãnh cung, ba bữa còn chẳng có, tất nhiên là bị bệnh rồi. Nếu không phải là Thành Quốc công của lúc đó nhìn thấy được Hoàng tổ phụ của con, giúp Hoàng tổ phụ của con đoạt vị, còn gả thếp Hoàng tổ mẫu qua Đông Cung, thì ngôi vị hoàng đế cũng chẳng đến tay Hoàng tổ phụ của con.”

Thái Tử đã từng nghe nói về những chuyện bí mật này.

Trình Hoàng Hậu vừa nói vừa ng ỡ xuống, vẻ mặt lo âu.

“Từ khi sinh ra, phụ hoàng con đã được Đông Cung Hoàng tổ mẫu của con nhận nuôi. Khi đó trong tất cả các cung chỉ có mỗi phụ hoàng con là hoàng tử, làm gì có ai bạc đãi hẳn. Hẳn được đích mẫu nuôi lớn, ăn mặc theo phân lệ của đích hoàng tử, sao dạ dày lại hỏng được? Hơn nữa lần này phụ hoàng con thành linh phát bệnh, như là cố ý vậy.”

Thái Tử căng thẳng hỏi: “Mẫu hậu nghi là phụ hoàng đang thử chúng ta?”

“Không phải là không có khả năng này, Lâm Nhi, con phải nhớ lấy, thân ở hoàng gia là không có phụ tử. Người làm đế vương thiên tính đa nghi, dù là nhi tử ruột cũng không tin tưởng. Con nhớ lấy, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, cứ phải bình tĩnh xem mọi chuyện phát triển đến đâu rồi hẵng đưa ra quyết định đúng đắn.”

Thái tử hiểu đạo lý này. Nhưng hẳn nhìn sắc mặt của phụ hoàng không giống giả bệnh, “Mẫu hậu, người nói xem, liệu phụ hoàng có bị bệnh thật hay không?”

Nghe hẳn nói vậy, Trình Hoàng hậu bắt đầu suy nghĩ về khả năng này.

Một lúc lâu sau, nàng ta nói: “Nếu phụ hoàng con thật sự bị bệnh, vậy không chỉ hẳn, ngay cả mẫu hậu cũng nghi là có người động tay động chân.”

Thái Tử cau mày, lầm bầm: “Ai động tay động chân? Chẳng lẽ là Phương gia? Hoàng tổ mẫu là mẫu thân ruột của phụ hoàng, bà ấy không thể có ý định đó chứ?”

Trình Hoàng hậu cũng cảm thấy khó hiểu, đúng là bà ta có ý định đó nhưng tuyệt đối sẽ không dùng cách đó. Nếu bệnh của bệ hạ là do có người nhúng tay vào, vậy người bỏ thuốc chắc chắn là ẩn nấp vô cùng cao siêu, còn mua chuộc được thái y.

Tuy cách này thì vẫn không biết quỷ không hay, nhưng cực kỳ nguy hiểm đối với bà ta.

Bệ hạ không thể chết ngay được, lâu ngày sẽ sinh ra nghi ngờ. Hơn nữa cơn đau mà căn bệnh mang đến sẽ khiến tính tình người ta thay đổi thất thường, giận chó đánh mèo với người bên cạnh.

Trong những ngày bị bệnh nặng này đủ để một đấng vương xử lý những người mà mình ngứa mắt, gặm cả thê tử nhi tử. Nếu là nàng ta động thủ, nàng ta nhất định sẽ chậm rãi mưu toan, nhìn chuẩn thời cơ, một kích trúng luôn.

Phương gia thì không thể rồi, Thành gia càng không có lý do gì.

Nếu thật sự là do người làm thì rõ ràng mục đích là nhằm vào nàng ta và Thái tử. Ngoài Phương gia ra thì hình như không còn ai nữa. Bởi vì nàng ta và Thái tử mà sụp đổ, trong cung trống trải, hai phái Thành Phương chắc chắn sẽ tranh nhau người chết ta sống.

Chắc chắn kết quả cuối cùng sẽ là hai bên đều không được như ý.

Nếu trong cung không còn đích tử, lập con trưởng thì chắc chắn là Nhi hoàng tử.

Nhưng nàng ta cảm thấy người làm mẫu thân và người làm phụ thân không giống nhau, người làm mẫu thân trải qua nỗi khổ khi mang thai, nỗi đau khi sinh, không thể tàn nhẫn với cốt nhục của mình. Tuy bình thường Phương Thái hậu hơi khó hầu hạ nhưng tuyệt đối không phải người tâm cơ sâu thủ đoạn cay độc. Nàng ta tin, dù đối phương có mưu tính thì cũng không có khả năng nhúng tay từ chỗ bệ hạ.

Nàng ta nhú mày, suy nghĩ rất lâu, khả năng nào cũng bị nàng ta phủ định hết. Có lẽ đúng như Lâm Nhi nói, bệ hạ thật sự bị bệnh.

Nếu là thật thì bọn họ càng phải cẩn thận, thận trọng từng bước.

Trong Thọ An Cung, Phương Thái Hậu đang ngẩn chổng đầu.

“Chỗ Tường Ninh Cung có động tĩnh gì không?”

“Nô tỳ nghe nói sau khi bệ hạ bị bệnh, Thái hậu Đông Cung liền dọn vào Phật đường, ngày đêm tụng kinh.”

Phương Thái Hậu ngẩng thẳng dậy, quàng thâm dưới mắt đã bị phấn che phủ nên không nhìn rõ. Tuy rằng quan hệ mẹ con của bà ta và bệ hạ không hề sâu nặng, nhưng bệ hạ là miếng thịt rơi xuống từ trên người bà ta, sao lại không đau lòng được cơ chứ?

Thành thị kia là cái thá gì, chỉ là dưỡng mẫu thôi, diễn như vậy chỉ để cho bệ hạ xem.

“Bà ta làm rất hay, ta đoán tâm bệ hạ lại hướng về phía bà ta rồi.”

Thành Thái hậu và Phương Thái hậu, một người là đích mẫu, một người là sinh mẫu của bệ hạ. Tranh giành tới tấp là vì sự ghen ghét của bệ hạ, Phương Thái hậu hận Thành Thái hậu, Thành Thái hậu ghét Phương Thái hậu, từ lâu hai người đã không bằng mặt không bằng lòng.

Nghe Phương Thái hậu báo oán, lão ma ma kia định nói lại thôi.

“Muốn nói gì thì nói đi, ấp a ấp úng làm gì?”

Lão ma ma quỳ xuống, “Vậy nô tỳ sẽ bạo gan một lần, nô tỳ cho rằng lần này bệ hạ bị bệnh rất kỳ lạ, nô tỳ còn nghe nói e là bệnh của bệ hạ không được khả quan cho lắm... Xin Thái hậu nương nương tính toán sớm.”

“Láo xược!”

Phương Thái hậu giận tím mặt, lão ma ma vội vàng dập đầu. Một lát sau, Phương Thái hậu chậm rãi bình tĩnh lại, nổi tức giận trong mắt dần dần tan đi.

“Người đứng lên mà nói chuyện.”

Lão ma ma nơm nớp lo sợ mà đứng dậy, cong người nói, “Tạ ơn Thái hậu nương nương, nô tỳ không nên mới nghe mấy lời đồn đại mà đã tin là thật. Nhưng thưa Thái hậu nương nương, ngộ nhỡ... Ngài không thể không chuẩn bị chứ!”

“Người nghe ai nói bệnh của bệ hạ không khả quan?”

“Nô tỳ tình cờ nghe được hai cung nữ già nói chuyện, hai cung nữ kia tưởng không có người nên nói chuyện hơi tùy tiện. Một người trong đó nói... bệ hạ gầy yếu, ho ra máu, cực giống tiên đế năm đó...”

Người Phương Thái hậu mềm nhũn, bỗng chốc tim chùng xuống. Bà ta nhớ, tiên đế từ phát bệnh đến băng hà còn chưa đến một tháng, nếu bệ hạ cũng...

Không, không đâu, có phải là có người ác ý phỏng đoán không?

“Nô tỳ nói huyền thiên kia, giữ lại làm gì?”

“Nương nương, ngài yên tâm, nô tỳ đã xử lý người đó rồi ạ.”

Sắc mặt Phương Thái Hậu hòa hoãn lại, “Người làm việc rất cẩn thận.”

Bà ta bắt đầu nhớ lại dáng vẻ của tiên đế khi bị bệnh nặng, hình như cũng là gầy ốm, ho ra máu, ngay cả một hạt gạo cũng không ăn được, một tháng sau liễn băng hà quy thiên, sau đó bệ hạ đăng cơ.

Nếu bệ hạ thật sự mắc căn bệnh giống tiên đế, vậy Hoàng hậu bây giờ vẫn là Hoàng hậu, Thái tử vẫn là Thái tử. Một khi bệ hạ mất, Thái tử sẽ thuận vị đăng cơ, đến lúc đó, Phương gia bọn họ phải làm sao?

Hoàng gia không có huynh đệ, Thái Tử sẽ bỏ qua cho Nhị hoàng tử sao?

“Theo ý kiến của người, ai gia phải làm thế nào?”

“Thái hậu nương nương, nô tỳ nghi ngờ, bệ hạ luôn khỏe mạnh, sao nói bệnh là bệnh được? Liệu có phải là có tiểu nhân gây chuyện không?”

Ánh mắt Phương Thái hậu đột nhiên trở nên sắc bén, tay bám chặt tay vịn ghế ngồi, “Không sai, nhất định là có người không chờ nổi, có ý hại người. Không được, ai gia phải nói cho bệ hạ biết, tuyệt đối không thể để độc phụ thực hiện được.”

“Thái hậu nương nương...”

Bên ngoài đã là canh hai rồi, lúc này Thái hậu nương nương đến chỗ bệ hạ, sao có thể khẳng định rằng bệ hạ vẫn chưa nghỉ ngơi chứ.

Vốn dĩ Phương Thái hậu không phải người tâm cơ sâu, vừa được nhắc nhở là suy nghĩ của bà ta toàn là Trình gia vực dậy và kết cục thâm hiểm của Phương Thái hậu.

Bà ta chưa trang điểm, mặc luôn thường phục đến tẩm cung của bệ hạ.

Dương nhiên Chính Khang đế vẫn chưa ngủ, hần nhú mày khi nghe thấy giọng thái giám. Hần cũng chẳng có bao nhiêu tình mẫu tử với Phương Thái hậu.

Sau khi vào, Phương Thái hậu lập tức cầm khăn khóc.

“Bệ hạ, con mau nằm xuống...”

“Trễ thế này rồi, sao mẫu hậu lại đến đây?”

Phương Thái hậu ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn gương mặt rõ ràng gầy ốm đi rất nhiều của hắn, bà ta khóc càng đau lòng, “Bệ hạ, dám lang băm kia, kéo hết ra ngoài chém đi!”

“Mẫu hậu...”

“Bệ hạ, con đừng trách mẫu hậu đa nghi, con bị bệnh quá bất thành linh, sao đang yên lành lại thành thế này? Mẫu hậu sợ, sợ có người muốn làm hại con.”

Sắc mặt Chính Khang đế trầm xuống, gương mặt gầy ốm phủ kín khói mù.

“Mẫu hậu nghi ngờ ai?”

Phương Thái Hậu cầm khăn lau sạch nước mắt, oán hận nói: “Ai muốn làm bệ hạ chuyển khỏi vị trí bây giờ thì đó chính là kẻ muốn hại con. Có người nhìn thì đoan trang lương thiện, nhưng thực ra tâm địa rắn rết.”

Thành thị chính là người như vậy.

Lúc tiên đế còn trên đời, ngoài bà ta ra, không có phi tần nào trong hậu cung sinh hoàng tử.

Thành thị xuất thân danh môn, là đích trưởng nữ của phủ Quốc công. Năm đó gả cho tiên đế chưa nổi danh, bao nhiêu người đều nói tiên đế gặp may. Sau đó tiên đế đăng cơ, người khác lại khen phụ thân của Thành thị có mắt nhìn, Thành thị là phượng mệnh trời sinh.

“Người mẫu hậu nói là?”

“Bệ hạ, nơi này chỉ có hai mẫu tử chúng ta, mẫu hậu cũng không có gì kiêng kỵ. Ngoài Trình thị, mẫu hậu không nghĩ ra còn có ai mong bệ hạ...”

Chính Khang đế hơi bực dọc, ai biết mình bị bệnh nặng cũng không dễ chịu. Huống chi Phương Thái hậu còn không quan tâm hẳn bằng cái long ý kia.

Suy nghĩ của Phương Thái hậu dễ hiểu, bà ta vừa nói chuyện là hẳn đã biết bà ta đến vào đêm khuya làm gì.

“Theo mẫu hậu thấy thì nên làm thế nào?”

Phương Thái hậu vui vẻ, chắc chắn bệ hạ cũng muốn phế bỏ Trình thị và Thái tử, nhưng khổ nỗi mãi không có cơ hội. Cũng phải, loại người lừa đời lấy tiếng như Trình Thế Vạn, nữ nhi của hắn làm gì có tư cách làm mẫu nghi thiên hạ.

“Bệ hạ, sự nghiệp ngàn đời của Đại Triệu không thể bị hủy hoại trong tay độc phụ. Con chỉ nhiệm phong hàn thôi, sao mãi chẳng thấy đỡ lên chứ,

con nói xem, liệu có phải là có người chỉ mong sao cho con bệnh mãi không?”

Chính Khang để nhìn bà ta, cho đến ngày nay, thứ Phương mẫu hậu để ý chỉ là ngôi vị hoàng đế mà hấn ng ỡ. Bà ta còn không bằng Thành mẫu hậu, ngày nào Thành mẫu hậu cũng tụng kinh trước mặt Phật tổ. Ngoài quan tâm đến bệnh tình của hấn ra thì chẳng hề nói nhiều thêm chữ nào.

“Mẫu hậu, người v ề nghĩ ngại đi, trăm không có trở ngại gì, bổ dưỡng thêm mấy ngày nữa là sẽ khỏi hấn.”

“Thật sao?”

Phương Thái hậu hơi nghi ngờ, bây giờ bộ dáng của bệ hạ khá giống tiên đế, nhìn thì chắc là mắc phải chứng phản vị. Bệnh đó cực kỳ khó chữa, sao có thể khỏi hấn được?

Phương mẫu hậu có ý gì?

Nghe nói hấn sẽ khỏi bệnh mà trông mặt chẳng hề vui vẻ chút nào. Hay là bà ta cũng mong mình thoái vị?

“Mẫu hậu muốn trăm khỏi, hay là không muốn trăm khỏi?”

Phương Thái hậu sửng sốt, vội nói, “Tất nhiên là ai gia mong con mau khỏi r ỡ, không thể để những tiểu nhân đó được như ý. Con mau nghĩ ngại đi, ngày mai mẫu hậu lại đến thăm con.”

Nói xong bà ta liền vội vàng cáo từ.

Sau khi bà ta đi, gương mặt g ầy ốm của Chính Khang để trở nên lạnh lẽo.

Một đêm không ngủ, mỗi người trong cung đều có những suy nghĩ khác nhau.

Trong một căn phòng cũ của hậu viện Tổng phủ, Thành Băng Lan đã tắt thở nhiều giờ. Lúc sáng được người ta phát hiện thì thi thể ả ta đã cứng lại.

Tống thị lang vừa sai người tẩm liệm vừa sai người đến phủ Thành Quốc công báo tang.

Người của phủ Thành Quốc công đến, nhìn tướng chết thì có vẻ là Thành Băng Lan tự sát, lưỡi thè ra ngoài, không có dấu hiệu giãy giụa. Có lẽ là quá hồ thẹn, không còn mặt mũi nào để gặp người ta nên mới thất cố.

Tống đại nhân hậu táng ả ta theo lễ của kẻ thất, phủ Thành Quốc công chẳng bới móc được gì. Tang lễ làm rất gấp, sau khi nhận được báo tang, Úc Vân Từ liền sai quản sự trong phủ đến phúng viếng.

Chớp mắt trôi qua, đã vào cuối thu, trời dần trở lạnh. Lá cây dần rụng hết, trên cành cây còn sót lại vài chiếc lá cố gắng vùng vẫy không rơi xuống.

Úc Vân Từ đứng trong sân, đã thay quần áo dày, còn phủ áo choàng gấm màu xanh biếc bên ngoài. Áo choàng che khuất cơ thể của nàng, váy rộng thùng thình, bởi vì thời gian chưa lâu nên chưa thấy nàng đang mang thai.

Gần đây Hầu gia rất bận, nàng lỡ mờ biết sắp có chuyện lớn xảy ra.

Bệ hạ bị bệnh đã nhiều ngày, không hề truyền ra tin bệnh đã thuyên giảm. Chúng thần trong triều mang những suy nghĩ khác nhau, ai ai cũng suy đoán, phải nghe từ nhiều phía nên thường xuyên lén lút đi lại.

Tuy Trình gia đã sụp đổ nhưng Thái tử vẫn là Thái tử. Khoảng thời gian này, sốt ruột nhất chính là Phương gia. Nếu bệ hạ thật sự không khỏi, vậy hiển nhiên Thái tử sẽ đăng cơ.

Khác với Phương gia là, Thành gia gió yên sóng lặng, thậm chí là Thành Băng Lan tự sát chết rồi cũng không đến Tống phủ làm loạn.

Úc Vân Từ ngẩng đầu nhìn trời, im lặng rất lâu.

Đằng sau tất cả sự yên lặng là mây đen chùng chất càng ngày càng cao. Một khi sấm sét đánh xuống, vậy thì tầng mây dưới vùng khí áp cao sẽ dẫn

đến mưa to gió lớn, núi đá sụp đổ.

Nàng không hiểu cuộc đấu của triêu đình, chỉ có thể cố gắng xử lý chuyện nhà, nuôi đứa trẻ trong bụng thật tốt.

Một cơn mưa thu vừa tạnh, nàng nhận được một phong thư không ký tên. Nội dung trong thư khiến nàng khiếp sợ, nàng đọc xong im lặng rất lâu. Dù không có tên, nàng đã đoán được là ai có thể viết ra bức thư này.

Buổi tối, sau khi Cảnh Tu Huyền về nhà, nàng lấy thư ra, đưa cho hắn.

Hắn lạnh mắt quét qua, nhanh chóng đọc xong.

“Hầu gia, ngài nói xem, liệu người Trình gia sẽ thật sự làm chuyện bất lợi với ta sao?”

“Bệnh của bệ hạ mặc dù giấu được nhưng nó sẽ nặng lên từng ngày. Hôm trước lúc Trình Hoàng hậu đang hầu bệnh, không biết chuyện gì chọc giận bệ hạ mà bệ hạ răn dạy nàng ta trước mặt cung nhân.”

Nàng nhíu mày, hỉ nộ của bệ hạ chính là cốt chỉ hướng gió của các triêu thần. Bệ hạ răn dạy Hoàng hậu, có phải là hắn đã bắt đầu bất mãn với Hoàng hậu rồi hay không. Một khi đã thế, vậy còn Thái tử thì sao?

“Thái tử thì sao, gần đây có hành động gì không?”

Trong mắt hắn có ý khen ngợi.

“Thái tử bị người khác buộc tội, nói hắn thấy sắc nỡ ý xấu, cướp vị hôn thê của người khác, cưỡng ép nạp làm thiếp. Nữ tử kia đã có vị hôn phu, một tháng trước khi thành hôn đụng phải Thái tử, sau đó bị Thái tử đưa về Đông Cung, hết sức sủng ái.”

Nàng nhớ đến vị mỹ nhân mà hôm đó mình gặp ở Đông Cung, Thái tử phi hận không thể diệt trừ cho sáng khoái, xem ra là Thái tử sủng thiếp, không biết có phải là bị cướp vào cung hay không.

“Vậy thiếp thất đó thì sao?”

Lễ giáo cổ đại không luận đến chuyện nữ tử đúng hay sai. Nhưng hề nhắc đến loại chuyện này thì nữ tử nhất định là người phải hy sinh. Đã có người buộc tội Thái tử thì thiếp thất kia chắc là lành ít dữ nhiều rồi.

“Chết rồi.”

Nàng có thể đoán được kết cục này nhưng vẫn không khỏi thốn thức. Xảy ra chuyện đó, dù thiếp thất kia không muốn chết thì Thái tử phi cũng sẽ mượn cơ hội diệt trừ.

Dù có thể về nhà thì trong nhà cũng sẽ không có chỗ dung thân cho một nữ tử bị thất trinh.

Càng ở cổ đại lâu rồi thì càng buồn thay cho các nữ tử cổ đại.

Cảnh Tu Huyền nắm tay nàng, “Từ xưa đã tranh ngôi vị, đến nay vẫn vậy.”

“Ta chỉ thương cho những người vô tội đó.”

Hắn im lặng, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, sau này sẽ có càng nhiều người chết hơn.

Nếu Thái tử không có tài thì bên được lợi nhất là Phương gia. Hôm qua đã có người dâng tấu sớ xin phế Thái tử, sớ được đưa đến tẩm cung của bệ hạ, vẫn đang xếp ở đấy không gửi đi, cũng không sai người đi đi đầu tra, hình như là đã nhận định tội của Thái tử.

Các triêu thần nghĩ, xem thái độ của bệ hạ thì phế Thái tử là chuyện không sớm cũng muộn.

Vì thế, Trình gia đứng ngoài không yên nữa rồi.

Nếu Thái tử thật sự bị phế, Trình gia sẽ không còn khả năng vực dậy nữa.

Tối qua lão đại Trình gia đến tìm hắn, muốn mượn sức hắn. Còn hứa hẹn sau khi mọi chuyện thành công thì sẽ dốc sức cho hắn đảm nhiệm chức

Đại tư mã, đứng trên hàng chúng thầ.

Hắn lập tức từ chối.

Vì vậy Trình gia chó cùng rút giậu, thế mà dám định bắt cóc nàng ép hắn tuân theo sự chi phối.

“Hầu gia, nếu Trình Bát đã gửi thư đến thì chắc chắn là Trình gia có ý định đó. Chàng yên tâm, trong khoảng thời gian này ta sẽ không ra khỏi phủ dù chỉ nửa bước.”

Hắn hít mắt lại, trong mắt xuất hiện sát khí.

Trình gia đúng là tìm đường chết rồ!

“Ta sẽ để huynh đệ Tả gia lại trong phủ, mấy người Trình gia đó chỉ là một đám không có bản lĩnh, sẽ không làm được gì đâu.”

“Ừm, chàng ở bên ngoài cũng phải cẩn thận hơn nhé, ta sợ bọn họ then quá thành giận, sẽ làm chuyện gì đó bất lợi với chàng.”

Hắn nắm chặt tay nàng, bọc thật chắc trong lòng bàn tay mình. Nhìn thấy cái bụng hơi phồng lên của nàng, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng. Vì nàng và con, hắn sẽ không bao giờ để bản thân xảy ra chuyện.

Bàn tay to nhẹ nhàng phủ lên bụng nàng, dịu dàng xoa.

“Ta sẽ không sao đâu.”

Nàng cười, “Ta tin chàng.”

Chương 102

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vài ngày sau, quả thực bên Trình gia phái người đến, nói Trình Bát bị bệnh, bệnh tình nguy kịch. Miệng không ngừng gọi tên Úc Vân Từ, Trình gia mong nàng có thể đến thăm.

Nàng rũ mắt, nàng vẫn giấu chuyện mình có thai, người ngoài không biết nàng có tin mừng.

Mấy hôm trước Trình Bát gửi thư đến, bảo mình cẩn thận với người của Trình gia. Nhanh như vậy mà người Trình gia đã đến cửa mời, mượn có Trình Bát bị bệnh. Khởi nói, nàng cũng biết chủ ý của người Trình gia.

“Người đi đuổi đi, cứ nói là ta không khoẻ.”

Được dặn dò, Thái Thanh đi ra ngoài đuổi người Trình gia. Người của Trình gia đến là Trình đại phu nhân, còn tướng đích thân đến mời thì Vân Hiếu công chúa sẽ cho chút thể diện, theo mình đến Trình gia một chuyến.

“Cô nương này, người có thể nói rõ bệnh của Bát muội nhà ta với công chúa được không. Thương cho Bát muội của ta, bởi vì hôn sự bấp bênh mà ngày ngày không buồn ăn uống, tích tụ trong lòng. Bây giờ con bé đang bệnh nặng nằm trên giường, chẳng có sức sống, cứ một mực muốn chết, uống thuốc không vào... Con bé không gọi tên của thế tử Quảng Xương Hầu phủ mà gọi tên công chúa, nếu không phải sốt ruột vì cứu muội thì ta cũng không dám đến xin công chúa... Công chúa lương thiện, có mối quan hệ tốt với Bát muội nhà ta, xin cô nương đi thông báo lại một lần nữa, thương cho Bát muội nhà ta...”

“Trình đại phu nhân, nô tỳ cả gan nói một câu, cớ chuông cớ người buộc chuông. Bệnh của Trình Bát tiểu thư do thế tử Quảng Xương Hầu phủ mà ra, dù công chúa nhà ta có đến thì e là cũng không có tác dụng gì.

Huống h ồ công chúa không khoẻ, thật sự không thể đi được, mong Trình đại phu nhân thông cảm.”

Sắc mặt của bà tử bên cạnh Trình đại phu nhân rất khó chịu, nếu Đại tư mã còn trên đời, những người này đâu dám làm bộ làm tịch.

“Nếu Phương thế tử bằng lòng gặp Bát tiêu thư nhà ta thì chúng ta đâu có đến quấy r ầy công chúa?”

Nghe bà tử nói vậy, Thái Thanh thi lễ, “Trình đại phu nhân, công chúa nhà ta nói ngài ấy sẽ đưa thiệp đến Thái Y Viện mời thái y, tin rằng không lâu sau sẽ có thái y đến xem bệnh cho Trình Bát tiêu thư. Mọi người mau về đi, nô tỳ cáo lui.”

“Ấy, người đừng đi mà!” Bà tử kia nói.

Bà ta muốn giữ Thái Thanh lại, Thái Thanh vốn đang đứng bên cổng, nàng ấy nhanh chóng lách vào, sau đó người gác cổng đóng cổng lại. Nghe thấy tiếng gài cửa hạ xuống, hai chủ tớ biến sắc.

“Đại phu nhân, bây giờ phải làm sao?”

Trình đại phu nhân không ngờ mình đích thân đến mời mà ngay cả bậc cửa Vân Hiếu công chúa cũng không cho qua, chỉ sai một nha đầu ra ngoài đuổi bọn họ, còn không thèm lộ mặt, đúng là khinh người quá đáng.

Trình gia sụp đổ, những người vốn đang bám lấy bọn họ lập tức bày ra gương mặt khách khí. Thêm cả chuyện Hoàng hậu bị r ắn dạy, Thái tử bị người ta buộc tội, những người nghe được một ít tin tức bắt đầu trốn tránh bọn họ.

“Đi.”

Trình đại phu nhân tr ầm mặt, ng ồi lên kiệu.

Thái Thanh về bẩm báo cho Úc Vân Từ.

Úc Vân Từ xoa bụng, th ần nghĩ không biết Trình Bát thế nào r ồi?

Mấy ngày gần đây tình thế trong cung trở nên càng căng thẳng. Hoàng hậu bị cấm túc, người hầu bệnh bên cạnh bệ hạ biến thành Lương phi. Lúc này lòng người trong triều đang không được ổn định, ai cũng âm thầm phỏng đoán dụng ý của bệ hạ.

Từ xa xưa đã có chuyện Thái Tử bị phế truất.

Nếu Hoàng hậu đã bị bệ hạ ghét thì không phải là không có khả năng giáng vị. Một khi giáng vị, Lương phi là người có khả năng thượng vị nhất:

Lương phi hầu bệnh mấy ngày, bệnh tình của bệ hạ vẫn chưa thuyên giảm. Trình Hoàng hậu lao ra khỏi cung điện, quỳ trước cửa tâm cung của Chính Khang đế, mặc đồ màu nhẹ nhàng, đầu không đeo trang sức gì.

“Bệ hạ, thần thiếp cả gan... chắc chắn là bệnh của ngài do có người nhúng tay vào, Lương phi nàng ta không hề có lòng tốt!”

Sắc mặt Chính Khang đế âm trầm, mặt hấn ngày càng gầy hơn, đôi mắt hấn hung ác nham hiểm, hấn nhìn Lương phi. Tay Lương phi run lên, khăn suýt rơi xuống.

Nói là hầu bệnh, thật ra bệ hạ uống thuốc không cần nàng ta nhúng tay, tất cả đều do Trương Đông Hải làm.

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương ngậm máu phun người...”

Trương Đông Hải quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán. Tay hấn còn đang bưng một chén thuốc, “Bệ hạ, nô tài có tội, thuốc mà ngài uống, nô tài nhìn chăm chăm từ khâu nhận thuốc cho đến sắc thuốc, ngay cả mắt cũng không dám chớp...”

Nhưng vì sao bệ hạ uống thuốc rồi mà vẫn không có tác dụng?

Chính Khang đế nheo mắt lại, ngón tay thon dài chuyển động nhẫn ngọc. Rất rõ ràng, nhẫn đã được đổi thành một cái giống vậy có màu ngọc, nhưng nhỏ hơn.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, Lương phi không chịu nổi. Nàng ta thán hận vừa này vì sao mình không quý tạ tội với Trương Đông Hải, còn tốt hơn bây giờ người cứng đờ.

Hoàng hậu không ngừng lặp lại câu nói kia, từ nào cũng chỉ trích Phương thị không có lòng tốt, chằm ngòi tình cảm đế hậu, vu khống Thái tử, ý đồ rõ như ban ngày.

“Ái phi, Hoàng hậu nói thật sao?”

Giọng nói lạnh lẽo của Chính Khang đế vang lên, người Lương phi run bần bật, lúc này nàng ta mới quý xuống đất.

“Bệ hạ, rõ ràng là Hoàng hậu nương nương ngậm máu phun người. Thần thiếp không làm gì cả... Thái tử điện hạ cướp vị hôn thê của người khác, đó không phải thần thiếp vu khống.”

Đúng là Thái tử cướp vị hôn thê của người khác, nhưng hẳn cho nhà trai kia rất nhiều lợi ích, còn phụ mẫu của nữ tử vừa nghe nói nữ nhi nhà mình được Thái tử nhìn trúng thì vui mừng còn không kịp, ngay đêm hôm đó liền đưa nữ nhi vào Đông Cung.

Còn vì sao hai nhà kia lại trở mặt thì chuyện này có người thao túng phía sau.

Lương phi kêu oan nhưng lại không nói được lý do gì.

So với Trình Hoàng hậu thì tâm tư của Lương phi quá nông.

“Cút hết cho trẫm!” Chính Khang đế đột nhiên hét lên, Trình Hoàng hậu và Lương phi đồng thời ngậm miệng.

“Người đâu, đưa Hoàng hậu về, không có sự cho phép của trẫm thì không được bước ra khỏi cửa điện nửa bước, nếu tái phạm thì đoạt đi ngôi vị Hoàng hậu.”

Lương phi vui mừng, không khống chế được biểu cảm, Chính Khang để nhìn thấy, sắc mặt càng âm trầm hơn, “Người cũng ra ngoài, sau này không cần đến đây nữa.”

“Bệ hạ?”

“Cút!”

Lương phi không dám nhiều lời, lập tức lui ra ngoài.

Trương Đông Hải vẫn đang quỳ, đầu cúi cực thấp.

“Người đứng lên đi.”

“Bệ hạ, nô tài thất trách.”

Chính Khang để vẫy tay, “Nếu ngay cả người cũng không tin tưởng được, vậy chẳng phải trăm sẽ trở thành người cô đơn sao?”

Ngữ khí của hắn hơi cô độc, Trương Đông Hải sợ tới mức đập đầu ba cái vang dội, “Nô tài lo sợ, có thể hầu hạ bệ hạ là phúc mà nô tài đã tu luyện được từ kiếp trước. Mạng của nô tài là của bệ hạ, nô tài nguyện vượt lửa qua sông vì bệ hạ, chết một ngàn lần cũng không chối từ.”

“Được rồi, trăm tin người. Người và trăm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trăm còn không tin người được sao.”

Trương Đông Hải tạ ơn, sau đó lồm cồm bò dậy.

“Người đi gọi Đức phi đến hầu bệnh.”

Nói rồi một ánh sáng khác thường xẹt qua đáy mắt Chính Khang để. Trương Đông Hải không dám hỏi nhiều, không biết bệ hạ cứ đối người hầu bệnh với dụng ý gì? Hắn cúi đầu khom lưng, đang định ra khỏi cửa thì nghe thấy tiểu thái giám bên ngoài nói An phi nương nương cầu kiến.

Hắn nhìn chủ tử của mình, Chính Khang để vẫy tay, “Khoan hãy đi gọi Đức phi.”

“Vâng.”

Không lâu sau, An phi tiến vào. Áo choàng màu nhũ đỏ bạc, váy dài màu xanh nhạt, mắt ngọc mây ngài, da trắng như tuyết, dung nhan như hoa. Môi anh đào hơi hé mở, khẽ cắn.

Trong mắt có hơi nước mờ mịt, đa tình triền miên.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ.”

Mắt Chính Khang đẽ vẫn híp lại, sắc mặt hần bỗng chợt trở nên hoảng hốt. Hần vươn tay đến, muốn kéo mỹ nhân trước mặt. An phi hiểu ý, đặt tay mình lên, thuận thế ngã xuống long sàng.

Trương Đông Hải thức thối lui ra khỏi điện.

“Sao nàng lại đến đây?”

Mắt An phi đỏ lên, môi cắn chặt hơn, “Bệ hạ đã bệnh thế này rồi, sao thần thiếp có thể ngồi chờ được. Lúc trước có Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không thể cướp việc của tỷ ấy. Nhưng bệ hạ... vì sao ngài gọi Lương phi hầu bệnh mà không gọi thần thiếp...”

Đôi mắt nàng ta xinh đẹp trong vắt, cuối cùng nước mắt lăn xuống, lướt qua khuôn mặt trắng nõn, nhỏ xuống chần gấm màu vàng.

Chính Khang đẽ kéo tay nàng ta, một tay duỗi đến, dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng ta, “Trẫm sợ nàng mệt, còn sợ cuốn nàng vào chuyện này.”

“Thần thiếp không sợ, chỉ cần có thể ở bên bệ hạ, thần thiếp chẳng sợ gì cả.”

Nàng ta tự lau khô nước mắt, nhìn thấy bát thuốc trên bàn, nàng ta thử độ ấm ngoài bát, “Hơi lạnh rồi, để thần thiếp đi làm nóng lại.”

“Không cần, bùng lại đây đi.”

“Bệ hạ, thuốc lạnh càng đắng.”

“Không sao, trăm chịu được.”

Thấy hấn cố chấp, An phi đành chịu, chỉ có thể bưng thuốc đến, ngồi xuống bên giường. Ngón tay mảnh khảnh cầm thìa ngọc lên, nhẹ nhàng khuấy.

“Bệ hạ, thần thiếp nghĩ thôi cũng thấy đắng, gần đây ngài gầy đi nhiều rồi...”

Nàng ta hít mũi, giờ thìa ngọc lên đưa đến bên miệng hấn.

Hấn nhận bát thuốc bằng một tay, ngửa đầu uống mấy ngụm là xong.

Trong đôi mắt An phi là sự đau lòng, nàng ta cầm khăn lau khóe miệng cho hấn, sau đó đặt bát thuốc không xuống bàn, “Cơ thể bệ hạ luôn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại bị bệnh không dậy nổi? Tuy thần thiếp ngu dốt nhưng thần thiếp cũng có thể nhìn ra vài điếu kỳ lạ...”

“Gần đây nàng làm gì?”

“Thần thiếp sốt ruột, Hoàng hậu nương nương không cho những người khác đến gần bệ hạ, thần thiếp và Thái hậu cùng ăn chay tụng kinh, cầu xin Phật tổ phù hộ bệ hạ.”

An phi trả lời, hốc mắt đỏ ửng.

Chính Khang đế nắm tay nàng ta, “Đừng sợ, trăm sẽ không sao đâu.”

Nàng ta ra sức chớp mắt nén nước mắt xuống, nở nụ cười xinh đẹp với hấn, “Bệ hạ là chân mệnh thiên tử, thần thiếp biết ngài sẽ không sao. Thần thiếp đã hứa trước mặt Phật tổ, bất kể bệ hạ ở đâu, thần thiếp đều sẽ ở đó.”

Người hấn chấn động, trong khoảnh khắc đó, bàn tay đang nắm tay nàng ta chợt nắm lại thật chặt. Nàng đang hứa hẹn, nếu mình quy thiên, nàng sẽ chôn cùng sao?

“Nàng có biết mình đang nói gì không?”

“Thần thiếp biết, từ nhỏ trong lòng thần thiếp đã chỉ có một mình bệ hạ. Nếu không phải là còn vấn vương bệ hạ, thì năm đó... lúc xuất giá, thần thiếp đã lấy cái chết để chứng minh. Nhưng thần thiếp vấn vương... vấn vương bệ hạ, có thể thỉnh thoảng gặp được bệ hạ, được ngắm ngài, thần thiếp đã cảm thấy mỹ mãn rồi.”

“Tịch Nhan.” Chính Khang để ôm nàng ta vào lòng.

“Bệ hạ, mười năm nay thần thiếp cảm thấy rất hạnh phúc. Có thể ở bên bệ hạ, có thể thường xuyên nhìn thấy bệ hạ, trên thế gian này không còn ai may mắn hơn thần thiếp nữa. Thần thiếp không dám nghĩ, nếu có một ngày phải rời xa bệ hạ... Cho nên bệ hạ, ngài để thần thiếp hầu bệnh đi. Người khác đến hầu hạ bệ hạ, thần thiếp không yên tâm.”

Đế vương đa nghi, Chính Khang để vừa bị bệnh, ai hán cũng nghi ngờ. Căn bản hán không thể tin được bất cứ một nữ nhân nào trong cung, cả thanh mai trúc mã An phi cũng không dám tin tưởng hoàn toàn.

An phi không giống những nữ nhân khác, một nữ tử làm bạn với mình từ nhỏ, tất nhiên là không giống những người khác.

Nhưng bây giờ hán nghĩ, nếu trong hậu cung vẫn còn một người đáng giá để tin tưởng, vậy đó nhất định là nữ tử trong lòng mình. Đúng là nữ nhân này đã hy sinh vì mình quá nhiều.

Nếu không yêu hán như tính mạng của mình thì sao có thể hứa hẹn tương lai sẽ chôn theo mình trước mặt Phật tổ chứ. Nữ nhân như vậy còn gì để nghi ngờ?

Hán kích động, nhả ra một chữ, “Được.”

An phi nín khóc mỉm cười, lộ đầu ra từ trong ngực hán.

Nàng ta sai cung nhân đến Triêu Nguyệt Cung lấy đồ dùng hằng ngày của mình, tối ngủ trên chiếc giường nhỏ bên cạnh. Chính Khang để cứ nhìn

nàng ta mãi, không khỏi nhớ về rất nhiều năm trước.

An phi của khi đó vẫn là một tiểu cô nương.

Diện mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng, bản tính thiện lương. Hấn của lúc đó vẫn luôn cho rằng cô nương này sẽ là thê tử của mình, hẳn sẽ cưới nàng vào cung với mũ phượng khăn quàng, chiếu sắc phong Hoàng hậu.

Phụ hoàng không thích Thành mẫu hậu, hẳn biết.

Đi đâu mà hẳn không biết là, phụ hoàng đã không thích Thành mẫu hậu đến cực điểm. Vì để ngăn cản mình và Tịch Nhan, phụ hoàng vừa gả Trình thị cho mình, vừa tạo áp lực với Thành gia, khiến Thành gia phải gả Tịch Nhan cho Úc Lượng có xuất thân thấp để làm nhục Thành mẫu hậu.

Không thể làm trái với mệnh lệnh của phụ hoàng, hẳn vẫn luôn chờ, chờ đến lúc mình đăng cơ.

“Bệ hạ, ngài còn nhớ có một lần chúng ta lên chuồn ra khỏi cung không?”

Hắn nở nụ cười, chuyện khắc cốt ghi tâm như vậy, sao hẳn lại không nhớ chứ?

Năm đó là Tết Nguyên Tiêu, hẳn trốn cung nhân, lén lút xuất cung gặp nàng. Nàng giả trang thành nam nhi, hai người hoá thành một cặp huynh đệ. Lần đầu tiên hẳn ra khỏi cung, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới lạ, dọc đường nàng giới thiệu hết tất cả phong tục dân gian cho hẳn.

Trên phố, hoa đăng như rừng lửa, nối tiếp nhau không dứt.

Nàng vốn xinh đẹp rạng ngời, dù có giả trang thành nam nhi cũng không che dấu được phong thái. Thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, từng cái nhìn mà từng nụ cười của nàng đều khắc ghi trong đầu hẳn.

Hắn thán thề, nhất định phải đội mũ phượng đẹp để quý giá nhất thế gian lên cho nàng.

Sau đó bọn họ chơi đến khuya, bèn dứt khoát ở trong khách sạn qua đêm. Đêm hôm đó giống như hôm nay, khách sạn chỉ còn thừa một phòng và một chiếc giường.

Bọn họ nằm ngủ, mặt đỏ tim đập.

Nàng kể một câu chuyện thú vị trong dân gian, hắn lắng lắng nghe.

Đêm vốn dài đằng đặc, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng ngắn ngủi, đến canh bốn mà vẫn chưa buồn ngủ. Trời chưa sáng hắn đã phải tạm biệt nàng, lặng lẽ về cung nhân lúc cửa cung mở.

Bây giờ nghĩ lại, trong cung canh phòng nghiêm ngặt, hắn có thể ra vào mà không ai phát giác thì chắc chắn là do Thành mẫu hậu tác thành.

Thành mẫu hậu vẫn luôn xem trọng bọn họ, nên đừng ý cho bọn họ gần gũi.

Hắn nhìn nàng ta dọn dẹp xong, nhanh chóng cởi áo nằm lên giường nhỏ, lộ ra gương mặt xinh đẹp bên ngoài chăn gấm. “Bệ hạ, nếu ngài không ngủ được, thần thiếp kể vài chuyện thú vị cho ngài nhé.”

“Ừm.”

Nói rồi Chính Khang để nhắm mắt lại.

Chất giọng dịu dàng của nữ nhân vang lên, khẽ quanh quẩn trong phòng. Hắn nghe giọng nói quen thuộc, bất giác nhớ đến bọn họ thời niên thiếu, khoảng thời gian tươi đẹp đó chậm rãi hiện lên trong đầu.

Hắn im lặng rất lâu, nàng ta cho rằng hắn ngủ rồi, gọi ba tiếng mà không thấy trả lời.

“Thần thiếp mong bệ hạ mơ đẹp.” Nàng ta lầm bầm. “Bệ hạ... thần thiếp chỉ muốn bên bệ hạ mãi, ngài ngủ thật ngon nhé, thần thiếp sẽ luôn ở đây.”

Nói xong, nàng ta nhắm mắt lại, nghiêng người vào trong.

Chính Khang đế trên long sàng mở mắt ra, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Bọn họ ngủ chung một phòng, những phi tần trong hậu cung mang những suy nghĩ khác nhau. Như Lương phi, nghiêng răng kèn kẹt, mắng An phi là hồ ly tinh. Còn Trình Hoàng hậu thì lại kinh hồn bạt vía, khó ngủ trắng đêm.

Ngoài cung cũng thế, tuy rằng bởi vì cấm đi lại ban đêm nên trên đường không có người, nhưng trong những ngôi nhà cao cửa rộng, có không ít người đã phải bàn bạc suốt đêm.

Ngày hôm sau, An phi dậy sớm, nhận việc của cung nữ, đích thân hầu hạ Chính Khang đế rửa mặt dùng bữa. Sắc mặt nàng ta dịu dàng, trong mắt có nét vui mừng, thường cười với Chính Khang đế.

Bởi vì nàng ta ở đây nên rõ ràng tâm trạng Chính Khang đế tốt hơn nhiều.

Lúc ăn trưa, Hiên Vương điện hạ tiến cung, ba người một nhà ngồi cùng bàn ăn cơm.

Tin tức đã truyền đi khắp trong cung, có người cắn nát khăn, có người bình tĩnh xem tình hình để đưa ra quyết định.

An phi mới hồi bệnh hai ngày, có tin đồn lan truyền trong cung, nói bệnh cứ mãi không khỏi là bởi vì có người cố ý. Trong lời nói ám chỉ An phi không biết xấu hổ, biết rõ là bệnh nặng mà vẫn còn quẩn quýt ngày đêm.

Phải biết rằng, trước đó Trình Hoàng hậu và Lương phi đến hồi bệnh, ban đêm ai cũng về cung người này nghỉ ngơi.

Lời đồn nhanh chóng truyền đến tai Chính Khang đế, hắn nhìn An phi, An phi vẫn rất bình tĩnh, hắn hỏi: “Ái phi không tức giận sao?”

“Thần thiếp tức giận cái gì chứ? Bọn họ ghen ghét thần thiếp nhận được ân sủng của bệ hạ, được bệ hạ cho ngủ lại. Bọn họ ghen tỵ, cố ý chọc tức thần thiếp bằng mấy lời đó. Chỉ cần được ở bên bệ hạ, sao thần thiếp phải sợ những lời đồn đãi đó chứ?”

Chính Khang đế cười, sau đó bỗng nhiên trầm mặt, hấn sai Trương Đông Hải đi đi điều tra xem lời đồn truyền ra từ cung nào.

Đi điều tra tới đi điều tra lui, tra ra được Thọ An Cung của Phương Thái hậu, Trương Đông Hải không dám đi điều tra nữa, bèn đến xin chỉ thị của Chính Khang đế. Gần đây Chính Khang đế lại càng đa nghi, có thể nói là ngoài Trương Đông Hải và An phi ra, hấn sẽ chẳng tin một ai khác.

Tuy không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt lạnh xuống rõ ràng của hấn, có thể nhìn ra được, hấn rất bất mãn với Phương Thái Hậu.

Toàn bộ tấu sớ trong triều đã đưa đến trước mặt hấn, mấy hôm trước Phương mẫu hậu còn đề nghị để Thái tử và Ninh Nương giúp nhau xử lý triều chính. Hấn cười lạnh lùng, Thái tử chỉ là lớp vỏ ngoài, người mà Phương Thái hậu thật sự muốn nâng đỡ chỉ có Ninh Vương.

An phi rũ mắt, vẫn chưa hỏi một câu nào.

Nàng ta càng như vậy, Chính Khang đế càng cảm thấy quả thực nàng ta đã phải chịu nhục chịu khổ, chịu không ít tội vì mình.

“Truyền ý chỉ của trẫm, bắt đầu từ ngày mai, Thái tử và Ninh Vương cùng nhau xử lý chuyện trong triều. Bọn hấn phê tấu sớ trước rồi đưa đến chỗ trẫm sau.”

Trước đó toàn là Trương Đông Hải đi thu tấu sớ trước khi lên triều rồi mang đến đây.

Sắc mặt An phi vẫn như cũ không hề thay đổi, thấy hấn thu xếp xong mới dịu dàng hỏi một câu, “Bệ hạ, ngài có khát không, thần thiếp rót chén trà cho ngài nhé?”

Từ đầu đến cuối, nàng ta không hề quan tâm đến chuyện trong triều. Sắc mặt Chính Khang để hòa hoãn hơn, cơ thể của mình mình biết, uống không ít thuốc nhưng vẫn chẳng thấy khởi sắc, có lẽ là hấn giống phụ hoàng...

Ở thời điểm này, đi đầu hấn cần là một người thật lòng quan tâm đến cơ thể hấn như nàng ta, mà không phải người luôn nghĩ đến ngôi vị hoàng đế của hấn.

“Ái phi, vì sao nàng không tranh thủ cho Hiễn Nhi?”

Mới đầu nàng ta sừng sốt, sau đó khẽ cười: “Bệ hạ nói đùa, Hiễn Nhi còn nhỏ, bên trên có bốn hoàng huynh. Thần thiếp chỉ mong tương lai nó có thể làm một Vương gia nhân tử phú quý, vậy là đủ rồi.”

Chính Khang để nhìn nàng ta, thấy sắc mặt nàng ta rất chân thành, không giống giả vờ chút nào, hấn rất hài lòng.

Ninh Vương và Thái tử cùng xử lý chuyện triều chính có ý nghĩa là gì? Các thần trong triều đều đang suy đoán, liệu có phải bệ hạ định chọn lựa lại giữa hai nhi tử không? Gần đây Thái tử bị buộc tội, có lẽ lòng bệ hạ đã dao động.

Vì thế, những quan văn võ trong triều trở nên càng vi diệu.

Những việc này, ngay cả Úc Vân Từ trong nhà cũng nghe thấy.

Đương nhiên là nàng nghe Cảnh Tu Huyền nói.

Lúc nói những lời này, hấn chẳng có biểu cảm gì. Nhưng nàng biết, chắc chắn là hấn đã có tính toán. Nàng không hiểu rõ chuyện trong triều lắm.

Nàng có thể lờ mờ đoán được một ít, có lẽ Thái tử hay Ninh Vương đầu không phải người mà hấn sẽ chọn.

“Phu nhân, Vệ cô nương đến thăm.”

Đúng lúc nàng đang nghĩ ngợi, Thái Thanh tiến vào bầm báo.

Vệ Thanh Anh?

“Mau mời vào.”

Sau chuyện lần trước, Vệ Thanh Anh chưa đến đây lần nào. Thứ nhất là e ngại thân phận của mình, thứ hai là Úc Vân Từ vừa mới mang thai, nàng ấy không tiện đến quấy rầy.

Tính theo ngày thì có lẽ thai tượng của công chúa đã ổn, nàng ấy mới dám đến nói lời cảm ơn.

Vào phòng khách, nàng ấy liền quỳ xuống đất.

“Thần nữ mạo muội đến nhà, xin công chúa thứ tội.”

“Đứng lên nói chuyện đi.”

Úc Vân Từ nở nụ cười, sai người bê ghế đến cho nàng ấy.

Vệ Thanh Anh lại cảm ơn một lần nữa, sau đó khom người ngẩng xuống, “Lần này thần nữ đến là để cảm ơn ân tình lần trước của công chúa. Nếu không có công chúa, e là Thanh Anh đã...”

“Người không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Đình Sinh.”

“Khuông thiếu gia là người tốt, thần nữ vô cùng cảm kích.” Vệ Thanh Anh nói, đôi mắt phiếm nước.

“Các người đều là những đứa trẻ tốt.”

“Đa tạ công chúa khích lệ, thần nữ thẹn không dám nhận.” Vệ Thanh Anh chua chát, thân mình đã không còn trong sạch, không gánh nổi chữ tốt của công chúa điện hạ.

Úc Vân Từ biết suy nghĩ trong lòng nàng ấy, nàng khẽ mỉm cười, “Người chưa bao giờ hại người khác, có cái gì mà thẹn không dám nhận.

Người nhìn những người lòng dạ độc ác đó xem, không phải là cuối cùng cũng gặp báo ứng sao.”

Hiển nhiên người độc ác này là chỉ Thành Băng Lan.

Sau khi Thành Băng Lan chết, phủ Thành Quốc Công chẳng hề truy cứu, có thể thấy là nguyên nhân Thành Băng Lan chết không hề vẻ vang. Nghĩ cũng phải, người như vậy, nếu không phải là làm quá nhiều việc ác thì sao lại bị điên?

Vệ Thanh Anh cũng nghĩ vậy, Thành Băng Lan trăm phương nghìn kế hại nàng ấy, rốt cuộc bây giờ cũng chết rồi. Nàng ấy cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất, sau này nàng ấy sẽ một lòng báo đáp ân tình của Khuông thiếu gia.

“Có công chúa nâng đỡ, thần nữ vô cùng cảm kích.”

“Người và Đình Sinh... sau này phải giúp đỡ nhau, chỉ cần đồng lòng, không có khó khăn nào là không vượt qua được.”

“Thần nữ hiểu ạ.”

Giữa hai người, ngoài Khuông Đình Sinh ra thì cũng chẳng có bao nhiêu đề tài để nói chuyện. Hơn nữa Úc Vân Từ biết, thường thì những nữ tử gặp phải chuyện bất hạnh sẽ khá nhạy cảm.

Nhất thời bầu không khí hơi tẻ nhạt, có lẽ Vệ Thanh Anh cũng không phải người hay nói chuyện, thấy công chúa không nói gì bèn đứng dậy cáo từ. Úc Vân Từ có lòng giữ lại, nhưng nhìn thấy bóng người cao gầy bước nhanh đến ở ngoài cửa sân, nàng vội vàng sai Thái Thanh tiễn nàng ấy ra ngoài.

Vệ Thanh Anh hơi tự ti, ra khỏi cửa gặp phải Cảnh Tu Huyền đi tới, nàng ấy vội vàng hành lễ. Hoá ra công chúa nóng lòng tiễn mình đi là vì Cảnh Hầu gia về, vì vậy nàng ấy dễ chịu hơn nhiều.

Vừa nhìn thấy sắc mặt hắn là Úc Vân Từ liền biết chắc chắn đã có chuyện, nàng đưa mắt ra hiệu với Truyện Hoạ.

Sau khi Truyện Hoạ và Thái Thanh đi ra ngoài, nàng tiến lên thay quần áo cho hắn.

“Hồi gia, xảy ra chuyện gì à?”

“Ừm, vài chuyện nhỏ.”

Chuyện nhỏ?

“Chuyện nhỏ gì?”

Hắn nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Ninh Vương bị ám sát.”

Chương 103

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sao Ninh Vương lại bị ám sát?

Hơn nữa lại còn là trong lúc tế nhị thế này, ai mà chẳng biết Thái tử và Ninh Vương cùng xử lý chuyện triều chính, một khi Ninh Vương gặp phải bất trắc gì, bên đầu tiên bị nghi ngờ sẽ là phe phái của Thái tử.

Thái tử và Ninh Vương tranh chấp, kết quả xấu nhất chính là hai bên cùng thiệt. Nhưng theo lệ không có đích thì lập trường, nếu đến lúc đó cho dù Hoàng hậu bị giáng vị, Thái tử bị phế, thì thuận vị xuống dưới sẽ là Hàn vương.

Hàn Vương do Trình Hoàng hậu sinh ra, là đệ đệ ruột của Thái tử.

Hành vi rõ như ban ngày thế này, chắc là phía Trình thị sẽ không ngu xuẩn như vậy.

“Là ai làm?” Nàng hỏi.

Bây giờ quan trọng nhất là Thái tử phải cẩn thận, chỉ cần ổn định vượt qua khoảng thời gian này, không bị ai bới móc ra sai lầm nữa, chưa chắc bệ hạ sẽ lập Thái tử khác.

Cho nên, chắc là việc này không phải do Thái tử làm.

Cảnh Tu Huyền đã thay đồ xong, hắn ngồi xuống cạnh bàn, uống một chén trà. Hắn uống rất chậm rãi, hình như cũng chẳng quan tâm chuyện Ninh Vương bị ám sát lắm.

“Nào, đến đây ngồi.”

Hắn vỗ vị trí bên cạnh, Úc Vân Từ cong môi cười, ngồi xuống cạnh hắn.

“Người trong thiên hạ đều cho rằng Ninh Vương bị ám sát là do Thái tử làm, thật ra không phải.”

“Vậy là ai làm?”

Nàng nghi ngờ hỏi, nàng có thể đoán được không phải Thái tử làm, nhưng không đoán được rốt cuộc là ai làm. Dù sao thì bây giờ Ninh Vương cũng đang chặn đường Thái tử, người có sức uy hiếp đến Thái tử nhất cũng là Ninh Vương. Ngoài Thái tử ra, những hoàng tử khác sẽ không làm vậy, cũng không có lý do gì để làm vậy.

Trừ khi... có người muốn ngư ông đắc lợi.

Ánh mắt nghi ngờ của nàng hướng về nam nhân bên cạnh.

Mặt hắn trầm xuống, liếc nàng một cái, “Không phải ta.”

Tuy rằng kế hoạch ban đầu của hắn cũng là như vậy, nhưng còn chưa thực hiện được thì đã bị Ninh Vương cướp trước rồi. Trước đó Ninh Vương luôn bày tỏ với hắn rằng mình không muốn ngôi vị hoàng đế.

Nhưng mà lòng người khó dò, Ninh Vương bị thương không nhẹ, nhưng lại không uy hiếp đến tính mạng. Ai có thể bảo đảm rằng đây không phải một chiêu khổ nhục kế, mục đích là kéo Thái Tử xuống nước chứ.

“Không phải chàng?”

Vậy còn có thể là ai?

Nàng nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, hậu cung đang đứng thế ba chân, ngoài ba phái Trình Thành Phương ra thì còn lại mẫu thân của Tứ hoàng tử chỉ là vị tần, không thấy xuất hiện. Không thể là Tứ hoàng tử chứ?

“Vậy đó là ai?”

Sắc mặt hắn âm trầm, nữ tử này dám nghi ngờ hắn đầu tiên, đúng là thiếu chính đốn. Mặt hắn lướt đến bụng nàng, hắn kìm nén lại, rút cho mình một chén trà.

Thấy thái độ hần như vậy, nàng chột nghĩ ra gì đó, lẩm bầm nói:
“Không thể nào, là Ninh Vương tự làm sao? Vậy đúng là đủ tàn nhẫn, hần không sợ có sơ xuất, từ điển thành thật sao?”

Thường nói con đường thông đến ngôi vị hoàng đế được trải từ máu tươi, không ngờ rằng, không chỉ có máu của người khác, còn có cả máu của bản thân. Chiêu này của Ninh Vương đủ tàn nhẫn, chuyện này vừa xảy ra, tất cả sự nghi ngờ sẽ hướng về phía Thái tử.

Dù Thái tử có kêu oan thì cũng hết đường chối cãi.

Trên thực tế, Thái tử thật sự cảm thấy oan uổng.

Ninh Vương xảy ra chuyện, không cần nghĩ hần cũng biết tất cả mọi người sẽ nghi ngờ mình. Hần lập tức chạy đến trước cung của Chính Khang đế, khóc nói bản thân vô tội, chỉ trích có người có ý định hãm hại mình.

Mấy ngày gần đây hần vô cùng cẩn thận, sợ làm sai gì đó. Phụ hoàng sắp xếp cho hần và Ninh Vương cùng xử lý triều chính, rõ ràng là lòng đang dao động. Trong tình hình như vậy, hần đâu dám đạp sai một bước.

Ai ngờ, dù cẩn thận lắm rồi nhưng vẫn xảy ra chuyện.

Chính Khang đế ngồi dựa trên long sàng, mặt vàng vọt. Mãi mà sức khỏe chẳng có khởi sắc, thêm cả cơn đau dạ dày khiến tâm trạng hần càng nóng nảy. Lúc này nghe thấy giọng Thái tử, hần càng tức giận.

Mặt hần hóp lại kinh khủng, từ khi phát bệnh đến bây giờ còn chưa đầy một tháng mà hần như đã biến thành người khác.

Thái tử vẫn đang ở ngoài điện kêu oan, tiếng kêu đứt ruột đứt gan.

“Bảo nó cút!”

Bởi vì có dự cảm với sức khỏe của mình nên hần càng dễ tức giận.

“Bệ hạ, ngài đừng tức giận, làm hỏng cơ thể.” An phi dịu dàng khuyên giải, đưa mắt ra hiệu với Trương Đông Hải.

“Nghịch chướng, toàn là nghịch chướng...” Chính Khang đễ gằm lên, không nhịn được mà ho khan kịch liệt.

Nghe thấy hắt ho, nàng ta vội đưa một chén nước cho hắt.

Ngoài điện, Trương Đông Hải khom lưng đứng trước mặt Thái tử, thấp giọng nói: “Thái tử điện hạ, bệ hạ đang nổi nóng, ngài đi về trước đi. Chờ bệ hạ hết giận rồi ngài lại đến.”

“Trương công công, cô oan uổng, cô nhất định phải nói rõ ràng với phụ hoàng, chuyện của Nhị hoàng đệ thật sự không phải do cô làm. Xin Trương công công chuyển thay lời đến phụ hoàng, cứ nói là cô... thật sự oan uổng.”

“Điện hạ, bệ hạ thánh minh, nếu ngài thật sự oan uổng, bệ hạ nhất định sẽ trả lại công bằng cho ngài. Có đi đâu bây giờ bệ hạ vẫn chưa hết giận, dù ngài nói gì thì e là cũng không thay đổi được gì, chỉ bằng đợi thêm mấy ngày nữa.”

Thái Tử suy nghĩ một lát, sau đó bất đắc dĩ đứng dậy, “Đa tạ Trương công công.”

“Điện hạ, lão nô không nhận nổi.”

Thái tử há miệng, muốn hỏi Trương Đông Hải bệnh tình của phụ hoàng thế nào rồi. Nhưng hắt ho nghĩ Trương Đông Hải chỉ trung thành với một mình phụ hoàng, có hỏi cũng chẳng hỏi được cái gì.

“Vậy thì cô về đây.”

Sau khi về, Thái tử ngày ngày nhốt mình trong thư phòng. Thái tử phi cầu kiến mấy lần đều bị hắt ho từ chối. Thiếp thất mà hắt ho nghĩ hết cách để có được kia đã hương tiêu ngọc vãn.

Nếu không phải do thiệp thất kia thì hẳn đâu đến nông nỗi này. Trước kia cũng chi ầu cỡ nào thì bây giờ tức giận cỡ ấy.

Hắn ng ỡ sau bàn, nhớ đến chuyện xảy ra gần đây mà bực bội mãi.

Nếu Nhị hoàng đệ bị hại r ỡ chết thì thôi, nhưng đây lại giữ được tính mạng, hại mình bị hất một bát nước bẩn. Rốt cuộc là ai làm? Hẳn đâu đâu nghĩ, chẳng lẽ là mấy tên ngu dốt của Trình gia giúp nhưng lại gây thêm phi ền toái?

Đúng là một đám phế vật, từ khi ngoại tổ phụ qua đời, Trình gia toàn mấy tên vô dụng. Hắn bốc hoả, tay gạt hết nghiên mực bút mực trên bàn xuống đất.

Vẫn chưa hết giận, hắn bèn nhảy lên, ra sức dẫm mạnh cho đến khi sàn nhà thành một đồng bừa bãi, toàn là vết mực. Sau đó hắn đặt mông ng ỡ xuống, cũng mặc kệ quần áo có dính mực hay không.

Hắn nghĩ là qua mấy ngày nữa chờ phụ hoàng hết tức giận thì mình lại đi xin gặp sau.

Nhưng không ngờ lại chờ được tin tức của lão đại Trình gia, lại còn là tin xấu. Chuyện Ninh Vương bị ám sát, bệ hạ đã giao cho Thuận Thiên Phủ đi đi ều tra. Thuận Thiên phủ doãn T ần đại nhân vốn là cháu ngoại của Trình gia, sau khi Trình gia xảy ra chuyện, T ần đại nhân chưa hề làm gì.

T ần đại nhân công chính liêm minh, chẳng hề kiêng dè vì quan hệ với Trình gia.

Cuối cùng đi ều tra ra lão đại Trình gia, chứng cứ chứng minh chuyện Ninh Vương bị ám sát đúng là do lão đại Trình gia làm. T ần đại nhân lập tức dâng sớ, chưa đến một canh giờ, sớ đã được đưa đến tầm điện của Chính Khang đế.

Chính Khang Đế vừa đọc xong bèn nổi trận lôi đình, ho mạnh ra máu. Thấy máu ho ra còn nhi ều hơn mấy hôm trước, hắn lập tức sai người đi viết chỉ.

Trình Hoàng hậu bị giáng xuống làm phi, ngay cả phi hào cũng không có, gọi là Trình phi. Còn Thái tử thành Bình Vương, người bình thường, đây không phải chữ hay.

Vì vậy, chuyện càng loạn hơn trước.

Trong cung không có chủ, nếu lập Thái tử thì chắc là lập con trưởng. Nhưng Bình Vương chính là con trưởng, nếu có lập thật thì vị trí Thái tử vẫn là của hắn. Vì thế các thần phỏng đoán, có lẽ bệ hạ sẽ lập lại Hoàng hậu.

Lương phi tự nhận nàng ta hoàn toàn xứng đáng với vị trí người được chọn làm Hoàng hậu.

Nàng ta còn chưa vui được bao lâu thì đã truyền đến tin Bình Vương bị ám sát. Hơn nữa lần này Bình Vương bị ám sát, tuy không thương nặng bằng Ninh Vương nhưng lại bị phế một chân.

Chân của Bình Vương bị phế, Lương phi rất hài lòng.

Có đi đâu vào mấy ngày quan trọng này, tất cả mọi người sẽ cảm thấy là Ninh Vương làm, bao gồm chuyện Ninh Vương bị ám sát, đã có người bắt đầu nghi ngờ Ninh Vương sử dụng khổ nhục kế.

Không thì vì sao Ninh Vương tuy bị thương nặng nhưng vẫn chưa mất mạng. Còn Bình Vương tuy không thương nặng nhưng lại tàn phế. Một hoàng tử tàn tật không còn khả năng được lập làm Thái tử nữa.

Chính Khang đế cũng nghi ngờ, căn bản hắn không muốn nhìn thấy kết quả này. Là nhi tử độc nhất của tiên đế, từ nhỏ hắn đã không có huynh đệ, lớn lên rồi đăng cơ làm hoàng đế một cách thuận lợi. Hắn không trải qua chuyện huynh đệ tương tàn, không biết sự tàn khốc của việc đoạt đích.

Cho nên hắn không thể chấp nhận chuyện mấy đứa con của mình giết hại lẫn nhau vì ngôi vị hoàng đế, một đứa thương nặng nằm trên giường, một đứa thành người tàn phế. Gần như là trong một đêm, bệnh tình của hắn nhanh chóng chuyển biến xấu đi, cả đêm liên tục ho ra máu.

Hắn ăn gì cũng không vào, hễ ăn là nôn ra.

Tất cả thái y quỳ ở cửa đại điện.

Vài vị ngự y ở bên trong, sắc mặt trăn trọng.

“Các người nói cho... trăm biết, có phải trăm sắp... đến lúc rồi không?”

“Bệ hạ, vi thần bất lực!”

Các ngự y cùng vào quỳ, quỳ dập không dám đứng dậy.

An phi cắn môi, “Thật sự không còn cách nào sao?”

“Thưa nương nương, chúng thần bất lực.”

Chính Khang đế trên long sàng nhắm chặt mắt lại, hắn vẫn còn tỉnh táo, nhưng lại có thể cảm giác được cơ thể như không còn là của mình nữa. Cơn đau trên người khiến hắn hoảng hốt cảm thấy hồn phách đang rời khỏi cơ thể.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, Thành Thái hậu và Phương Thái hậu đều ở đây.

“Đám lang băm các người, chẳng lẽ trong cung nuôi các người ăn không ngỡ rồi sao? Không phải là phong hàn sao? Ai gia không tin, sao lại đi đầu trị không khỏi được? Chẳng lẽ có người gây rối, bày mưu đặt kế cho các người khi quân?”

Giọng Phương Thái hậu rất chói tai, Chính Khang đế nghe xong càng khó chịu.

Đến bây giờ mà Phương mẫu hậu vẫn không quên vụ tội cho Thành mẫu hậu, có thể thấy là, trong lòng bà ta, ngôi vị và quyền thế thắng tất cả.

Nhiều năm như vậy, xem như đây là lần đầu tiên Thành Thái hậu và Phương Thái hậu gặp nhau. Tuổi Phương Thái hậu khá nhỏ, hiển nhiên là

nhìn trẻ hơn Thành Thái hậu. Hơn nữa còn trang điểm nhẹ, khí sắc rất tốt.

Trái lại, Thành Thái hậu vốn là vợ cả của tiên đế, tuổi tác đã cao. Gần đây ăn chay niệm phật hàng ngày, mặc đồ đơn giản, không son phấn, có thể nhìn thấy cả quầng thâm ở dưới mắt và nếp nhăn ở khoé mắt.

Hai người đối lập, Chính Khang đế thiên về Thành Thái hậu hơn.

Nghe Phương Thái hậu nói xong, Thành Thái hậu nhíu mày hỏi các ngự y, “Tuy Phương Thái hậu nóng vội nhưng ai gia cũng có một câu hỏi, bệ hạ luôn khỏe mạnh, sao có thể vì một phong hàn nho nhỏ mà bệnh đến nông nỗi này?”

Ngự y đứng đầu dè dặt ngẩng đầu nhìn Chính Khang đế.

“Không sao... Khụ...”

Được Chính Khang đế cho phép, ngự y mới dám nói chuyện bệ hạ mắc chứng phản vị cho hai Thái hậu. Thành Thái hậu kinh sợ lùi lại một bước, lẩm bẩm: “Sao lại là chứng phản vị? Bệ hạ... Hoàng nhi...”

Bà nhào đến bên long sàng, nước mắt rơi như mưa.

Phương Thái hậu phản ứng lại, cũng nhào qua theo, gào khóc sướt mướt.

So với tiếng khóc kìm nén của Thành Thái hậu thì Phương Thái hậu khóc thật sự rất lớn tiếng. Đúng là bởi vì tiếng quá to nên nghe có vẻ hơi giả. Chính Khang đế thực sự không muốn nhìn thấy bà ta, nếu bà ta không phải mẫu thân ruột của hắn thì hắn đã sai người kéo ra ngoài từ lâu rồi.

“Mẫu hậu, trẫm... không sao...”

Tiếng mẫu hậu này không biết là gọi ai, Phương Thái hậu muốn nhích đến gần đáp lại, không ngờ Thành Thái hậu lại tiếp lời trước, “Con luôn hiểu chuyện, ai gia vẫn nhớ... Năm tám tuổi con bị sốt, sốt đến nổi mặt đỏ

bừng, còn nói với ai gia là không sao. Nếu ai gia không gọi thái y đến xem bệnh cho con thì e là con đã sống khổ r ồi.”

Phương Thái hậu hoàn toàn không biết gì về chuyện lúc nhỏ của Chính Khang đế.

“Trẫm nhớ... Mẫu hậu canh giữ bên trẫm suốt đêm... không hề chớp mắt...”

“Hoàng nhi... nếu con khó chịu thì nói với mẫu hậu...”

“Mẫu hậu...”

Phương Thái hậu đã ngừng khóc từ lâu, trừng đôi mắt khô cạn nhìn mẫu tử tử hiếu bọn họ. Rõ ràng là nhi tử của bà ta, vì sao lại trở thành nhi tử của người khác r ồi?

Bà ta nhìn Thành thị kéo tay bệ hạ, nghe đối phương nhẹ nhàng kể về những chuyện xưa mà bà ta không hề hay biết.

Giờ khắc này, bà ta cảm thấy mình là người ngoài.

An phi sớm đã khóc không thành tiếng, cúi đầu đứng bên cạnh. Phương Thái hậu ngõ ngàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người mà mình không muốn nhìn thấy, trong cơn giận giữ, bà ta quát: “Người khóc cái gì? Bệ hạ đang yên đang lành, do người ngày nào cũng quấn quýt bám lấy nó, tự dưng mang đến đen đủi!”

“Mẫu hậu!” Chính Khang đế dùng sức hét lên, sau đó ho mạnh.

Mắt Thành Thái hậu tối lại, bà đích thân rót một chén nước, đỡ hắt uống.

An phi bị Phương Thái hậu quát đã quỳ xuống đất. Chính Khang đế vô lực giơ tay, “Ái phi, nàng... đứng dậy...”

Đến đây thì Phương Thái hậu không chịu được nữa. Bệ hạ có ý gì? Đến lúc này r ồi mà còn che chở cho con hồy tinh Thành gia. Bà ta đang định

nói tiếp thì nhìn thấy đôi tay gầy guộc của hắn vô lực buông thõng xuống.

“Mẫu hậu... Trăm mệt rồi...”

Thành Thái hậu và Phương Thái hậu vội vàng bảo hắn nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó nhẹ nhàng ra ngoài. Thành Thái hậu nhìn An phi, An phi lập tức đi theo, tiễn bọn họ ra ngoài.

Nét mặt Phương Thái hậu không vui, bà ta lạnh mặt đi trước, không dừng bước đi một mạch về Thọ An Cung.

Sau khi bà ta đã dẫn theo cung nữ đi xa, Thành Thái hậu mới vỗ tay An phi, “Những ngày này bệ hạ do con chăm sóc, con vất vả rồi.”

“Thái Hậu, thần thiếp không mệt, có thể chăm sóc bệ hạ, ở bên bệ hạ, đó là phúc của thần thiếp.”

“Đứa nhỏ ngốc này... Con cố gắng chịu đựng, chuyện mà cô mẫu hứa với con nhiều năm trước, nhất định sẽ như con mong muốn.”

Lúc An phi còn nhỏ, Thành Thái hậu không chỉ nói một lần, rằng nàng ta sẽ trở thành nữ chủ nhân trong cung này. Thành gia tốn nhiều công sức như vậy để nâng đỡ tiên đế, cái mà bọn họ muốn không chỉ là phú quý vài chục năm.

Nữ nhân của Thành gia nên vào Đông Cung, sau đó làm chủ hậu cung, sau đó ở Tường Ninh Cung.

“Cô mẫu... con...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Thành Thái hậu ngăn nàng ta lại, “Cô nương Thành gia chúng ta đâu thể để những tiện tì đó đàn áp. Con quay về đi, ai gia có việc gì sẽ gọi con.”

“Vâng, thưa Thái hậu.”

An phi nhìn bà đi, sắc mặt nàng ta trầm trọng. Sau khi về đến Tường Ninh Cung, nàng ta ngẩng một mình ở trên đại điện, cho mọi người lui.

Nàng ta bình tĩnh nhìn cung điện trống trải, đột nhiên nở nụ cười.

“Bệ hạ, ngài đã thấy chưa? Ngài chặn đứt quyên làm mẫu thân của thiếp, ngài thà muốn đưa con tiện nhân sinh ra chứ không muốn nhìn thân thiếp nhiều hơn chút nào. Ngài hưởng thụ lợi ích của nhà thần thiếp, nhưng lại đêphòng chúng ta mọi lúc. Ngài cho rằng ngài chia rẽ Thái tử và Tịch Nhan là có thể kê cao gối mà ngủ sao? Không... Ngài sai rồi! Ngài ở dưới chín suối mở to mắt ra xem, chắc chắn tương lai huyết mạch Thành thị ta sẽ ng ã trên long ỷ!”

Trong mắt nàng ta có nước mắt, nhưng mặt lại cười.

Nỗi hận trong mắt nàng ta không hề che dấu.

Đột nhiên, người nàng ta uể oải, sắc mặt đau thương.

Ánh lệ bắt đầu dâng lên trong đôi mắt tràn ngập nỗi hận thù đó, cuối cùng nàng ta che mặt khóc nỉ non, “Hoàng nhi... hoàng nhi của ta... mẫu hậu xin lỗi con, mẫu hậu có tội...”

Tiếng khóc sùt sùi bi ai.

Chương 104

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày tiếp theo, bệnh tình của Chính Khang để đột nhiên có chiều hướng tốt, nhìn sắc mặt khá hào hứng.

Bên ngoài tầm cung, An phi dìu hần, Trương Đông Hải đi theo sau. Từ khi bị bệnh tới nay, đây là lần đầu tiên hần ra khỏi tầm điện. Ngoài tầm điện không trồng loại cây rụng lá, chỉ có mấy cây tùng bách tươi tốt.

Đã vào cuối thu, dù không có lá rụng nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tiêu điếu.

“Sắp vào đông rồi.”

Chính Khang để cảm khái, nghiêm túc ngắm phong cảnh trước mắt. Người hần rất gầy, gầy đến nỗi áo khoác như đang treo trên người, trông không.

“Đến Ngự Hoa Viên.”

“Bệ hạ, sức khỏe ngài mới vừa chỉ tốt lên một chút...”

An phi còn chưa nói xong đã bị hần phát tay ngắt lời. Sức khỏe hần hần biết, hần lờ mờ cảm thấy hôm nay bản thân tốt hơn là vì hần đã quang phản chiếu.

Đoàn người bước đến vườn, Trương Đông Hải gọi kiệu liền tới nhưng hần lại từ chối.

Trong Ngự Hoa Viên, mùa này ngoài hoa cúc nở muộn thì không còn hoa nào khác. Trong vườn có núi giả, tùng, bách và những cung nữ thái giám đi qua.

Nhìn thấy bên này, bọn họ vội vàng quỳ xuống đất.

Chính Khang để không nhìn bọn họ, chỉ nhàn nhạt bảo bình thân. Các cung nữ và thái giám tản đi, chưa đến nửa khắc, phi tần các cung đã vội vã đến vườn.

“Thần thiếp thỉnh an bệ hạ, bệ hạ đã khỏe rồi ạ?” Nét mặt Đức phi rất vui vẻ, nàng ta quỳ phía trước.

Gia Hòa công chúa ở bên cạnh nàng ta. Trong mắt Gia Hòa công chúa có ánh nước, “Phụ hoàng, đã lâu rồi nhi thần chưa được gặp phụ hoàng, hôm nay nhi thần rất vui...”

“Các người bình thân đi.”

Nói xong Chính Khang để vốn định duỗi tay nâng Đức phi dậy, nhưng không biết vì sao lại rút tay về, nhìn thoáng qua An phi bên cạnh.

“Các người ai này về hết đi, trẫm muốn đi dạo xung quanh.”

Hắn đã lên tiếng, các phi tần nào dám cãi lời. Các nàng cung kính cáo lui, rời đi trong niềm lưu luyến, cực kỳ hâm mộ An phi có thể ở bên cạnh bệ hạ.

Gió dãn lên, hắn ho khan vài tiếng dữ dội.

Sắc mặt An phi có vẻ nghiêm trọng, nàng ta lo lắng nhìn hắn, đôi mắt ướt át. Gây đây bệ hạ họ rất nhiều lần, đêm ngủ không ngon giấc. Nàng ta nhìn mà khó chịu, nước mắt gần như sắp chảy ra khỏi hốc mắt. Cuối cùng nàng ta chớp mắt vài cái, cố gắng nén nước mắt xuống.

“Bệ hạ, gió lớn rồi, hay là thần thiếp dìu ngài về nhé.”

“Cũng được, năm nào ngắm phong cảnh trong cái vườn này cũng thấy... chẳng có thay đổi gì. Khi nào khai xuân... bảo người ta trồng nhiều hoa cỏ một chút.” Nói rồi mắt hắn quét một vòng, nắm chặt tay An phi.

Đi vào trong phòng ngủ, hắn đã thở hổn hển.

An phi đỡ hấn lên giường, sau đó nhận thuốc Trương Đông Hải đưa đến, “Bệ hạ, ngài uống thuốc đi.”

Hấn đẩy nhẹ, “Đề đó đi.”

Có uống cũng vô dụng, còn không bằng không uống.

An phi cúi đầu, nước mắt chan chứa trong hốc mắt. Tay bưng chén thuốc run rẩy, từng giọt nước mắt rơi xuống tay nàng ta, sau đó trượt xuống.

Đột nhiên, một bàn tay gầy guộc nâng cằm nàng ta lên.

“Vì sao lại khóc?”

“Thần thiếp... không khóc.”

Chính Khang để nhìn nàng ta, bỗng nhiên nở nụ cười, “Trẫm là thiên tử, ai cũng nói vạn tuế, đâu ai biết mệnh của trẫm... lại ngắn như vậy... khụ...”

“Bệ hạ!” An phi vội lau khô nước mắt, buông chén thuốc, nhấc váy quỳ xuống. “Trong lòng thần thiếp, bệ hạ anh minh thần võ, là minh quân nghìn đời khó được.”

“Nàng cần gì phải an ủi trẫm... Minh quân? Đó là sách sử đánh giá sau khi trẫm chết. Trẫm.. chỉ mong không công không tội...”

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy thái giám bên ngoài nói các ngự y đến bắt mạch.

An phi đứng lên, lau sạch nước mắt đứng sang bên cạnh.

Hôm nay khí sắc Chính Khang để khá tốt, nhưng các ngự y bắt mạch xong sắc mặt ai cũng nghiêm trọng. Không nói gì, cũng biết bệnh tình không lạc quan, e rằng thật sự là hễ quang phản chiếu.

Sau khi các ngự y lui ra ngoài, Chính Khang để cười tự giễu.

An phi ngẩng đầu, nước mắt đã rơi đầy mặt. Nàng ta chậm rãi bước đến, kéo tay hắn, “Bệ hạ, thần thiếp có thể may mắn hầu hạ ngài một thời gian là phúc mà thần thiếp đã tu luyện được ở kiếp trước. Nhưng thần thiếp là một người tham lam, không muốn rời xa bệ hạ, thần thiếp thật sự không muốn sống những tháng ngày không có bệ hạ nữa. Trước kia... bệ hạ đợi thần thiếp nhiều năm, lần này để thần thiếp đi trước một bước đi...”

Không biết từ khi nào mà trong tay nàng ta đã có một viên thuốc, nói xong, trước khi Chính Khang để phản ứng lại, thuốc đã vào trong bụng nàng ta.

“Người đâu... Truyền thái y...”

Trương Đông Hải vừa mới tiễn các ngự y ra ngoài, vừa vào trong phòng, nhìn thấy máu tươi ở khước miệng của An phi, bèn vội vã chạy ra gọi các ngự y lại.

Các ngự y kinh hồn bạt vía, tưởng bệ hạ xảy ra chuyện. Không ngờ vừa bước vào lại nhìn thấy An phi đang mỉm cười nhưng khước miệng chảy máu, bèn vội vàng tiến lên bắt mạch.

Sau đó toàn bộ quỳ xuống, “Bệ hạ, chúng thần bất lực. An phi nương nương uống thuốc kịch độc, lượng độc nhiều và phát tán quá nhanh...”

“Phế vật...”

“Bệ hạ... đừng có... trách tội bọn họ... thần thiếp rất vui... ta đợi chàng...”

An phi chậm rãi nhắm mắt lại, nằm dựa vào người Chính Khang để. Chính Khang để cao giọng gọi nàng ta, đau đớn khóc thành tiếng. Hắn nhớ rõ thiếu nữ nhiều năm trước, xinh đẹp động lòng người.

Cũng nhớ rõ nữ tử vào cung sau này, dịu dàng an tĩnh, luôn lặng lẽ chờ hắn. Những gương mặt đó chậm rãi chồng lên nhau, biến thành nữ tử đã chết trong lòng hắn.

Nàng vẫn chẳng hề thay đổi, tình yêu của nàng với hắn chưa hề thay đổi.

Rất lâu sau hắn mới lên tiếng, “Đi truy ền... khụ... các quan to nhĩ phẩm trở lên vào điện...”

Trương Đông Hải cúi đầu, cung kính lui ra.

Không lâu sau, toàn bộ các đại th ần tiến cung.

Bọn họ quỳ trên mặt đất, hô to vạn tuế. Lúc ng ẩng đầu, bọn họ nhìn thấy bệ hạ lâu chưa lên tri ều, người g ầy yếu dựa vào long sàng, còn An phi dựa vào người bệ hạ như đang ngủ.

Mấy vị ngự y vẫn đang quỳ gối ở một bên, mọi người b ần ch ần, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Các khanh... bình thân.”

Chính Khang đế nói chuyện vẫn hơi khó khăn, nhưng đã tốt hơn nhi ều so với mấy ngày trước. Hắn vẫy tay với Trương Đông Hải, Trương Đông Hải lập tức bảo quan thị tòng chuẩn bị viết chỉ.

“Truy phong An thị Lăng Ba làm Ý Đức Hoàng hậu... An táng ở hoàng lăng, hợp táng với tr ẫm... Lập Ngũ hoàng tử Triệu Hiến làm Thái tử... Chọn ngày đ ăng cơ đẹp g ần đây nhất, Cẩm An H ầu Cảnh Tu Huy ền làm đại th ần phụ chính, ban m ãng bào năm vuốt...”

“Bệ hạ...”

Truy phong? An phi đã chết r ồi ư!

Bệ hạ có ý gì? Hi ền Vương đ ăng cơ, vậy bệ hạ sẽ làm sao?

“Từ ngày hôm nay... tr ẫm sẽ lui v ề ở hậu cung... các người c ần tận tâm phụ tá tâm đế...”

“Bệ hạ.....”

Nghe được tin đ ờn, Thành Thái hậu và Phương Thái hậu vội vã chạy tới, vừa thấy tình hình trong điện, Thành Thái hậu khó tin lùi lại một bước. Còn Phương Thái hậu thì hét thất thanh, không vì gì khác, chỉ vì chiếu thư mà Chính Khang đế vừa lập.

“Bệ hạ, tuyệt đối không thể!”

“Ý tr ấ m đã quyết!”

Thành Thái hậu ch ầ n chờ tiến lên, run tay kiểm tra hơi thở của An phi, nơi ngón tay lạnh ngắt, bà lùi lại một bước, “Bệ hạ, An phi con bé...”

Chính Khang đế nhìn nữ tử dựa vào người mình, ch ắ n h ề s ợ hãi, ánh mắt dịu dàng, “Hoàng hậu của tr ấ m... đi trước một bước r ấ i.”

“Bệ hạ, con phải suy nghĩ thật kỹ! Chuyện lập hậu thoái vị phải bàn bạc kỹ hơn, đừng gấp gáp mà nhất thời...”

Phương Thái hậu còn chưa nói xong, bị h ắ n nhìn bằng ánh mắt u ám lạnh lẽo, bà ta nghẹn họng. Bà ta có khá nhi ề u cảm xúc, có cả sợ hãi. Nhi tử của bà ta nhưng bà ta lại ch ắ n dám nhi ề u lời.

“Mẫu hậu cho rằng, cơ thể tr ấ m... vẫn còn có thể bàn bạc kỹ hơn sao?”

“Bệ hạ, nhưng Hi ề n Vương không phải trưởng không phải đích, lập h ắ n làm Thái tử sẽ khiến người ta không phục.”

“Vừa r ấ i mẫu hậu không nghe thấy sao? Tr ấ m đã truy phong... An phi làm Ý Đức Hoàng hậu, Hi ề n Vương là đích.”

Quan thị tòng đã viết chỉ xong, quỳ xuống trình đến trước mặt Chính Khang đế, Chính Khang đế lấy ngọc tử ra, ấn lên. Phương Thái hậu kh ắ n trương, la lên một tiếng, “Bệ hạ!”

Chính Khang đế ng ắ n g ầ u nhìn bà ta.

“Bệ hạ, con phải suy nghĩ kỹ đi! Lớn nhỏ phải có thứ tự, sao ngôi vị hoàng đế lại đ ể Hi ề n Vương ng ắ i đ ược! Thái tử thân tàn thì vẫn còn Ninh

Vương mà. Dù Ninh Vương không được thì vẫn còn Hàn Vương...”

“Phương Thái hậu nói sai rồi, bệ hạ đã truy phong An phi làm Hoàng hậu, vậy thì Hiên Vương chính là đích. Hơn nữa vị kia không còn là Thái tử nữa, mà là Bình Vương, chẳng lẽ Phương Thái hậu đã quên rồi? Trình thị bị giáng vị, Hàn Vương không phải trưởng cũng không phải đích, giống Ninh Vương, đều không phải người được chọn làm Thái tử. Còn Hiên Vương, mẫu thân ruột là Hoàng hậu, mặc dù là truy phong nhưng danh phận đứng đắn. Bây giờ lập Hiên Vương làm Thái tử mới là cách ổn thỏa nhất.”

Nói xong, Thành Thái hậu nhìn hoàng đế, “Bệ hạ đang độ tuổi xuân, bây giờ nói thoái vị có phải là quá sớm không? Sao không lập Hiên Vương làm Thái tử, củng cố triều cương trước, chuyện khác sau này bàn sau.”

“Không còn sớm nữa, sức khỏe của trẫm...”

“Bệ hạ, cơ thể của con cần được bồi dưỡng. Tuy rằng phụ hoàng của con cũng đi vì chứng bệnh này, nhưng ông ấy khác con. Từ nhỏ con đã được mẫu hậu nuôi cẩn thận, không lận đận như phụ hoàng con lúc nhỏ. Con tin ở mẫu hậu, chỉ cần dụng tâm đi điều dưỡng...”

“Mẫu hậu, ý trẫm đã quyết. Dù còn có thể sống thêm được một khoảng thời gian thì sức khỏe cũng không bằng trước đây. Không bằng dạy dỗ Hiên Nhi, để nó mau tự chấp chính.”

Hắn đã nói vậy, tất nhiên Thành Thái hậu không có lời nào để phản bác, chỉ có thể thở dài một hơi.

Ánh mắt Chính Khang để rơi xuống người An phi, đôi tay gầy gò vuốt ve mặt nàng ta. Gương mặt đã dần lạnh ngắt, không lâu sau nữa sẽ cứng đờ.

Hắn cần ngọc tử, nặng nề ấn xuống thánh chỉ màu vàng. Quan thị tòng giờ cao thánh chỉ, tuyên đọc thánh dụ, các thần tử quỳ trên mặt đất hô to ba tiếng vạn tuế.

Phương Thái hậu đứng thẳng bất động, không dám tin tất cả mọi chuyện là thật.

Tiểu tiện nhân Thành thị này, không biết rót canh mê hồn gì cho bệ hạ mà để bệ hạ lập nàng ta làm Hoàng hậu, còn truyền ngôi vị hoàng đế cho lão ngô miệng còn hôi sữa.

Sau khi tuyên chỉ, Trương Đông Hải khẽ hỏi, “Bệ hạ, có phải là nên liệm Ý Đức Hoàng hậu rồi không ạ?”

Chính Khang để nhắm mắt lại, gật đầu.

Các đại thần hành lễ lui ra ngoài, các cung nhân tiến vào liệm. Thi thể của Ý Đức Hoàng hậu đã nhanh chóng được nâng ra ngoài, Chính Khang để chẳng hề nhúc nhích, vẫn cứ duy trì tư thế ban đầu.

Hắn cứ ngỡ dựa như vậy, trong đầu toàn là hối ức niên thiếu. Thiếu nữ dịu dàng, dung mạo tuyệt sắc, nàng cười với hắn, còn rực rỡ xinh đẹp hơn cả hoa mùa xuân.

Nàng gọi mình là Thái tử biểu ca, hắn gọi nàng là Tịch Nhan muội muội.

Hắn từng nói, hắn muốn cưới nàng vào cung một cách vẻ vang. Nàng cũng từng nói, cả đời này chỉ chung tình với hắn, dù cho sông cạn đá mòn, dù phải hy sinh tính mạng.

Lời thề của thiếu nữ vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hôm nay, nàng không ngần ngại mà chết trước mặt hắn, hắn mới biết được, dưới biểu hiện mềm yếu của nàng là sự si tình với hắn cả đời mà không hối hận.

Đến chết mà trong mắt nàng vẫn chỉ có một mình hắn.

Không nói đến nữ nhi, ngay cả nhi tử cũng không nhắc đến. Dường như trong sinh mệnh của nàng, tất cả những gì nàng đã trả giá đều bởi vì một

mình hẳn. Tình yêu của nàng dịu dàng mà cũng sâu đậm nhất.

Vì hẳn mà ngay cả con nàng cũng không chăm sóc được. Vậy thì những việc này sẽ do hẳn làm. Ngôi vị hoàng đế này vốn nên là cốt nhục của bọn họ kế thừa, phú quý của thiên hạ này, nữ nhi của bọn họ xứng đáng có được tốt nhất.

Mấy ngày sau, Hiền Nhi sẽ đăng cơ, còn Cẩm An H ầu phụ tá.

Con của bọn họ chắc chắn sẽ là những người cao quý nhất trên đời này.

Đừng sợ, Tịch Nhan, trăm sẽ đến với nàng nhanh thôi.

“Khụ... Khụ...”

“Bệ hạ...”

Thành Thái hậu khẽ gọi, Chính Khang để mở mắt ra.

Không biết Phương Thái hậu đã rời đi từ khi nào, trong phòng chỉ có Thành Thái hậu. Sắc mặt Thành Thái hậu rất đau lòng, bà rót một chén nước, tự tay bưng đến cho Chính Khang để.

“Đa tạ mẫu hậu.”

Chính Khang để uống một hơi cạn sạch, trong ánh mắt là vẻ bình tĩnh chưa bao giờ có.

“Mẫu hậu, sao người vẫn chưa đi?”

Ánh mắt Thành Thái hậu từ ái, bà lại chẳng nói gì.

Chính Khang để cười tự giễu, “Mẫu hậu sợ trăm đột nhiên quy thiên sao?”

“Bệ hạ, lời như vậy sao con... sao con có thể nói chứ? Con không biết mẫu hậu khó chịu thế nào đâu, nếu có thể đổi một mạng lấy một mạng, mẫu hậu nguyện đổi cho con khoẻ mạnh.”

“Mẫu hậu...”

Ban đầu Phương Thái hậu tức bệ hạ, tức bệ hạ chặt đứt đường lui của Phương gia, trực tiếp truy lên ngôi vị hoàng đế cho Hiên Vương. Đi được một đoạn rồi lại hơi hối hận, dù sao cũng là nhi tử ruột của mình, bà ta thật sự không nên đi luôn.

Bà ta quay lại, đúng lúc nghe thấy lời Thành Thái hậu nói, bà ta giận sôi máu.

Được thôi, bọn họ mẫu tử tử hiếu, mình chỉ là một người ngoài.

Bà ta phát tay áo, nổi giận đùng đùng rời đi, lần này không hề quay đầu lại nữa, đi không ngừng. Chưa đến Thọ An Cung đã thấy Lương phi lao đảo chạy đến.

“Thái hậu, thần thiếp nghe nói bệ hạ...”

“Không sai, bệ hạ đã hạ chỉ, phong An phi làm Ý Đức Hoàng hậu, Hiên Vương là Thái tử, chọn ngày đẹp để đăng cơ rồi.”

“Cái gì? Thái hậu, tuyệt đối không thể được... Sao bệ hạ có thể hồ đồ như vậy chứ, có phải hẳn bị Thành thị mê hoặc, nhất thời hồ đồ không...”

Mặt Phương Thái hậu trầm xuống, “Im miệng! Bệ hạ là ai, có thể để cho người tùy tiện nói linh tinh sao. Nếu người không sợ chết thì đi mà chất vấn bệ hạ trực tiếp. Hoặc là nếu người thông minh hơn, tự nguyện tuấn táng lúc hầu bệnh cạnh bên bệ hạ hàng ngày, như vậy người làm Hoàng hậu là người, Càn nhi cũng có thể nhận được ngôi vị hoàng đế!”

Bà ta nói một tràng, thật lâu sau Lương phi mới hiểu ra.

“Thành thị... chết rồi?”

“Hừ, người cho rằng vì sao bệ hạ lại đột nhiên thoái vị?”

Phương Thái hậu phẫn nộ tiếc nuối, mình dốc hết sức, một lòng muốn nâng đỡ nhà mẹ đẻ. Nhưng chất nữ này quá ngu xuẩn, vào cung nhiều năm

rồi mà không chiếm được trái tim bệ hạ.

Cùng là hậu bệnh, nàng ta bị bệ hạ răn dạy, còn Thành thị lại có thể nhận được phong hào Hoàng hậu.

Lương phi vẫn đang ngây người, Phương Thái hậu hừ lạnh một tiếng, xoay người vào Thọ An Cung.

Thánh chỉ lập Thành thị làm Ý Đức Hoàng hậu và Hiên Vương được lập làm Thái tử nhanh chóng truyền ra ngoài cung. Chuyện Ý Đức Hoàng hậu nguyện hy sinh vì bệ hạ cũng đã truyền ra.

Sau khi nghe xong, Úc Vân Từ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia nàng từng nghe nói có người sẽ không màng tất cả vì tình yêu. Nhưng nữ tử như Thành Tịch Nhan vẫn hiếm thấy, vì tình yêu mà nàng ta có thể vứt chông bỏ con; vì tình yêu mà nàng ta có thể chịu đựng chuyện bên cạnh hẳn có nhiều nữ nhân như vậy.

Cũng vì tình yêu, nàng ta còn chọn cái chết, không hề chùn bước.

Nữ tử như vậy, e là đã bị tình yêu mê hoặc trái tim, đã bị điên rồi.

Có lẽ trong xương cốt của cô nương Thành gia đều có gen điên, Thành Băng Lan là thế, Thành Tịch Nhan cũng vậy. Khác là Thành Băng Lan không khống chế được sự điên cuồng của mình, chọn cách làm hại người khác để tìm niềm vui.

Còn Tịch Nhan, từ đầu đến cuối chỉ đuổi theo cái mình muốn, những thứ khác nàng ta có thể vứt bỏ hết. Những người hoặc đồ vật bị nàng ta vứt bỏ sẽ có kết cục thế nào, nàng ta hoàn toàn chẳng quan tâm.

Sau khi chết, nàng ta có thể hạ táng với bệ hạ, có thể xem như ước gì được nấy. Không biết liệu nàng ta có hối hận trên con đường hoàng tuyền không? Dưới chín suối, liệu nàng ta có gặp được nguyên chủ chết oan không?

Tâm trạng Úc Vân Từ phức tạp, nặng nề thở dài.

Chương 105: Đại kết cục

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ng ỡ im một lúc lâu, nàng chậm rãi thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng thốn thức. Trong nguyên sách, Chính Khang đ ế sống rất lâu, mãi đến khi hết sách mà vẫn chưa băng hà, An phi vẫn là An phi, Trình Hoàng hậu vẫn là Trình Hoàng hậu. Ngoài nguyên chủ đã chết ra thì những người đó ai cũng giàu sang phú quý.

Có lẽ là vì phu thê bọn họ trùng sinh nên mới mang đến một loạt thay đ ổi.

Nàng nhìn đ ồng h ồ cát, đã không còn sớm nữa. Nàng nghĩ, H ầu gia đã vào cung nhi ều giờ r ồi, chắc chắn là lúc xuất cung rất đ ối. Nàng vịn tay Thái Thanh, đứng dậy đến phòng bếp.

Mùa thu khô hanh, nàng chọn mấy nguyên liệu nấu ăn tươi m ọng, bỏ vào trong n ồi nấu canh.

“Sư mẫu.”

Không biết Đình Sinh đã đứng ở cửa phòng bếp từ khi nào, hấn mặc đ ồ màu xanh, dung nhan tuấn mỹ. Nàng sai Dương quản sự trông n ồi canh, mình thì mỉm cười đi ra ngoài.

“Sao người lại đến đây?”

Tính ra thì nàng chưa gặp Đình Sinh một thời gian r ồi.

Thiếu niên cao sớm, nhìn càng tr ầm ổn hơn, có lẽ là vì chuyện l ần trước nên giữa lông mày thanh tuấn có một sự ưu s ầu không thuộc v ề thiếu niên.

Hấn yên lặng đi theo nàng, phong thái đi lại loáng thoáng có khí thế của sư phụ hấn.

Gần xế chiều, bầu trời xám xịt, có hạ nhân bắt đầu thấp sáng đèn lồng. Màn đêm buông xuống, hơi lạnh tỏa ra, Thái Thanh nhẹ nhàng phủ thêm áo choàng cho nàng, nàng kéo chặt lại.

“Muộn như vậy rồi, sư phụ người có việc sao?”

Hầu gia đã vào cung lâu rồi, trong cung lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng nghĩ là tạm thời hẳn không thể phân thân được.

“Vâng... nhiều ngày chưa gặp sư mẫu, Đình Sinh rất nhớ người.” Đình Sinh nói xong, gương mặt tuấn tú đỏ lên, có lẽ là cảm thấy lời mình nói không ổn.

Còn Úc Vân Từ thì rất vui, “Sư mẫu cũng rất nhớ người, không biết lần trước sau khi về nhà Khuông lão phu nhân có răn dạy gì người không?”

Nói đến đây, sắc mặt Khuông Đình Sinh liền ảm đạm xuống, hẳn lúc đầu, “Tổ mẫu không hề trách cứ ta, chỉ khó hiểu vì sao cứ nhất quyết phải là Vệ cô nương. Người cảm thấy ta bất hiếu, có lỗi với liệt tổ liệt tông Khuông gia. Từ ngày đó đến nay vẫn luôn giam mình trong Phật đường không ra ngoài, không muốn gặp ta.”

Nghe hẳn nói xong, Úc Vân Từ thở dài, vấn đề này gần như là không thể giải quyết được.

“Nếu biết lưng người vác gánh nặng to lớn vì gia đình như vậy, liệt tổ liệt tông của người đâu thể nhẫn tâm trách cứ người được. Người tuyệt đối đừng tự trách mình, càng không thể bởi vậy mà cảm thấy mình có lỗi với ai. Người đã làm rất tốt rồi, sư mẫu kiêu ngạo vì người.”

Ánh mắt thiếu niên sáng ngời, mặt có vẻ do dự.

“Sao? Còn cái gì ngại nói trước mặt sư mẫu?”

Nàng cho rằng hẳn gặp phải vấn đề này thì trưởng thành của nữ tử nên mới hỏi vậy. Ai ngờ Đình Sinh nghe xong mặt có vẻ buồn rầu và phiến muộn.

“Sư mẫu, người nói xem, có phải bây giờ ta nên thẳng thắn với tổ mẫu không? Hôm nay, sau khi thánh chỉ trong cung truyền ra, tổ mẫu ta mới ra khỏi Phật đường gặp ta. Nhìn người rất vui mừng, tha thiết nói ngay lên mây của chúng ta sắp đến rồi, chắc chắn Khuông gia có thể sừng sững đứng đầu các thế gia võ học như trước đây.”

Khuông lão phu nhân nghĩ không sai, Hiên Vương sắp đăng cơ, Đình Sinh là sư huynh của Hiên Vương, tất nhiên hẳn sẽ được trọng dụng. Một đời vua một đời thần, tương lai chắc chắn Đình Sinh sẽ là tâm phúc đầu tiên của tân đế.

“Đình Sinh cảm thấy hơi mờ mịt, ta biết sự mong đợi của tổ mẫu, nhưng cuối cùng có một ngày sự chờ đợi đó sẽ bị ta phụ lòng. Ta thật sự không đành lòng khiến mọi thứ quay về với cát bụi ngay lúc người cho rằng Khuông gia sẽ vực dậy một lần nữa. Giống như hoa trong gương, trắng trong nước, lướt qua trong một khoảnh khắc.”

Nàng lặng lặng nghe, nhanh chóng hiểu ra Đình Sinh đang xoắn xuýt vì điều gì.

“Vậy lúc nhỏ ước muốn của người là gì?”

“Ước muốn?” Đình Sinh ngần ra, “Tất nhiên là khôi phục Khuông gia, để tổ mẫu và mẫu thân, các tỷ tỷ có thể nở mày nở mặt. Tương lai các tỷ tỷ xuất giá cũng có nhà mẹ đẻ để dựa vào, không đến mức bị người khác khinh nhục.”

“Vậy thì người cứ nghe theo trái tim mình, làm chuyện mình muốn làm nhất. Còn những chuyện sau này, sư mẫu tin rằng việc được do người, thuy nhiên đến đầu cầu ắt sẽ có đường. Nếu thật sự không có được thì để tăng phụ võ thần báo mộng cho người, ta nghĩ, với giao tình của người và tân đế, tân đế sẽ không bởi vậy mà giáng tội người.”

Nói xong, nàng chớp mắt vài cái.

Khuông Đình Sinh bị nàng chọc cười nhưng vẫn mang vẻ già dặn.

Nàng cũng cười theo, ai biết tầng phụ chiến thần của Khuông gia lại là Hài gia bây giờ cơ chứ. Có lẽ Khuông lão phu nhân sẽ khá sài muộn, tuy Hài gia tiếc rằng Khuông gia không có nam nhi, nhưng hẳn không phải người cỡ hủ.

“Nghe theo trái tim?”

Khuông Đình Sinh lẩm bẫm, không biết đang nghĩ gì. Thiếu niên cúi đầu, dung nhan tuấn tú, một lúc lâu sau hẳn thở dài một hơi, như thể trút được gánh nặng.

“Sư mẫu nói rất đúng, Đình Sinh biết nên làm thế nào rồi.”

Nàng rất vui mừng, Đình Sinh không phải kiểu người bảo thủ, một phát là thông. Nếu cứ bảo thủ thì sẽ đâm đầu vào ngõ cụt. Chẳng lẽ cả đời sẽ phải giả làm nam nhân, buồn bực mà chết sao?

Lúc bọn họ trò chuyện, sắc trời đã mau tối.

Đèn lồng soi sáng khắp nơi, bóng cây rung chuyển lay động như bóng người. Trong phủ nhìn như bình thường, không có nhiều hạ nhân đi lại, bước chân đầu đầu.

Nàng nhú mày, luôn cảm thấy mọi thứ hôm nay hơi kỳ lạ.

Tuy Đình Sinh thường ra vào Hài phủ nhưng hẳn không đến muộn thế này, nàng thấy hẳn đã đến cửa sân của mình rồi mà vẫn chưa định đi.

Nàng nghi ngờ nhìn hẳn, bụng dạ thiếu niên vẫn chưa thâm sâu. Bị nàng nhìn, hẳn hơi mất tự nhiên, thấp giọng nói: “Vừa nãy Đình Sinh không nói rõ, thật ra là Đình Sinh phụng mệnh sư phụ, đặc biệt đến bảo vệ sư mẫu.”

Bảo vệ?

Đúng rồi, truyền đế vị, sao có thể bình yên được chứ.

Dù có thánh chỉ và có cả rất nhiều quan viên làm chứng, nhưng cũng vẫn khó đảm bảo rằng những người không cam lòng sẽ không nhân cơ hội

làm khó. Bọn họ sẽ bí quá hóa liều, truy cầu phú quý trong tình cảnh nguy hiểm, nàng là người nhà của thần tử được chỉ định làm đại thần phụ tá, quả thực là người mà Trình gia có khả năng sẽ bắt đi.

Vì sao nàng lại nghĩ là Trình gia, thật ra rất đơn giản, Trình gia đã có ý định bắt cóc nàng từ lâu. Trong mười mấy năm nhận chức tư mã, chần hẫn Trình Thế Vạn có rất nhiều cấp dưới.

Lần trước kế hoạch của Trình gia thất bại, bây giờ đế vị đã mất, rất khó tránh khỏi chuyện bọn họ sẽ giận chó đánh mèo.

Nếu Trình gia muốn trút giận, bọn họ sẽ nhắm vào nàng đầu tiên.

“Vậy thì vào trong ngõ đi.”

Chắc là Hậu gia không chỉ cử một mình Đình Sinh đến, nếu nàng đoán không sai thì có lẽ trong phủ đã được bố trí nghiêm ngặt, cửa nào cũng có thị vệ canh gác. Còn Đình Sinh thì phụ trách đi theo bảo vệ mình.

Người khác không biết, nhưng nàng và Hậu gia biết thân phận thật sự của Đình Sinh, cho nên không cần chú ý chuyện nam nữ thụ thụ bất thân.

Đình Sinh cũng không từ chối, cùng vào phòng khách với nàng.

Thải Thanh chuẩn bị trà, điểm tâm và một ít quả khô. Hai người ngồi xuống, bắt đầu nói về những chuyện thường ngày. Nói đến hai cô nương của Khuông gia và cả hôn nhân của các nàng ấy. Đè tài xoay đi xoay lại, cuối cùng nhắc đến Đan Cẩm.

“Sư mẫu, Cẩm Nhi có gửi thư không?”

“Vẫn chưa.”

Nàng nghĩ, biết đâu cha con bọn họ còn chưa đến Nam Khương. Hoặc là vừa đến Nam Khương, dù có gửi thư thì chắc cũng vẫn đang ở trên đường.

Không biết Cẩm Nhi thế nào rồi?

Mắt nàng lộ vẻ nhớ mong, ánh mắt ảm đạm.

Ngọn nến đỏ trên giá cắm nến cháy từng chút một, khoảnh khắc bọn họ im lặng, hình như nàng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng đao kiếm. Ánh mắt nàng chợt trở nên lạnh lẽo, xem ra H`ầu gia lo lắng không phải không có lý.

“Người có đói không, hay là ta sai người bưng cơm lên nhé?”

Nàng hỏi Đình Sinh, sắc mặt Đình Sinh nghiêm túc, hần khẽ lắc đầu.

“Sư mẫu, Đình Sinh không đói.”

Nàng cũng không đói, vì vậy hai người lại im lặng l`ần nữa.

Thời gian trôi qua từng chút một, âm thanh bên ngoài dường r`ồi lại có, có r`ồi lại dừng. Hình như những người tấn công cứ người trước ngã xuống thì người sau bước lên, lại như đang chơi đùa với người ta.

Chính Khang để hạ chỉ quá đột ngột, lúc hạ chỉ đã đóng chặt cửa cung.

Người Trình gia có muốn xông vào cũng không có khả năng.

Người Phương gia còn ghen ghét hơn người Trình gia, Phương gia trơ mắt nhìn mình bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế nhưng lại khổ là không có tâm sức. Căn cơ của Phương gia rất thiếu hụt, mấy năm nay toàn mượn sức người, nhưng văn th`ần chiếm đa số.

Trong võ tướng, Trình gia c`ần đầu.

Nếu không phải chuyện lúc trẻ Trình Thế Vạn cướp đoạt quân công của người khác bị tố giác, thì dù ông ta có chết r`ồi, Trình gia vẫn có rất nhiều người trung thành ủng hộ. Tiếc là Trình Thế Vạn vong ân phụ nghĩa, phản bội Khuông gia.

Đại đa số những võ tướng đi theo ông ta vốn là người trong quân đội Khuông gia. Hơn nữa vẫn còn thế gia trăm năm căn cơ thâm hậu như Thành gia, phủ Thành Quốc công, chắc chắn sẽ có chuẩn bị.

Vì vậy Trình gia muốn bức vua thoái vị cũng khó thành công.

“Sư mẫu, người ngài nặng, đi nghỉ đi.”

Nàng nghĩ đúng là cứ nghĩ không cũng chẳng phải cách, hơn nữa sau khi mang thai nàng rất thích ngủ. Suy nghĩ một lát, cuối cùng nàng gật đầu, dặn hẳn phải cẩn thận, nếu mệt thì đến sân của Đàn Cầm nghỉ ngơi.

Hắn đồng ý, đứng dậy nhìn theo Thái Thanh dìu nàng vào phòng chính.

Cửa đóng lại, hắn đứng trong sân, dựa vào một thân cây, nhìn màn trời đen kịt. Tay không tự chủ mà xoa ngực, nhớ đến lời sư mẫu vừa nói.

Nghe theo trái tim mình.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài dần yên ắng lại.

Hắn nghe thấy tiếng người đi tới, bèn ngẩng đầu lên nhìn, đúng là người quen.

“Sư phụ.”

“Ừm, sư mẫu người ngủ rồi à?”

“Vâng ạ.”

Một người hỏi một người đáp, Cảnh Tu Huyền đến gần, bình tĩnh nói: “Về nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy, hắn thở phào một hơi. Sư phụ bảo hắn về nghỉ ngơi thì chắc chắn là tình hình chung đã rõ. Hắn thi lễ, cung kính rời đi, bước chân nhẹ nhàng.

Cảnh Tu Huyền nhìn theo bóng hắn, ánh mắt vui mừng.

Sau đó hắn nhấc chân lên, bước đến phòng chính.

Úc Vân Từ vẫn chưa ngủ, nàng hơi mơ màng, ngủ không yên ổn, chưa đến một lát đã tỉnh táo lại. Nghe được động tĩnh, nàng ng ẩ dậy.

Ngón tay thon dài xốc màn, nhìn thấy H ầu gia vào phòng.

“Mọi chuyện... ổn thỏa r ồi?”

“Tất nhiên là ổn thỏa.”

“Vậ là tốt r ồi.” Nàng vỗ ngực, lắm bẫm vui mừng, sau đó lại nằm vào trong chăn gấm.

“Ngài có đói không? Phòng bếp vẫn hâm lại đ ồ ăn và canh đó.”

H ần đã cởi áo khoác, cởi đai lưng, “Không đói.”

Nói xong h ần xoay người đến phòng tắm.

Một khắc sau, tắm rửa súc miệng xong đi ra, h ần đã thay áo ngủ, tóc vẫn đang nhỏ nước. H ần c ần một chiếc khăn vải to, ng ẩ xuống ghế, đôi chân thon dài duỗi ra, tự vắt khô tóc.

Nếu là trước đây thì nàng sẽ giúp, nhưng bây giờ nàng lười phải nhúc nhích.

“Mấy người Trình gia đó thế nào r ồi?”

“Một đám ô hợp, đã xử lý sạch sẽ r ồi. Trình phi bị giáng làm t ần, biếm vào lãnh cung, Bình Vương chuyển đến biệt uyển hoàng gia ở ngoại ô kinh thành tinh tâm dưỡng bệnh. Khâm Thiên Giám đã tính ra ngày tốt, ba ngày sau tân đế đăng cơ.”

“Ồ.”

Nàng nhớ Hi ền Vương, đó vẫn là một đứa trẻ.

H ần vắt tóc khô một nửa r ồi thả tóc ra, c ần một quyển sách, ng ẩ dựa vào ghế. Tư thế tùy tiện khí phách, có thể loáng thoáng nhìn thấy vòm

ngực rắn chắc của hắn trong vạt áo lỏng lẻo.

Nét mặt lạnh lùng, gương mặt tuấn dật như núi cao.

Nam nhân tuấn tú phong độ này là của nàng.

Nàng nghiêm túc ngắm hắn, ánh mắt dịu dàng như nước.

Gian phòng yên tĩnh, hắn đặt sách xuống, “Mau ngủ đi.”

“Được.”

Nàng nghe lời, chậm rãi nhắm mắt lại, nở nụ cười.

Ba ngày sau, tân đế đăng cơ, sửa niên hiệu thành Thuận An, tạm thời ở tại Đông Cung.

Toàn bộ Thái phi Thái tần chuyển đến Tây Cung, Thái thượng hoàng và hai vị Thái hoàng thái hậu chưa chuyển.

Ngày thứ mười sau khi Thuận An đế đăng cơ, Ninh Vương từ hôn với tiểu thư phủ Tín Quốc công, cưới một nha đầu nô tịch trong phủ mình. Lương Thái phi tức giận đến nổi ngắt xiu, lấy cái chết để ép, không muốn nhận nữ tử kia.

Ninh Vương buông lời tàn nhẫn, nếu hoàng gia không nhận thê tử của hắn, hắn tự nguyện giáng làm thứ dân, chỉ để ở bên nữ tử kia dài lâu.

Cuối cùng vẫn là Thuận An đế lên tiếng tước lại nô tịch của nữ tử kia, hứa làm chính phi cho Ninh Vương. Sau khi đại hôn, Ninh Vương nói là muốn đi du lịch bốn bể, đưa thê tử rời khỏi kinh thành.

Có người tiếc hận thay Ninh Vương, nhưng Úc Vân Từ lại cảm thấy Ninh Vương thực sự thông minh.

Tuy Thuận An đế vẫn còn nhỏ, nhưng lòng đế vương không thể chấp nhận được nhất là người khác mơ ước hoàng quyền. Hành động này của Ninh Vương, nhìn thì hoang đường, thật ra lại rất thông minh.

Còn tốt hơn Hàn Vương và Khang Vương, Khang Vương còn đỡ hơn một chút, lúc làm hoàng tử hẳn đã không lộ diện rồi, bây giờ làm một Vương gia nhàn tản, hẳn rất thoải mái vui vẻ. Hàn Vương lại khác, hẳn vốn là đích hoàng tử, lại lớn hơn Thuận An đế, vẫn cảm thấy hơi bất bình.

Nhưng mà đại cục đã định, hẳn bất lực.

Nếu hẳn cứ mãi an phận thì còn đỡ, nhưng hễ chỉ cần có chút dị động, e rằng Thuận An đế sẽ không chấp nhận được hẳn.

Thu qua đông tới, Cảnh Tu Huyền càng bận rộn, Úc Vân Từ ở nhà dưỡng thai. Bụng nàng đã dần phồng lên, gần đến cuối năm, nàng bỗng có thêm một niềm vui, đó là tương tác với thai nhi trong bụng.

Nàng xoa bụng, đứa bé trong bụng sẽ cảm nhận được, hoặc là đá nàng, hoặc là xoay người.

Cầm Nhi viết thư gửi đến, nét chữ non nớt, có rất nhiều chữ là người khác viết thay, nhìn chữ viết phiêu dật biết ngay là phụ thân của Cầm Nhi. Cha con bọn họ đã đến nơi bình an, Cầm Nhi khá thích ứng, có lẽ là vì có Cao thị và Hỉ Nhạc ở bên.

Đàn Mặc Ngôn cứ cảm ơn phu thê bọn họ không ngớt, câu chữ nào cũng chân thành.

Bệnh của Thái thượng hoàng rất kỳ lạ, lúc thoái vị đã có tình trạng hốt quang phản chiếu. Không ngờ qua mấy tháng, bệnh tình của hẳn dù chưa chuyển biến tốt nhưng lại chẳng chuyển biến xấu.

Thành Thái hoàng thái hậu ngày đêm tụng kinh trước mặt Phật Tổ, tất cả mọi người nói là thành ý của bà đã làm Phật Tổ cảm động.

Từ ngày đó trở đi, Đình Sinh chưa đến Hậu phủ.

Hẳn được Thuận An đế đích thân trao cho chức thống lĩnh Ngự vệ quân trong cung, đã ra vào triều đình, ra vào hậu cung.

Tuyết lành báo hiệu một năm bội thu, hôm qua tuyết rơi rất nhiều, tuyết trắng xoá trên nóc nhà ngọn cây. Úc Vân Từ kéo chặt áo choàng lông dày, Thái Thanh và Truyện Hoạ hai người dìu hai bên, cùng đứng trong sân ngắm tuyết.

“Áy, Liễu thần y đến rồi.”

Thái Thanh hô to, sau đó thấy Liễu thần y cầm cái rương đi tới.

“Thuộc hạ gặp công chúa điện hạ.”

“Miễn lễ đi.”

Cách một khoảng thời gian ngắn Liễu thần y sẽ đến bắt mạch cho nàng một lần, nàng đã quen, vịn tay Thái Thanh vào phòng khách. Vừa mới ngồi xuống, Cảnh Tu Huyền mặc áo khoác xanh đen đã vào theo.

Nàng khẽ mỉm cười, vươn tay ra.

Thái Thanh đặt một cái khăn lụa lên tay nàng, Liễu thần y bắt mạch qua một lớp khăn.

“Điện hạ mạch tượng ổn định, mẫu tử khỏe mạnh.”

Nàng nhìn nam tử bên cạnh, quay đầu hỏi, “Liễu thần y có thể khám ra nam nữ không?”

Lần trước viết thư cho Cẩm Nhi, nàng nói Cẩm Nhi sắp được làm ca ca, Cẩm Nhi rất vui. Bé viết thư hỏi âm hỏi nàng là đệ đệ hay là muội muội, thằng bé muốn chuẩn bị quà cho nó.

Tất nhiên Liễu Tân biết đứa bé trong bụng nàng là nam hay nữ, không chỉ có hắn, ngay cả Hầu gia cũng biết. Hắn dè dặt nhìn Cảnh Tu Huyền, không phải Hầu gia bảo là sẽ tự nói với công chúa sao?

Cảnh Tu Huyền ho một tiếng mất tự nhiên, nói: “Các người đi ra ngoài đi.”

Úc Vân Từ thấy bọn họ nhìn nhau, nàng buồn cười.

Sau khi mọi người đều đã đi hết, nàng chau môi, “Hầu ra làm ra vẻ thần bí như vậy, ta còn tưởng là mình mang thai tiên trên trời cơ.”

“Ai nói không phải là tiên trên trời?”

“Nói vậy thì là nữ nhi rồi, ta phải nhanh viết thư kể cho Cẩm Nhi.”

Thấy nàng vui vẻ, hắn bỗng nhiên cảm thấy có một thứ gì đó ấm áp lan tràn ở ngực. Đó là cảm giác mà hắn chưa bao giờ có lúc còn là Khuông Trường Phong, ấm áp khiến người ta say mê.

Say mê đến nỗi hắn bằng lòng từ bỏ sự hào hùng vẻ vang, chỉ mong thái bình thịnh thế cho thế tử và con cái. Nếu là Khuông Trường Phong của năm đó, chắc chắn sẽ không như thế. Hắn của lúc đó một lòng muốn bảo vệ quốc gia, làm rạng rỡ võ học của Khuông gia.

Thế gian muôn ngàn chúng sinh, hoặc là oanh liệt, hoặc là không có tiếng tăm gì.

Kiếp trước của hắn quá lừng lẫy.

Đời này, hắn chỉ mong năm tháng tĩnh lặng tươi đẹp, bầu bạn với nàng.

Như vậy, quãng đời còn lại đã đủ rồi.

Chương 106: Ngoại truyện 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thuận An năm thứ chín, mùa thu.

Thuận An đến mười tám tuổi đang đứng trong Ngự Hoa Viên, thái giám Tiêu Hỉ Tử đi theo sau hắn. Tiêu Hỉ Tử đã không còn là tiêu thái giám gặp ai cũng cười nữa, mà là thái giám tổng quản lão luyện nghiêm túc bây giờ.

Bây giờ trong vườn đang là lúc hoa tranh nhau khoe sắc, muôn hồng nghìn tía, trông rất đẹp mắt.

Các thiếu nữ đi lại trong vườn còn đẹp hơn hoa, bọn họ cầm giỏ hoa nhỏ, tạo dáng hái hoa. Như thể đồng thời nhìn thấy đế vương trẻ trung, những người đó là lướt thướt tha bước đến thỉnh an.

Mặt Thuận An đến chẳng có biểu cảm gì, nhưng thật ra hắn chỉ hận không thể xoay người chạy trốn. Gần đây hắn rất đau đầu, vì chuyện lập hậu tuyển phi mà rất nhiều thiếu nữ trẻ đã vào cung.

Những thiếu nữ này gần như đều là cô nương từ nhà mẹ đẻ của các Thái phi Thái tần trong hậu cung.

Nhưng cực kỳ ít người hướng đến ngôi vị Hoàng hậu, bọn họ chỉ muốn được đế vương trẻ nhìn trúng, được phi vị tần vị gì đó. Còn những người có thân phận thấp hơn, nếu xinh đẹp thì tìm cách lấy được mỹ nhân quý nhân gì đó, vậy là đã thoả mãn rồi.

Để bàn về thân phận và địa vị thì Thành đại tiểu thư của phủ Thành Quốc công đúng là người được chọn tốt nhất cho ngôi vị Hoàng hậu. Nàng ấy là cháu gái đích trưởng của thế gia trăm năm, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tài mạo song toàn. Hơn nữa nàng ấy với Thuận An đến còn là biểu tỳ biểu đệ, không thể thích hợp hơn được nữa.

Nhưng đây là suy nghĩ của người khác.

Trong lòng Thuận An đẽ, biểu tử Thành gia kia lớn hơn hẳn bốn tuổi, từ nhỏ hẳn đã coi đối phương là tử tử thực sự. Hơn nữa bởi vì mấy câu chuyện cũ nên ấn tượng của hẳn với nhà ngoại không tốt lắm.

Năm hẳn mười lăm tuổi, đại biểu tử Thành gia mười chín tuổi, đang là tuổi xuân, Thành gia muốn Thành Ngọc Anh có thể vào Đông Cung. Lúc ấy bệnh của phụ hoàng đã nguy kịch, hẳn ra sức khước từ, lấy lý do phải hầu bệnh.

Sau đó phụ hoàng băng hà, theo lệ, hẳn phải giữ đạo hiếu ba năm.

Kéo dài ba năm, không ngờ Thành gia vẫn chưa từ bỏ ý định, qua ba năm đại biểu tử Thành gia vẫn cứ trì trệ không quyết định hôn sự. Thành gia đã tính toán ổn thỏa, không chỉ đại biểu tử Thành gia chưa hứa hôn, ngay cả Thành nhị biểu tử và Thành tam biểu tử cũng chưa đính hôn.

Xem ra Thành gia đã quyết tâm rồi.

Bây giờ ngày giỗ của phụ hoàng đã qua, không riêng gì Thành gia, ngay cả những thần tử trong triều cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với hậu cung của hẳn. Những tấu sớ thúc giục hẳn lập hậu tuyển tú nạp phi đã nhanh chóng chất đống trên bàn.

Cũng may mà Thành Thái hoàng Thái hậu một lòng lễ phật, không nói một lời hay nào hộ Thành gia. Không thì Thành gia quyết tâm như vậy, e là hẳn thật sự sẽ làm theo ý Thành gia.

Hẳn thở dài, trên gương mặt tuấn tú có vẻ bất lực mất mát. Những thiếu nữ trước mắt đang vui mừng nhìn hẳn, nhưng bọn họ không biết là, bất cứ một người nào tiến cung, hẳn cũng không thể thành phu thê với bọn họ.

Bởi vì... hẳn có sở thích Long Dương(1). Đừng tính luyện ái.

Phát hiện từ khi nào nhỉ?

Có lẽ là từ khi hắn còn bé, hắn đã thích sư huynh. Sau đó dần lớn lên, hắn nhận ra người mà mình thích gần gũi nhất chính là sư huynh. Chỉ có ở gần sư huynh, hắn mới vui mừng không gì sánh nổi.

Lúc hắn mười bốn tuổi, mỗi khi đến gần sư huynh, hắn sẽ có một cảm giác kì lạ. Cảm giác này khiến hắn sợ hãi, cho đến khi hắn xem tập tranh mà thái giám hướng dẫn mang đến. Khi đó hắn mới biết tất cả những gì không bình thường của mình đều bắt nguồn từ dục vọng của nam tử.

Có đi đâu đối tượng mà hắn có dục vọng không phải nữ tử, mà là sư huynh của mình.

Sư huynh đã hai mươi tuổi, dung mạo tuyệt trần trong kinh thành. Trong những công tử thế gia, không ai có thể sánh được với hắn. Văn thao võ lược, tài mạo song toàn, khiến vô số quý nữ khuê phòng thương nhớ ngày đêm.

Hắn cũng thế.

“Bình thân đi.”

Hắn nhàn nhạt nói, sau đó dẫn Hỉ công công xoay người rời đi.

Để lại cho những thiếu nữ đó là bóng lưng vội vã rời đi của hắn, các thiếu nữ thất vọng nhìn nhau, đều nhìn ra một chút nản lòng trong mắt nhau.

Bệ hạ cũng quá là không hiểu phong tình rồi chứ?

Chẳng lẽ thật sự giống như lời người khác nói, bệ hạ có bệnh kín... không thích đờ đờ mà thích đờ bạc?

Trong thiên hạ không ai không biết Thượng tướng quân Khuông Đình Sinh thích chiến bào màu bạc, mỗi khi luyện binh, hắn sẽ cưỡi tuấn mã trắng, mặc chiến bào màu bạc, dung mạo như tiên như ngọc, hiên ngang oai hùng.

Nữ tử phàm trần không dám mơ tưởng đến nam tử thần tiên như Thượng tướng quân. Còn nữa, dù Thượng tướng quân chưa thành thân nhưng nghe nói hẳn cực kỳ ái mộ nữ tử họ Vệ.

Tất cả những cô nương trong kinh thành đều thích Thượng tướng quân. Trong những nữ tử bị gia tộc đưa vào cung muốn gần gũi với Thuận An để cũng có không ít người ẩn giấu tâm tư.

Cũng phải, nếu có thể vào cung thì vừa có được vinh hoa phú quý, lại còn được nhìn thấy Thượng tướng quân bất cứ lúc nào.

Thuận An đi bước nhanh đến một núi giả. Bên cạnh núi giả là bàn ghế đá được làm từ ngọc thạch, đã có cung nhân lau qua, trải đệm lông cáo lên.

Hắn vén long bào, ngồi xuống.

“Người sai người canh giữ, không cho bất cứ kẻ nào đến gần, trăm muốn ngồi đây một mình.”

Hỉ công công thấp giọng nhận lệnh, dãn dò xuống.

Thuận An đi một tay chống đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Rõ ràng toàn bộ hoàng cung là của hắn, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy ngay cả một nơi an tĩnh cũng không có.

Đột nhiên, một bóng dáng nhỏ nhắn màu hồng ló ra từ một bên núi giả. Đó là một tiểu cô nương, búi song kê, gương mặt linh động. Bé có diện mạo xinh đẹp hiếm thấy, tinh nghịch “xuyt” với Tiểu Hỉ Tử một cái.

Tiểu Hỉ Tử dùng tay áo che miệng, kiềm chế cười trộm.

Tiểu cô nương đó bước đến sau lưng Thuận An đi, đôi tay nhỏ bịt mắt hắn, còn làm mặt quỷ. Không cần đoán, cả thiên hạ này chỉ có một người dám làm vậy.

“Đoán xem ta là ai nào?”

“Trăm đoán... có phải tiểu cung nữ mới vào cung không?”

Tiểu cô nương đáng yêu bĩu môi, “Hoàng đế cứ cứ, Cảnh Dương không biết trong cung này có cung nữ nào dám động tay động chân với người đấy. Người mau nói cho Cảnh Dương, là ai cả gan làm loạn?”

Tiểu cô nương này là trưởng nữ của Đại tư mã và Vân Hiếu công chúa, Cảnh Dương quận chúa.

Nói về Đại tư mã, hẳn không chỉ là sư phụ dạy võ của Thuận An đế, còn là đại thần phụ tá mà năm đó Chính Khang đế lựa chọn. Hơn nữa thế tử của hắn - Vân Hiếu công chúa còn nhận được nhiều ân sủng của đế vương.

Tuy Vân Hiếu công chúa được sắc phong là vì một câu nói báo mộng của tiên đế, hơn nữa nàng còn có quan hệ với Trình thị trong lãnh cung, nhưng Thuận An đế chẳng hề quan tâm đến đi đâu đó, đối với nàng vinh sủng có thêm.

Diện mạo của Vân Hiếu công chúa cực kỳ giống Ý Đức Hoàng hậu quá cố, nếu phải nói rằng nàng là nữ nhi chuyển thế của phụ hoàng thì Thuận An đế bằng lòng tin rằng nàng là tỷ tỷ ruột của mình.

Lúc nói chuyện, Cảnh Dương quận chúa thả tay ra, bĩu môi ngồi xuống bên cạnh.

Trong mắt Thuận An đế có ý cười cứng chiêng, “Tên nào to gan lớn mật, dám trêu Cảnh Dương quận chúa của chúng ta tức giận vậy?”

“Hừ...” Cảnh Dương quận chúa quay mặt qua chỗ khác, chẳng phải là những người có suy nghĩ xấu xa đó sao, dám gán mình với Hoàng đế cứ cứ. Bọn họ nói phụ thân quyền cao chức trọng, có suy nghĩ gả nữ nhi vào cung.

Tuy còn nhỏ nhưng con bé cũng biết lời này không có ý tốt.

Hoàng đế cứ cứ là trưởng bối, sao con bé có thể gả cho cứ cứ của mình chứ?

Chẳng cần nghĩ cũng biết là cái vị trong Thọ An Cung. Tuổi thì lớn, già rồi mà cũng không an phận. Cả ngày tính kế người này, hại người kia. Nếu Phương gia có cô nương cùng thế hệ vừa độ tuổi thì chắc là bên cạnh Hoàng đế cứu cứu đã đây người.

Tuy vậy nhưng vị kia vẫn không cam lòng, thường xuyên gọi vài cô nương có quan hệ thông gia với Phương gia vào cung, làm cho hoàng cung chướng khí mù mịt. Nếu không phải vị kia cặm đầu thì làm gì có nhiều nữ tử ở lại trong cung như vậy.

Nói cái gì mà các Thái phi Thái tần ở thâm cung cô đơn, gọi vài đứa bé trẻ trung nhà mình đến an ủi. Rõ ràng là đang nguy trang, muốn sau này cô nương nhà mẹ đẻ của mình có thể ở lại trong cung.

“Hoàng đế cứu cứu, khi nào thì người tìm một cứu mẫu cho Cảnh Dương thế?”

“Sao? Có người nói cái gì trước mặt cháu à?”

Cảnh Dương cắn môi, đầu tiên gật đầu, sau đó lắc đầu.

Mắt Thuận An để tối lại, những thứ không biết sống chết đó dám nói lung tung trước mặt Cảnh Dương.

“Vậy Cảnh Dương thích ai làm cứu mẫu?”

“Trong cung này Cảnh Dương chẳng thích ai cả. Bọn họ quá đáng ghét, thật sự coi cháu là một đứa bé ba tuổi, toàn dùng mọi cách không đâu để lấy lòng cháu. Muốn mượn cháu để thân thiết với Hoàng đế cứu cứu, đạt được mục đích của bọn họ.”

Thuận An để nghe vậy buồn cười. Năm nay Cảnh Dương tám tuổi, là hòn ngọc quý trên tay Đại tư mã và Vân Hiếu tử tử. Vân Hiếu tử tử không giống với những phu nhân nội trạch, không dạy dỗ Cảnh Dương theo khuôn phép cũ.

Vì vậy Cảnh Dương tám tuổi nhỏ nhưng lanh lợi, nhanh nhẹn thông minh, đúng là không ai gạt được.

Hắn có ý định trêu đùa, bèn hỏi: “Không thích ai trong cung, vậy Cảnh Dương có thích ai ngoài cung không?”

Cảnh Dương nâng má, hình như đang cố gắng tìm, cuối cùng lắc đầu, “Ngoài cung càng không có, Cảnh Dương gặp nhiều nhất là Đình Sinh ca ca và Cảnh Diệu.”

Cảnh Diệu là thế tử Cẩm An Hầu.

Tiểu cô nương hơi tiếc hận, Đình Sinh ca ca rất đẹp, còn đẹp hơn tất cả nữ tử trong kinh thành. Nếu Đình Sinh ca ca là nữ tử thì có thể gả cho cứu cứu rồi.

Con bé vừa lắc đầu vừa thở dài, là trẻ con nhưng lại ra vẻ người lớn.

Thuận An đế nhin không sờ búi tóc của con bé, “Còn nhỏ mà thở dài cái gì?”

“Cảnh Dương cảm thấy tất cả nữ tử trong kinh thành còn chẳng đẹp bằng Đình Sinh ca ca. Nếu Đình Sinh ca ca là nữ tử thì tốt biết bao...”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý.

Người Thuận An đế cứng lại, hắn không thể ngừng tưởng tượng về cảnh sư huynh mặc nữ trang, chắc chắn đó sẽ là dung mạo tuyệt đẹp nhất thế gian. Tim hắn đập “thình thịch”, tai chột đỏ lên.

“Hoàng đế cứu cứu, người không thoải mái sao?”

Cảnh Dương giật mình đứng lên, chuẩn bị gọi Tiểu Hỉ Tử.

Thuận An đế ngăn con bé lại, “Có lẽ là trời hơi nóng, trăm không sao.”

Tiểu cô nương ngờ vực ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay nhiều mây, không nắng. Hơn nữa đang là mùa xuân, thời tiết mát mẻ, chẳng nóng chút nào,

sao Hoàng đế cứ cứ lại nóng đỏ cả tai cả mặt?

“Khụ... ở ngoài khá lâu, trầm hơi khó chịu.”

Cảnh Dương hiểu chuyện vội vàng thi lễ cung tiễn, “Hoàng đế cứ cứ đi đi.”

Thuận An đế gật đầu đứng dậy, ngược mắt lên liền nhìn thấy nam tử gần đó. Nam tử mặc triều phục, dung nhan tuấn mỹ, sắc mặt lạnh lùng, đang bước đến đây.

Hắn ngỡ ngàng, nam tử trước mắt chẳng lẽ là nữ tử trong tưởng tượng của mình vừa nãy, như thể người đang đi tới chỗ mình không phải trọng thần tâm phúc, mà là một giai nhân xinh đẹp.

Giai nhân hé đôi môi đỏ, “Thần tham kiến bệ hạ.”

“Đình Sinh ca ca.”

Cảnh Dương chạy tới kéo tay Khuông Đình Sinh. Khuông Đình Sinh để con bé kéo, trong mắt có ý cười.

Thuận An đế nhìn thấy màn này, trái tim rực lửa của hắn chậm rãi lạnh xuống, hắn thầm cười tự giễu. Là hắn mơ mộng hão huyền, coi sư huynh thành nữ tử.

Suy nghĩ xấu xa như vậy, chẳng phải là không tôn trọng sư huynh thuần khiết sao?

Triệu Hiến ơi là Triệu Hiến, sao ngươi có thể đê tiện như vậy chứ, ngay cả sư huynh cùng nhau lớn lên mà cũng không buông tha. Ngươi nghĩ như vậy có còn mặt mũi nào để gặp người khác không? Có mặt mũi gì để đối diện với liệt tổ liệt tông Triệu gia không?

Sắc mặt hắn trông có vẻ bình tĩnh, thật ra tay trong ống tay áo đã nắm chặt lại.

Sư huynh vẫn chưa thành thân, hẳn biết chuyện của Vệ cô nương đó. Trước đó sư huynh đã từng cảm với Vệ cô nương nên mới đính hôn. Vệ cô nương là người biết đi đâu, chắc chắn sẽ không coi là thật.

Cho nên...

Tầm mắt hắn rơi xuống bàn tay thon dài kia, sư huynh không e dè, còn nắm tay Cảnh Dương. Có phải trong lòng sư huynh đã nhận định Cảnh Dương rồi không?

Nghĩ vậy, mắt hắn chợt tối đi.

Chương 107: Ngoại truyện 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nếu người đồng hành với sư huynh từ nay về sau là Cảnh Dương thì có lẽ hẳn sẽ không khó chịu như vậy nữa. Đại tư mã và Vân Hiếu tỷ tỷ cực kỳ yêu thích sư huynh, chắc là họ sẽ vui mừng.

Chỉ là sư huynh đã hai mươi tuổi, Cảnh Dương mới tám tuổi, muốn thành thân thì còn phải đợi thêm mười năm nữa.

Không biết sư huynh có chờ được không? Nếu thật sự là thế thì ít nhất trong mười năm này, hẳn vẫn có thể ảo tưởng sư huynh là của một mình mình.

Nếu vậy thì có phải mình vẫn có thể ở bên sư huynh mà không phải băn khoăn gì hết hay không...

Lúc hẳn đang suy nghĩ, Đình Sinh đã đứng cách hẳn một bước, “Bệ hạ, thần có thể đưa Cảnh Dương quận chúa ra khỏi cung không?”

Chắc là Đại tư mã nhờ sư huynh đến đón Cảnh Dương, hẳn chưa xót nghĩ. Xem ra không chỉ sư huynh, Đại tư mã cũng có suy nghĩ đó.

Ánh mắt rơi xuống Cảnh Dương ngây thơ hồn nhiên, đột nhiên hẳn thấy hâm mộ.

“Vậy thì hai người đi đi.”

Khuông Đình Sinh thi lễ cáo lui, Thuận An để mắt mắt nhìn bọn họ.

Cảnh Dương đột nhiên quay đầu lại vẫy tay với hẳn. Hẳn nở nụ cười, cũng vẫy tay lại.

Khuông Đình Sinh và Cảnh Dương nắm tay nhau ra cửa cung, Cảnh Dương thở dài như bà cụ non, “Đình Sinh ca ca, ta cảm thấy Hoàng đế cũu

cửu đáng thương quá.”

“Muội đúng là bà cụ non, từ đâu mà nhìn ra Hoàng đế cửu cửu của muội đáng thương?”

Cảnh Dương phồng má, đếm ngón tay, “Huynh xem, người không có cha không có nương, ở nơi to như vậy một mình. Hơn nữa ngày nào cũng phải nhìn thấy mấy nữ tử có rấp tâm, lúc ẩn lúc hiện trước mắt cả ngày. Hàng ngày trời chưa sáng đã phải lên triều, một năm còn nghỉ chưa đến hai mươi ngày. Dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, người không đáng thương thì ai đáng thương?”

Khuông Đình Sinh bị con bé chọc cười, hấn véo má bé, “Dậy sớm hơn gà cái gì, muội nghe ở đâu vậy? Nếu nói hấn đáng thương thì chẳng phải tất cả triều thần còn đáng thương hơn sao? Những thần tử như ta phải dậy sớm hơn bệ hạ nửa canh giờ vào cung chờ đấy.”

“Trời đất, đều đáng thương, mọi người đều đáng thương.”

Cảnh Dương lắc đầu, tự leo lên xe ngựa.

Khuông Đình Sinh cúi đầu cười, xoay người lên ngựa, sai phu xe ngựa đánh xe cẩn thận.

Trở lại Hào phủ, Cảnh Dương bắt đầu chạy, khiến các bà tử trong phủ chạy theo sau hoảng sợ kêu, “Quận chúa, ngài chạy chậm thôi...”

Cảnh Dương chạy một mạch vào sân của Vân Hiếu công chúa, trùng hợp là cha con bé cũng ở đó. Con bé lập tức trở nên ngoan ngoãn, nghiêm túc thi lễ, không còn vẻ hoạt bát tùy ý như vừa nãy nữa.

“Cảnh Dương gặp cha nương.”

Cảnh Tu Huyền uống một hớp trà, mắt liếc qua, sau đó nặng nề đặt cốc xuống, “Vi phụ đã nói với con nhiều lần rồi, không có việc gì thì đừng vào cung. Hóa ra con coi lời vi phụ nói như gió thoảng bên tai, dám lén lút vào cung một mình à!”

“Cha, Dương Nhi biết sai rồi, người đánh con đi!”

Tiểu cô nương nâng gương mặt xinh xắn lên, dáng vẻ khảng khái hy sinh.

“Con...”

Cảnh Tu Huyền chẳng thể nhìn ái nữ thế này được, bàn tay không duỗi ra nổi, không thể xuống đài.

“Được rồi, tính Dương Nhi ta biết rõ nhất, con bé không chịu thiệt được đâu.”

Úc Vân Từ lên tiếng, sắc mặt Cảnh Tu Huyền lập tức hòa hoãn lại.

Không phải hấn lo nữ nhi chịu thiệt, mà là sợ những lời đồn đãi đó sẽ hại nữ nhi. Nữ nhi còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác, ngộ nhỡ thanh danh xấu đi thì chẳng phải phụ thân là hấn sẽ áy náy muôn phần sao.

Vừa thấy cha mình như vậy, Cảnh Dương liền biết chiêu của mình thử một trăm lần được cả trăm lần, con bé bèn nũng nịu gọi một tiếng “Cha”, dập tắt lửa giận của Cảnh Tu Huyền.

Hấn bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy đi tìm nhi tử.

Không dạy bảo được nữ nhi, dạy bảo nhi tử chắc là được.

Hấn vừa đi, Cảnh Dương liền nhào vào lòng Úc Vân Từ, “Nương, con cảm thấy Hoàng đế cứ cứ đáng thương nên mới vào cung chơi với người. Nương không biết đâu, những Thái phi Thái tần đó gọi một đám cô nương vào cung, trong cung ồn ào muốn chết luôn. Con thấy Hoàng đế cứ cứ muốn yên tĩnh một lát cũng bị các nàng ta ép cho không còn nơi để đi nữa.”

Úc Vân Từ cười, “Cho nên con liền trốn cha con trộm vào cung?”

“Nương, Hoàng đế cứ cứ thực sự đáng thương lắm. Nương xem, người chỉ có một mình, ngay cả tri kỷ cũng không có. Con sốt ruột thay

người luôn, người là cứu cánh của con, đương nhiên con phải bận tâm rồi, người nói xem, khi nào thì người cưới cứu mẫu cho con?”

Cảnh Dương nói xong thở dài như người lớn.

Nụ cười của Úc Vân Từ càng sâu hơn, nàng bị bộ dáng của nữ nhi chọc cười. Gần đây, bởi vì hôn sự của bệ hạ mà hầu như những thế gia có cô nương đang vừa độ tuổi trong kinh thành đều nổi ý định. Cũng chẳng trách bệ hạ phiền lòng, những oanh yến đó đâu thể vào mắt hắn.

Trái tim hắn ấy à... tám phần là trên người Đình Sinh rồi.

Mấy năm nay, thân là người ngoài cuộc, nàng thấy rất rõ ràng.

Tính tuổi thì Đình Sinh đã hai mươi, tuổi đang đẹp.

“Thượng tướng quân còn ở đây không?” Nàng hỏi Thái Thanh.

Thái Thanh đã xuất giá, trọng phu là Tả Tam. Nhắc đến Tả Tam thì không thể không nói đến Tả Tứ, Tả Tứ đã không còn ở trong kinh thành nữa. Năm đó Trình gia đã hoàn toàn sụp đổ, sau khi đăng cơ, tân đế liền phán bọn họ đi lưu đày.

Chỉ có Trình Bát được nàng bí mật cứu ra.

Tả Tứ cầu hôn Trình Bát, mới đầu Trình Bát từ chối, cảm thấy mình không xứng với Tả Tứ. Địa vị thân phận của hai người đã hoàn toàn đảo ngược, khiến người khác thôn thốc.

Sau đó Trình Bát cảm động vì thành ý của Tả Tứ, sau khi thành thân, hai người rời khỏi kinh thành.

Nàng nhớ rõ lời Trình Bát nói khi nàng ấy đến từ biệt, nữ tử đó đã chín chắn hơn nhiều, nàng ấy nói với nàng rằng nàng ấy muốn đi lang bạt non sông, phiêu bạt giang hồ, làm một nữ nhân tiêu sái.

Từ những bức thư mà đối phương liên tục gửi đến, nàng tin chắc bọn họ sẽ làm được. Thân thủ của hai người đều không tồi, nghe nói năm trước

mở một tiêu cục, làm ăn phát đạt.

Thải Thanh và Tả Tam có một nhi tử, là thư đồng của Cảnh Diệu.

Nghe chủ tử hỏi, Thải Thanh trả lời: “Thượng tướng quân đang ở trong sân của thế tử.”

“Người đi gọi Thượng tướng quân đến đây.”

Thải Thanh nhận lệnh rời đi, không lâu sau, Khuông Đình Sinh đến thỉnh an.

“Không biết sư mẫu gọi Đình Sinh đến có chuyện gì ạ?” Hấn hỏi, mắt nhìn Cảnh Dương. Hấn thầm đoán, có phải sư mẫu tìm mình hỏi về chuyện của Cảnh Dương ở trong cung không?

“Ngồi đi.”

Úc Vân Từ chỉ vào ghế, hấn nghe lời ngồi xuống.

“Nếu sư mẫu nhớ không nhầm thì tháng sau là sinh nhật người.”

“Đúng vậy, trí nhớ của sư mẫu rất tốt.”

Úc Vân Từ cười, mấy năm nay hai nhà hay qua lại, sao nàng có thể quên sinh nhật của Đình Sinh được chứ. Nhắc đến chuyện này chỉ là cái có mà thôi.

“Người cũng không còn nhỏ nữa, có tính toán gì không?”

Khuông Đình Sinh không ngờ nàng sẽ hỏi chuyện này, hấn không kịp phản ứng. Hấn im lặng một lúc lâu mới nói: “Đình Sinh cho rằng đã đến ngày rồi. Tổ mẫu vẫn mạnh khỏe, mẫu thân cũng trông thoải mái hơn trước kia. Hai tỷ tỷ đều đã xuất giá, được kính trọng ở nhà phụ quân.”

“Chuyện người muốn làm người đã làm được rồi, vậy còn bản thân người thì sao?”

Trong cuộc đối thoại của hai người có một sự kỳ diệu, ánh mắt Cảnh Dương đảo qua đảo lại giữa mẫu thân và Đình Sinh ca ca, cảm thấy có chuyện gì đó mà mình không biết.

Úc Vân Từ thấy nữ nhi như vậy, nàng trù mến vuốt tóc nữ nhi.

“Trong lòng sư mẫu, bất kể là người, Cẩm Nhi, Cảnh Dương và Cảnh Diệu, mấy đứa đều là con của ta và sư phụ. Sư mẫu mong người sống tốt, mọi chuyện nghe theo trái tim mình. Người nhớ sư mẫu đã từng nói không, nếu có một ngày người muốn làm chính mình, vậy thì làm đi. Sư mẫu cho rằng thời cơ bây giờ rất thích hợp.”

“Nương, làm chính mình cái gì ạ? Đình Sinh ca ca không phải chính huynh ấy sao?” Sắc mặt Cảnh Dương ngờ vực, bị lời mẫu thân mình nói làm cho khó hiểu.

Úc Vân Từ nhìn Cảnh Dương, rồi lại nhìn Đình Sinh, “Hôm nay sư mẫu nói chuyện này với người, không tránh Cảnh Dương, đó là bởi vì sư mẫu cho rằng bây giờ là thời cơ tốt nhất. Bệ hạ đã trưởng thành, bây giờ là lúc lập hậu, người có hiểu ý sư mẫu không?”

Nàng có thể nhìn ra suy nghĩ của bệ hạ, đồng thời cũng có thể cảm nhận được có lẽ tình cảm sư huynh đệ đã xảy ra thay đổi trong những ngày Đình Sinh ở chung với bệ hạ.

Nàng nhìn bọn họ lớn lên từ nhỏ, tất nhiên là không hy vọng bọn họ bỏ qua nhau, tiếc nuối cả đời.

Đình Sinh cúi đầu, hẳn có sự băn khoăn của hắn.

Bệ hạ là thiên tử, trong hậu cung không thể có mỗi mình hắn. Nếu tương lai mình trở thành nữ tử chỉ biết tranh giành tình cảm, vậy thà làm Thượng tướng quân.

“Ta biết nỗi lo lắng của người, nhưng người và bệ hạ đã ở chung lâu rồi, người còn hiểu bệ hạ hơn cả ta. Nhiều năm như vậy, bệ hạ có từng dây dưa không rõ với cung nữ nào không, có từng lập hậu nạp phi không?”

Nghe mẫu thân mình nói chuyện, đôi mắt Cảnh Dương dần dần mở to.

Không phải là những gì mình nghĩ chứ?

Chẳng trách mẫu thân không hề ngăn mình thân thiết với Đình Sinh ca ca, thậm chí mình tám tuổi rồi mà vẫn cho phép Đình Sinh ca ca làm những hành động thân mật với mình. Ví dụ như nắm tay này, ôm này.

Úc Vân Từ cũng không ép hấn, đường là của hấn, hấn muốn đi như thế nào, hấn có quyền tự quyết định.

“Sư mẫu từng nói với người, mọi chuyện nghe theo trái tim mình. Nên làm thế nào thì người hãy suy nghĩ cẩn thận. Có đi đâu sư mẫu mong người có thể nhanh chóng quyết định, đừng chờ thời cơ vụt mất rồi thấy hối hận. Thật ra không chỉ mình bệ hạ đến tuổi đại hôn, chính người cũng vậy. Ta nghĩ Khuông lão phu nhân nhắc đến chuyện này không ít lần đúng không?”

Nếu Đình Sinh cứ mãi sống với thân phận nam nhi thì không thể tránh được chuyện bị trưởng bối thúc giục thành thân sinh con. Dù Vệ Thanh Anh có gả vào thì con ở đâu ra?

Mấy vấn đề này không sớm thì muộn cũng phải đối mặt.

Một lúc lâu sau, Đình Sinh chậm rãi ngẩng đầu, đứng lên thi lễ với nàng.

“Lời sư mẫu nói, Đình Sinh nhớ rồi ạ, để ta cẩn thận nghĩ lại.”

“Được.”

Úc Vân Từ cười, tiễn hấn ra cửa.

Sau khi hấn đi, mắt Cảnh Dương vẫn đang mở to nhìn mẫu thân mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ hưng phấn và sự thần bí không thể nói.

Úc Vân Từ nhéo chóp mũi con bé, “Tiểu quỷ lanh lợi, phải giữ bí mật cho Đình Sinh ca ca của con nhé.”

“Vâng.” Tiểu cô nương gật đầu thật mạnh. “Con chỉ nói cho Cầm ca ca thôi.”

“Con ấy à, cái gì cũng nói với Cầm ca ca của con. Nhưng tạm thời đừng nói chuyện này nhé, chờ Đình Sinh ca ca của con nói ra trước, con mới được viết thư kể cho Cầm Nhi.”

Mắt Cảnh Dương xoay liên hồi, sau đó gật đầu.

Úc Vân Từ bật cười, tuy Cảnh Dương và Đàn Cầm chưa từng gặp nhau, nhưng từ khi Cảnh Dương ra đời, Cầm Nhi vẫn luôn nghĩ về mọi người này. Vương thượng Nam Khương cũng chính là Đàn Mặc Ngôn còn gửi thư nhắc đến chuyện muốn kết thông gia, bị nàng uyển chuyển từ chối.

Chuyện của bọn nhỏ, nàng không can thiệp, cũng không quyết định. Nếu bọn nhỏ có ý với nhau thì nàng sẽ không ngăn cản. Có đi đâu Cầm Nhi ở Nam Khương xa xôi, nàng không nỡ gả nữ nhi đi xa như vậy.

Cảnh Dương nhíu đôi lông mày thanh tú, bản khoản không biết có nên nói cho nương hay không. Hình như Cầm Nhi ca ca muốn đến Đại Triệu, nói là muốn đến cửa gì đó, dù sao mình cũng nghe không hiểu.

Cầm Nhi ca ca bảo mình giữ bí mật, nghĩ ngợi thật lâu, con bé vẫn không nói.

Nhiều năm sau, trên phố đầu lan truyền về chuyện Vương thượng Nam Khương làm con rể ở Đại Triệu, còn vui đến nỗi quên cả trời cả đất. Để lấy lòng ái thiếp mà hắn còn chấp tay nhường Nam Khương lại, trở thành một thành đô của Đại Triệu.

Đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Lúc này Cảnh Tu Huyền dẫn Cảnh Diệu đến. Cảnh Diệu năm tuổi, giống phụ thân như đúc. Còn nhỏ tuổi mà đã trầm ổn thận trọng, thẳng bé xụ mặt, lúc đi đường lưng thẳng tắp.

Phụ thân nhìn nhau, dẫn con vào nhà.

Không lâu sau hạ nhân bung cơm lên, người nhà ăn cơm xong không nhắc đến nữa.

Đình Sinh ng ỡ trên lưng ngựa, không phi nhanh như bình thường mà chậm rì rì để mặc con ngựa tự đi. Hắn không ngừng nghĩ đến lời sư mẫu nói.

Bệ hạ... thật sự là lương phối sao?

“Thượng tướng quân.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên, bức màn của xe ngựa bên cạnh bị vén sang, lộ ra gương mặt của Thành Ngọc Anh.

“Hoá ra là Thành tiểu thư, bản quan có lẽ.”

“Ngọc Anh vừa từ chùa Thiên Lô về, không ngờ lại gặp được Thượng tướng quân.”

Khuông Đình Sinh gật đầu, không tiếp lời. Thành Ngọc Anh thẹn thùng tạm biệt, buông màn xuống.

Xe ngựa lướt qua người hắn, hắn nhìn theo. Nếu bệ hạ thật sự lập hậu, Thành tiểu thư sẽ là lựa chọn đầu tiên. Tưởng tượng đến cảnh hai người đại hôn, hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Hắn vung roi, ngựa bắt đầu chạy.

Về đến Khuông gia, không ngoài dự đoán, tổ mẫu đang chờ hắn.

“Đình Ca Nhi, con về ỡ à.”

“Tôn nhi gặp tổ mẫu.”

“Nào, ng ỡ chỗ tổ mẫu.” Khuông lão phu nhân vẫy tay, “Đứa nhỏ này, con nói mình xem, ngày nào cũng chỉ biết bận, còn chuyện lớn thật thì lại không biết giải quyết. Tổ mẫu lớn tuổi r ỡ, đất cũng chôn đến cổ r ỡ, con không thể để tổ mẫu...”

“Tổ mẫu, tôn nhi bất hiếu.”

Dáng vẻ không biết hối cải của hắn khiến Khuông lão phu nhân càng tức giận, quả trứng trong tay nện xuống đất, sắc mặt không vui. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Đình Ca Nhi liền nhận sai.

Sai thì nhận rồi, nhưng lại không sửa.

“Lần này con đừng lấy lệ với tổ mẫu nữa, ta hỏi con một câu, chùng nào thì con thành thân? Ta cũng chẳng quan tâm là Vệ cô nương hay là cô nương nào nữa rồi, chỉ cần con cưới một người về là được. Khuông gia chúng ta chỉ có một nam nhi, tổ mẫu thật sự đau lòng!”

Cổ họng Khuông Đình Sinh đắng chát, hắn nhìn mái đầu đã trắng xóa của tổ mẫu, hắn không đành lòng.

Thật lâu sau, hắn chậm rãi quỳ xuống.

“Tổ mẫu, tôn nhi bất hiếu.”

“Con...” Khuông lão phu nhân tức giận đến nỗi hai mắt mờ đi, “Đình Ca Nhi, vì sao vậy? Sao tổ mẫu chẳng thể hiểu nổi? Con nói muốn cưới Vệ cô nương, tổ mẫu cũng nghe con. Bây giờ con cứ chậm chạp không chịu thành thân thì tổ mẫu không biết là con nghĩ thế nào?”

Hình như Khuông Đình Sinh đã quyết tâm, hắn chậm rãi đứng lên, “Tổ mẫu, tôn nhi ra ngoài một chuyến đã, lúc về sẽ giải thích với người.”

Hắn xoay người đi, sai hạ nhân dẫn ngựa ra, tung người ngẩng lên, phi đi thật nhanh.

Hắn phi không dừng cho đến khi tới cửa cung.

Hắn đã có quyên đến tận điện từ thời của tiên đế, hướng chỉ là bây giờ. Thị vệ ở cửa cung còn chẳng kiểm tra, cung kính mời hắn vào luôn.

Thuận An đế vốn đang buồn bực, lúc nghe thái giám nói Thượng tướng quân cầu kiến, hắn bỗng vui lên.

“Mau, mau mời Thượng tướng quân.”

Sau khi vào điện, Khuông Đình Sinh thi lễ, sau đó đứng dậy. Vừa nãy có dũng khí vào cung, nhưng lúc này đối mặt với đế vương lớn lên cùng nhau thì hẳn lại không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

“Sư huynh?”

Lúc không có ai, Thuận An đế vẫn gọi hẳn là sư huynh.

“Bệ hạ, thần có tội!”

Hắn quỳ xuống, cúi đầu.

“Sư huynh mau đứng lên, huynh có tội gì?” Thuận An đế tiến lên đỡ hẳn dậy, hai người vừa tiếp xúc, cơ thể dường như có cảm giác khác thường.

“Bệ hạ, xin cho thần nói hết.”

“Được, huynh nói đi.” Thuận An đế buông hẳn ra, tay rút lại vào trong tay áo.

“Thần phạm vào tội khi quân, tội đáng chết vạn lần.”

“Vì sao sư huynh lại nói vậy?”

“Bệ hạ, phụ thân thần qua đời lúc thần vẫn còn đang ở trong bụng gia mẫu, ban đêm cùng ngày hôm đó, gia mẫu được tổ tiên báo mộng. Trong mơ, tổ tiên Trung Nghĩa Công dặn dò mẫu thân thần, đế Khuông gia tránh được kiếp nạn, nhất định phải dấu thân phận thật sự của thần, nuôi dạy thần thành người với thân nam tử. Mẫu thân không dám trái lời tổ tiên, vì thế li hôn nuôi lớn thần dưới hình hài nam tử.”

“Huynh nói gì cơ?” Thuận An đế nóng lòng tiến lên cầm lấy tay hẳn, ngẩng nhìn hẳn. Trong đôi mắt trong veo kia là sự chờ đợi, là vẻ mừng như điên.

“Huynh là nữ tử?”

“Thần có tội, lừa gạt bệ hạ đến tận bây giờ. Hôm qua tổ tiên lại báo mộng cho gia mẫu một lần nữa, nói là Khuông gia đã qua kiếp nạn, thần đã được khôi phục thân phận. Thần nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình đã phụ sự yêu mến của bệ hạ...”

“Không, huynh không lừa trẫm.” Thuận An đế ngắt lời hắn, đỡ hắn dậy.

Nhiều năm trước, sư huynh cao hơn mình, không biết từ khi nào mà mình đã cao hơn sư huynh rất nhiều. Người khác đều nói Thượng tướng quân tuấn mỹ bất phàm, chính trực kiên cường.

Nếu là trước đây thì hắn vẫn chưa cảm thấy có gì không ổn.

Trong đám nam tử thì sư huynh không tính là cao, nhưng cũng không thấp, hơn nữa hắn tập võ từ nhỏ nên dù có tuấn mỹ thì người khác cũng sẽ không nghĩ hắn là nữ tử.

Bây giờ hắn lại thấy người trước mắt mình hơi mảnh mai.

Tầm mắt hắn chậm rãi rơi xuống, không sai, là mảnh mai.

“Bệ hạ...”

“Ái khanh, sao trẫm có thể trách tội nàng được chứ? Từ xưa trung hiếu đã khó vẹn toàn hai bên, nếu Khuông gia muốn thành toàn chữ hiếu với tổ tiên thì tất nhiên chữ trung sẽ có chỗ bỏ sót. Nhưng nàng vẫn luôn tận tâm phụ tá trẫm, trẫm còn không biết nhân phẩm của nàng sao.”

Hai chữ ái khanh làm lòng Khuông Đình Sinh run lên. Trước đây bệ hạ chưa bao giờ gọi mình như vậy, trước mặt người khác hắn gọi mình là Thượng tướng quân, lúc không có ai hắn gọi mình là sư huynh.

Hai chữ này, nếu không nghe rõ còn tưởng hắn gọi ái thê. Hai chữ du dương, lúc này nghe vào tai lại có một cảm xúc khác.

Tay Thuận An đế chậm rãi trượt xuống, nắm lấy đôi tay mà hắn đã muốn nắm từ lâu.

Đôi tay kia giống trong tưởng tượng của hắn, không mềm mại, lòng bàn tay có vết chai thô ráp.

“Ái khanh, trẫm thật sự rất vui. Khi còn nhỏ, trẫm đã mong có thể ở bên nàng mãi, chúng ta có thể cùng chung chăn gối, kết bạn đồng hành, tâm sự chuyện triêu chính. Không biết ái khanh có bằng lòng nắm tay đi cùng trẫm không?”

Mắt hắn vẫn trong vắt như năm đó.

Khuông Đình Sinh rũ mắt, “Bệ hạ, tính thần cứng rắn, có lẽ là thường xuyên bầu bạn với sư phụ sư mẫu nên bị ảnh hưởng. Thần mong tương lai có thể như sư phụ sư mẫu, chỉ hai người nắm tay nhau, e là không thể như ngài mong muốn.”

Thuận An đờ nheo mắt lại, bỗng nhiên nhớ ra hắn để ý cái gì.

“Được, trẫm đồng ý với nàng. Ái khanh và trẫm cứ quyết định như vậy nhé, tương lai nàng muốn làm Thượng tướng quân, vậy cứ làm Thượng tướng quân của nàng đi. Trẫm chỉ muốn trong triêu đình nàng là Thượng tướng quân, sau khi hạ triêu nàng là Hoàng hậu của trẫm. Trẫm thề với trời, sau này trong hậu cung của trẫm chỉ có một mình nàng. Để biểu đạt sự quyết tâm của mình, trẫm ban cho nàng ngự kiếm, trên đánh hôn quân, dưới chém nịnh thần yêu nữ, nàng thấy thế nào?”

“Bệ hạ...”

Hai người bọn họ quen biết từ nhỏ, trước kia toàn là sư đệ đi theo sau sư huynh, về mặt sùng bái. Chẳng lâu sau hoàng tử ôn nhuận kia đã trở thành đế vương, nhưng ánh mắt hắn nhìn mình chưa từng thay đổi.

Thôi được, cứ nghe theo trái tim đi, sao cứ phải buồn lo vô cớ vì tương lai chứ.

Trong đại điện, đèn đuốc sáng trưng phản chiếu hai bóng người trên mặt đất chậm rãi đến gần nhau, ôm nhau thật chặt.

Khoảng giờ Hợi canh ba, Khuông Đình Sinh xuất cung.

Trở lại Khuông gia, hấn quỳ gối trước mặt Khuông lão phu nhân.

“Tổ mẫu, tôn nhi tạ tội với người.”

“Đình Ca Nhi, hay là để mẫu thân nói đi.”

Không biết Khuông đại phu nhân đã đến đây từ khi nào, thấy mẫu tử bọn họ như vậy, Khuông lão phu nhân lò mò cảm thấy chuyện bọn họ sắp nói là chuyện mà mình cực kỳ không muốn nghe.

Giọng Khuông đại phu nhân chậm rãi vang lên, sắc mặt Khuông lão phu nhân tái nhợt dần theo. Bà khó tin nhìn tôn nhi đang quỳ, ra sức lắc đầu.

“Không... Các người...”

“Tổ mẫu, tôn nhi bất hiếu.” Đình Sinh quỳ sát đất dập đầu.

Khuông lão phu nhân nhắm chặt mắt lại, nước mắt chảy ra từ trong kẽ mắt.

Hoá ra là thế!

Khuông gia đã không còn người nối dõi từ lâu, đâu ra mà khôi phục?

“Tổ mẫu...”

“Đừng gọi ta... mẫu tử các con giấu ta quá khổ, ta không biết là ở trong lòng các con ta lại là người yếu ớt như vậy. Năm đó tổ phụ của con chết trước, sau đó đại bá của con chết trận, cha con bị thương nặng nằm liệt trên giường bệnh, chết trẻ... Ta có súp đỡ không? Con dâu cả, năm đó con nói với ta rằng đứa bé trong bụng là nam, ta đã rất vui... Nhưng nếu con nói thật, ta đâu có trách tội con? Nếu đã giấu diếm nhiều năm như thế thì vì sao không dứt khoát giấu đến lúc lão bà tử ta xuống mồ đi?”

Khuông đại phu nhân nghẹn ngào, bà cũng không biết sao Đình Sinh lại đột nhiên vạch trần thân thế, bà nhìn con mình. Đứa nhỏ này là niềm kiêu

ngạo của người Khuông gia, hấn xuất sắc như vậy, loá mắt như vậy.

Khuông Đình Sinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Khuông lão phu nhân, “Đó là bởi vì tôn... nữ đã trưởng thành, nam cưới nữ gả, không thể giấu nữa...”

“Không phải con cố ý tìm Vệ Thanh Anh sao? Tổ mẫu nghĩ chắc là Vệ cô nương cũng biết thân thế của con, muốn giấu thay con, sao con không cưới nàng ấy rồi giấu tiếp đi?”

Ngữ khí của Khuông lão phu nhân vừa trăn vừa bi thương, bà vừa giận vừa đau lòng.

“Tổ mẫu, tôn... nữ bất hiếu, muốn xuất giá...”

“Cái gì?” Khuông đại phu nhân thất thanh kêu lên, “Xuất giá cái gì? Đình Ca Nhi con muốn gả cho ai?”

Khuông Đình Sinh nhìn bọn họ, nói rõ ràng từng chữ: “Bệ hạ.”

Khuông lão phu nhân và Khuông đại phu nhân đồng thời hít vào một hơi, hai người nhìn nhau, trong mắt là vẻ khiếp sợ.

“Bệ hạ?”

“Không sai, bệ hạ hứa hẹn, sau khi gả vào trong cung, tôn... nữ vẫn có thể tiếp tục đảm nhiệm chức Thượng tướng quân. Ngài còn nói... sau này trong cung chỉ có duy nhất một mình con, tuyệt đối sẽ không phụ lòng.”

Khuông lão phu nhân và Khuông đại phu nhân càng kinh hãi hơn, bệ hạ lại hứa như vậy sao?

Một lúc lâu sau Khuông đại phu nhân mới phản ứng lại, trong mắt là vẻ vui mừng. Bà biết mà, Đình Ca Nhi của bà là đứa trẻ xuất sắc nhất thế gian này, bất kể là nam hay nữ, đều là niềm kiêu ngạo của Khuông gia.

“Nương, người có nghe thấy không? Sau khi xuất giá, Đình Ca Nhi vẫn là tướng quân...”

“Nghe thấy rồi, ta không điếc.” Sắc mặt vốn tái nhợt của Khuông lão phu nhân đã khôi phục lại, lúc Đình Sinh mở miệng, bà lo bệ hạ sẽ giáng tội khi quân.

Tuyệt đối không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

Có lẽ đây là tạo hoá, nhân quả phối hợp, phúc hoạ gắn bó.

Nếu Đình Sinh không được nuôi lớn dưới thân phận nam nhi thì sao có thể lớn lên cùng với bệ hạ? Nếu không phải là trúc mã với bệ hạ thì sao có thể có phúc ngày nay?

Thôi.

Tất cả đã được quyết định trong số mệnh.

“Con đứng lên đi.”

Khuông đại phu nhân vội vàng tiến lên nâng Đình Sinh dậy, lại đỡ Khuông lão phu nhân, “Nương, con dâu đỡ người vâng ghế ngồi.”

Khuông lão phu nhân gật đầu, để bà đỡ, Đình Sinh theo sau.

Hắn nghe thấy tổ mẫu khẽ dặn dò mẫu thân phải chuẩn bị hôn sự thế nào, hoàng gia không thể so với dân gian, tất cả mọi thứ phải được chuẩn bị trước, để tránh đến lúc đó lại luống cuống.

Khuông đại phu nhân đáp lời từng đi đầu một, trong giọng nói không giấu được vẻ vui mừng.

Tiếng nói của hai người truyền đến tai hắn, lòng hắn ấm áp, hắn cúi đầu cười. Sự mẫu nói đúng, chưa chắc nữ tử đã không bằng nam. Dù là nữ tử, hắn vẫn có thể đứng trên triều đình.

Một tháng sau, đế hậu đại hôn, cả nước chấn động khiếp sợ. Chấn động vì sự long trọng của hôn lễ, khiếp sợ vì thân phận của Hoàng hậu. Nhưng rất nhanh chóng, tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái, bao gồm những

nữ nhân muốn chen chân vào hậu cung. Nếu Hoàng hậu là Thượng tướng quân thì bọn họ tâm phục khẩu phục.

Rất nhiều năm sau, sách sử ghi lại: Đại tướng quân Khuông thị bảo vệ nước nhà, trung thành cả đời, phụ tá quân vương mở mang bờ cõi, thu phục các nước biên cương, chiến công hiển hách, khắp nơi đều biết.

Thuận An đế yêu Hiên Võ Hoàng hậu, đế hậu đễ lòng, có cách trị quốc, được vạn dân thiên hạ kính ngưỡng. Phu thê hai người một văn một võ giúp đỡ lẫn nhau, mở ra thời đại hưng thịnh cho Đại Triệu, tạo phúc cho hàng trăm năm đời sau.